WILL NORTH
— Mm Henning – m
Mankell
PIRAMIDA
Robert Crais
GARDA DE CORP

foto e Patrik Giordino

foto e Amelia Heagerty
Will North
APĂ, PIATRĂ ŞI IUBIRE
Henning Mankell
PIRAMIDA

foto e Lina Ikse Bergman

foto e Guy Grieve

Guy Grieve
CHEMAREA SĂLBĂTICIEI
ISBN 978 – 973 – 1762 – 77 – 7
9789731762777

Versiunile condensate din acest volum au fost create de The Reader's Digest Association cu acordul editurilor, autorilor sau deţinătorilor copyright-ului.

Copyright e 2009 Editura Reader's Digest, Bucureşti

Redactare: Luana Schidu, Cătălina Manolache, Oana Chiriţă, Adriana Irimia

Redactor-şef: Adriana Irimia

Paginare computerizată: Nitsch-Petioky Lorând

Producţie: Ciprian Neamţu

Director general: Bogdan Vasile

Descrierea CIR a Bibliotecii Naţionale a României

Garda de corp / Robert Crais; Apă, piatră şi iubire / Will North; Piramida / Henning Mankell; Chemarea sălbăticiei / Guy Grieve Bucureşti: Reader's Digest, 2009

ISBN 978 – 973 – 1762 – 77 – 7

I. Crais, Robert

II. North, Will

III. Mankell, Henning
IV. Grieve, Guy
821.111 – 31 = 135.1
Pregătire pentru tipar: ASTRON studio CZ, a.s., Praga
Printed and bound în Germany by GGP Media GmbH, Possneck, 2009

Reader's Digest

COLECŢIA DE ROMANE
READER S DIGEST, BUCUREŞTI

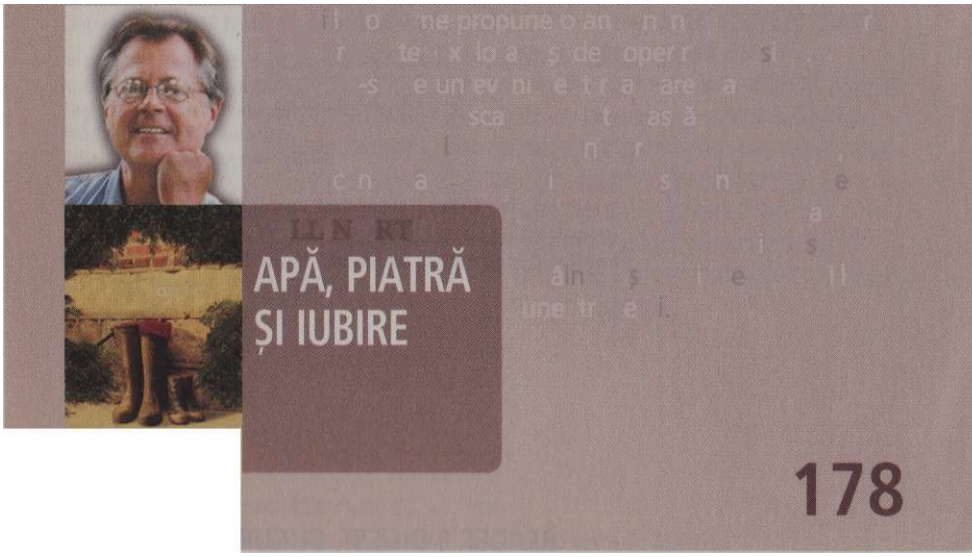

ROBERT CRAIS
F

ostul puşcaş marin Joe Pike este un tip dur şi taciturn care se comportă în orice împrejurare cu un profesionalism desăvârşit, fără nici cea mai mică umbră de emoţie. Când însă este angajat să o protejeze pe fiica răsfăţată a unui om de afaceri bogat din Los Angeles, el nu va trebui doar să stea în alertă zi şi noapte pentru a dejuca planurile unui inamic periculos, ci şi să facă faţă atracţiei irezistibile pe care o simte faţă de personalitatea vie a frumoasei Larkin Conner Barkley.

W

ill North ne propune o antrenantă poveste despre dragoste, explorare şi descoperirea de sine. Bazându-se pe un eveniment real care s-a abătut asupra comunităţii din Boscastle, o pitorească aşezare de pe coasta Atlanticului, ce aparţine provinciei Cornwall, cea mai recentă carte a lui Will North este un roman de

WILL NORTH

WILL NORTH

f *înaltă ţi iuuw* dragoste, în care un bărbat şi o femeie cu sufletele distruse se întâlnesc şi se vindecă în mijlocul unei tragedii.

HENNIN

G

MANKEL

L

*e.

Man
kell

PIRA — J
MIDA

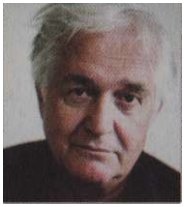

Kurt Wallander este deja unul dintre detectivii cei mai cunoscuţi din literatura poliţistă, mai ales de când a apărut în trei ecranizări filmate de BBC în Suedia, ţara natală a creatorului său. *Piramida* este primul dintre romanele care îl au ca personaj; aici facem cunoştinţă cu tânărul detectiv, proaspăt divorţat, care încearcă să găsească o legătură între trei crime foarte diferite şi totodată să-şi salveze bătrânul tată din Cairo.

302

Simţindu-se prizonier în lumea modernă, Guy Grieve visează să evadeze, convins că trebuie să existe undeva un mod de viaţă mai natural. Hotărând că trebuie să schimbe ceva, renunţă la slujbă şi îşi părăseşte pentru un timp soţia şi copiii pentru a petrece o iarnă în Alaska. Ce a învăţat din această experienţă memorabilă şi în ce măsură a meritat s-o facă puteţi afla doar citindu-i cartea.

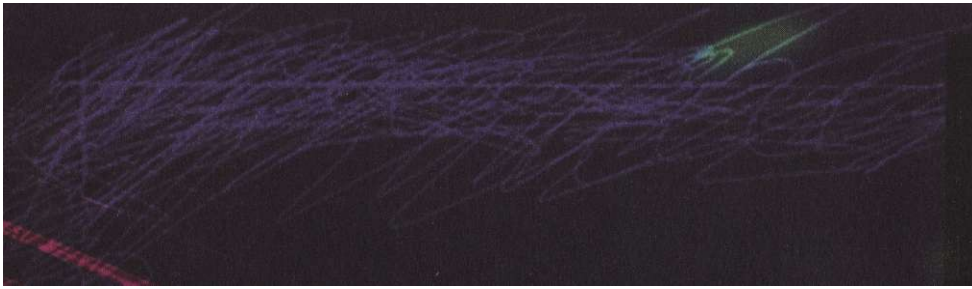

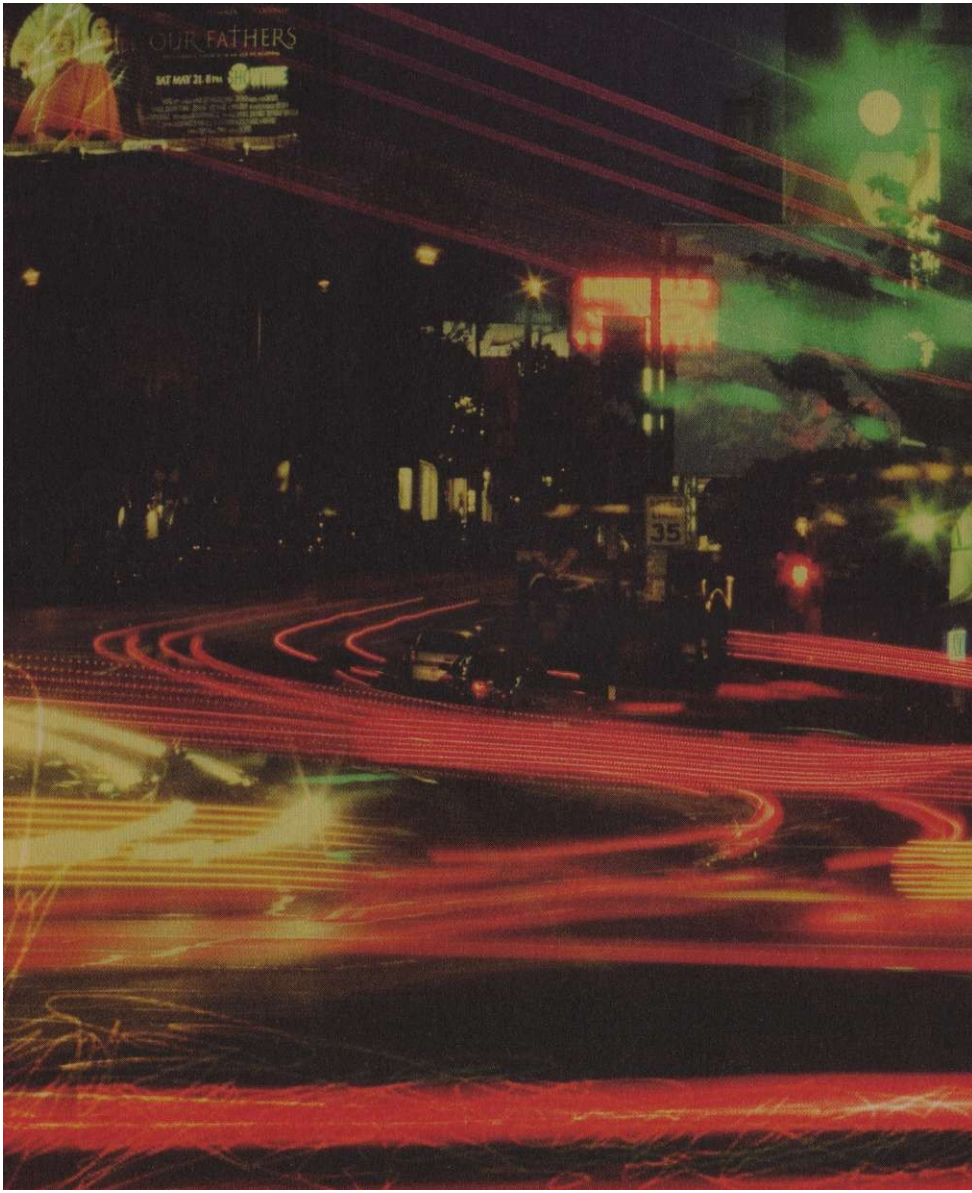

Uneori oamenii intră în mari încurcături pe neaşteptate; aşa i s-a întâmplat tinerei Larkin Conner Barkley când, plimbându-se în elegantul ei

Aston Martin, a lovit din greşeală o altă maşină… Tatăl ei îl angajează pe Joe Pike s-o protejeze. Dar de ce are ea nevoie de o gardă de corp? Cine i-ar putea dori moartea?

PROLOG

Oraşul îngerilor

Oraşul era al ei pentru o singură oră, doar o singură oră vrăjită, numai al ei. În dimineaţa accidentului, între ceasurile trei şi patru în zori, când străzile erau pustii şi vegheate de îngeri, ea zbura spre est pe Wilshire Boulevard cu o sută treizeci de kilometri pe oră, iară să încetinească măcar o dată la lumina roşie a semafoarelor aşezate în şir de-a lungul acelei linii drepte botezate Miracle Mile, stop după stop, traversând

luminile roşii fără măcar să frâneze; urme albastre de rimel îi străluceau pe obraji.

Mai târziu avea să povestească poliţiei că fusese la un club din Yucca, în Hollywood, unul dintre acele cluburi la modă, cu paparazzi adunaţi ciorchine pe la uşi. Petrecuse acolo o oră cu nişte prieteni (rentieri de pe Coasta de Vest şi tineri de pe lista „A" a Hollywood-ului; actori, impresari şi muzicieni ale căror nume nu avea nicio problemă să le dezvăluie poliţiei), făcându-şi fotografii unii altora cu telefonul mobil, trimiţându-şi bezele şi pozând cu pahare pline de băuturi multicolore. Sergentul de poliţie care o interoga a ridicat din sprâncene când i-a spus că ea nu băuse nimic, dar proba din aerul expirat îi confirma povestea.

Trei era ora la care vraja se termina. Îi dădu o sută de dolari valetului de parcare care îi adusese Aston Martin-ul şi porni în trombă. După cinci străzi, singură, opri în mijlocul lui Hollywood Boulevard, scoase maşina din viteză şi se lăsă mângâiată de briza catifelată. De pe coline venea miros de iasomie şi de rozmarin. Neclintirea oraşului la acest moment al zilei îţi tăia răsuflarea.

Ridică privirea spre clădirile impozante şi îşi imagină îngeri cocoţaţi pe marginea acoperişurilor, privind-o ca într-un vis etern: îţi dăm oraşul ţie. Eliberează-te.

Se numea Larkin Conner Barkley. Avea douăzeci şi doi de ani. Locuia într-un loft modern din centrul oraşului, într-o zonă destinată să atragă pictori şi muzicieni de pe ambele coaste ale

Americii, nu departe de Los Angeles River.

Larkin apăsă pe acceleraţie şi simţi cum vântul îi umflă părul. O luă spre sud pe Vine, apoi coti spre est pe Wilshire, râzând când trecea în viteză pe lângă semafoare; roşu sau verde, nu-i păsa. Sunetul claxoanelor se pierdea în urma ei. Părul ei lung, de culoarea bănuţilor de un cent, îi biciuia obrajii. Închise ochii, strângând tare pleoapele, îi ţinu închişi cât putu, apoi îi deschise larg şi râse când văzu că încă mai zbura, drept şi liber – fantoma unei maşini negre decapotabile de două sute de mii de dolari străbătând oraşul într-o goană sălbatică şi liberă. Se năpusti peste podul de la Macarthur Park; încetini în cele din urmă, inevitabil, în timp ce totul în jur se vălurea şi îşi pierdea forma…

Îşi spuse că ochii i se aburiseră din cauza nopţii uscate şi a şuviţelor şfichiuitoare de păr, dar se întâmpla la fel de fiecare dată. În acele câteva minute de traversare în viteză a oraşului putea să fie ea însăşi, pur şi autentic, pentru ca apoi să se piardă din nou atunci când încetinea…

Trecu Alameda hurducându-se, pierzând viteză aşa cum o rană pierde sânge.

Coti spre nord pe o stradă industrială paralelă cu fluviul. Se afla la numai câteva intersecţii de clădirea ei, când explodă airbagul. Aston Martin-ul se răsuci, apoi se opri.

Larkin îşi desfăcu centura şi ieşi împleticindu-se din maşină. Un Mercedes argintiu se oprise pe trotuar, cu bara de protecţie din spate spartă şi

îndoită. Pe bancheta din faţă se aflau un bărbat şi o femeie; la volan era bărbatul. În spate mai era un bărbat. Şoferul o ajuta pe femeie, a cărei faţă sângera; bărbatul din spate încerca să iasă, dar nu reuşea să se ridice în picioare.

Larkin bătu cu palma în geamul din dreptul şoferului.

— Aţi păţit ceva? Pot să vă ajut?

Şoferul o privi fără expresie, până să reuşească să o vadă cu adevărat, apoi deschise uşa. Avea o tăietură deasupra ochiului stâng.

— Of, Doamne, spuse Larkin, îmi pare rău! îmi pare rău! Am să sun la Urgenţă. Chem o ambulanţă.

Şoferul era trecut de cincizeci de ani, bine îmbrăcat şi bronzat, cu un inel mare de aur pe mâna dreaptă şi un ceas frumos pe stânga. Femeia se holba amorţită la sângele de pe mâinile ei. Pasagerul de pe bancheta din spate reuşi să desfacă uşa şi se prăbuşi afară în genunchi, apoi se ridică în picioare ţinându-se de maşină.

— Suntem OK, spuse el. Nu-i nimic.

Larkin simţea că trebuie să cheme ajutoare pentru oamenii ăştia.

— Vă rog să staţi jos. Sun la…

— Nu. Lasă-mă să văd ce-i cu tine.

Bărbatul de pe bancheta din spate făcu un pas spre ea, dar se prăbuşi într-un genunchi. În raza farurilor maşinii, Larkin reuşi să îl vadă limpede. Avea ochii mari şi atât de închişi la culoare, încât în lumina aceea slabă păreau negri.

Ea se precipită spre maşină. Găsi telefonul şi tocmai forma 911 când Mercedesul coborî în marşarier de pe trotuar, târând bara de protecţie după el.

— Hei, staţi aşa…!

Mai strigă o dată în urma lor, dar nu încetiniră. Tocmai încerca să reţină numărul de înmatriculare când îl auzi pe bărbatul de pe bancheta din spate îndepărtându-se în fugă pe mijlocul străzii.

O voce subţire o scoase din buimăceală.

— Alo, aici Urgenţele, alo?

— Am avut o coliziune, un accident de maşină…

— Este cineva rănit?

— Ceilalţi au fugit. Este un tip, nu ştiu…

Larkin închise ochii şi recită în minte numărul maşinii. Se temu că l-ar putea uita, aşa că scoase rujul – culoarea Cherry Pink Ice – şi îl scrise pe braţ.

— Doamnă, aveţi nevoie de ajutor?

Larkin se simţea slăbită. Pământul îi fugea de sub picioare, aşa că se aşeză pe jos.

— Doamnă, spuneţi-mi unde anume vă aflaţi.

Larkin se întinse pe spate pe asfaltul rece şi dur. Clădirile întunecate stăteau adunate deasupra ei ca nişte preoţi în sutane negre. Le cercetă cu privirea acoperişurile, căutând îngerii.

Prima patrulă de poliţie ajunse la faţa locului în şapte minute; trei minute mai târziu veni şi Salvarea. Larkin credea că totul avea să se

termine în seara aceea, după interogatoriul poliţiştilor, dar coşmarul abia începuse.

1

Fata coborî din maşină prost dispusă, făcând o faţă acră ca să fi arate cât de tare îi displăcea căsuţa dărăpănată şi strada arsă de soare. În timp ce o aştepta, el cercetase casele din împrejurimi ca să elimine orice pericol, curăţând zona aşa cum altcineva şi-ar fi curăţat gâtul. I se părea că iese în evidenţă în cămaşa cu mâneci lungi. Soarele Los Angeles-ului era prea fierbinte pentru mâneci, dar trebuia să ascundă ce se afla sub cămaşă.

— Nu pot să stau aici, zise ea.

— Vorbeşte mai încet.

— N-am mâncat nimic toată ziua şi mirosul ăsta îmi face rău.

— O să mâncăm când o să fim în siguranţă.

Uşa casei se deschise şi îşi făcu apariţia femeia despre care îi vorbise Bud: o femeie îndesată cu dinţi mari, albi şi ochi prietenoşi. Doamna Imelda Arcano administra câteva apartamente de închiriat în Eagle Rock, iar firma lui Bud mai colaborase cu ea şi înainte.

El spera că nu avea să remarce cele patru găuri de glonţ pe care maşina lui le căpătase cu o noapte în urmă în bara din spate.

Se întoarse spre fată.

— Comportamentul ăsta al tău te face să fii remarcată şi ţinută minte. Renunţă la el. Vrei să devii invizibilă.

— Ce-ar fi să aştept în maşină?

Nici nu se punea problema.

— Nu spune nimic. Evită contactul vizual. Lasă-mă pe mine să aranjez.

Fata râse.

— De-abia aştept să văd cum *aranjezi*. Să văd cum o *vrăjeşti*.

El o luă de braţ şi se îndreptară spre casă. Spre lauda ei, fata rămase lângă el iară să facă vreo scenă. Deşi purta nişte ochelari de soare uriaşi, el tot voia să o vadă înăuntru cât mai repede cu putinţă.

Doamna Arcano zâmbi şi mai larg când ei ajunseră la intrare, în semn de bunvenit.

— Domnul Johnson?

— Da.

— Ce cald este astăzi, nu-i aşa? Eu sunt Imelda Arcano.

După coşmarul din Malibu, firma lui Bud făcuse repede aranjamentele pentru noua casă, plătise şi îi spusese doamnei Arcano ce voia să audă, ceea ce probabil nu reprezenta mare lucru. Câştig uşor, chiriaşi discreţi care urmau să dispară într-o săptămână. Trebuia să se întâlnească cu ei numai ca să le dea cheile.

Imelda Arcano îi conduse înăuntru. Bărbatul întârzie îndeajuns ca să mai scruteze o dată strada. Era îngustă şi fără copaci, ceea ce era bine. Avea vizibilitate bună în ambele direcţii, deşi căsuţele erau înghesuite unele într-altele, ceea ce nu prea era bine. În amurg aleile înguste aveau să se umple de umbre.

El ar fi vrut să o vadă pe doamna Arcano plecată cât mai repede, dar aceasta se lipise de fată – unul dintre lucrurile acelea care se petrec între femei – şi acum le arăta casă, conducându-i prin cele două dormitoare micuţe şi prin baie, apoi prin livingul microscopic şi prin bucătărie până la curtea fără iarbă. El aruncă un ochi prin uşa din spate la grilajul metalic ruginit ce despărţea casa de cea din spatele ei. În curtea vecină era un pitbull alb, legat cu lanţ. Stătea culcat cu botul pe labe, dar nu dormea.

— Televizorul funcţionează? întrebă fata.

— Oh, sigur că da, aveţi cablu. Dar nu şi telefon. Nu are rost să ceri înfiinţarea unei linii telefonice pentru o şedere atât de scurtă.

El îi spusese fetei să nu intre în conversaţie. Se hotărî să fi pună capăt.

— Avem mobilele. Dacă ne lăsaţi cheile, nu vă mai reţinem.

Doamna Arcano se crispă, scoase două chei de pe inel şi plecă. Pentru prima dată în ziua aceea, el o lăsă pe fată singură, ca să aducă bagajele înăuntru. Voia să îl sune pe Bud, să afle ce naiba se petrecuse acolo, dar cel mai mult şi mai mult voia să fie sigur că fata se afla la adăpost.

Aduse înăuntru geanta lui şi a fetei, împreună cu punga pe care o cumpăraseră de la farmacie.

Televizorul mergea, iar fata schimba între ele programele locale de ştiri.

Când îl văzu intrând, izbucni în râs şi îl maimuţări:

— *Dacă ne lăsaţi cheile, nu vă mai reţinem*. Sunt sigură că ai dat-o pe spate cu asta. Cu siguranţă nu te-ai făcut remarcat.

El închise televizorul şi îi dădu punga de la farmacie.

— Rezolvă-ţi părul. După ce termini, mergem să luăm ceva de mâncare.

— Voiam să văd dacă ne dau la ştiri.

— Nu auzim ce se petrece în jur, dacă merge televizorul. Trebuie să auzim. Poate mai târziu.

— Pot să tai sonorul.

— Fă-ţi părul.

El îşi scoase cămaşa. Avea un pistol semiautomat Kimber de calibrul 45 înfipt în curea. Deschise geanta lui şi scoase un toc pentru Kimber, apoi încă un pistol, acesta deja în toc – un Colţ Python 357 Magnum. Prinse Kimber-ul în partea din faţă a pantalonilor şi Python-ul în dreapta.

Luă pe urmă din bagaj o rolă de bandă adezivă şi se duse în bucătărie. Se asigură că uşa din spate era încuiată, apoi se mută în micul dormitor din fund, încuie ferestrele şi trase jaluzelele. Le lipi jos şi pe margine cu bandă, peste tot. Dacă cineva ar fi reuşit să deschidă o fereastră, s-ar fi auzit jaluzelele desprinzându-se de pereţi şi el ar fi aflat. Îşi scoase briceagul şi făcu repede câte o crestătură verticală de opt centimetri în fiecare jaluzea, destul cât să le poată desface cu degetele ca să se uite afară. O auzi intrând în baie. Coopera, în sfârşit. Ştia că era speriată, aşa că îl

mira că se străduia fie şi atât.

În drum spre dormitorul din faţă, trecu prin dreptul băii. Ea stătea în faţa oglinzii şi îşi tăia părul arămiu, bogat, cu foarfeca ieftină de la farmacie, lăsând doar cinci centimetri zdrenţuiţi. Nişte cutii de vopsea Clairol erau aliniate pe chiuvetă. Îl zări în oglindă şi îl săgetă cu privirea.

— Detest chestia asta. O să arăt oribil.

Se dezbrăcase, rămânând doar în sutien, dar lăsase uşa deschisă. Bănuia că voia ca el să o vadă. Blugii de cinci sute de dolari cu talie joasă dezvăluiau un delfin zâmbăreţ sărind dintre gropiţele fundului ei. Sutienul era albastru-deschis şi transparent, o culoare perfect potrivită cu pielea ei măslinie. Se uita la el jucându-se cu mâinile prin păr. Îşi ciufulea şuviţele, le îndrepta, le examina.

— Ce zici de alb? spuse ea. M-aş putea vopsi alb. Crezi că te-ar satisface?

— Şaten-închis. E cel mai neutru.

— Sau albastru. Albastru ar fi chiar nostim.

Se întoarse şi îşi expuse corpul.

— Nu ţi-ar plăcea? Retropunk?

El îşi continuă drumul spre dormitorul din faţă, iară să fi răspundă. Nu-şi cumpărase vopsea albastră. Probabil crezuse că nu fusese atent, dar el era atent la orice. Închise şi sigila şi ferestrele dormitorului din faţă, apoi se întoarse în baie. Acum se auzea apa curgând, iar ea stătea aplecată deasupra chiuvetei, cu mănuşi de plastic transparent în mâini, masându-şi vopseaua în păr.

Privind-o, îşi scoase mobilul şi îl sună pe Bud Flynn.

— Suntem la locul cu pricina, spuse el. Ce s-a întâmplat astă-noapte?

— Încă mă străduiesc să aflu. Habar n-am. Casa cea nouă este în regulă?

— Au aflat unde suntem, Bud. Aş vrea să ştiu cum au reuşit.

— Încerc să aflu. Aveţi nevoie de ceva?

— Vreau să ştiu cum au reuşit.

— Iisuse, ţi-am zis că mă străduiesc să aflu. Ai nevoie de ceva?

— Am nevoie să ştiu cum au aflat unde suntem.

Închise telefonul chiar când ea se îndrepta din nou, cu apa curgându-i de-a lungul spinării spre delfin, izbutind în cele din urmă să-şi înfăşoare părul într-un prosop. De abia atunci îl remarcă din nou în oglindă şi îi zâmbi.

— Te uiţi la fundul meu.

Pitbull-ul lătra.

El nu stătu pe gânduri. Scoase Python-ul şi dădu fuga în dormitorul din spate. Vârî degetele în crăpătura din jaluzele şi se uită afară, în timp ce fata se apropia grăbită.

— Ce este? întrebă ea.

— Ssst.

Câinele încerca să vadă ceva ce se afla în stânga lor, cu capul lui plat întins şi cu urechile ciulite, fără să latre, doar adulmecând aerul. Pike se uită prin fantă, ascultând atent şi încercând să-

şi dea seama ce auzea câinele.

— Ce este? şopti fata.

Câinele reîncepu să latre furios, agitându-se în lanţ.

Pike îi răspunse precipitat peste umăr, exact când primul bărbat apărea de după marginea garajului. Uite că se întâmpla din nou.

— Du-te în faţă, dar nu deschide uşa. Haide. Repede.

O împinse şi ei îi căzu prosopul de pe cap. El îşi trecu peste umăr curelele genţilor, conducând-o către uşă. Se uită afară prin jaluzelele dormitorului din faţă. Un bărbat venea pe alee în timp ce altul traversa curtea, apropiindu-se de casă.

Apucă obrajii fetei în palme şi o sili să se uite la el. Trebuia să-şi înfrângă frica, să-l vadă, să-l asculte. Privirile li se întâlniră şi înţelese că îl asculta.

— Uită-te la mine. Nu la ei; nici la orice altceva. Uită-te la mine până îţi fac semn, pe urmă fugi la maşină cât de repede poţi.

Deschise brusc uşa, îl luă în cătare pe bărbatul de pe alee şi trase două focuri de pistol cu Coltul. Se întoarse spre cel care traversa curtea. Pike îi înfipse şi lui două gloanţe fix în centrul corpului. Cele patru împuşcături părură numai două – babum, babum. Alergă până în mijlocul curţii şi, nemaivăzând alţi bărbaţi, îi făcu fetei semn cu mâna.

— *Haide*!

Ea alergă cât putu de repede, şi el aprecie asta. El o urmă, alergând cu spatele, cât mai aproape de ea, protejând-o cu propriu-i corp, căci pitbull-ul continua să latre. Mai veneau şi alţii.

Un al treilea bărbat apăru pe alee de după colţul casei, dar îl văzu şi se retrase. Pike trase ultimele două gloanţe. Aşchii de lemn şi tencuială se desprinseră de pe zidul casei, dar bărbatul reuşise să se adăpostească, iar încărcătorul Python-ul era gol. Cel de-al treilea bărbat ripostă aproape imediat şi trase de trei ori, ratându-l pe Pike, dar nimerindu-i Jeep-ul. Pike nu avea timp să vâre Python-ul la loc în toc. Îl aruncă pentru a putea scoate Kimber-ul, mai trase două focuri, apoi alergă spre maşină. Fata deschisese uşa şoferului, dar rămăsese în picioare alături.

— Urcă! strigă Pike. Intră în maşină!

Încă un bărbat apăru lângă casă, trăgând continuu. Pike trase şi el, dar tipul deja se adăpostise.

— *Urcă*!

O împinse pe fată peste schimbătorul de viteze, vârî cheia în contact şi o răsuci violent. Schimbă maneta Jeepului pe tracţiune integrală, apăsă acceleraţia până la podea, apoi se uită la fată.

— Eşti bine? Te-au rănit?

Ea se uita fix înainte, cu ochii roşii şi uzi. Iar plângea.

— Tipii ăia au murit, spuse ea.

Pike îşi lăsă palma pe coapsa ei.

— Larkin, uită-te la mine.

Ea îşi ţinea pleoapele strânse şi îşi frământa mâinile.

— Tocmai au murit trei omeni. Încă trei.

El încercă să îşi îmblânzească vocea.

— N-am să îngădui să ţi se întâmple nimic rău, spuse el. Mă asculţi?

Ea încuviinţă din cap.

Pike coti brusc într-o intersecţie, apoi intră în viteză pe autostradă.

Stătuseră doar douăzeci şi cinci de minute în casa din Eagle Rock, iar acum fugeau. Din nou.

O luară spre nord pe autostrada 101. Pike traversă cele patru benzi către o rampă de ieşire fără să semnalizeze. Larkin ţipă. Loviră parapetul rampei, Pike străduindu-se din greu să controleze volanul. Se auziră claxoane şi cauciucuri mugind când întoarse maşina spre sensul din care veniseră. Fata îşi îngropase capul între genunchi, aşa cum ţi se spune să stai când urmează să se prăbuşească un avion.

Pike tură tare Jeepul până la următoarea ieşire, apoi apăsă din nou frâna în ultimul moment, făcând un nou salt, fără a-şi lua o clipă ochii de la oglinda retrovizoare.

Fata gemu.

— Opreşte-te! Opreşte-te! Doamne, ai să ne omori.

Ieşiră pe şoseaua spre Universitatea de Sud, deja aglomerată de traficul după-amiezii. Pike o tăie printr-o benzinărie Chevron, apoi se înghesui

în coloană la un stop. Aşteptă cu motorul pornit, încărcându-şi cu gloanţe magazia Kimber-ului şi urmărind în acelaşi timp maşinile care se adunau în jurul lui. La această oră, strada se umplea repede. Pike studie pasagerii din fiecare vehicul, dar nimeni nu i se păru că ar arăta a ucigaş ieşit la vânătoare.

— L-ai recunoscut pe vreunul dintre tipii care au venit după noi? Cel din curtea din faţă, pe lângă care ai trecut, de pildă. L-ai mai văzut vreodată? o întrebă el pe fată.

— N-aş putea… Doamne, s-a întâmplat atât de… nu.

Nu-i văzuse nici pe cei doi pe care îi împuşcase mai înainte; doar nişte siluete întunecate prăbuşindu-se. Până şi Pike abia dacă îi văzuse; bărbaţi aspri de douăzeci-treizeci de ani; tricouri negre şi pistoale.

Telefonul mobil vibră, dar nu-l băgă în seamă. La colţul unei clădiri dădu cu spatele şi ieşi din şosea, accelerând după ce se convinse că nu îi urmăreşte nimeni. După încă zece intersecţii, îşi croi drum prin parcarea unui centru comercial pustiu, genul acela de loc în care magazinele dau faliment la fiecare două luni. La capătul clădirii coti şi intră pe o alee îngustă, unde nu se vedeau decât tomberoane şi gropi. Opri motorul, ieşi din maşină, şi îi deschise fetei uşa.

— Dă-te jos.

Ea nu se mişcă destul de repede, aşa că el o trase afară.

— Hei! Ce naiba – *încetează*!

— Ai dat vreun telefon cuiva?

— *Nu*.

O lipi de maşină, fixând-o acolo cu şoldul şi începu să o caute prin buzunare după un eventual telefon. Ea încercă să se elibereze, dar el o ignoră.

— Încetează – cum să fi sunat? Am fost cu tine tot timpul. Încetează…

El îi înşfacă poşeta Prada de pe podeaua maşinii, răsturnându-i conţinutul pe banchetă.

— Ai înnebunit! Nu am telefon. Mi l-ai luat tu!

El scotoci prin buzunarele poşetei, apoi rămase pe gânduri, ţintuind-o cu privirea.

— Ne-au găsit.

— *Nu ştiu cum ne-au găsit*!

— Arată-mi pantofii.

O împinse în Jeep şi îi scoase pantofii. De astă dată, ea nu mai opuse nicio rezistenţă. Se lăsă pe spetează, lăsându-l să fi ridice picioarele, pe rând.

Pike se întreba dacă nu cumva îi plasaseră fetei vreun emiţător. Îi verifică tocurile pantofilor, apoi se uită la curea şi la nasturii metalici ai blugilor. Când îi smulse cureaua, ea trase adânc aer în piept.

— Îţi place, nu? zise.

Pike îi ignoră zâmbetul. Era obraznic şi perfect.

— Vrei să-mi scot şi pantalonii?

Pike trase geanta ei de voiaj de pe banchetă.

— Eşti de-a dreptul paranoic, râse ea. Astea sunt lucrurile mele. Le-am avut tot timpul cu mine

de când am plecat cu şerifii, paranoicule! De ce nu *spui ceva*? De ce *nu vorbeşti cu mine*?

Pike nu credea cu adevărat că avea să descopere ceva, dar trebuia să caute, aşa că verifică din nou totul, fără să o bage în seamă. Asta învăţase la puşcaşii marini – dacă o singură dată nu-ţi cureţi puşca, exact atunci se va bloca.

— Şi ce-o să facem, o să stăm pur şi simplu aici? Măcar suntem *în siguranţă* aici? Vreau să merg acasă.

— Era să fii ucisă, la tine acasă.

— De când sunt cu tine, era să fiu ucisă *de două ori*. *Vreau să mă duc acasă*.

Pike îşi scoase mobilul şi verifică mesajele. Avea trei apeluri ratate de la Bud

Flynn. Apăsă butonul de apel, apoi se întrebă dacă nu cumva îi reperaseră după telefonul lui. Poate că-i ştiau numărul. Bud răspunse imediat.

— M-ai speriat de moarte. Am văzut că nu răspunzi şi am crezut că te-au dat gata.

— Ne-au găsit din nou.

— Nu se poate. Unde sunteţi?

— Ascultă. Ea vrea să se ducă acasă.

Se uită la fată în timp ce spunea asta, iar ea îi întoarse privirea.

Bud nu răspunse imediat, dar când o făcu, avea un ton mai blând.

— Hai s-o luăm uşurel. Hai să ne calmăm. Fata e în siguranţă?

— Da.

— Vreau să mă asigur că am înţeles corect –

spui că v-au găsit în casa din Malibu, sau în cea în care tocmai v-am trimis eu, din Eagle Rock?

Cu o noapte înainte Bud îi trimisese la o casă sigură din Malibu, apoi la cea din Eagle Rock, după ce asasinii îi atacaseră în Malibu.

— Cea din Eagle Rock. Ne-ai trimis la două case nesigure, Bud.

— Nu se poate. *Nu* aveau de unde să ştie de ultima casă.

— Au mai murit trei oameni. Crezi că agenţii federali mă mai acoperă sau nu? Trebuie să ştiu şi eu, Bud.

Bud ştia deja despre cei doi morţi din Malibu. Cei de la FBI făcuseră scandal, dar promiseseră să fi acopere pe Pike şi pe fată în faţa poliţiei locale.

De data asta nu mai părea la fel de sigur.

— Am să vorbesc cu ei.

— Vorbeşte repede. Mi-am pierdut un pistol, cel de 357. Când poliţia îi va verifica seria, vor da de numele meu.

Bud fluieră uşor, parcă mai degrabă de oboseală, decât de furie.

— Bine, dă-mi-o să vorbesc cu ea.

Pike îi dădu telefonul. Fata îl duse la ureche, dar acum părea nesigură. Ascultă câteva minute şi vorbi numai o dată.

— Mi-e foarte frică, spuse ea. Nu aş putea să mă duc acasă?

Pike ştia răspunsul dinainte de a-şi recupera telefonul. Se afla pe o alee din sud-estul oraşului Los Angeles, peste care până atunci doar zburase

în avionul cu reacţie al familiei ei, şi asta numai pentru că se aflase în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Pike îi luă telefonul.

Bud spuse:

— Bine, ascultă… e mai sigur să rămână cu tine. Eu consider că aşa este cel mai bine; la fel şi tatăl ei. Am să aranjez altă casă…

— Lasă casele. I-ai identificat pe tipii din Malibu?

— Trebuie să vă plasăm undeva unde să fiţi în siguranţă.

— Casele voastre nu sunt bune de nimic. Găsesc eu una.

— Joe… nu poţi să mă laşi pe dinafară. Cum o să mai ştiu…

— Mi-ai dat-o mie în grijă, Bud. E a mea.

Pike închise telefonul. Fata îl privea.

— Dacă vrei să te întorci acasă, te duc acasă.

I se păru că rămâne o clipă pe gânduri, dar apoi ea dădu din umeri.

— Rămân.

— Urcă.

Pike o ajută să intre în Jeep, apoi scrută ambele capete ale aleii. Dacă un martor îi reţinuse numărul de la maşină, probabil că poliţia căuta deja un Jeep Cherokee roşu. Voia să evite poliţia, dar nu putea rămâne pe loc. Dacă nu te mişti, nu eşti altceva decât o ţintă.

Aleea era pustie. În momentul acesta, el şi fata erau invizibili. Dacă putea menţine acest statut,

fata avea să supravieţuiască.

La Fairfax coti pe Sunset spre Bristol Farms şi parcă cât putu mai departe de intersecţie, ca să ascundă Jeepul.

— Trebuie să dau un telefon. Dă-te jos.

— De ce nu suni din maşină? întrebă ea.

— N-am încredere în mobilul meu. Dă-te jos.

— Nu pot să te aştept aici?

— Nu.

Pike era îngrijorat că ea s-ar putea răzgândi, şi atunci ar fugi şi ar fi omorâtă. Larkin ocoli repede Jeep-ul ca să ajungă lângă el.

— Pe cine suni?

— Avem nevoie de o maşină nouă şi de un loc unde să stăm. Dacă ne urmăreşte poliţia, asta ne schimbă mişcările.

— Ce mişcări? Ce-o să facem?

Pike obosise să tot vorbească, aşa că tăcu. O conduse la un şir de telefoane publice din faţa magazinului şi băgă nişte fise într-unul. Larkin se uită spre magazin.

— Vreau să iau ceva de mâncare.

— Mai târziu.

Pike avea o mică prăvălie de arme în Culver City, cu cinci angajaţi – toţi foşti ofiţeri de poliţie.

La al doilea apel răspunse un bărbat pe nume Ronnie.

— Magazinul de arme.

— Sun în două minute, închise.

Larkin îl apucă strâns de braţ.

— Cine era?

— Lucrează pentru mine.

— E tot bodyguard?

Pike o ignoră, cu ochii la secundarul de pe ecranul Rolexului. Ronnie avea să se ducă alături, la spălătorie, ca să-i aştepte telefonul.

În timp ce aştepta, trecură pe lângă ei doi bărbaţi de douăzeci şi cind-treizeci de ani care ieşiseră din magazin. Unul dintre ei o măsură cu privirea pe Larkin şi rânji, celălalt se holbă la faţa ei. Ea le întoarse privirea. Pike încercă să-şi dea seama dacă cel de-al doilea bărbat o recunoscuse. În parcare începură să se hâjjonească, apoi se urcară într-o Toyota neagră, aşa că decise că nu era cazul.

— Să nu mai faci asta, zise el.

— Ce?

— Să te uiţi direct la oameni cum te-ai uitat la tipii ăştia. Renunţă.

Avu impresia că o să-i spună ceva, dar ea strânse din buze şi privi înspre magazin.

— Aş fi putut să iau ceva de mâncare până acum.

Când trecură cele două minute, Pike dădu telefon şi Ronnie răspunse. Îi expuse pe scurt situaţia, apoi îi spuse să închidă prăvălia şi să trimită pe toată lumea acasă. Cei care o voiau moartă pe Larkin aveau să încerce să dea de ea găsindu-l pe el sau pe oamenii din viaţa lui.

— Am înţeles, spuse Ronnie. De ce ai nevoie?

— De o maşină şi un telefon mobil. Cumpără unul din alea cu cartelă.

— S-a făcut. Poţi să foloseşti Lexus-ul meu, dacă vrei. Îţi convine?

Lexus-ul lui Ronnie avea doisprezece ani. Soţia lui i-l dăduse fiicei lor, dar fata era plecată la facultatea de Drept, aşa că maşina stătea mai mult în parcare.

Pike îi spuse lui Ronnie să ducă Lexus-ul în treizeci şi cinci de minute la un supermarket Albertson pe care îl ştiau amândoi, să-l lase acolo şi să plece. În treizeci şi cinci de minute avea timp să treacă şi pe-acasă înainte să se descotorosească deleep.

Puse receptorul în furcă şi o conduse imediat pe fată înapoi la Jeep. Simţea trecerea minutelor ca pe o cursă pe care o pierdea. Viteza era totul. Viteza înseamnă viaţă.

Ea îl trase de braţ.

— Mergi prea repede.

— Avem o mulţime de lucruri de făcut.

— Unde mergem?

— La mine acasă.

— Acolo vom sta?

— Nu. Probabil că asasinii o să ajungă şi acolo.

Pike locuia într-un complex rezidenţial din Culver City, înconjurat de un zid cu stucaturi ale cărui porţi se deschideau cu un card magnetic. Apartamentele, în grupuri de câte patru, înconjurau două terenuri de tenis şi o piscină. Blocul lui era în capătul îndepărtat, oarecum ferit de restul.

Pike conduse maşina direct către complex, dar

nu intră. Înconjură zidul, să vadă dacă supraveghea cineva poarta sau pândea Jeep-ul, apoi coti spre aleea din spate.

Larkin se uită în jur, la clădiri.

— Nu-i chiar atât de rău. Cât câştigă un bodyguard?

— Culcă-te la podea, sub bord, îi spuse Pike.

— Poţi să-mi dai ceva de mâncare când ajungem la tine?

— Tu nu te dai jos din maşină.

Chiar fără să se uite la ea, fu sigur că dăduse ochii peste cap, dar îl ascultă şi se strecură sub bord.

— Când îmi spune un bărbat să mă aşez în poziţia asta, de obicei aşteaptă altceva de la mine.

Pike îi aruncă o privire scurtă.

— Ce nostim!

— Atunci, de ce nu râzi? Bodyguarzii nu râd niciodată?

— Eu nu sunt bodyguard.

Se îndreptă spre locul unde parca de obicei. În parcare se aflau numai trei maşini, iar el le cunoştea pe toate. Opri, dar lăsă motorul pornit şi nu scoase maşina din viteză. Locul era decorat cu palmieri, hibiscus şi arbuşti catifelaţi de pasărea-paradisului, iar printre palmieri şerpuiau alei pavate. Pike se uită la jocul de nuanţe verzi şi maronii de pe stucatura zidurilor. Nu văzu nimic neobişnuit, aşa că opri motorul.

— Mă întorc în treizeci de secunde. Rămâi aici. Nu te mişca.

Se dădu jos din maşină înainte ca ea să apuce să-i răspundă şi urcă treptele spre intrarea locuinţei lui. Verifică cele două încuietori şi nu văzu vreun semn să fi fost forţate. Intră şi se duse la o firidă scobită în perete. Îşi instalase un sistem de supraveghere video care acoperea intrarea în casă, ferestrele de la parter şi parcarea. Cele şase camere captau imagini la fiecare opt secunde.

Pike activă alarma, se strecură afară şi se întoarse la Jeep. Larkin îl aştepta în continuare sub bord.

— Ce ai făcut acolo?

— Nu ştiu nimic despre indivizii ăştia, spuse el. Dacă vin încoace, o să le văd feţele şi o să am ceva de la care să pornesc.

— Pot să mă ridic?

— Sigur.

După ce ieşiră pe poartă, Pike viră spre supermarketul Albertson.

Larkin se strecură afară de sub bord şi îşi fixă centura de siguranţă. Părea mai calmă acum. Parcă se simţea mai bine. Şi el se simţea mai bine.

— Şi acum ce facem? întrebă ea.

— Facem rost de o maşină nouă şi de un loc unde să putem rămâne în siguranţă. Mai avem încă multe de făcut.

— Dacă nu eşti bodyguard, atunci ce eşti? Bud i-a spus tatii că ai fost poliţist.

— A trecut multă vreme de atunci.

— Cu ce te ocupi acum? Ce răspunzi când te întreabă cineva cu ce te ocupi? Să zicem că eşti la

o petrecere, sau la bar, şi stai de vorbă cu o femeie care îţi place. Ce-i spui?

— Sunt om de afaceri.

Larkin râse, dar râsul îi sună strident şi încordat.

— Am crescut printre oameni de afaceri. Tu nu eşti ca ei.

Pike ar fi vrut ca ea să nu mai vorbească, dar ştia că spaima care îi încolţise în suflet sporea aşa cum sporeşte căldura cărbunilor când sufli în foc. Era un moment de linişte, iar momentele de linişte sunt cele mai grele într-o bătălie. Poţi să te descurci al naibii de bine în vâltoarea luptei, dar în clipe ca acestea, când ai răgaz să cazi pe gânduri, atunci începi să tremuri ca un câine plouat în bătaia vântului. Îşi dădea seama că fata se simţea ca un câine plouat.

— Indiferent ce sunt, nu am de gând să-ţi fac rău şi nu am să las pe nimeni să îţi facă rău.

— Promiţi?

— E purul adevăr.

Îi ciufuli părul încă aspru de la vopsea.

O vreme ea nu mai spuse nimic, iar Pike savură cu recunoştinţă tăcerea.

Lexus-ul verde aştepta în parcare, o picătură oarecare în marea de maşini anonime. Pike parcă Jeep-ul în cel mai apropiat loc liber. Întinse mâna sub bord şi scoase un Smith & Wesson calibrul 40 pe care i-l lăsă lui Larkin în poală.

— Pune-l în poşetă.

— Nici nu mă ating de el. Urăsc armele.

Atunci el pipăi din nou sub bord şi scoase de acolo un Beretta 380 de buzunar şi o cutie de plastic plină cu încărcătoare. I le aruncă pe toate în poală.

— Of, Doamne, ce fel de monstru eşti?

Căută din nou sub bord, pentru ultima dată, şi trase afară o pungă de plastic cu fermoar care conţinea două mii de dolari, mai multe cârduri şi un permis de conducere cu poza lui şi cu numele Fred C. Howe. Îi puse punga în braţe, împreună cu pistoalele.

Se dădu jos şi duse bagajele la Lexus, apoi se aplecă să caute sub roata din stânga faţă, unde lăsase Ronnie cheile. Apoi încărcă bagajele în Lexus şi încuie Jeep-ul, ascunzând cheile sub acelaşi cauciuc. Ronnie urma să vină mai târziu să-l ia.

Larkin îl urmări din priviri, cu braţele încrucişate.

— Ce facem acum?

— În primul rând, ne urcăm în maşină.

Pike îşi înfipse Kimber-ul sub braţul drept, cu patul la îndemână, pregătit. Ronnie lăsase telefonul împreună cu un bilet pe podea, în faţa scaunului şoferului. Lângă telefon se mai afla un încărcător pentru maşină, un al doilea încărcător, de reţea, şi un dispozitiv hands-free.

— *Mor* de foame, spuse Larkin. *Te rog*, putem merge să mâncăm ceva?

Pike studie telefonul ca să îşi dea seama cum funcţionează, apoi porni Lexus-ul şi începu să dea

cu spatele, formând deja numărul unei agente imobiliare pe care o cunoştea.

— Încă nu.

Larkin deveni stacojie de furie.

— Este *absurd*! Mă doare stomacul de foame.

Pike avea nevoie de un loc unde să se ascundă amândoi. Se gândise la un motel, dar un asemenea loc sporea contactele cu oamenii, iar contactele trebuiau evitate. Aveau nevoie de un loc ferit, unde nimeni să n-o recunoască pe fată, un loc unde să se poată instala imediat, fără să li se pună întrebări, ceea ce însemna că nu putea trata cu străini. O ajutase cândva pe agenta imobiliară să scape de un fost soţ violent, iar de atunci cumpărase sau vânduse câteva proprietăţi cu ajutorul ei.

O prinse la telefon şi îi spuse ce-i trebuia. Larkin stătea bosumflată, cu braţele încrucişate, sprijinită de portiera din partea ei.

— Ajutor! Ajutor! spuse ea. Mă violează! Ajutor! zise ea.

— Cu cine eşti acolo? îl întrebă agenta imobiliară.

— Am grijă de un copil…

Larkin, se apropie de telefon:

— Şi acum nu vrea să-mi dea să mănânc! *Mor de foame*!

Pike trase telefonul mai într-o parte ca să poată vorbi în continuare.

— Poţi să îmi găseşti o casă?

— Cred că am ceva care se potriveşte. Te sun

înapoi.

Pike încheie convorbirea şi îi aruncă fetei o privire. Îl fixa prin lentilele întunecate ale ochelarilor, ca şi cum ar fi aşteptat să vadă ce-o să facă. Probabil că îl testa. Tot ce ştia Pike despre fata asta aflase de la Bud Flynn şi de la tatăl ei în ultimele şaptesprezece ore, iar acum deja se convinsese că pe informaţiile de la Bud nu puteai pune bază.

Pike se uită mai bine la ea.

— Cum te cheamă?

Ea îşi scoase ochelarii şi se încruntă spre el, cu aerul că-i părea retardat.

— Cum adică? E un fel de joc?

— Cum te cheamă?

Ea făcu o faţă iritată.

— LARKIN CONNER BARKLEY!

— Şi cum se numeşte tatăl tău?

— CONNER BARKLEY! IAR MAMA A MURIT! O CHEMA JANICE! SUNT COPIL SINGUR LA PĂRINŢI! *TE BAG ÎNMĂ-TA*!

Pike arătă spre poşeta ei.

— Permisul de conducere şi cârdurile. Arată-mi-le!

Fata nu se opuse. Cotrobăi în geantă, scoase portofelul şi i-l aruncă.

— N-ai decât să foloseşti cârdurile ca să-mi cumperi ceva de mâncare.

Pike deschise portofelul şi trase afară carnetul de conducere. Avea poza ei, iar dedesubt scria Larkin Conner Barkley. Adresa indica un zgârie-

nori din Century City, dar atât Bud, cât şi tatăl ei vorbiseră despre o casă din Beverly Hills…

— Stai în Century City? întrebă Pike.

— Este clădirea corporaţiei familiei. Toate actele şi toată corespondenţa sunt pe această adresă.

— Dar unde locuieşti, de fapt?

— Mi-am luat un loft minunat în centru. Într-una din clădirile noastre.

— Acolo au venit când au încercat să te omoare prima dată?

— Nu. Eram la tata. În Beverly Hills.

— Cine este Alex Meesh?

Ea se înmuie ca o păpuşă de ceară lăsată în soare. Se ghemui în scaun, fără nicio urmă din aplombul pe care i-l dăduse furia.

— Tipul care încearcă să mă omoare.

Pike auzise deja povestea de la tatăl fetei şi de la Bud, dar voia acum să o audă de la ea.

— De ce te vrea moartă?

Ea privea în gol prin parbriz.

— Nu ştiu. Pentru că l-am văzut în seara aia cu soţii King. Când am avut accidentul. Pentru că am decis să cooperez cu Departamentul de Justiţie.

Pike îi studie cârdurile, aruncând din când în când un ochi şi la drum. Toate fuseseră emise pe numele Larkin Barkley, uneori şi cu al doilea nume, alteori fără. Trase afară unul American Express şi unul Visa. Cel American Express era dintre cele negre, speciale, care indica faptul că îl alimenta cu cel puţin o sută cincizeci de mii de

dolari în fiecare an. Îi aruncă portofelul înapoi la picioare.

Ştia ceea ce îi spuseseră tatăl fetei şi Bud, dar acum voia să identifice singur jucătorii şi să descopere ce anume era adevărat şi ce nu. Avea nevoie de ajutor ca să se lămurească, aşa că formă încă un număr de telefon.

Larkin schiţă un surâs.

— Sper că suni ca să faci rezervări la masă.

— Sun pe cineva care ne poate da o mână de ajutor.

Răspunse un bărbat.

— Agenţia de detectivi Elvis Cole.

— Eu sunt. Vin încolo.

Pike închise telefonul şi se îndreptă spre munte.

2

Cu treizeci şi două de ore mai devreme, în dimineaţa când începuse totul, peste Ocean Avenue plutea fumul luminii aurii provenite de la felinarele stradale şi de la blocurile de apartamente care mărgineau Santa Monica în partea dinspre mare. Joe Pike alerga prin mijlocul străzii, însoţit de un coiot care ţinea pasul cu el din umbra falezei. Era trei şi cincizeci şi două de minute dimineaţa. Pacificul era ascuns în întuneric şi pământul se termina la marginea zdrenţuită a falezei, înghiţit de un abis negru. Lui Pike îi plăcea pacea acestui moment al zilei, când putea să alerge pe mijlocul străzii pustii.

Se uită din nou în umbra falezei. Coiotul făcea

slalom printre palmieri. Era un mascul bătrân, cu faţa albă şi speriată, coborât din canioane după hrană. De fiecare dată când Pike se uita peste umăr, animalul îl fixa atent, chiar dacă alerga. Coioţii aveau regulile lor pentru convieţuirea cu oamenii, de aceea reuşiseră să apară şi să se înmulţească în Los Angeles. Una dintre aceste reguli era să iasă numai noaptea. Considerau, probabil, că noaptea aparţine sălbăticiunilor. Iar acest coiot credea, probabil, că Pike încalcă regulile.

Joe Pike alerga deseori pe acest traseu: spre vest pe Washington, de la locuinţa lui, apoi spre nord pe Ocean, până la San Vincente, apoi spre est pe Fourth Street, unde trepte abrupte de beton coborau de pe faleză ca nişte colţi. O sută optzeci şi nouă de trepte înfipte în faleză, întrerupte de patru ori de nişte platforme mici menite să-i oprească din cădere pe cei care alunecau. În această dimineaţă, rucsacul lui Pike era mai greu pentru că ducea în el patru pungi de câte cinci kilograme de fainã.

Intenţiona să urce şi să coboare în fugă treptele de douăzeci de ori, înainte să se îndrepte spre casă.

Ştia că în cele din urmă i se va telefona, dar în acea dimineaţă se simţea cufundat complet în senzaţia familiară de siguranţă a efortului şi a transpiraţiei. Numai că telefonul începu să vibreze. Se opri şi răspunse.

— Pun pariu că nu ştii cu cine vorbeşti, spuse

bărbatul de la capătul celălalt al firului.

Pike nu mai auzise această voce de când fusese răpit un puşti de opt ani pe nume Ben Chenier. El şi prietenul său Elvis Cole îl căutaseră pe puşti, dar ca să îl găsească pe răpitor avuseseră nevoie de ajutor din partea bărbatului de la telefon. Răsplata pe care le-o ceruse fusese simplă – într-o zi, bărbatul avea să îl caute şi să fi ceară un serviciu, iar el avea să zică da. Serviciul putea fi oricare şi putea fi genul de treabă pe care Pike nu mai voia s-o facă şi n-o mai făcea, dar acesta era preţul pentru ajutorul primit ca să îl salveze pe Ben Chenier, iar Pike acceptase.

— Eşti Jon Stone, zise el.

Stone râse.

— Măi, măi. Îţi aduci aminte. Ţi-am spus că am să te caut cândva şi te caut acum. Ia să vedem dacă eşti om de cuvânt.

Pike se uită la ceas.

— E patru dimineaţa.

— Încerc să te prind încă de aseară, prietene. Iartă-mă, dacă te-am trezit, dar dacă mă pasezi, va trebui să caut pe altcineva.

— Despre ce e vorba?

— Trebuie supravegheat un pachet şi este deja fierbinte.

Un pachet însemna o persoană. Iar fierbinte însemna că deja se făcuseră atentate la viaţa sa.

— De ce este acest pachet în pericol?

— Habar n-am şi nu mă interesează decât ca tu să îţi respecţi promisiunea. Trebuie să le spun

unor oameni dacă accepţi sau nu.

Umbre cenuşii pluteau printre palmieri ca nişte stafii. Încă doi coioţi se alăturaseră primului. Ţineau capetele plecate, dar ochii lor prindeau lumina galbenă. Pike se întrebă cum ar fi fost să alerge noaptea împreună cu ei, auzind şi văzând ceea ce auzeau şi vedeau ei, atât aici, în oraş, cât şi prin canioane.

Vocea lui Stone devenea tensionată.

— Tipul care m-a sunat a spus că te cunoaşte. Bud Elynn.

Pike reveni din canioane.

— Da.

— Păi, Elynn e omul cu treaba. Asigură un fel de pază personală pentru nişte tipi care au atâta mălai, că şi rahatu le iese verde. Vreau şi eu partea mea din mălaiul ăsta verde, Pike. Îmi eşti dator. Te bagi sau nu?

— Da, spuse Pike.

— Eşti omul meu. Te sun mai târziu să-ţi spun unde are loc întâlnirea.

Pike închise telefonul. Nişte lumini de frână se aprinseră la vreo patru sute de metri mai încolo, unde San Vincente se intersecta cu Ocean. Se uită după ele până ce dispărură, apoi îşi săltă din nou rucsacul şi îşi reluă alergarea. Opt sau zece coioţi îl aşteptau acum la marginea întunericului. Până la răsărit, oraşul le aparţinea.

Cincisprezece ore mai târziu, ajunse la rămăşiţele unei biserici din deşert, la cincizeci de kilometri nord de Los Angeles. Ani lungi de

vânturi furibunde, de soare arzător şi de absenţă a oamenilor dăduseră zidurilor culoarea prafului. Era un loc pustiu, cu atât mai dezolant cu cât soarele se pregătea şi el să apună.

O limuzină neagră cu ferestre negre şi un Hummer la fel de negru erau parcate în apropiere, apariţii la fel de bizare în locul acela precum nişte nestemate negre strălucitoare. Nu se vedeau când ieşeai de pe autostradă, deşi erau în mijlocul deşertului. Pike îşi opri Jeep-ul în faţa lor. Umbre întunecate se mişcară în spatele ferestrelor fumurii ale Hummer-ului, dar în limuzină nu se vedea nimic. Pike rămase în maşină, aşteptând, iar în uşa bisericii apărură Bud Flynn şi încă un bărbat. Acesta din urmă părea nervos şi se întoarse în clădirea ruinată, dar Bud ieşi zâmbind, traversând, prin soarele care pălea, douăzeci de ani şi două generaţii.

Pike nu îl mai văzuse pe Bud din ziua aceea de la Shortstop Lounge, când demisionase de la poliţia din Los Angeles şi dorise să fi spună acest lucru faţă în faţă, ţinând cont cât fuseseră de apropiaţi. Bud îl întrebase dacă avea deja în vedere alt serviciu, iar el îi spusese că semnase un contract cu o organizaţie militară profesionistă din Londra. Bud nu-l aprobase. Reacţionase ca un tată dezamăgit, înfuriat de alegerea făcută de fiul său, şi asta fusese tot.

Acum Pike simţi căldura unor amintiri mai vechi, mai bune, şi se dădu jos din Jeep. Bud arăta mai bătrân, dar încă în formă şi gata de treabă.

— Mă bucur să te văd, poliţist Pike, spuse Bud, întinzându-i mâna. A trecut o mulţime de vreme. Prea multă.

Pike îl trase aproape şi îl îmbrăţişă, iar Bud îl lovi uşurel cu palma pe spate.

— Lucrez în investigaţii corporatiste acum, Joe. De paisprezece ani; în martie se fac cincisprezece. Uneori, investigaţiile conduc la probleme de securitate. Un prieten mi-a dat numele lui Stone, spunându-mi că are o listă de foşti agenţi care au lucrat pentru Secret Service – oameni cu experienţă în materie de clienţi cu mare risc. Căutam pe cineva potrivit şi el a pomenit numele tău.

Pike aruncă o privire spre Hummer.

— Fata e acolo?

Jon Stone îi explicase în mare despre ce era vorba: o tânără dintr-o familie înstărită reuşise să supravieţuiască în urma a trei atentate la viaţa ei, iar Bud Flynn fusese angajat ca să fi asigure protecţie. Punct. Lui Stone îi era de ajuns să ştie că fata era bogată. O persoană cu experienţa lui Pike putea costa o grămadă de bani, iar Stone urma să fi stoarcă pe oamenii aceia şi de ultimul bănuţ.

Flynn se întoarse spre biserică.

— Hai să intrăm. Vei putea să îl cunoşti pe tatăl ei şi îţi voi explica tot ce s-a petrecut.

Biserica mirosea a sal vie şi a urină. Pe podeaua de beton zăceau aruncate cutii goale de bere şi reviste, murdare de nisipul adus de vânt

prin spărturile pereţilor şi decolorate de timp. Pike presupunea că mirosul de urină provenea de la animale. Bărbatul care ieşise mai devreme în uşă se afla acolo împreună cu un altul. Primul era supraponderal, cu o faţă pătrăţoasă şi nişte şuviţe unsuroase de păr pe care şi le tot dădea deoparte din ochi. Prietenul său era mai subţire şi mai în vârstă, probabil trecut puţin de cincizeci de ani, cu o privire inteligentă de om de afaceri, încruntat şi cu gura strânsă într-o permanentă dezaprobare. Lângă uşă era o servietă din piele de Córdoba.

Bud dădu din cap spre bărbatul cu păr unsuros.

— Joe, dânsul este Conner Barkley. Domnule Barkley, Joe Pike.

Barkley schiţă un zâmbet, nu prea în largul său.

— Bună ziua.

Purta o cămaşă de mătase cu mâneci scurte care îi dădea la iveală burta umflată peste curea. Tipul încruntat nu avea cravată şi era îmbrăcat într-un sacou sport scump, de culoare gri-antracit. Pike purta un tricou gri fără mâneci, blugi şi adidaşi.

Tipul încruntat scoase din buzunarul hainei nişte hârtii împăturite şi un stilou.

— Domnule Pike, numele meu este Gordon Kline. Sunt avocatul domnului Barkley. Acesta este un contract de confidenţialitate, în care se specifică faptul că nu puteţi relata, repeta sau dezvălui în nicio formă nimic din ceea ce vă va

spune domnul Barkley astăzi sau cât timp veţi fi în slujba dumnealui. Trebuie să semnaţi acest contract.

Kline îi întinse hârtiile şi stiloul, dar Pike nu făcu niciun gest ca să le ia.

Îl văzu pe Conner Barkley uitându-se fix la săgeţile roşii groase tatuate pe umerii lui. Se obişnuise ca oamenii să se holbeze la ele. Tatuajele fuseseră făcute înainte de prima lui bătălie. Erau cu vârful înainte.

Barkley îşi desprinse privirea de pe tatuaje, cu o expresie îngrijorată.

— Asta e omul pe care vrei să îl angajezi?

— Este cel mai bun din branşă, domnule Barkley. Va avea grijă ca Larkin să rămână în viaţă.

Kline îi întinse din nou hârtiile.

— Vă rog să semnaţi aici.

— Nu, spuse Pike.

Sprâncenele lui Barkley se încreţiră asemenea unor râme nervoase.

— Cred că ajunge, Cordon. Cred că putem trece peste asta. Nu-i aşa, Bud?

Kline se încruntă şi mai tare, dar renunţă la hârtii, iar Bud continuă.

— OK, uite despre ce este vorba. Fiica domnului Barkley este martor federal. A acceptat să depună mărturie peste două săptămâni într-un proces federal. În ultimele zece zile au avut loc trei atentate la viaţa ei, toate trei foarte aproape de reuşită. Nu am altă variantă decât să procedez

neconvenţional.

Deşertul se umpluse de lumina roşie a apusului de soare. Se simţea temperatura scăzând.

— De ce nu este inclusă într-un program de protecţie a martorilor?

— A fost, răspunse Barkley, dându-şi din nou părul din ochi. Şi era să fie omorâtă.

Cordon Kline îşi încrucişă braţele cu aerul că întregul guvern al Statelor Unite nu reprezenta decât o bătaie de joc pe seama contribuabililor.

— Incompetenţi! zise el.

— Acum unsprezece zile, spuse Bud, Larkin a fost implicată într-un accident de circulaţie – la ora trei noaptea s-a tamponat cu un Mercedes. Erau trei persoane în maşină: o pereche, George şi Elaine King – era maşina lor – şi un pasager bărbat pe bancheta din spate. Numele George King îţi spune ceva?

Pike clătină din cap, aşa că Bud îi explică.

— Este un investitor imobiliar, suspect de curat, fără datorii, fără ipoteci, fără proiecte controversate. George sângera, aşa că Larkin s-a dus să îl ajute. Celălalt bărbat era şi el rănit, dar a şters-o. Pe urmă George şi-a revenit şi el destul cât să dispară cu maşina, dar Larkin i-a ţinut minte numărul. A doua zi, familia King a relatat poliţiei altă versiune – au susţinut că erau singuri. Două zile mai târziu, nişte agenţi de la Departamentul de Justiţie au contactat-o pe Larkin împreună cu un desenator. După vreo sută de

schiţe, Larkin l-a identificat pe bărbatul dispărut drept Alexander Liman Meesh, un asasin condamnat despre care agenţii federali credeau că trăieşte la Bogotá, în Columbia. Am un dosar al lui de la cei de la FBI, pot să ţi-l dau să îl vezi.

— Cum a ajuns un accident de circulaţie anchetă federală?

Kline nu mai părea supărat că Pike nu îi semnase hârtiile.

Pike l-ar fi descris drept concentrat, preocupat şi sută la sută om de afaceri.

— Iniţial, din cauza lui King. Cei de la Departamentul de Justiţie ne-au spus că-l suspectau că spală bani prin compania sa imobiliară. Ei cred că Meesh a revenit în Statele Unite cu bani de la cartelul drogurilor ca să fi investească prin intermediul lui.

Kline se întunecă la faţă, apoi se uită la tatăl fetei.

— Autorităţile au nevoie de Larkin ca să facă legătura între King şi un criminal recunoscut. Consideră că, ajutaţi de mărturia ei, ar putea obţine o anchetă şi l-ar putea obliga să dea la cercetat registrele contabile. Tatăl fetei şi cu mine am fost împotriva implicării ei în poveste. Uite ce-a ieşit!

— Aşadar, cel care îi doreşte moartea este King?

— King este un tip cu bani, care face bani, spuse Bud. Nu are niciun fel de cazier, niciun fel de legătură cu acte violente în trecut, niciun fel de

conexiune cu domeniul în care activează Meesh. Cei de la Departamentul de Justiţie cred că Meesh încearcă să protejeze banii băgaţi în proiectele lui King. Dacă ar începe o anchetă împotriva acestuia, atunci toate proiectele şi toate investiţiile sale ar fi blocate, aşadar Meesh doreşte să nu existe nicio anchetă. King s-ar putea să nici nu ştie că Meesh vrea să se descotorosească de fată. S-ar putea să nu ştie nici de unde anume provin banii.

— Dar i-a întrebat cineva pe vreunul din soţii King?

— Au dispărut. Cei de la firmă spun că au plecat într-o vacanţă programată dinainte, dar nimeni de la Departamentul de Justiţie nu îi crede.

Conner Barkley îşi trecu din nou degetele prin păr.

— Este un coşmar. Toată povestea a devenit un coşmar, iar acum…

Bud îl întrerupse.

— Conner, vrei să mă laşi un minut cujoe? Ne întâlnim la maşină. Cordon, te rog…

După ce se îndepărtară, Pike zise:

— Nu sunt bodyguard.

— Ascultă, Joe, prima dată când au venit după ea, puştoaica era la părinţi. Casa asta a familiei Barkley este o adevărată fortăreaţă – două hectare în Beverly Hills, la nord de Sunset, agenţi de pază non-stop şi un personal numeros. Sunt oameni bogaţi.

Bud deschise servieta de piele şi scoase câteva fotografii neprelucrate. În ele se vedeau trei

siluete neclare trecând noaptea pe lângă o piscină, apoi traversând o curte, pe urmă în faţa unor uşi de sticlă.

— Au fost făcute de camerele de supraveghere. În asta şi în cealaltă feţele se disting, dar nu am reuşit încă să fi identificăm. Au pus mâna pe o menajeră şi au încercat să afle cum să dea de Larkin. Au bătut-o rău, au strâns-o de gât, i-au rupt nasul şi trei dinţi.

— Cât de aproape au ajuns?

— Erau foarte aproape, dar a venit poliţia. Pe urmă au băgat-o în programul de protecţie a martorilor. Şerifii federali au mutat-o chiar în aceeaşi seară la o casă sigură de lângă San Francisco – asta se întâmpla acum şase zile. În seara următoare a avut loc un nou atentat. La casa cea sigură. Un şerif federal a fost ucis, altul rănit. Băieţii ăştia nu ştiu de glumă.

Pike auzi trântindu-se o portieră de macină şi se apropie de fereastră. Larkin Conner ieşise din limuzină ca să-i întâmpine pe tatăl ei şi pe Kline. Avea o faţă în formă de inimă şi un nas îngust puţin înclinat spre stânga. Capul îi era încununat de nişte şuviţe de păr roşu strălucitor ce păreau şerpi în mişcare. Era îmbrăcată într-un şort strâmt şi un tricou verde şi ţinea sub braţ un câine minuscul, într-o geantă roz de firmă. Era unul dintre acei câini liliputani cu ochii cât cepele care tremură când sunt speriaţi. Pike ştia sigur că va lătra când nu trebuie şi îi va provoca fetei moartea.

Se întoarse de la fereastră.

— Aceiaşi oameni?

— Nu avem de unde şti. Larkin şi-a sunat părinţii şi până la răsăritul soarelui se întorsese deja în Beverly Hills. Se lămuriseră cum e cu protecţia federală. Domnul Barkley m-a angajat pe mine şi am mutat-o într-un hotel, dar ne-au atacat iarăşi peste numai câteva ore.

— Aşadar, au aflat unde se află în toate cele trei cazuri.

— Da.

— La FBI sunt scurgeri de informaţii.

Bud îşi încleştă fălcile sugerând că şi el gândea la fel, dar nu voia să o spună.

— Am o casă în Malibu. Vreau să te duci cu ea acolo astă-seară – numai tu. Nu vreau să ajungă înapoi în oraş.

— Agenţii federali ce părere au?

— Nu-mi bat capul cu ei. Pitman, care-i şeful, crede că greşesc, dar procedez aşa cum doreşte familia Barkley.

Pike se uită la Flynn.

— Ţi-a spus Stone care-i înţelegerea? Bud se uită la el, nedumerit.

— Ce înţelegere?

— Nu mai fac demult genul ăsta de treburi. Dar îi datorez lui un serviciu. Unul singur. Cu asta mă revanşez.

— Dar angajarea ta costă o grămadă de bani.

— Nu-i iau eu. Nu-mi trebuie şi nu de asta accept să o fac.

— Dacă n-ai tragere de inimă nu vreau să…

— Poliţist Flynn… spuse Pike. Bud se opri din vorbă.

— Hai să ne întâlnim cu fata.

Când Pike şi Flynn ieşiră din biserică, Gordon Kline se întrerupse din conversaţia cu Barkley şi îi privi.

— Suntem gata de plecare, spuse Bud Flynn, apoi se întoarse către fată. Larkin, el estejoe Pike. Vei merge cu el.

— Şi dacă mă violează?

— Încetează, Larkin, spuse Kline. Procedăm cum e cel mai bine.

Larkin îşi scoase ochelarii de soare cu un gest teatral, măsurându-l pe Pike din cap până în picioare, apoi zise:

— Mi se pare destul de drăguţ. Mi-l cumperi, tati?

Barkley se uită la Kline, ca şi cum ar fi vrut să fi răspundă avocatul. S-ar fi zis că se temea de ea.

Fata se întoarse către Pike.

— Crezi că poţi să ai grijă de mine?

Pike o studie. Era drăguţă şi se obişnuise să fie considerată astfel, iar hainele şi părul indicau că îi plăcea să fie în centrul atenţiei, ceea ce putea reprezenta o problemă.

Larkin se încruntă.

— De ce nu spune nimic? E drogat?

— Da, răspunse Pike, hotărându-se. Larkin râse.

— Da, eşti drogat?

— Da, pot să am grijă de tine.

Rânjetul lui Larkin se topi şi îl studie de data asta cu o privire neîncrezătoare. Ca şi cum dintr-odată totul ar fi devenit real.

— Vreau să-ţi văd ochii, spuse ea. Scoate-ţi ochelarii.

Pike făcu un gest din cap către Hummer, unde doi bărbaţi în costume făcute pe Savile Row descărcau nişte valize.

— Sunt lucrurile tale?

— Da.

— O geantă de voiaj şi o poşetă, nimic în plus. Nu telefon. Nu electronice. Nu iPod.

Larkin se îmbăţoşă.

— Dar am nevoie de lucrurile astea. Tati, spune-i tu că am nevoie de lucrurile astea.

Ochii căţelului se bulbucară mai tare şi mârâi.

— Scapă de câine, zise Pike.

Conner Barkley îşi trecu mâna prin păr, iar Cordon Kline se încruntă şi mai tare.

O oră mai târziu, după multe parlamentări, Pike şi fata porniră la drum.

— Joe…?

Cole îşi dădu seama că Pike închisese. Era exact genul de telefon pe care îl primeai de la Joe Pike. Răspundeai, el mormăia ceva şi asta era tot. Comunicarea politicoasă nu fusese niciodată unul dintre punctele lui forte.

Cole se reapucă să-şi lustruiască maşina cu ceară – un Sting Ray galben decapotabil, model 1966. Purta şort de gimnastică şi un tricou gri

care se înnegrise de sudoare şi tare i-ar mai fi plăcut să îl dea jos, dar îl purta ca să îşi acopere cicatricele. Locuia într-o căsuţă de bârne cocoţată pe marginea unui canion din Hollywood Hills. Era o zonă împădurită, liniştită, iar vecinii deseori îşi plimbau câinii prin dreptul casei lui. Cole se gândea că ei nu şi-ar fi dorit să vadă urmele vineţii de răni cusute care îl făceau să arate ca un accident de laborator.

Detesta să-şi ceruiască maşina, dar se gândise că puţină ceară s-ar putea dovedi o terapie bună. În urmă cu treisprezece săptămâni, un bărbat pe nume David Reinnike descărcase în spatele lui Cole toată magazia unei puşti. Gloanţele îi sfărâmaseră cinci coaste, îi zdrobiseră humerusul stâng, trecuseră apoi prin plămânul stâng şi acum se mişca aidoma unui robot căruia i-au ruginit încheieturile. Dar de două ori pe zi, în fiecare zi, făcea exerciţii în ciuda durerilor, ca să-şi recapete forma.

Încă mai lucra la maşină când un Lexus verde-închis se opri în faţa aleii sale. Privi cum din el coboară Pike împreună cu o tânără cu părul retezat aiurea şi cu ochelari mari de soare. Femeia părea prudentă, iar Pike purta o cămaşă cu mâneci lungi, nici măcar suflecate. Pike nu purta niciodată cămăşi cu mâneci lungi.

Cole le veni în întâmpinare şchiopătând.

— Joseph. Ar fi trebuit să îmi spui că vii cu musafiri. M-aş fi aranjat şi eu puţin. Îi zâmbi fetei, desfăcând braţele ca pentru a-i arăta şortul,

picioarele desculţe şi tricoul murdar de ceară. Domnul Simpatic, făcând glume pe seama năduşelii sale.

— Eu sunt Elvis.

Fata îl gratulă cu un zâmbet isteţ şi vioi, apoi arătă cu degetul spre Pike.

— Slavă domnului, eşti vesel. Să călătoreşti cu ăsta e ca şi cum ţi-ar ţine companie un cadavru.

— Numai până ajungi să-l cunoşti. Pe urmă nu-i mai tace gura.

Cole remarcă felul în care Pike o atinse pe spate, nefamiliar, ca să o conducă în garaj.

— Haidem înăuntru, zise acesta.

Cole îi conduse în livingul unde uşile mari dinspre terasă se deschideau spre priveliştea minunată a canionului. Fata o admiră.

— Nu-i rău deloc, spuse ea.

— Mulţumesc. Aşa zic şi eu.

Mirosul banilor se ridica în jurul ei ca aburul dimineţii – blugi Rock & Republic de cinci sute de dolari, bluză Kitson, ochelari Oliver Peoples. Cole se pricepea să citească oamenii şi învăţase – cu vremea – că aproape întotdeauna avea dreptate.

Dar nu mirosea doar a bani, ci şi a probleme. I se părea cunoscută, dar nu ştia de unde să o ia.

— Ea e Larkin Barkley, zise Pike. Este martor într-o anchetă federală. Au băgat-o în program, dar n-a ţinut. Ne-ar trebui ceva de mâncare, eventual să facem un duş, şi între timp îţi spun despre ce este vorba.

Cole îşi dădu seama că Pike nu voia să

vorbească de faţă cu fata, aşa că surâse şi o întrebă:

— Nu vrei să faci un duş, până pregătesc eu ceva de mâncare?

Larkin îl privi din nou, iar Cole mai descifră ceva. Îi zâmbise la fel de şmechereşte ca afară, numai că acum îi transmitea că nimic din ceea ce ar fi putut el să fi spună nu putea să o surprindă, să o afecteze sau să o impresioneze. Părea o provocare, se gândi el.

— Ce-ar fi să mănânc mai întâi? zise ea. Pikester nu-mi dă să mănânc. Nu vrea decât sex.

— La fel se purta şi cu mine, zise Cole, dar până la urmă l-am dat pe brazdă.

Larkin clipi scurt, pe urmă izbucni în râs.

— Unu la zero pentru mine, spuse Cole. Fă un duş sau aşteaptă pe terasă. Vrem să stăm de vorbă iară să ne auzi.

Fata alese duşul.

Pike îi aduse geanta şi îi arătă baia pentru musafiri, în timp ce Cole se apucă de treabă în bucătărie. Tăie pe lungime fasole verde, dovlecei şi vinete, stropi totul cu ulei de măsline şi sare şi puse o tigaie la încins. Pike veni şi el în bucătărie, dar niciunul nu scoase o vorbă până nu se auzi apa curgând în baie. Atunci Pike dădu la iveală un permis de conducere şi două cărţi de credit. Permisul avea fotografia fetei cu un spectaculos păr roşu. Pe cârduri era tipărit acelaşi nume. Cel American Express era negru. Bani!

— Ieri am întâlnit-o pentru prima dată, spuse

Pike, dar nu ştiu nimic despre ea. Am nevoie de ajutorul tău. Alătură cârdurilor ceva ce semăna cu un dosar din arhiva informativă a FBI.

— Ăsta e omul care încearcă s-o omoare. Se numeşte Alex Meesh, originar din Colorado, rezident în Columbia.

Cole se uită la coperta dosarului. Alexander Meesh. Căutat pentru crimă.

— America de Sud?

— Da. A fugit ca să nu fie arestat pentru crimă. Cei de la FBI i-au dat acest dosar lui Bud, dar n-am găsit mare lucru care să ne fie de folos. Poate că reuşeşti tu să vezi altceva.

Cole ascultă relatarea situaţiei lui Larkin, făcută de Pike în propoziţiile scurte şi seci ale unui poliţist care face un raport. Îi povesti cum ajunsese fata să fie implicată într-o investigaţie a Departamentului de Justiţie cu privire la un anume George King şi cum acordul ei de a depune mărturie provocase atentatele la viaţa ei. Nu făcu niciun fel de comentariu până când Pike nu ajunse să descrie schimburile de focuri din Malibu şi Eagle Rock.

— Stai puţin. Ai împuşcat pe cineva?

— Am împuşcat cinci oameni. Doi, astă-noapte, trei dimineaţă.

Pike spunea asta la el în bucătărie, iară să se înfioare, aşa cum altcineva ar fi spus că are nevoie de benzină.

— Joe. Iisuse, *Joe*\ Te urmăreşte poliţia?

— Nu ştiu. Dacă nu mă urmăresc încă, o vor

face curând. Am pierdut un pistol la Eagle Rock.

— A fost autoapărare, nu-i aşa? întrebă Cole scrutându-şi cu privirea prietenul. Ţi-ai apărat viaţa, ai apărat viaţa unui martor federal. Agenţii federali te susţin, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Dar în orice caz, avem o problemă mai mare decât poliţia. Urmăritorii ne-au aflat locaţia în ambele cazuri, deşi erau case de siguranţă. Înţelegi despre ce este vorba?

Acum Cole înţelegea de ce Pike nu voise să vorbească de faţă cu fata.

— Cineva din tabăra ei trădează.

— Le-am luat-o. I-am tăiat pe Bud şi pe federali de la informaţii. Mă gândesc că dacă nu ştie nimeni unde se află, voi putea să-i asigur protecţia.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Să-l găsesc pe Meesh.

— S-ar putea să se fi întors în Columbia.

— A încercat să o omoare pe fata asta de cinci ori. Nu se poate să vrei atât de tare ca o persoană să fie ucisă, iar tu să te duci acasă şi să aştepţi să se rezolve treaba – trebuie să rămâi până te asiguri că s-a rezolvat.

Pike se duse la carnetul şi pixul pe care Cole le ţinea lângă telefon şi mâzgăli ceva.

— Mi-am luat un telefon nou. Uite numărul.

— Ai vreo idee cine toarnă?

— Bud încearcă să afle, dar pot să am încredere în cineva? Poate că e vreunul dintre oamenii lui. Sau un agent federal.

Cole puse deoparte hârtia cu numărul. Se întoarse la tigaie şi puse legumele înăuntru. Îi plăcea mirosul care se simţea când atingeau uleiul încins.

El şi Pike trecuseră împreună prin multe. Erau prieteni vechi. Când se trezise din comă, Joe Pike îl ţinea de mână. Lăsă furculiţa jos şi se întoarse.

— Să văd ce pot afla despre Meesh, spuse Cole. Începem prin a sta de vorbă cu Larkin, când iese de la duş. S-ar putea să ştie mai multe decât crede.

Pike se dezlipi de perete.

— Nu putem rămâne aici, Elvis. Dacă oamenii aceia ştiu cine sunt, s-ar putea să încerce să dea de mine prin intermediul tău. Îmi pare rău.

Cole înţelegea.

— Atunci stai tu de vorbă cu ea. Dar să ştii un lucru. Când îl caut pe Meesh, am de gând să îl verific şi pe prietenul tău Bud Flynn.

Gura lui Pike se strâmbă şi Cole se întrebă dacă Larkin remarcase că acesta nu râdea şi nu zâmbea niciodată. Ca şi cum partea aceea care s-ar fi putut simţi destul de liberă ca să râdă ar fi murit în el, sau ar fi fost îngropată atât de adânc, încât nu mai reuşea să răzbată la suprafaţă.

— Cum vrei, spuse Pike.

Când sună mobilul, Cole deja pregătea sandviciurile, iar Pike se duse să vorbească de pe terasă.

Câteva minute mai târziu, fata apăru dinspre hol.

— Miroase incredibil, spuse ea.

— Vrei un pahar de lapte sau de apă?

— Te rog. Lapte.

Avea ochii roşii, iar Cole se întrebă dacă plânsese. Ea îi surprinse privirea şi îi aruncă din nou zâmbetul de obrăznicătură. Un zâmbet isteţ şi ispititor – ai fi zis că nu putea să aparţină cuiva care tocmai plânsese, dar uite că putea. Cole se gândi că puştoaica avea multă experienţă în a ascunde ceea ce simţea.

Desfăcu sandviciul şi scoase un mic chiot.

— Perfect! N-am vrut să-ţi spun, ca să nu-ţi dau bătăi de cap, dar sunt vegetariană. De unde ai ştiut?

— N-am ştiut. Aşa gătesc pentru Joe. Şi el e vegetarian.

— El?

Trase cu ochiul la Pike şi Cole putea să jure că zâmbetul îi dispăruse.

— Carnea roşie îl face violent.

Fata râse şi Cole îşi dădu seama că o plăcea. Luă o înghiţitură uriaşă din sandvici, pe urmă încă una. Mesteca uitându-se la Pike, pe terasă.

— Nu prea vorbeşte.

— Comunică prin telepatie. Şi poate trece prin ziduri.

Ea zâmbi din nou şi mai luă o înghiţitură, de data asta nu la fel de mare. Nu mai zâmbea şi privirea îi părea meditativă.

— A împuşcat un tip chiar în faţa mea. Am văzut sângele.

— Un tip care voia să te omoare.

— S-a auzit atât de tare! Nu ca în filme. Aproape că simţi şi tu lovitura.

— Ştiu.

— Mă găsesc mereu.

Cole nu răspunse; apoi Pike se întoarse de pe verandă.

— Avem un loc de stat, spuse el. Haide.

Ea se uită la sandvici.

— Dar n-ai mâncat. Şi eu n-am terminat.

— Mâncăm în maşină.

Cole îi conduse, îşi luă rămas-bun şi îi urmări îndepărtându-se. Nu îl întrebase pe Pike unde se duc, iar acesta nu-i spusese. Dar ştia că îi va telefona, după ce vor fi în siguranţă.

Se întâlniseră cu ani în urmă, când Pike încă mai patrula cu o maşină de poliţie, iar Cole făcea ucenicie la bătrânul George Feider, adunând cele trei mii de ore de care avea nevoie ca să obţină o autorizaţie de detectiv particular. Câţiva ani după aceea, când Cole avea orele de practică şi Pike rămăsese fără slujbă, George ieşise la pensie, iar Cole şi Pike îşi puseseră economiile laolaltă şi îi cumpăraseră afacerea, convenind să pună doar numele lui Cole pe uşă. Pike nu intenţiona să-şi ia autorizaţie de detectiv. Avea deja alte treburi şi nu intenţiona să îl ajute pe Cole decât din când în când, spunând că, dacă nu-i păzea el fundul probabil că acesta n-ar fi avut zile multe. Habar n-avea dacă Pike glumea sau nu, dar asta făcea parte din farmecul lui.

Dacă oamenii aceia ştiu cine sunt, s-ar putea să încerce să dea de mine prin intermediul tău.

Să vină numai, îşi zise Cole. Să ştii că şi eu îţi păzesc fundul, frate.

Pe urmă se apucă de treabă.

Scăldat în soarele purpuriu, Pike se îndrepta spre est pe Sunset Boulevard, invizibil într-o maşină anonimă. După ce trecu pe lângă Echo Lake, coti spre nord, către colinele domoale din Echo Park. Străzile rezidenţiale din nord erau şerpuite şi înguste şi se închideau în fundături. Când ajunseră la adresă, pe alei deja se aprindeau felinare de dinainte de război.

— Am ajuns, zise el.

Era o casă cenuşie îngustă, retrasă de la stradă, cu acoperiş abrupt şi cu o verandă acoperită în faţă şi garaj pentru o maşină în spate. Agenta imobiliară prietenă cu Pike le lăsase cheia ascunsă sub un ghiveci de flori de lângă intrare. Larkin examină casa cu prudenţă.

— Cine stă aici?

— Este de închiriat. Proprietarii locuiesc în Las Vegas, iar acum sunt între două contracte de închiriere. Când cobori din maşină, du-te direct spre intrare.

Dinspre Chavez Ravine adia briza, răcorind aerul. Mai multe familii ieşiseră pe verande, unele ascultau radioul, altele pur şi simplu stăteau de vorbă. Cei mai mulţi dintre vecini păreau să provină din ţările Europei de Est. Peste drum, cinci tineri care păreau armeni se adunaseră în

jurul unui BMW de ultimă generaţie şi se distrau de minune.

Pike îi luă bagajul. Găsi cheia, deschise şi intrară într-o cameră de zi micuţă. O uşă ducea în dreapta spre baie şi spre dormitoare. Căsuţa curată şi ordonată, dar mobilierul era uzat.

— Ştii, mă gândeam, spuse Larkin. Nimeni nu ştie unde suntem acum, aşa-i? Avem cărţile mele de credit. Ne putem duce oriunde.

Pike lăsă bagajele jos.

— Alege-ţi ce dormitor vrei.

El trecu prin amândouă dormitoarele, apoi prin baie şi prin bucătărie, verificând ferestrele şi trăgând jaluzelele. Larkin nu alese niciun dormitor. Se ţinu după el peste tot.

— Ascultă-mă numai. Putem lua avionul familiei mele. Tatii nici n-o să-i pese. Avem un apartament fabulos la Sidney. Ai fost vreodată în Australia?

— O să fii recunoscută. Undeva, pe vreun aeroport, cineva ar spune „uite-o pe Larkin Barkley în avionul ei”.

Pike deschise frigiderul. Îi aşteptau două pungi cu alimente, un bax de sticle de apă şi şase beri Corona.

— Uite ce ne-a lăsat prietena mea. Serveşte-te.

— Bine, uite – avem o casă la Paris, pe rue George V, la o stradă distanţă de Champs-Elysées. Plătesc eu biletul şi mergem cu o linie comercială, nu-i nicio problemă.

— Cârdurile lasă urme. Iar avioanele au liste de zbor.

Pike se duse din nou în camera de zi, cu Larkin după el.

— Scot bani de la bancomat. Chiar nu-i o problemă.

Unicul aparat de aer condiţionat, lăsat deschis de prietena lui Pike, zumzăia în camera de zi. Aerul suflat de ventilatoare şuiera cu o vibraţie metalică, precum o furtună în depărtare. Pike îl închise. Liniştea se umplu de lătratul câinilor şi de râsetele bărbaţilor de peste drum.

Larkin părea îngrozită.

— De ce ai oprit aerul?

— Pentru că nu aud.

— Dar e cald. O să se facă aici ca într-un cuptor.

Îşi încrucişase braţele la piept şi degetele îi intrau în carne. Pike ştia că nu despre Paris sau Sidney era vorba. Era vorba despre frică. Îi puse mâna pe braţ.

— Ştiu că nu eşti obişnuită cu un asemenea loc, dar avem ce ne trebuie. În momentul ăsta, reprezintă un loc sigur.

— Iartă-mă. N-am vrut să mă port ca o scorpie.

— Mă duc să-mi iau lucrurile din maşină. Te simţi în stare să rămâi singură câteva minute?

Larkin schiţă un zâmbet obosit.

— Sigur. Du-te. Sunt în regulă.

Pike stinse lumina ca să nu fie văzut în cadrul

uşii, pe urmă ieşi.

Urcă în Lexus, apoi cu noul telefon verifică mesajele lăsate pe vechiul număr. Erau cinci. Bud lăsase trei la rând, care spuneau în linii mari cam acelaşi lucru.

Sună-mă, fir-ar să fie! *Nu poţi pur şi simplu să te faci nevăzut cu fata*! *Este martor federal, pentru numele lui Dumnezeu*! *Or să pună FBI-ul pe urmele tale*!

Lăsase un al patrulea mesaj cam la o oră după primele trei. De această dată era mai calm, remarcă Pike.

Uite ce am aflat până acum – cadavrele din Malibu nu au fost identificate. Nu ştiu nimic despre cele de la Eagle Rock, voi afla mâine. Poliţia din Los Angeles şi şerifii FBI nu au făcut legătura între tine şi schimburile de focuri. Am vorbit cu Don Pitman – agentul de la Departamentul de Justiţie. Va face tot ce poate să te scoată basma curată în faţa poliţiei locale, dar trebuie neapărat să stea de vorbă cu tine. Trebuie să mă suni, băiete. Nu ştiu ce să-i spun tatălui fetei. El vrea să anunţe poliţia. Joe, dacă încă mai trăieşti, sună-mă.

O voce seacă de bărbat înregistrase ultimul mesaj.

La telefon agentul special Don Pitman de la Departamentul de Justiţie. 202 – 555 – 6241. Am numărul dumitale de la BudFlynn. Sună-mă, domnule Pike.

Pike lăsă telefonul şi rămase să asculte

zgomotele cartierului. Se întrebă ce-o fi vrut să zică Bud când spunea că nu reuşiseră să identifice cadavrele din Malibu. El crezuse că vor fi identificaţi de îndată ce ajung la medicul legist, care apoi va stabili legătura dintre ei şi Meesh. Se întunecase complet de-acum, iar lui Pike îi plăcea întunericul. Întunericul, ploaia, zăpada, furtuna – tot ceea ce te putea ascunde era bun. Dădu ocol casei ca să verifice ferestrele, apoi se strecură pe verandă şi intră.

Larkin nu mai era în camera de zi, iar bagajele ei dispăruseră, dar o auzi în bucătărie. Pike îşi scoase cămaşa cu mânecă lungă şi se aşeză într-un balansoar, aşteptând. Auzi scârţâitul uşii frigiderului şi foşnetul foliei baxului cu apă. Fata ieşi din bucătărie şi nu îl observă decât la jumătatea drumului înapoi spre living. Tresări atât de tare, încât un jet de apă ţâşni din sticlă.

— M-ai speriat de moarte!

— Îmi pare rău.

Gâfâia cum gâfâie oricine când se sperie, dar încerca să râdă.

— Iisuse, data viitoare spune ceva. Nici nu am auzit când te-ai întors.

— Poate că ar trebui să pui ceva pe tine.

Îşi scosese toate hainele cu excepţia unui sutien transparent şi a unui slip tanga verde. Avea un inel de aur în buric. Ea se îndreptă şi îl sfidă, întinzându-şi coastele.

— Mi-e cald. Ţi-am spus că va fi cald, dacă opreşti aerul.

Ea se duse la canapea, se aşează şi îşi puse picioarele goale pe măsuţa de cafea, privindu-l fix.

— Eşti sigur că nu vrei să mergi la Paris? E mai răcoare la Paris.

Îl privea drept în ochi cu un zâmbet obraznic, ca şi cum ar fi fost singura de pe lume care descoperise că pe lumea asta totul avea legătură cu sexul.

— Cine este Don Pitman? o întrebă el.

Zâmbetul obraznic se evaporă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

— Trebuie să ştiu cine sunt oamenii cu care avem de-a face. M-a căutat la telefon.

Ea îşi dădu jos picioarele de pe măsuţă.

— E unul dintre tipii de la Departamentul de Justiţie. Au fost doi, Pitman şi încă unul – Blanchette. Kevin Blanchette lucrează la procuratură.

Se aplecă să pună sticla cu apă pe măsuţă şi sânii i se iviră plini şi rotunzi de sub sutien, în lumina difuză.

— Am un tatuaj pe fund. L-ai văzut de dimineaţă? Am vrut să-l vezi.

Pike se uită fix la ea.

— Este un delfin. Mie mi se par frumoşi delfinii. Îi vezi luându-se la întrecere prin apă. Par atât de fericiţi înotând în viteză! Aş vrea şi eu să fiu aşa.

Înconjură măsuţa şi se îndreptă spre Pike, oprindu-se în faţa lui. Pike clătină din cap.

— Nu.

Ea îngenunche şi îi puse palma pe umăr, acoperindu-i tatuajul.

— De ce ţi-ai făcut săgeţi? Spune-mi de ce. Vreau să te cunosc mai bine.

Pike se mişcă doar atât cât să se desprindă de sub mâna ei. O apucă de braţe şi o împinse încetişor în spate.

— Te rog să nu mai faci asta.

Ea rămase o vreme cu privirea aţintită asupra unui punct aflat între ei, apoi se întoarse pe canapea. Pike îi studie chipul. Ochii îi străluceau în lumina slabă care intra pe fereastră.

— Totul va fi bine, spuse el. Eşti în siguranţă.

— Nu te cunosc. Nu îi cunosc pe oamenii guvernului, nici pe Meesh, nici pe soţii King. Nu ştiu nimic despre spălatul banilor. Nu am vrut decât să fiu de folos. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu viaţa mea.

Strălucirea din ochi i se răspândi pe obraji.

— Mi-e frică de mor.

Pike ştia că greşeşte încă de când porni spre canapea. O luă de după umeri, încercând să o liniştească aşa cum liniştea oamenii pe vremea când era poliţist – o mamă al cărei fiu fusese împuşcat, un copil şocat de un accident de circulaţie. Dar când o atinse, ea se lipi de el, îi puse palmele pe piept, apoi începu să le coboare.

— Nu, şopti Pike.

Larkin fugi în dormitorul din faţă, lipăind cu tălpile desculţe. Uşa se închise în urma ei.

Pike rămase aşezat pe canapea, în casa

întunecată şi tăcută. Era treaz de treizeci şi cinci de ore, dar ştia că, dacă ar fi reuşit să adoarmă, somnul nu ar fi durat mai mult de un ceas sau două. Îşi scoase tricoul, apoi pluti neauzit prin casă, trecând dintr-o încăpere în alta, ascultând noaptea de dincolo de ferestre. Când ajunse la uşa lui Larkin, o auzi plângând.

Pike atinse încet uşa.

— Larkin.

Plânsul se opri şi îşi dădu seama că fata îl asculta.

— Săgeţile. Semnificaţia lor este că poţi controla ceea ce eşti doar mişcându-te înainte; niciodată înapoi. Numai înainte. Aşa vom face.

Aşteptă, dar fata nu făcu niciun zgomot. Pike se simţi stânjenit şi îşi dori să nu fi încercat să fi explice.

Se întoarse şi se duse să stingă toate luminile din casă. Reveni în living. Rămase în întuneric, ascultând, apoi se prelinse pe podea şi începu să facă flotări. O flotare după alta, singur cu sine însuşi, aşteptând noaptea să treacă.

3

Ferestrele începură să se lumineze a doua zi dimineaţă pe la cinci şi jumătate, umplând casa din Echo Park cu strălucirea melancolică şi difuză a unui iaz cu apă proaspătă. Pike deja se spălase şi se îmbrăcase. Stătea în picioare în camera de zi. Din poziţia aceea putea vedea casa pe toată lungimea ei, de la uşa de intrare până la cea din spate, bucătăria şi cele trei intrări din holişorul de

trecere care se deschideau spre cele două dormitoare şi spre baie. Stătea nemişcat în punctul acela de aproape o oră.

De-a lungul nopţii, Pike aţipise din când în când câteva minute pe canapea, dar nu adormise niciodată profund. Cam din oră în oră se mişca prin casă, verifica ferestrele şi asculta. Casele erau nişte fiinţe vii. Când totul era în regulă, scoteau un zgomot regulat, normal. Pike asculta ca să descopere această normalitate.

La cinci şi patruzeci fata se clătină către baie, fără să îl vadă. Lumina din baie se aprinse şi uşa se închise.

Pike nu se clinti.

Se auzi apa trăgându-se şi uşa se deschise. Ea ieşi târşâindu-şi picioarele din baie, şi abia atunci îl observă. Era ameţită de somn.

— De ce porţi ochelari de soare pe întuneric? îl întrebă ea.

Pike nu spuse nimic.

— Ce faci?

— Stau.

— Ciudat mai eşti.

Se împletici înapoi către camera ei. Casa se cufundă din nou în linişte.

La şase şi două minute vibră noul lui telefon. Pike văzu că era Ronnie.

— Da.

— Alarma de la apartamentul tău a fost întreruptă acum douăsprezece minute.

Pike anunţase compania de pază şi protecţie

să sune la numărul lui Ronnie dacă pornea alarma. Le mai ceruse şi să nu anunţe poliţia.

— Ce le-ai spus? întrebă Pike.

— Că totul este în ordine şi să reseteze sistemul, aşa cum ai spus tu. Vrei să mă duc până acolo?

— Nu. Mă ocup eu.

Pike închise telefonul. Îşi închipuise că va fi doar o chestiune de timp până să ajungă acolo, iar acum se întâmplase. Obţinuseră numele lui, îi aflaseră adresa şi acum încercau să dea de el. Era o informaţie preţioasă: cineva care îi cunoştea numele îl furnizase urmăritorilor, iar singurii care îi cunoşteau numele erau oamenii din tabăra fetei, Jon Stone şi Bud Flynn. Cineva o trăda. Pike avusese dreptate să fi excludă.

Probabil că aveau să se întoarcă la el acasă mai târziu. Felul în care urmau să acţioneze avea să fi spună multe despre dimensiunile operaţiunii şi despre priceperea urmăritorului. Era important să îţi cunoşti adversarul.

Dar deocamdată fata dormea. Noaptea trecuse. Încă mai era în viaţă. Îşi făcuse treaba până aici, dar mai erau încă multe de făcut.

Încă una din lungul şir de conversaţii telefonice tipice pentru Pike. Cole era afară pe terasă, transpira exersând nişte asane. Ora şase dimineaţa, cine altcineva ar fi putut fi?

— Alo?

— Ai grijă, spuse Pike. Tocmai au intrat la mine în apartament.

Clic.

Nu tu ce mai faci? Nu tu bună dimineaţa?

Tipic.

Cole făcu un duş, scoase din seif bătrânul revolver calibrul 38 şi îşi făcu o cafea. Luă pistolul, cafeaua şi materialele despre George King şi Alexander Meesh şi ieşi din nou pe terasă.

Era o dimineaţă minunată, care promitea o zi crâncen de toridă.

Cole scrută cu ochii mijiţi aburul lăptos care umplea canionul şi remarcă un uliu cu coadă roşie rotindu-se pe deasupra, în căutare de şoareci-de-câmp sau şerpi.

În ziua în care se întorsese de la spital, ieşise pe terasă în zori şi se străduise să execute cele douăsprezece saluturi ale soarelui din Hatha Yoga (aşa cum făcea de atunci în fiecare dimineaţă), apoi se aşezase lângă balustradă ca să urmărească uliul. Acesta se întorcea în fiecare zi, dar Cole nu-l văzuse niciodată să fi prins ceva. Îi admira tăria de caracter.

Reciti ceea ce găsise pe internet despre George King. Era un dezvoltator imobiliar din Orange County care îşi începuse cariera construind o casă cu bani împrumutaţi de la părinţii soţiei lui. Era un model clasic de afacere de succes pornită de la zero: King vânduse prima casă cu profit, apoi mai construise trei, pe urmă casele conduseseră la nişte minimall-uri, ceea ce crease un concern de afaceri imobiliare care construia acum centre comerciale mari,

ansambluri rezidenţiale şi clădiri de birouri scumpe peste tot în California, Arizona şi Nevada. Niciunul dintre articole nu sugera activităţi ilegale sau practici dubioase de afaceri.

Despre Meesh, Cole nu găsise nimic pe internet. Ultima însemnare în dosarul din arhiva FBI pe care i-l dăduse Pike fusese făcută cu şase ani în urmă şi menţiona că se credea că locuieşte în Bogotá, Columbia.

Lectura dosarului FBI semănase cu lectura unui articol de revistă ieftină despre cariera de douăzeci de ani a unui criminal. Meesh fusese condamnat de două ori pentru crimă, de şapte ori pentru tentativă de asasinat, de şaisprezece ori pentru şantaj, numai în Colorado. Îi omorâse pe un şofer de camion şi pe soţia lui în Colorado Springs, Colorado. Fusese convins că şoferul îl înşelase şi descărcase un tir de televizoare cu ecran plat în ograda altui tâlhar. Turnase ulei încins peste nevasta şoferului într-o repriză de tortură care durase douăzeci şi patru de ore. Pe urmă se ocupase de şofer. În mod evident, voia ca toate bandele din regiune să înţeleagă că el era stăpânul şoselelor.

Nimic nu explica felul în care un criminal din Denver putuse să ajungă reprezentant financiar al unui grup sud-american de baroni ai drogurilor, dar lui Cole nu-i păsa. Pe el îl interesa să îl găsească pe Meesh, iar Meesh era în Los Angeles. Toate dosarele criminalilor conţin liste de persoane cu care se ştie că subiectul poate fi

asociat, inclusiv prieteni, membri ai familiei şi parteneri de bandă. Cole sperase să găsească vreun asociat din Los Angeles, dar toate numele erau din Denver. Acum avea să încerce să afle dacă vreunul din aceştia avea relaţii în Los Angeles.

Din cer căzu o dâră cenuşie. Cole se uită după ea, zâmbind. Ar fi vrut să vadă ce prinsese uliul, dar chiar atunci sună soneria. Şchiopătă până la intrare cu pistolul în mână şi se uită prin vizor. De dincolo de uşă se uitau la el doi bărbaţi, distorsionaţi de lentilă. Cel din faţă era bronzat ca un jucător de golf şi avea păr castaniu tuns scurt. Bărbatul din spatele lui era mai înalt, negru şi purta o haină albastră de in şi ochelari de soare.

Cole îşi înfipse pistolul în cureaua pantalonilor, la spate, îşi trase tricoul peste el şi deschise uşa.

— Elvis Cole? întrebă bărbatul din faţă.

— S-a mutat în Austria. Vreţi să-i transmit un mesaj?

Bărbatul scoase un portofel negru de piele şi arătă o insignă federală.

— Agent special Donald Pitman. Departamentul de Justiţie. Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

Nu aşteptară ca Elvis Cole să fi invite să intre.

Dincolo de pereţii casei de pe Echo Park, cartierul se trezea odată cu soarele care se ridica încet. Vrăbiile şi cintezoii ciripeau. Maşinile porneau, dădeau cu spatele ca să iasă de pe alei

sau virau spre strada principală. Jaluzelele fragile care acopereau ferestrele deveniră tot mai strălucitoare, până când întreaga casă se umplu de o lumină aurie.

Pike puse cafea măcinată într-un ibric, îl umplu cu apă apoi îl puse pe foc. Pregătea cafeaua în felul acesta de ani de zile. O lăsa să dea în clocot, apoi o strecura printr-un prosop de hârtie, sau nici măcar nu-şi mai bătea capul cu hârtia. Cafeaua ieşea bună oricum.

Tocmai îşi turnase puţină cafea într-o cană când telefonul vibră.

— Poţi vorbi? îl auzi întrebând pe Cole.

Pike vedea de la masă uşa de la dormitorul fetei. Era închisă.

— Da.

— Au venit aici de dimineaţă doi agenţi de la Departamentul de Justiţie, Donald Pitman şi Kevin Blanchette. Ţi-au adus pistolul. Nu m-au întrebat dacă ştiu ce anume se petrece sau dacă te-am văzut. Pur şi simplu mi-au dat pistolul şi mi-au spus să te anunţ că s-au ocupat de ceea ce trebuiau să se ocupe.

— Probabil că ar fi de preferat să nu mă mai suni de acasă.

— M-am dus în vecini.

— Bine.

— Pitman a zis că dacă dau de tine, să-ţi spun că ar trebui să fi telefonezi. A mai spus că pistolul este un semn de bună-credinţă, dar dacă nu telefonezi, buna-credinţă s-ar putea opri.

— Înţeleg.

— Încă două lucruri. Nimic din dosar nu îl leagă pe Meesh de Los Angeles şi nu ne dă niciun fir, aşa că trupurile celor împuşcaţi în schimburile de focuri rămân pista cea mai bună. Dacă îi identificăm, s-ar putea să găsim conexiunile cu Meesh.

— O să vorbesc cu Bud. Ai verificat-o pe fată?

Cole ezită şi Pike sesiză o diferenţă în tonul lui.

— E în toate revistele. E bogată. Este faimoasă pentru că e bogată. Nu mi-am dat seama pentru că avea părul scurt. Dar este mereu prezentă în tabloide – se dezlănţuie prin cluburi, face nebunii, chestii dintr-astea. Ai văzut-o sigur.

— Nu citesc tabloide.

— Taică-său a moştenit un imperiu. Au lanţuri de hoteluri în Europa, vreo două companii aeriene, câmpuri petrolifere în Canada. Cred că fata valorează cinci sau şase miliarde.

— Aha.

— Stai cu ochii pe ea. Este genul clasic de copil rebel din L.A.

— Pare în regulă.

— Acum eşti prevenit.

Pike se întreba de ce anume s-ar înfiinţa doi agenţi federali la uşa lui Cole cu pistolul, dar nu-i păsa prea tare. Voia să îl găsească pe Meesh.

— Poţi să faci rost de adresa de acasă a lui Bud Flynn? întrebă.

— Nu sunt eu cel mai grozav detectiv din

lume?

— Am ceva de făcut mai târziu. Nu pot să o iau pe fată cu mine şi nu vreau să o las singură. Vrei să stai tu cu ea?

— Să am grijă de o puicuţă trăsnet, tânără şi bogată? Cred că m-aş descurca.

Pike încheie convorbirea, apoi formă numărul de mobil al lui Flynn. Acesta răspunse la al treilea apel, părând răguşit şi somnoros. Era doar opt fără douăzeci. Bud lucrase probabil până târziu.

— Pari somnoros, spuse Pike. Te-am trezit?

În acelaşi timp, uşa de la dormitor se deschise şi fata ieşi. Era umflată de somn şi purta tot numai sutienul transparent şi chiloţeii tanga verzi. Clipi somnoroasă spre el şi se duse în baie.

— Mă bagi în mormânt, Joe, spuse Bud. Iisuse, unde sunteţi?

— Suntem în siguranţă. De ce-i toată lumea atât de supărată?

Ia te uită, Pike făcea glume!

— Pentru că v-aţi făcut nevăzuţi, de aia! Nu poţi să dispari aşa cu ea. FBI-ul…

Pike îl întrerupse.

— Câţi oameni ştiu că este cu mine? Cineva a intrat în apartamentul meu azi-dimineaţă, Bud, aşa că cineva dintre cei care ştiu toarnă în continuare. Încrederea este marfa rară.

Larkin ieşi din baie şi veni în camera de zi. Pike ridică uşor cana lui de cafea în semn că exista cafea făcută şi arătă spre bucătărie. Fata nu părea conştientă de goliciunea ei. Se duse în

bucătărie.

Bud avea vocea încă nesigură.

— Înţeleg ce vrei să spui, dar avem deja cinci morţi cu care trebuie să ne descurcăm şi…

Pike îl întrerupse din nou.

— Uite cum facem. Larkin şi cu mine ne întâlnim cu tine. Nu-i pomeni asta tatălui ei sau băieţilor tăi. Vino singur şi vedem ce facem mai departe. Îţi convine?

— Unde?

— Staţia de metrou de la Universal City, la prânz. Cu ce maşină vii?

— Un BMW argintiu.

— Parchează în zona de nord. Aşteaptă în maşină până te sun.

Închise telefonul. Larkin ieşi din bucătărie fluturând ibricul.

— Ce-i asta?

— Cafea.

— E o porcărie. Are nişte chestii în ea.

Pike îşi termină ceaşca, apoi îşi trase pe el cămaşa cu mâneci lungi.

— Strânge-ţi lucrurile. Mergem să ne întâlnim cu Bud.

Ea lăsă jos ibricul, brusc speriată.

— Credeam că suntem în siguranţă aici.

— Suntem. Dar dacă se întâmplă ceva, vom avea nevoie de nişte lucruri. Îmbracă-te. Trebuie să ne grăbim.

— Dar ai zis la prânz. Universal City este la douăzeci de minute distanţă.

— Hai să mergem. Trebuie să ne grăbim.

Ea dădu buzna înapoi în bucătărie şi trânti ibricul în chiuvetă.

— Cafeaua ta e *de căcat*!

— Mergem la Starbucks.

Nu părea chiar aşa sălbatică nici măcar când arunca în jur cu obiecte.

Pike nu o duse la Universal şi nici nu aşteptă până la prânz. Aflase de la Cole adresa lui Bud înainte de a ieşi pe uşă.

Bud Elynn locuia într-un cartier scump construit pe terenurile de la Hillerest Country Club, în partea rezidenţială a Los Angeles-ului. Casa lui era mică, cu etaj, cu o alee uşor în pantă şi cu o peluză care se lupta cu arşiţa brutală a verii. Un şir de arbori jacaranda colorau aleea cu o ninsoare de flori mov.

Larkin îşi tot răsucea curioasă capul în timp ce treceau printre case, atentă şi interesată.

— Ce facem acum?

— Tu ai să rămâi în maşină. Eu mă duc să stau de vorbă cu el.

Pike parcă de-a curmezişul aleii lui Bud, astfel încât Larkin să fie în continuare vizibilă clar în maşină, apoi coborî şi se duse la intrare. Rămase într-o parte a uşii, în aşa fel încât să nu poată fi văzut pe ferestre. Îl sună pe Bud pe telefonul mobil.

— Nu puteai să fii decât tu, Joe, spuse Bud. Mie-mi afişează apelant anonim.

— Uită-te pe geam.

Pike auzi mişcare în receptorul telefonului. Uşa din faţă se deschise şi Bud ieşi. Se uită la fată, dar nu îl văzu pe Pike. Arăta obosit.

— Bud, spuse Pike.

Bud nu se arătă surprins.

— Ce crezi că aveam de gând să fac, îl întrebă, să pun să fie încercuit Universal City? Să umplu cerul de avioane-iscoadă?

Pike îi făcu semn cu mâna lui Larkin să coboare geamul maşinii.

— Spune-i bună dimineaţa lui Bud, îi strigă el.

— Salut, Bud! strigă Larkin din maşină, fluturând din mână.

Pike se întoarse spre Bud, dar acesta rămăsese la fel de încruntat.

— Ce mama naibii crezi că faci? Ai habar în ce rahat sunt?

— Îţi arăt că-i vie şi sănătoasă. Poţi să le spui tatălui ei şi agentului special Pitman că este bine. Poţi să le spui că nu vrea să se întoarcă la ei pentru că are chef să rămână în viaţă.

Încruntarea lui Bud se transformă în iritare.

— Ia stai o clipă, fir-ar a dracu’ de treabă! Nu-i vorba numai despre fată. Ai lăsat în urmă cinci morţi în două zile. Tu ce crezi, că Pitman pur şi simplu sună la LAPD şi le spune poliţiştilor, hei, totul e în regulă, civilul nostru i-a omorât pe ăştia ca să ne protejeze martorul, garantăm noi pentru el – iar ei te lasă în pace, uite-aşa?

Lui Pike puţin îi păsa dacă lucrurile se descâlceau sau nu. Se întrebă dacă Bud ştia că

Pitman îi înapoiase pistolul, iar dacă nu, de ce Pitman nu-i spusese.

— Pitman spune că dacă nu te întorci va emite pe numele tău un mandat de arestare pentru răpire.

Colţul gurii lui Pike se ridică, iar Bud se înroşi.

— Ştiu că-i de căcat, dar tu ai şters-o şi nimeni nu ştie ce se întâmplă. Federalii consideră că eu sunt problema şi insistă cu chestia asta pe lângă taică-său. Care mai are doar atâtica până mă dă afară.

— Spune-mi şi mie, Bud, crezi că acum fata este mai în siguranţă cu mine sau cu tine?

— Le-am dat toate dosarele mele personale celor de la Departamentul de Justiţie. Le-am dat absolut toate datele despre oamenii mei – până şi listele cu apelurile telefonice, hotelurile în care au stat şi ce cheltuieli au decontat, totul. Tatăl fetei Le-a asigurat acces liber la întreg personalul lui, le-a pus la dispoziţie telefoanele, echipamentele de comunicaţii – totul. Vom descoperi unde-i scurgerea de informaţii.

— Pe Pitman cine îl verifică?

Bud clipi, apoi scutură din cap. Ochii lui erau pietre dure ascunse sub carnea îmbătrânită de vreme.

— Joe. Ce faci, de fapt?

— Îl caut pe Meesh.

— Nu doar îl cauţi. Eu nu vreau să fiu amestecat în aşa ceva.

— Am numai două piste care mă pot duce la

Meesh – cadavrele de la morgă şi soţii King. Dacă soţii King făceau afaceri cu el, atunci probabil că ştiu unde stă şi cum să-l contacteze. Poate că reuşesc să-l găsesc prin intermediul lor.

— Încă nu ştim unde sunt. Pitman le supraveghează reşedinţa şi birourile douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Le înregistrează convorbirile telefonice. Ba chiar a pus pe cineva să stea cu ochii pe iahtul lor. Dacă trag o băşină, agenţii federali vor afla.

— Atunci nu-mi mai rămân decât tipii pe care i-am omorât. Ce ştii despre ei?

Bud se întunecă la faţă.

— Trebuie să-mi iau cheile. Sunt înăuntru, la intrare. OK?

Pike încuviinţă.

Bud păşi înăuntru doar cât să-şi pescuiască cheile dintr-un bol albastru de lângă uşă. Pike îl urmă la maşină. Bud deschise portbagajul şi Pike văzu servieta de piele pe care o remarcase şi în deşert. Prietenul lui scoase trei fotografii. Erau stop-cadrele făcute atunci când fusese atacată casa lui Barkley. Bud i le dădu, indicându-i-o pe prima:

— Acest bărbat e singurul dintre cei cinci omorâţi de tine care a participat la primul atac.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu. Dar tipul ăsta…

Bud răsfoi fotografiile ca să fi arate un chip cu pometi proeminenţi şi o cicatrice peste buze.

— Ăsta este monstrul care a bătut-o pe

menajeră. I-ai mai văzut pe vreunul de aici în Malibu, sau la Eagle Rock?

— Cine sunt?

— Nu ştim. Nu am reuşit să fi identificăm pe niciunul dintre cei trimişi de tine la morgă. Nu sunt înregistraţi în sistem.

Pike se uită la fotografii. Era de neînţeles. Genul de om pe care îl puteai angaja pentru un asasinat avea întotdeauna cazier. Şi exista Live Scan, un sistem informatic integrat care păstra toate amprentele şi apoi le compara cu cele ale suspecţilor, iar fişierele lui erau cât se poate de cuprinzătoare. Dacă o persoană fusese arestată vreodată oriunde în ţară sau dacă se înrolase în armată, amprentele ei existau în sistem.

— Mi se pare ciudat, spuse Pike. Fără acte, fără portofel?

— Fără niciun fel de obiect personal. Ai făcut o mulţime de arestări, Joe. Îţi aminteşti mulţi criminali destul de deştepţi încât să nu lase niciun fel de urmă după ei, astfel încât să nu poată fi identificaţi?

Pike clătină din cap.

— Nici eu. Ei bine, în faza asta suntem.

Bud închise portbagajul şi se uită la fată.

— Dacă vrei, poţi pur şi simplu să i-o duci înapoi lui Pitman. Dacă decizi să joci altfel, este alegerea ta.

Se întoarse şi, într-o altă lumină, lui Pike i se păru că arăta la fel de dur ca întotdeauna.

— Am încredere în tine că n-ai s-o laşi baltă pe

fetiţa asta, mai zise Bud.

Pike îl urmări îndepărtându-se, apoi se întoarse la Lexus şi demară imediat.

— Mi se pare un om de treabă, spuse Larkin.

— A fost un poliţist bun.

— Asta i-a spus şi el tatii despre tine, că ai fost un poliţist bun. A zis că ai fost cel mai bun poliţist tânăr cu care a lucrat vreodată.

4

Pike şi Charlie Grissom stăteau pe rândul din faţă în sala de adunare a Secţiei de Poliţie Rampart, aceasta fiind prima lor zi oficială de serviciu după ce absolviseră Academia de Poliţie din Los Angeles. Astăzi urma să înceapă cariera lor de ofiţeri de poliţie debutanţi, numiţi în tot Departamentul de Poliţie din Los Angeles „pifani”.

Aveau să îşi petreacă primul an acumulând „experienţa străzii”, îndrumaţi de poliţişti cu experienţă numiţi P-III – pietroi – care trebuiau să le fie profesori, protectori şi dumnezei. În această primă întâlnire urmau să se prezinte în faţa veteranilor, lucru care pe Pike îl umplea de groază. Nu-i prea plăcea să vorbească, iar să vorbească despre el nu-i plăcea chiar deloc.

Sergentul Kelly Levendorf, care era comandantul patrulei de noapte, trecu în revistă tot ce ar fi putut prezenta o fărâmă de interes, de la activitatea infracţională şi infractorii despre care se credea că acţionează în zonă până la zilele de naştere ale veteranilor. După ce termină, se uită la toată lumea care lucra în schimbul lui.

— Bun, avem câţiva poliţişti tineri printre noi, haideţi să fi lăsăm să se prezinte. Poliţist Grissom, ai un minut şi o secundă.

Uite că începe, se gândi Pike.

Grissom ţâşni în picioare, plin de entuziasm. Era un puşti scund şi bondoc, cu păr auriu şi delicat, care părea mereu foarte dornic să facă impresie bună.

— Mă numesc Charlie Grissom. Am absolvit Universitatea San Diego cu o diplomă în istorie. Tata a fost poliţist în San Diego, unde m-am născut. Îmi place să fac surf, să pescuiesc şi să fac scufundări. Sunt mereu în căutare de parteneri de scufundări, aşa că apelaţi la mine, dacă doriţi. Am aceeaşi prietenă de aproape un an. Întotdeauna mi-am dorit să fiu poliţist. Tata ar fi vrut să intru în

Poliţia din San Diego, dar eu am dorit să fiu alături de cei mai buni – de aceea sunt aici.

Ultima frază îi aduse o mulţime de aprobări zgomotoase în timp ce se întorcea la locul lui.

Levendorf ceru linişte, pe urmă se uită la Pike.

— Poliţist Pike – un minut, o secundă.

Pike nu fusese la facultate şi nu voia să vorbească despre familia lui. Nu vedea de ce ar fi interesat pe cineva. Tot ce contează, considera el, este ce face un om la un moment dat şi dacă acţionează corect sau nu.

Se ridică în picioare. Poliţiştii adunaţi în spatele lui erau de toate culorile şi de toate vârstele. Mulţi zâmbeau şi păreau relaxaţi; alţii se

uitau sever; majoritatea păreau plictisiţi. Pike se uită la poliţiştii cu două trese pe mânecă. Aceştia erau P-III.

— Mă numesc Joe Pike. Nu sunt căsătorit. Am urmat două stagii de pregătire de luptă la puşcaşii marini…

Asistenţa izbucni în aplauze şi urale. Poliţia din Los Angeles avea un procentaj mare de veterani din rândul puşcaşilor marini.

— Vreau să fiu poliţist pentru că deviza poliţiei este „să protejezi şi să fii de folos”. Asta-mi doresc să fac.

Pike se aşeză la loc, în câteva aplauze risipite, dar cineva din spate râse.

— Ne-au trimis un Clint Eastwood. Omul nu face risipă de cuvinte.

— Această parte din program se numeşte „un minut, o secundă”, poliţist Pike, spuse Levendorf, aşadar cred că ţi-au mai rămas vreo patruzeci de secunde. Poate că ne mai dezvălui câte ceva despre tine, să te cunoaştem mai bine?

Pike se ridică din nou în picioare.

— Sunt atestat ca lunetist şi am fost înrolat în Forţele Speciale, mai ales în echipe de recunoaştere, în echipe de urmărire/doborâre şi în misiuni prioritare cu ţinte speciale. Am centură neagră în taie kwon de kung fu, wing chun, juo şi ubawazi. Îmi place să fac jogging şi gimnastică. Îmi place să citesc.

Se opri. Mulţimea de poliţişti se uitau ţintă la el. Nu aplauda nimeni.

În cele din urmă, un P-III negru mai în vârstă, cu părul cărunt, spuse:

— Slavă Domnului că îi place să citească – eram gata să cred că avem printre noi un fătălău.

Asistenţa izbucni în râs.

Levendorf puse capăt adunării şi toată lumea se buluci spre ieşire, cu excepţia noilor-veniţi. Ei trebuiau să rămână ca să îşi cunoască instructorii.

Doi poliţişti experimentaţi se desprinseră din mulţimea care pleca şi se apropiară de ei. Negrul masiv care făcuse bancul cu Pike-cititorul se duse la Grissom. Al doilea P-III era mai scund decât Pike, cu păr castaniu tuns scurt, piele arămie şi o gură subţire, severă. Pike bănuia că se apropia de patruzeci de ani. Veni direct la el şi îi întinse mâna.

— Mă bucur să te cunosc, poliţist Pike. Sunt Bud Flynn. Voi fi instructorul tău pentru primele două stagii de pregătire.

— Da, domnule.

— Poţi să-mi spui domnule ofiţer Flynn sau, simplu, domnule, dacă nu îţi indic eu altceva, iar eu am să-ţi spun poliţist Pike, Pike sau pifane. Lămurit?

— Da, domnule.

— Ia-ţi echipamentul şi hai să mergem.

Pike îşi trecu geanta cu echipament peste umăr şi îl urmă pe Flynn afară, în parcare, până la un Chevrolet Caprice vechi şi boţit. Ajunşi la maşină, Flynn i-o arătă cu degetul:

— Acesta este postul nostru. Se numeşte doi-

adam-patruzeci şi patru, şi la fel te vei numi şi tu, după ce te învăţ să foloseşti staţia. Este o maşină atât de veche şi de uzată, încât ar fi fost casată la orice secţie de poliţie din America. Dar noi suntem la Los Angeles, unde căcănarii de la consiliul local nu vor să ne dea bani să cumpărăm sau să întreţinem echipamentul. Dar ştii care-i vestea bună, poliţist Pike?

— Nu, domnule.

— Vestea bună este că noi suntem poliţişti din Los Angeles. Ceea ce înseamnă că, deşi folosim mizeria asta de maşină, tot vom asigura cele mai bune servicii poliţieneşti cu putinţă faţă de orice alt oraş mare din America.

Lui Pike îi plăceau comportamentul lui Flynn şi faptul că era mândru de profesia lui.

Flynn îşi puse echipamentul în spatele maşinii, apoi se întoarse spre Pike.

— Înainte de a porni, vreau să mă asigur că lucrurile sunt limpezi între noi. Respect faptul că ai fost la puşcaşi marini, dar mă doare în cot de asta. Jumătate dintre poliţişti au fost puşcaşi marini, iar cealaltă jumătate s-au săturat să o tot audă. Acesta este un oraş din Statele Unite ale Americii. Nu este o zonă de război.

— Da, domnule. Înţeleg.

— Te enervează că îţi spun lucrurile astea?

— Nu, domnule.

Flynn îl studie pe Pike ca şi cum l-ar fi suspectat că minte.

— Mă rog, dacă te enervează, reuşeşti să o

ascunzi, ceea ce este un lucru bun. Pentru că de acum înainte nu îţi vei arăta adevăratele sentimente nimănui. Indiferent ce părere ai despre păcătoşi, degeneraţi sau orice alt fel de cetăţeni cu care avem de-a face – fie victime, fie infractori – îţi vei păstra opiniile pentru tine. Limpede?

— Da, domnule.

Flynn deschise portbagajul. Pike îşi puse echipamentul înăuntru, în timp ce Flynn continua să vorbească.

— La Academie ai învăţat statute şi proceduri, dar de la mine vei învăţa cele mai importante două lecţii de care ai avut parte vreodată. Prima este: Vei vedea oamenii cu tot ce au ei mai rău, iar eu am să te învăţ să fi descifrezi. Vei învăţa cum să deosebeşti minciuna de adevăr atunci când toată lumea minte şi cum să îţi dai seama ce anume este corect atunci când toată lumea gândeşte greşit. Pornind de la asta vei învăţa cum să împarţi dreptatea cinstit şi fără părtinire aşa cum merită oamenii din acest oraş. Clar?

— Da, domnule.

— Vreo întrebare?

— Care este cealaltă lecţie?

Sprâncenele lui Flynn se arcuiră ca şi cum ar fi fost pe cale să fi împărtăşească esenţa înţelepciunii străvechi.

— Vei învăţa să nu-i urăşti. Vei vedea o mulţime de ticăloşi aici, poliţist Pike, dar oamenii nu sunt chiar atât de răi. Te voi învăţa cum să nu

pierzi din vedere acest lucru, pentru că dacă o vei face şi vei ajunge să fi urăşti, va fi primul pas către a te urî pe tine însuţi. Şi nu vrem să se întâmple asta, nu-i aşa?

— Nu, domnule.

Flynn închise portbagajul şi se întoarse din nou către Pike.

— Acum vreau eu să te întreb ceva. Când ai motivat de ce doreşti să fii poliţist, ai pomenit motto-ul LAPD: să protejezi şi să serveşti. La ce anume te gândeşti?

— Unii oameni nu se pot proteja singuri. Au nevoie de ajutor.

— Şi îi vei ajuta tu, poliţist Pike, cu karate şi tot restul?

Pike încuviinţă din cap.

— Îţi place să te baţi?

— Nici nu îmi place, nici nu îmi displace. Dacă trebuie, ştiu să mă bat.

Flynn dădu aprobator din cap, dar din felul în care îşi strângea buzele, Pike îşi dădea seama că încă îl mai studia.

— Treaba noastră nu e să ne amestecăm în bătăi, poliţist Pike, spuse Flynn. Nu avem întotdeauna de ales, dar dacă intervii în prea multe bătăi, te trezeşti până la urmă cu fundul tăbăcit. Ţi-a tăbăcit cineva fundul vreodată?

— Da, domnule.

Pike nu avea de gând să pomenească despre taică-său.

Flynn încă îşi mai sugea buzele.

— Dacă ne amestecăm într-o bătaie, înseamnă că am eşuat. Dacă apăsăm pe trăgaci, înseamnă că am eşuat. Eşti convins de acest lucru, poliţist Pike?

— Nu, domnule.

— Eu sunt. Tu ce crezi că înseamnă?

— Că nu am avut încotro.

Flynn mormăi ceva, dar de această dată Pike n-ar fi putut să spună dacă aprobator sau nu.

— Aşadar, de ce vrei să protejezi lumea, poliţist Pike?

Ştia că Flynn îl testează. Îi întoarse o privire albastră şi goală.

— Nu-mi plac oamenii violenţi, domnule.

— Şi atunci te transformi tu în cel care îi cafteşte pe violenţi.

— Da.

— Totul e să rămâi în limitele legii.

Apoi ochii lui Flynn se încreţiră uşor la colţuri.

— Fiind instructorul tău, ţi-am citi dosarul, băiete. Cred că ai tot ce-ţi trebuie ca să devii un bun poliţist.

Pike încuviinţă din cap.

— Nu vorbeşti prea mult, nu?

— Nu, domnule.

— Bine. Vorbesc eu destul pentru amândoi. Urcă în maşină. Hai să mergem să protejăm lumea.

Flynn începu prin ai oferi lui Pike un tur al întregii zone acoperite de secţia de poliţie. Între timp îi arătă procedurile radio, îl lăsă să comunice

cu dispecerii şi îi arătă locurile cunoscute unde se adunau răufăcători.

După aceea îi anunţă pe dispeceri să înceapă să le transmită telefoane. În următoarele două ore, Pike preluă o reclamaţie de maşină furată de la o adolescentă care plângea, cercetă un magazin non-stop unde administratorul reclamase că se furase ceva, preluă apelul unui bărbat care se întorsese acasă de la serviciu şi îşi găsise locuinţa jefuită. În fiecare caz, suspectul sau făptaşul dispăruse de multă vreme sau nici măcar nu fusese prezent, dar Pike, sub supravegherea lui Flynn, prelua răbdător reclamaţia, completând toate formularele necesare.

Tocmai se îndreptau spre est pe Beverly Boulevard, când interveni dispecerul:

— Doi-adam-patruzeci şi patru, violenţă domestică pe Harell Street, numărul 2721, s-a raportat că o femeie strigă după ajutor. Vă duceţi?

Flynn luă microfonul.

— Doi-adam-patruzeci şi patru, suntem pe drum.

Cazurile de violenţă domestică erau cele mai rele. Pike o auzise de nenumărate ori la Academie, iar Flynn o pomenise şi el. Să răspunzi la un apel de violenţă domestică este ca şi cum te-ai năpusti direct în mijlocul unui uragan de emoţii.

— Schimbul de seară este cel mai plin de incidente domestice, zise Flynn. Probabil că vom avea parte de cel puţin trei sau patru pe seară, încă şi mai multe vinerea.

Pike nu spuse nimic. Aflase pe propria piele cum stă treaba cu violenţa domestică. Tatăl lui nu aştepta niciodată până vineri. Orice seară era la fel de bună.

— Când ajungem acolo, spuse Flynn, vorbesc eu. Te uiţi la mine cum pun problema şi înveţi. Dar rămâi pe fază tot timpul. Nu ştii niciodată peste ce dai.

Se îndreptară spre un mic bloc de apartamente din apropierea centrului Rampart-ului. Dispecerul le furnizase restul informaţiilor: telefonul fusese dat de o anume doamnă Esther Villalobos, care raportase că bărbatul şi femeia cu care era vecină se certaseră toată după-amiaza, ajungând la ceva ce doamna Villalobos descria ca o partidă de zdrobit totul în jur în timp ce femeia, o tânără pe nume Candace Stanik, uriaşe „opreşte-te” de mai multe ori, apoi strigase după ajutor. Doamna Villalobos declarase că un bărbat şomer, pe care îl cunoştea doar sub numele „Dave”, locuia uneori în apartamentul vecin.

Pike îl urmă pe Flynn spre apartamentul lui Candace Stanik.

Se opriră în faţa uşii lui Stanik. Ferestrele erau luminate. Pike nu auzi voci, dar se distingeau clar hohote întrerupte.

Flynn se uită la el şi îi şopti:

— Stai aici într-o parte. După ce intru eu, intri şi tu imediat, dar aşteaptă semnalul meu. Poate că tipul a plecat deja. Poate că s-au împăcat şi sunt lapte şi miere. Nu scoţi pistolul decât dacă mă vezi

pe mine că îl scot. Nu vrem ca situaţia să escaladeze. Vrem să o calmăm. Înţeles?

Pike încuviinţă.

Flynn ciocăni la uşă de trei ori şi anunţă:

— Poliţia. Vă rugăm să deschideţi uşa.

Plânsul se opri şi Pike auzi mişcare. Apoi o voce de femeie tânără le vorbi de dincolo de uşă.

— Sunt bine. Nu am nevoie de nimic.

Flynn ciocăni din nou.

— Deschideţi uşa, domnişoară. Nu putem pleca până nu vă vedem.

Uşa se deschise şi Candace Stanik se uită la ei printr-o crăpătură îngustă. Oricât de puţin ar fi dezvăluit fanta aceea îngustă, Pike putea remarca faptul că are nasul rupt şi ochiul drept vânăt, cu pleoapa atârnând flască. Avusese şi el de nenumărate ori ochii aşa. Mai ales când era copil. În general din cauza lui taică-său.

Flynn puse mâna pe uşă.

— Dă-te puţin în spate, draga mea. Lasă-mă să arunc o privire.

— A plecat. S-a dus la iubita lui.

Vocea lui Flynn era caldă, dar fermă.

— Lasă-ne să intrăm, te rog.

Împinse încetişor uşa până când ea se retrase. Pike se strecură şi el înăuntru, apoi se trase iute într-o parte, să nu poată fi atacaţi amândoi o dată. Împreună ar fi reprezentat o ţintă unică şi mare; separat, două ţinte mai dificil de ucis.

Pătrunseră într-o cameră de zi înghesuită. Pike observă o debara la stânga şi, în partea

cealaltă a încăperii, o bucătărie micuţă şi o zonă de luat masa, după care urma un hol scurt. Măsuţa de cafea era întoarsă cu picioarele în sus şi pardoseala era stropită cu sânge. Candace Stanik era însărcinată. În luna a şaptea sau a opta, presupuse Pike. Tricoul îi era pătat cu sânge, şi mai avea pete de sânge şi pe picioarele desculţe. Avea buzele sparte în două locuri şi nasul rupt şi se ţinea de burtă de parcă ar fi durut-o.

Flynn îi spuse încet lui Pike, peste umăr:

— Salvarea şi echipajele auxiliare.

— Vreau să puneţi mâna pe el! Trebuie să puneţi mâna pe el! S-a dus la curva aia despre care spune că-i prietena lui…

Fata devenea din ce în ce mai agitată şi Flynn se străduia să o calmeze, cu voce scăzută, încercând să fi transmită calmul său.

— Hai să avem grijă de copilaş întâi, da, draga mea? Nimic nu este mai important acum decât copilaşul tău.

Flynn era exact ceea ce trebuia să fie – o figură paternă puternică, de nădejde. Dacă aveai încredere în el, erai în siguranţă. Îşi strecură braţul pe după umerii fetei, murmurând:

— Trebuie să stai jos mai întâi. Am eu grijă de tine.

Îi făcu un semn lui Pike.

— Eu mă descurc. Crezi că poţi tu să verifici în spate?

Pike încuviinţă. Aruncă o privire în bucătărie, apoi ieşi pe hol. Uşa băii era deschisă, dând la

iveală o chiuvetă cu urme de săpun, o cadă mică şi un closet.

Pike se întoarse spre dormitor. Uşa era întredeschisă şi lumina aprinsă. Pike îşi aduse aminte avertismentul lui Flynn în legătură cu scosul pistolului, dar îl trase totuşi afară din toc, apoi împinse uşa mai tare. Dormitorul era un câmp minat plin cu pungi de cumpărături, haine murdare şi cutii. Patul dublu era acoperit cu cearşafuri gri, mototolite. O uşă de dulap stătea deschisă de cealaltă parte a patului. Se mişcă iute şi neauzit. Se lăsă într-un genunchi, ridică cearşafurile şi se uită sub pat. Nimic. Se uită din nou la dulap.

Nu credea că va găsi pe cineva ascuns în dulap, dar trebuia să verifice. Uşa dulapului era deschisă cam cincisprezece centimetri. Lumina din dormitor era aprinsă, dar în dulap era întuneric beznă. Pike se ţinu cât mai într-o parte cu putinţă, apoi deschise uşa brusc, lăsând lumina să pătrundă înăuntru. Nimic.

În momentul acela, se auzi o izbitură puternică din camera de zi, apoi nişte bufnituri, ca şi cum mai mulţi oameni s-ar fi mişcat violent, şi o voce strigă:

— Omoară-i!

Pike ieşi repede în hol. Uşa debaralei de la intrare era acum larg deschisă. Iubitul lui Candace Stanik, identificat ulterior ca fiind un anume David Lee Elish, avea un braţ încolăcit în jurul gâtului lui Flynn şi îl ţinea de braţul drept ca

să-l împiedice să pună mâna pe pistol. Un al doilea bărbat, identificat ulterior drept George Fabrocini, îl înjunghia repetat în piept pe Flynn cu un cuţit de vânătoare. Candace Stanik zăcea încolăcită pe podea.

— Omoară-i! scrâşnea iar şi iar Elish.

Pike ţinti cu pistolul de 9 mm Eră să ezite şi îl împuşcă pe Fabrocini în cap. L-ar fi omorât Eră să clipească şi pe Elish, dar nu avea unghiul bun. Se năpusti direct spre Flynn, trimiţându-i pe amândoi bărbaţii la podea. Ştia exact ce anume are de Ecut şi cum. Trecu de Flynn şi îl lovi pe Elish tare cu pistolul peste faţă. Elish, care încerca să se ridice, văzu stele verzi. Pike îl mai lovi încă o dată şi Elish rămase ţeapăn. Îl întoarse cu faţa în jos şi îi trase braţele în spate, punându-i cătuşele.

De-abia după ce Elish fu imobilizat şi cuţitul îndepărtat, se întoarse la Flynn, speriat ca nu cumva hemoragia să fi provoace moartea.

— Poliţist Flynn, spuse Pike.

Flynn se uită în sus, cu degetele vârâte prin găurile cămăşii, cu ochii mari şi strălucitori, alb la faţă.

— A dracu’ vestă! A dracu’ vestă, a oprit cuţitul…

Trei ore mai târziu, li se dădu dramul să plece. La faţa locului sosise o echipă care ancheta schimburile de focuri, împreună cu comandantul turei de seară, doi căpitani din Rampart şi doi detectivi care investigau uzul de armă al poliţiştilor. Pike şi Flynn fuseseră interogaţi, dar

acum erau din nou în maşină. Pike ştia că Flynn era şocat, dar nu-l întrebă nimic. În cele din urmă, acesta se uită spre el.

— Eşti OK?

— Da, domnule.

— Uite, vreau să fie limpede ce s-a întâmplat acolo, înăuntru. Mi-ai salvat viaţa. Îţi mulţumesc.

— Nu trebuie să îmi mulţumiţi.

— Ştiu, dar uite că îţi mulţumesc. Vreau să ştii că apreciez ceea ce ai făcut. I-ai văzut pe cei doi tipi peste mine, ai văzut cuţitul, ai judecat repede. Nu vreau să spun că ai făcut ceva greşit. Vreau numai să te gândeşti la ce ai făcut. Poate că uneori suntem obligaţi să omorâm oameni, dar sarcina noastră nu este să omorâm oameni.

— Da, domnule. Ştiu.

— Ce s-a întâmplat înăuntru a fost din vina mea. Nu am verificat debaraua. Şi doar văzusem blestemata aia de uşă. Este prima ta zi de lucru şi este limpede ca lumina zilei că mi-ai salvat fundul.

Flynn încă se uita la el, dar ochii i se îngustaseră ca şi cum ar fi încercat să vadă ceva neclar şi îndepărtat, iar Pike se întreba ce anume. Flynn întinse brusc mâna şi o puse peste a lui.

— Tu eşti calm ca o stâncă. Iar eu, eu tremur ca frunza…

Pike simţea asta în mâna lui Flynn – o vibraţie vagă, ca şi când o albină ar fi încercat să iasă dintr-un roi.

Bud îşi retrase repede mâna, ca şi cum i-ar fi citit gândurile şi s-ar fi simţit stânjenit. Poliţiştii

prinşi în schimburi de focuri erau rari, dar armele de foc făcuseră parte din viaţa lui Pike încă de când plecase de acasă, iar acasă fusese mai rău – furia lui taică-său era mai rea decât un schimb de focuri; pumni şi curele şi vârfuri metalice de cizmă se prăvăleau când îţi era lumea mai dragă; asupra maică-sii, care ţipa; asupra lui Pike, care ţipa. Lupta şi războiul nu însemnau nimic. Pike îşi amintea legat de război un fel de proces de acceptare mentală că trebuia să omoare oameni ca să nu apuce ei să îl omoare pe el. Ca atunci când se făcuse destul de mare ca să sară la gâtul lui taică-său. Imediat ce acesta îi ştiuse de frică, încetase să-i mai bată pe el şi pe maică-sa. Simplu. Singura preocupare a lui Pike era acum să respecte regulile Departamentului de Poliţie din Los Angeles. Le respectase. Trăsese o împuşcătură curată. Bud era viu, el era viu. Simplu.

Puse mâna pe braţul lui Bud. Voia să-i fie de ajutor.

— Suntem OK, spuse Pike.

Bud se întoarse din nou spre el.

— Mă uit la tine, te porţi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Tocmai ai omorât un om, iar în ochii tăi nu se vede nimic.

Pike se simţi stânjenit şi îşi retrase mâna.

Flynn râse forţat.

— Eşti gata de plecare? Ne aşteaptă un munte de hârtii. Asta-i partea cea mai rea când împuşti pe cineva, trebuie să completezi un morman de

formulare.

Pike scoase ochelarii de soare din buzunar şi şi-i puse, acoperindu-şi ochii.

Flynn râse în nou.

— E întuneric ca-n iad. Ai de gând să porţi ăia noaptea?

— Da, spuse Pike.

— Mă rog, treaba ta. Îţi aminteşti regula cu tu îmi spui poliţist Flynn şi eu îţi spun poliţist Pike? Gata, o dăm la spate. Mă cheamă Bud.

Pike încuviinţă din cap, dar Bud încă tremura şi zâmbetul silit îl făcea să arate ca şi cum l-ar fi durut ceva.

Lui Pike i se făcu rău gândindu-se că îşi dezamăgise ofiţerul instructor. Îşi jură să se străduiască mai tare. Voia să fie un om bun şi drept, voia să servească şi să protejeze.

5

Pike conducea repede către Glendale şi Divizia de Investigaţii Ştiinţifice a LAPD când porni să fi vibreze telefonul. Era Ronnie.

— Au atacat la magazin acum paisprezece minute. În plină zi.

— Cine-i? întrebă Larkin de lângă el.

Pike ridică un deget, făcându-i semn să aştepte.

— Tipii de la firma de securitate şi-au făcut treaba?

— Cod trei, girofaruri şi sirene, telefon la poliţie. Denny şi cu mine ne ducem acum acolo.

— Fă o plângere la poliţie. Dacă există o cât de

mică daună materială, cheamă pe cineva de la asigurări. Dacă trebuie reparat ceva, cheamă meşterii chiar astăzi.

— Înţeleg. Vrei zarvă.

— Mare.

Pike închise telefonul şi Larkin îl lovi cu pumnul în braţ.

— Nu-mi place să nu mă bagi în seamă. Ţi-am pus o întrebare.

— Mergem să ne întâlnim cu cineva în Glendale, spuse Pike, şi pe urmă mergem să ne întâlnim cu Elvis acolo unde ai avut accidentul…

Ea se cufundă din nou în scaun, încruntată.

Trecură prin Sepulveda Pass apoi coborâră în San Fernando Valley. În vale era întotdeauna mult mai cald, Pike simţea cum creşte arşiţa chiar şi cu aerul condiţionat.

Larkin tăcu exact nouă minute.

Pe urmă spuse:

— Pe tine nu te şochează chiar nimic?

Pike nu-i răspunse, deşi se întreba de ce îi pusese o asemenea întrebare. Îi aruncă o privire scurtă şi îşi văzu de condus.

— În ziua când am ajuns în Africa Centrală, am văzut o femeie. Familia ei fusese omorâtă în dimineaţa aceea, cu două ore înainte să venim noi. Îşi tăia degetele de la mâna stângă, pe rând, câte unul, unul pentru soţul ei, restul pentru cei patra copii. Începuse cu degetul mare.

O privi din nou.

— Aşa ţinea ea doliu.

Larkin îşi puse mâinile în poală. Se uita fix la el.

— Şi tu ce-ai făcut?

— I-am găsit pe cei care îi omorâseră familia.

Larkin se întoarse spre fereastră. Ce bună era liniştea!

Continuară să alunece prin căldura văii.

Disperarea hrăneşte imaginaţia, iar John Chen era un om disperat. Aceeaşi disperare dă naştere şi la minciuni, înşelăciuni şi lovituri de maestru, iar John le folosise pe toate cu convingătoare inteligenţă pentru că – ei bine, da, trebuia să o recunoască – era cel mai deştept criminalist cu experienţă angajat la Divizia de Investigaţii Ştiinţifice a LAPD. În ultimii ani, John dezlegase mai multe cazuri complicate (necesare pentru avansarea în carieră – a se citi: bani), apăruse de mai multe ori la ştirile locale (obligatoriu ca să atragi atenţia puicuţelor – la un metru cincizeci şi şapte şi cincizeci şi opt de kilograme, cu un măr al lui Adam mare ca o guşă, avea nevoie de tot ajutorul posibil) şi câştigase mai multe prime (esenţiale ca să plăteşti ratele la Porsche) decât oricare alt tip din laborator. Şi cum fusese răsplătit? Cu şi mai multă muncă. Mai puţin timp în care să-şi poată savura rezultatele muncii.

Pizdoasă treabă.

La John Chen totul se învârtea în jurul sexului. Era un bărbat obsedat de sex; flămând să reducă deficitul de împreunări care reprezenta blestemul vieţii lui; de neclintit în convingerea că orice

bărbat heterosexual din California avusese parte de câtă tăvăleală putea duce încă de la pubertate. Cu excepţia lui.

Dar acum îşi trăsese o iubită. Bine, mă rog, nu era *întocmai* iubita lui. Ştia şi el, nu se amăgea. Ronda Milbank era o secretară măritată şi cu doi copii din Atwater Village pe care o întâlnise într-un bar cu o seară înainte. Îi oferise o băutură, apoi încă una, apoi o întrebase dacă nu s-ar putea, mă rog, întâlni din când în când. Sigur, spusese Ronda, mâine între unsprezece şi douăsprezece la prânz.

VICTORIE!

Dar pe urmă interveni o problemă. Los Angeles era un oraş cu douăsprezece milioane de civili; nenumăraţi infractori, toţi umblând să comită crime; un *tsunami* nesfârşit de investigaţii şi de probe; fiecare probă şi fiecare obiect trebuiau păstrate, documentate, înregistrate, testate şi analizate de angajaţii celui mai subdimensionat departament al LAPD – Divizia de Investigaţii Ştiinţifice.

Aşa că John ştia răspunsul fără să întrebe. *Cum*? „Oh, sigur, John, ai nevoie de o pauză de sex la mijlocul dimineţii, cum să nu, sigur, du-te!”

Şi iată cum făcu să plece: în dimineaţa aceea, în pauza de cafea, John trecu pe lângă şefa lui, Marion, muşcând dintr-o brioşă cu fructe de pădure de la Ralph’s Market şi urlă:

— AAAHHHHHHHH!!!

Sări într-o parte, apucându-se de falcă, şi nu

se opri din urlat până nu se uită la el toată lumea din laborator. Apoi răcni:

— CĂCATUL NAIBII!!! MI-AM RUPT DINTELE! TREBUIE SĂ MĂ DUC IMEDIAT LA DENTIST!

— Poate că doar l-ai ciobit. Lasă-mă să mă uit.

— SFINTE IISUSE, MARION! DUREREA ASTA MĂ OMOARĂ! CRED CĂ A AJUNS LA NERV!

John îşi acoperi gura, trăgându-se înapoi.

Marion mai degrabă l-ar fi lăsat să moară, decât să rămână în urmă cu cazurile.

— John, te rog. Durerea o să treacă. În câteva minute n-o să mai simţi nimic.

Vedeţi cum era?

— Am un dinte rupt în gură, Marion – este distrus, făcut bucăţi! Trebuie să mă duc la dentist! Uite, dacă plec acum, probabil că pe la unu şi jumătate sunt înapoi. În cele din urmă, Marion cedă.

— Bine, dar ia una dintre maşinile de intervenţie ale laboratorului. Poate că te trimit de la dentist direct la vreo crimă.

Chen îşi înşfăcă cheile şi trusa criminalistică şi ieşi în fugă. Nici nu-i trecea prin cap să se ducă la Ronda cu un autolaborator al Diviziei de Investigaţii Ştiinţifice. Îşi spălase Boxster-ul de dimineaţă şi avea de gând să se prezinte la Ronda în stil mare!

Când ajunsese la primul rând de maşini din parcare, trase un pumn victorios în aer. Se ducea să facă sex!

Se întoarse să o ia la fugă către maşina lui, dar cineva care mai înainte nu era acolo îi blocă drumul.

Se sperie atât de rău, încât urlă din nou.

— AAAH!

Făcu un salt în spate, gata să cadă dacă nişte mâini la fel de puternice precum ghearele viciului nu l-ar fi prins la timp.

Chen îl detesta pe Pike când făcea asta – apărea din senin şi speria oamenii, îi fusese frică de el încă de când îl văzuse pentru prima oară. Nu fusese nevoie să-i arunce mai mult de o privire ca să-şi dea seama că Pike era unul dintre nenorociţii aceia cu doi cromozomi Y pe care îi vezi prin reclamele la bere, cărora le place să-i umilească pe alţii. E drept, tot Pike îi dăduse şi indiciile care îl conduseseră la rezolvarea primului caz şi la achiziţionarea aspiratorului de puicuţe, dar chiar şi aşa tot se temea de el.

— M-ai speriat de moarte, nu alta, spuse Chen. De unde ai apărut?

Pike arătă din cap către un Lexus verde parcat pe rândul următor de maşini. Chen se îndreptă imediat, să pară mai înalt. Pe scaunul din faţă stătea o fătucă a naibii de bună. Fata îi făcu un semn cu mâna.

— Mamă, spuse Chen, puicuţa aia-i trăsnet! Şi-o pune?

— Am nevoie de un serviciu, John.

Chen îşi aminti de Ronda şi începu să se îndepărteze.

— Da, sigur, dar trebuie să plec acum. Am o întâlnire…

— Nu poate să aştepte.

Chen încremeni.

— Dar…

— Caz important, John, spuse Pike. S-ar putea să apari iarăşi în ziare.

Ronda dispăru ca o bulă de săpun. Încă un caz care să ţină prima pagină a ziarelor şi poate că i se deschidea uşa către un laborator particular. Şi-ar fi schimbat Boxster-ul cu o Carrera!

Pike întrebă:

— Ce ştii despre cei doi tipi împuşcaţi în Malibu?

— Sunt ai şerifilor federali. Laboratoarele lor se ocupă.

— Dar despre cei trei din Eagle Rock?

Chen se întrebă unde voia să ajungă Pike.

— Ăştia sunt ai noştri, dar nu la mine. Ce-ţi trebuie?

— Identitatea morţilor. Nu i-au găsit cu programul Live Scan. Niciunul dintre cei cinci nu are date în sistem.

— Şi ce pot să fac eu?

— Cercetează-le pistoalele, John. Şi cartuşele.

Chen înţelegea ce-i cerea Pike şi nu-i plăcea. Poliţia şi criminaliştii care se ocupau de ambele cazuri recuperaseră probabil pistoalele şi tuburile de cartuşe găsite lângă cadavre, dar Divizia de Investigaţii Ştiinţifice lucra numai cu doi specialişti în arme de foc, iar lista de pistoale care

urmau să fie analizate număra câteva mii.

— Nu ştiu ce să zic, amice, este o listă nesfârşită acolo.

— Te-ai mai descurcat şi altă dată. Sună-l pe Elvis, când afli. Eu nu sunt disponibil.

Chen se uită iarăşi la fată şi îşi imaginează că ştie exact de ce nu era disponibil Pike.

— Eu cu ce mă aleg? spuse Chen.

— Gloanţele din cadavrele din Malibu se potrivesc cu gloanţele din cadavrele din Eagle Rock. A tras acelaşi om, John. Nici poliţia locală şi nici cea federală nu a făcut încă legătura. Şi nici presa n-a aflat.

Inima lui Chen începu să bată tare. Cu gloanţele ajunse în două laboratoare diferite, dacă poliţia nu mai avea şi alte probe ale acestei legături, aveau să treacă luni sau chiar un an până când ea să fie descoperită – dacă nu cumva un superstar criminalist făcea o dezvăluire senzaţională.

Dacă îşi juca bine cărţile, putea să ajungă la ştirile naţionale. Poate chiar la emisiuni de top precum *60 de minute*. Orice gând la Ronda îi ieşise din minte.

Pike se îndreptă către Lexus.

— Verifică, John. Sună-l pe Elvis.

Se strecură în maşină de parcă ar fi fost făcut din unt şi se îndepărtă.

Chen se întoarse în laborator, preocupat. Probabil că Marion se va întreba de ce nici măcar nu plecase din parcare. Dar apoi îşi dădu seama

că îi furnizase chiar ea o ieşire – îi spusese că durerea avea să treacă, iar el nu trebuia decât să fi confirme că a trecut. Tuturor oamenilor le place să li se spună că au avut dreptate.

John dădu fuga înapoi în laborator. Ronda avea să supravieţuiască şi fără el.

Pike ştia că fetei nu-i era uşor să se întoarcă la ea în cartier. Aici începuse întregul coşmar. Dar tocmai de aceea trebuia să se întoarcă. Animalele lasă urme pe unde trec, la fel şi oamenii. Meesh şi familia King trebuiau să fi lăsat vreo urmă. Pike intenţiona să i-o încredinţeze pe fată lui Cole, apoi să se ducă acasă. Cei care îi spărseseră apartamentul trebuie să fi lăsat şi ei o urmă.

Cole aştepta în locul unde avusese loc accidentul, la numai trei străzi de locuinţa fetei, adăpostit de soare sub copertina unei clădiri. Pe stradă se înşirau depozite şi alte clădiri ce adăposteau companii de transport, magazii sau ateliere în care imigranţi plătiţi cu salariul minim făceau mic mobilier şi decoraţiuni din metal. Întreaga zonă avea un aspect industrial.

— Ce caută el aici? întrebă Larkin când îl văzu.

— Lucrează. A venit să-şi dea seama cum arăta locul la ora accidentului.

— Nu cred că-i sigur ce facem. Dacă mă aşteaptă?

— Elvis ne-ar fi făcut semn.

— De unde să ştie *eu*

Pike nu-şi bătu capul să fi răspundă. Deja îi

era dor de linişte.

Găsi un loc de parcare ceva mai departe. Cole traversă şi veni lângă ei. Purta pantaloni sport oliv, cu multe buzunare, o cămaşă înflorată cu mâneci scurte şi o şapcă Dodgers decolorată. Pike se gândi că parcă se mişca astăzi cu ceva mai multă uşurinţă.

Rânji spre fată.

— Straşnic cartier. Mă duce cu gândul la Falujah.

— Grozave haine. Mă duc cu gândul la un puşti de doisprezece ani.

Cole se întoarse spre Pike.

— Ce-mi place când vorbeşte aşa!

Se aflau exact în locul în care fata se ciocnise de Mercedes, acolo unde o alee îngustă se deschidea înspre stradă. Aleea era un fel de fisură între două depozite răpănoase. O mulţime de bărbaţi cu bustul gol se scurgeau în sus şi în jos pe alee ca să cumpere sticle cu apă minerală de la o rulotă din intersecţie.

— OK, spuse Pike. Voia să audă concluziile lui Cole.

— Nada. Am vorbit la toate birourile din toate clădirile pe rază de două străzi. Toţi închid la şase şi nimeni nu are paznic de noapte, cu excepţia unei companii de transport de mai încolo…

Cole dădu din cap indicând una dintre străzile din spatele lor.

— … dar tipul nu a văzut nimic. Spune că nici măcar nu a avut habar că s-a petrecut un accident

până când nu au apărut tipii de la FBI. M-am interesat şi de camere de securitate, gândindu-mă că poate avem noroc să prindă strada vreuna aranjată în parcările din jur, dar nimeni nu are camere de filmat decât în interior.

— Ai făcut rost de raportul cu privire la accident? întrebă Pike.

— Da…

Cole trase nişte hârtii împăturite dintr-unul din buzunarele pantalonilor.

— Accidentul a avut loc aici, la capătul aleii. Domnişoara Barkley venea în direcţia noastră, îndreptându-se spre casă, care este trei străzi mai încolo.

Pe urmă despături hârtiile şi le arătă schiţa făcută la locul accidentului de către poliţistul care făcuse cercetările în seara cu pricina. Un dreptunghi arăta poziţia maşinii lui Larkin, iar mai multe linii indicau urmele de roţi ale maşinilor, plus diverse măsurători.

— Clădirea din dreapta este abandonată. Uşile din faţă, din spate şi cele laterale sunt legate cu lanţuri şi se vede că n-au fost deschise de ani buni. Cealaltă clădire este o fabrică. Fac mărunţişuri din ceramică şi suvenire. Bag mâna în foc că familia King nu se afla aici pentru vreo orgie.

— Ţi-am spus, zise Larkin. Dădeau cu spatele.

Cole ridică din sprâncene.

— Da. Dar de ce aici şi de ce atunci?

— Nu ştiu, spuse fata.

Pike studie poziţia maşinilor pe schiţă. Aston-

Martin-ul fetei lovise Mercedesul pe partea şoferului, în dosul roţii din spate, în timp ce maşina ieşea în stradă în marşarier. Forţa impactului rotise Mercedesul un sfert de cerc în sens contrar acelor de ceasornic, iar maşina ei se oprise, cu faţa spre Mercedes, cu un far spart, dar cu celălalt luminând locul accidentului. Schiţa poliţiei se potrivea foarte bine cu ceea ce relatase fata.

— Pe unde a plecat Meesh? întrebă Pike.

Fata arătă în susul străzii.

— Pe acolo. Fugea pe mijlocul străzii. Mercedesul a luat-o în direcţia opusă.

Cole ieşi în stradă ca să vadă mai bine.

— L-ai văzut întorcând?

— Nu m-am uitat. Am sunat la 911. Mercedesul a dispărut. Eu îmi scriam între timp numărul de înmatriculare pe braţ şi vorbeam cu cei de la Urgenţe.

Cole ridică din umeri şi se uită la Pike.

— Nu avem nimic aici. Am mers câte opt cvartale în fiecare direcţie, până în dreptul podurilor. Nimic altceva decât spaţii comerciale şi şantiere, cu excepţia a trei sau patru clădiri amenajate ca lofturi, ca al lui Larkin. Am să vorbesc şi cu locatarii lor.

Pike scoase un mormăit, dar ceva îl sâcâia. Se uită la mulţimea de muncitori şi la rulota cu mâncare, apoi la maşinile oprite pe ambele părţi ale străzii. Deschise din nou raportul accidentului şi studie urmele de roţi.

— Mercedesul dădea cu spatele când l-ai lovit, sau stătea pe loc?

Fata clătină din cap.

— Nu ştiu sigur. Ce importanţă are?

Cole zise:

— Dacă staţionau, atunci ce căutau aici? Se uitau la cineva sau la ceva ce se petrecea pe alee? Tocmai urcaseră în maşină, sau se pregăteau să coboare? Vezi cum se leagă lucrurile?

Pike privi din nou strada şi îşi dădu seama ce anume îl deranja.

— La ora aceea din noapte, maşinile astea nu erau aici. Cu strada goală, spuse el, aveai vizibilitate bună. Tu i-ai lovit pe ei, ceea ce înseamnă că erau în faţa ta. Mi se pare că ar fi trebuit să fi vezi.

— Nu mint, spuse ea.

Urmele de roţi îi susţineau declaraţia, dar Pike se întreba de ce anume nu fusese în stare să evite coliziunea. Se gândi că poate fusese beată sau drogată, aşa că se uită la pagina respectivă din raport. Nu. Testele dovediseră că nici vorbă de aşa ceva.

— Nimeni nu spune asta. Încercăm doar să ne dăm seama ce s-a întâmplat.

— Poate că dădeau cu spatele foarte repede. Cât mai stăm aici? Mi-e frică.

Pike se uită la Cole şi acesta ridică din umeri.

— Am tot ce-mi trebuie ca să merg mai departe. Pot să o duc înapoi acasă.

— Te conduce el înapoi, zise Pike. Stă cu tine

până mă întorc.

Porni spre Lexus, dar fata îl urmă.

— Nu vreau să rămân cu el. O să mă violeze imediat ce te faci nevăzut.

— Ai vrea tu, spuse Cole.

Ea nu-l băgă în seamă şi continuă să vorbească cu Pike.

— Ia ascultă – ai fost plătit ca să mă păzeşti. Tatii n-o să-i placă să audă că m-ai dat pe mâna echipei de rezervă.

Cole desfăcu larg braţele.

— Echipa de rezervă? Eu?

Pike se urcă în Lexus, dar Larkin puse piciorul pe prag, astfel încât să nu poată închide uşa. Pike se gândi că nu părea atât furioasă, cât trădată.

Adoptă un ton mai blând.

— Iartă-mă, poate ar fi trebuit să discut cu tine mai întâi. Nu m-am gândit că va fi o problemă.

Ea rămase în uşă, oftând.

— Nu poţi veni cu mine, Larkin. Ne vedem diseară.

Pike trase uşa, împingând-o uşor. Ea nu se clinti.

— Vrei s-o iau pe sus? întrebă Cole.

Fata se trase înapoi, şuierând un singur cuvânt în timp ce el închidea uşa:

— Nemernicule.

Pike porni maşina şi plecă fără să se uite înapoi, îndreptându-se spre Culver City.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, opri sub un sicomor pe o stradă rezidenţială, la şase

străzi de apartamentul lui.

Cobori din maşină şi se duse la portbagaj. Se uită printre lucrurile pe care i le lăsase Ronnie, bău jumătate de sticlă de apă minerală, după care îşi luă cuţitul de luptă al trupelor speciale, un binoclu cu lentile Zeiss, micul pistol Beretta şi o cutie de cartuşe pentru pistolul de calibru 45.

Conduse apoi până la o benzinărie Mobil aflată de cealaltă parte a zidului care împrejmuia complexul său de locuinţe. Parcă în spatele benzinăriei, aproape de zid. Făcea des plinul aici şi se cunoştea cu angajaţii, aşa că ei nu îl băgară în seamă. Înainte să iasă din maşină îşi prinse pistolul Beretta de glezna dreaptă şi cuţitul de luptă de glezna stângă. Se asigură că Kimber-ul era încărcat şi îl înfipse sub curea, în spate. Se mişcă iute. Sări în interiorul complexului, prin spatele unei clădiri fără etaj din faţa enormei piscine comune. O cortină deasă de bananieri şi arbuşti de pasărea-paradisului şi canna ascundeau un zid masiv în spatele căruia se ţinea echipamentul pentru îngrijirea piscinei, continuând apoi de-a lungul aleilor. Pike se strecură pe lângă acest gard viu, deplasându-se nevăzut.

Înaintă alee cu alee şi trecu pe lângă trei parcări, ajungând în cele din urmă într-o latură a casei sale. Nu se apropie de uşă şi nu încercă să intre. Alese un loc în spatele palmierilor din colţul clădirii lui şi începu să se uite în jur. Era un punct de observaţie bun, cu vedere liberă spre parcare

şi spre clădirile de vizavi de el. Nu se mişcă deloc; pentru prima oară în ziua aceea nu simţea trecerea timpului. *Exista*, pur şi simplu; în siguranţă în lumea lui verde, contemplând. Două ore mai târziu, se convinse în sfârşit că nu-l urmărea nimeni, dar tot nu se clinti.

Pike zăbovi până când lumina deveni aurie, apoi arămie, apoi vineţie şi difuză. Maşinile veneau şi plecau. Oamenii ieşeau lăsând uşile să se trântească în urma lor, unii în şlapi, ca să se ducă la piscină. Rămase de veghe până când se întunecă de tot şi abia atunci se mişcă. Se furişă de-a lungul zidurilor casei, verificând pe rând fiecare fereastră. Descoperi că cea de a doua fusese forţată. Asta declanşase alarma.

Se uită înăuntru, dar nu văzu decât nişte umbre. Nimic nu se clintea şi nu se auzea niciun zgomot. Deschise geamul încet şi intră.

Camera era întunecată, dar uşa care se deschidea spre living era luminată. Pike lăsase o veioză aprinsă. Scoase Kimber-ul şi se prelinse neauzit în încăpere. Singura mişcare provenea de la fântâna din colţ – un vas cu apă care bolborosea tihnit peste nişte pietre. Nu se auzeau decât clipocitul apei şi fâşâitul aerului condiţionat.

Nu găsi pe nimeni. Încercaseră să nu lase urme, dar din bucătărie îi lipsea o agendă cu adrese, iar telefonul din dormitor se afla într-un loc unde el nu-l lăsa niciodată.

Se întoarse în camera de zi. O cameră de luat vederi pe care Pike o instalase el însuşi încărca

imagini pe un harddisk. Aprinse televizorul şi urmări înregistrarea. Camera prelua stop-cadre la fiecare opt secunde, aşa că acum vedea ceva asemănător unei prezentări de diapozitive. Un bărbat cu un pistol în mână intra exact din aceeaşi încăpere din care intrase şi Pike. Nu purta mască ori mănuşi; doar un tricou negru, blugi şi adidaşi. Avea părul destul de lung, drept şi negru. Putea fi anglo-saxon sau latino, Pike nu-şi dădea seama. Imaginile îi arătau deplasarea în salturi scurte – intrarea, traversarea încăperii, scările. Apoi intră un al doilea bărbat, mai scund decât primul şi îmbrăcat cu o cămaşă neagră scoasă peste blugi. Avea părul tot destul de lung şi negru, dar avea şi pielea mai închisă, aşa că Pike hotărî că acesta sigur era latino.

În următoarea imagine primul bărbat se întorsese în bucătărie iar al doilea stătea în genunchi în dreptul uşii. Pe podea apărase o cutiuţă neagră, iar al doilea bărbat părea să ţină clanţa cu amândouă mâinile. Pike îşi dădu seama că făcea chei. Celălalt cercetă casa şi reveni în timp ce însoţitorul lui tocmai testa copiile după chei. Pike opri înregistrarea la această fotografie. Era cel mai bun cadru de până acum cu primul bărbat. Scoase fotografiile pe care i le dăduse Bud şi le compară. Celălalt nu se afla în ele, dar primul bărbat era unul dintre cei trei care atacaseră casa lui Larkin.

Pike revăzu imaginile şi o alese pe cea mai bună în care apărea cel care copiase cheile, apăsă

un buton şi o imprimantă laser începu să zumzăie. Împături şi noile fotografii. Restul cadrelor captate de cameră îi arătau pe cei doi bărbaţi ieşind pe uşa principală.

Închise televizorul şi îl sună pe Ronnie.

— Am nevoie de tine acasă. Doi bărbaţi, între douăzeci şi treizeci de ani, păr negru drept şi lung, un metru şaptezeci, un metru şaptezeci şi cinci. Cel mai scund cred că este latinoamerican.

— Sunt acum la tine?

— Nu. Dar se vor întoarce. Au făcut chei.

— Aha. Îi vrei prinşi?

— Numai anunţaţi-mă.

Pike resetă alarma, resetă camera de supraveghere, apoi se duse la frigider. Deschise două sticle de Corona, aruncă berea la chiuvetă şi lăsă sticlele goale pe bufet. Bufetul fusese curat la plecarea bărbaţilor, iar acum cele două sticle stăteau acolo ca nişte catarge de corabie. Când aveau să se întoarcă, tipii vor vedea că fusese pe acasă. Aveau să-şi spună că, dacă trecuse o dată, poate că avea să mai treacă, şi poate că se hotărau să îl aştepte.

Pike ar fi vrut să îl aştepte.

6

Larkin Conner Barkley rămase uitându-se în lungul străzii, de parcă maşina lui Pike ar fi fost un miraj.

— Nu-mi vine să cred că m-a lăsat aşa.

— Ce tupeu pe el, zise Cole. Ce netrebnic.

— Futu-ţi…!

— Este a doua oară când faci aluzie la sex, dar trebuie să te refuz din nou.

Larkin traversă strada fără să-l aştepte şi se duse direct la maşina lui. Unii oameni chiar nu aveau simţul umorului.

Cole se hotărî să o lase în pace o vreme, aşadar conduse în tăcere. Mai avea unele întrebări, dar putea să mai amâne un pic.

În drum spre Echo Park se opri la o mică băcănie din Thai Town, gândindu-se că şansele ca fata să fie recunoscută erau mai mici la o prăvălie etnică oarecare. Se aştepta ca ea să protesteze când îi ceru să vină cu el, dar ea nu zise nimic. El umplu două pungi cu alimente, lapte, un bloc de desen, o riglă de plastic şi două sticle cu lichior de prune.

Când ajunseră acasă, ea făcu o baie. Cole aranjă proviziile, apoi scoase pe masă blocul de desen şi hârtiile cu notiţele lui, care descriau în detaliu toate clădirile şi toate firmele din cartierul lui Larkin Barkley. Se apucă să schiţeze o hartă a locului, cvartal cu cvartal.

Înşiră numele tuturor firmelor pe care la cercetase, împreună cu numerele de telefon.

După o vreme Larkin ieşi din baie înfăşurată în prosop şi se duse la ea în dormitor. Cole termină harta străzii ei, apoi trecu la cartarea străzilor vecine. Era convins că Meesh şi soţii King se aflaseră în zonă cu un scop anume. Era de asemenea convins că şi agenţii FBI credeau acelaşi lucru; doisprezece dintre cei şaisprezece

cu care vorbise el fuseseră interogaţi în legătură cu accidentul şi de către agenţi ai Departamentului de Justiţie.

Apoi descoperi o nepotrivire.

Larkin apăru din dormitor îmbrăcată în blugi de cinci sute de dolari noi-nouţi, un tricou Ramones negru şi un iPod. Era desculţă. Se întinse pe canapea, cu picioarele atârnate pe braţul acesteia, şi începu să butoneze iPod-ul, mişcând piciorul drept în ritmul muzicii.

— Hei, spuse Cole.

Ea deschise ochii şi se uită la el.

— Cei de la FBI n-au ştiut că Meesh este Meesh până când nu l-ai identificat tu?

— Nu. Şi erau uzi de bucurie când în sfârşit i-au aflat numele.

Cole reveni la desfăşurătorul lui. Cei doisprezece oameni chestionaţi de agenţii FBI fuseseră toţi interogaţi a doua zi după accident. Toţi susţineau că agenţii le arătaseră fotografiile a doi bărbaţi şi toţi indicaseră aceleaşi două fotografii. Ca şi cum Pitman ştia sau bănuia că Meesh era bărbatul dispărut încă dinainte de a se întâlni cu fata şi minţise în legătură cu ceea ce ştia.

Douăzeci de minute mai târziu, Larkin se dădu jos de pe canapea şi se duse la fereastră. Ziua scădea, curând trebuiau să tragă jaluzelele.

— Dacă ţi-e foame, mă apuc să pregătesc cina, spuse Cole.

Ea nu îl auzi. Cole mototoli o foaie de hârtie şi

i-o aruncă în spate. Ea se întoarse şi îşi scoase căştile.

— Ai zis ceva? îl întrebă ea.

— Dacă ţi-e foame, pregătesc masa.

— N-ar trebui să îl aşteptăm şi pe el?

— S-ar putea să vină târziu.

— Nu mi-e foame.

Se întoarse la canapea şi Cole se reapucă de lucru.

— Chiar a fost în Africa?

Cole ridică privirea. Se uita la el. Era surprins că Pike îi pomenise de Africa. Rareori vorbea despre zilele acelea.

— Ce ţi-a spus?

— Că a văzut o femeie care şi-a tăiat singură degetele. Ce porcărie să spui aşa ceva. Ca şi cum ar fi trebuit să mă impresioneze. Ce lucru grosolan şi dezgustător, doar ca să mă sperie.

Îşi încrucişă braţele la piept şi se uită în tavan.

— Este însurat?

— Nu.

— L-am întrebat, dar nu mi-a răspuns. Mereu face aşa. Spun ceva şi ştiu că mă aude, dar mă ignoră. Nu-mi place să mă ignore. Este nepoliticos.

— Da, este.

— Atunci de ce o face?

— L-am întrebat o dată, dar m-a ignorat.

Lui Larkin nu i se păru nostim.

— Dar cum rămâne cu politeţea şi cu amabilitatea? Sunt nevoită să-mi petrec timpul cu

un tip care nu vorbeşte. Care nu râde niciodată. Care nu zâmbeşte. Care nu are absolut nicio expresie pe chip.

— Probabil că eşti obişnuită cu oameni care încearcă să te impresioneze – încearcă să fie nostimi, să-ţi atragă atenţia, să te determine să fi placi. Greşeşti crezând că asta îi face interesanţi. Nu-i face. Pike este unul dintre cei mai interesanţi oameni pe care o să-i întâlneşti vreodată. Numai că nu vrea să te distreze, aşa că nu-şi bate capul.

— Dar mă plictisesc. Tu vorbeşti o mulţime. Asta înseamnă că încerci să mă distrezi?

— Înseamnă că încerc să mă distrez eu. Tu eşti destul de plicticoasă.

Larkin se aşează picior peste picior.

— Nu ar fi trebuit să se întoarcă până acum?

— E încă devreme.

— Ei, este adevărat? A fost în Africa?

— A fost în Africa de mai multe ori. A fost peste tot prin lume.

— De ce vrea să fie mercenar? Mi se pare o nebunie să fii plătit ca să te joci de-a soldatul. Trebuie să fii bolnav ca să-ţi placă aşa ceva.

— Cred că depinde ce anume faci şi din ce motive. Când ţi-a spus povestea cu femeia, ţi-a spus şi de ce se afla el acolo?

— Sigur că nu. Nu-mi răspunde niciodată când îl întreb ceva. Ca şi cum nici nu aş exista prin preajmă.

Îi povesti.

— Un grup numit Armata de Rezistenţă a lui

Dumnezeu făcea legea în Africa Centrală, mai ales în Uganda. Răpea fete. Apăreau în câte un sat izolat, omorau pe toată lumea cu mitralierele, jefuiau ce se putea jefui şi luau cu ei adolescentele. Nu una sau două, pe toate. Au răpit sute de fete. Le transformau în sclave, le violau, le făceau orice le trecea prin cap. Oamenii din satele acelea sunt agricultori, în cel mai fericit caz deţin câteva vite, nu au poliţie; uneori satele se unesc şi pun laolaltă toţi banii pe care îi au. Şi-au dat seama că le trebuie profesionişti ca să pună capăt răpirilor, şi atunci Joe s-a dus acolo. Joe şi oamenii lui – cred că atunci a avut cinci oameni cu el – au ajuns atunci într-o după-amiază. În dimineaţa aceleiaşi zile, un raid al grupării războinice răsese încă un sat de pe faţa pământului şi mai furase încă un rând de fete. Soţul şi băieţii femeii aceleia fuseseră împuşcaţi chiar în acea dimineaţă. Iar primul lucru pe care l-a văzut Joe acolo a fost acea sărmană femeie, care se automutila.

Larkin se uită şocată la el.

— Şi ce-a făcut?

Cole ştia cu exactitate, dar preferă să simplifice.

— Şi-a făcut treaba. Şi raidurile au încetat.

Larkin se uită spre ferestre, dar de acum se întunecase şi lumina dinăuntru făcea să nu se mai vadă nimic afară.

— A făcut asta des?

— A fost peste tot în lume.

— De ce?

— Este un idealist.

Fata se uită în sfârşit la Cole.

— Tot mi se pare dus cu pluta. Nu ar putea să facă asemenea lucruri dacă nu i-ar plăcea.

— Nu, probabil că nu. Dar nu cred că îi place în felul acela la care te gândeşti tu. Hai să pregătim cina.

Ea se întoarse din nou spre fereastră.

— Eu am să mai aştept.

Cole se duse în bucătărie, dar nu se apucă de gătit. Se gândea la Pitman. Pitman îi spusese lui Larkin şi apoi familiei ei o versiune a evenimentelor care nu se mai potrivea desfăşurării faptelor şi care probabil că nu se potrivise nicio clipă. Îl prinsese pe Pitman cu o minciună şi acum se întreba dacă mai minţea şi în legătură cu alte lucruri.

Unitatea de analiză a armelor de foc se numea Sala Armelor. Când intrai acolo, nu vedeai decât sute de pistoale din podea până la tavan. Pentru fiecare atârna legată de garda trăgaciului o etichetă pe care erau trecute marca, modelul şi numărul cazului în care era cercetat; fiecare pistol fusese confiscat pentru că fusese folosit sau se credea că fusese folosit la comiterea unui delict.

John Chen se uită în lungul culoarului care ducea spre Sala Armelor, verificând dacă nu venea cineva. Nu-i plăcea deloc să rămână atât de târziu la serviciu, dar specialiştii care analizau armele de foc erau atât de aglomeraţi şi atât de rămaşi în urmă cu treaba, încât Harriet Munson, afurisita de

stăpână de sclavi care era şefa lor, le stătea mereu în coaste, ceea ce însemna că Chen trebuia să aştepte până când Harriet pleca acasă. În ziua aceea Harriet bântuise prin Sala Armelor ca o stafie, iar Chen agonizase întruna la gândul că Pike cu siguranţă deja pândea pe undeva prin apropiere – aşteptându-l nerăbdător. Pike era un asasin cu sânge rece şi probabil i-ar fi frânt gâtul ca pe un creion.

Chen venise pregătit.

Analistul de serviciu era o femeie înaltă şi slabă, cu pleoapele aproape lipite pe care o chema Christine LaMallo. Chen nu avea nicio fărâmă de îndoială că LaMallo era lesbiană.

Se strecură pe culoar, asigurându-se că nu vine nimeni, apoi apăsă pe butonul soneriei. Fiind doldora de pistoale, Sala Armelor era ţinută încuiată. Auzi ţăcănitul încuietorii, împinse uşa şi intră.

LaMallo se întoarse de la computerul la care lucra fără să zâmbească. Lesbienele nu zâmbesc niciodată, se ştie.

Chen îi întinse un pahar. Dăduse fuga la cel mai apropiat Starbucks şi cumpărase cele mai mari pahare de moca. Îi zâmbi cu toţi dinţii.

— Pentru tin ştiu că voi munciţi până târziu. M-am gândit că îţi va prinde bine.

LaMallo se uită din nou la paharul cu cafea ca şi cum s-ar fi gândit că-i otrăvită cu cianură. John o invitase odată să iasă împreună în oraş, dar ea îl refuzase fără să stea o clipă pe gânduri. Lesbiană.

Acum se uita la el la fel de suspicioasă. Încă nu se atinsese de cafea.

— Ce vrei, John?

— Ai auzit de schimbul de focuri din Eagle Rock? Am nevoie să văd armele.

Se purta ca Domnul Nonşalant în persoană.

Ochii ei se îngustară şi mai tare.

— Dar nu te ocupi tu de cazul Eagle Rock.

— Nu, dar a apărut ceva într-unul din cazurile mele mai vechi de la Inglewood. Mi se pare că ar putea exista o legătură.

LaMallo se uită ţintă la el, apoi luă cafeaua. O mirosi, dar fără să o guste, şi se duse la uşă. O încuie şi se rezemă cu spatele de ea, blocând-o.

Pe John îl fulgeră gândul nu tocmai lipsit de o doză de speranţă că, la urma urmei, poate nu era deloc lesbiană; poate că i se schimba lui norocul în toate şi de-acum încolo avea să-i meargă bine – dar apoi ea îşi aruncă paharul de ciocolată la gunoi. Îşi încrucişă braţele.

— Ce naiba se petrece aici?

Chen nu ştia ce să spună şi nici nu era sigur la ce se referea ea.

Făcu tot ce-i stătea în puteri ca să arate nevinovat.

— Hei, nu vreau decât să văd pistoalele. Ce se întâmplă?

— Asta aş vrea şi eu să ştiu.

— Cum adică, ai vrea să ştii? Iisuse, ai de gând să mă laşi să văd pistoalele, sau nu?

Ea clătină încet din cap.

— Le-a luat FBI-ul.

Chen clipi.

— FBI-ul?

— Ihm. Trei semiautomate şi un revolver cu butoi, toate de la Eagle Rock. Iar cu cel din urmă a fost şi mai ciudat. L-au luat acum două zile. Au luat unul acum două zile – un Colţ Python 357. Dar s-au întors ieri-dimineaţă şi au luat şi semiautomatele.

Chen îşi văzu şansele de a-şi cumpăra un Carrera învârtejindu-se şi scurgându-se ca apa din chiuvetă. Dar în primul rând şi-l imagina pejoe Pike tăbăcindu-i fundul.

— Dar erau probe ale poliţiei din Los Angeles! răbufni Chen. Ăia de la FBI nu pot să vină aşa, pur şi simplu, şi să plece cu probele. Cu probele *noastre*!

— Pot, din moment ce de la Parker ne-au spus să le dăm. Etajul şase.

— Parker Center le-a dat permisiunea?

Etajul al şaselea de la Parker Center era etajul puterii – tărâmul directorilor adjuncţi.

LaMallo dădu încet din cap, fără să-l slăbească din căutătura ochilor ei mijiţi.

John simţea că înnebuneşte. Mintea lui căuta disperată vreun fel de explicaţie în stare să-l potolească măcar cât de cât pejoe Pike, când îi dădu prin cap o idee disperată.

— Dar tuburile de cartuşe? Au luat şi tuburile?

Christine clătină din cap.

— Au luat tot. Până şi tuburile. Dar ştii ce a

mai fost cu adevărat ciudat? N-au vrut să semneze niciun fel de proces-verbal de preluare a probelor.

De fiecare dată când probele erau transferate sau mutate între departamente sau agenţii, se semna un proces-verbal de preluare. Era procedura standard. Se putea urmări astfel lanţul mişcării probelor. Se evita astfel ca probele să se amestece cu altele, să fie rătăcite sau furate.

— Dar erau *obligaţi*, spuse Chen.

LaMallo continua să-l privească.

— Iar acum vii tu şi vrei exact aceleaşi arme. Şi tuburile de cartuşe. Ce se petrece?

— Nu ştiu.

Acum, că părea că agenţii FBI şi cei de la Parker Center făceau lucruri pe care niciun fel de agenţie legitimă de investigaţii nu le-ar fi făcut, John Chen simţi că i se face şi mai frică. Nicio Carrera nu merita aşa ceva. Nici măcar partidele fierbinţi de sex care ar fi venit odată cu ea.

Se simţi brusc prins în capcană; prins ca într-un coşmar între Pike, guvernul federal şi puterea din umbră reprezentată de tipii de la Parker Center; în niciunul nu putea avea încredere şi oricare îi putea spulbera viaţa şi cariera iară să stea o clipă pe gânduri. I se uscase gura.

— Dar tu nu – ascultă, Chris, doar nu ai de gând să-i spui – vreau să zic, nu-i nevoie să afle şi Harriet despre…

LaMallo, încă fixându-l cu ochii ei calmi de pasăre de pradă, desfăcu braţele şi le întinse în lături, ca Moise desfăcând apele.

— Aceasta este Sala Armelor. Este a mea. Aceste pistoale sunt ale mele. Probele de aici sunt probele *mele*. Nu-mi place să mi le ia cineva. Nu-mi place ca *tu* să ştii despre ele ceva ce eu nu ştiu.

Lăsă braţele în jos şi de îndepărtă de uşă.

— Cară-te de aici, John. Şi să nu te întorci până nu ai ceva să-mi spui.

Chen păşi iute pe lângă ea şi o luă la fugă pe culoar. Alergă direct la maşina lui, sări înăuntru şi încuie portierele. Porni motorul, dar rămase cu mâinile încleştate în poală, tremurând plin de groază. Îşi pescui mobilul din buzunar. Tremuratul făcea să navigheze cu greu printre numere, dar Pike îi spusese să îl sune pe Elvis Cole când avea ceva. Cole era prietenul lui Pike. Chen nutrea vaga speranţă că poate acesta îl va convinge pe Pike să nu-l ucidă. Toată lumea ştia că Joe Pike era un monstru.

În liniştea nopţii târzii, Pike se îndrepta alene spre casa din Echo Park. Aerul era mai încins decât cu o seară înainte, dar aceiaşi cinci bărbaţi se adunaseră înjurai maşinii sub felinarele din stradă, iar familiile tot mai stăteau pe verande. Pike parcă pe alee şi traversă curtea spre verandă. Cei cinci îi aruncară o privire, dar nu ameninţătoare. În acel moment uşa se deschise, Pike simţi miros de mentă şi de curry şi se întrebă de ce ieşea Cole.

Acesta vorbi încet, să nu-l audă bărbaţii de pe stradă.

— Cum a mers?

Pike îi descrise pe cei doi care îi cercetaseră casa şi despături fotografiile.

Cole deschise uşa ceva mai tare, ca să aibă lumină să vadă fotografiile. Pike o zări pe fată în bucătărie. Avea un iPod. Pike îi spusese să scape de iPod în deşert.

— De unde a făcut rost de un iPod? întrebă Pike.

— E al meu. Am gătit mâncare thailandeză, dacă vrei să mănânci ceva. Noi asta am mâncat.

Pike strânse fotografiile. Mâncarea thailandeză suna bine. Dar Cole coborî şi mai mult vocea.

— Am primit un telefon astă-seară de la John Chen. FBI-ul a confiscat tot ce avea legătură cu Eagle Rock. Pistoalele, tuburile de cartuşe, totul.

— Pitman?

— Chen nu ştie decât că a fost vorba despre FBI.

— John a apucat să cerceteze pistoalele înainte să fie luate?

— Le luaseră deja. Ce-i de-a dreptul ciudat este că le-au luat fără hârtii. Cică ar fi sunat de la Parker şi le-ar fi spus să-i lase să ia tot ce vor fără să pună întrebări.

Pike ridică din sprâncene.

— Detectivii de la Divizia Omucideri nu ar fi renunţat la anchetă numai pentru că Pitman este agent FBI, nu cu cinci cadavre neidentificate în cârcă. Probabil că cineva le-a pus – şi nu vreau să fac un joc de cuvinte – pistolul la tâmplă.

Pike era de acord.

— E speriat, spuse Pike. Mda. Singurul motiv să ia pistoalele este că nu vrea ca poliţia să se apropie deloc de ancheta lui.

— Sau ascunde mai multe decât acest caz pe care îl construieşte împotriva soţilor King.

— Adică? Până şi pe întuneric, îşi putea da seama că Elvis Cole era tulburat.

— Nu ştiu. Dar ştiu că n-a fost cinstit cu fata şi cu familia ei. Îţi aduci aminte ce le-a spus? Că nu au ştiut că Meesh este bărbatul dispărut după accident până când fata nu l-a identificat?

Pike încuviinţă. Aşa îi spuseseră atât Bud, cât şi Larkin.

— În ziua în care s-au întâlnit prima dată cu ea – adică dimineaţă, înainte să stea de vorbă – deja puseseră întrebări pe stradă, şi nu numai despre soţii King. Întrebau şi de Meesh. Nu i-au rostit numele, dar deja ştiau sau bănuiau că Meesh se afla în maşină.

Pike îşi dădu seama că prietenul său Cole ieşise din casă ca să poată sta de vorbă fără să fi audă fata.

— De unde ştii?

— Am auzit-o astăzi de la cinci-şase de oameni. I-am rugat să-mi descrie fotografiile şi sunt destul de sigur că una era a lui King, cealaltă a lui Meesh.

— Pitman şi Blanchette au făcut asta înainte să o întâlnească pe ea?

— Înainte. Nu am fost sigur de desfăşurarea

evenimentelor până astă-seară, când mi-am pus însemnările în ordine. Acum sunt sigur. Ştiau că Meesh era împreună cu soţii King şi îi ştiau identitatea înainte ca ea să îl identifice.

Pike respiră adânc, întrebându-se de ce Pitman şi Blanchette o duseseră în eroare pe fată. Nu-i plăcea cum sună, dar nimic din toate acestea nu îi afecta misiunea. Să-l găsească pe Meesh. Să elimine ameninţarea. Cu Pitman şi Blanchette se putea descurca mai târziu.

— Hai să mergem mâine din nou la ea în cartier. Speram să luăm urma lui Meesh, dar poate că urma lui Pitman este mai importantă.

— N-o să-i placă. Nu a fost deloc fericită când ai plecat.

Pike zise:

— Mâncarea miroase destul de bine. Curry?

Cole zâmbi şi intrară în casă. Fata era întinsă pe canapea, cu căştile pe urechi. Ţinea ochii închişi, dar îi deschise când intrară.

— Ce mai faci? spuse Pike.

Ea doar îi făcu cu mâna, apoi închise ochii şi se cufundă din nou în muzică. Picioarele ei băteau ritmul. Pike bănui că încă mai era supărată pe el.

După câteva minute Cole plecă, iar Pike se duse în bucătărie. Cole pregătise curry de legume cu orez. Rămase în picioare, mâncând direct din oală. Mânca aşa, rece. Când termină de mâncat, bău o sticlă de apă. Fata apăru în pragul uşii.

— Mă duc să mă bag în pat, spuse ea.

Pike încuviinţă. Ar fi vrut să zică ceva, dar

încă se întreba de ce anume o pusese Pitman într-o asemenea situaţie. Meesh era un criminal, dar condamnarea lui era de competenţa tribunalelor din Colorado. Pentru Pitman, Meesh nu reprezenta nimic mai mult decât o cale de a-i înfunda pe cei doi King pentru spălare de bani. Hârtii. Pusese viaţa fetei în pericol pentru nişte hârtii, şi reuşise cumva să fi atragă în asta şi pe cei de la LAPD. Pike se întrebă dacă Bud ştia.

Fata se duse la ea în dormitor şi închise uşa.

Pike se duse în baie, apoi verifică ferestrele şi uşile, stinse luminile şi se întinse pe canapea în întuneric. Canapeaua încă mai păstra căldura fetei, iar urma trupului ei era moale.

Larkin se trezi din vis şi îşi scoase căştile din urechi. Rămase întinsă în întuneric, între somn şi realitate, apoi se trezi de tot când îşi dădu seama că trebuia să facă pipi.

Casa era cufundată în întuneric, aşa că îşi imagină că şi el dormea, aşa că se duse direct în baie. Închise uşa, înainte să aprindă lumina. Când termină, stinse lumina, deschise uşa şi abia atunci îl auzi.

Dinspre camera de zi veneau nişte gemete slabe, repetate frenetic. Ea ezită

O clipă, apoi se strecură în încăpere.

Pike dormea pe canapea, cu pistolul pe podea, lângă el. Avea trupul încordat; braţele îi erau întinse rigid pe lângă corp, se smucea într-o parte şi în alta şi tremura. Chiar şi în semiîntuneric îi putea vedea sudoarea de pe faţă în timp ce

întorcea sacadat capul încolo şi încoace. O, Doamne! Avea un coşmar! se întrebă dacă ar trebui să îl trezească.

Se trase mai aproape, încercând să se hotărască dacă să îl trezească sau nu. Degetele i se strângeau ca nişte gheare, pe urmă tremurau şi zvâcneau, iar ochii

I se rostogoleau frenetic sub pleoape. Mamă, se gândi Larkin, trebuie să fi fost un monstru de coşmar.

Pe urmă spuse ceva. Nu se înţelegea, dar printre gemete şi vaiete, ea era sigură că îl auzise vorbind. *Tah*…

Se întinse mai aproape încercând să înţeleagă ce spunea, dar nu mai auzi decât mormăituri şi şoapte.

Pe urmă, încetul cu încetul, el se linişti.

Larkin era foarte aproape, aplecată deasupra lui, când el mormăi din nou.

— *Tah*… *tah*… Suna ca „tata”.

Pândi să audă din nou ceva, dar el rămase tăcut, probabil că ea se înşelase. Oamenii mormăie tâmpenii atunci când visează. Un bărbat ca el putea avea coşmaruri, dar nu despre tatăl lui.

Îl privi, ar fi vrut să-l atingă. Ar fi vrut să se întindă spre trupul lui aşa cum te întinzi printre gratii la grădina zoologică şi încerci să atingi animalele mari.

Larkin mai rămase lângă el încă un moment, pe urmă se strecură înapoi la ea în cameră.

7

A doua zi dimineaţă, când fata ieşi din camera ei, Pike îşi curăţa pistolul la masa din sufragerie. Era ora opt şi zece minute.

Astăzi nu mai era dezbrăcată. Purta un tricou foarte mare care îi acoperea coapsele. Strâmbă din nas.

— Pfui. Aşa te droghezi tu, trăgând pe nas chestia aia?

Pike desfăcuse pistolul în bucăţi şi lustruia ţeava cu un solvent tip pulbere, care avea un miros puternic de piersică foarte coaptă.

— E cafea făcută, zise el.

Telefonul lui era pe masă. Aştepta să-l sune Cole ca să stabilească unde şi cum se întâlnesc în zona în care locuia fata.

— Ai visat astă-noapte, spuse fata. Ai avut un coşmar.

— Nu-mi aduc aminte.

— Unul urât. Nu am ştiut dacă trebuie să te trezesc sau nu.

— Nicio problemă.

Pike nu îşi aducea niciodată aminte visele.

— O să mă duc din nou la tine în cartier să mă întâlnesc cu nişte tipi pe care i-a găsit Elvis. Pe urmă mă duc să mă văd cu Bud. Fata nu răspunse. Se duse în bucătărie.

Pike termină de uns ţeava şi se apucă de cadru. Solventul aplicat pe ţeavă avea să dizolve impurităţile în timp ce se ocupa de celelalte componente ale armei.

Fata se întoarse cu o cană de cafea. Se aşeză la masă în faţa lui fără să spună nimic. Arăta foarte serioasă.

— Trebuie să stăm de vorbă, zise ea.

— Bine.

— Nu mi-a plăcut felul în care ai plecat şi m-ai lăsat ieri. Dacă mi-ai fi spus ce ai de gând să faci, ar fi fost în regulă, dar nu mi-ai spus. Nici măcar nu vorbeşti cu mine. Sigur, ştiu că nu te prea omori cu vorbitul. Am înţeles asta. Dar sunt un adult. *Pe mine* încearcă să mă omoare oamenii ăştia. Nu am nevoie de bonă şi nu-mi place să fiu tratată ca un copil. Suntem aici de două zile şi încă nu m-au găsit, aşa că presupun că este un loc sigur. OK, bine, mulţumesc. Nu vreau să merg să mă întâlnesc cu Bud şi nu vreau să stau în maşină în timp ce tu şi Elvis vorbiţi cu unul şi cu altul. Este plicticos şi m-am săturat. Prefer să rămân aici şi pot să stau singură.

Pike puse ţeava jos. Se uită la ea.

— Da.

— Da, adică pot să rămân aici?

— Am spus că eu mă duc să mă întâlnesc cu Bud. Nu am spus că ne întâlnim amândoi. Îmi pare rău pentru ieri. Ar fi trebuit să fiu mai politicos.

Fata deschise gura, dar nu spuse nimic. Sorbi din cafea, ţinând cana cu amândouă mâinile.

Pike se apucă să monteze pistolul la loc. Îi luă câteva secunde. Putea să desfacă sau să monteze un pistol şi legat la ochi. Să stea de vorbă cu fata era mai greu.

În cele din urmă, ea răspunse:

— Bine. Mulţumesc. E grozav.

Mobilul vibră, bâzâind tare pe masă. Pike se uită la ecran, crezând că era Cole, dar nu era el. Îl duse la ureche.

— Ai musafiri, zise Ronnie.

Nu-şi schimbă niciun pic expresia feţei.

— Câţi? întrebă el.

— Unul singur, de data aceasta. Sub un metru optzeci; păr destul de lung şi negru. Tocmai a intrat, descuind uşa ca la el acasă. Vrei să mă duc să mă prezint?

Fata îl privea. Dacă ar fi aflat ce intenţiona să facă, ar fi devenit îngrijorată sau i-ar fi pus întrebări, iar Pike îşi epuizase raţia de conversaţie.

— Nu, vin eu acolo să stăm de vorbă. Dacă pleacă, sună-mă.

Închise telefonul, vârî încărcătorul în pistol, armă şi trase piedica. Dacă ar fi putut simţi vreodată extazul, atunci asta îl copleşea acum, dar nu lăsă să se vadă nimic. Îi avea în mână. Avea un fir care putea să îl ducă chiar la Meesh, ceea ce însemna că putea face curăţenie. Să scape de toţi ticăloşii ăia care încercau să omoare o fată, tocmai pe fata asta, toţi uniţi împotriva ei. Era un sentiment care îl umplea de un fel de tristeţe minunată. Urma să facă curăţenie, dar nu din spirit de justiţie. Avea să-i pedepsească.

— Cu cine ai vorbit?

— Cu Ronnie. A găsit pe cineva care s-ar putea

să ne dea o mână de ajutor, am să mă duc să mă întâlnesc cu el. Te descurci?

— Îhm.

Pike se ridică în picioare, vârî Kimber-ul în toc şi îl prinse la curea. Îşi trase deasupra cămaşa cu mâneci lungi ca să îşi acopere tatuajele şi pistolul.

— Vrei să îţi aduc ceva?

— Poate nişte fructe. Căpşuni, eventual şi nişte banane.

— Bun, atunci. Ne vedem mai târziu.

Nu era prea liniştit că o lăsa singură, dar se convinsese că a o proteja însemna mai mult decât simplul fapt de a o ţine în viaţă. Nu voia ca ea să se simtă din nou abandonată. Dacă simţea nevoia ca el să fi arate că are încredere în ea, atunci era hotărât să aibă încredere în ea.

Pike îşi croia drum spre sud, pe autostrada Santa Monica, în traficul apatic al dimineţii. Nu se grăbea. Dacă bărbatul din apartamentul lui pleca, Ronnie avea să-l urmărească. Îl sună pe Cole şi îl puse la curent cu ultimele evenimente. Acesta îl întrebă dacă avea nevoie de ajutor, dar îl refuză, spunându-i să se ocupe de Pitman, aşa cum conveniseră. Tot mai voia să stea de vorbă cu Bud, dar asta putea să mai aştepte. Îi relată lui Cole discuţia cu fata.

— Vrei să mă duc să o supraveghez? întrebă Cole.

— Nu s-o păzeşti, dar mi-ar plăcea să treci pe acolo.

— Am să dau o raită mai târziu. Să-i duc ceva

de mâncare.

— Vrea căpşuni. Eventual şi banane.

— Sigur. Orice.

— Vezi dacă totul e-n regulă şi pe urmă spune-mi şi mie.

— Bine.

Pike nu mai primise niciun semn de la Ronnie, aşa că îl sună atunci când ieşi de pe autostradă.

— Sunt la cinci minute, spuse Pike. Tipul mai e în casă?

— Nu. A stat înăuntru doar câteva minute. Acum se ascunde în tufişurile de lângă tomberoanele din spatele parcării tale şi se uită la uşa ta de intrare. E acolo de vreo douăzeci de minute deja.

Pike vină spre complex. Dacă bărbatul stătea lângă casa lui, el putea să intre în complex cu maşina şi să parcheze undeva mai aproape. Asta i-ar fi permis să ajungă mai uşor la maşină, dacă avea nevoie, ceea ce putea să fie important.

— Cu ce e îmbrăcat? întrebă Pike.

— Cămaşă verde cu mâneci scurte, peste blugi.

— Te sun când ajung.

Pike intră pe porţile complexului şi parcă lângă întretăierea mai multor alei. Lăsă Lexus-ul şi porni pe jos. Când ajunse la capătul celei mai îndepărtate dintre alei, trecu în spatele unei tufe mari de plumeria şi dispăru într-o lume de verdeaţă. O luă pe lângă zid spre capătul clădirii, apoi pe după colţ. Tomberoanele erau acum exact

în faţa lui. Studie rândul gros de oleandri din spatele lor. Omul îşi alesese o ascunzătoare bună. Pike nu-l putea vedea prin frunzişul des. Rămase să supravegheze oleandrii vreo douăzeci de minute, până când o rază de lumină se văzu mişcându-se după frunziş.

Pike îl sună pe Ronnie, acoperind microfonul cu mâna făcută căuş.

— L-am văzut. Mulţumesc.

— Mergem să punem mâna pe el?

Ronnie murea după genul acesta de aventuri, dar Pike nu-l voia prin preajmă în continuare. Deocamdată era mai bine pentru Ronnie să plece.

— La revedere, Ron.

Nu-l văzu pe Ronnie plecând, dar nici nu se aştepta. Se aşează pe pământul tare, urmărind cum juca lumina şi cum se schimbau culorile pe frunzişul oleandrilor până când, în sfârşit, o umbră se mişcă, dând la iveală o nuanţă de verde diferită de a frunzelor din jur: omul dintre frunze. O creangă se legăna, ceea ce-i arătă lui Pike că omul era plictisit sau neatent. Îi interpretă lipsa de disciplină drept slăbiciune. Aşteptă.

La trei ore şi douăsprezece minute de când Pike îşi ocupase poziţia, bărbatul trase cu ochiul printre crengi ca să se asigure că nu îl vede nimeni, apoi ieşi cu mers legănat de după lăzile de gunoi şi se îndreptă grăbit spre poarta principală a complexului.

Pike ieşi nevăzut din ascunzătoare şi se duse repede la maşină. Trecu repede pe poarta din

spate şi înconjură complexul, accelerând spre intrarea principală. Tocmai virase, când bărbatul cu cămaşă verde ieşi printr-o poartă pietonală deschisă în zid. Acum purta ochelari de soare, dar chiar şi aşa Pike putea să îşi dea seama că nu era unul dintre cei pe care îi mai văzuse. Era brunet, cu umeri largi şi faţă îngustă, aproape sigur latinoamerican. Când se mişca, i se răsucea cămaşa într-un fel care indica un pistol înfipt în cureaua pantalonilor. Se opri lângă o Toyota Camry prăfuită, maro. Imediat după aceea, Toyota o luă din loc.

Pike o urmări lăsând mereu între ei trei sau patru maşini, apropiindu-se mai mult doar în intersecţii sau când traficul devenea mai lent. Intrară pe autostrada l-10 la Centinela, apoi ieşiră la Fairfax. Toyota opri să alimenteze, apoi continuă să se îndrepte spre nord prin oraş. Când ajunseră la Santa Monica Boulevard, Toyota o coti spre vest, ocolind pe la margine West Hollywood, intrând apoi în Hollywood, şi în cele din urmă ajunse în parcarea unui motel cu două niveluri numit Tropical Shores Motor Hotel.

Pike parcă într-un loc interzis, apoi se întoarse pe jos. Motelul era construit în formă de L, cu scările exterioare plasate acolo unde se uneau cele două braţe ale L-ului. Curtea era goală, cu excepţia Toyotei Camry şi a încă două maşini.

Ajunse în dreptul recepţiei în timp ce bărbatul cu cămaşă verde cobora din maşină. Nu se obosi să-şi încuie maşina. Se duse spre un automat de

răcoritoare de lângă perete, cumpără o cutie, pe urmă se îndreptă spre o cameră de la parter. Se opri lângă uşă, cu spatele la parcare, ca să-şi caute cheile.

Pike se apropie de el din spate. Se mişca repede, ba la stânga, ba la dreapta, doar cât să rămână în unghiul mort al vederii celui din faţă. Urmări cum intră cheia în broască, cum se deschide uşa…

Pike îl apucă de gât pe la spate şi trase în sus. Îl strânse cu braţul ca în menghină, cât putu de tare, şi intră în cameră cu el pe post de scut, în timp ce scotea Kimber-ul din toc.

Se aşteptase să dea peste mai mulţi bărbaţi, dar încăperea era goală.

Închise uşa împingând-o cu vârful piciorului. Draperiile erau desfăcute, aşa că Pike putu să vadă că nu apăruse nimeni în parcare şi nu ieşise nimeni de la recepţie.

Bărbatul dădea din picioare şi se zbătea, dar Pike îl ridică şi-l ţinu în aer cu genunchiul. Bărbatul încercă să tragă un pumn în spate, apoi îşi încleştă degetele pe braţul lui, vârându-i unghiile în piele. Era un tip puternic şi foarte în formă.

Pike îşi strecură braţul liber în spatele capului celuilalt, împingându-i gâtul în unghiul cotului său. Strânse, împinse, apoi trase repede.

Zbaterea încetă.

Bărbatul nu mai dădu din picioare.

Trupul lui deveni inert.

Sufocarea fermă menţinută o vreme întrerupe alimentarea creierului cu sânge, făcându-l pe cel căruia i-o aplici să adoarmă asemeni unui laptop căruia i se termină bateria. Până să se trezească omul, Pike se apucă să corecteze încăperea.

Şifonierul şi sertarele biroului erau goale, dar Pike descoperi patru genţi de voiaj stivuite în dulap. Fiecare dintre ele conţinea haine bărbăteşti, ţigări şi obiecte de toaletă. În buzunarul uneia găsi un plic conţinând douăzeci şi şase de bancnote de o sută de dolari. Lângă plic, găsi o foaie de hârtie ruptă dintr-un notes cu spirală, pe care erau nişte însemnări făcute de mână şi o fotografie a lui Larkin Conner Barkley, un prim-plan care o arăta zâmbind. În fiecare geantă se aflau, ascunse printre haine, câte un paşaport american şi bilete de avion dus-întors de la Quito, Ecuador, la Los Angeles. Paşapoartele înfăţişau patru bărbaţi, dintre care unul era cel de faţă. Pe paşaportul lui figura numele Rulon Martinez, dar Pike se îndoia că numele era adevărat.

Doi dintre ceilalţi făcuseră parte din grupul care pătrunsese la Barkley acasă. Unul era tipul cu cicatrice pe buză care o bătuse pe menajera lui Barkley. Paşaportul îl dădea drept Jesus Leone. Celălalt se numea Walter Kleinst. Cel de-al patrulea bărbat, cel pe care Pike nu îl văzuse niciodată, se numea Ramon Alteiri. Conform paşapoartelor, toţi patru locuiau în Los Angeles şi erau cetăţeni americani. Pike le studie atent. Dacă

erau false, atunci fuseseră falsificate bine.

În timp ce Pike răsturna hainele şi obiectele de toaletă din rucsac, puse înăuntru paşapoartele, biletele, bărbatului începură să fi fluture pleoapele şi ridică încet capul. Când îşi dădu seama că nu se poate mişca, înţepeni. Pike îl legase cu bandă adezivă de un scaun. Avea gleznele, coapsele, braţele şi trupul imobilizate.

Pike stătea exact în faţa lui, ţinând în mână un pistol Browning vechi de 9 mm pe care-l găsise asupra lui.

— Pot vorbi şi spaniolă, dar engleza îmi convine mai mult, zise el. Ţie îţi convine?

Omul rânji impertinent, ca şi cum îl durea în cot şi de o limbă, şi de cealaltă.

— Mai bine te-ai căra în pizda mă-tii. Nici nu ştii în ce căcat te-ai băgat.

Pike îşi înfipse arătătorul în ţesutul moale de sub claviculă, acolo unde se adună într-un nod douăzeci şi şase de nervi. Când Pike îl strivi zdravăn de os, nodul de nervi transmise un semnal de durere foarte asemănător celui pe care-l simţi când ţi se scoate un nerv de măsea fără anestezie.

Bărbatul gemu ascuţit. Încercă să rupă din banda adezivă şi să se smulgă din scaun, dar Pike ţinu scaunul pe loc cu un picior. Pe obrajii celuilalt începură să curgă pârâiaşe de lacrimi şi îl imploră pe Pike să se oprească, de data asta în spaniolă.

Când acesta slăbi în cele din urmă presiunea, ştiind că acum durerea va arde cu ferocitatea veninului, atinse alt punct, de data aceasta de pe

gâtul bărbatului, ca să calmeze durerea. Omul se încovoie şi faţa i se făcu de culoarea cărnii uitate în apă.

— Se numeşte *dim mak*, spuse Pike. În chineză. Înseamnă atingere mortală.

Dim mak era contrapartea întunecată a acupuncturii; în aceasta din urmă, punctele de presiune sunt folosite pentru a vindeca; în cealaltă, pentru a face rău.

— Îl vreau pe Alexander Meesh, spuse Pike.

Bărbatul clătină violent din cap.

— Nu, nu, nu! Nu cunosc!

Părea prea speriat ca să mintă, dar Pike voia să se convingă. Ridică paşaportul lui.

— Care este numele tău adevărat?

Bărbatul răspunse fără să stea pe gânduri.

— Jorge Petrada.

— De ce stăteai la pândă lângă casa mea?

— Pentru fată.

Nici măcar nu clipise. Pike hotărî că spunea adevărul. Jorge nu îl cunoştea pe Alex Meesh.

— Meesh v-a trimis să o găsiţi?

— Nu cunosc Meesh, nu cunosc.

— Cine v-a spus să o căutaţi?

— Luis. Luis spus.

— Cine este Luis?

Jorge se uită la paşapoarte, iar Pike îl ridică pe cel al tipului cu buza brăzdată de cicatrice. Cel care avea fotografia.

— *Şi*. Luis.

— Luis este şeful tău?

— *Şi.*

Pike se uită la ceas, apoi se duse iarăşi spre fereastră – timpul trecea şi era de aşteptat ca unul sau mai mulţi dintre indivizi să se întoarcă în curând. Trăsese draperiile, dar erau destul de transparente. Un bărbat cu burtă proeminentă stătea şi fuma în faţa recepţiei.

— De unde aţi ştiut unde să vă duceţi după fată?

— Luis. El spus adresa.

— Aţi încercat să o omorâţi, în Malibu şi în Eagle Rock. Aţi încercat în nordul golfului. Cine v-a spus unde o găsiţi?

— Nu, nu, nu. Eu abia sosit aici. Eu aici numai de două zile. Eu nu ştie nimic despre asta.

Pike scoase din rucsac biletele de avion şi verifică datele. Jorge spunea din nou adevărul. Venise împreună cu Altieri acum două zile. Kleinst sosise cu douăsprezece zile în urmă. Luis se afla în ţară de şaisprezece zile.

Tocmai punea biletele la loc în rucsac, când sună telefonul. Era Cole. Pike răspunse, fără să-l scape din ochi pejorge.

— Da?

— Tocmai am plecat de la ea, spuse Cole. Se descurcă bine. I-am dus nişte reviste, ceva de mâncare etc. Am cumpărat un filtru de cafea, ca să nu mai fie nevoită să bea chestia aia pe care o faci tu. Acolo la tine totul e în regulă?

— Da.

— OK. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

Pike închise telefonul. Se uita fix lajorge, iar Jorge era speriat.

— Pentru cine lucrează Luis?

Bărbatul păru surprins că Pike nu ştia şi se îndreptă în legături. Păru să capete puteri pentru prima dată de când se scăpase în pantaloni.

— Esteban Barone. Noi toţi lucrează pentru Barone. Tu făcut greşeală, prietene. Trebuie să ştii de frică dacă ai a face cu Barone.

— Ce este Barone? Gangster? Om de afaceri? înţelegi ce te întreb? Ştii cuvântul cartel?

— Şi.

Un zâmbet larg înflori pe faţa bărbatului, ca şi cum ar fi fost mândru că făcea parte din aşa ceva.

— Barone, el are mult soldaţi. Câţi mult ai tu?

Pike scoase din portofel fotografiile celor cinci bărbaţi ucişi de el. Le ţinu una câte una în faţa celuilalt.

— Cu ei sunt chit, spuse Pike.

Omul se întunecă la faţă şi mormăi ceva în spaniolă, dar Pike nu pricepu.

Se duse din nou la fereastră. Recepţionerul dispăruse.

— Câţi aţi mai rămas? întrebă el.

Omul scuipă.

De data aceasta, Pike nu se mai mişcă lent. Îşi înfipse degetul mare într-un punct *dim mak* dintre coastele celuilalt, sub muşchiul pectoral.

— Şapte!

Pike slăbi apăsarea.

— Patru dormiţi aici. Unde dorm ceilalţi trei?

— Asta nu ştiu nimic. Carlos, el adus pe noi aici de la aeroport. El nu spus unde este ei. El adus la Luis şi Luis spus aici stăm. Eu nici măcar nu văzut pe ei!

Pike se aşează la loc. Carlos. Un nou jucător intrase în horă.

— Cine este Carlos?

— Norte-americano. Aşteptat pe noi la aeroport. A adus aici şi are grijă de noi.

— Care este numele lui de familie?

— Tot ce ştiu Carlos. El ne dă lucruri. Telefoane, pistoale.

— Bine. Unde sunt ceilalţi acum?

— Nu ştiu. Eu am treaba mea, ei are treaba lor.

Omul îşi umezi buzele. Devenea din ce în ce mai agitat şi se uită din nou la fereastră. Pike se întrebă dacă văzuse ceva.

— Se întorc acum, Jorge?

— Nu. Nu, nu întorc.

Pike scoase pistolul şi rămase cu ochii spre fereastră.

— Diseară întorc, spuse Jorge.

O umbră traversă perdelele, pe urmă trei explozii făcură geamul ţăndări. Perdelele fluturară ca nişte vele de vapor, dar Pike era deja la podea; uşa se izbi de perete, Luis intră cu un pistol în mână, trăgând chiar şi atunci când Pike ripostă. Glonţul îl trimise pe Luis în perete. Pe urmă în cameră se făcu linişte. Luis se prelinse încet în jos, lăsând pe zid o urmă însângerată.

Pike rămase la podea, dar nu mai apăru niciun alt bărbat. Aruncă o privire spre Jorge, dar acestuia îi căzuse acum capul în piept şi jumătate de frunte îi fusese spulberată de un glonţ. Pike se duse la uşă, nemulţumit că scăpase situaţia de sub control. Probabil că Luis îl auzise pe Jorge urlând, sau poate că îi atrăseseră atenţia perdelele trase, dar, indiferent ce se întâmplase, omul care i-ar fi putut furniza informaţii era mort. Recepţionerul cel gras ieşise din birou şi o menajeră apăruse în capătul îndepărtat al motelului. Îl trase pe Luis din drum şi închise uşa făcută ţăndări.

Începu să scotocească prin buzunarele lui Luis. Găsi un telefon mobil, nişte chei, douăzeci şi patru de dolari şi o bucată de hârtie ruptă dintr-un ziar cu un număr de telefon pe margine. Pike puse totul în rucsac, apoi se duse din nou la draperii. Bărbatul cu burtă se întorsese la locul lui. Probabil chema poliţia.

Intră repede în baie. Menajera lăsase pe chiuvetă două pahare învelite în plastic. Pike le luă şi se întoarse la cadavre. Scoase un pahar din ţiplă şi lipi degete lui Jorge de sticlă, unul câte unul, apoi puse paharul la loc în pungă. Procedă la fel şi cu Luis, şi atunci văzu ceasul, un Patek Phillipe de platină care i se potrivea cum se potriveşte un diamant cu o grămadă de bălegar. Pike i-l scoase şi îl întoarse. Pe spatele ceasului fusese gravat *Pentru iubitul meu George*. Puse ceasul şi paharele în rucsac, şterse de amprente suprafeţele pe care le atinsese şi intră în baie

exact când începeau să se audă sirenele poliţiei. Sparse geamul băii cu patul pistolului, se strecură pe fereastră şi căzu într-o alee. Îşi puse rucsacul în spate şi o luă la fugă de-a lungul clădirii. Încetini când ajunse în stradă şi trecu pe lângă recepţia motelului chiar când ajungea acolo prima maşină de patrulare. Pe ambele părţi ale străzii oamenii se ascundeau după maşini sau în pragurile uşilor. Pike se mişcă o vreme la fel de grijuliu ca şi ceilalţi, până ajunse la Lexus. Porni motorul şi demară exact când apărea a doua maşină de poliţie.

Pike trase maşina în parcarea unui centru comercial de lângă Griffith Park. Îi ţiuiau urechile din cauza împuşcăturilor şi îl dureau umerii. Amintirea împuşcăturilor îl ţinea încordat la maximum. Dar era o încordare bună. Îl ajuta să rămână vigilent.

Nimic din ceea ce rămăsese la locul faptei nu trimitea spre el, poate numai dacă se analiza asemănarea dintre gloanţe, dar asta avea să dureze multe săptămâni. Jorge şi Luis aveau să fie doar alte două cadavre neidentificate din Los Angeles; o crimă cu o mulţime de întrebări, dar Eră răspunsuri.

Pike îşi încărcă din nou pistolul şi se uită peste lucrurile pe care le luase cu el. Telefoanele îi puteau oferi o legătură cu Alex Meesh. Studie mai întâi telefonul lui Jorge, folosind meniul ca să vadă istoricul convorbirilor şi numerele apelate. Jorge nu dăduse decât trei telefoane, toate către acelaşi

număr. Presupuse că trebuia să fie numărul lui Luis – fiind noi în oraş, probabil că Luis le dăduse numărul lui mai întâi, spunându-le: uite, aici mă găsiţi. Apăsă butonul de apel ca să formeze din nou ultimul număr. Sună telefonul lui Luis.

Luis dăduse multe telefoane. Pike parcurse o listă lungă, care conţinea şi cel puţin o duzină de apeluri către Ecuador. Fiecare intrare din această listă conţinea numărul format, data şi ora apelului. Descoperi că Luis sunase la acelaşi număr de cinci sau şase ori în fiecare zi.

Pike apăsă pe butonul de apel ca să formeze numărul din nou. La celălalt capăt, telefonul sună de patru ori. Cel apelat avea să vadă numărul şi să-şi închipuie că îl căuta Luis. Când sună a cincea oară, răspunse un bărbat.

— Aţi pus mâna pe nemernic? întrebă el direct.

Bărbatul avea o voce profundă, vibrantă, care nu suna ca a unui gangster din Denver sau din Ecuador. Era o voce educată, cu o urmă de accent care lui Pike i se păru că ar fi putut fi franţuzesc.

— Alex Meesh? spuse Pike.

— Aţi greşit numărul.

Bărbatul închise.

Pike apăsă din nou butonul de apel.

De data aceasta, bărbatul răspunse la prima sonerie.

— Luis?

— Luis şi Jorge au murit.

Se făcu linişte. Când bărbatul vorbi din nou,

vocea lui părea prudentă.

— Cine este la telefon?

— Nemernicul. Bărbatul ezită din nou.

— Ce vrei?

— Pe tine.

Pe urmă Pike închise telefonul.

8

John Chen rămase îngrozit după ce îl sunase Pike. Nici măcar nu-l lăsase să răspundă, doar mârâise amenințător:

— Ne vedem afară într-o oră.

O oră mai târziu, se strecură pe holul de la intrare şi se uită prin uşile de sticlă spre parcare. Era convins că Pike avea să dea vina pe el pentru că pierduse pistoalele şi că avea să-l omoare în bătaie în văzul tuturor. Îşi vedea aspiratorul de piţipoance, dar nu-l vedea pe Pike, sau Jeepul Cherokee al lui Pike, sau Lexus-ul verde.

Chen nu era sigur ce să facă. Poate că Pike venise şi plecase deja. Poate că nu ajunsese încă, şi atunci el putea să se facă nevăzut! O luă la fugă spre Porsche. Adrenalina îi dădea puteri. Apăsă pe butonul care debloca uşile de pe telecomanda cheii, deschise minunata portieră fabricată în Germania…

— John, zise Pike în spatele lui.

— *Ahh*!

Chen tresări şi sări într-o parte, dar Pike îl prinse şi îi ţinu uşa.

— Urcă.

Pike ducea un rucsac negru. Chen era convins

că avea înăuntru un pistol. Se agăţă de uşă precum o pisică de o canapea.

— Nu mă omorî, te rog, spuse Chen.

— Nu fi prost. Urcă.

Pike îl împinse înăuntru, apoi dădu ocol maşinii şi se aşeză pe scaunul din dreapta. Chen nu-şi putea dezlipi privirea de la rucsacul negru.

— Ăia de la FBI au luat pistoalele. Altfel le-aş fi analizat până acum, jur pe ce am mai sfânt. Nu am nicio legătură cu…

În clipa următoare, Pike îi acoperise gura şi îi ţinea buzele strâns lipite.

— Eşti prietenul meu, John, spuse Pike. Nu are de ce să-ţi fie frică de mine. Pot să-ţi dau drumul?

Chen încuviinţă. Prietenul lui?

Pike îl eliberă din strânsoare. Pe urmă deschise rucsacul şi i-l arătă.

Chen se apropie încet şi se uită prudent înăuntru.

— Ce sunt astea?

— Pistoale despre care FBI-ul nu are habar şi două seturi de amprente.

Chen văzu două păhărele în ambalaj de plastic şi două pistoale care păreau de 9 mm, amândouă pătate de rugină şi lovite ca naiba. Îşi dădu seama imediat după starea jalnică în care se aflau că erau arme de pe stradă; arme care fuseseră furate cu mulţi ani în urmă, apoi trecute de la un ticălos la altul.

— De unde ai astea?

Pike îi ignoră întrebarea.

— Agenţii FBI care au confiscat pistoalele – ai aflat cum îi cheamă?

— Pitman. Pitman şi încă unul.

— Blanchette?

— Nu ştiu. Parcă.

Chen se uită din nou la rucsac. Începu să-i fie iarăşi frică; de data nu că o să-l bată Pike până-şi dă duhul; îi era frică de ceva mult mai profund. Îşi dădu seama că Pike îl cerceta din priviri. Într-un fel ciudat, simţi că se linişteşte. Pike era calm ca o apă liniştită, iar calmul lui i se transmise şi lui.

— Există şi nişte cadavre care au legătură cu pistoalele astea?

— Două.

— Au legătură cu Eagle Rock şi Malibu?

— Da. LAPD se află chiar acum la locul faptei. A existat un schimb de focuri, aşadar îşi vor da seama că lipsesc pistoalele, numai că nu vor şti cine le are. Vor fi recuperate gloanţele trase şi ele se vor potrivi cu unul dintre cele două pistoale, dar nu şi cu celălalt.

Chen încuviinţă, pricepând despre ce era vorba.

— Dacă federalii ar şti că avem pistoalele, ar veni să le ia?

— Da, dar nu vor şti. Numai tu şi cu mine ştim de ele, John. Va trebui să alegi. În cazul cel mai fericit, ai putea fi acuzat de obstrucţionarea justiţiei. În cel mai nefericit, de complicitate la crimă. Dacă îmi spui că nu vrei să fii implicat, plec.

Chen era uluit. Era de-a dreptul *stupefiat*.

— Adică mă laşi să aleg?

— Sigur că da. Este alegerea ta. Tu ce-ai crezut?

Chen se uită ţintă la Pike, întrebându-se cum de putea fi atât de calm. Avea o faţă impasibilă; o voce egală.

— Ce se petrece? întrebă el.

— Încerc să-mi dau seama. Cred că tipii de la FBI v-au confiscat probele ca să ascundă ceva. Dacă află despre pistoale, le vor confisca şi pe ele.

— Nu pot să mă duc pur şi simplu şi să spun „uite două pistoale, am nevoie de un număr de caz”.

— Inventează ceva, John. E important.

Se uită din nou în pungă.

— Ce-i cu paharele cu amprente? Sau vrei să iau amprentele de pe pistoale?

— Tipii care au folosit pistoalele vor ajunge în cele din urmă la medicul legist, dar legistul nu va reuşi să le identifice. În schimb, vei reuşi tu.

Chen clătină din cap.

— Pot să iau amprentele şi să le verific, dar baza de date este aceeaşi. Live Scan e Live Scan. Dacă legistul nu le găseşte acolo, nici eu nu le găsesc.

Chen se uită din nou la pahare. O verificare standard a amprentelor în sistemul Live Scan nu însemna o verificare mondială. Verificarea internaţională se făcea în baza unei cereri speciale şi, chiar şi atunci, trebuia să faci cereri separate

pentru fiecare ţară.

— Este vorba despre ceva mare, nu-i aşa?

— Da. Ceva mare, care devine şi mai mare.

Chen îşi molfăi buza de sus, gândindu-se cum anume ar fi trebuit să procedeze, atât cu pistoalele, cât şi cu amprentele. Era aproape sigur că putea să o convingă pe LaMallo să cerceteze pistoalele; era încă furioasă ca o nevăstuică pe federalii care îi luaseră jucăriile, şi de două ori mai furioasă că nu-i spuseseră de ce.

— Pot s-o fac, spuse Chen.

Pike coborî din maşină şi se îndepărtă.

Chen se uită după el, gândindu-se că nu era totuşi chiar atât de rău, dacă ajungeai să îl cunoşti. *Eşti prietenul meu*, *John*.

Zâmbi. Legistul avea cinci cadavre ţepene neidentificate şi urma să mai primească două. Toată lumea se va scărpina în cap, întrebându-se cine naiba or fi băieţii ăia, şi nu vor afla… decât atunci când le va spune John Chen. Ascunse pistoalele sub scaun, încuie maşina şi intră repede în clădire cu paharele. Voia să-i identifice pe tipii ăia nu numai pentru el şi pentru ce putea obţine din asta, ci şi pentru că nu voia să-l dezamăgească pe prietenul lui, Joe Pike.

Pike se opri să cumpere mâncare la pachet de la un restaurant indian din

Silver Lake. Murea de foame. O foame furibundă îl cuprinsese pe măsură ce se eliberase de tensiune.

Soarele apusese de mult când Pike ajunse

acasă. Totul părea în ordine. Uşa era închisă şi jaluzelele luminate de lămpile dinăuntru. Avea de gând să fi spună fetei că făcuse progrese în cercetările sale, sperând că avea s-o facă să se simtă mai bine.

Îşi aduse aminte cât de tare o speriau apariţiile lui tăcute, aşa că de data asta îşi anunţă sosirea. Ciocăni de două ori, apoi deschise uşa.

— Eu sunt.

Intră şi aproape că putu să simtă liniştea. Pe măsuţa de cafea era aruncat iPod-ul lui Cole, alături de o sticlă de apă deschisă. Revistele zăceau pe podea. Ascultă concentrat, gândindu-se că poate încerca să se joace cu el ca să-i arate că nu-i plăcea că o lua întotdeauna prin surprindere, dar ştiind că se înşela. Liniştea dintr-o casă goală nu seamănă cu niciun alt fel de linişte.

Pike lăsă punga cu mâncare pe podea. Scoase Kimber-ul.

— Larkin?

Pike se mişcă iute, verificând dormitoarele, baia, bucătăria. Nu se vedeau urme de luptă. Uşile şi ferestrele nu fuseseră sparte sau forţate.

Pike se uită după vreun bilet. Nu exista niciun bilet. Poşeta şi celelalte genţi ale ei erau în dormitor.

Pike se strecură pe uşa din faţă şi rămase în întuneric pe verandă. Ascultă, simţind cartierul – luminile stradale care făceau asfaltul să strălucească argintiu, casele deschise cu ferestrele luminate, mişcarea vecinilor pe verande

şi prin casele lor. Viaţa curgea normal. Nu trecuseră pe aici bărbaţi cu pistoale. Larkin părea să fi plecat de bunăvoie.

Pike coborî de pe verandă şi ieşi în stradă, încercând să-şi dea seama încotro o fi luat-o şi de ce. Decise că probabil se dusese pe jos până la Sunset Boulevard ca să caute un telefon, dar pe urmă o femeie de pe veranda de vizavi izbucni în râs. Acolo locuia o pereche în vârstă care stătea în fiecare seară pe verandă, ascultând radioul. Se strecură printre maşinile parcate şi traversă.

— Nu vă supăraţi, spuse el.

Veranda era luminată doar de geana care venea din casă. Vârfurile roşii ale ţigărilor se mişcau în întuneric ca nişte licurici.

Bărbatul trase din ţigară şi jarul scânteie. Dădu mai încet volumul radioului.

— Bună seara, spuse el. Vorbea engleza formal, ca la carte, cu accent rusesc.

— Sunt vecinul de vizavi, spuse Pike.

Femeia gesticulă cu ţigara.

— Vă ştim. V-am văzut cu domnişoara.

— Aţi văzut-o astăzi pe domnişoara?

Nu răspunse niciunul. Stăteau în şezlonguri ieftine de aluminiu, ascunşi în penumbră. Bărbatul trase iarăşi din ţigară.

— Cred că s-a dus să se plimbe, spuse Pike. Aţi văzut cumva încotro a luat-o?

Bătrânul îşi drese vocea într-un fel plin de subînţeles.

— Poftim? spuse Pike.

— Este soţia dumitale? întrebă femeia.

Pike îşi dădu seama unde bătea întrebarea şi excluse sexul din ecuaţie.

— Sora mea.

— Ah, spuse bărbatul.

Ceva de pe chipul femeii sugera că nu-l credea şi că se gândea ce anume să răspundă. În cele din urmă se hotărî şi făcu semn cu ţigara spre stradă.

— A plecat cu băieţii.

— Cu armenii, spuse bărbatul.

Bătrâna încuviinţă clătinând din cap, ca şi cum asta ar fi spus totul.

— A stat de vorbă cu ei, cum stau ei acolo tot timpul lângă maşină, şi a plecat cu ei.

— Când s-a întâmplat? întrebă Pike.

— Nu de mult. Tocmai ieşeam afară cu ceaiul.

Cu o oră înainte. Nu mai mult de o oră.

— I-aţi auzit cumva spunând unde se duc?

Femeia îşi împinse scaunul în spate şi strigă spre interiorul casei:

— Rolo! Rolo, vino încoace!

Un băiat îmbrăcat într-un tricou cu Lakers împinse uşa de plasă. Era înalt şi slăbănog, iar Pike îi dădu paisprezece sau cincisprezece ani.

— Da, bunica.

— Armenii, cum se cheamă locul acela unde se duc? Clubul la care tu nu trebuie să te duci niciodată.

Femeia se întoarse spre Pike şi ridică dintr-o sprânceană.

— El ştie. El stă de vorbă cu băieţii armeni. Cu

cel tânăr. Au ei un club.

Rolo părea stânjenit, dar descrise ceva ce părea un club unde se dansa, situat nu prea departe, în Los Feliz. Nu-şi aducea aminte numele, dar îl descrise destul de bine – o clădire veche la nord de Sunset, care fusese de curând zugrăvită în alb şi avea într-o parte o firmă dintr-un singur cuvânt, Rolo nu îşi aducea aminte cuvântul, ceva ce începea cu Y.

Pike găsi clădirea douăzeci de minute mai târziu, chiar la nord de Sunset

Boulevard, înghesuită între o librărie armenească şi o patiserie franco-vietnameză. Pe firma de pe frontispiciul clădirii scria Club Yerevan. Dedesubt, o uşă capitonată cu piele roşie era larg deschisă. Trei bărbaţi voinici stăteau pe trotuar în faţa uşii, vorbind şi fumând, doi dintre ei în cămăşi de costum cu mâneci scurte, celălalt într-o jachetă lucioasă de piele. Pe un anunţ mic de deasupra uşii scria PARCAREA ÎN SPATE.

Nu pierdu vremea cu parcarea sau încercând să găsească BMW-ul. Ea era sau nu era aici, iar dacă nu era, trebuia să se mişte repede şi să îşi continue căutarea. Pike trase în spatele patiseriei vietnameze şi ieşi din maşină. Paznicul din gheretă îl văzu şi se grăbi spre el, fluturând din mâini.

— Nu poţi parca acolo. Acolo parcarea este interzisă.

Pike nu-l băgă în seamă şi îşi făcu loc prin mulţime. Trecu printre femei tinere care fumau nişte ţigarete cafenii şi bărbaţi zâmbitori care nu-

şi dezlipeau ochii de la femei. Intră într-un hol lung şi strâmt, unde o mulţime de oameni rezemau pereţii, strigând unii la alţii peste ritmurile gălăgioase de hip-hop. Deschise uşa toaletei femeilor. Cei din jur începură să râdă sau să se uite fix la el, dar îşi continuă căutarea iară să le dea atenţie. Se strecură printre trupurile transpirate în timp ce muzica devenea tot mai tare în ritmul başilor. Oamenii cântau, cu mâinile deasupra capului, ţinând ritmul şi răcnind de se cutremura acoperişul: *GO baybee*, *Go baybee*, *Go baybee*, *GO*!

Larkin era sus pe bar, numai în sutien, încingând mulţimea ca o stripteuză şi învârtindu-şi fundul în ritmul muzicii. Se întoarse încet şi languros, trecându-şi palmele prin păr şi pe urmă coborându-le peste sâni către sex, în timp ce se lăsa pe vine pe bar, zâmbind cu zâmbetul acela obraznic, iar Pike nu mai văzu decât delfinul, ţipând să fie recunoscut.

Fata îl văzu când ajunse lângă bar şi se opri brusc din dansat. Se îndreptă şi se uită în jos la el, părând vinovată şi speriată. Pike se opri la picioarele ei şi în acel moment rămaseră singurii doi oameni care nu săreau spre tavan.

— Dă-te jos, strigă Pike, peste bătaia tobelor.

Ea nu se clinti. Chipul ei era trist într-un fel care pe el îl nedumerea. Nici nu era sigur că îl auzise.

Larkin nu se opuse când el o luă în braţe şi o dădu jos de pe bar.

Se întoarse cu ea spre ieşire, iar mulţimea nu ştia ce să înţeleagă, unii râdeau, alţii huiduiau, dar pe urmă cei doi veri mai în vârstă şi un tip gras cu o burtă uriaşă îi ieşiră înainte, vărul cel mai mare încercând să fi blocheze calea şi uitându-se fioros la el, în timp ce grasul îl apuca de braţ. Pike îl apucă pe bărbat de degetul mare chiar în clipa în care acesta îl atingea, răsucindu-i mâna aşa cum apa răsuceşte o piatră şi izbindu-l cu capul de podea cu un zgomot de val care se sparge de stânci.

Lumea din jurul lor se trase înapoi şi el o scoase pe fată de acolo.

Ea se urcă în maşină fără să scoată o vorbă. Pike era furios, dar furia nu îi folosea la nimic. Treaba lui era să o ţină pe Larkin în viaţă. Dădu repede cu spatele pe alee, apoi ieşi în Sunset. Nu vorbi până când nu se îndepărtară destul.

— Le-ai spus cine eşti?

— Nu.

— Ce le-ai spus?

— Trebuiau să-mi spună cumva. Le-am zis că mă cheamă Mona.

Pike se uita mereu în oglindă, încercând să-şi dea seama dacă îi urmărea cineva.

— Te-a recunoscut cineva?

— Eu nu… De unde să ştiu?

— Din felul în care se uită la tine. Sau poate că a spus cineva ceva.

— Nu. Doar m-au întrebat dacă dansez. M-au întrebat ce filme îmi plac. Chestii.

Pike trase pe dreapta în faţa unui magazin de băuturi. Îi apucă bărbia cu mâna şi îi întoarse faţa în lumina care venea de afară.

— Eşti beată?

— Ţi-am spus că nu beau.

— Droguri?

— Nu.

El cercetă jocul de lumini oglindit în ochii ei şi hotărî că spune adevărul. Îi dădu drumul, dar ea îi apucă mâna şi o păstră lângă obraz.

— Scoate-ţi ochelarii ăştia cretini, spuse ea. Îţi dai seama ce ciudat eşti, tu cu ochelarii tăi? Nimeni nu poartă ochelari de soare noaptea. Lasă-mă să te văd. Tu te-ai uitat în ochii mei, vreau să mă uit şi eu în ai tăi.

Voise să-i vadă ochii şi în deşert, când se întâlniseră. Atunci nu fusese decât o probă de tupeu, dar acum era furioasă şi speriată.

— Sunt nişte ochi ca oricare alţii, zise Pike.

Îi desfăcu degetele şi îşi trase mâna. Încetişor, să nu o rănească.

— Ce-ai făcut ar putea să ne omoare pe amândoi. Vrei să mori? De-aia te porţi aşa? Dacă vrei să mergi acasă, te duc acasă. Dacă vrei să mori, te duc acasă şi *pe urmă* mori, pentru că eu altfel n-o să permit asta.

— Dar n-am…

Pike îi strânse amândouă mâinile în ale lui.

— Sunt gata să-mi dau viaţa, dar nu pentru un sinucigaş. Nu vreau s-o irosesc.

Ea îl privi un timp, încurcată.

— Nu-ţi cer să…

Pike o întrerupse din nou.

— Dacă vrei să mergi acasă, mergem chiar acum.

Poate că o strângea prea tare. Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— N-am făcut nimic, doar mă întorceam acasă cu maşina mea!

Pike lovi volanul cu palma.

— Vrei să trăieşti sau vrei să mergi să dansezi? Pot să te duc acasă în douăzeci de minute.

— Tu habar n-ai cum este să fii ca mine!

— Tu habar n-ai cum este să fii ca mine.

Reclame şi firme luminoase jucau pe faţa ei, schimbându-se aşa cum se schimbă luminile în apă; galbenul şi verdele şi albastrul firmelor din jurul lor o pictau într-un amestec de culori mişcătoare. Nu părea în stare să vorbească.

Pike îndulci glasul.

— Spune-mi că vrei să trăieşti.

— Vreau să trăiesc.

— Mai spune o dată.

— Vreau să trăiesc!

Pike îi eliberă mâinile, dar ea tot nu se mişcă. El se îndreptă de spate, cu faţa la volan.

— Nu suntem chiar atât de diferiţi.

Fata izbucni în râs.

— O, Doamne! Doamne, ce *figură* eşti! Poate că *tu* eşti drogat!

Pike băgă maşina în viteză, dar rămase cu

piciorul pe frână. Asemănarea lor i se părea evidentă.

— Tu vrei să fii văzută; eu vreau să fiu invizibil. Este acelaşi lucru.

Ea rămase tăcută, în felul acela în care tac oamenii când se gândesc la ceva. Merseră înapoi spre casă în tăcerea aceea, dar o dată, numai o dată, ea se întinse şi îl strânse de braţ, iar o dată, numai o dată, el o bătu uşurel cu palma peste mână.

Mai târziu, când ritmul respiraţiei ei îl convinse că fata adormise acolo pe canapea, Pike stinse şi ultima veioză, iar încăperea şi toată casa se cufundară în întuneric. Avea de gând ca mai târziu să iasă şi nu voia să se vadă lumină când deschidea uşa.

Rămase tăcut, veghind-o. Mâncaseră mâncare indiană, vorbiseră puţin, mai ales ea, distrându-se pe socoteala muzicii de pe iPod-ul lui Cole, iar acum, cu căştile încă pe urechi, adormise. În somn fata părea mai tânără şi mai mică, de parcă o parte din ea s-ar fi topit în canapea.

După câteva minute, el se mută la masa din sufragerie, îşi desfăcu pistolul exact la fel ca dimineaţă şi începu să îl cureţe pentru a doua oară în ziua aceea. Nu avea nici cea mai mică dificultate să îşi cureţe arma pe întuneric. Nu intenţiona să doarmă. Încă mai trebuia să decidă dacă el şi fata vor abandona casa şi mult din această hotărâre depindea de armeni. Pike îi aştepta.

Tocmai curăţa ţeava pistolului cu peria, când îi auzi sosind. Se duse la fereastra din faţă şi îi văzu pe cei cinci veri coborând din BMW.

Se strecură neauzit pe uşa din faţă. Nu îl remarcară până când nu ajunse pe trotuar, iar atunci cel mai tânăr spuse ceva şi se întoarseră cu toţii spre Pike, care începuse să traverseze strada. Era linişte în cartier, la această oră târzie. Verandele se goliseră. Maşinile fuseseră parcate de-a lungul trotuarelor şi străzile, cu excepţia armenilor şi a lui Pike, erau pustii. Se opri la vreo doi metri distanţă, uitându-se la ei pe rând până se opri asupra celui mai în vârstă, cel care încercase să îl înfrunte în bar.

— Îmi imaginez că nu v-a spus că suntem căsătoriţi, zise el. Îmi imaginez că nu aţi ştiut şi de aceea aţi luat-o cu voi. Îmi imaginez că acum, dacă ştiţi, nu vom mai avea această problemă.

Vărul mai mare ridică palmele, în semn că regretă neînţelegerea.

— Nicio problemă, prietene. Ea zicea că doar împărţiţi casa. Că sunteţi colocatari, atât.

— Hei, noi nu făceam decât să stăm aici ca să ne răcorim, omule. Ea a venit şi a început să vorbească cu noi.

Cel mai tânăr dintre veri se americanizase într-atât, încât vorbea în ritm de hip-hop cu accent armenesc.

Pike încuviinţă şi el din cap.

— Înţeleg. Atunci, n-avem nicio problemă.

— Nu, omule, suntem OK.

Pike le studie expresiile şi limbajul corporal, ca să îşi dea seama dacă o recunoscusem pe fată. Hotărî că nici nu o cunoşteau, nici nu bănuiau nimic. Larkin nu reprezenta pentru ei decât o fătucă fără minte, o puicuţă care îşi pierduse busola.

— Mona s-a mai purtat aşa şi altă dată, aşa că acum avem probleme, spuse Pike. O urmăreşte un tip. Dacă vedeţi pe cineva suspect, mă anunţaţi şi pe mine, da?

— Sigur că da, omule, spuse vărul cel mai mare. Nicio problemă.

Pike întinse mâna şi armeanul i-o strânse.

— Îmi pare rău că trebuie să înduri aşa ceva, prietene, spuse el. Probabil că o iubeşti foarte mult.

Pike se întoarse în casă. Larkin dormea în continuare. Se duse şi luă cuvertura din camera ei, o înveli, apoi se apucă din nou să cureţe pistolul. Rămase să o vegheze pe fata adormită şi să aştepte ziua care urma.

9

Pike dormi numai câteva minute în noaptea aceea, în reprize scurte şi deprimante de somn care îi aduseseră mai degrabă nelinişte decât odihnă. Vânătoarea cerea viteză de reacţie, iar acum ar fi vrut să împingă lucrurile mai departe. Cu cât forţa lucrurile, cu atât avea să reacţioneze Meesh mai repede. Avea să se înfurie, iar Pike avea să forţeze şi mai tare şi să se mişte şi mai rapid. Această manevră se numea să pui presiune

pe inamic, iar când Meesh avea să se simtă destul de presat, atunci avea să descopere şi faptul că nu mai era vânătorul, ci vânatul. Iar în acel moment, avea să facă o greşeală.

La răsărit, Pike se duse în baie, ca să nu deranjeze somnul fetei. Îi telefonă lui Cole şi îi povesti despre motel. Acesta îi spuse că vine spre ei.

Când ieşi din baie, fata se sculase. De când o cunoscuse, niciodată până acum nu se mai sculase atât de devreme. Îşi feri privirea ca şi cum încă s-ar fi simţit stânjenită pentru seara dinainte.

— Ai făcut cafea? întrebă ea.

— N-am vrut să te trezesc.

— Fac eu.

Dădu să se îndrepte spre bucătărie, dar el o opri.

— Am nişte lucruri noi. Vino să arunci o privire.

O duse la masa pe care paşapoartele şi însemnările aşteptau venirea lui Cole. Pike luă paşaportul lui Luis şi îl deschise la fotografie. Ea o studie un timp, pe urmă clătină din cap.

— Sfinte Cristoase. Cine i ăsta?

— Unul dintre oamenii care au dat lovitura de la tine de acasă. Cel care a bătut-o pe menajeră. În realitate îl cheamă Luis. Nu ştiu şi numele de familie.

Pike îi arătă şi celelalte paşapoarte, dar ea nu recunoscu pe nimeni.

— De unde ai lucrurile astea?

Pike îi ignoră întrebarea.

— Ai auzit vreodată numele Barone?

— Nu.

— Dar de cineva pe care îl cheamă Carlos?

Ea clătină din cap şi luă din nou în mână paşaportul lui Luis. Îi studia fotografia, dar Pike ştia că nu se gândea la Luis.

— Nu te deranjează când, ştii tu, îi...?

— Nu.

Fata aruncă paşaportul peste celelalte.

— Bine.

Cole apăru ceva mai târziu, aducându-le un televizor mic. Pike nu îi ceruse aşa ceva, nici fata, dar Cole venise cu un Sony cu diagonala de douăzeci şi şapte de centimetri.

— Îl aveam în camera pentru musafiri, spuse el. Nici nu sunt sigur că merge.

Nu aveau cablu, dar Cole adusese şi o antenă de cameră. Îl amplasară pe una dintre mesele din living, îl deschiseră şi se dovedi că micuţul aparat funcţiona bine. Nu puteau recepţiona niciunul dintre posturile transmise prin cablu, dar prindea posturile locale din L.A.

Larkin fusese rezervată toată dimineaţa; nu distantă, doar tăcută. Se aşează pe canapea cu o cană de cafea în mână. Se uita la una dintre emisiunile de dimineaţă, dar când Pike aruncă o privire către ea, nu i se păru că ar fi fost prea atentă. Ca şi cum s-ar fi gândit în altă parte.

Pike îi arătă lui Cole paşapoartele. Acesta ridică paginile în lumină.

— Sunt nişte falsuri bune. Excelente, de fapt. O duzină de bărbaţi au venit cu asemenea paşapoarte?

— Aşa mi-a zis tipul. Acum au mai rămas cinci.

Cole puse paşapoartele deoparte.

Pike îi arătă lui Cole hărţile, biletele de avion şi pagina de blocnotes pe care o luase de la Luis. Însemnări indescifrabile scrise de mână acopereau faţa şi dosul paginii, în toate direcţiile, fără ca vreo propoziţie să aibă mai mult de câteva cuvinte. Probabil că Luis scrisese în timp ce conducea, cu un telefon ţinut la ureche cu umărul şi cu o mână pe volan. Pike presupunea că era vorba despre nume şi indicaţii. Cifrele reprezentau în mod evident numere de telefon.

Cole se încruntă.

— Se pare că nu-i învaţă caligrafie la şcoala de tâlhari.

Studie ceasul.

— George, la fel ca George King?

— E un ceas de şaizeci de mii de dolari.

— Pot să încerc să-l identific după numărul de serie.

Cole se întinse apoi spre telefoane. Pike făcuse o listă cu numerele formate şi cu cele de pe care se primiseră apeluri pentru fiecare aparat în parte. Jorge dăduse numai şase telefoane, toate lui Luis. Luis dăduse patruzeci şi şapte de telefoane către nouăsprezece numere diferite. Cole se uită la listele lui Pike, apoi la cele două telefoane.

— Păcat că nu avem parolele. Am putea să le

ascultăm mesajele. Dacă există mesaje.

— Lasă-le deschise. Poate sună cineva.

— Poate că n-a fost chiar cea mai grozavă idee din lume să-l suni pe tipul ăla. Probabil că acum se va descotorosi de telefon şi va cumpăra altul.

— Am vrut să pun presiune pe ei.

Cole se uită la fată ca să se asigure că nu îi ascultă şi coborî vocea.

— Dar tu nu crezi că tipul cu care ai vorbit este Meesh?

— Din cauza accentului. Slab, dar eu l-am sesizat. Franţuzesc, poate. Sau franţuzesc plus spaniol. Ieri am fost convins că nu poate fi Meesh, dar azi nu mai sunt la fel de sigur.

— De ce?

— Cum ar trebui să vorbească un gangster din Denver? în dosarul lui nu e specificat niciun accent, dar informaţiile alea sunt destul de sumare.

Cole parcurse din nou numerele.

— OK, poate voi reuşi să scot ceva din numerele astea. Nouăsprezece numere formate înseamnă nouăsprezece telefoane apelate, iar ele au apelat la rândul lor alte telefoane. Nu toate vor ajunge la gunoi. Am să vorbesc cu prietena mea de la compania de telefonie. Poate că reuşeşte să obţină liste de apeluri şi de la alte companii. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge la numere de telefon reale, înregistrate pe numele unor oameni adevăraţi.

Pike surprinse privirea fetei îndreptată asupra

lui.

— Ce mai faci? o întrebă.

— Cât se poate de bine.

Larkin se întoarse din nou către televizor.

Cole făcea însemnări în agenda lui. Nici hărţile, nici biletele şi nici bucăţelele de hârtie nu conţineau un indiciu limpede, ceva de genul unei chitanţe de hotel semnate de Alex Meesh, dar mai devreme sau mai târziu avea să se ivească ceva care să fi aducă mai aproape de Meesh. Vânătoarea însemna priceperea de a te apropia cu un pas. Apoi cu încă unul. Iar în curând va ajunge să îl aibă pe tip în cătarea puştii. Era vorba doar despre a câştiga câte un pas.

Îl lăsă pe Cole să-şi vadă de treabă şi se duse să verifice ferestrele din faţă. BMW-ul verilor rămăsese la locul lui, iar strada şi casele arătau ca de obicei. Nu apăruseră maşini noi şi nu se vedeau străini ascunşi prin boschete. Deşi era încă devreme, Pike simţea ziua încingându-se şi vedea ce va aduce cu ea căldura. O pâclă uşoară atârna de un cer palid. Până la prânz aerul avea să fie încărcat de hidrocarburi şi ozon.

Se întoarse de la fereastră. Fata se uita la televizor, dar ştia că îl privise din nou.

— Astăzi vom da drumul la aerul condiţionat, spuse el.

— Grozav. Mulţumesc.

Pike se întrebă de ce tot nu se uita direct la el. Nu părea furioasă şi nu îl trata cu tupeu. Se uită să vadă dacă Elvis Cole mai avea treabă, apoi se

duse la fată. Rămase în picioare în faţa ei, atât de aproape, încât ea nu avea încotro şi trebuia să îl privească.

— Ce este? întrebă ea.

— Nu-ţi face probleme.

— Poftim?

— Pentru noaptea trecută. Uit-o. Nu există nicio problemă între noi doi.

— Ştiu, zise ea schiţând un zâmbet.

Cole îl strigă.

— Am găsit ceva.

Ţinea în sus pagina din notesul cu spirală.

— Ai reuşit să înţelegi ce scrie? spuse Pike.

— Nu şi cuvintele, dar am descifrat cele mai multe dintre numere. Uite…

Pike se apropie şi de data aceasta fata se ridică şi veni şi ea. Cole netezi foaia de hârtie pe masă şi arătă unul dintre numere. 18187.

— E o adresă.

Cole întinse una dintre hărţile lui desenate de mână peste foaia de hârtie, apoi se uită la Larkin.

— Asta e strada ta. Numărul mi-a sărit în ochi pentru că mi-am făcut însemnările pentru fiecare adresă în parte.

— Eu stau la 17922, spuse Larkin.

— Numerele cresc pe măsură ce mergi spre sud. Uite, aici ai avut accidentul…

Cole puse degetul pe o stradă unde făcuse un mic X ca să marcheze locul accidentului, apoi îl mută pe clădirea de alături.

— … iar aici este 18187, exact pe aleea de

unde ieşeau cu spatele atunci când te-ai ciocnit tu de ei.

Cole scrisese pe fiecare clădire numărul, într-un mic pătrat. 18187 era depozitul abandonat de la intrarea pe alee.

— Când a sosit Luis în ţară? întrebă Pike.

Cole verifică datele de pe biletul de avion.

— Abia la patru zile după accident. Agenţii FBI cercetaseră deja toată zona. Larkin se dusese la tatăl ei, în Beverly Hills, iar accidentul nu mai reprezenta o noutate. Dacă îi interesa Larkin, trebuiau să aibă adresa ei şi a casei din Beverly Hills – de ce să le pese de locul unde s-a petrecut accidentul?

Pike nu se îndoia de argumentele lui Cole.

— Poate că nu cu locul accidentului avea treabă. Poate că îl interesa clădirea.

— Va trebui să-i mai aruncăm o privire.

Pike se duse să se îmbrace cu o cămaşă cu mâneci lungi, iar Cole îşi strânse hârtiile şi restul indiciilor. În timp ce îşi încheia nasturii, Pike surprinse din nou privirea fetei, urmărindu-l.

— Poţi să rămâi aici, dacă vrei. Nu-i nevoie să vii cu mine şi să aştepţi în maşină.

Fata păru surprinsă, pe urmă îşi feri din nou ochii, de parcă greutatea privirii lui ar fi apăsat-o dureros. Larkin cea pe care o văzuse dansând pe bar nu fusese stângace sau stânjenită, nici Larkin cea din deşert, dar acum avea de a face cu o Larkin diferită. Pike simţea că fata ar fi vrut să spună ceva, dar încă nu reuşea să se hotărască ce

anume.

— Aş prefera să vin şi eu. Dacă se poate.

Nu impunea şi nu hotăra ea. Cerea voie.

— Cum vrei tu, spuse Pike.

Pike şi Larkin coborau colina în urma lui Cole, rulând tăcut pe străzi neverosimil de pustii. O privea pe fată cu coada ochiului şi de două ori i se păru gata să vorbească, dar de fiecare dată se răzgândi. Pe când traversau Sunset Boulevard, sună John Chen.

— N-am putut să dau telefon până acum.

Chen vorbea într-o şoaptă atât de înceată, încât Pike îl auzea cu dificultate. Probabil că în jur era lume.

— Nu poţi să suni dintr-un loc unde să te simţi mai în largul tău? Ce ai pentru mine?

— Ai avut dreptate cu amprentele alea.

— Ai identificat pe cineva?

— Doi din doi, prin baza de date a Interpolului pentru America de Sud. Jorge Manuel Petrada plus Luis Alva Mendoza; Petrada a fost arestat peste tot în Columbia, Venezuela şi Ecuador. Mendoza a reuşit şi el o carieră internaţională de infractor. Amândoi sunt în prezent daţi în urmărire având la activ mai multe condamnări, dintre care Mendoza se distinge şi cu trei violuri. De unde naiba ai făcut rost de paharele alea, prietene?

Pike nu-i răspunse.

— Pentru cine lucrează?

— Se spune că sunt asociaţi în mod curent cu Esteban Barone, unul dintre membrii cartelului

Quito din Ecuador, identificat de către Agenţia Antidrog ca una dintre grupările care a preluat frâiele după ce cartelurile Medelin şi Caii au fost sparte.

— Au asociaţi sau familii aici, în Los Angeles?

— Nu apar. Au fost soldaţii tipului ăstuia, Barone. Nimic nu sugerează că ar mai fi avut alte legături aici.

Chen confirma ceea ce aflase Pike de la Jorge, dar nimic care să-l aducă mai aproape de Meesh.

— Ai analizat pistoalele?

— Nu pot până nu scap de aici, dar fii atent, federalii au confiscat de-acum şi pistoalele din cazul Malibu. Au intrat în laboratoarele şerifilor exact la fel cum au intrat la noi şi au curăţat totul – pistoale, tuburi de cartuşe, tot ce au avut.

— Pitman?

— Exact aceeaşi înţelegere – fără întrebări. Tipii ăia care au ajuns cadavre la Malibu şi Eagle Rock făceau şi ei parte din grupul acesta din Quito?

— Da.

— Uite ce cred eu – cred că agenţii FBI ştiu deja cine sunt. Cred că vor pur şi simplu să ne excludă pe noi din problemă.

— Probabil că ai dreptate, John.

— Nu înţeleg. Să zicem că sunt traficanţi de droguri. De ce le-ar păsa federalilor dacă identificăm nişte nemernici din Ecuador? Oamenii noştri lucrează mereu cu agenţii internaţionale.

Pike îşi punea şi el aceeaşi întrebare. Energia

consumată de FBI pentru cazul pe care îl construiau împotriva soţilor King devenea din ce în ce mai lipsită de logică şi nu ar fi fost deloc nevoie să excludă din ecuaţie poliţia. Nu mai avea încredere în nimic din ce i se spusese. Credea acum că Pitman acoperea altceva, dar nu ştia ce anume.

— Încă nu ştiu tot ce trebuie. Ştiu câte ceva, dar nu totul. Am să-ţi spun mai multe lucruri când am să le ştiu şi eu.

Pike închise telefonul şi îi aruncă o privire fetei. Iar îl urmărea din ochi.

— Tipii care au încercat să te omoare sunt trimişi de Esteban Barone.

— Credeam că lucrează pentru Meesh.

— Probabil că Barone face afaceri cu Meesh. Cel puţin asta susţine Pitman – că Meesh a venit încoace ca să spele bani proveniţi din America de Sud.

Ea nu mai spuse nimic, iar Pike o privi. Se uita la el în acelaşi fel gânditor în care îl privise toată dimineaţa, dar acum nu se mai feri.

— Trebuie să te întreb ceva, spuse ea. Ai zis astă-noapte că vreau să fiu văzută. De ce ai zis asta?

Lui Pike i se părea evident.

— Te simţi invizibilă. Dacă nu te vede nimeni, tu nu exişti, aşadar cauţi modalităţi de a fi văzută.

O cută subţire îi apăru între sprâncene, dar nu părea nici furioasă, nici jignită. Lui Pike i se părea mai degrabă că arată tristă.

— Iisuse, este chiar atât de evident?

— Da.

— Cum aşa? Pentru că am dansat pe bar? Du-te să vezi ce se întâmplă de Mardi Gras.

Pike se gândi ce exemplu să fi dea.

— Uite, când ne-am întâlnit în deşert. Felul în care te uitai la tatăl tău. Nu te uitai să îl vezi pe el, te uitai să vezi dacă este atent la tine. El era prins într-o discuţie cu Bud, cu avocatul lui şi cu mine, aşa că tu ai spus ceva scandalos ca să-i atragi atenţia. Aveai nevoie să te vadă.

Ea se uită prin parbriz.

— Puţin îmi pasă dacă mă vede sau nu.

— Poate că acum nu-ţi pasă, dar ai avut nevoie să te vadă. Nu ai fi avut atât de tare nevoie să fi atragi atenţia, dacă nu ţi-ar fi păsat.

Ea îşi întoarse privirea înapoi la el, iar acum linia dintre sprâncene era mai vagă.

— Şi poţi să îţi dai seama de toate aceste lucruri numai uitându-te la mine?

— Numai văzându-te. Este o diferenţă.

— Şi cum de poţi vedea atât de clar?

Pike nu vorbea niciodată despre sine şi nici nu-şi prea bătea capul cu oamenii care o făceau, dar acum îşi imagina că fata avea dreptul să întrebe.

— Părinţii mei şi cu mine stăteam la televizor, adică cu cu mama şi cu tata, sau la masă, şi dintr-odată ceva îl apuca pe taică-meu din senin. Începea să mă bată până eram gata să-mi dau duhul. Sau începea s-o bată pe mama. Am învăţat

să văd semnele. Cum i se încordau umerii, felul în care îşi strângea buzele, câtă băutură îşi turna. Dacă turna în pahar cu un centimetru mai mult decât de obicei, însemna că era gata să împartă pumni. Există o mulţime de mărunţişuri semnificative. Dacă le vezi, e în ordine. Dacă nu le vezi, ajungi la spital. Şi atunci înveţi să vezi.

Ea rămase tăcută şi Pike îi aruncă o privire, de-ajuns ca să îşi dea seama că era tristă.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Ideea este că am văzut ce joc jucai cu tatăl tău. Aveai nevoie de la el de ceva ce nu primeai niciodată şi probabil nici nu ai primit.

Pike se uită la fată. Încă îl privea atent.

— Îţi mulţumesc că m-ai văzut, spuse ea.

Pike dădu din cap.

— Bud le-a spus lui Cordon şi tatii că tu mă vei putea proteja. Tata s-a uitat la Cordon. Cordon a întrebat în ce măsură. Iar Bud le-a spus că nimeni altcineva nu m-ar putea proteja ca tine. Cred că a avut dreptate.

— Bud a mai spus şi altceva?

— Numai că a lucrat cu tine. Că putem avea încredere în tine. A zis că vei duce slujba la bun sfârşit. A garantat pentru asta.

Pike ascultă fără să facă niciun comentariu, ascunzându-şi tristeţea în faţa fetei la fel cum ascundea orice altceva.

Shortstop era o tradiţie pentru LAPD. Situat pe Sunset Boulevard, în Echo Park, la jumătatea drumului între Alvarado şi stadionul Dodgers,

Shortstop Lounge reprezenta un loc convenabil pentru secţia de poliţie din Rampart şi pentru Academie. Aici se sărbătoreau aniversările, între pereţii înnegriţi de lemn, acoperiţi de insigne şi de embleme ale departamentelor poliţiei, deopotrivă cu pensionările, avansările, comemorările şi momentele extraordinare când un poliţist supravieţuia unui schimb de focuri. Carierele începeau şi se terminau la Shortstop. La ora şapte şi douăzeci dimineaţa, în ziua lui liberă, Pike stătea la o măsuţă – unicul de acolo care şedea singur, ignorând privirile lungi care i se aruncau şi comentariile. Se aşteptase la mai rău, dar se descurca. Alesese acest loc ca să îl întâlnească pe Bud Flynn. Pike avea o vechime de trei ani şi patru luni în poliţie şi îşi schimba serviciul. Anul lui de pifan se terminase în urmă cu douăzeci şi opt de luni. Dintre colegii lui de la Academie era primul şi singurul care împuşcase un om în exerciţiul funcţiunii, o evidenţiere faţă de care avea sentimente amestecate. Cu cinci săptămâni în urmă, devenise primul şi singurul care omorâse un al doilea om. Acest al doilea schimb de focuri avusese loc într-o după-amiază violentă la Islander Palms Motel, o păduchelniţă unde, conform propriei declaraţii date în faţa Comisiei de Investigaţii a LAPD, Joe Pike provocase moartea prin împuşcare a unui poliţist veteran cu douăzeci şi doi de ani vechime în LAPD şi decorat, pe nume Abel Wozniak, în timp ce apăra viaţa unui pedofil pe nume Leonard Deville. Abel Wozniak fusese

partenerul lui Pike.

Când intră în bar, Bud avea înfăţişarea sumbră a unui pistolar. Avea fălcile strânse şi gura arăta ca o tăietură îngustă, fără buze. Scrută încăperea, căutându-l din priviri pe Pike până când acesta îi făcu semn cu mâna. Nu se văzuseră de mai multe săptămâni. Dinainte să se fi întâmplat.

Când li se întâlniră privirile, Bud îl salută din cap, apoi vorbi atât de tare, încât toţi poliţiştii prezenţi se întoarseră să îl vadă.

— Iată-l pe cel mai bun om pe care l-am pregătit vreodată, poliţistul Joe Pike, spuse el.

O voce anonimă de undeva vorbi la fel de tare.

— Să te duci în mă-sa odată cu el.

Câţiva izbucniră în râs.

Bud se duse direct la masa lui Pike şi se aşeză pe un scaun. Chiar dacă auzise comentariul, nu reacţionă. Nu reacţionă nici Pike. Ca şi cum ar fi ignorat mulţimea în timpul unei răzmeriţe.

— Îţi mulţumesc că ai venit, spuse Pike.

— Dă-ţi jos blestemaţii ăia de ochelari. Arată caraghios aici.

La fel ca pe vremea când era pifan şi Bud instructorul lui, Pike nu îşi scoase ochelarii.

— Plec din poliţie, spuse el. Nu am vrut să afli de la altcineva.

Bud se uită la el ca şi cum Pike i-ar fi datorat bani, apoi se încruntă spre bărbaţii adunaţi în faţa barului. Un detectiv de la secţia de jafuri care se uita la ei îi surprinse privirea. Bud îl fixă îndelung, apoi îl întrebă:

— Vrei ceva?

Detectivul se întoarse la băutura lui, iar Bud se întoarse la Pike.

— Nemernici.

— Nu-i băga în seamă.

— Nu-i lăsa pe ticăloşii ăştia să te învingă. Rezistă.

Pike desfăcu braţele, cuprinzând parcă tot barul şi pe toată lumea dinăuntru.

— Suntem la Shortstop, Bud. Dacă are cineva să-mi zică ceva, poate să mi-o zică în faţă.

Bud schiţă un zâmbet dojenitor, dar era multă durere în zâmbetul lui.

— Mda. Cred că asta-i în stilul tău tipic. Să vrei să ne întâlnim aici şi nu în altă parte.

— Depun actele astăzi. Am vrut să-ţi spun ca de la bărbat la bărbat.

Lui Pike i se păru că Bud Flynn arăta dezamăgit şi îi păru rău pentru asta.

— Ascultă, zise Bud. Nu face asta. Depune cerere de transfer pentru Divizia Metropolitană. Este o unitate de elită, cea mai bună dintre cele mai bune. După Metro, poţi să faci orice doreşti în meseria asta.

— S-a terminat, Bud. Am ieşit din joc.

— Fir-ar să fie, eşti prea bun ca să ieşi din joc. Eşti un poliţist adevărat.

Pike încercă să se gândească la ceva de spus, dar nu găsi nimic. Bud se aplecă din nou către el şi coborî vocea.

— Ce s-a petrecut acolo?

Acolo, adică la Islander Palm Hotel.

Pike se lăsă pe spate şi se rezemă de spătarul scaunului, dar imediat se blestemă pentru asta. Bud putea interpreta această mişcare ca pe o eschivare. De-a lungul întregului său an de pifan, Bud îl învăţase pe Pike cum să studieze şi să înţeleagă oamenii – nuanţele limbajului corporal, ale expresiei – şi acţiunile care puteau salva viaţa unui poliţist.

Încercă să-şi ascundă greşeala aplecându-se din nou în faţă.

— Ştii ce s-a petrecut, spuse Pike. Toată lumea ştie. Am povestit şi la Comisia de Investigaţii.

— Rahat. V-aţi încăierat pe pistol, pe dracu'. L-am cunoscut pe Woz şi sunt cum nu se poate mai sigur că te cunosc şi pe tine. Dacă ai fi vrut să-i iei pistolul, s-ar fi trezit cu el înfipt în fund înainte să se gândească măcar să tragă un pârţ.

Pike clătină pur şi simplu din cap, încercând să-şi compună un ton neutru.

— Asta s-a întâmplat.

Bud îl studie, apoi coborî vocea şi mai tare.

— Am auzit că legistul are nişte nelămuriri. A spus că unghiul de intrare a glonţului se potriveşte unei răni autoprovocate.

Fără să se uite în altă parte, Pike repetă ceea ce spusese comisiei.

— Wozniak a îndreptat pistolul spre Deville. Eu am apucat arma şi ne-am luptat pentru ea. În loc să îndrept pistolul în afară, l-am îndreptat spre el. Poate că aş fi putut proceda în alt mod, dar aşa

s-a întâmplat. Pistolul s-a descărcat în timpul încăierării.

Bud vorbi rar:

— Dacă v-aţi luptat pentru pistol, înţeleg ca arma să se fi descărcat la el în stomac, sau poate în piept, dar de ce în tâmplă?

Bud îl privi atât de insistent, încât parcă i se uita direct în cap.

— Aşadar, ceea ce s-a petrecut acolo nu are nimic de-a face cu familia lui Wozniak.

Parcă ar fi ştiut. Parcă ar fi reuşit să citească în mintea lui Pike şi ar fi aflat că Wozniak era cercetat pentru furt şi conspiraţie criminală, că Pike încercase să îl determine să demisioneze în interesul familiei sale.

— Nu.

— Nu are nimic de-a face cu drepturile materiale care i se cuvin după moarte. Dacă el s-ar fi sinucis, familia lui n-ar mai fi primit nimic, dar dacă a murit încăierându-se cu tine, îşi primesc cecurile.

Ca şi cum tot ceea ce ar fi gândit sau ar fi simţit vreodată Pike i-ar fi stat scris pe chip.

— Las-o baltă, Bud. S-a întâmplat cum ţi-am spus.

În cele din urmă, Bud se lăsă pe spate şi se rezemă de spătarul scaunului, iar Pike simţi că îl iubeşte şi că îl respectă încă şi mai mult. Bud părea satisfăcut cu ceea ce văzuse.

— Ce-ai de gând să faci?

— Africa.

Bud se încruntă şi mai tare, de parcă n-ar fi înţeles de ce ar fi renunţat cineva sănătos la cap să mai fie poliţist ca să se ducă tocmai la dracu-n praznic.

— Ce-i acolo, Trupele de Menţinere a Păcii?

Pike n-ar fi vrut să intre în toate detaliile, dar nu mai avea cum să dea înapoi.

— Contracte. Chestii militare. Au de lucru acolo.

Bud rămase nemişcat; era limpede că acum se supărase.

— Vrei să spui că au nevoie de mercenari? Iisuse Cristoase! Dacă vrei să te joci de-a soldatul, n-ai decât să te înrolezi din nou la puşcaşii marini. Ce idee cretină! De ce mama naibii ai vrea să te duci şi să mori împuşcat tocmai la capătul pământului, în Africa?

Pike primise un contract de la o corporaţie de servicii militare din Londra. Era genul de muncă pe care îl înţelegea şi în care excela, cu obiective clare şi exact definite. Iar în acest moment simţea nevoia de claritate. Voia să fie departe de fantoma lui Wozniak. Şi cât mai departe de nevasta lui Wozniak.

— Trebuie să plec, spuse Pike. Voiam să-ţi spun că sunt bucuros că mi-ai fost instructor. Vreau să îţi mulţumesc.

Pike îi întinse mâna, dar Bud nu i-o strânse.

— Nu face asta.

— Am făcut-o deja.

Pike rămase cu mâna întinsă, dar Bud tot nu i-

o strânse. Se ridică de pe scaun şi îşi înfipse degetele mari în centură.

— În ziua în care ne-am cunoscut, spuse Bud, voiai să protejezi şi să serveşti. Ai citat sloganul poliţiei. Bănuiesc că acum s-a terminat.

Pike îşi retrase în sfârşit mâna.

— Sunt dezamăgit, băiete. Am crezut că eşti mai bun.

Bud Flynn ieşi din Shortstop şi nu aveau să mai vorbească din nou decât peste multă vreme, la întâlnirea din deşert.

La intrarea pe alee se afla aceeaşi rulotă care vindea mâncare, numai că astăzi, la această oră a dimineţii, mulţimea de muncitori de la ateliere se întinsese de-a lungul trotuarului şi îşi luau micul dejun constând în burrito şi suc de portocale din recipiente de plastic.

Pike studie depozitul până când găsi numărul, decolorat şi cojit, dar încă vizibil ca o umbră pe peretele alburiu. 18187. Drace, Cole chiar că era bun!

Pike îi aruncă o privire lui Larkin.

— Eşti sigură că nu te deranjează?

— Vreau să fiu aici. E în regulă.

Cole coborî primul din maşina lui. Cercetă acoperişurile şi ferestrele din jur ca un agent de serviciu secret care deschide calea preşedintelui, apoi ocoli maşina spre locul din dreapta. Scoase din spatele scaunului o geantă sport verde, lungă, şi o puse pe umăr. Pike observă că se opinteşte. Din felul în care ridicase geanta, puteai să îţi dai

seama că era grea.

Cole veni apoi lângă maşina lor, pe partea fetei.

— Hai să vedem ce găsim acolo.

— O să intrăm prin efracţie? întrebă Larkin.

— Să ştii că ni s-a mai întâmplat, râse Cole.

O luară pe jos prin spatele rulotei unde se vindea de mâncare, apoi intrară pe aleea dintre depozitul abandonat din dreapta şi atelierele din stânga, Cole primul, apoi fata, pe urmă Pike. Uriaşele uşi pe unde se încărcau mărfurile erau în continuare legate cu lanţuri, dar Cole trecu de ele şi o ţinu pe alee până când ajunseră pe strada următoare. La colţ, clădirea avea o parcare mai mică şi încă o rampă de încărcare. O uşă de metal, de dimensiuni omeneşti de această dată, se vedea pe peretele alăturat, la nivelul solului. De poartă era legat cu sârmă panoul unei agenţii imobiliare care anunţa că depozitul era de vânzare sau de închiriat.

Cole se uită prin gard.

— Da. Au fost aici.

Arătă spre un colţ al acoperişului. La marginea clădirii fusese montat cândva un sistem de alarmă, iar panoul care îl ascundea de obicei acum lipsea. Firele vechi erau tăiate şi fuseseră instalate în locul lor unele noi. Oricine înlocuise alarma veche şi o activase pe cea nouă nu îşi bătuse capul să pună panoul la loc, ca şi cum nu i-ar fi păsat dacă modificarea ar fi descoperită.

Cole scoase din geantă un cleşte de aproape

un metru, îl propti de veriga lacătului şi o tăie, pe urmă Pike împinse poarta şi o deschise. Cole se îndreptă direct spre uşă, iar Pike o urmă pe fată, întârziind puţin ca să acopere spatele tuturor.

Uşa personalului era căptuşită cu metal şi asigurată cu trei încuietori zdravene, industriale. Cole nu pierdu vremea încercând să le descuie, ci pur şi simplu le scoase afară cu o daltă de oţel şi un ciocan de cinci kilograme. Pike era mândra de fată. Nu pusese nicio întrebare şi nu pălăvrăgise. Stătea deoparte cu braţele încrucişate şi îl privea pe Cole lucrând.

Când uşa se deschise, Cole îşi puse la loc uneltele în geanta sport, apoi îi dădu o lanternă lui Pike şi păstră alta pentru el. Le dădu tuturor mănuşi de cauciuc.

Primul intră Pike, păşind într-un birou întunecos care fusese mobilat pe vremuri, despuiat acum de tot ce fusese cât de cât valoros. Podeaua era acoperită de un strat gros de praf şi de rahat de şobolan, iar în aer se simţea miros intens de urină. Pike aprinse lanterna şi observă o învălmăşeală de urme proaspete de paşi imprimate în praful de pe jos.

Pătrunse mai adânc în încăpere, astfel încât Elvis şi Larkin să îl poată urma, apoi se lăsă pe vine ca să examineze urmele de paşi.

— Uh. Aici pute, spuse Larkin.

— Ce părere ai? întrebă Cole.

Pike se ridică în picioare.

— Trei persoane. Cam acum o săptămână. Cel

mult zece zile.

Pike plimbă lumina lanternei peste un rând de urme care ducea spre o altă încăpere, aflată mai în spate.

— Uite acolo, spuse Pike.

A doua încăpere era goală, la fel ca prima, dar în perete existau o uşă şi o fereastră, astfel ca şeful de lucrări să poată supraveghea tot ce se petrece în depozit.

În spatele geamului se vedea un uriaş spaţiu gol, scăldat într-un clarobscur cenuşiu provenit de la luminatoarele din tavan. Pike ţinti raza electrică a lanternei prin fereastră, dar dunga de lumină fu înghiţită de întunericul inform. Nu vedea prea mult din încăpere, dar putea să observe urme de paşi şi dincolo de geam.

Cole şi fata veniră lângă el, de o parte şi de cealaltă.

— Au intrat aici o singură dată, spuse Pike. S-au uitat în jur şi nu s-au mai întors.

Fata îşi făcu mâinile streaşină la ochi.

— Ce au căutat aici? Ce are de-a face locul acesta cu mine?

Cole se duse la uşă.

— Exact asta vrem să aflăm. Spune-mi dacă îţi atrage atenţia ceva, bine?

Deschise uşa şi un damf proaspăt de amoniac îi mută din loc nasul lui Pike, numai că în spatele lui exista un miros şi mai puternic, ceva organic, ca de pământ.

— Cân, spuse Larkin, acoperindu-şi gura.

Pike îl urmă pe Cole în depozit, cu fata după el. Paşii lor aveau ecou şi razele de lumină ale lanternelor despicau întunericul asemenea unor săbii.

Fata o văzu prima.

— Mamă-Doamne! Uite maşina!

Imediat după aceea o văzură Pike şi Cole, în acelaşi timp. O limuzină Mercedes era trasă în spatele lor, aproape de puntea de încărcare dinspre parcarea mică, singură şi bizară în depozitul gol şi pustiu. În spatele roţii din stânga spate, bara de protecţie era boţită şi atârna.

— Asta-i maşina pe care am lovit-o, spuse Larkin. Mercedesul.

Fata se îndreptă către maşină ca şi cum nimic din ceea ce se întâmpla nu i-ar fi fost străin şi nu ar fi speriat-o cu nici măcar o iotă mai mult decât lucrurile care i se întâmplau zi de zi.

— Larkin, o strigă Pike.

— Asta e maşina!

Se duse direct la maşină, se uită în ea, apoi îşi supse burta şi se strecură înăuntru.

Cole o prinse şi o trase afară, în timp ce Pike lumină interiorul prin parbriz. Un bărbat zăcea mort pe locul din dreapta, prăbuşit peste consola centrală. O femeie zăcea moartă pe bancheta din spate, culcată pe o parte. Erau amândoi în pielea goală, cu gleznele, genunchii şi braţele legate cu sfoară. Trupurile erau atât de decolorate şi de umflate, încât legăturile le sfâşiaseră carnea. Amândoi fuseseră împuşcaţi în ceafă. Pike era

convins că erau soţii King, numai că el nu văzuse niciodată familia King. Se întoarse către fată.

— Cred că sunt familia King, spuse Pike, dar nu sunt sigur. Poţi să îţi dai tu seama?

Larkin respira pe gură şi se făcuse cenuşie, dar veni mai aproape să se uite în maşină.

— El este. George King. O, Doamne!

Pike îi aruncă o privire lui Cole, iar Cole încuviinţă.

— Du-te cu Elvis, spuse Pike. Eu mai stau doar câteva minute.

— Nu. Rămân şi eu.

— Nu-i nevoie să rămâi.

Faţa fetei se înăspri şi lui Pike îi plăcu felul în care reuşise să se adune.

— Pot să rămân. Mă simt bine.

Pike se întoarse spre Mercedes şi îl lumină iarăşi cu lanterna. Cheile rămăseseră în contact, ceea ce însemna că maşina n-ar fi trebuit să fie încuiată. Pe urmă Pike se uită la fată.

— Acoperă-ţi gura şi nasul. Cu o batistă. Dacă nu ai batistă, cu tricoul.

Ea părea încurcată.

— Poftim?

— Mirosul. Trebuie să îţi acoperi nasul şi gura.

Ea îşi ridică poalele tricoului şi îşi acoperi nasul şi gura, numai că de această dată se trase un pas înapoi. Chiar şi Cole se trase înapoi.

Pike deschise portiera din dreptul şoferului. Gazele din cadavre se adunaseră înăuntru mai mult de o săptămână. Îl izbiră o duhoare ca de ouă

stricate şi izul acru de sucuri digestive şi de fiere. Pike mai simţise aceste mirosuri şi înainte, în Africa, în Asia de Sud-Est şi în alte locuri; cadavre lăsate zile în şir să putrezească în clădiri, de-a lungul drumului sau în şanţuri descoperite. Nimic nu miroase mai rău decât moartea unei fiinţe omeneşti. Nici caii, nici vitele, nici măcar balenele eşuate pe ţărm. În moartea unei alte fiinţe omeneşti se simte mirosul a ceea ce te aşteaptă şi pe tine în viitor.

— Iisuse *Cristoase*! exclamă fata în spatele lui.

Pike scoase cheile din contact şi verifică trupul bărbatului. George King fusese împuşcat în spatele urechii drepte. Glonţul ieşise prin tâmpla stângă, dislocând o bucată de craniu de mărimea unei lămâi. Dacă avusese ceas, inele sau alte bijuterii, atunci totul dispăruse. Pike nu mai găsi alte răni. Lipsa stropilor de sânge şi a fragmentelor de ţesut sugera că nu fusese omorât în maşină, ci adus acolo ulterior.

Pike verifică podeaua în zona de sub volan, apoi sub scaun, pe urmă parasolarul. Sub ultimul găsi un certificat de înmatriculare emis de statul California şi o adeverinţă că maşina era asigurată, ambele pe numele lui George King. Pike trecu apoi să examineze bancheta din spate.

Femeia era într-o stare şi mai proastă decât bărbatul. Fusese şi ea împuşcată tot în ceafa, dar de două ori, ca şi cum primul glonţ nu ar fi omorât-o. Îi lipseau complet ochiul stâng şi o bună parte din obraz, la fel şi bijuteriile. Era aşezată pe

partea dreaptă, dar braţul stâng şi şoldul stâng se învineţiseră, acolo unde sângele nu mai reuşise să circule după moarte. Acest lucru sugera că fusese ucisă în altă parte, nu în depozit, apoi transportată aici, unde se instalase lividitatea.

Pike verifică podeaua şi bancheta de sub ea, fără să găsească nimic. Se duse în spatele maşinii, deschise portbagajul şi găsi înăuntru un strat gros de ziare îmbibate de sânge. Asta lămurea toată povestea. Cei doi King fuseseră executaţi în altă parte, încărcaţi în portbagajul propriei maşini şi pe urmă aduşi în depozit. Puse cheile la loc în contact, închise portbagajul şi portierele, apoi se duse lângă Cole şi fată. Ei stăteau lângă uşa platformei de încărcare, cât de departe se putea de maşină. Pike îndrăzni să respire abia după ce străbătuse mai mult de jumătate din distanţa până la ei. Duhoarea era atât de puternică, încât îl usturau ochii.

Cole aţinti lumina lanternei spre tavan, apoi către urmele de cauciucuri din praful de pe jos.

— Au intrat printr-un luminator, au deschis uşa dinăuntru şi au urcat pe rampă, spuse el.

— Cred că am să vomit, spuse fata.

— Hai să mergem. Să ieşim de aici.

Afară îşi scoaseră mănuşile de cauciuc şi respirară adânc, să-şi cureţe nasul de miros. Cole tuşi, ca să îndepărteze gustul din gât, pe urmă tuşi şi fata. Pike trase cu coada ochiului spre ea, îngrijorat că lucrurile se dovediseră mai rele pentru ea decât s-ar fi aşteptat ei. Ea îl observă

urmărind-o.

— N-am nimic. Era din cauza mirosului.

— Când Pitman şi Blanchette te-au contactat prima oară, au venit la tine acasă, nu-i aşa? întrebă Cole.

— Da.

Ea tuşi din nou, încă strâmbându-se din cauza mirosului.

— Când v-aţi întâlnit în centru, unde anume s-a întâmplat?

— La Roybal Building. Acolo unde sunt birourile FBI.

— Au fost doar Pitman şi Blanchette, sau au participat şi alţi agenţi?

— Ce importanţă are?

— Încearcă să îşi dea seama dacă Pitman este într-adevăr agent FBI, spuse Pike. Tot ce ţi-a spus Pitman s-a dovedit o minciună.

Ea clătină din cap, neînţelegând.

— Era o încăpere plină de lume. Tata. Gordon şi cu încă doi avocaţi aduşi de el de la firmă. Noi nu facem *nimic* fără avocaţi. Gordon a negociat implicarea mea pas cu pas.

— De ce încearcă Meesh să te ucidă? întrebă Pike.

— Ca să nu pot depune mărturie împotriva domnului…

Înţelese, în sfârşit, şi se opri, dar Cole termină fraza în locul ei:

— Conform spuselor lui Pitman, Meesh te vrea moartă ca să nu poţi depune mărturie împotriva

familiei King. Tot ceea ce ţi s-a întâmplat se presupune că a avut la bază faptul că Meesh îl proteja pe King.

Larkin încuviinţă din cap.

— Dar familia King a fost omorâtă.

— Da, şi exact oamenii lui s-au ocupat de asta. Aşa că Meesh ştie că sunt morţi. Pentru Meesh nu mai contează dacă depui sau nu mărturie împotriva lor. Nu poţi să condamni oameni morţi.

Larkin clipi des, cu disperare, ca şi cum ar fi fost împinsă într-un colţ întunecat şi periculos.

— Poate că i-a omorât altcineva. Poate că nu a fost Meesh.

— Luis avea la mână ceasul lui George King, spuse Pike. Sigur a fost Meesh.

— Atunci de ce mai vrea să mă omoare şi pe mine?

— Nu ştiu.

Cole se răsuci spre depozit.

— Mă întreb de ce să fi adus cadavrele înapoi aici, unde aţi avut accidentul. Ar fi putut să le lase oriunde în altă parte, dar le-au adus aici.

— Spune-i şi restul, zise Pike.

Cole se întoarse spre ea.

— În ziua de după cea în care ai avut accidentul – în următoarea după-amiază – cu două zile înainte să vă fi întâlnit, Pitman, Blanchette şi încă cel puţin doi alţi agenţi au pus întrebări oamenilor din zonă. Le-au arătat fotografiile a doi bărbaţi. Una dintre ele se potriveşte felului în care l-ai descris tu pe Meesh. Pitman a ştiut sau a

bănuit că Meesh se afla în maşină încă înainte să fi stat de vorbă cu tine. Te-au minţit în legătură cu ceea ce ştiau.

Larkin desfăcu braţele şi îşi luă faţa în palme. Îi tremura bărbia şi nările i se lărgiseră încercând să se controleze.

— Spuneţi-mi că nu se poate să fie şi mai rău.

— Vom vedea ce se întâmplă, spuse Pike.

O trase mai aproape şi o îmbrăţişă. Momentul îi păru foarte lung…

10

Clădirea şi cadavrele dinăuntru îi dădeau de gândit lui Cole. Cineva îşi asumase un risc enorm plasând leşurile aici. Ucigaşul lăsase morţii în locul acela particular ca să transmită un mesaj. Ceea ce nu înţelegea încă Elvis Cole era cine transmitea mesajul şi cine ar fi trebuit să îl primească.

Ieşi de pe autostradă pe Santa Monica Boulevard şi se îndreptă spre vest, către biroul său.

Lui Cole îi plăceau biroul său şi felul în care se simţea aici. Avea o încăpere separată pentru Joe Pike, dar acesta nu o folosise niciodată. Două fotolii directoriale aşteptau în faţa biroului, pentru rarele situaţii când îi solicita serviciile mai mult de un client. În spatele lor, o uşă cu glasvand se deschidea spre un balconaş. Într-o zi senină putea ieşi în balconaş ca să vadă toată priveliştea deschisă de Santa Monica Boulevard până la insulele din parcul naţional Channel Islands. Cole

deschise uşile cu glasvand ca să intre aer, apoi se duse la birou. Se hotărî să se apuce mai întâi de depozit. Îşi întinse hărţile, apoi îi telefonă în Florida unei femei pe nume Marla Hendricks, în stare – şi dispusă – să descâlcească istoria proprietarilor clădirii, împreună cu toate asocierile, litigiile, hotărârile judecătoreşti şi evacuările în care fuseseră amestecaţi. Cole îi folosise serviciile ani în şir, la fel ca o mulţime de alţi detectivi particulari din toată ţara. Era o bunică de o sută cincizeci de kilograme ţintuită într-un scaun cu rotile din Jupiter, Florida, care avea nebunia să se aboneze şi să caute în toate bazele de date online la care putea avea cineva acces. Nu putea obţine informaţii militare, medicale sau juridice care fuseseră clasificate drept secrete, dar în rest afla aproape orice. După ce termină de vorbit cu Marla, Cole revăzu lista numerelor de telefon şi îşi sună prietena de la compania de telefonie.

— Începusem să cred că nu mă mai iubeşti, spuse ea imediat după ce răspunse.

— Tu mă iubeşti pe mine numai pentru că am bilete bune la meciurile echipei Dodgers.

— Nu, soţul meu te iubeşte pentru biletele la Dodgers. Eu te iubesc pentru că biletele îl fac pe el fericit.

— Uite-aşa ne simţim iubiţi toţi trei.

Cole îl ajutase pe un scriitor de succes să convingă un hacker de pe internet că ar putea să-şi folosească timpul şi priceperea în scopuri mai

bune. Scriitorul avea locuri pentru care se făcea moarte de om în loja specială absolut exclusivistă a celor de la Dodgers şi le împărţea de câteva ori pe an cu Cole. Gratis.

— Am o listă de numere de telefon pe care aş vrea să le identific, spuse Cole.

— Nicio problemă.

— Înainte să spui asta, dă-mi voie să te avertizez. Cele mai multe numere sunt atribuite, probabil, unor telefoane cu cartele preplătite, iar patru dintre ele sunt străine.

— Cu numerele internaţionale s-ar putea să fie o problemă, dacă nu sunt publice.

— Cred că sunt din Ecuador.

— Ar putea să fie şi din Siberia, nu contează; furnizorii de telefonie din străinătate sunt circumspecţi şi nu cooperează decât pe canale oficiale, ceea ce, având în vedere faptul că eu identific numerele ca să fac rost de bilete la meci, nu pot să le cer.

— Te înţeleg.

— În ce priveşte cartelele, să văd ce pot să fac. Dacă au fost cumpărate cu bani gheaţă, nu voi putea afla ale cui sunt. Nu se cer informaţii despre identitatea deţinătorului.

— Dar dacă nu poţi afla identitatea posesorului unui număr, poţi cel puţin să obţii lista celor cu care s-a discutat de pe acel telefon?

— Teoretic este posibil.

— Cândva, mai demult sau mai de curând, de pe aceste numere s-a vorbit cu numere adevărate,

ai căror posesori au nume. Poate reuşim să derulăm firul invers.

Ea nu spuse nimic o vreme. Cole o lăsă să se gândească în linişte.

— Am să încerc, spuse femeia în cele din urmă. Depinde de firma de telefonie. Unele dintre cele mici sunt... în fine, dă-mi numerele. O să văd ce pot să fac.

— Este o listă lungă. Pot să ţi le trimit prin fax?

Cole notă numărul ei de fax, îi trimise lista, apoi îşi pregăti filtrul de cafea. Când acesta începu să picure, se întoarse la birou şi reciti dosarul arhivelor FBI despre Alexander Meesh. Voia să vadă dacă nu-i scăpase ceva în stare să explice accentul pe care îl sesizase Pike, sau să facă legătura între el şi Esteban Barone ori cineva pe nume „Carlos". Nu găsi nimic. Un singur rând făcea legătura între Meesh şi America de Sud: *A părăsit ţara şi se presupune că în prezent locuieşte în Bogotá, Columbia*.

Cole ajunse la concluzia că agenţii FBI aveau dovezi sau mărturii care să îl plaseze pe Meesh în Bogotá, altfel nu ar fi introdus în raport o asemenea afirmaţie. Se uită la ultima pagină şi notă numele celui care efectuase investigaţia – agentul special Daryl Willis de la Departamentul de Justiţie din Colorado – o agenţie de stat, aşadar. FBI probabil că intervenise mai târziu, dar Willis se ocupase iniţial de dosar, pentru că asasinatele lui Meesh reprezentau iniţial delicte locale. Sub

numele lui Willis fusese trecut un număr de telefon. Era vechi de şase ani, totuşi Cole îl formă.

Răspunse o femeie.

— Serviciul de investigaţii.

— Cu Daryl Willis, vă rog.

Îl lăsă să aştepte la telefon vreo cinci minute. În cele din urmă, pe fir se auzi o voce de bărbat.

— Willis la telefon.

— Domnule, mă numesc Hugh Famham. Sunt detectiv la Brigada Omucideri din cadrul poliţiei din Los Angeles. Sun în legătură cu un caz la care aţi lucrat în urmă cu câţiva ani, un bărbat dat în urmărire pe nume Alexander Meesh.

Cole inventă un număr de insignă şi îl recită cu tupeu. Se îndoia că Willis chiar avea să îl noteze, dar el nu trebuia să îl uite.

— Da, sigur. Ce vă trebuie?

Willis nu părea mai interesat de subiect decât dacă l-ar fi întrebat ce culoare are maşina pe care o conduce.

— Avem un dosar de la FBI şi am văzut o însemnare cum că ar fi fugit în Columbia…

— Aşa este. La vremea crimelor era în legătură cu un tip de acolo. I se părea că nu câştigă destul din tâlhării; voia să aducă şi să vândă droguri, aşa că s-a combinat cu – o clipă, să-mi aduc aminte – un anume Gonzalo Lehder. A făcut câteva drumuri până acolo ca să pună la cale afacerea, iar când l-am pus sub acuzare, ne-am gândit că tot acolo a fugit.

Cole îşi notă numele Lehder.

— Lehder era furnizor de droguri?

— A fost unul dintre tipii care au apărut după ce s-au prăbuşit cartelurile Caii şi Medelin. Cred că au apărut vreo treizeci-patruzeci ca el, care au preluat afacerile la scară mai redusă. Unii nu mai sunt chiar aşa mărunţi acum.

— A avut Meesh de-a face cu un anume Esteban Barone?

— Nu ştiu, îmi pare rău.

— Barone este din Ecuador.

— Eu nu ştiu decât de Lehder.

Şase ani erau mult. Meesh probabil se lansase în afaceri cu Lehder, iar pe urmă se extinsese la Barone şi la celelalte carteluri. O sută douăzeci de milioane de dolari de investit însemnau o grămadă de capital.

— Bine, zise Cole. Hai să revenim la Meesh. Are vreun fel de afaceri aici, în L.A?

— Nu ştiu nimic. Îmi pare rău. Pot să întreb în legătură cu ce vă interesează?

— Meesh este în Los Angeles. Credem că este implicat în mai multe omoruri.

— Vă referiţi la Alexander Meesh? spuse Willis.

— Exact.

— La Alexander Liman Meesh?

— Da, domnule.

Urmă o pauză lungă.

— Meesh nu are cum să fie în Los Angeles, colega. Alex Meesh este mort.

Cole nu prea ştia ce să spună, dar Willis părea

cât se poate de convins.

— Avem o identificare confirmată de către Departamentul de Justiţie, spuse

Cole. Vreţi să spuneţi că se înşală?

— Pe Lehder îl urmăreau şi columbienii, şi Agenţia Antidrog. Aşa am aflat că Meesh s-a dus acolo. Poliţia Columbiană a sunat la Antidrog, cei de la Antidrog m-au sunat pe mine. Meesh se afla acolo deja de vreo opt luni, aranja o tranzacţie între Lehder şi nişte venezueleni, numai că Lehder l-a lichidat. Adică l-a omorât.

— Dacă Meesh a murit, de ce nu aţi închis cazul şi nu aţi renunţat la mandatul de arestare emis pe numele lui?

— Din cauza celor de la Agenţia Antidrog. Ştiam despre prezenţa lui Meesh acolo prin intermediul unor agenţi sub acoperire care lucrau la cazul împotriva lui Lehder. Dacă am fi menţionat în dosar ceva despre moartea lui Meesh sau despre asocierea lui cu Lehder, agenţii aceia ar fi fost compromişi. În afară de asta, nu poţi declara pe cineva mort fără să ai un certificat de deces, iar noi nu prea avem cum să obţinem aşa ceva.

— De ce?

— Lehder a aflat că Meesh îl minţea în legătură cu cantitatea de droguri pe care aveau de gând să o vândă venezuelenii. Meesh minţise ca să păstreze el diferenţa. Lehder a aflat, dar s-a prefăcut că nu ştie şi l-a trimis pe Meesh să aducă marfa din Venezuela împreună cu trei sau patru

dintre băieţii lui de încredere. Iar băieţii l-au împuşcat pe Meesh în junglă. E o junglă mare, să ştii. Rămăşiţele lui nu au fost găsite şi nici nu-i de crezut că vor fi găsite vreodată.

— Atunci cum putem fi siguri că a murit? Poate a fugit, poate a supravieţuit. Poate că i-a mituit pe oamenii lui Lehder.

— Agenţi sub acoperire de la Antidrog şi din Poliţia Columbiană au fost de faţă când s-au întors băieţii din junglă. I-au adus lui Lehder capul lui Meesh, ca să fie sigur că a murit. Cei doi agenţi erau lângă Lehder când tipii au scos capul dintr-un sac. Lehder i-a lăudat că au făcut treabă bună şi povestea s-a terminat.

Cole nu ştia ce să mai spună, dar Willis continuă să vorbească.

— La momentul respectiv noi credeam că Lehder l-a trimis pe bune pe Meesh să aducă drogurile din Venezuela. Ne aşteptam ca acesta să se întoarcă încărcat cu vreo două sute de kilograme de cocaină pură, iar Agenţia Antidrog şi Poliţia Columbiană se pregăteau să fi aresteze pe toţi. Nu le prea păsa lor de Meesh, îl voiau pe Lehder. Dar pe mine mă interesa Meesh pentru crimele comise aici, aşa că m-au lăsat să mă implic. Am fost eu însumi în încăperea aceea, domnule detectiv. Am văzut capul. Dar, Eră droguri, columbienii n-au vrut să tulbure apele. Nici nu le-a dat prin minte să fi aresteze pe cei care îl omorâseră pe Meesh, aşa că a trebuit să stau acolo şi să beau ceai încă un ceas,

prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic. Habar n-am ce au făcut ucigaşii lui Lehder cu capul, dar l-am văzut. Şi l-am recunoscut. Era Meesh. Aşa că, indiferent pe cine căutaţi voi în L.A., ăla nu-i Alexander Meesh.

Cole simţea un gol în stomac şi îi vâjâia capul, ca atunci când stai prea mult timp fără să mănânci.

— Pot să vă mai pun o întrebare, domnule Willis?

— Ţi se cam taie respiraţia, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Ce întrebare?

— Avea Meesh vreo particularitate de vorbire, sau poate avea vreun accent?

Willis râse.

— De unde naiba să fi vorbit cu accent?

— Mulţumesc, domnule Willis. Vă rămân recunoscător pentru timpul acordat.

Cole îşi puse picioarele pe birou şi se lăsă pe spătarul scaunului. Convorbirea cu Willis ar fi trebuit să fie un simplu telefon. Îl dăduse sperând să afle vreo posibilă legătură între Meesh şi Barone, sau să afle legăturile dintre Barone şi Los Angeles, sau eventual dacă Meesh vorbea ori nu cu accent – în niciun caz nu se aşteptase ca totul să ajungă atât de departe.

După ce plecară de la depozit, Pike conduse încet. Deschise larg ferestrele ca aerul să-i cureţe, şi alese un drum lung şi cotit prin Chinatown. Nu mâncaseră de dimineaţă, dar lui Larkin nu-i era

foame. Opri totuşi şi cumpără mâncare chinezească pentru mai târziu. Umblară cu maşina pe străzi mai bine de o oră. Pike spera că aerul şi drumul vor reuşi să o ajute să uite de cadavre, dar primul lucru pe care îl făcu ea când ajunseră acasă fu să se îndrepte spre măsuţa unde îşi ţinea el cele necesare pentru curăţarea pistolului. Turnă solvent pe o cârpă şi o duse la nas, inspirând adânc.

— Încă le simt mirosul, spuse ea. Mi-a intrat în păr. S-a lipit de mine peste tot.

Mirosul cadavrelor King.

El îi luă cârpa.

— Fă un duş şi spală-te pe dinţi. Îmbracă-te cu haine curate.

În timp ce fata făcea duş, Pike îi telefonă lui Bud, dar Bud nu răspunse. Se gândi dacă să lase un mesaj, dar un mesaj putea fi descoperit de altcineva, aşa că hotărî să sune din nou mai târziu.

Când Larkin reveni, îmbrăcată cu haine proaspete şi cu părul ud, Pike se duse şi el să se spele. Se frecă zdravăn cu săpunul peste tot, apoi se clăti şi se spălă încă o dată, lăsându-se inundat de apă fierbinte până când nu mai rămase apă fierbinte.

După ce termină, îşi udă hainele, le frecă bine cu săpun şi le lăsă la înmuiat în cadă. Ar fi vrut să spele şi hainele fetei, dar erau prea scumpe. Nu intenţiona să le strice definitiv.

Se îmbrăcă în ultimul rând de haine curate pe care îl avea, apoi ieşi din baie, găsindu-i în living

pe Cole şi pe Larkin. Cole ţinea în mână un plic gros.

— Dragilor, mi-a fost atât de dor de voi, încât a trebuit să mă întorc.

— Tocmai a intrat, spuse Larkin. Zice că şi el le simte încă mirosul.

Pike îşi dădu seama că intervenise ceva. Încordarea din trupul lui Cole era la fel de evidentă ca a unui cadavru spânzurat de grindă. Dar în faţa fetei, Cole se prefăcea că totul merge normal.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Pike.

— Am adus ceva ce vreau să-i arăt lui Larkin. Hai să aruncăm o privire împreună.

Pike se duse după ei la masă, unde Cole deschise plicul. Scoase două fotografii cu rezoluţie proastă, care păreau să fi fost trimise prin fax. Înfăţişau un bărbat cu faţă rotundă şi păr negru, cu negi pe nas şi ochi mici. Cole se trase înapoi pentru ca Larkin să se poată apropia şi să se uite bine la fotografii, dar Pike rămase atent la el.

— Ce crezi? L-ai văzut vreodată pe tip?

Vorbea lejer, ca şi cum ar fi făcut conversaţie despre un subiect lipsit de importanţă. Vreţi cartofi prăjiţi ca garnitură, doamnă?

— Nu. Cine este?

— Alexander Meesh.

Larkin clătină din cap ca şi cum Cole ar fi făcut o greşeală nevinovată.

— Nu, nu este Meesh.

— E Meesh. A fost omorât în Columbia acum

cinci ani. Sunt fotografiile pe care le are la dosarul lui poliţia din Denver.

Pike puse o mână pe umărul fetei. Simţi tensiunea încordându-i muşchii. Nu voia să creadă.

— Poate că a făcut operaţie estetică. Este o posibilitate, nu? Nu aşa procedează criminalii urmăriţi?

Cole clătină din cap.

— Îmi pare rău, Larkin. Ăsta e Meesh. Dosarul pe care ţi l-a dat Pitman este dosarul lui Meesh, dar bărbatul pe care l-ai văzut cu familia King nu era Meesh.

— Dar cine?

— Nu ştiu.

— Atunci de ce mi-au spus că era *et*?

— Din acelaşi motiv pentru care te-au minţit şi în celelalte privinţe, zise Pike.

Cole se uită la el.

— Ar trebui să vorbeşti cu prietenul tău Bud. Să vezi în ce privinţe au mai minţit.

Larkin se încordă brusc sub mâna lui Pike.

— Doamne, trebuie să îi spunem şi tatii.

Pike şovăi. Indiferent cum proceda Pitman, aveau un avantaj atâta vreme cât el nu ştia că fusese descoperit. Pike nu avea încredere că Barkley şi avocaţii lui nu ar fi lăsat să le scape informaţia.

— Nu putem să-i spunem tatălui tău. Încă nu.

Larkin deveni ţeapănă şi se înroşi.

— Nu se poate să nu-i spun. Oamenii ăştia l-au

minţit în legătură cu toate, iar acum nici măcar Meesh nu mai este Meesh! Cine este, atunci? Şi de ce ne-au minţit? îl mint în continuare şi el îi crede în continuare! Este tatăl meu! Dacă voi nu vreţi să fi spuneţi, am să-i spun chiar eu!

Pike o privi şi descoperi în ochii ei deopotrivă speranţă şi frică. Conner Barkley era tatăl ei. Voia să îl apere. Dacă îl apăra, poate că până la urmă el avea să o vadă cu adevărat.

Scoase telefonul şi formă numărul lui Bud. De data aceasta, Bud răspunse. Pike îl informă că voia să stea de vorbă cu el şi cu tatăl fetei, cât mai repede posibil. Era vorba despre o chestiune serioasă, insistă el. Stabili locul întâlnirii şi întrerupse convorbirea înainte ca Bud să poată întreba ceva. Când închise telefonul, se uită la fată.

— Strânge-ţi lucrurile. Plecăm.

Războiul din California dintre Mexic şi Statele Unite se încheiase în Universal City. Tratatul care pusese capăt ostilităţilor locale fusese semnat într-o mănăstire de chirpici din Campo de Cahuenga, în vârful trecătorii Cahuenga. Clădirea stătea acum neobservată vizavi de Studiourile Universal, ascunsă de rampele de ieşit şi intrat pe autostradă, de parcări şi de două turnuri stranii care marcau accesul într-o staţie de metrou. Era un loc de întâlnire bun.

Pike şi fata aşteptau în maşină cu motorul pornit, iar Hummer-ul negru apăru dinspre Lankershim.

Hummer-ul trecu pe lângă mănăstire, apoi traversă parcarea şi se opri pe celălalt rând de maşini. Uşile se deschiseră imediat ce maşina se opri şi din ea coborâră Bud, Conner Barkley şi Cordon Kline, avocatul lui Barkley. Lui Pike nu-i plăcea că-l vedea şi pe Kline.

— Haidem, spuse Pike.

Coborâră din maşină, în timp ce Bud şi ceilalţi se îndreptau către ei.

— Larkin, spuse tatăl fetei, în sfârşit! Am fost morţi de îngrijorare pentru tine. Acum plecăm de aici.

Larkin nu se mişcă.

— Nu merg nicăieri. Am venit numai să te avertizăm.

Tatăl ei părea tulburat de parcă s-ar fi aşteptat ca fata să sară în aer.

— Dar trebuie să vii cu noi. Ne-am făcut o mulţime de griji! Spune-i tu, Cordon, zise el, uitându-se la Kline. Spune-i să înceteze.

Pike deja se săturase de ei. Se întoarse spre Bud şi vorbi adresându-i-se direct lui.

— Pitman nu a fost cinstit. Cel pe care l-a identificat drept Alexander Meesh nu este Meesh. Meesh a murit acum cinci ani.

Cordon Kline ridică braţele, protestând.

— Nu avem de gând să ascultăm asemenea insinuări. Te voi da în judecată pentru răpire. Am ştiut că nu eşti întreg la minte din prima clipă în care te-am văzut.

Larkin ridică vocea şi vorbi pe un ton furios,

tensionat.

— Taci naibii din gură!

Îl apucă de braţ pe tatăl ei.

— Ai de gând să mă *asculţi*? Vrei să te uiţi *la mine* şi *să mă asculţi*, te rog? Am venit aici ca să te *prevenim*.

Conner Barkley părea îndurerat.

— Nu te purta în felul ăsta, Larkin. Toată lumea e îngrijorată.

Pike scoase din buzunar fotografiile trimise prin fax şi i le dădu lui Flynn.

— Acesta este Meesh. Nu este cel din fotografiile pe care i le-a arătat Pitman lui Larkin.

Kline şi Barkley se întinseră amândoi peste umerii lui Flynn să se uite şi ei.

Larkin se uită intens la tatăl ei.

— Ne-au minţit, tati.

Tati. Nu părea un cuvânt care să i se potrivească fetei. Lui Pike îi plăcea cum suna în gura ei, dar faptul că îl folosea acum îl întrista.

Kline trase aer în piept.

— Am văzut cu toţii fotografiile acelea şi sunt de acord cu dumneata, bărbatul din ele nu era acest bărbat. Numai că dumneata vrei să ne sugerezi că ar fi minţit intenţionat. Două persoane pot avea acelaşi nume.

Bud aruncă o privire peste celelalte pagini furnizate de Cole.

— Poate că pot avea acelaşi nume, spuse el, dar în niciun caz nu pot avea dosare identice. Acest dosar este identic celui care ne-a fost

furnizat de către Pitman.

Cordon ridică din sprâncene.

— Într-adevăr? Atunci uite cum trebuie să procedăm. Ne descotorosim de Pike chiar aici, chiar acum. El trebuie să iasă din ecuaţie. O luăm pe Larkin acasă şi pe urmă nu ne mai rămâne decât să îl întrebăm pe domnul Pitman despre ce anume este vorba. *Crede-mă*, dacă nu-mi place cum răspunde, am să-l fac să regrete ziua în care s-a născut.

— Nu merg acasă.

Kline se uita fix în pământ, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă câtă bătaie de cap le dădea fata, apoi vorbi cu voce obosită.

— Flynn. Vrei, te rog, să o iei şi să o conduci în maşină?

— Nu, domnule. Numai dacă vine de bunăvoie.

— Nu este în siguranţă acasă, Kline, spuse Pike. Încă nu ţi-ai dat seama?

Gordon Kline se uită la el de sub sprâncenele stufoase şi vorbi, controlându-şi atent tonul.

— Te culci cu ea?

Gura lui Pike tresări, dar se uită la Conner Barkley. Barkley nu reacţionă în niciun fel, iar Pike se simţi şi mai trist pentru fată.

— Te bag în mă-ta, Gordon, spuse Larkin.

— Ce se întâmplă se numeşte obstrucţionarea justiţiei. Eşti martor într-o anchetă federală. Acest Pike te pune într-o situaţie primejdioasă…

— Situaţia în care ne aflăm *este* primejdioasă.

— … şi te ţine departe de oamenii care te-ar

putea ajuta. Tot ce vreau să spun este că s-ar putea ca Pitman să aibă un motiv întemeiat pentru care procedează aşa cum procedează. Îl vom lua la întrebări şi al naibii să fiu dacă nu va trebui să ne explice.

— Întreabă-l de ce s-a prefăcut că nu ştia cine era cu familia King în momentul accidentului lui Larkin, spuse Pike.

— Vrei să zici că ştia?

— A arătat celor din zonă fotografia bărbatului cu pricina cu două zile înainte să ia legătura cu Larkin. Poţi să-l mai întrebi şi de ce omul despre care el susţine că ar fi Meesh încearcă să o omoare în continuare pe Larkin şi după ce King a murit.

Kline clătină din cap.

— Am vorbit chiar azi-dimineaţă cu agentul Pitman. Spune că încă îi caută pe domnul şi doamna King.

— Sunt morţi de mai bine de o săptămână. I-am găsit noi ieri.

— Nu înţeleg.

— Cineva le-a dus cadavrele exact acolo unde am avut eu accidentul, Gordon, zise Larkin. Vrei adresa exactă? La numărul 18187. Cred că a fost un fel de mesaj. Şi anume că am să sfârşesc şi eu la fel ca ei.

Bud se uită la Pike.

— Cum au murit?

— Împuşcaţi în cap. Executaţi în altă parte, pe urmă mutaţi în clădirea depozitului. Maşina este

înmatriculată pe numele lui George King.

— Ce vrei să spui, interveni Kline, că Pitman e în spatele atentatelor la viaţa lui Larkin?

— Nu ştiu. Asta ar explica scurgerile de informaţii, dar ce putem şti sigur este că tot ceea ce v-a relatat vouă au fost minciuni.

— Trebuie să fii cu băgare de seamă, tati, spuse Larkin. Nu poţi avea încredere în el.

Kline îşi îndreptă atenţia spre Pike.

— Bărbatul din fotografie – cel care nu este Alexander Meesh – ai vreo idee cine ar putea fi?

— S-ar putea să fi avem amprentele. Poate că reuşim să îl identificăm.

— În calitate de avocat, trebuie să îţi aduc la cunoştinţă că, dacă tăinuieşti vreo probă investigaţiei poliţiei, poţi fi acuzat de obstrucţionarea justiţiei sau chiar de complicitate la crimă. Vreau să fiu sigur că ştii acest lucru.

— Îmi asum riscul, spuse Pike.

Kline încuviinţă din cap.

— Aşadar, eşti în cunoştinţă de cauză. Te anunţ că din acest moment te-am concediat. Ai înţeles şi tu, Bud? Acest domn nu mai lucrează pentru noi şi nu va mai primi nimic din partea noastră, nici din partea ta, atâta vreme cât eşti angajatul nostru.

— Ce mama dracului *se întâmplă cu tine*? strigă Larkin. Nu ai fost atent deloc?

— Larkin, scumpo, spuse tatăl ei, Pike încalcă legea. Nu putem să ne asociem cu el.

— Am venit încoace ca să te *prevenim*, tati!

Kline o întrerupse.

— Conner, am treabă. Hai să plecăm de aici.

Porni spre Hummer. Conner Barkley ridică sprâncenele, uitându-se către fiica sa. Expresia lui nedumerită se transformase acum într-una nerăbdătoare.

— Acest lucru mă pune într-o poziţie riscantă faţă de autorităţi, Larkin. Gândeşte-te ce implicaţii va avea pentru cei de la Fisc. Gândeşte-te la Comisia pentru Supravegherea Afacerilor. Aş putea avea de pierdut, Larkin.

Nu era vorba aici despre siguranţa lui Larkin. Era vorba despre siguranţa tatălui ei. A afacerilor. A imaginii publice.

— Bud, spuse Pike, pentru informarea exactă a domnului Barkley – nu sunt angajatul tău, nici al lui şi nu am fost nicio clipă. Se uită la Larkin. Pur şi simplu ajut o prietenă.

Larkin se îndreptă hotărâtă spre Lexus, iar Pike o urmă.

— Poliţist Pike…

Pike se uită peste umăr şi îl văzu pe Bud schiţând un zâmbet. Kline şi Conner Barkley ajunseseră deja la Hummer.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, spuse Bud.

Pike urcă în Lexus şi plecă repede. Se amestecă în trafic, uitându-se mereu în oglinzile retrovizoare, dar Hummer-ul încă zăbovea în parcare. Trebuiau să facă rost de altă maşină cât de curând. Kline sau tatăl fetei puteau să o descrie poliţiei pe cea de acum. Pike ştia că pierduseră un

atu. Pierduseră elementul surpriză. Probabil că Gordon Kline deja vorbea la telefon cu Pitman. Trebuiau să se mişte repede. Chiar mai repede decât înainte.

— Ce facem mai departe? întrebă Larkin.

— Ne mişcăm.

Fata îi puse mâna pe umăr.

— Nu ne dăm bătuţi.

— Nu ne dăm bătuţi niciodată.

Pike intră în parcarea unui supermarket din Burbank şi se duse să caute în portbagaj. Rucsacul pe care îl luase de la motel era acolo, împreună cu restul lucrurilor lor. Adăpostea în continuare actele şi hârtiile lui Jorge şi Luis. Pike cotrobăi printre hărţi şi paşapoarte până când dădu peste plicul cu fotografia lui Larkin. O luă, închise portbagajul şi se urcă din nou la volan, revenind pe şosea.

— Ce ai acolo? întrebă ea.

— Fotografia ta. Tipul care te caută i-a dat-o lui Luis. A atins-o, a ţinut-o în mână, aşadar s-ar putea să aibă nişte amprente. Când credeam că Meesh este cel care ne caută, nu aveau importanţă. Dar acum au.

Pike scoase telefonul. Forma numărul, când Larkin vorbi din nou

— Ştii care-i lucrul cel mai îngrozitor? Că îl iubesc, spuse ea.

— Da, ştiu. Şi eu l-am iubit pe taică-meu.

Pike nu mai spusese asta nimănui. Nici măcar lui Elvis Cole.

Iată-l aşadar rămas din nou după program, ca să lucreze împotriva regulamentelor, punându-şi fundul la bătaie şi în pericol să se trezească pârlit dacă scorpia de Marion ar fi aflat, dar lui John Chen ceea ce făcea acum îi plăcea. Absolut şi neîndoielnic, îi PLĂCEA! Poate chiar mai mult decât maşina Porsche. Poate chiar mai mult decât să-şi vadă numele pe prima pagină a ziarelor. Pot chiar mai mult şi decât coţăiala!

Bun, mă rog, hai să nu ne lăsăm chiar duşi de val. Nimic nu era mai bun decât sexul. Chen chicoti când îşi dădu seama cum fusese în stare să gândească, un fel de chiţăit înăbuşit. Îşi urâse întotdeauna chicoti tul. Ceilalţi copii îşi bătuseră joc de râsul lui (la fel cum îşi băteau joc de tot în ceea ce îl privea), dar nu-i mai păsa acum nici cât de o ceapă degerată pentru că – de douăzeci de minute – John Chen devenise BĂRBATUL!

Avusese această revelaţie când îl sunase Joe Pike şi îi ceruse să lase totul baltă şi să verifice nişte amprente.

Prietenul lui apropiat, Joe Pike…

…care *avea nevoie* de John Chen.

…care *aprecia* cunoştinţele şi priceperea lui Chen.

Joe Pike era BĂRBATUL, şi la CINE apela Joe Pike când avea nevoie de ajutor? La John Chen cel dat în mă-sa, uite la cine!

— John! spuse Marion. Mai eşti aici?

Se materializase pe neobservate chiar în spatele lui, căţeaua.

John tresări. Luat prin surprindere, lăsă capul în jos şi îşi strânse umerii, ca şi cum pielea de pe spinare i-ar fi rămas strâmtă, zvâcnind în sus într-un acces subit de panică pe care îl simţise de miile de ori în care tresărise – dar acum John Chen se gândi, nu, BĂRBATUL nu are voie să tresară astfel niciodată.

Chen se îndreptă, se întoarse şi îi zâmbi cu zâmbetul lui cel mai încrezător. Şi, desigur, după aceea chiar *se simţi* încrezător.

— Termin ceva ce am început ieri. Nu-ţi face probleme, Marion. Am pontat de plecare încă de acum o oră.

Deja depăşise limita de ore suplimentare plătite pentru ultima săptămână. Marion se uită pe lângă el în cutia cu amprente. Cutia cu amprente era un recipient etanş de plexiglas unde se amestecau tot felul de chimicale toxice menite să evidenţieze amprentele. John avea acolo, în aburii otrăvitori, fotografia iubitei lui Pike.

Marion se uită bănuitoare la fotografie.

— Mi se pare cunoscută.

— Da, are una dintre feţele alea care ţi se par mereu cunoscute.

— Ce caz?

— Crima din Drano. Detectivii consideră că s-ar putea să fi fost la locul crimei încă o persoană.

John nu fusese niciodată atât de sigur pe el când scornea minciuni. Acum părea să izvorască din acelaşi loc cu adevărul cel mai adevărat.

Marion se mai uită o vreme la fotografie, apoi

se îndepărtă, iar Chen se întoarse la cutia etanşă şi examină fotografia prin peretele de plastic. Începuseră să apară urme albe pe ea, dar mai era cale lungă. Amprentele nu sunt decât sudoare. După ce se evaporă apa, rămâne un reziduu organic. Vaporii de Superglue reacţionau acum cu aminoacizii, glucoza şi peptidele şi formau o mâzgă albă, dar până când aceasta să se închidă la culoare şi să devină o imagine, mai dura. John considera că trebuia să mai aştepte cel puţin zece sau cincisprezece minute până când amprentele urmau să fie utilizabile.

O umbră se întinse pe geamul uşii, iar Chen o văzu de cealaltă parte pe LaMallo. Se trăsese într-un colţ de umbră, să nu fie observată de Marion. Îi făcu semn cu mâna, arătă spre Sala Armelor şi dispăru.

Chen se asigură că Marion plecase de tot şi ieşi repede din laborator. LaMallo îl aştepta în Sala Armelor şi îi ţinu uşa să se strecoare înăuntru.

— Vino încoace, spuse ea. Nu vreau să ne vadă nimeni împreună.

Îl trase tare, aproape luându-l pe sus şi încuie uşa în urma lui.

— Ai ceva? o întrebă Chen.

LaMallo îl conduse spre spaţiul ei de lucru, relatându-i ce descoperise.

— Browningul nu mi-a dat nimic; a fost furat în 1982 de la un poliţist din Houston, pe nume David Thompson. Analiza balistică arată că a fost

folosit, dar semnele nu se potrivesc cu nimic din ce avem noi.

Biroul Armelor de Foc şi Explozibililor păstra o evidenţă informatică a armelor, gloanţelor şi tuburilor de cartuşe recuperate de la locurile crimelor.

— Dar cu Taurus-ul lucrurile stau altfel, continuă LaMallo. Uită-te aici…

Îl duse la calculatorul ei. Pe ecran era fotografia mărită a bazei unui tub de cartuş. Consta într-un inel de alamă care înconjura capsa argintie lovită de percutor ca să declanşeze glonţul. O adâncitură întunecată în centrul capsei indica unde fusese lovită aceasta de percutor.

— Vezi? Aproape că îţi sare în ochi, nu-i aşa?

Tubul de cartuş i se părea lui Chen absolut identic cu toate celelalte pe care le văzuse.

— Ce anume?

— Percutorul ăsta lasă urme ca de ac. Vezi aici, unde-i ascuţit? Eu când am văzut, mi-am zis, drace, ştiu percutorul ăsta.

Adâncitura i se părea lui Chen rotundă ca oricare alta, dar de-aia erau specialiştii în arme de foc de-a dreptul vrăjitori.

— Acum doi ani, spuse LaMallo, pistolul Taurus a fost folosit într-o serie de jafuri cu maşina şi un jaf soldat cu o crimă în Exposition Park. Nu s-au făcut arestări, dar suspecţii erau cu toţii membri ai aceleiaşi bande. MS-13, *Mara Salvatrucha*. Este un „măgăruş”, John.

Un „măgăruş” însemna un pistol de stradă

care nu aparţinea, de obicei, cuiva anume, ci era folosit pe rând de membrii aceleiaşi bande.

LaMallo clătină din cap.

— Îmi pare rău, amice. Aş fi vrut să-ţi pot da ceva mai precis, dar asta-i tot ce am. Nu mi se pare cine ştie ce.

— Este mai mult decât nimic.

Chen dădu fuga la el în laborator. Amprentele se desenaseră binişor. Luă fotografia cu o pereche de pense şi o studie sub lupă. Urmele circulare ale amprentelor se îmbulzeau una peste alta din belşug pe marginile laterale ale pozei, acolo unde oamenii o apucaseră cu degetul mare, dar şi în părţile de sus şi de jos. Urme se vedeau peste tot pe fotografie, chiar şi în mijloc. Chen remarcă vreo câteva amprente care s-ar fi putut dovedi folositoare. Luă fotografia şi o duse la spaţiul său de lucru. O fixă într-o ramă subţire de metal şi întinse cu o pensulă, cu grijă, un strat fin de pulbere albastră pe tot spatele ei. După ce acoperi bine totul, suflă cu o pompiţă de aer excesul de pulbere albastră, dând la iveală mănunchiuri de amprente amestecate, unele dintre ele folosibile, dar cele mai multe nu. Întoarse fotografia, repetă procedura şi examină pe rând toate amprentele izolate.

Până la urmă, Chen rămase încântat. Avea douăsprezece amprente separate şi întregi, fiecare cu caracteristici clare şi diferite. Caracteristicile reprezentau acele elemente după care amprentele puteau fi identificate – vârtejurile, liniile curbe şi

bifurcaţiile care le făceau unice. Culese fiecare dintre aceste amprente cu o bucată de bandă adezivă transparentă, apoi lipi banda pe un suport transparent din plastic. Le aranjă pe rând într-un scaner digital şi le fotografie cu rezoluţie cât mai bună. Descarcă fotografiile în calculator, apoi folosi un program specializat în identificarea şi memorarea caracteristicilor. Sistemul FBI de identificare a amprentelor nu compară fotografii ale acestora, ci o listă codificată de elemente specifice. După ce obţineai codificarea numerică a caracteristicilor amprentelor, totul devenea mult mai uşor. Calculatorul termină de codificat toate cele douăsprezece amprente, apoi Chen le introduse în sistem, cerând în mod special o căutare în baza de date internaţională.

Se uită din nou la ceas. Pike şi cu fata transpirau în parcare, iar el nu voia să fi lase să transpire prea mult. Nu voia ca Pike să îşi piardă încrederea în el.

Dar nu avea de ce să-şi facă griji. Logo-ul Interpolului apăru curând pe ecranul computerului şi el citi rezultatele. Sistemul găsise corespondenţe în baza de date pentru toate cele douăsprezece amprente, identificându-le ca aparţinând unui număr de şapte bărbaţi diferiţi, dintre care pe doi deja îi identificase – Jorge Petrada şi Luis Mendoza. La fel ca Petrada şi Mendoza, patru dintre ceilalţi erau gangsteri din America de Sud asociaţi cu Esteban Barone. Dar al şaptelea nu era.

Chen îşi dădu seama că i se uscase gura abia când nu reuşi să înghită.

Acum înţelegea de ce era amestecat Departamentul de Justiţie.

De ce se implicaseră şi cei de la Parker Center.

Tipări cele şapte file, le prinse cu grijă laolaltă şi şterse totul din computer, astfel încât nimeni să nu mai poată vedea informaţiile pe care le primise. Adună fotografiile amprentelor şi le puse într-un plic, împreună cu fotografia fetei. Luă plicul şi dosarele şi ieşi din birou.

Soarele cobora spre apus, umplând cerul de flăcări. Munţii Verdugo se decupau întunecaţi pe fondul purpuriu. Chen se duse direct la maşina lui Pike, fără să-i pese nici cât negru sub unghie dacă Marion îl vedea de undeva, pentru că era o chestiune mai presus de Marion. Era ceva mai important decât orice caz la care lucrase şi, probabil, avea să lucreze. Îi dădu hârtiile lui Pike.

— Citeşte asta.

Fata văzu fotografia de pe prima pagină şi spuse:

— El e! El e bărbatul din fotografie!

Fata se trase aproape de Pike şi citiră împreună. Chen nu se mai gândi ce ai naibii de sexi era sau că îşi ţinea palma pe coapsa lui Pike în timp ce citea şi nu mai încercă să îşi imagineze ce gust avea pielea ei. Se gândea numai la ceea ce citeau acum amândoi.

Amprenta îi aparţinea unui bărbat pe nume Khali Vahnich. Vahnich, în vârstă de patruzeci şi

doi de ani, era un fost bancher de investiţii din Republica Cehă, condamnat pentru trafic de droguri înainte de a-şi fi părăsit ţara natală. De atunci, activitatea lui se îmbogăţise cu trafic de droguri la scară şi mai mare, vânzări ilegale de armament şi asociere cu organizaţii teroriste recunoscute din Europa şi din Orientul Mijlociu. Un avertisment scris mare cu negru apărea în centrul paginii. John şi-l amintea limpede de pe ecranul calculatorului şi era convins că nu îl va putea uita niciodată. Parcă suprafaţa ecranului s-ar fi tulburat şi ar fi apărut un monstru:

AVERTISMENT

ACEASTĂ PERSOANĂ SE AFLĂ PE LISTA URMĂRIŢILOR PENTRU TERORISM. ANUNŢAŢI IMEDIAT FBI DACĂ CREDEŢI CĂ SE AFLĂ ÎN ZONA DUMNEAVOASTRĂ. REŢINEŢI PERSOANA PRIN ORICE MIAOACE.

Pike termină primul de citit. Se uită imediat la John, iar acesta avea să îşi aducă aminte toată viaţa expresia lui. Pe faţa lui Pike nu se citea nimic, absolut nimic, dar lentilele negre ale ochelarilor săi reflectau razele soarelui ca pe un foc mocnit. Chen se simţi foarte de mândru de Pike şi, imediat, teribil de mândru şi de fericit că acest om îl amestecase şi pe el în viaţa lui.

— Mulţumesc, John, spuse Pike.

— Oricând ai nevoie. Dacă pot să te ajut, am să o fac. Indiferent ce-mi ceri, am să te ajut.

— Ştiu.

Pike întinse mâna şi Chen i-o strânse, dorindu-

şi să nu-i mai dea drumul niciodată, pentru că acum John Chen simţea că avea ceva, ceva care îl făcea mai bun decât fusese vreodată sau decât avea să devină vreodată; ceva ce ar fi dorit să păstreze pentru totdeauna.

— Noroc, frate! spuse Chen.

11

În seara aceea făcură ceai fierbinte de iasomie şi mâncară mâncare chinezească, în timp ce Larkin se uita la televizor. Pike îi telefonă lui Cole, îl puse la curent cu noutăţile şi făcură un plan de acţiune pentru a doua zi.

Când emisiunea la care se uita se termină, Larkin se duse la ea în cameră, dar peste câteva minute se întoarse, îmbrăcată în pantaloni scurţi şi cu altă bluză. Se cuibări într-un colţ de canapea şi se apucă să răsfoiască o revistă. Canapeaua era destul de mică. Picioarele ei goale ajungeau aproape de Pike. El ar fi vrut să îşi lase mâna peste ele, dar se abţinu. Se mută pe un fotoliu.

Lui Pike nu-i păsa de Pitman ori de ancheta lui, ori de motivul pentru care acesta minţise decât în măsura în care toate acestea o afectau pe fată. Nu-i păsa dacă Pitman era un poliţist bun sau un poliţist prost, sau dacă era ori nu complice cu Vahnich sau cu King. Vânase un om pe nume Meesh, acum ajunsese să vâneze un om pe nume Vahnich. Dacă Pitman încerca să îi facă rău fetei, avea să îl vâneze pe Pitman. Pe el nu-l interesa decât fata.

O urmări citind. Ea îi surprinse privirea şi

zâmbi, nu zâmbetul acela obraznic, unul cumva mai blând.

— Tu nu zâmbeşti niciodată, spuse ea.

Pike îşi atinse falca.

— Aşa arăt eu când zâmbesc.

Larkin râse şi se întoarse la revista ei.

Pike se uită la ceas. Hotărî că aşteptase destul şi puse mâna pe telefon.

— Îi dăm drumul.

Larkin închise revista, păstrând semn cu degetul şi îl privi serioasă.

Pike avea numărul lui Pitman de când acesta îi lăsase mesaj. Îi răspunse imediat.

— Pike la telefon.

— Eşti mare figură, omule.

— Ţi-a spus Kline?

— Kline, Barkley, Flynn. Ce dracu' crezi că faci?

— Ce ştii despre Khali Vahnich? Ai auzit de el?

Pitman ezită.

— Trebuie să te opreşti, Pike.

— Vahnich schimbă lucrurile. Larkin vrea să se întoarcă.

Pitman ezită din nou.

— OK, asta-i bine. Este un lucru inteligent. Trebuie să fie în siguranţă.

— Da. Am eu grijă să fie în siguranţă, spuse Pike.

Fata zâmbi, în timp ce Pike stabilea detaliile.

A doua zi dimineaţă la ora 6.57 Pike urmări un Ford albastru metalizat intrând dinspre Alameda

Street în parcarea de la Union Station. Maşina încetini să facă loc sutelor de navetişti care ieşeau din gară, apoi se strecură spre capătul îndepărtat al parcării.

Donald Pitman se afla la volan şi Kevin Blanchette pe locul din dreapta. Era prima oară când Pike îi vedea pe amândoi, dar Cole le făcuse descrieri precise, iar Pitman îi spusese că vor veni cu un Ford albastru metalizat. Amândoi erau bărbaţi arătoşi, proaspăt raşi, spre patruzeci de ani. Pitman avea o faţă îngustă şi un nas ascuţit; Blanchette era mai masiv, cu obraji bucălaţi şi cu un început de chelie.

Nici ei, nici vreun altul dintre cei şapte agenţi federali care supravegheau zona gării nu îl văzuseră pe Pike. Aceştia din urmă îşi ocupaseră poziţiile în urmă cu nouăzeci de minute. Pike se afla acolo încă de la ora trei dimineaţa.

Îi urmărea cu binoclul său Zeiss din cămara de la etajul doi a unui restaurant mexican de pe Olvera Street care îi aparţinea prietenului său Frank García. Parterul tocmai se renova, aşa că restaurantul fusese închis. Pitman îi aştepta pe Pike şi pe Larkin să sosească la ora şapte, numai că asta nu avea să se întâmple. Larkin tocmai îşi lua micul dejun cu Cole, iar Pike îl pândea din cămară.

La ora 7.22, Pitman şi Blanchette coborâră din maşină. Rămaseră să se uite la trafic şi la fluxul de navetişti, dar Pike ştia că sunt îngrijoraţi. La 7.30 urcară din nou în maşină. Nu avea să mai dureze

mult până să admită că fuseseră păcăliţi.

Pike se grăbi să coboare scările spre toaleta personalului de lângă bucătăria de la parter. Avea o singură fereastră care dădea spre gară. Pike o deschisese imediat ce sosise, astfel ca mişcarea ei să nu atragă atenţia.

La ora 7.51, cei şapte agenţi însărcinaţi cu supravegherea perimetrului îşi părăsiră punctele de observaţie şi se adunară în colţul nordic al parcării. Pitman dăduse semnalul părăsirii poziţiilor. Pike ieşi din restaurant şi se duse repede la maşina lui Cole, parcată la capătul lui Olvera Street. Cole luase în schimb Lexus-ul.

Urmări Fordul albastru pe Alameda spre Roybal Building – sediul FBI. Aglomeraţia era aiuritoare, doar câteva maşini reuşeau să se strecoare mai departe pe culoarea verde a semafoarelor, dar Pike contase pe acest lucru şi îl folosea în favoarea sa.

Fordul albastru era la trei maşini în faţa lui când galbenul se transformă în roşu. Pitman rămase prins la semafor. Pike trase maşina pe dreapta, coborî şi se îndreptă spre semafor. Când luminile începură să clipească, semnalând că urma să se facă verde, o luă la fugă din ce în ce mai repede. Se apropie de maşină ca un rechin care îşi urmăreşte prada, prin unghiul mort al oglinzilor retrovizoare. Niciunul dintre bărbaţi nu îl văzu şi niciunul nu se aştepta la atacul lui. Ajunse la portiera din dreptul lui Blanchette exact când se aprindea lumina verde a semaforului şi

sparse geamul cu tocul pistolului. Deblocă uşa şi înfipse pistolul în coasta lui Blanchette, strigând tare, ca să nu-i dea timp să se dezmeticească:

— Centura! Desfă centura!

Îi smulse lui Blanchette pistolul, apoi îl trase pe agent jos din maşină, împingându-l în stradă, în timp ce aţintea pistolul asupra lui Pitman.

— Ţine mâinile pe volan! Dacă le ridici de pe volan, te împuşc!

Maşinile din faţa lor plecaseră, banda era liberă. Claxoanele maşinilor din spate urlau în cor în timp ce Pike se strecura în maşină.

— Pike? spuse Pitman.

Pike îi luă pistolul şi îl aruncă în spate.

— Dă-i dramul!

Pitman nu se clinti, poate şi din cauza surprizei, dar ochii îi străluceau de furie.

— Sunt agent FBI. Nu poţi să…

Pike îl lovi tare în frunte cu pistolul, înşfăcă volanul şi acceleră, plecând de la semafor.

Când Pitman se trezi, se aflau sub podul de pe First Street, parcaţi între două coloane de beton la capătul dinspre Los Angeles River. Maşinile abandonate şi ridicate de către municipalitate erau parcate pe rânduri regulate în spaţiul neutilizat de sub pod. Erau la mai puţin de opt străzi depărtare de maşina lui Cole.

Pitman se smuci încercând să se ridice şi să plece, dar Pike îi legase încheieturile de volan cu nişte fâşii de plastic. Pitman se trase cât mai departe de el.

— Ce faci? Ce mama naibii faci, Pike? Dă-mi drumul!

Acum, când îl vedea de aproape, Pitman părea mai tânăr. Pielea de pe frunte plesnise acolo unde îl lovise, lăsându-i pe faţă o crustă sângerie. Pike se uita la el, cu pistolul în poală.

— Ai atacat un agent FBI, zise Pike. M-ai *răpit* de-a dreptul! Dă-mi drumul. Taie legăturile şi facem totul uitat. Pot să te ajut!

— Nu eu sunt cel care are nevoie de ajutor, spuse Pike, bătând uşurel pistolul cu palma.

Pitman începu să răcnească şi mai tare, iar faţa i se strâmbă şi i se schimonosi ca şi cum ar fi vrut să se mişte în toate direcţiile în acelaşi timp.

— Eşti în rahat – eşti în rahat *până-n gât*! Ai încălcat legi federale importante! Dacă nu dispari acum, ai să putrezeşti în *puşcărie*!

— Khali Vahnich, spuse Pike. Un terorist.

— Fă cum îţi spun, Pike – dispari!

— Un terorist recunoscut.

— Nu discut asemenea lucruri!

Pike ridică puţin Kimber-ul, doar cât să îl îndrepte înspre Pitman.

— Discutăm despre dacă vei muri sau nu.

— Sunt agent federal! Ai omorî un agent federal!

Pike încuviinţă, tăcut şi calm.

— Dacă aşa trebuie…

— Iisuse Cristoase!

Pike ridică insigna lui Pitman. Îl căutase prin buzunare după documente.

— Nu a fost vorba niciodată despre familia King, Pitman. A fost vorba de la început despre Vahnich. Ai transformat-o pe fată în ţintă ca să pui mâna pe terorist. Sau ca să îl protejezi.

— Eşti nebun. Nu încerc să îl protejez.

— Ei i-ai spus că Vahnich este Alexander Meesh.

— Trebuia să protejăm cazul.

— I-ai spus că încearcă să o ucidă ca să îşi apere investiţiile făcute cu familia King, dar familia King era moartă deja. Nu mai exista niciun caz de protejat!

— Abia ieri am aflat că sunt morţi, Pike! N-am ştiut! Noi am crezut că îi ajută să…

— Nu există „noi”, Pitman. Este vorba numai despre tine. Familia King a murit, de ce ar mai dori Vahnich să o omoare?

— Nu ştiu!

— Eu cred că tu i-ai omorât şi pe urmă ai vândut-o pe fată ca să îl ajuţi pe Vahnich.

Pike ridică din nou pistolul, iar Pitman smuci tare legăturile de plastic, cu ochii ieşiţi din orbite că ai unui iepure prins în lumina farurilor.

— *Noi nu am ştiut*! Jur pe Dumnezeu că ăsta-i adevărul curat! Ascultă-mă – am ştiut că fac afaceri împreună, Vahnich şi King, dar nu am aflat că Vahnich este în L.A. decât chiar înainte de accident. Caută în portbagaj – găseşti servieta mea acolo. Caută în ea, Pike! Nu-ţi spun decât adevărul…

Pike îl studie pe Pitman, îl citi, pe urmă luă

cheile maşinii şi găsi în portbagaj o servietă dolofană. Servieta era încuiată. O luă şi se întoarse cu ea pe scaunul din faţă.

— Am cheile în buzunar… spuse Pitman.

Dar Pike nu se obosi cu cheile. Deschise încuietoarea servietei cu cuţitul. Scrisori, rapoarte şi dosare cu antetul Departamentului de Justiţie şi al Serviciului de Securitate Internă erau înghesuite de-a valma, fără o ordine anume.

— Deci nu eşti de la Crimă Organizată.

— Sunt de la Securitate Internă. Uită-te la notiţele mele…

— Taci din gură, Pitman.

Multe dintre pagini erau marcate CONFIDENŢIAL. Pike văzu rapoarte despre tranzacţiile financiare ale familiei King şi despre rezultatele supravegherii lor, alte rapoarte care făceau legătura între Vahnich şi Barone, plus diferiţi parteneri cu sau fără nume din America de Sud. Multe dintre documente descriau mişcările şi acţiunile lui Khali Vahnich, atât aici, cât şi peste hotare.

Pike citi până ce reuşi să înţeleagă, pe urmă se uită la Pitman.

— Vahnich face bani pentru terorişti.

Pitman părea obosit. Încuviinţă.

— Asta-i varianta scurtă. Singura sursă importantă de finanţare a activităţilor teroriste, cu excepţia contribuţiilor de stat din Orientul Mijlociu, rămâne traficul de droguri. Cumpără, vând, investesc şi scot profit. Blestemaţii ăştia

sunt nebuni, Pike. Nu mă refer la nebunii care se aruncă în aer, vorbesc despre organizaţii. Ca orice altă maşină de război din lume, mănâncă bani şi vor mai mult. Exact asta vrea şi Vahnich. Lucrează ca un bancher de investiţii, dar se află în slujba ticăloşilor. Le investeşte banii, scoate profit, apoi realimentează maşina de război.

— Împreună cu King?

— Chestiunile economice sunt la fel pentru toată lumea – republicani sau democraţi, baroni ai drogurilor sau Al Qaeda. Îţi limitezi riscul diversificând afacerile. Soţii King erau străluciţi în domeniul imobiliarelor, iar Vahnich voia să îşi diversifice afacerile. A băgat în joc o sută douăzeci de milioane cu familia King – şaizeci de mii ale cartelurilor, dar alte şaizeci strict ale zonei de război. Treaba mea este să identific şi să capturez banii. Nu vrem să vedem că se întorc cu profit ca să fie folosiţi la antrenarea atentatorilor sinucigaşi.

— Şi unde sunt banii?

— Nu ştiu. King a acceptat să fie transferaţi într-un cont din străinătate, dar pe urmă au fost mutaţi în aceeaşi zi şi nu ştim unde au ajuns. Poate că din acest motiv l-a omorât Vahnich. Poate că voia să-şi ia banii înapoi.

— Aşadar, nu-i vorba decât despre afaceri imobiliare.

Pitman râse, cinic şi sec.

— Tot ce se întâmplă în lumea de astăzi este despre imobiliare, Pike. Tu nu citeşti ziarele?

Pike îl privi îndelung, gândindu-se la Khali Vahnich, la familia King, la toţi băieţii ăia veniţi din Ecuador. Se gândi la Larkin, închisă în casa din Echo Park, despărţită de prietenii şi de viaţa ei, urmărită de un tip pe nume Khali Vahnich care o voia moartă.

— De ce încearcă Vahnich să o omoare?

— Nu ştiu. Am crezut că am înţeles. M-am gândit că din cauza soţilor King.

— Soţii King au murit.

— Nu am ştiut că Vahnich o să încerce s-o omoare. De unde să fi ştiut?

— Ar fi trebuit să le spui tuturor adevărul. Teroriştii nu au preluat controlul asupra Los Angeles-ului, Pitman – încă trăim într-o lume liberă. Ar fi trebuit să le spui cu cine au de-a face.

Pitman păru să nu înţeleagă, pe urmă clătină din cap.

— Le-am spus.

— Ce le-ai spus?

— Au ştiut că este vorba despre Vahnich. Fata nu, dar tatăl ei a ştiut. Ne-a avertizat să nu-i spunem şi ei.

Probabil că Pike arăta nedumerit, căci Pitman încercă să-i explice.

— Am avut mai multe întâlniri, Pike – tatăl ei, avocaţii, oamenii noştri. Nu vrem să îndepărtăm un martor cooperant, dar aveam nevoie de discreţie. Iar Barkley ne-a spus că ea n-ar putea păstra secretul. Ne-au recomandat să nu dezvăluim identitatea lui Vahnich decât înainte de

proces.

— V-au recomandat? Adică tatăl ei a minţit-o?

— Fata nu-i o persoană foarte stabilă. Ar fi folosit informaţia ca să atragă atenţia asupra ei.

Pike simţi că i se face frig, chiar dacă dimineaţa era fierbinte. Îi veni în minte starea fetei de ieri-seară, disperată să îl prevină pe tatăl ei. Cerându-i imperativ să meargă să îl avertizeze.

— Este o zărghită, omule, zise Pitman. Ar fi trebuit să îţi dai seama până acum.

Pike se uită din nou la insigna lui Pitman. Se gândi la propria lui insignă. Renunţase la ea ca să ajute familia lui Wozniak. Ţinuse la insigna lui şi la tot ce reprezenta ea, dar ţinuse şi mai mult la familia lui Wozniak. Familiile au nevoie de protecţie. Familiile au nevoie de cineva care să le protejeze. Aşa simţise Pike. Aşa simţea.

— N-a vrut decât să facă ceea ce e corect, spuse Pike. Lăsă pistolul deoparte. Cred că am terminat.

Pitman trase de legăturile de la mâini.

— Taie chestiile astea. Adu-o înapoi, Pike. Putem să-i asigurăm protecţia, iar tu ne-ai putea ajuta să-l găsim pe Vahnich.

Pike deschise portiera.

— Tocmai eşti legat de un volan. Nu te poţi proteja nici măcar pe tine.

Coborî din maşină, luând cu el cheile şi insigna.

Abia atunci îşi dădu seama Pitman că pleca, şi smuci mai tare de volan.

— Ce mama naibii? Ce faci?

Pike aruncă îi insigna în fluviu.

— Nu-mi arunca insigna! Pike…

Pike aruncă şi cheile după insignă.

— Pike!

Plecă fără să se uite înapoi.

Dimineaţa, înainte de a se duce să stea cu fata, Cole se opri pe la birou ca să ia rapoartele despre listele de convorbiri. Prietena lui de la compania de telefonie îi trimisese treizeci şi şase de pagini cu numere de telefon date şi primite, unele dintre ele identificate, dar cele mai multe nu. Cole avea de gând să le parcurgă unul câte unul, iar probabil că fata avea să se ofere să îl ajute. Îi plăcea fata asta. Avea umor, era deşteaptă şi râdea la glumele lui. Toate elementele de bază pentru o hrană sănătoasă a orgoliului propriu.

Când intră, ea era întinsă pe canapea şi se uita la televizor cu căştile iPod-ului pe urechi.

— Cum poţi să te uiţi la televizor şi să asculţi altceva în acelaşi timp? întrebă Cole.

Ea ridică iPod-ul pe care tot el i-l dăduse.

— După anii optzeci nici nu s-a mai compus muzică, nu-i aşa?

— Trebuie să dau nişte telefoane şi pe urmă vreau să te rog să mă ajuţi la ceva.

Ea se ridică, interesată.

— La ce anume?

— Să facem ordine în nişte numere de telefon. Trebuie să desenăm un fel de arbore telefonic pornind de la mobilele găsite de Pike. Vom urmări

toate numerele până când vom ajunge să identificăm pe cineva care ne-ar putea duce la Vahnich. Ca în jocul acela în care uneşti puncte cu linii.

O aşează la masă cu lista în faţă şi îi arătă ce numere aparţineau lui Jorge, Luis şi bărbatului pe care îl credeau Khali Vahnich, fost Alexander Meesh. Îi arătă cum să procedeze, pe urmă se aşează pe canapea, cu telefonul în mână. De dimineaţă găsise la birou un mesaj din partea Mariei Hendricks, care îl informa că depozitul de la numărul 18187 era proprietatea fondului privat de investiţii Tanner Family, care mai deţinea şi alte clădiri mari în centrul oraşului Los Angeles, toate scoase la vânzare. Ca de obicei, Marla studiase totul în detaliu. Proprietatea fusese achiziţionată de dr William Tanner în 1968 şi trecută în administrarea fondului în 1975. Administratorul fondului de investiţii era fiica cea mare a doctorului Tanner, doamna Elizabeth Little, care se ocupa de vânzarea proprietăţilor. Marla adăugase numerele de telefon ale doamnei Elizabeth Little.

Cole formă unul dintre numere.

— Da, Elizabeth Little la telefon.

— Mă numesc Elvis Cole. Vă sun în legătură cu o proprietate pe care vreţi să o vindeţi. Reprezint interesele unui cumpărător.

Vechea momeală. Funcţiona fără greş.

— Care proprietate?

— Un spaţiu de depozitare din centru. La

numărul 18187.

— Ah, sigur. Îi aparţine tatălui meu. Dizolvăm fondul. Voi încerca să vă răspund la întrebări, dar pentru condiţiile de vânzare va trebui să staţi de vorbă cu brokerul nostru.

Vorbea normal. Nu părea o persoană care ar putea ascunde două cadavre sau ar cunoaşte pe cineva care să facă aşa ceva.

— Acţionaţi în numele unui cumpărător?

— Da’

— Atunci trebuie să ştiţi de la început că luăm în considerare toate ofertele, dar că veţi fi puşi pe o listă de aşteptare. Avem un contract de preempţiune cu cineva care doreşte să cumpere toate cele şapte proprietăţi pe care le vindem. Dar nu cred că clientul dumneavoastră are de ce să-şi facă griji. Opţiunea aceasta este pe punctul să expire.

— Vrea cineva să cumpere toate cele şapte proprietăţi?

— Potenţialul de creştere este enorm, având în vedere explozia imobiliară din centru. Credeţi că pe clientul dumneavoastră l-ar putea interesa toate şapte?

— Despre ce sumă discutăm pentru toate proprietăţile?

— Să zicem că am putea începe de la două sute de milioane.

Listele de opţiuni sunt ceva curent în tranzacţii de asemenea anvergură. Oamenii au nevoie de timp ca să adune banii. Uneori

înţelegerile se finalizează, alteori nu. Aceasta se pare că nu se va finaliza. În această situaţie, vom încerca să vindem proprietăţile individual. Dacă atunci cumpărătorul dumneavoastră va mai fi interesat, putem sta de vorbă.

— Îi voi transmite tot ce am discutat. Care este termenul de preempţiune?

— În cazul de faţă, patra luni. Cred că expiră în… să mă gândesc… în vreo patra zile.

— Mi-am notat. Încă o întrebare: vă deranjează să îmi spuneţi numele cumpărătorului cu care aţi semnat precontractul?

— Câtuşi de puţin. Stentoram Real Holdings. Nu am numărul de telefon, dar vi-l poate da tot brokerul. Dacă nu au reuşit să adune banii, poate că le vine în ajutor clientul dumneavoastră. Ne-ar plăcea ca tranzacţia să se încheie.

Cole notă numele în carnetul său. Stentoram Real Holdings. Închise exact în clipa când Pike intra pe uşă.

Fata ciripi:

— Hei, salut!

— Bună, spuse Cole.

Pike nu se mişcă şi nu scoase niciun cuvânt. Arătase întotdeauna ciudat, dar acum arăta straniu de tot. Cole se întrebă ce se întâmplase.

— Ai vorbit cu fratele Pitman?

Pike traversă livingul şi se duse în baie. Straniu.

Cole luă din nou telefonul şi formă numărul de la informaţii.

— Numărul de la Stentoram Real Holdings, vă rog. Din Los Angeles.

Larkin ridică privirea.

— Cum ai spus?

— Stentoram Real Holdings.

— Este una dintre companiile tatălui meu.

Computerul companiei de telefonie găsi numărul. Cole îl notă, fără să se uite la fată. Când termină convorbirea, se duse la masă. Puse carnetul în faţa ei, astfel încât fata să poată citi ce notase. Stentorum Real Holdings.

— Proprietarul acestei firme este tatăl tău?

— Tehnic, cred că sunt şi eu. Face parte din holdingul familiei.

Apa se opri şi Pike ieşi din baie. Era fără cămaşă şi avea pielea roşie, ca şi cum ar fi simţit nevoia să se frece bine şi să scoată de pe el urmele oricărei persoane cu care avusese de a face. O plasă de cicatrici ca o pânză de păianjen îi brăzda pieptul acolo unde fusese împuşcat. Îşi trase pe el un tricou.

— Avem nevoie de tine, spuse Cole.

— Ce este?

— Tatăl lui Larkin e proprietarul unei firme care se numeşte Stentorum Real Holdings. Stentorum încearcă să cumpere depozitul de la numărul 18187, împreună cu alte şase clădiri scoase la vânzare de acelaşi proprietar. Au încheiat acest precontract în urmă cu patru luni şi acum e pe cale să expire.

Cole se uită la Pike, lăsându-l pe el să

hotărască ce voia să fi spună fetei şi ce nu.

Larkin scutură din cap.

— Ce înseamnă asta? Sunteţi siguri? Tata vrea să cumpere clădirea aceea? Depozitul unde am găsit cadavrele?

Pike îi întinse mâna peste masă. Larkin îşi puse palma în palma lui, iar Pike i-o strânse. Cole îl văzuse pe Pike făcând flotări sprijinindu-se în degete; numai în cele două degete arătătoare. Putea să spargă alune între degete fără să clipească, la fel ca pe nişte baloane de săpun. Dar nu acum. Acum era blând.

— Urmăreşte-mă atent, bine? spuse Pike. Întăreşte-te, pentru că ce urmează va fi şi mai rău.

Larkin se uită la Cole, pe urmă din nou la Pike. Dădu din cap cu o resemnare tristă.

— Spune-mi. Tot ce ai aflat.

— Tatăl tău şi Cordon Kline au ştiut amândoi că Meesh era de fapt Khali Vahnich. Au făcut o înţelegere cu Pitman ca tu să nu afli. Pitman zice că n-a fost ideea lui, ci a tatălui tău.

Larkin strânse din pumni până când i se văzură clar tendoanele, dar pe faţa ei nu se citea nimic.

— De ce să fi dorit asta?

— Nu ştiu.

— Oamenii ăştia dezgustători au făcut afaceri cu tata?

— Aşa s-ar părea.

Larkin se lăsă pe spate şi izbucni în râs, dar el o ţinu în continuare de mână.

— Acum facem doar presupuneri, zise Cole. Va trebui să punem întrebări.

— Am crescut printre ei! Recunosc un conflict de afaceri imediat ce îl văd! Nu au putut să încheie tranzacţia, iar acum altcineva le va sufla depozitul. Vahnich i-a omorât pe soţii King. Acum vrea să mă omoare pe mine şi pe…

Se opri dintr-odată şi privi lung listele nesfârşite cu numere de telefon, înainte să ridice privirea.

— Sau a fost tata?

Cole nu înţelegea ce vrea să spună, dar Pike părea să ştie, pentru că el îi răspunse.

— Voi afla.

Faţa ei bronzată păli şi deveni sumbră, iar în ochi i se citi durerea aceea pe care o simţi când eşti zdrobit, când ţi se smulge din inimă şi ultimul strop de dragoste.

— Nu vreau să ştiu, spuse ea. Te rog, nu afla. Te rog, nu-mi spune.

Atunci Cole îşi dădu seama ce începuse să întrebe mai devreme: dacă tatăl ei fusese acela care îi spusese lui Vahnich unde să o găsească.

— Facem prea multe presupuneri, spuse Cole. Mai bine hai să acţionăm ca nişte detectivi.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Pike zăbovi o clipă, apoi îl urmă şi ieşiră din casă.

Larkin îl urmări pe Pike plecând şi în clipa în care păşi afară îl văzu încadrat în spaţiul uşii deschise ca o fotografie dintr-o revistă, încremenit în timp şi spaţiu. Un bărbat voinic, dar nu uriaş.

Mai degrabă de statură medie. Din spate, cu mânecile acoperindu-i braţele şi cu capul întors într-o parte, părea emoţionant de normal, ceea ce o făcea să îl iubească încă şi mai mult. Un supraom nu riscă nimic, pe când un om obişnuit riscă totul. Se uită peste umăr când împinse uşa în urma lui şi ea văzu cât de golit de expresie îi era chipul, cum îi luceau ochelarii negri, apoi uşa se închise şi rămase singură.

— Fă să fie bine. Te rog, fa să fie bine, se rugă ea în încăperea goală.

Era mai speriată acum decât atunci când trăgeau în ea tipii din Ecuador. Dacă tatăl ei o abandonase, atunci era cu adevărat singură, mai singură decât se simţise sau se ştiuse vreodată, mai singură decât crezuse că este cu putinţă. Se simţea în afara propriului trup. Se gândi că ar putea fi furioasă sau răzbunătoare, dar parcă ar fi apăsat cineva pe un întrerupător şi ar fi lăsat-o complet golită.

Se duse în baie şi se privi în oglindă. Voia să vadă dacă goliciunea, dacă nimicul i se citeau pe chip la fel ca pe faţa lui Pike. Nu-şi dădea seama. Uitându-se la ea îl vedea, de fapt, pe tatăl ei. Avea ochii lui, urechile lui şi linia bărbiei lui. Avea nasul şi gura mamei ei.

— Nu-mi pasă, spuse ea.

Nu-i păsa ce făcuse el. Era tatăl ei. Dacă Pike reuşise să îşi îndure tatăl, va reuşi şi ea să îl îndure pe al ei.

Larkin se întoarse la masă şi studie lista de

numere de telefon şi ramificaţiile convorbirilor pe care le trasase. Găsi numărul lui Khali Vahnich, apoi îl căută mai departe prin cele treizeci şi şase de pagini scrise la un singur rând. Îl însemnă de fiecare dată când îl găsi. Când termină cu toate paginile, o luă de la capăt şi însemnă toate numerele pe care le formase Vahnich.

Găsi ceea ce căuta la sfârşitul celei de a doua pagini. Văzu numărul şi îl recunoscu pentru că îi era atât de familiar. Vahnich sunase la sediul central al corporaţiei lor. La Barkley Company.

Privirea i se înceţoşă şi aşa îşi dădu seama că plângea, dar nu suspina şi nu se smiorcăia, nici nu-i curgea nasul; era ca şi cum ar fi plâns altcineva, iar ea se uita la persoana aceea din exterior.

Joe şi Cole aveau dreptate. Tatăl ei avea legături cu aceşti oameni, iar acum erau amândoi în pericol. Vahnich încerca să o folosească pentru a obţine ceva de la tatăl ei sau pentru a-l pedepsi şi, în oricare dintre cazuri, tata se purtase ca un ticălos.

12

Barkley Company ocupa ultimele trei etaje ale unei fortăreţe negre de sticlă din Century City şi avea destui paznici înarmaţi, puncte de control şi detectoare de metale cât să asigure securitatea unui aeroport. Pike îl sună pe Bud ca să aranjeze întâlnirea, aşteptându-se să îl găsească pe Barkley acasă, dar Bud îi spuse că acesta fusese chemat la birou. Pike nu explică de ce voiau să-l vadă, îi

spuse doar că era vorba despre Larkin.

— Fără arme, Joe, spuse Bud. Nu te pot lăsa să intri înarmat.

— Sigur, spuse Pike.

Când Pike şi Cole ajunseră, paznicii le cerură numele şi actele de identitate, iar alţii verificară ce era sub maşină cu ajutorul unor sisteme de oglinzi.

— Dacă va fi nevoie s-o ştergem repede de aici, suntem mâncaţi, spuse Cole.

Pike nu muşcă momeala lui Cole ca s-o dea pe glumă. Se gândea la fată.

Voia să le facă rău celor care îi făceau ei rău. Avea mereu în minte durerea din ochii ei, o durere pe care nu o putea împărtăşi cu nimeni şi de care nu avea să mai scape niciodată. De fiecare dată când vedea durerea ei, o vedea pe a lui, şi voia să fi pedepsească pe cei cărora li se datora. Voia să fi lovească până când ar fi ajuns să se târască pe sub mese ca nişte câini bătuţi, să urle şi să îl implore să se oprească.

— Eşti teribil de tăcut, spuse Cole. Chiar şi pentru standardele tale.

— Sunt OK.

Bud îi aştepta în hol cu două ecusoane de vizitator pe care trebuiau să şi le pună la gât. Le înregistrase deja datele şi puteau intra.

— Vrei să-mi spui despre ce-i vorba, înainte de a urca? întrebă Bud.

— Nu.

Se urcară într-un lift special care îi ducea

direct la ultimul etaj.

— Ce face fata? întrebă Bud, în timp ce urcau.

— Nu prea bine.

— Ai grijă de ea. Cred că există o mulţime de lucruri pe care ticăloşii ăştia nu ni le-au spus.

Când uşile se deschiseră, Bud îi conduse într-o zonă de recepţie unde o femeie mai în vârstă cu păr blond şi ondulat şedea în spatele unui birou. Îl recunoscu pe Bud şi le făcu semn cu mâna să treacă.

— Este pe undeva prin zonă. Au un ştiu ce problemă.

Cole se aplecă uşor spre Pike şi şopti:

— Deja au probleme? De-abia am ajuns.

Îl urmară pe Bud printr-un coridor lung care arăta ca o galerie de artă şi îl găsiră pe Conner Barkley lângă biroul lui, împreună cu un grup de femei şi bărbaţi foarte bine îmbrăcaţi. Barkley arăta ca şi cum tocmai s-ar fi dat jos din pat. Avea părul gras, lipicios şi zburlit în unghiuri ciudate, ochii roşii şi obosiţi. Clipi des când îi văzu, apoi îşi trecu mâna prin păr şi se încruntă spre Bud.

— Nu ştiam că vii cu oamenii ăştia.

Pike îi înfipse mâna în gât şi îl împinse la el în birou. Bud se văzu luat prin surprindere.

— Joe! Ai înnebunit?

Se dezlănţui haosul, dar Pike îl ignoră. Persoanele bine îmbrăcate era şocate şi urlau. Pike îl împinse pe Barkley într-un perete, iar Cole şi Bud intrară şi ei în birou, trântind uşa în urma lor, apoi Bud încercă să îl elibereze pe Barkley.

Pike îl strânse de gât pe Barkley.

— Stentorum Real Holdings, zise el.

Ochii lui Barkley pluteau într-o ceaţă roz. Respira şuierat şi abia bolborosea cuvintele.

— Nu ştiu ce vrei.

Bud îl apucă pe Pike de braţ.

— Dă-i drumul, spuse Bud. Iisuse, vrei să ai de-a face cu poliţia?

Pike se trase înapoi. Barkley îşi frecă gâtul, apoi tuşi şi scuipă pe covor.

— De ce ai făcut asta? De ce eşti atât de furios?

Pike se întreba dacă Barkley nu cumva era nebun.

Cole se strecură între ei.

— Ce-ar fi să vorbesc eu? Stentorum Real Holding este o companie deţinută de domnul Barkley. Stentorum încearcă să cumpere clădirea în care am găsit cadavrele soţilor King. Este clădirea lângă care a avut loc accidentul dintre maşina lui Larkin şi cea în care se aflau familia King şi Khali Vahnich.

Barkley încă îşi freca gâtul.

— Despre ce vorbiţi? Nu ştiu nimic despre asta. Stentorum este firma mea, într-adevăr, dar nu ştiu despre ce vorbiţi.

Pike îl urmărise în tot acest timp. Îi studiase ochii şi gura, poziţia dezarticulată a corpului. Îi ascultase cu atenţie timbrul vocii şi îi urmărise mişcările nervoase ale mâinilor. Decise că Barkley spunea adevărul.

— Aţi ştiut că Alex Meesh a fost o minciună? întrebă el.

Barkley se înroşi şi îşi feri privirea. Pike îşi dădea seama că îi era ruşine.

— Am crezut că este singura soluţie.

Bud păşi din nou între ei, dar de data aceasta se uita la Barkley.

— Ai ştiut despre Vahnich? Iisuse, Conner. Pentru numele lui Dumnezeu!

— Cum rămâne cu proprietatea? spuse Cole. Am vorbit cu executorul fondului de investiţii. Are un precontract de vânzare semnat cu Stentorum Real Holdings.

— Eu nu mă ocup direct de aceste lucruri, nu sunt atent la ele. Am oameni care se ocupă de ele.

— Kline, zise Pike.

Barkley îşi trecu din nou mâna prin păr, ridicându-şi şuviţele căzute în ochi.

— Gordon a plecat. Ne-a lăsat. Îţi arăt…

Îi conduse în celălalt capăt al culoarului, în partea opusă a clădirii, unde se afla biroul lui Gordon Kline. O armată de oameni îi cercetau dosarele şi calculatorul.

— Credem că a plecat ieri-noapte, spuse Barkley. Nu ştiu. Lipsesc unele lucruri…

— Bani? întrebă Bud.

— Da, cred că şi bani. Există nişte discrepanţe în registre.

Cole se duse la biroul lui Kline, unde câţiva oameni se ocupau de calculator.

— S-ar fi putut folosi de Stentorum ca să

cumpere proprietatea iară ştirea dumneavoastră?

— Sigur, ar fi putut. L-am lăsat pe Gordon să se ocupe de asemenea lucruri. Aveam încredere în el.

Cole vorbi tare, adresându-se tuturor celor din încăpere.

— Cine are agenda telefonică şi lista convorbirilor lui Kline? Haide, nu se poate să nu înregistraţi telefoanele. Verifică cineva lista convorbirilor chiar acum?

Două femei aşezate pe o canapea se uitară la el ca şi cum nu ar fi ştiut ce trebuie să răspundă, dar Cole era cu domnul Barkley, aşa că femeia mai în vârstă ridică mâna.

— O avem noi.

Cole se apropie de ele.

— Mă interesează o convorbire de acum vreo trei săptămâni, nu ştiu exact în ce zi. Înregistrările voastre includ şi convorbirile personale de pe mobil?

— Da, domnule.

Femeia răsfoi nişte hârtii până ajunse la perioada respectivă, iar Cole urmări cu degetul numerele. Trecu pe pagina următoare şi la un moment dat ridică privirea.

— Am găsit acelaşi număr pe care îl avem de la Louis. Vahnich.

Pike se apropie de Barkley şi coborî vocea.

— Kline ţi-a sugerat să o minţi pe Larkin în privinţa lui Barkley?

Barkley încuviinţă, apoi pricepu de ce îi

pusese Pike întrebarea asta.

— Cordon îi spunea lui Vahnich unde să dea de ea?

Bud arăta acum ca şi cum ar fi fost bolnav, aproape la fel de bolnav ca şi Barkley.

— Nemernicul! Trădătorul! Probabil că încerca să câştige timp. Şi pe urmă să dea vina pe tine pentru că dura atâta.

Barkley se întoarse brusc, se sprijini de perete şi vomită. Majoritatea celor din încăpere întoarseră iute capul; o singură persoană se apropie să-l ajute. Un tânăr bine îmbrăcat şi cu ochelari se duse la barul din perete şi se întoarse repede cu un şerveţel.

— Îmi pare rău, spuse Barkley.

Pike se gândi că arăta ca şi cum chiar i-ar fi părut şi simţi că îi este milă de el.

— Vahnich a investit o sută douăzeci de milioane de dolari într-o afacere a soţilor King, şaizeci de mii ai unui cartel de droguri din Ecuador şi şaizeci din surse proprii. Adică bani ai teroriştilor, Conner. Probabil că afacerea a fost intermediată de King şi cred că veneau la tine ca să obţină restul de bani.

— La mine nu a venit nimeni. Nu ştiu nimic despre această afacere.

— Veneau la companie, iar Kline reprezenta compania ta în astfel de tranzacţii.

— Era nevoie de două sute de milioane de dolari pentru achiziţie. Probabil Kline şi-a închipuit că poate fura diferenţa de la tine. Sau că

poate folosi numele şi poziţia companiei tale ca să fi obţină, dar nu pentru a se asocia investiţiei lui King. Avea nevoie să cumpere proprietăţile prin intermediul firmei tale ca să poată ascunde ceea ce făcea. Aşa că soţii King i-au dat cele o sută douăzeci de milioane, dar el nu a putut face rost de restul. Poate că Vahnich s-a speriat că totul dura atât de mult şi şi-a cerut banii înapoi. Iar Kline probabil că a dat vina pe tine…

Barkley îl asculta ca un câine care aşteptă să fie bătut. Toată lumea din încăpere îl asculta.

— Avocaţii m-au sfătuit să anunţ poliţia şi comisia de supraveghere a băncilor. Ar trebui să îl informez şi pe agentul Pitman. Cred că am avea nevoie şi de nişte contabili legişti.

— Ai o problemă mai mare decât ce a furat Kline, spuse Pike. Vahnich încă îşi vrea banii.

Când îşi dădu seama ce voia să zică Pike, Barkley respiră adânc şi se coloră din nou la faţă.

— Larkin este în siguranţă?

— E bine.

— Ştie că… vocea îi pieri, dar se forţă să continue. Ştie că am minţit-o?

— Da.

— Vreau s-o văd. Vreau să fiu lângă ea chiar acum.

Pike plecă în maşină cu Bud şi cu tatăl fetei, iar Cole îi urmă cu maşina lui, singur. Bud conducea, cu Pike în dreapta şi Conner Barkley în spate. Pike îi relată tot ce aflase de la Chen despre identităţile bărbaţilor din Ecuador şi despre

posibilele lor conexiuni cu banda *Mara Salvatrucha*, căreia i se mai spunea şi MS-13. Bud îi telefonă unui prieten care lucra la Departamentul de Poliţie din Los Angeles, divizia Bande de Stradă, şi îl rugă să se intereseze dacă un tip pe nume Carlos îşi făcuse apariţia prin clica numeroasă a celor de la MS-13. După ce termină de vorbit la telefon, merseră mai departe în linişte.

Să meargă în maşină lângă Bud, care conducea, îi dădea lui Pike un sentiment de familiaritate care nu-i plăcea, ca şi cum ar fi fost silit să se întoarcă într-un loc pe care îl părăsise bucuros.

— A trecut ceva vreme, poliţist Pike, zise Bud.

Pike îl privi şi înţelese că simţea şi el acelaşi lucru – familiaritatea mersului împreună în maşină, ca pe vremea când se ocupau de delicte şi băieţi răi. Pentru Bud părea să fie o emoţie plăcută, dar el nu simţea la fel.

Pike îi ghidă prin străduţele şerpuite până ajunseră la căsuţă. Lexus-ul era tot pe alee, iar familia de bătrâni de vizavi, tot pe terasă. Doi dintre verii armeni mai tineri spălau BMW-ul – Adam şi încă unul pe care Pike nu îl cunoscuse. Când Hummer-ul parcă în spatele Lexus-ului, îi aruncară doar o privire.

Conner Barkley închise în sfârşit telefonul.

— Aici aţi stat? Cred că lui Larkin nu-i place deloc.

Pike coborî din maşină fără să răspundă, îl

aşteptă pe Cole să-i ajungă din urmă cu mersul lui şontâcăit, apoi se îndreptară spre casă. Pike urcă repede treptele verandei şi bătu o dată tare în uşă, ca să o prevină.

— Eu sunt, spuse el.

Vârî cheia în broască, dar intuiţia îi spunea deja că uşa nu era încuiată. O împinse şi intră.

— Larkin.

În casă era liniştea aceea de casă pustie.

Cole, Bud şi Barkley se înghesuiseră pe verandă.

— Larkin, eşti aici? strigă şi Barkley.

Pike îi aruncă o privire lui Cole, apoi se despărţiră. Cole se duse spre bucătărie, în timp ce Pike verifică baia şi camera ei. Lucrurile fetei păreau neatinse, nimic nu fusese deranjat şi nu existau semne de luptă – parcă s-ar fi repetat situaţia de acum două nopţi.

Larkin dispăruse.

Pike se îndrepta deja către uşă, când se auzi strigat de o voce tânără de afară…

— Hei, frate! Frate!

Pe peluza din faţă stătea Adam, desculţ şi ud de la spălatul maşinii. Îşi umbrea ochii cu mâna ca să fi apere de soare, dar Pike ştia deja că văzuse ceva şi ştia că era de rău.

— E totul în regulă acolo la tine, frate? Mona ce face, bine?

— Nu-i acasă. Ai văzut cumva unde a plecat?

Cole, Bud şi Barkley se adunară în spatele lui Pike, pe verandă.

— A plecat cu nişte gagii. N-a fost ăla care-i cu ochii pe ea, nu? spuse Adam.

— A venit cineva să o ia? spuse Pike.

— Părea că-i de acord, frate. Altfel aveam şi noi ceva de zis.

Cole se strădui să-l liniştească pe flăcău.

— N-ai făcut nimic rău. Povesteşte-ne ce s-a întâmplat.

— Noi eram chiar aici. Iar ea n-a strigat şi nu s-a purtat ca şi cum ar fi păţit ceva. Pe urmă s-au urcat în maşină.

— Când s-a întâmplat?

— Acum jumătate de oră, poate, cam aşa ceva. Tocmai începusem să frec maşina cu detergent.

Bud veni şi el mai aproape, arătând ca un poliţist de stradă chiar şi îmbrăcat în costumul lui scump, iar Pike îşi dădea seama că era încordat.

— Te-ai uitat bine la oamenii ăia şi la maşina lor? Sau poate s-a uitat prietenul tău?

— El e vărul meu, Garo. Da, ne-am uitat amândoi. Doi gagii latino şi un flăcău alb. Şi o bomboană de maşină. Nu chiar genul meu, dar haioasă – una d-aia mare, americană, cu scaune joase.

— O maşină cu suspensii joase?

— Da, cam aşa ceva. Nu ştiu ce marcă, dar era arătoasă. Neagră ca noaptea, cu roţi cromate…

— I-ai luat numărul? întrebă Pike.

— Nu, frate, îmi pare rău.

Pike despături fotografia de la Interpol a lui Khali Vahnich.

Adam încuviinţă.

— Da, ăsta-i tipul. E ăla care o urmăreşte?

— Iisuse, şopti Cole. Cum a dat de ea? Cum a reuşit să o găsească aici?

Pike simţi că eşuase. Se gândi din nou la clubul de dans. Poate că acolo se întâmplase. Poate că o recunoscuse cineva acolo, iar el nu-şi dăduse seama că fusese urmărit.

— Ştie unde e Larkin sau nu? strigă Barkley de pe terasă. Poate să-mi spună şi mie cineva, vă rog?

Pike închise ochii. Reuşise să o ţină în siguranţă timp de cinci zile, dar acum o pierduse. Larkin Conner Barkley dispăruse.

Cineva îl atinse pe spate.

Deschise ochii şi îl văzu pe Cole.

— O s-o găsim.

Exact atunci, telefonul lui Pike sună. Pike se uită la număr, fără să îl recunoască. Răspunse, totuşi. Sincronizarea era prea bună ca să fie vorba despre altcineva.

— Vreau banii.

Pike mai auzise accentul acela. Era Khali Vahnich.

Pike vorbi cu voce egală, liniştită. Pulsul i-o luase razna, dar nu voia să afle şi Khali Vahnich cât era de speriat.

— Prietena mea este vie şi nevătămată?

— Deocamdată. Pe urmă, mai vedem. Cu cine stau de vorbă?

Pike îi făcu semn lui Cole că era Vahnich, apoi

se grăbi să intre în casă. Voia să aibă liniște, ca să îl audă limpede pe Vahnich, şi îi trebuia un creion ca să poată face însemnări. Confuzia sau greşelile o puteau omorî pe fată la fel de repede ca şi panica.

— Dă-mi-o la telefon, spuse Pike.

Ajuns în casă, se duse direct la hârtiile şi creioanele împrăştiate pe masa din sufragerie. Scrise imediat numărul de la care primise apelul.

Vahnich păru jignit.

— Fata nu are nimic. Am de gând să o omor numai dacă nu-mi primesc banii.

— Conversaţia se termină chiar acum dacă nu mă asigur că este în viaţă.

Cole şi Barkley intraseră după el în casă, iar Barkley auzise destul cât să îşi dea seama despre ce este vorba. Se apropie nerăbdător, ca şi cum ar fi vrut să fi ia telefonul.

— Vorbiţi despre Larkin? A murit?

Pike îi făcu semn să tacă. Cole îi acoperi gura cu mâna.

— Dă-mi-o la telefon, Vahnich. Dă-mi-o la telefon sau închide.

Se concentră asupra convorbirii. Îşi acoperi urechea liberă cu mâna şi ascultă zgomotele de fond, dornic să găsească vreun detaliu care să fi indice locul unde se afla Vahnich. Auzi nişte voci, dar nimic care să fi sugereze un loc anume. Pe urmă veni Larkin la telefon. Părea să se simtă bine.

— Joe?

— Vin după tine.

— Sunt bine…

Pike auzi o bufnitură, de parcă fata ar fi scăpat telefonul. Larkin strigă ceva ce Pike nu reuşi să înţeleagă, pe urmă ţipă, dar ţipătul se întrerupse brusc. Vahnich reveni pe fir.

— Ai auzit-o, este în viaţă, eşti mulţumit? Asta ţi-ai dorit, nu?

Pike şovăi. Acum i se părea mult mai dificil să îşi controleze tonul vocii. Dădu din cap spre Cole şi Barkley, ca să înţeleagă şi ei că fata era bine.

— Da. Stăm de vorbă numai dacă ea trăieşte.

— Cu cine vorbesc?

— Cu cel care o păzeşte.

— Vreau să vorbesc cu tatăl ei.

— Vorbeşti doar cu mine. Totul se petrece numai prin intermediul meu.

— Atunci, să n-o mai lungim. Tatăl ei ne transferă banii şi cu asta, basta. Îţi dau numărul de cont şi codurile de acces.

— Stai puţin, ascultă-mă. Kline este cel care ţi-a luat banii. I-a transferat undeva în afara ţării. Şi nu ştim unde este el acum.

— Asta nu-i problema mea.

Uşa din faţă se deschise şi Bud dădu buzna înăuntru. Cole îi făcu semn imediat să nu facă niciun zgomot. Bud încuviinţă, dar se duse la masă şi începu să scrie un mesaj. Pike îl urmări, concentrat însă asupra lui Vahnich.

— A fost afacerea lui Kline. Barkley nu a avut nimic de-a face cu ea.

— Să-ţi spun şi eu ceva. Banii ăştia nu sunt ai mei. Mi i-au încredinţat nişte oameni foarte periculoşi şi acum se aşteaptă să li-i dau înapoi. Nu le pasă de la cine îi iau.

Vahnich făcuse o greşeală. Aşa se întâmpla dacă vorbeai, iar Vahnich vorbise o mulţime. Încerca să îl convingă, ceea ce însemna că simţea că nu îi poate comanda ce să facă. Pitman se înşelase în legătură cu tot, dar şi Pike se înşelase. Vahnich şi oamenii lui nu încercaseră să o ucidă pe fată; încercaseră să o răpească numai, ca să o folosească apoi drept monedă de schimb. Oamenii care avansaseră banii pentru afacere îi voiau acum înapoi, iar Vahnich încerca şi el să-şi salveze propria viaţă. Frica lui putea fi folosită de Pike ca să câştige timp în favoarea lui Larkin sau ca să îl determine să mai facă şi alte greşeli.

— Ce-ar fi dacă am încerca să te ajutăm să îl găseşti pe Kline? Am putea lucra împreună.

Vahnich râse.

— Nu-i aşa că am putea? Dar cred că asta m-ar pune într-o poziţie de inferioritate. Iar acum eu conduc jocul.

Bud ridică biletul pe care îl scrisese şi îl ţinu astfel încât Pike să îl poată citi. *EA L-A SUNAT. DE LA TELEFONUL VECINILOR.*

Lista cu numere de telefon rămăsese pe masă. Larkin descoperise convorbirile dintre Vahnich şi Kline şi îl sunase pe Vahnich. Pike îi făcu semn lui Bud să fi arate biletul şi tatălui fetei.

— De ce te-a căutat, Vahnich? De ce te-a

sunat?

Pike era sigur că ştia deja răspunsul.

— A vrut să îl ajute pe Barkley, dar m-a ajutat pe mine în loc. Fetele astea tinere sunt cam prostuţe, nu-i aşa?

Pike nu răspunse. Se uita ţintă la Conner Barkley.

— Tatăl ei o iubeşte, Vahnich. O venerează. Cred că putem găsi o soluţie…

Telefonul lui Bud începu să sune, dar el se întoarse repede, îndepărtându-se şi acoperindu-l cu mâna.

— Hai să ne vedem ca să rezolvăm transferul. Spune-mi unde ne putem întâlni, continuă Pike.

Vahnich râse.

— Vrei să îmi aduci bani gheaţă? Câte camioane? Te rog… Spune-i să transfere banii în cont. Când banii vor fi la loc sigur, îi dau dramul fetei.

— Tipul nu-i prost, Vahnich. Nu îţi va transfera banii până când nu va avea fata.

— Înseamnă că niciunul dintre noi nu va obţine ceea ce îşi doreşte şi că vom fi trişti amândoi.

Pike voia să obţină cât mai mult timp cu putinţă. Dacă Vahnich nu accepta să îl întâlnească, atunci trebuiau să-l găsească ei.

— Am să vorbesc cu el. Îşi vrea fiica înapoi în siguranţă.

— Notează aceste numere, spuse Vahnich. Nu ştiu cât de mult va dura până să… Scrie numerele

astea şi pe urmă citeşte-mi-le, să văd dacă le-ai notat corect.

Pike le notă şi i le citi. Erau numere de cont pentru transferul banilor.

— Bine, spuse Vahnich. Sunt corecte. Dacă nu transferă banii în două ore, îi voi tăia fetei o mână.

— Vahnich… spuse Pike.

— Mai aştept încă treizeci de minute. Dacă nu sunt banii în cont nici atunci, îi tai capul. Nu mai e nevoie să vorbim.

Convorbirea se întrerupse.

Cole şi Conner Barkley îl priveau. Bud era undeva în spate, vorbea la telefonul lui şi nota ceva. În cele din urmă, Pike lăsă telefonul jos.

— Fata este vie deocamdată, dar el nu vrea să ne întâlnim. Se pricepe.

— Ce vrea? întrebă Barkley.

— Cele o sută douăzeci de milioane. Avem două ore.

Barkley se prăbuşi pe canapea şi îşi acoperi ochii cu palmele. Faţa i se adună într-un ghem de neputinţă şi frustrare.

— Chiar l-a sunat ea pe tipul ăsta? I s-a *predat* sigură?

— A făcut-o pentru tine. S-a gândit, pesemne, că poate face o înţelegere şi că îl poate convinge să nu te omoare.

Barkley se ridică hotărât de pe canapea, ca şi cum ar fi preluat controlul situaţiei.

— Bine. Am să-i plătesc. Nu pot să transfer o asemenea sumă în două ore, dar am să-i dau banii.

Sună-l din nou.

— Nu banii sunt soluţia. Nu este inteligent să îl plătiţi, domnule Barkley, spuse Cole. Imediat ce va avea banii, o va omorî.

— El vrea bani, eu am bani – ce altceva putem face?

— Să-l găsim.

Bud termină de vorbit la telefon şi veni lângă ei.

— Cred că am prins un fir. În dosarele despre banda MS-13 există doi veterani pe nume Carlos – unul e de multă vreme în închisoare, dar celălalt lucrează cu un grup care aduce droguri din America de Sud de ani de zile.

— Pare omul nostru, spuse Cole.

— Acest Carlos Maroto este unul dintre şefii bandei şi locuieşte la cartierul general al celor de la *Mara*, într-o zonă controlată de bandă. Nu va fi uşor să-l găsim. Iar să îl facem să coopereze va fi şi mai greu.

Pike ştia că Bud are dreptate. Timpul era scurt, iar găsirea unui membru al unei bande în propriul lui cartier era dificilă. Apartenenţa la o bandă este ceva care priveşte toată familia şi uneori poate cuprinde un cartier întreg. Într-o lume unde mândria şi familia însemnau totul, membrii bandelor latinoamericane erau foarte uniţi şi nu-şi trădau prietenii. *Viteza înseamnă viaţă*.

— Poate că este posibil, dacă vorbeşte cu el persoana care trebuie.

Când îşi dădu seama la ce se gândea Pike, Cole ridică din sprâncene.

— Frank García. Frank se poate descurca.

Pike se uită la ceas.

— Haide. Îl sun din maşină.

Cole şi Bud se îndreptară spre uşă. Pike porni după ei, dar se opri şi se uită la Barkley.

— Vă sunăm când ştim ceva.

Barkley sări în picioare.

— Vin cu voi.

— Domnule Barkley, este vorba despre…

Barkley se făcu roşu.

— Este fiica mea şi vreau să fiu acolo. Aşa trebuie să facă un tată.

Adresa îi conduse pe o străduţă îngustă din estul Los Angeles-ului, la limita dintre Boyle Heights şi City Terrace. Case de stuc cu acoperişuri plate se înşiruiau de-a lungul străzii ca nişte cutii de pantofi identice, separate de alei late cât să încapă o singură maşină; cele mai multe aveau curţi de mărimea unui timbru. Maşini americane erau parcate lângă borduri, iar pe alei zăceau abandonate biciclete şi jucării, deseori chiar bazine de plastic dezumflate, moi şi fără viaţă în căldura incandescentă, aproape nucleară.

Bud conducea încet Hummer-ul uriaş de-a lungul străzii; Pike stătea lângă el în faţă, iar Cole şi Barkley pe bancheta din spate.

— Îl vezi? întrebă Bud. Eu nu-l văd.

— O să vină. A zis să aşteptăm în maşină până când apare.

— Nu am de gând să mă dau jos nici după ce apare, în cartierul ăsta.

Bud calcă uşor frâna, oprind în faţa unei case minuscule, leit celorlalte cu excepţia unei bărci parcate pe alee şi a unui steag american atârnând de streaşină. De steag fusese prinsă o panglică galbenă, decolorată de soare. Trecuseră pe lângă mai multe case care arborau panglici similare.

Tineri cu înfăţişări dure stăteau în maşini parcate pe marginea străzii sau adunaţi în mici grupuri, de parcă nu le-ar fi păsat de căldură. Cei mai mulţi purtau tricouri albe şi blugi largi. Erau tatuaţi din greu şi se uitau la Hummer cu o indiferenţă studiată.

Bud le citi de pe piele apartenenţa la diferite bande:

— Ia uită-te la ăia – Florencia 13, Latin Kings, Surenos, 18th Street – Iisuse, 18th Street şi Mara se omoară unii pe alţii numai dacă se văd.

— Ăştia sunt membrii unor bande? întrebă Barkley.

— Gândeşte-te că te uiţi la televizor, îi spuse Cole. Ai să te simţi mai bine.

Un Lincoln negru apăruse în capătul străzii şi se apropia încet de ei. La vederea sa tinerii coborâră din maşini sau iţiră capetele, să vadă mai bine. Barkley le observă reacţia şi se aplecă din nou în faţă.

— El este şeful bandei?

Cole izbucni în râs.

Şi lui Pike i se părea nostim. Se gândea că,

dacă scăpa cu viaţă, avea să-i povestească lui Frank, iar Frank avea să râdă şi el.

Bud se întoarse să fi explice lui Barkley.

— Mănânci mâncare mexicană? Tortilla Monsterito?

— Sigur, e preferata mea.

Pike se gândi că era un subiect de conversaţie tocmai potrivit într-un asemenea moment.

Bud se întoarse la loc ca să nu scape din ochi limuzina lui Frank, dar continuă să vorbească.

— Îţi aduci minte desenul de pe ambalaj, faţa de mexican cu mustaţă stufoasă? Ei bine, ăla-i domnul García, acum patruzeci de ani. Frank a fost un băiat exact ca ăştia de aici. Asta înainte să înceapă să lucreze pentru mătuşa lui şi să facă tortillas. Le pregăteau la ea în bucătărie, după o reţetă de familie. Şi pe urmă le-a transformat într-un imperiu care valorează… cât, oare?

Bud se uită la Pike, dar acesta îl ignoră.

— Cinci, şase sute de milioane, spuse Cole.

Bud se întoarse din nou către Barkley.

— Frank nu a uitat niciodată de unde a plecat. A plătit o mulţime de facturi pentru servicii medicale pe aici. A plătit o mulţime de taxe pentru şcoli. Este generos cu lumea lui. Există bărbaţi în închisoare – şi să ştii că pe unii i-am vârât acolo chiar eu – cărora Frank le întreţine familiile de ani de zile. Crezi că băieţii ăştia nu vor dori să facă şi ei ceva pentru el? Acum e bogat şi bătrân, dar ei ştiu cu toţii că fost la fel ca ei şi că nu le-a întors niciodată spatele după ce a ajuns sus.

Limuzina lui Frank opri nas în nas cu Hummer-ul. Uşile din faţă se deschiseră şi coborâră doi tineri bine îmbrăcaţi, unul bodyguard-ul, celălalt secretarul lui Frank. Pike îi cunoştea pe amândoi de când îl vizitase pe Frank acasă.

— De unde îl cunoşti, Pike? întrebă Barkley.

— Joe era să se-nsoare cu fiică-sa, zise Bud.

Pike împinse uşa şi coborî din maşină, dornic să scape de povestea lui Bud. Cunoscuse familia García pe vremea când era tânăr poliţist şi încă patrula pe străzi cu Abel Wozniak. Peste ani, când Karen García fusese omorâtă, Pike şi Cole îl descoperiseră pe criminal.

Aşteptă până când Frank ieşi din maşină. Frank García arăta de parcă ar fi avut o sută de ani. Pielea lui înnegrită de soare şi bătucită ca o şa părea acoperită de solzi şi mai avea doar o coroană de păr argintiu. Era plăpând acum şi trebuia purtat cu căruciorul prin nenumăratele şi nesfârşitele încăperi de la conacul lui din Hancock Park, dar dacă cineva îl susţinea de braţ, reuşea să facă singur câţiva paşi.

Bodyguard-ul îi desfăcu fotoliul cu rotile, dar el flutură din mână. Voia să meargă singur.

Un zâmbet îi înflori pe faţă când îl văzu pe Pike şi deschise larg braţele.

— Te salut, sufletul meu.

Pike îl îmbrăţişă, apoi se trase într-o parte.

— Carlos e în casă?

— Abbot a aranjat cu nişte oameni să facă să

fie. Nu am vrut să ştie că îl caut. M-am gândit că aşa-i cel mai bine. În felul acesta nu poate afla nici Vahnich.

Frank García era un bătrân cu minte ascuţită, la fel ca avocatul şi mâna lui dreaptă, Abbot Montoya.

Bodyguard-ul şi secretarul îl luară pe bătrân de braţ şi se îndreptară toţi patru spre casă încet, bătrâneşte. Uşa din faţă se deschise aproape imediat şi în cadrul ei apăru un bărbat masiv de vârstă mijlocie. Era scund, dar voinic, cu un piept de halterofil şi picioare puternice. Avea faţa rotundă şi atât de plină de cicatrici, încât arăta ca un ananas; braţele îi erau acoperite cu tatuajele specifice bandelor şi cu urme de răni. Îl studie pe Pike, pe urmă se uită la bătrân şi deschise uşa şi mai larg.

— Bun venit în casa mea. Sunt Aldo Saenz. Mama mea, Lupe Benitez, a fost măritată cu vărul domnului Montoya.

Frank îi strânse mâna cu căldură.

— Mulţumesc pentru bunăvoinţă, domnule Saenz. Îmi faci un mare serviciu astăzi.

Pike îl urmă pe Frank într-un living micuţ, cu mobilă veche, dar curată şi ordonată. Era casa unei familii numeroase; fotografiile copiilor şi ale celor mari înconjurau crucifixul de pe perete. Copiii din fotografii aveau vârste diferite, iar unul, mai mare, purta uniforma de puşcaş marin.

Pike numără şase bărbaţi, cu tot cu Aldo Saenz, doi în sufragerie, patru în living. Ochii lor

se fixaseră asupra lui din prima clipă în care intrase, iar doi păreau nervoşi. Saenz Ecu un gest nerăbdător către cei din sufragerie.

— Un scaun. Hai, repede.

Unul dintre bărbaţi aduse un scaun pentru Frank.

— Staţi jos, vă rog, spuse Frank. Nu lăsaţi un bătrân să vă ţină în picioare. Trebuie să mă prezint – sunt Frank García. Şi trebuie să vi-l prezint pe prietenul meu.

Frank îi făcu semn lui Pike să vină mai aproape şi îl apucă de braţ.

— Când mi-am pierdut fata – când a fost omorâtă – omul ăsta l-a găsit pe animalul care a făcut-o. Iar acum, el este sufletul meu. Îmi e ca un fiu. Dacă îl ajutaţi pe el, mă ajutaţi pe mine. Vreau să ştiţi cu toţii acest lucru. Putem vorbi acum cu domnul Maroto?

Saenz arătă spre unul dintre cei din sufragerie. Maroto era un bărbat mai tânăr, poate să fi trecut puţin de treizeci de ani, iar acum se încordase de parcă ar fi urmat să fie executat. Oameni puternici îi ceruseră să vină aici; oameni care ar fi putut să fi pună capăt zilelor Eră să stea pe gânduri. Toţi cei din încăpere se uitau la el.

— Carlos Maroto din banda *Mar a Salvalruchai* întrebă Frank.

Ochii lui Maroto se rotiră iute în toate părţile. Îi era frică, dar Pike îşi dădea seama că se pregătea să se lupte, dacă ar fi trebuit să se lupte.

— Eu sunt, spuse Maroto.

Frank îl apucă din nou pe Pike de braţ.

— Omul ăsta, fiul inimii mele, vrea să te întrebe ceva. Aici, în faţa altor membri ai familiei tale. Înainte însă, vreau să îţi spun că îmi dau seama că poate fi vorba despre chestiuni delicate, că s-ar putea să fie vorba despre aranjamente de afaceri vechi dintre oameni sau dintre grupări. Dar ce întrebăm nu întrebăm degeaba.

Bătrânul dădu drumul braţului lui Pike şi flutură din mână.

— Întreabă.

Pike se uită la Maroto.

— Unde îl pot găsi pe Khali Vahnich?

Maroto îngustă ochii, ca să arate că era o întrebare grea, apoi clătină încet din cap.

— Habar n-am. Cine-i ăsta?

Lui Pike îi trecu prin minte că s-ar putea ca Maroto să nu fi ştiut numele adevărat al lui Vahnich. Scoase din buzunar fotografia acestuia şi i-o întinse. Maroto nu o luă, ceea ce îi dădu de înţeles lui Pike că îl cunoştea.

— Tu şi oamenii tăi faceţi afaceri cu Esteban Barone. Barone v-a cerut să aveţi grijă de el şi de nişte băieţi din Ecuador. Ajutaţi un prieten. Înţeleg acest lucru.

Maroto era furios şi nu o ascunse.

— Ce înseamnă asta? Nu-l cunoaştem pe tipul ăsta. Din câte ştim, poa' să fie şi poliţist.

Aldo Saenz îşi încrucişă braţele groase la piept şi Pike îşi dădu seama că încerca să îşi păstreze cumpătul. Când vorbi, avea vocea gravă şi fermă.

— Sunteţi oaspeţii mei. Vă respect, dar să nu îndrăzniţi să îl insultaţi pe domnul García în casa mea.

— Nu vreau să-l insult pe domnul García, dar gaşca mea face afaceri cu Esteban Barone. Afaceri profitabile, de multă vreme. Esteban Barone ne-a cerut să-i facem un serviciu. Ce ai vrea să spun?

— Khali Vahnich este un prieten de-al lui Barone, dar nu este numai atât, zise Pike, întinzându-i lui Saenz fişa acestuia de la Interpol. Citeşte ce scrie în josul paginii.

Îl văzu pe Saenz parcurgând rândurile şi încruntându-se.

— Ce înseamnă asta? Lista teroriştilor? Cum adică?

Frank îl apucă din nou de braţ pe Pike şi se ridică în picioare.

— Înseamnă că este duşmanul meu. El îi hrăneşte pe cei care vor să ne omoare, îi înarmează pe nebunii lor, iar acum – chiar acum, când noi stăm de vorbă în această casă – el este în Los Angeles, ba chiar la noi în *barrio*!

Saenz rămase complet nemişcat, doar pieptul uriaş i se ridică şi cobora în ritmul respiraţiei. Faţa îi era imobilă ca ardezia, numai fălcile i se încleştau ameninţător. Îi dădu foaia de hârtie bărbatului de lângă el, apoi se uită fix la Maroto.

Maroto păli.

— Barone ne-a spus să-l ajutăm pe tip, noi l-am ajutat. Crezi că noi ne pricepem la astfel de lucruri?

Bărbatul cu fişa lui Vahnich în mână i-o dădu altuia, pe urmă acela o trecu şi el mai departe. Pike îşi aminti steagul de afară şi panglica galbenă. Saenz se uita la fotografia tânărului puşcaş marin şi Pike îşi dădu seama că Frank García se pricepuse să aleagă bine casa.

Saenz îşi drese vocea şi se uită la Frank.

— Dacă ne puteţi lăsa puţin siguri, *padrón*… Cu tot respectul. Numai un moment.

Bodyguard-ul şi secretarul îl ajutară pe Frank să se ridice, iar Pike îi urmă afară. Nu parcurseseră nici jumătate din drumul până la maşină când Saenz îi prinse din urmă şi le spuse unde să îl găsească pe Vahnich.

Foloseau o căsuţă de pe o colină joasă din colţul unde autostrada Glendale se intersecta cu Los Angeles River. Pe vremuri aici se întindeau cât vedeai cu ochii livezi de portocali, dar acestea fuseseră tăiate de dezvoltatorii imobiliari şi acum doar ici-colo, printre casele mai vechi, se mai zărea câte un portocal răzleţ

— La dreapta pe prima stradă, apoi în sus, pe colină, zise Pike.

Maroto le spusese că vor da de casă la capătul unei alei lungi, ascunsă vederii din drum de pâlcuri de stejari şi de măslini. Vahnich nu locuia acolo, dar dorise un loc în care să se poată întâlni cu bărbaţii veniţi din Ecuador.

Tatăl lui Larkin se aplecă înainte, încercând să vadă.

— Şi dacă nu-i aici? Dacă au dus-o în altă

parte?

— Atunci Maroto va avea parte de o noapte rea, spuse Cole. De aceea l-au reţinut Saenz şi ceilalţi – ca să nu-l poată avertiza pe terorist şi ca să fie siguri că ne-a spus adevărul.

Bud încetini.

— Cred că am ajuns. Uitaţi-vă în stânga.

— Am văzut o maşină albastră şi atât, spuse Cole. Dar înăuntru ar putea fi şi o armată.

Lui Pike puţin îi păsa. Dacă tu nu puteai să fi vezi, nici ei nu te puteau vedea pe tine.

Bud merse mai departe.

— Hai să chemăm poliţia. Trebuie să anunţăm LAPD.

Pike se întoarse să examineze aleea, urmărind din priviri dacă nu ieşise cineva să se uite după ei.

— Hai să ne asigurăm mai întâi că ea este aici.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Mă duc să văd. Aşteaptă în capătul străzii. Te sun.

Pike intră tropăind pe aleea casei vecine. Casele de pe această parte a străzii urcau uşor pe colină, fiecare mai sus decât cea dinainte cu aproape un metru. Pike o luă pe lângă un zid orb de susţinere de-a lungul casei. Se opri destul cât să se asigure că în curtea din spate nu se afla nimeni, pe urmă o traversă printre trei portocali bătrâni şi ajunse la gard.

Îl trecu şi o luă în sus, printre vârtejuri de iederă şi alţi portocali până ajunse sub casa lui Vahnich. De unde era, vedea o casă stil fermă care

ar fi avut nevoie de o zugrăveală, şi o curte goală, presărată cu portocale putrede căzute pe jos. Alea cotea spre un garaj din faţa casei. Maşina albastră pe care o zărise din stradă era trasă în spatele celei cu suspensii joase pe care le-o descriseseră armenii, iar în garajul deschis se mai vedea un Chrysler Lebaron.

Lângă maşina cea scundă, un model Bel Air din 1962, neagră ca smoala, se aflau doi oameni. Capota era ridicată, iar cei doi se abandonaseră bucuriei de a studia motorul.

După felul în care se decupa casa în coasta dealului, Pike îşi putea da seama că trebuie să aibă în spate un zid de sprijin şi o cărare care să o înconjoare până în partea cealaltă. Era destul de sigur că avea să găsească nişte ferestre, şi că pe urmă avea să o găsească poate pe Larkin.

O luă printre copacii scheletici către capătul casei, dar imediat ce i se schimbă perspectiva o văzu, prin geamurile uşilor glisante care dădeau în spate. Larkin stătea pe duşumea într-o cameră goală, rezemată de peretele opus, cu faţa la uşi. Un bărbat trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre uşa din faţă. Nu era Vahnich. Pike socoti. Erau acolo cel puţin şase bărbaţi – cei cinci ecuadorieni rămaşi în viaţă, plus Vahnich.

Simţi că i se ridică o piatră de pe suflet. O pierduse, dar acum o regăsise. Stătea cu genunchii la piept şi cu mâinile la spate. Pike nu îşi dădea seama dacă era legată, dar nu părea să se simtă rău sau să fie rănită. Ţinea capul sus şi

ochii deschişi. Părul negru ciopârţit o făcea să pară dură şi rebelă. Îi spunea ceva persoanei la care se uita. El ajunse la concluzia că era furioasă, ceea ce îi strâmbă gura într-un fel de surâs. Eşti o femeie al naibii de frumoasă, îşi luă el răgazul să gândească.

Deschise telefonul să-l sune pe Vahnich şi acesta răspunse imediat:

— Da?

— Îţi va transfera banii. Se ocupă chiar acum.

— Este un om înţelept. A făcut alegerea corectă.

— Trebuie să mă asigur că nu i-ai tăiat mâna sau că nu i-ai făcut rău. El vrea să mă asigur. Dă-mi-o o secundă la telefon.

Vahnich nu se împotrivi.

Din dreapta intră în încăpere un bărbat, se lăsă pe vine lângă fată şi îi ţinu un telefon la ureche. Era Vahnich, iar acum Pike aflase că fata era legată. Îi auzi vocea în ureche.

— Joe? zice să-ţi spun că nu mi-a făcut rău.

— N-am să-i las să-ţi facă rău.

Vahnich se apropie de geam cu telefonul şi privi către munţii Verdugo. Pike l-ar fi putut omorî, dar mai erau trei bărbaţi în casă, cu fata.

— Este bine, ai văzut? spuse Vahnich. Sunt un om de cuvânt. Voi respecta înţelegerea.

— Contabilii lui spun că va mai dura nişte minute în plus până când vor reuşi să adune atât de mulţi bani. Trebuie să-i strângă de peste tot pe unde sunt împrăştiaţi.

— Înţeleg.

— Te voi suna din nou. În acel moment, tatăl ei va dori să fi audă vocea personal. Ca să fie sigur. Pe urmă vor apăsa pe butonul de transfer.

— Sigur. Nicio problemă.

— Bine. Nici nu vrem să avem probleme.

Un terorist rezonabil. Politicos şi îndatoritor.

Puse capăt convorbirii şi îl sună pe Cole. În timp ce aştepta, Vahnich se îndepărtă de ferestre şi ieşi în stânga.

Cole răspunse.

— Fata e aici, zise Pike. Doi tipi sunt în faţa casei, la maşini. Ea e înăuntru, în ceva ce seamănă cu o cameră de zi. Mai sunt în casă cel puţin încă trei oameni, dar nu aş putea spune unde.

— Îl vezi pe Vahnich?

— Da.

— Bud zice că sună la poliţie.

— Treaba lui. Unde sunteţi?

— Peste drum.

— Ce-ar fi să vii tu să supraveghez! faţa casei? Bud poate să ţină legătură cu poliţia şi să rămână pe stradă, în aşteptare.

Un bărbat masiv pe care Pike nu-l mai văzuse veni de undeva din casă şi o ridică pe fată în picioare. Îi arătă spre uşile din spate.

— O mută. Mă duc să văd ce se petrece.

Închise telefonul, coborî în vale ca să ocolească curtea, apoi urcă din nou şi se îndreptă spre aleea din spatele casei. Ajunse lângă fereastră, ascultă şi pe urmă scoase pistolul. Se

ridică destul cât să poată vedea prin colţul geamului. Larkin, tipul cel masiv şi Vahnich erau într-un dormitor gol. Larkin şedea din nou pe podea, iar lunganul stătea în picioare lângă ea. Se uitau la Vahnich, care avea un laptop deschis. Aştepta telefonul lui Pike. O pregătise pe fată să vorbească cu tatăl ei şi urmărea pe calculator confirmarea transferului. După aceea, avea s-o omoare. Vahnich sau unul dintre oamenii lui avea să fi taie gâtul sau să o stranguleze, iar după aceea aveau să gonească toţi spre aeroport şi să plece imediat din ţară.

Pike se furişă spre garaj. Pe măsură ce se apropia, îi auzea pe cei doi bărbaţi vorbind. Închiseseră capota, dar rămăseseră lângă maşină, pălăvrăgind.

Se trase puţin mai în spate şi îl sună din nou pe Cole, vorbind în şoaptă.

— Unde eşti?

— În faţa casei, după gardul viu dinspre alee. Tu?

Gardul viu mărginea proprietatea şi ajungea exact la Pike.

— Îi vezi pe cei doi de lângă Bel Air? întrebă Pike.

— Sunt la şase metri în faţa mea.

— Vahnich plus unul cu Larkin plus ăştia doi fac patru. Poţi să-i localizezi de la tine pe ceilalţi doi?

— Aşteaptă…

Cei doi de lângă Bel Air se îndreptară brusc şi

se uitară înspre alee. Pike îşi spuse că sigur ceva nu era în regulă, dar de unde se afla nu reuşea să îşi dea seama ce anume.

— Ce se întâmplă? întrebă el în telefon.

— Nu ştiu. Să mă uit.

Pike se ridică să se uite singur şi auzi imediat reacţia lui Cole.

— Oh, ce căcat! spuse Cole.

Conner Barkley se apropia pe alee.

Cei doi bărbaţi arătau nedumeriţi. Probabil credeau că este un vecin, dar Pike ştia că încurcătura nu avea să dureze.

O luă la fugă prin garajul deschis. Acoperi distanţa repede şi iară zgomot, ştiind că va urma ceva rău. Barkley se uită la el şi cei doi bărbaţi se întoarseră amândoi să vadă la ce se uita. Pike îl lovi pe cel mai apropiat dintre ei cu pistolul, dar celălalt sări într-o parte, strigând.

Ceva explodă în spatele lui Pike şi un alt bărbat ţipă când Cole se năpusti prin gardul viu. Cei doi despre care nu ştiuse unde sunt apărură acum în pragul uşii din faţă, unul după altul, iar primul trase din nou, dar Cole îl nimeri în piept; cel care trăsese se prăbuşi chiar când camaradul din spate închidea uşa şi îl trăgea înăuntru. Pike era convins că acum dădea fuga spre partea din spate a casei.

Bud Flynn îşi făcu apariţia la capătul aleii; Cole se aruncă asupra celui de-al doilea bărbat cu braţele ridicate…

…numai că acesta îl aştepta de acum în

genunchi şi cu mâinile sus, uitându-se în ochii lui.

— Du-te, îi zise Cole.

Pike alergă înapoi pe acelaşi drum pe care venise. Vahnich putea să-şi folosească ostatica sau putea să fugă. Nu ştia câţi oameni îl atacau, dacă nu cumva era înconjurat, dacă nu era implicată şi poliţia; dar dacă rămânea, era prins în capcană. Să fugă era cea mai puţin proastă dintre soluţiile rămase – prin spate şi pe urmă printre case, să fure o maşină şi să spere.

Pike alergă cât putu de repede spre spatele casei şi auzi între timp alte împuşcături. O singură împuşcătură ar fi însemnat o execuţie, mai multe îi dădeau o speranţă. Trăgeau la intrarea principală ca să o acopere pe cea din spate; asta însemna că intenţionau să fugă.

Era convins că Vahnich avea de gând să o omoare pe Larkin, dar nu înainte să reuşească să scape din casă. Teroristul nu ştia la ce trebuia să se aştepte şi putea să aibă nevoie de ea ca scut. Dacă drumul era liber, putea să o omoare chiar înainte să sară gardul, dar nu înainte. Trebuia să o omoare ca să se răzbune pe tatăl ei.

Pike se adăposti în spatele portocalilor chiar când se deschise fereastra. Tipul cel masiv sări afară primul, ateriză în genunchi, apoi spuse ceva înăuntru, prin fereastră. O împinseră pe Larkin pe geam şi ea căzu ca un balot, gemând ascuţit.

Vahnich ateriză deasupra ei şi pe urmă apăru şi ultimul bărbat, un tip scund şi musculos cu o bandană legată în jurul capului.

Pike rămase cu degetul pe trăgaci, aşteptând o poziţie mai avantajoasă.

Când Cole apăru din partea cealaltă a casei, tipul cu bandana îl văzu şi trase spre el, iar Cole îi răspunse la rândul lui cu un foc de pistol. Bandana căzu gemând, dar se ridică în genunchi şi trase din nou. Cole se adăposti, în timp ce uşile glisante din spate se deschiseră şi apăru Bud Flynn, cu pistolul pregătit şi gata de acţiune.

— Poliţia! strigă el.

Cel cu bandana sări spre Bud, iar Pike îl împuşcă în cap.

Vahnich şi uriaşul îl văzură, şi Vahnich o trase pe fată în faţa lui ca pe un scut şi începu să se retragă cu spatele spre panta colinei. Uriaşul trase spre Flynn, pe urmă spre Cole, dar aiurea şi fără precizie.

Bud se adăposti după un ghiveci mare de piatră şi începu să strige:

— Aruncaţi armele! *Acum*!

Conner Barkley ieşi şi el pe uşa din spate. Nu încerca să se acopere. Poate că nici măcar nu ştia că ar fi trebuit să facă asta. Se năpusti pe lângă Bud în curte şi se opri – în loc deschis, singur.

Începu să urle:

— Daţi-i drumul! Daţi-i drumul fiicei mele!

Bărbatul ieşi puţin din spatele fetei ca să tragă. Pike îl împuşcă în cap înainte să apuce şi uriaşul căzu ca un sac.

Bud încă răcnea:

— Aruncă arma, fir-ar să fie! Las-o jos!

Barkley urla şi el:

— Dă-i drumul! Dă-i DRUMUL!

Pike ieşi de după portocal. Vahnich surprinse mişcarea şi se întoarse spre el, cu fata ca paravan. Îi lipise pistolul de gât. Pike ieşi din ascunzătoare şi ţinti ochiul lui Vahnich. Îi simţea frica. Ochiul se mişcă, se mişcă şi pistolul; ochiul şi pistolul trasau o singură linie.

— Eşti mort, spuse Pike.

Prima sirenă a poliţiei se auzi la baza dealului. Pike nu se uită la Larkin, pentru că fata i-ar fi putut simţi spaima. Nu vedea decât ochiul lui Vahnich, care-l privea la rândul său.

Vahnich aruncă pistolul. Acesta căzu, dar nimic altceva nu se clinti.

— L-am aruncat, strigă el din spatele fetei. Renunţ. Mă predau.

Bud strigă instrucţiile pe care Pike le auzise de sute de ori:

— Ridică mâinile deasupra capului. Ridică-le sus, mai sus! Pune-le pe creştet!

Vahnich ridică mâinile, împleti degetele, puse palmele pe creştet. Fata încă tot nu se mişcase, şi nici Pike.

— Larkin, spuse Pike. Du-te la tatăl tău.

Ea porni spre Pike.

— Du-te la tatăl tău!

Atunci ea alergă la tatăl ei.

Bud ieşise de după ghiveci. Cole îi supraveghea pe cei pe care îi împuşcaseră. Pike se mişcă atent peste pajiştea din curte până când

ajunse între Vahnich şi fată, fără să-i scape ochiul din priviri şi din cătarea pistolului.

— Joe, spuse Bud din spatele lui. Băiete, vine poliţia.

Pike apăsă pe trăgaci. Pistolul bubui tare, răsunând cumva dogit în spaţiul deschis. Trupul căzu. Pike se apropie şi dădu deoparte pistoalele. Verifică bine leşurile căzute la pământ. Toţi cei trei erau morţi.

Bud se uita la el cu mâinile atârnând pe lângă trup, ca şi cum viaţa s-ar fi scurs toată din el. Conner Barkley îşi ţinea fiica strâns la piept.

Pike se duse spre fată. Conner îl urmări apropiindu-se şi Pike îşi dădu seama că plângea. Lacrimile unui miliardar arătau ca ale oricui altcuiva.

Pike puse mâna pe spatele lui Larkin şi şopti:

— Nu am să-i las să-ţi facă vreun rău. Nu am să las pe nimeni să îţi facă vreun rău.

Ea se întoarse şi îl îmbrăţişă. Îşi îngropă faţa în pieptul lui, iar Pike îşi rezemă bărbia de creştetul ei. Bud se uita la el. Părea trist şi dezamăgit.

— Tot nu-mi plac oamenii violenţi. Trebuie să te obişnuieşti, îi spuse Pike.

Când ajunse poliţia, încă o mai ţinea în braţe pe fată.

Ocean Avenue era scăldată într-o lumină aurie difuză la această oră a dimineţii aici, la malul mării. Pike alerga pe mijlocul străzii, bucurându-se de linişte şi de ritmul corpului său. Era ora trei

şi cincizeci şi nouă de minute. Pe mai bine de trei kilometri nu-l deranjase nicio maşină, iar coioţii nu se ţinuseră după el. Era singura fiinţă din oraş, dar acest lucru urma să se schimbe.

Ea intră pe Ocean de pe San Vincente şi acceleră spre el prin întuneric. El îi recunoscu maşina cea nouă şi rămase pe linia din mijlocul străzii, fără să schimbe ritmul.

Larkin se apropie, întoarse dincolo de el şi începu să ruleze alături. Îşi luase un Aston decapotabil de culoarea perlei. Maşina era cu acoperişul coborât. Fata îşi păstrase părul scurt, dar revenise la culoarea roşie. Zâmbea cu zâmbetul ei obraznic. Pike se bucura că îşi recăpătase încrederea.

— Numai un lunatic ar alerga atât de devreme.

— Numai o lunatică ar umbla pe străzi cu maşina atât de devreme ca să mă caute.

— L-am întrebat unde eşti pe Cole al tău. Pentru că tu nu mă mai suni după ce-ţi las mesaje pe telefon.

— Aha.

Pike încetase să o mai sune. Vorbiseră des în săptămânile de după incident, dar acum nu ştia ce să-i mai spună.

— Poţi vorbi în timp ce alergi? îl întrebă ea.

— Sigur.

Ea zăbovi o clipă ca să îşi adune gândurile, apoi îi spuse ceea ce venise să fi spună.

— Nu am să te mai bat la cap de acum înainte.

Dar dacă nu te sun să-ţi las mesaje, asta nu înseamnă că tu nu mă poţi suna când ai chef, dacă te răzgândeşti. Mă poţi suna oricând doreşti, dar am priceput că vrei să încetez să te mai caut, aşa că voi înceta.

— Bine.

Bine cunoscutul fulger de mânie îi străluci fetei în ochi.

— Amice, ai acceptat *mult* prea uşor. Puteai măcar să te prefaci puţin.

— Nu faţă de tine.

Maşina continuă să ruleze alături de el. Pike surprinse o licărire în întuneric şi se întrebă dacă o fi fost un coiot.

— Crezi în îngeri? îl întrebă ea după o vreme.

— Nu.

— Eu cred. De aceea conduc la ora asta. Caut îngeri. Ei nu ies decât noaptea.

Încă un lucru la care Pike nu ştia cum să răspundă, aşa că nu spuse nimic.

— Nu am să-ţi mai telefonez pentru că aşa vrei tu; nu pentru că vreau eu. Probabil te gândeşti că eşti prea bătrân pentru mine. Probabil crezi că sunt eu prea tânără. Bag mâna-n foc şi că-i urăşti pe bogaţi.

— Alege un răspuns.

Larkin zâmbi din nou, iar Pike se bucură să vadă zâmbetul. Îi plăcea mult zâmbetul ei provocator. Dar pe urmă zâmbetul dispăru şi ochii i se umplură de lacrimi, iar asta lui nu-i mai plăcea.

— Probabil te gândeşti că îmi va trece, spuse ea, dar să ştii că nu-i aşa. Te iubesc. Te iubesc al naibii de mult. Aş face orice pentru tine.

— Ştiu.

— Sunt în stare chiar să încetez să te mai sun.

Aston-Martin-ul demară în trombă şi se îndepărtă, cu motorul urlând de durere.

Pike urmări îndepărtându-se luminile roşii din spatele maşinii. Viră spre est pe San Vincente şi goni către oraş.

— Şi eu te iubesc, spuse Pike.

Continuă să alerge singur pe întuneric, dorindu-şi să i se alăture măcar coioţii.

Jon Stone privea lung peste golful azuriu şi visa la ambarcaţiuni care să plutească pe mare. Corăbii cu pânze, ca în secolul al optsprezecelea; nu aceste bărci de mare viteză din silicon pe care le poate manevra orice arătare, ci corăbii construite din lemn şi sudoare.

Casa tipului îl adusese în această dispoziţie – un palat tropical pe o plantaţie în stil nou care se deschidea spre Golful Thailandei – minunatul haos al junglei făcând loc unei plaje albe imaculate şi albastralui cerului oglindit în albastrul oceanului.

Jon Stone încă se mai gândea la corăbii când un zgomot înfundat se auzi din capătul îndepărtat al casei, unul singur.

Oftă, conştient că nu va petrece decât puţină vreme aici.

Se uită la ceas, pe urmă privi din nou spre casă.

În mod obişnuit, aici lucra o echipă de patru servitori. Un bucătar, unul căruia i se zicea majordom, o menajeră şi un grădinar permanent. Jon le urmărise mişcările vreme de trei săptămâni şi aranjase lucrurile în aşa fel încât niciunul dintre ei să nu fie prin zonă astăzi.

Niciun fel de musafiri, niciun fel de angajaţi, niciun martor. Cordon Kline îşi spunea George Perkins atunci când băiatul lui Jon adulmecase urma. Localnicilor le spusese că se retrăsese din afaceri după ce vânduse treizeci şi două de localuri McDonald’s pe care le avusese în Alberta.

Flăcăii din oraş erau sătui de asemenea poveşti din partea europenilor sau nord-americanilor bogaţi, cei mai mulţi perverşi, veniţi să se înfrupte din drăgălăşenia băieţeilor thailandezi, şi tot asta îşi imaginaseră şi despre cel care îşi spunea George Perkins. Numai că Perkins ascundea un secret mai periculos decât pedofilia.

Jon o luă înapoi spre biroul lui Kline. Plasme cu diagonala de o sută cincizeci de centimetri în fiecare cameră, un bar din aramă bătută care trebuie să fi avut vreo şase metri, o cămară specială pentru vinuri, cu atmosferă controlată, de mărimea dormitorului lui Jon, plus un acvariu imens cu apă sărată în care erau strânşi peşti fosforescenţi.

Cu o sută douăzeci de milioane de dolari poţi cumpăra aproape orice, dar nu chiar totul.

Tipul zăcea cu faţa în jos pe o canapea

frumoasă de piele, cu un braţ şi un picior atârnându-i peste margine. O singură împuşcătură într-o parte a gâtului aproape că îl decapitase pe nenorocit. Sângele încă mai curgea pe podea.

— Totu-i gata, domnu' Katz? întrebă Jon.

— Aproape.

Pike folosea un paşaport care îl prezenta drept Richard Katz din Milwaukee, Wisconsin. Paşaportul lui Jon îl identifica drept Jon Jordan, tot din Milwaukee. Parteneri de afaceri plecaţi împreună în vacanţă, localnicii n-au decât să creadă ce-or vrea.

Pike era în spatele biroului şi punea un laptop într-o cutie de carton deja aproape plină de CD-uri cu date, documente şi două harddisk-uri. Informaţii despre conturile în care ascunsese Kline banii lui Vahnich.

Stone se uită la cadavru şi ridică pistolul, ţintind în ce mai rămăsese din cap.

— Încetează, spuse Pike peste umăr.

— Îl bag în mă-sa. Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să-l rezolv.

Frustrat, Stone lăsă pistolul jos. L-ar fi jupuit pe ticălos de viu, pe blestematul de american care făcea afaceri cu teroriştii. Jon Stone fusese soldat, mercenar, furnizor de servicii militare private, chiar asasin plătit, dar rămăsese mereu un patriot. Pike ocoli biroul cu cutia în braţe.

— Ai luat tot? spuse Jon.

Pike mormăi ceva. Însemna că da. Se uită bine prin încăpere, să fie sigur că nu uitase nimic.

— Mergem acasă. Pitman s-ar putea să reuşească să scoată ceva de pe harddisk-uri.

Stone se uită la arma lui Pike rămasă pe jos. Ar fi fost simplu – două gloanţe bine ţintite în capul celuilalt şi cutia îi rămânea lui. Şi pe urmă îşi petrecea restul zilelor în casa asta minunată. N-ar fi fost corect, dar fusese plăcut să se gândească la asta. Jon câştigase oricum o avere de pe urma contractului lui Pike, iar Pike nu luase niciun bănuţ. Dar îl făcuse pe Jon să-l ajute să-l găsească pe Kline. Gratis. Partea asta din afacere nu-i plăcuse.

— Ţine asta, spuse Pike.

Puse cutia de carton în braţele lui Stone şi se întoarse la birou. Scoase ceva din buzunar. Stone se întrebă ce naiba făcea, pe urmă văzu fotografia unei fete. Larkin Conner Barkley. Pike rezemă fotografia de cutia de trabucuri a lui Kline, astfel încât parcă supraveghea cadavrul. Pike era un individ tare ciudat.

— Bun. Am terminat, zise acesta.

Se duseră la aeroport, returnară maşina închiriată şi se îndreptară către terminal, cu toate discurile şi calculatoarele împachetate acum în bagajul lor. Terminalul era mic, o clădire cu un singur nivel, înconjurată de nisip, scoici şi cocotieri.

— Mă duc să trag o ţigară, spuse Stone. Vii cu mine?

— Ne vedem la poarta de îmbarcare.

Stone aprinse ţigara şi Pike dispăru în

terminal. El aşteptă câteva clipe, apoi se duse lângă clădire şi se aşeză, rezemându-se de perete, ca să savureze momentul. Soarele era curat şi strălucitor în felul cel mai frumos, iar aerul atât de limpede, că Jon Stone ar fi dorit să rămână aici pentru totdeauna.

Avea unul dintre telefoanele acelea mobile pe care le iei cu tine ca să suni acasă când călătoreşti în străinătate. Formă un număr din Statele Unite şi aşteptă să răspundă persoana de la celălalt capăt al firului.

— Am terminat şi am plecat, spuse Stone. Venim acasă.

— Slavă Domnului. El e bine?

— A făcut ce avea de făcut, aşa cum te aşteptai şi tu. Băiatul ăsta e un buldog.

— Nu am avut de ales.

— Ştiu, ştiu.

Iisuse, mai taci din gură! se gândi Jon. Ticălosul se scuza de luni de zile că îl băgase pe Pike în chestia asta. Jon îl bănuia că ştia de la început cum urma să procedeze Pike. Dar tipul o ţinea una şi bună cu scuzele.

— Ascultă, trebuie să închid…

— Este un om bun.

— Da, este, domnu’ Flynn. Aşa e Pike.

— Aveţi grijă să ajungeţi cu bine acasă, băieţi.

Stone închise telefonul. Îşi termină ţigara, bucurându-se de cerul curat şi de aerul senzual până când li se anunţă zborul, iar atunci intră să se întâlnească cu Joe Pike la poarta de îmbarcare.

ROBERT CRMS

Robert Crais este întruchiparea Visului American. Povestea lui ia început în Bâton Rouge, Louisiana. A crescut într-o familie modestă; trei unchi şi doi veri erau ofiţeri de poliţie. Se credea că va deveni inginer dar, la vârsta de cincisprezece ani, a cumpărat de la un anticar o ediţie ieftină a cărţii *Sora mai mică* de Raymond Chandler, şi asta i-a schimbat viaţa. A simţit că trebuie să scrie şi a început să devoreze cărţi ale unor autori precum

Dashiell Hammett, Ernest Hemingway, Robert B. Parker şi John Steinbeck. A renunţat la cursurile de la facultate pentru a participa la seminarii de creaţie literară. Apoi, la începutul anilor ’70, a pornit spre Hollywood înarmat doar cu cunoştinţele proaspăt căpătate şi cu foarte multă ambiţie.

După câţiva ani în care a făcut filme de amator şi a reuşit să publice nişte povestiri, a avut şansa să fie acceptat în echipa de scenarişti pentru câteva seriale poliţiste de succes precum *Quincy*, *Cagney and Lacey* sau *LA Law*. Nu după mult timp, a primit o nominalizare la premiul Emmy.

Recunoaşte şi acum că televiziunea a avut un mare impact asupra romanelor viitoare. Ceea ce nu-i plăcea în munca de scenarist era însă lipsa de libertate. „Erau mereu personajele altcuiva, mereu un efort de echipă”, spune el. Astfel că a renunţat la această slujbă lucrativă pentru a-şi urma ţelul. „Pentru mine, scrisul înseamnă

libertate şi visul meu a fost dintotdeauna să scriu romane. Cărţile sunt parcul meu de distracţii personal, Disneyland-ul meu. Pot să mă joc cum vreau”.

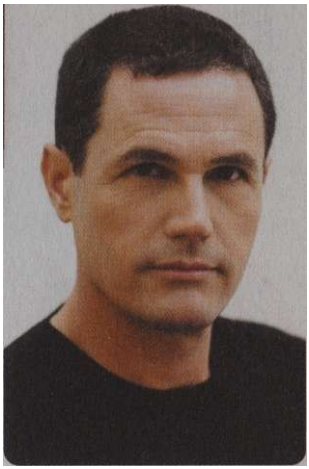

Primele încercări au fost dezastruoase, după cum mărturiseşte chiar el, dar moartea tatălui său (în 1985) i-a inspirat ideea romanului *The Monkey’s Raincoat*, care avea să-i aducă faima – primul din seria romanelor ce-i au ca personaje principale pe Joe Pike şi Elvis Cole. Cartea a primit premiul Anthony and Macavity şi a fost nominalizată la premiul Edgar. În următorul deceniu, rândurile fanilor lui Crais s-au îngroşat tot mai mult. *The Watchman* (*Garda de corp*) este cel de-al unsprezecelea roman din această serie.

WIL NORT

Apă, piatră și iubire

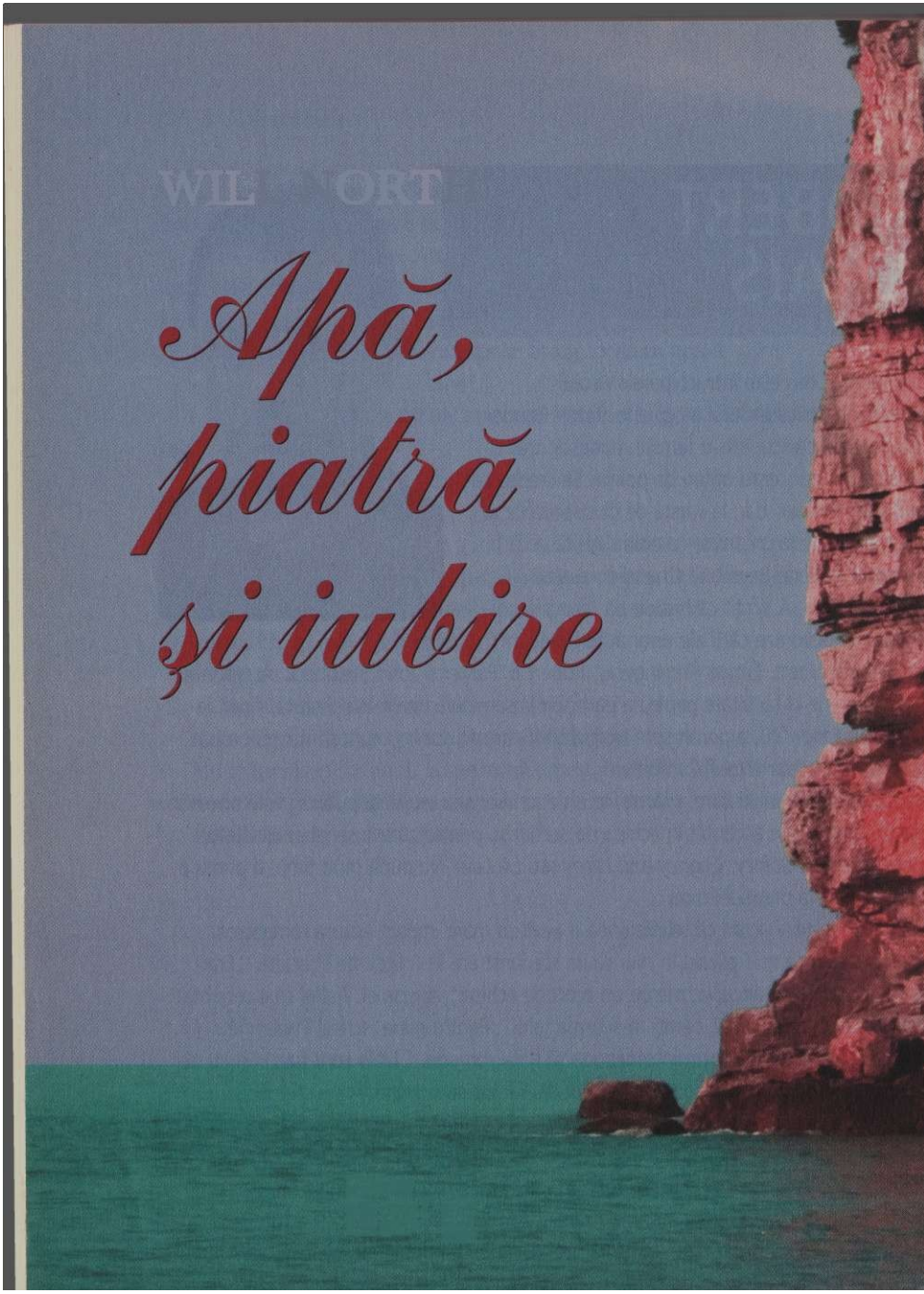

WILL NORTH
Hill I 111 I

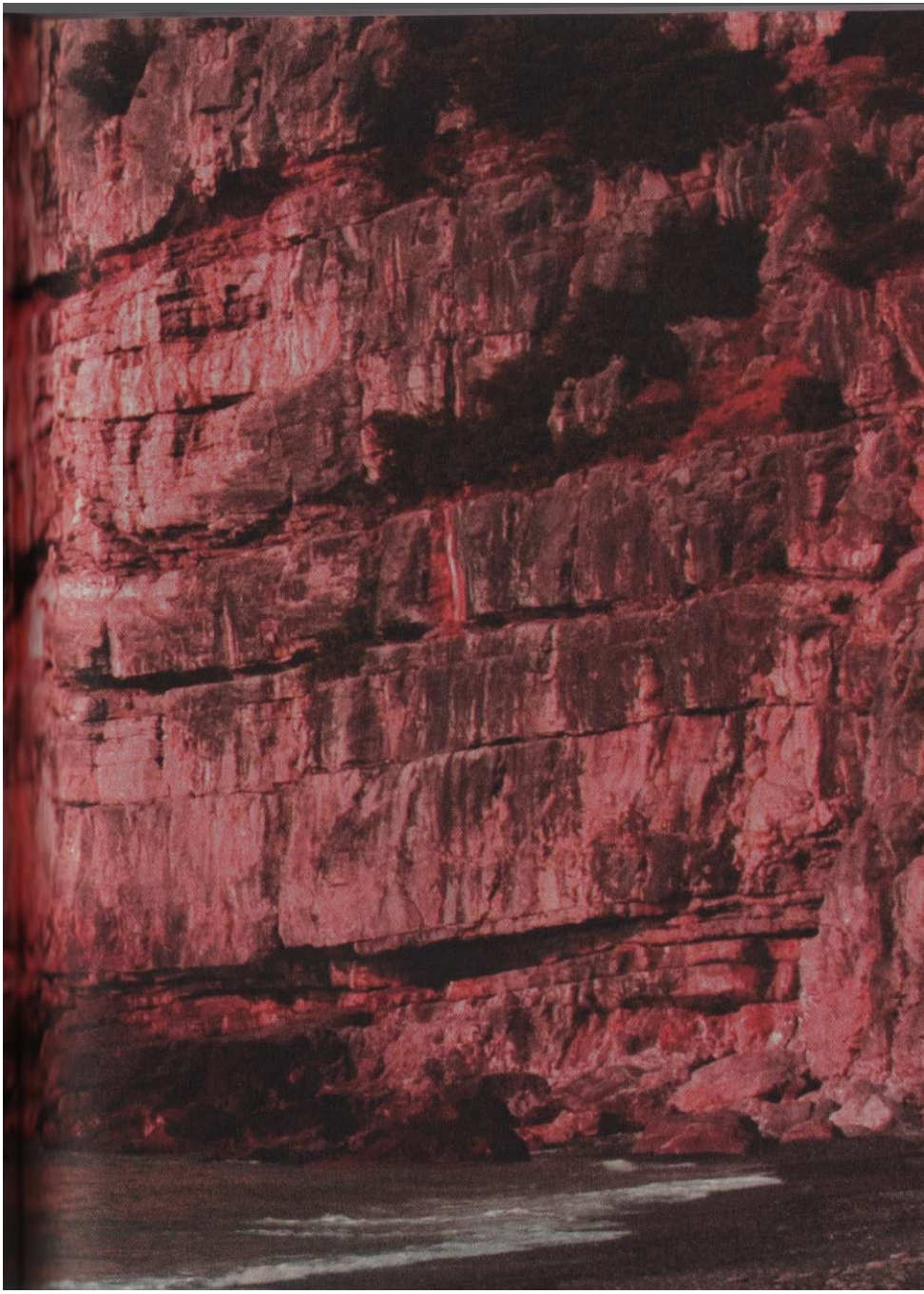

hmü

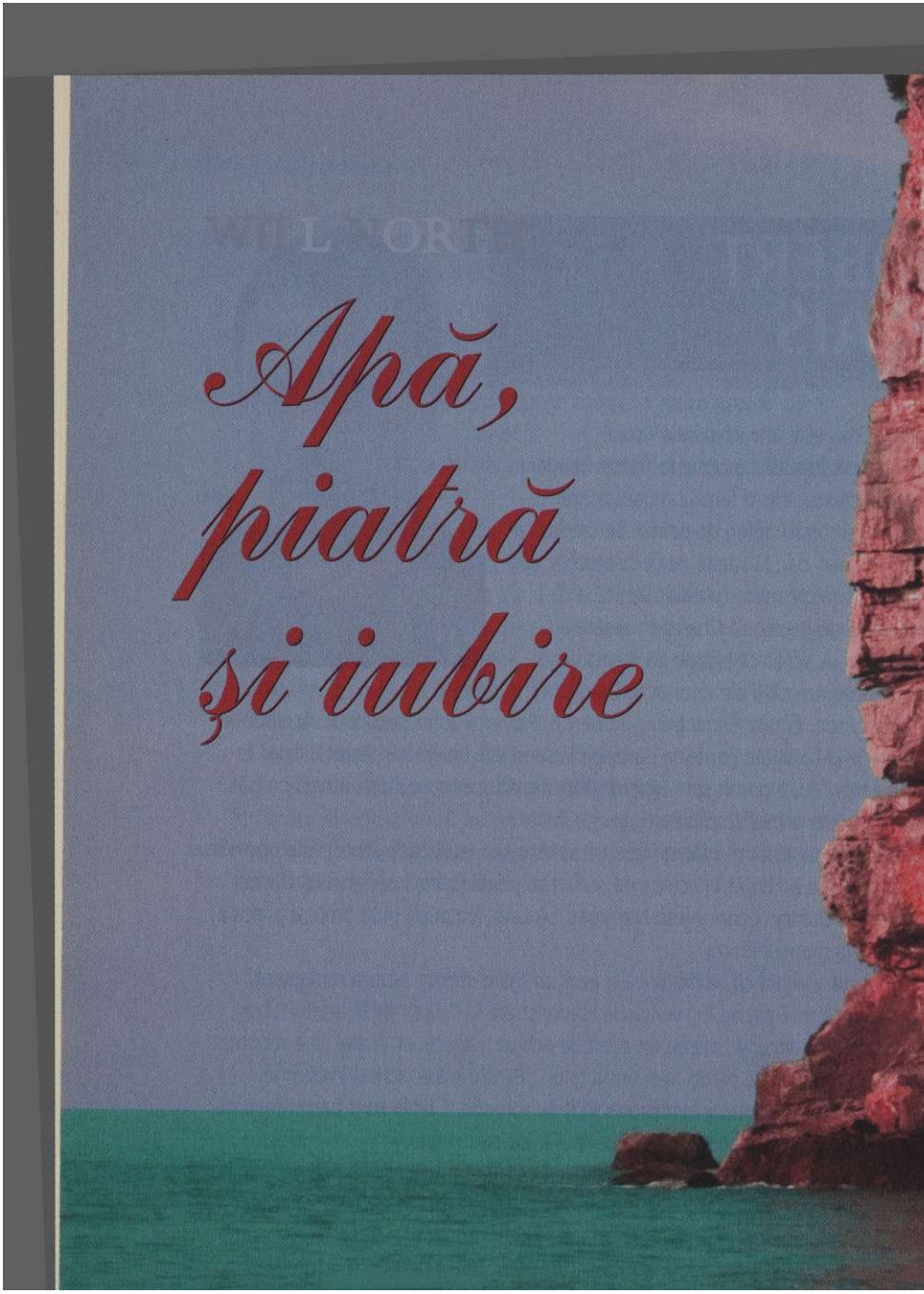
Apă,
piatră
și iubire

WILL NORTH
igiiailii Miial

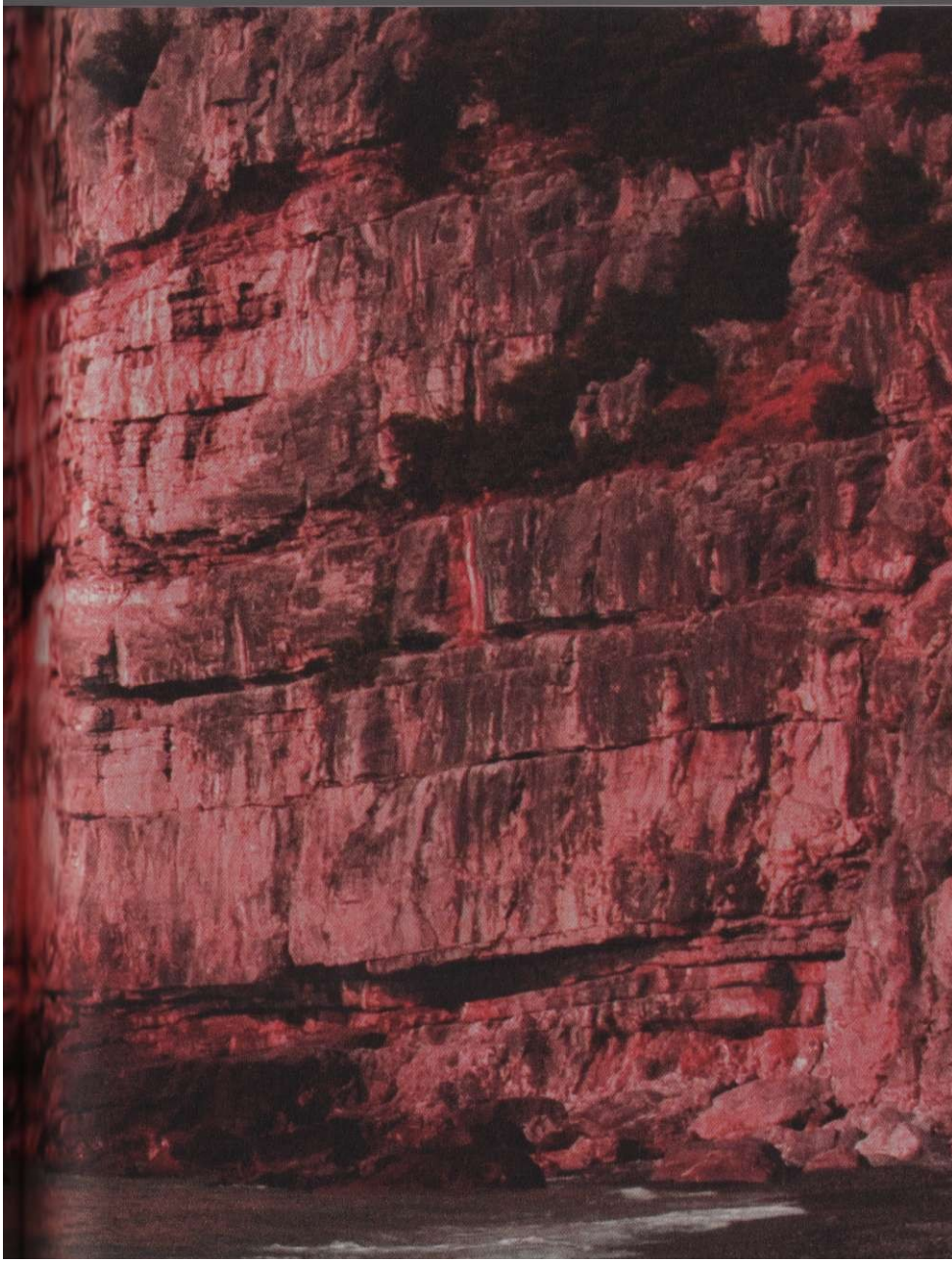

În wcda áut Sichern fflimiiwi exiáia o g/ia/maclă de mhe Să/d ca/w atyietifiia táá/mnáj începefiâmdeu eme ebie ei tyice şi (fayietyie cu adewi/icdde ia mâţă.

Rotile că o bru/era muă în càmmdi aceiţbwvt fabevmmi din fi & mylia; tiim cuia ăăâea4 ea ăă/mnuuie.

tPem, ceifiwţm> a/i fwiea îmbewma o ei îndate din caánicia etyuaia şi ca/M & ia a/mia defiwjewt, ëue cm iefw & iMibăfíe teûida-ùï mœefiMÛii miei mai nwt

— Stai bine acolo jos?

Andrew Stratton se uita în sus către vârful stâncii, la vreo trei metri deasupra capului său, dar soarele de după-amiază îi intra în ochi, şi tot ceea a putut zări a fost silueta unui cap de femeie şi a umerilor ei, gravată pe un cer albastru-închis. Andrew stătea în picioare pe o ridicătură îngustă, acoperită de iarbă, deasupra nivelului mării, pe care o împărţea cu o oaie ce behăia şi avea o faţă neagră ca smoala. Lângă femeie apăru silueta unui câine. Silueta lătră.

— Hm, da, îi răspunse el. Mă plimbam şi am văzut oaia asta rătăcită pe aici.

— Şi ai hotărât să i te alături?

— Păi… da, adică… nu, de fapt m-am gândit să o ajut să ajungă sus. Dar de câte ori mă apropii de ea, parcă e gata-gata să sară.

— Întotdeauna păţeşti aşa?

— Ce?

— Ei, las-o baltă.

De la stânca ascuţită pe care se aflau el şi oaia, erau vreo şaizeci de metri până la talazurile Atlanticului care se spărgeau jos, cel puţin aşa i se părea lui. Înaintase pe poteca ţărmului stâncos ce se afla chiar la nordul satului Boscastle din Cornwall şi se oprise să se uite cum se rostogolesc valurile şi se transformă în spumă şi ceaţă pe stâncile crestate de la baza ţărmului, când auzi oaia. Aceasta coborâse spre o bucăţică de stâncă liberă, cu vegetaţia sfâşiată, iar Andrew îşi imagină că acolo iarba era mai verde.

— E oaia lui Darwin, asta e, spuse glasul de deasupra.

— Îl cunoşti pe fermier? Andrew avu brusc un dram de speranţă.

O auzi pe femeie râzând.

— Nu, vreau să spun că tu ai acolo cea mai obscură oaie din turmă, cea care trebuie să moară pentru a apăra fondul genetic şi pentru a asigura supravieţuirea speciei.

— Aha. Era ceva în tonul glasului ei care sugera că, în mintea sa, el şi oaia aveau ceva mai mult în comun decât şuviţa subţire de iarbă pe care o împărţeau.

— Ai vreo propunere? întrebă el.

— Niciuna. Ideea generală este să laşi natura să-şi urmeze cursul.

Reţinu ideea, dar nu o comentă.

— Bine, atunci, zise ea. Atâta vreme cât eşti bine, te las cu oaia. Îşi retrase capul de pe marginea ţărmului stâncos şi dispăru. O auzi

fluierând în timp ce îşi vedea de drum pe potecă.

Andrew Stratton – profesor din Philadelphia – nu ştia mare lucru despre oi. Fiind acolo jos, nu avea nicio idee despre cum ar putea să ducă oaia sus. Dacă se gândea bine, nici el nu era deloc sigur cum o să ajungă sus. Se apropie din nou de animalul năbădăios, iar acesta se dădu din nou înapoi, până când rămase cocoţat chiar pe buza prăpastiei.

Renunţă. Se întoarse către ţărmul stâncos şi începu să se caţere, dar aluneca înapoi aproape imediat atunci când o bucată de stâncă se desprindea în mâna lui. Aproape că putea să audă vocea nevestei sale, Katerina – fosta nevastă, ca să vorbim mai exact: „Încearcă să nu te caţeri niciodată pe o rocă argiloasă sau pe un şist. Se desface în straturi şi cazi”. Cu un an în urmă, ea se apucase de căţărări pe stânci împreună cu un alt căţărător, pentru care curând după aceea l-a părăsit pe Andrew. Acum îşi reamintea unele dintre regulile ei de siguranţă: Planifică-ţi urcuşul cu câteva mişcări înainte; păstrează trei puncte sigure de contact cu stânca înainte de a ajunge la următorul punct de prindere; verifică fiecare punct de prindere înainte de a-l folosi. De nenumărate ori, în săptămânile de după plecarea ei, îşi dorise să fi existat reguli asemănătoare pentru a se apăra în caz de derapaje conjugale.

După câteva momente de urcuş atent, ajunse la partea de sus şi se săltă până la potecă. În depărtare vedea o siluetă, o femeie, mergând cu

paşi mari de-a lungul ţărmului stâncos, cu un câine mare cafeniu cu alb, alergând în cerc în jurul ei. Privi în jos. Oaia se apucase din nou să ronţăie, nedând deloc atenţie faptului că în curând va rămâne iară iarbă şi iară noroc. Femeia avusese dreptate: aceasta era o oaie foarte toantă. Se hotărî să-i spună directorului de la Centrul de Informare a Turiştilor din sat despre oaia rătăcită şi să trimită pe cineva priceput, care să ştie cum să o salveze.

Ziua începuse destul de plăcut. Participase la un tur organizat al văii râului

Valency. Ghidul era un expert, care cunoştea fiecare cot al apei repezi, fiecare ungher din vale. Se numea Lilly Trelissick, iar valea era locul ei favorit din lumea întreagă. Lilly avea nouă ani. Îşi ura numele şi prefera să i se spună „Lee”. Fireşte, ea îi spunea „Drew” lui Andrew.

Lilly – sau, mai bine zis, Lee – era singurul copil al soţilor Roger şi Anne Trelissick, care locuiau la ferma Bottreaux, pe un deal deasupra localităţii Boscastle, un sătuc dintr-o vale râpoasă de pe coasta furtunoasă a Atlanticului, în comitatul Cornwall. Pe păşunile bogate de deasupra văii, Roger creştea vite de Devon, de un roşu-rubiniu, o rasă foarte preţuită pentru carnea nemaipomenit de gustoasă, iar Anne lucra cu jumătate de normă ca ilustrator de cărţi pentru copii. Andrew locuia cu chirie într-o căsuţă de piatră din secolul al XVII-lea, aflată într-un colţ al fermei, pe care cuplul o renovase. Casa în care

locuiau ei era mai nouă, în stil georgian, după cum credea Andrew, datorită ferestrelor ei înalte şi a proporţiilor plăcute.

Lee Trelissick cerea o taxă mică pentru tururi, care putea fi plătită sub forma unui baton de îngheţată – mai precis Chunky Choc Ice – cumpărată de la prăvălia de ziare şi reviste, aflată în susul drumului principal ce venea din port şi plasată în mod convenabil la începutul potecii ce suia Valea Valency. La câţiva paşi mai jos de prăvălie, chiar deasupra podului strâmt de piatră, singurul drum prin sat, Valency se întâlnea cu Jordan, un pârâu care se rostogolea pe braţul mai mic al văii către mare. De fapt, amândouă erau puţin mai mari decât un râu adevărat. În mod normal, în momentul acesta al anului – pentru că era în plină vară – nivelurile ambelor râuri ar fi fost scăzute. Dar luna august începuse cu zile neobişnuit de însorite şi înăbuşitoare, răvăşite din când în când de ploi scurte şi de furtuni, astfel încât pământul era plin de apă, iar râurile erau bogate şi curgeau pitoresc de repede.

Sub pod, râurile unite intrau într-un canal drept ca o săgeată, mărginit îngrijit cu terasamente vechi, din piatră, construite de mâna omului. Râul se rostogolea peste stânci şi se cufunda sub un alt pod mai mic din piatră, pierzându-se apoi în port. Boscastle, micul port ce cunoştea fluxul şi refluxul, apărat de două cheiuri masive din piatră, era singurul loc retras de-a lungul celor treizeci şi doi de kilometri de coastă

atlantică sălbatică, plină de naufragii. Portul fusese cândva foarte agitat, din el plecând vasele ce transportau mărfuri. Acum, supravieţuirea economică a localităţii Boscastle depindea de turism. Stâncile sedimentare chinuite, apa mării ce se spărgea pe mal şi portul pitoresc adunau, în fiecare vară, în micul şi ciudatul sat pescăresc o mulţime de vizitatori. August era luna de vârf pentru prăvăliile de suvenire şi cafenelele aliniate de-a lungul străduţei strâmte.

Lui Lee, totuşi, puţin îi păsa.

— De-abia aştept să plece toţi oamenii ăştia, sâsâi ea, între două momente în care îşi trecea cu poftă limba peste miezul vanilat, acoperit cu ciocolată, al batonului ei de îngheţată. Lee şi Andrew stăteau în faţa magazinului de ziare, mai sus de marea parcare construită de-a lungul malului de nord al râului Valency pentru a primi turiştii.

— Şi, oricum, uitaţi-vă la ei, rosti ea în grabă, când un autobuz se opri pentru a descărca un şir de călători, care se îndreptară în pas legănat în josul dealului ca nişte raţe îndopate. Pun rămăşag că niciunul nu reuşeşte să ajungă până în vârf la Penally. Sunt toţi prea graşi!

— Nu ştiu ce să zic, Lee. Continuă să mănânci îngheţatele alea şi ai putea sfârşi ca ei, spuse calm Andrew.

— Drew, vrei să participi la tur sau nu? întrebă fata ridicând o sprânceană.

— Bine, bine. Tu eşti şeful, tu conduci, spuse

Andrew râzând.

Andrew se afla la Boscastle doar de câteva zile, dar începuse să o îndrăgească deja pe fetiţa subţirică. Nu era nimic exagerat la copilul acesta. Părea să trăiască în fiecare zi în aceiaşi pantaloni scurţi kaki, o bluziţă de bumbac cumpărată de la un magazin oarecare, numit „Eden Project”, şi nişte cizme de cauciuc oliv – cele mai bune pentru a colinda prin pădurile de sub fermă şi de-a lungul malului superior înnămolit al râului. Braţele şi picioarele ei erau osoase şi bronzate, iar părul ei de culoarea nisipului era strâns în vârful capului, având şi un breton zburlit pe frunte.

Când se uita în sus la el, şi mai ales când zâmbea, ochii i se mijeau atât de strâns, încât Andrew se minuna că mai putea vedea ceva. Nu a văzut-o niciodată cu alţi copii. Părea perfect fericită în propria ei companie. Şi ori de câte ori o vedea traversând câmpiile de dincolo de casa lui, paşii ei mari erau puternici şi hotărâţi. Lee părea întotdeauna a fi în misiune.

Îl îngrijora puţin faptul că o vedea cutreierând singură zonele rurale. Era îngrijorarea orăşeanului, ştia şi el, dar, oricum, Anne îi spusese că renunţase de mult să mai încerce să o urmărească pe fiica ei.

— Lilly a noastră are ceva de om mare. Face cum vrea ea, spusese Anne. Fii atent, e o fată bună, deşteaptă şi demnă de încredere, dar e încăpăţânată ca un catâr. Şi ori te place, ori nu.

În aparenţă, Lilly îl plăcea pe Andrew. Cel

puţin aşa i se părea lui, întrucât în cele mai multe dimineţi, o găsea şezând pe zidul de piatră de lângă poarta căsuţei lui, cu faţa la uşa din faţă, ca şi cum era nerăbdătoare să-l vadă făcând o mişcare. Fusese acolo din prima zi după ce sosise el din SUA. Diferenţa de fus orar îl făcuse să doarmă până la mijlocul dimineţii. Căscând, cu o ceaşcă de ceai în mână, deschisese jumătatea de sus a uşii din faţa căsuţei lui şi fusese întâmpinat astfel:

— Cine eşti?

Habar nu avea cine era ea.

— Eu sunt Andrew. Dar tu cine eşti? întrebă la rândul lui.

— Lee. Locuiesc aici.

— Nu, nu locuieşti aici. Eu locuiesc aici.

— La această fermă. Aici locuiesc.

— Înţeleg. Deci Anne este mama ta?

— Îhî.

— Dar Anne mi-a spus că pe fiica ei o cheamă Lilly.

— Urăsc numele ăsta, spuse fetiţa, strâmbându-se de silă.

— Înţeleg.

— Ce faci aici?

— Am închiriat căsuţa asta.

— Eşti în vacanţă?

— Nu chiar. Urmez un curs, începând de luni. E ca şi cum aş fi la şcoală.

— Şcoală? Vara? E aiurea. Şi de ce te duci la şcoală?

— Construcţii, ziduri din piatră. Învăţ cum să fac ziduri… ca acela pe care stai tu.

— De ce? Avem o mulţime de ziduri din astea.

Andrew şi-a dat seama că urma o discuţie foarte lungă, în care nu era pregătit cu adevărat să intre, mai ales cu o fetiţă foarte curioasă. Ceea ce era, îşi dădu seama, o problemă foarte complicată. Aşa că recurse la un subterfugiu:

— Ai vrea o ceaşcă de ceai?

— Am băut deja.

— Mai vrei una?

— Nu. Trebuie să plec. Am o zi plină. Şi cu aceasta, părând că are curiozitatea satisfăcută, cel puţin momentan, fata sări de pe zid şi plecă în grabă, traversând păşunea de dincolo de zid.

Şi din acea miercuri, aşa începeau toate dimineţile lor. El deschidea partea de sus a uşii şi striga:

— Bună dimineaţa, doamnă! (îi plăcea să i se zică aşa.)

— Ghici ce, Drew? începea ea, sărind de pe zid şi venind repede la uşă. Lee părea să creadă că fiecare gând nou trebuia transmis în felul acesta: Ghici ce? Pisica a făcut pui. Sau ghici ce? Va ploua mai târziu.

— Nu ştiu, ce? se obişnuise Andrew să răspundă pentru a o incita, dar ea nu-i dădea nicio atenţie şi se avânta direct în a-i comunica ultimele noutăţi locale. Era mai bine decât orice ziar. Ştirile erau întotdeauna variate, interesante şi neaşteptate. Era un mod încântător de a începe

ziua – o ceaşcă de ceai cu lapte şi Domnişoara „Ghici ce, Drew?”

— Nu ştiu, ce?

— E o zi bună pentru tine să profiţi de turul celebru şi *exclu*-siv, ghidat de mine, în valea râului. Încheiat cu izvoare sacre şi vrăjitoare!

— Chiar atât de celebru?

— Da, chiar aşa este. Peste tot.

— Cât de des ai ghidat acest tur?

— De foarte multe ori.

— Hm. Nu pare foarte exclusiv.

Ea ezită.

— De câteva ori? îndrăzni el.

— Aproape o dată! spuse ea, râzând pe înfundate în pumni.

— A, asta spun şi eu exclusiv. Când plecăm?

— Curând, după ce îţi termini ceaiul, fiindcă – ghici ce? – mama mă duce la Wadebridge în după-amiaza asta să-mi ia cizme noi; picioarele mi-au crescut prea mult pentru astea. Sări într-un picior şi îl scutură pe celălalt ca să-i dea şi mai multă importanţă.

— Bine, cred că ar fi mai bine să mă mişc şi eu. Mă duc să-mi iau bocancii.

Când apăru din nou cu un rucsac aruncat peste umăr, ea îl aştepta lângă poartă.

— De unde începem? întrebă el.

— Din capăt, desigur. Din sat.

Întrucât ştia că exista un drum ce ducea de la fermă direct în vale, i s-a părut ciudat, dar n-a obiectat.

— Bine, atunci. Aşa să fie, coborâm în sat!

Era o dimineaţă luminoasă. Un pic de ceaţă joasă se ridica în fuioare subţiri din părţile mai reci ale văii, evaporându-se rapid în aerul călduţ. Au urmat o stradelă strâmtă ce cobora în valea lăturalnică, formată de râul Jordan, au trecut de o moară veche văruită, cocoţată deasupra râului, au apucat-o pentru scurt timp pe drumul principal de la Camelford, pentru a o lua apoi pe strada Ford, cu sens unic, şi au mers mai departe, pe serpentinele ce coborau dealul.

De-a lungul veacurilor, în Boscastle s-au dezvoltat două centre: „Oraşul de Sus”, deasupra văii, acolo unde se aflau acum, şi „Oraşul Cheiului”, jos în jurul portului. Strada Fore – care şi-a schimbat în mod ciudat numele în strada Dunn, pe la jumătatea drumului ce ducea în josul dealului – lega cele două ape. Lui Andrew îi plăcea caracterul aproape medieval al străzii strâmte, pe care se aliniau pe ambele părţi căsuţe joase din piatră, înghesuite una lângă cealaltă. Au trecut de primărie, de vechea capelă metodistă, de şcoala primară la care învăţa Lee şi de poştă. După poştă, strada o cotea brusc la dreapta şi se afunda în josul dealului, urmând paralel cursul râului Jordan, care curgea clipocind prin valea de dedesubt. Cu toate că era de-abia zece dimineaţa, când au ajuns jos, erau înghesuiţi ca sardelele în Oraşul Cheiului.

Aici Andrew a fost informat într-o doară de către ghidul său că trebuia să plătească o mică

taxă pentru tur. Îngheţata i s-a părut în regulă lui Andrew pentru micul dejun. Aşa că a cumpărat pentru amândoi câte o îngheţată Chunky Choc. Au plecat în curând prin spatele parcării plină de lume şi s-au îndreptat în susul râului printre copacii ce îl mărgineau, unde s-au putut bucura doar ei de poteca înfrunzită de lângă râu.

Aici, chiar deasupra zonei portului, pantele împădurite ale văii urcau abrupt de la malurile râului, lăsând suficient loc pentru albie şi pentru potecă. Dar puţin mai încolo, baza văii se deschidea şi poteca o cotea când la stânga, când la dreapta prin pajiştea cu iarbă deasă.

— Ai ratat aproape toate florile, spuse Lee, ca şi cum Andrew nu dăduse nicio atenţie.

— Ce vrei să spui?

— Primăvara aici sunt mii şi mii de primule, de narcise, de zambile şi alte chestii. Ar trebui să vezi cimitirul de lângă biserică atunci. Sunt atâtea narcise încât de-abia se mai văd pietrele funerare. Dar s-au dus toate acum. Ai venit prea târziu.

— Dar încă au rămas multe flori aici, o contrazise el, mai mult ca să se apere. Uite aici, de pildă. Îi arătă un tufiş împestriţat cu boboci roz-deschis ce dădeau spre culoarea fildeşului.

— E doar măceş, pufni Lee. E o buruiană, la fel ca aceste tufe de mure scârboase, pline de ghimpi. Se găsesc peste tot. Nu pot să le sufăr.

— Mama ta mi-a spus că face vin de mure.

— Ei, da, nu mai pot eu.

Andrew nu putea să contrazică acest mod de a

gândi.

O curbă uşoară a dezvăluit o baltă creată de un zăgaz din piatră nu prea înalt, care încetinea cursul râului. S-au oprit şi s-au aşezat pe o piatră, unde Lee zise:

— Ăsta e un stăvilar. Arătă către un fir de apă chiar mai sus de zăgaz. Devia apa către apeduct.

— Apeduct?

— Ştii, apeduct… cel care duce apa la moară. Credeam că voi, americanii, vorbiţi englezeşte.

— Şi eu credeam, spuse Andrew, dar nu mai sunt atât de sigur.

— Ştii roata mare roşie din lemn de lângă pielărie, acolo jos, lângă parcare? Era mai demult o moară acolo. Apa care o făcea să funcţioneze venea de aici.

— Ce fel de moară?

— O moară care macină tot felul de chestii, prostuţule.

— Ce fel de chestii?

— Pui multe întrebări pentru un om mare.

— Iar tu ştii o mulţime de lucruri pentru un copil.

— E un compliment?

— Nu fac niciodată complimente înainte de masa de prânz.

— Îmi aduci aminte de prietena mea Nicki, spuse Lee zâmbind. Ea spune lucruri dintr-astea. Ţi-ar plăcea. E hazlie.

— Eu sunt hazliu?

— Nu înainte de masa de prânz.

Lee sări de pe piatră şi o porni din nou pe potecă, ba mergând normal, ba ţopăind. Andrew erau uimit să constate cât de multe ştia Lee despre lumea înconjurătoare.

— De unde ai învăţat toate astea? o întrebă el când o ajunse din urmă.

— De la Elizabeth, în general. Mami spune că ar trebui să-i spun doamna Davis, dar ea zice că pot să-i spun simplu Elizabeth. Conduce centrul turistic şi ştie o mulţime de lucruri.

— Dar stai puţin, tu nu eşti turistă.

Lee îl privi o clipă, ca şi cum ar fi vrut să-şi de seama dacă o necăjea sau era pur şi simplu prost.

— E o prostie, spuse ea, şi începu să ţopăie din nou.

Andrew o urma încântat, urmărind din priviri dealurile. Printre copacii de pe pante se numărau frasini, fagi şi aluni, dar cei mai mulţi erau stejari, care i se păreau din basme, cu ramurile lor încolăcite, acoperite cu muşchi şi bogate în frunze.

Era genul de pădure din care nu lipseau zânele şi spiriduşii, iar el spuse asta cu glas tare.

— Eu n-am văzut niciodată, dar Nicki spune că sunt spiriduşi acolo jos.

— Spiriduşi?

— Ştii tu – oameni mici.

— Ea i-a văzut?

— N-am întrebat-o niciodată. De cele mai multe ori, când Nicki spune ceva, îmi este suficient.

Andrew admira structura elaborată a unui

anumit stejar, unul foarte bătrân ce se înclina spre râu, când Lee ciripi:

— Ghici ce, Drew?

— Nu ştiu ce, Lee?

— Acesta este copacul meu secret.

— Serios?

— Îhî. Mă cocoţ în el uneori cu câte o carte şi stau acolo să citesc.

— Fac pariu că este linişte acolo sus, printre frunze.

Copacul secret al lui Lee era făcut pentru cocoţat. Ramurile lui începeau de jos şi continuau, ca o scară, până sus de tot pe trunchiul lui gros şi noduros. Andrew se săltă pe ramura cea mai joasă şi spuse:

— Hai, arată-mi unde şezi tu!

Lee se căţără pe lângă el cu siguranţa unei maimuţe şi ajunseră amândoi într-un cilindru de frunze verzi, care de jos era pur şi simplu de nevăzut. Lee se instală în poala uneia dintre ramuri şi se sprijini de trunchi. Andrew încerca să-şi menţină echilibrul pe o ramură de lângă ea.

— Uneori stau aici şi spionez oamenii care vin pe potecă, mărturisi ea.

— Serios? Şi ai văzut vreo persoană interesantă?

— Îhî. Am văzut vicarul, odată.

— Şi ăsta ce făcea?

— Nu „ăsta”, ci „asta”. Nu te duci la biserica Sf. Symphorian?

— Sunt aici doar de câteva zile, Lee. Aşteaptă

puţin să mă obişnuiesc.

— Nu eşti vreun metodist, din ăia, nu-i aşa? întrebă ea cu ochii mijiţi, ca şi cum metodiştii ar fi avut coarne.

— Nu, nu sunt. Stai o clipă. Cum pot cei de la Sf… cum îi zice?

— Symphorian.

— Aşa. Symphorian. Dar cum pot ei avea un preot care e femeie? Nu credeam că nişte catolici ar permite aşa ceva.

— Nu sunt catolici. Sunt de la B.A.

— Poftim?

— Biserica Anglicană. Nu ştii prea multe, nu-i aşa?

— Cred că nu.

— Eu şi cu mama ţinem de B.A. Cred că şi tata, dar el este prea ocupat cu ferma, în majoritatea duminicilor, ca să mai meargă la biserică.

— Şi B.A. are preotese?

— Ai vreo problemă cu asta? îl întrebă Lee, privindu-l aspru.

— Nu!

— Pentru că unii oameni au probleme, se pare. Prietena mea Nicki le spune „nandertalieni”.

— Neanderthalieni. Doamne, ce vorbe mari foloseşte prietena ta. Se întreba dacă toţi puştii din Boscastie erau atât de precoce precum aceste două copile.

— Mda, neanderthalieni. Aşa e. Înseamnă un soi de „înapoiaţi”. Tu nu eşti unul din ăia, nu-i

aşa?

— Nici metodist, nici neanderthalian, spuse el, ducându-şi mâna în dreptul inimii, cel puţin după câte ştiu eu. Zău.

Aceasta păru să o satisfacă pe Lee. Ajunşi din nou pe pământ, cei doi şi-au continuat drumul de-a lungul malului râului, până când au ajuns la un podeţ de lemn care trecea râul către o potecă ce ducea la coama împădurită de deal.

— Sfârşitul turului, anunţă Lee.

— Asta a fost tot? Cum rămâne cu fântânile şi cu vrăjitoarele?

— Trebuie să aştepţi până data viitoare. Trebuie să mă întâlnesc cu mama ca să mergem la Wedebridge. Pentru cizme.

O porni în goană peste podeţ.

— Mulţumesc pentru îngheţată, strigă ea peste umăr.

— Voi face o plângere la Centrul de Turism, strigă Andrew în urma ei. I se păru că auzi o chicoteală din depărtare.

Îşi dădu jos rucsacul şi scoase din el o hartă. O cercetă o clipă, apoi îşi luă rucsacul la spinare şi îşi continuă drumul în susul râului. Ajunse la un grup mic de case, pe care îl identifică drept localitatea Newmill, apoi urcă valea şi o luă spre mare. Se îndrepta spre poteca de pe coastă şi, fără să ştie, către o întâlnire cu oaia rătăcită.

sw

Nicola Rhys-Jones se ocăra singură. Şi nu în linişte. Ţipa în vânt.

— Idioato! Idioata naibii! Să întâlneşti un tip drăguţ, cu conştiinţă, să-i arunci câteva glume răutăcioase şi apoi să pleci. Excelent!

Randi, câinele ei husky siberian în vârstă de şapte ani, se învârtea în goană în jurul ei, lătrând, în timp ce ea călca apăsat pe poteca de lângă coastă. Nicola se opri şi se uită înapoi către stâncile de lângă mare, spre nord. Sus, deasupra Pentargonului, lângă râul cu acelaşi nume, văzu silueta unui bărbat. Bărbatul frumos care încercase să ajute oaia idioată. Bărbatul frumos cu păr des, cârlionţat, grizonant şi cu o faţă amabilă, grijulie. Nu voia ca el să o ajungă. De fapt, într-un fel, voia, dar mai curând nu. Prea ar fi fost evident. Coborî cu paşi mari poteca abruptă ce ducea spre Boscastle şi spre căsuţa ei cu studio de lângă dig.

Nicola Rhys-Jones, nemăritată, sau mai exact divorţată, dacă e să vorbim cinstit, se apropia de statutul de „femeie de o anumită vârstă” şi pretindea că nu contează deloc pentru ea, deşi conta. Oricine – orice bărbat, cel puţin – care ar fi trecut pe lângă ea pe poteca de pe coastă ar fi observat o femeie frumoasă, după orice definiţie în afară de a ei: păr şaten-închis, uşor ondulat; ochi mari castanii sub nişte sprâncene groase, expresive; un nas frumos, puţin cam mare pentru faţa ei; pomeţi înalţi, osoşi; pielea uşor măslinie, şi remarcabil de netedă; buze cărnoase care se ridicau la colţuri, insinuând mereu un zâmbet, ca şi cum ar deţine un secret. Avea aproape patruzeci

de ani, dar nu-şi arăta vârsta. Încă. Avea puţin peste un metru şaptezeci (un pic cam înaltă, după părerea ei) şi umeri laţi (puţin cam prea laţi, se îngrijora ea), sâni generos proporţionaţi (prea generos – moştenirea ei italiană), şi picioare zvelte, legate de nişte şolduri bine proporţionate, pe care le muncea din greu ca să nu se lăţească (ca atare, plimbarea câinelui, dar nu că nu i-ar fi plăcut).

Nicola descuie uşa joasă de lemn a căsuţei sale din piatră, se duse în bucătărie, umplu un bol de apă pentru Randi, apoi îşi puse un pahar de gin cu apă tonică şi urcă treptele din piatră ale scării abrupte ce ducea spre atelierul său. Îi plăcea această casă, mai ales atelierul luminos cu vedere spre port. Se lăsă pe spătarul şezlongului din faţa şevaletului şi puse paharul pe podea. Etajul de sus al căsuţei fusese cândva un pod în care se uscau năvoadele. Parterul fusese un birou şi o magazie pentru depozitarea vaselor cu crabi. Locul îi convenea, în acest moment al vieţii ei, deşi contrasta izbitor cu locuinţa încântătoare pe care o împărţise cu Jeremy.

Jeremy. Ce dezastru. Zece ani de căsătorie cu un englez bogat, educat, narcisist, care se întâmpla să mai aibă şi o uşoară atitudine jignitoare. Ca şi cum nu ar fi cunoscut suficient acest lucru în copilărie.

Nicola Delucca, absolventă a Institutului de Artă din Boston, îl cunoscuse pe Jeremy Rhys-Jones, fiul unui aristocrat englez, pe vremea când

a avut o bursă de studii la Florenţa, în Italia. Familia lui deţinea o moşie modestă, stâncoasă şi bătută de vânturi, în peninsula Penwith, Cornwall, lângă colonia artiştilor de la St Ives. Ea era singura fiică a unei familii de muncitori imigranţi din enclava italiană claustrofobă care se afla la capătul de nord al Bostonului. Avea doi fraţi, unul mai mic decât ea, James, şi altul mai mare, John – cu nume de sfinţi, deşi doar James avea să justifice mai târziu această onoare. Tatăl ei, Anthony, îşi abandonase familia când ea avea doar şase ani, iar mama ei, Angela, a fost nevoită să muncească, făcând noaptea curăţenie în birourile Primăriei – motiv de ruşine nerostit în cartier.

După liceu, Nicola a obţinut o bursă de arte la Colegiul din Boston. Patru ani mai târziu, a absolvit şi s-a trezit angajată într-o slujbă cu jumătate de normă, ca grafician, la o editură. În timpul liber, lua cursuri avansate de pictură la Institutul de Artă. Obţinerea bursei a scutit-o de nevoia de a munci şi a obligat-o să-şi ia în serios talentul pentru pictură.

La Florenţa, a plutit aproape tot timpul într-o stare de supraîncărcare senzorială. Micul ei dejun era format din *cappuccino* şi *biscotti*, în zumzetul continuu al maşinii de cafea espresso din cafeneaua plină de aburi de la colţul străzii de lângă apartamentul în care stătea în gazdă. Apoi se preumbla prin oraş. Şi-a dat seama repede că palatele complicate o lăsau rece. Locurile care o incitau erau mult mai prozaice: prăvălioarele care

se înşirau pe străduţele pavate cu piatră şi arcadele; abundenţa de produse agricole din pieţele publice; pelerinele negru cu roşu purtate de poliţiştii florentini în timp ce stăteau călare pe caii atât de albi şi musculoşi, încât păreau sculptaţi din aceeaşi marmură orbitoare de Carrara din care fusese cioplit *David* al lui Michelangelo. Stătea ore întregi în pieţe, făcând schiţe pentru studiile în ulei pe care avea să le termine în clasă.

Jeremy nu se afla la Florenţa pentru a studia arta; el se afla la Florenţa pentru a studia italiencele. Norocul ei a fost că el prefera italiencele care vorbeau englezeşte. Deşi cu un an mai tânăr decât ea, era matur, cultivat şi încântător. Şi înalt. Şi atrăgător. Şi ca nimeni altul pe care îl întâlnise vreodată.

Nicola a căzut victimă. Când Jeremy s-a reîntors în Anglia, în timp ce ea îşi continua studiile la Florenţa, el îi scria aproape zilnic scrisori pătimaşe. Venea la Veneţia aproape la fiecare sfârşit de săptămână. Apoi, când s-a apropiat iarna, a invitat-o să-şi petreacă sărbătorile de Crăciun cu familia lui în Cornwall. A zburat cu avionul la Londra, apoi a făcut o călătorie lungă cu trenul până aproape de vârful sud-vestic al peninsulei britanice. Jeremy a întâmpinat-o la gară la St Ives într-un Land Rover prăpădit, în care sufla vântul. Purta o jachetă de ploaie din pânză cerată, mirosind a ulei, o beretă de tweed şi nişte cizme verzi de cauciuc, despre

care a aflat ea că se numeau „Wellington”.

Jeremy descrisese locuinţa familiei sale drept o „casă de ţară”, iar Nicola îşi imagina o casă mică, drăguţă şi acoperită cu iederă. Astfel, când au trecut prin poarta cu stâlpi, a fost total nepregătită pentru mărimea sau grandoarea conacului din granit la care ducea drumul lung, străjuit de copaci. În comparaţie cu acele case joase, înghesuite din North End – sau, în măsura în care conta, cu casele din Florenţa – aceasta i se părea somptuoasă ca un palat.

Casa Trevega, căci aşa se numea, se afla într-o vale adăpostită, traversată de un râu care curgea repede către vest, dinspre vârfurile înalte, înainte de a se vărsa în mare. Moşia avea câteva sute de acri şi includea un cătun înghesuit de case ale foştilor arendaşi, un complex agricol şi chiar o moară de apă ce nu mai era folosită.

În interiorul casei, încăperile erau spaţioase şi aveau tavane înalte. Mobilierul, cu aer familiar, confortabil şi „foarte” englezesc, era o amestecătură de modele, culori şi texturi care se potriveau oarecum unele cu altele. Pe pervazurile ferestrelor şi pe mese erau aranjate rămurele cu boabe roşii şi legături de iederă, pentru sărbători. Peste tot erau lumânări.

Totuşi, peisajul de coastă de dincolo de vale era departe de acel „pământ verde şi plăcut” pe care şi-l închipuia Nicola când se gândea la Anglia. Dealurile din jurul moşiei erau aspre şi bătute de vânt. Kilometri întregi de ziduri de

piatră se aşterneau printre versanţii golaşi, din piatră, care se ridicau spre nişte stânci masive din granit. Copacii, atâţia câţi erau, nu prea mulţi, erau torsionaţi şi pipernicіţi din cauza sării, cu trunchiurile şi ramurile aplecate de vântul ce bătea şuierând dinspre Atlantic.

Oricine altcineva ar fi socotit acest peisaj de miez de iarnă imposibil de mohorât, însă Nicola se simţea în mod ciudat ca acasă. În ciuda severităţii aparente a moşiei, păşunile cuibărite între zidurile de piatră şerpuitoare erau verzi, chiar în timpul Crăciunului. Clima era plăcută, chiar dacă bătea vântul şi ploua din belşug. Platoul de coastă avea o păşune excelentă, iar administratorul fermei ce aparţinea tatălui lui Jeremy, Nigel Lawrence, creştea acolo o ciurdă mare de vite din rasa Black Angus.

Mica familie a lui Jeremy – tatăl său, Sir Michael, şi sora lui mai mică, Nina – a primit-o cu căldură. Nicola ştia că mama lui, Jemma, murise cu câţiva ani înainte, nu departe de casa lor din Londra, într-un accident de maşină, când s-a izbit cu decapotabila sa de un parapet de pe malul Tamisei, în timp ce mergea cu viteză foarte mare – „ca de obicei”, după cum spusese Jeremy, în silă.

După câteva zile (şi câteva pahare mari de whisky), tatăl lui, Sir Michael, un bărbat voinic, trecut de şaptezeci de ani, cu o coamă dezordonată de păr alb şi nişte ochi limpezi albaştri, scăpărători, i-a spus Nicolei că-i reamintea de soţia sa.

— Hotărâtă şi optimistă, aşa era, mormăi el, iar chipul lui amabil şi vesel se umplu de riduri, când îşi aminti de ea cu drag. Exact ca tine, draga mea; exact ca tine; rasă pursânge, amândouă. Nicola zâmbi uşor, neştiind cum să răspundă.

Jeremy îl descrisese pe tatăl său ca pe un om de natură să te intimideze, dar Nicola şi Sir Michael s-au înţeles de minune chiar de la bun început. Era curtenitor şi amabil şi o făcea să se simtă ca acasă. Pur şi simplu îl adora – ca pe un tată la care a visat întotdeauna, dar de care nu avusese parte. Nicola şi Sir Michael vorbeau într-un limbaj de estetică pe care Jeremy nu-l înţelegea. Pasiunile artistice ale lui Sir Michael erau etalate pe pereţi în întreaga casă. Fusese colecţionar de-o viaţă de lucrări ale artiştilor englezi, care pictaseră în coloniile de artă de pe coasta Cornwall-ului la începutul secolului XX: Stanhope Forbes, Frank Bramley, Laura Knight şi Alfred Wallis, printre alţii. Dar talentul Laurei Knight de a capta intensitatea şi puritatea luminii, unică în sud-vestul îndepărtat al Cornwall-ului, a impresionat-o cel mai mult pe Nicola, iar mai târziu i-a influenţat şi propria-i pictură.

De Crăciun, Jeremy i-a dăruit un set complet de vopsele Winsor & Newton şi un şevalet portabil. Sir Michael i-a dat o schiţă în cărbune reprezentând o femeie cu un băieţaş în poală. De-abia peste câteva zile a aflat, de la Jeremy, că era portretul bunicii lui şi al tatălui ei pe vremea când era copil, executat de Stanhope Forbes.

Apoi, în ajunul Anului Nou, Jeremy a surprins-o, cerând-o în căsătorie, iar Nicola s-a surprins pe ea însăşi acceptând să-i fie soţie.

La început, totul părea perfect. Nunta a avut loc la sfârşitul lunii mai, după ce s-a terminat bursa Nicolei. Ceremonia s-a desfăşurat într-o biserică din secolul al Xf-lea, la Zennor, cătunul cel mai apropiat de moşia Rhys-Jones. Parohul anglican i-a permis cu multă bunăvoinţă fratelui Nicolei, James, care fusese de curând hirotonisit preot catolic, să ia parte la ceremonie. Sir Michael îi adusese cu avionul pe fratele şi pe mama ei de peste ocean pentru eveniment. Sanctuarul din piatră gol-goluţ fusese acoperit cu trandafiri albi şi cu crizanteme. Mama ei a plâns.

După o lună de miere umedă, în care au colindat insulele vestice ale Scoţiei, Nicola şi Jeremy s-au mutat în Casa Trevega. Aceasta nu a fost prima alegere a soţului ei. Jeremy obţinuse o diplomă în economie de la Universitatea Cambridge şi plănuia să lucreze la sediul central din Londra al firmei de management a tatălui său, să se ocupe în timpul zilei de misterioasele investiţii ale numeroşilor clienţi bogaţi, iar noaptea să se bucure de scena socială a oraşului. Dar Sir Michael avea alte idei. L-a trimis pe Jeremy să facă ucenicie la biroul firmei din Penzance şi le-a dat o casă de ţară în care să locuiască. Sir Michael prefera să stea la Londra, aproape de Camera Lorzilor şi de clubul lui.

Pe Jeremy l-a înfuriat acest aranjament, însă

Nicola a fost încântată peste măsură. Îi plăceau casa veche cu multe ascunzişuri, grădinile, serile paşnice la gura focului şi lungile plimbări de-a lungul coastei. Apoi a venit darul de nuntă pe care l-a primit de la Sir Michael – un mic atelier de pictură numai al ei, cu vedere spre port, în localitatea învecinată St Ives, unde lumina avea strălucirea diamantului, iar apa de culoarea albastru-verzui din micul port părea indiscutabil mediteraneeană. În ciuda nisipului alb al plajei, adevărul era că apa care se năpustea dinspre Atlantic era atât de rece, chiar în plină vară, încât doar copiii o puteau suporta mai mult decât câteva minute.

Copii. Nu avuseseră, deşi nu se putea spune că n-ar fi încercat. Secretul Nicolei consta în faptul că propria ei sexualitate era complicată şi emoţională – era când jucăuşă şi cochetă, pentru ca în clipa următoare să fie distantă şi detaşată. O tulbura, dar păstra secretul pentru sine, iar adevărul era că soţul ei era prea preocupat de propriile lui nevoi ca să mai observe schimbările. Apoi, la câţiva ani de când erau căsătoriţi, ani în care soţul ei era când grijuliu, când jignitor, Jeremy a hotărât că era timpul să întemeieze o familie. Cum lunile treceau iară să apară vreo sarcină, Jeremy deveni brutal de primitiv, bombardând-o ca o maşinărie, ca şi cum singura lui hotărâre era să planteze o nouă viaţă, indiferent în ce condiţii.

Şi aşa cum i s-a mai întâmplat o dată înainte,

Nicola a început să nu mai mănânce, ca şi cum ar fi vrut să se purifice, ca şi cum durerea foamei ar fi putut să şteargă orice ar fi făcut ea, orice păcat ar fi comis, pentru a aduce acest abuz al lui asupra ei. Când Jeremy a început să facă nişte călătorii de afaceri la Londra din ce în ce mai lungi, s-a simţit uşurată. Îl suspecta că avea o iubită în oraş şi şi-a dat seama că puţin îi păsa. Ar fi trebuit să simtă acest fapt ca pe o pierdere, dar ea l-a simţit în schimb ca pe o uşurare.

Singura confidentă a Nicolei în acele zile era Annabelle Lawrence, soţia administratorului fermei. O blondă băieţoasă, cu picioare lungi – ea şi Nigel aveau un copil, Jesse, care la doi ani era permanent lipit de coapsa stângă a Annabellei. Aceasta era una dintre acele femei veşnic vesele şi optimiste, care păreau întotdeauna în stare să se descurce de minune.

Lui Annabelle îi plăcea Nicola şi era îngrijorată pentru ea. În ultimele luni, Nicola slăbise şi devenise palidă. Într-o dimineaţă mohorâtă de toamnă, Annabelle i-a făcut o vizită cu o farfurie cu fursecuri proaspăt scoase din cuptor. Intră pe uşa din spate, o strigă şi o găsi pe Nicola şezând singură la o masă din lemn natur, în bucătăria cavernoasă din Casa Trevega, privind pe fereastră ceaţa rece ce venea dinspre Atlantic.

— Ce urât e azi afară, anunţă Annabelle pe un ton vesel, în timp ce-şi scotea jacheta umedă şi-l lăsă pe Jesse în scăunelul lui portabil. Ce ai zice dacă am bea şi noi un ceai şi ne-am mai îngrăşa un

pic, mâncând aceste fursecuri?

Nicola ridică ochii către ea şi îi zâmbi şters.

— Ţi-e bine, drăguţă? Arăţi cam trasă în ultimul timp.

— Mi-e bine, Annabelle, zău, sunt doar obosită.

— Petreci prea mult timp în atelierul ăla al tău. Te epuizezi pregătindu-ţi expoziţia.

Nicola lucrase din greu la pânzele pentru vernisajul de la Creat Atlantic Gallery, în apropiere de St Just, dar nu asta era problema.

— Mă duc să pun ceainicul la fiert, zise Nicola, ridicându-se şi îndreptându-se spre bufetul pe care era ceainicul.

N-a reuşit. Nu făcuse decât câţiva paşi, iar încăperea a început să se rotească în jurul ei. Întinse un braţ să găsească un sprijin, dar nu găsi nimic şi se prăbuşi. Leşinase.

Având o oarecare pregătire ca asistentă medicală dinainte de a se fi măritat cu Nigel, Annabelle îi controlă respiraţia şi pulsul, apoi se repezi în camera de zi, apucă nişte perne de pe sofa şi se întoarse, folosind una dintre ele pentru a-i sprijini capul şi pe celelalte pentru a-i propti picioarele.

Când deschise fermoarul hanoracului pe care îl purta Nicola, Annabelle văzu vânătăile de pe gâtul ei. Cineva o strânsese de gât. Era doar un singur candidat posibil. Simţea cum o apucă furia. Ţinea un prosop rece, umed, pe fruntea prietenei ei, când Nicola îşi reveni.

— Ei bine, a fost o prostie, nu-i aşa? spuse Nicola, clipind şi străduindu-se să se ridice pentru a sta în fund pe scaun.

— Nu, draga mea, şopti Annabelle, strângând-o pe Nicola la piept. Prostie a fost să-l laşi să-ţi facă ce ţi-a făcut şi să nu spui nimănui.

A trebuit să treacă luni întregi, a fost nevoie de perseverenţa Annabellei şi de câteva vizite la consilierul serviciului social de la Penzance pentru ca Nicola să-şi părăsească soţul. Când a făcut-o, la mijlocul lunii martie, o lună anormal de rece, l-a părăsit în linişte, într-o zi în care el era plecat. Nu şi-a luat decât maşina ei, îmbrăcămintea şi echipamentul de pictură.

S-a îndreptat spre nord, de-a lungul coastei, mergând pe drumuri înguste, de ţară, nedorind, în mod intuitiv, să se depărteze de mare, care îi oferea atât de multă plăcere şi o inspira atât de bine în artă. În a treia zi a călătoriei sale şerpuitoare, a coborât un deal abrupt şi s-a trezit în port, la Boscastle, la vremea refluxului. Avea ceva foarte plăcut acest port – modul în care bărcile locale colorate se aplecau ici şi colo pe suprafaţa bălţilor noroioase, aşteptând să se reîntoarcă fluxul; râul care o cotea prin sat; cutele protectoare ale văii.

Sub stânca din partea de sud a micului port era ascunsă o clădire mică, din piatră, cu un anunţ în fereastră: CASĂ CU TOATE UTILITĂŢILE, DE ÎNCHIRIAT. S-a gândit să închirieze locul pentru o săptămână. Câteva zile mai târziu, şi-a prelungit

şederea cu încă o săptămână. În cele din urmă, a ajuns la o înţelegere cu proprietarul pentru un contract de închiriere cu posibilitate de reînnoire anuală.

Cam o lună mai târziu, Nicola lucra în atelierul ei de sus, când auzi o bătaie la uşă. Când coborî şi deschise uşa, îl găsi pe Sir Michael, sprijinit în baston, în ploaie, cu un pachet mare sub braţ.

— Bună ziua, draga mea, spuse el, cu capul său mare plecat. Crezi că aş putea intra, ca să scap de vremea asta?

Nicola simţi că o cuprinde teama.

— E şi Jeremy?

— Sunt singur, Nicola. Aş vrea să vorbesc puţin cu tine, dacă îmi permiţi.

Nicola se dădu înapoi din faţa uşii şi bărbatul intră. Lăsă pachetul pe jos, sprijinindu-l de perete, se îndreptă din şale şi îşi scoase haina udă. În cele din urmă, se întoarse spre ea şi zâmbi, iar chipul său pleoştit, de câine poliţist, se umplu de căldură.

— Bună ziua, dragă Nicola, spuse el blând. Ţi-am dus dorul.

Pe obrajii Nicolei şiroiau lacrimi, iar Sir Michael o luă în braţe.

— O, tată, spuse ea cu capul lipit de umărul lui. Îmi pare atât de rău. Dar ştii că nu puteam…

— Ştiu, dragă. Nu-mi puteai spune. Dar am descoperit. Este dezgustător. Propriul meu fiu. Sir Michael privi de jur-împrejur camera de zi micuţă şi se aşeză pe un scaun, lângă focul cu cărbuni. Ai cumva un whisky?

Nicola se scutură pentru a scăpa de şoc.

— Hm, nu. Dar am un coniac bun…

— Splendid. Trase scaunul câţiva centimetri mai aproape de foc.

Când se întoarse, Nicola se aşează pe podea şi îi cuprinse în braţe genunchii.

— Cum m-ai găsit?

Bătrânul ridică din umeri.

— N-a fost prea greu, serios, pentru un om cu situaţia mea. Am vorbit la Scotland Yard. Ei ţi-au descoperit automobilul.

— Dar de ce?

Sir Michael o privi, puse o mână încreţită, pătată de vârstă, pe umărul ei şi chicoti:

— Rasă pură, draga mea, rasă bună, asta eşti. Am ştiut din clipa când ai intrat pe uşă. I-am spus lui Jeremy în acea zi de Crăciun – cineva ca tine apare doar o dată în viaţă, aşa că era timpul să se domolească. Dar n-am avut de unde să ştiu că unicul meu fiu era o brută. Cum puteam să aflu? Ce ştim cu adevărat despre propriii noştri copii, cu excepţia a ceea ce ne lasă ei să ştim? M-am simţit ca un prost, chiar mai rău. Am pierdut pe cineva foarte drag mie când ai plecat, îmi iubesc fiica, desigur, dar tu… Ei bine, tu erai – *eşti* – cu totul altceva.

Nicola văzu licărul umed din ochii lui Sir Michael şi îi cuprinse genunchii şi mai strâns în braţe.

— Nu mă pot întoarce, tată. Nu mă voi întoarce.

— Ştiu asta, draga mea, şi n-am intenţia să ţi-o cer.

— Atunci, de ce eşti aici? De ce m-ai căutat?

— Fiul meu, îmi pare rău că trebuie să o spun, nu este un gentleman. Dar eu sunt. Este responsabilitatea mea – şi marea mea bucurie – să mă asigur că eşti bine întreţinută.

— Nu doresc nimic de la…

— Sst, Nicola. Ştiu că nu doreşti. Nu înţelegi că acesta este, în parte, motivul pentru care mă aflu aici? Te-ai purtat în tot timpul acestei orori ca o perfectă doamnă, în unele privinţe chiar aş fi dorit să nu te fi purtat astfel. Aş fi înţeles mai curând ceea ce se întâmpla. Am venit să-ţi spun că am făcut aranjamentele pentru divorţ şi l-am pus pe Jeremy să semneze hârtiile. Asta vrei, nu-i aşa?

Nicola dădu afirmativ din cap.

— Bine. Asta e aranjat. În plus, vreau să fiu sigur că nu ai niciun fel de disconfort. Ai avut destule.

— Dar…

El ridică o mână.

— Va fi o mică subvenţie – nimic jenant, te asigur… dar nu vei avea niciun disconfort. Va fi vărsată lunar în contul tău. Am păstrat şi atelierul tău de la St. Ives şi îl închiriez. Desigur, dacă vei dori vreodată să-l ai din nou…

— Tată, ştii că îmi place St Ives şi acel atelier. Dar atâta vreme cât Jeremy este în Casa Trevega, n-aş putea.

— Ştiu. N-am decis încă ce să fac cu el. Dar

între timp, îmi convine închirierea, serios îţi spun! Ochii lui bătrâni străluciră ca un hoţ în faţa unui diamant. Mai luă o gură de coniac. O, mai este ceva.

Se ridică de pe scaun şi se duse încet către uşă, acolo unde pachetul se sprijinea de perete.

— Nicola, vreau să primeşti asta. Ştiu că îţi place şi m-ar încânta nespus să ştiu că se află la tine.

Ridică pachetul, care era învelit în hârtie groasă cafenie şi îl puse în faţa ei. Nicola îl despachetă încet, dar credea că ştie ce era în interior. Era tabloul pe care îl admirase cel mai mult în colecţia lui Sir Michael: era superbul tablou al Laurei Knight, *Ella, nud şezând*. Când îl scoase din ambalaj, se uită la socrul ei, dând din cap:

— Nu, n-aş putea…

— Mă tem că trebuie, draga mea. Este deja scris în testamentul meu.

Laura Knight a realizat mai multe tablouri de atelier, inclusiv acest nud al celei mai bune prietene a ei, Ella Naper, pe care a plasat-o într-un fotoliu aurit drapat cu un halat de mătase roşu şi negru. Tabloul părea oarecum neterminat, însă personajul din fotoliu era perfect.

— Este o plăcere să-l ofer cuiva care are talentul tău, spuse Sir Michael. Poate va fi muza ta. Ei, ce zici, fata mea?

Nicola se ridică din şezlong şi coborî în bucătărie. Afară, soarele apusese şi portul era

cufundat în umbră. Îl hrăni pe Randi, îi reumplu bolul cu apă, şi îşi prepară încă un pahar de gin tonic. Apoi se duse în camera de zi, se aşeză pe canapea, sorbi din băutură şi se uită la tabloul ce o reprezenta pe Ella Naper, care atârna deasupra suportului de piatră, deasupra şemineului. Se gândi la Ella ca la perechea ei spirituală – un spirit liber, încrezătoare în lumea ei. Aşa dorea ea să fie. Era, de fapt, ceea ce avea ea să devină în cei aproape patru ani de când locuia la Boscastle.

Câteva clipe mai târziu, adormi. După un timp, Randi veni din bucătărie, amuşină mâna stăpânei sale, nu primi niciun răspuns, şi se încovrigă la locul lui pe covoraşul din faţa căminului.

Trei

— Ghici ce, Drew?

Andrew tocmai deschisese uşa căsuţei sale spre o dimineaţă blândă de duminică de august. Lee se afla la locul ei obişnuit. Purta noile sale cizme Wellington.

— Ai de gând să termini turul astăzi şi să mă duci să văd fântânile sacre şi vrăjitoarele?

— Nu, omule. E aproape timpul să mergem la biserică! Ai face mai bine să te grăbeşti.

— Îţi mulţumesc că mi-ai reamintit, dar mi-e teamă că am alte planuri. Mă duc să mă plimb în dimineaţa asta, dat fiind că o persoană pe care o cunosc a întrerupt brusc excursia de ieri.

Lee îl privi pieziş de pe zid.

— Eşti sigur că nu eşti vreun metodist dintr-ăia?

— Absolut sigur.

— Bine, fa cum vrei. Eu plec. Sări de pe zidul de piatră şi se năpusti pe pajişte către casă.

Lee Trelissick îl făcu pe Andrew să-l doară sufletul, acea durere pe care o ai când îţi doreşti ceva de care nu vei avea parte niciodată. Lee era exact genul de copil pe care visase să-l aibă cu Katerina – şi fusese fericit că nu l-au avut. Andrew era profesor de arhitectură la Universitatea din Pennsylvania, atunci când el şi Katerina Vogel s-au cunoscut la un dineu de acordare a premiilor celor mai promiţători absolvenţi. Ea lucrase în domeniul proprietăţilor imobiliare, dar descoperise că punctul ei forte era în domeniul bancar. Când şi-a terminat masteratul, Mellon Bank a pus mâna pe ea ca pe un chilipir şi a numit-o în corpul lor de conducere.

Katerina – „Kat” pentru prieteni – era foarte „colţoasă”. Până şi părul ei strălucitor, negru ca abanosul, era tuns asimetric. Aproape dureros de subţire şi având o înălţime peste medie, Kat nu prea stătea împreună cu colegii ei de clasă şi îşi petrecea aproape tot timpul cu profesorii, după cum observase Andrew. În seara aceea, când l-a zărit în mulţime, a ridicat pur şi simplu o sprânceană. Andrew s-a simţit hipnotizat.

Când s-au căsătorit, un an mai târziu, Katerina era mult prea preocupată de cariera ei pentru a se gândi la copii. Lui i s-a părut absolut normal la vremea aceea; cu toate că el avea cu zece ani mai mult decât ea, Katerina, la cei treizeci de ani ai ei,

avea timp suficient conform ceasului biologic. Însă el simţea şi ambivalenţa ei în privinţa copiilor, de parcă se temea că nu era făcută să fie mamă. Când Kat a trecut de cea de-a treizeci şi cincea aniversare, Andrew a început să se resemneze că nu vor avea copii.

Apoi, ea îl părăsi. Acum, a aflat că este însărcinată. Îi era greu să-şi dea seama ce îl surprinsese mai mult. Sau ce era mai dureros.

Îşi termină de băut ceaiul, îşi legă şireturile de la bocanci, apucă rucsacul şi se îndreptă spre nord pe strada cu sens unic de deasupra fermei. După vreo jumătate de kilometru, o coti la stânga pe potecuţa care ducea în jos prin pădurea Minister, până la podeţul ce trecea peste Valency, acolo unde-l lăsase Lee cu o zi în urmă. Se îndrepta spre biserica St Juliot, o biserică parohială restaurată de tânărul arhitect Thomas Hardy, înainte de a deveni romancier şi poet.

Andrew nu-şi dăduse seama că se apropie sfârşitul. Când l-a anunţat că pleacă, într-o sâmbătă, înainte de sfârşitul trimestrului de primăvară, a fost atât de buimăcit, încât a rămas uitându-se pur şi simplu la ea.

— Când? întrebă el în cele din urmă.

— Azi. Acum. Mi-am dus deja lucrurile în maşină. Vei fi contactat de avocatul meu. Nu te îngrijora. Nu vreau nimic din ceea ce îţi aparţine.

— De ce? spuse Andrew, tot cu gândul la plecarea ei.

Ea se uită la el cu milă şi cu dezgust:

— Chiar n-ai nici cea mai vagă idee, nu-i aşa?

— Îmi pare rău. Nu, n-am, spuse el încruntându-se, ca şi cum avea de descifrat o problemă de proiectare. Şi chiar nu avea nicio idee.

— Nu-mi vine să cred că trebuie să-ţi spun în cuvinte. Vreau să-mi petrec viaţa cu un bărbat care înseamnă ceva. Zici că eşti arhitect. Dar eşti cu adevărat? Stai în biroul tău mic de la universitate şi dezvolţi noţiuni abstracte despre formă şi spaţiu. Ţii cursuri pentru studenţi. Scrii articole pentru revistele savante. Credeam că e grozav să fii „doamna profesor Stratton", până mi-am dat seama cât de plicticoasă este viaţa ta. Viaţa *noastră*. Spune-mi ceva, domnule „arhitect": Unde îţi sunt clienţii? Unde sunt clădirile tale? Ca să nu mai spun că ai putea câştiga de zece ori mai mult decât te plătesc ăia la universitatea ta nenorocită.

— Probabil că nu mă interesează chiar atât de mult banii, spuse el. Şi nu văd, oricum, ce legătură are asta cu banii.

— Totul are legătură cu banii, dar nu asta e problema. Problema este că eşti lipsit de pasiune. E ca şi cum ai avea gheaţă în loc de sânge în vene.

— Nu-i adevărat. Îmi place să lucrez cu studenţii mei…

— Ăsta-i lucrul cel mai trist. Kat îşi dăduse acum drumul la gură. Nici măcar nu ştii că ăsta este un mod stupid de a trăi! Nu ştii nici măcar că eşti doar pe jumătate viu. Ştii ce înseamnă să fii

pe jumătate viu? Asta înseamnă şi că eşti pe jumătate *mort*! Şi eu mor aici, stând cu tine. *Ăsta* este motivul pentru care plec!

Andrew mai auzise câte ceva din acestea şi înainte, dar niciodată spuse cu atâta furie.

— Ţi-ai aranjat vreun loc în care să stai? întrebă el, când furia Katerinei se domoli în cele din urmă.

Ea îl privi de parcă nu-i venea să creadă.

— Gata, am plecat.

Şi dusă a fost.

Andrew şi Kat locuiau într-o casă de cărămidă de la începutul secolului al XIX-lea, de pe strada Delancey. Andrew petrecuse ani întregi renovând vechea casă, transformându-i încăperile înghesuite, întunecate, într-un spaţiu contemporan, plin de lumină. Fiind şi un bucătar inventiv, şi-a construit la parter o bucătărie strălucitoare, ce se deschidea spre o sufragerie cu privelişte către grădină. La o oră după plecarea Katerinei – o oră petrecută uitându-se în gol către grădină şi rememorând scena de câteva ori – Andrew plecă de acasă, traversă piaţa Rittenhouse, luă vreo două sticle de vin australian de la magazinul de băuturi, apoi se duse la o prăvălie cu delicatese italieneşti de pe South 19 Street, de unde cumpără câteva feluri de şuncă, salamuri şi nişte măsline negre. Se simţea uscat. Gol. Carbonizat.

Pe drumul de întoarcere prin piaţă, se opri la un loc de joacă. Ziua era caldă şi înmiresmată de

la florile plantate pentru decor în cele patru colţuri ale parcului. În jurul lor, copiii se zbenguiau în hăinuţe de primăvară. Tinerele lor mame leneveau pe băncile verzi. În colţul străzii, când aştepta să se schimbe semaforul, o mână îi atinse umărul şi o voce mătăsoasă toarse ca o pisică:

— Hei, frumosule.

Vocea aparţinea unei frumuseţi rubensiene, pe care o chema Phyllis Lieberman, o colegă de la şcoala de artă şi arhitectură, ce locuia câteva străzi mai departe. Nemăritată, cam de aceeaşi vârstă cu el, Phyllis nu pierdea nicio ocazie să flirteze cu el. Era imaginea vie a erotismului, înghesuită într-un pachet mic, dar luxos.

Semaforul se făcu verde, dar el nu traversă. Se gândi în treacăt să-i dea un răspuns vesel, dezarmant. În schimb se întoarse către prietena sa şi-i spuse:

— Kat tocmai m-a părăsit.

Femeia ezită o clipă, apoi îl înconjură cu braţele şi îl îmbrăţişă cald, cu tot trupul. Apoi se retrase şi îi spuse:

— Ce-ar fi să ne plimbăm puţin?

— Desigur, răspunse Andrew, nu prea entuziasmat.

Phyllis îşi strecură braţul sub al lui şi îl conduse spre râu. S-au plimbat încet, Phyllis în pantofii ei obişnuiţi cu tocuri de şapte centimetri, călcând cu eleganţă pe trotuarul neuniform din cărămidă. Ajunseseră în Washington Square şi o

cotiră pe lângă Independence Hall, când ea spuse:

— Ai fi putut auzi chestia asta şi de la mine, dragul meu. Nu sunt mulţi care vor fi surprinşi de vestea asta.

— Nu, se pare că nu am fost un soţ deosebit de satisfăcător. Oricum, asta susţine Katerina.

— E o prostie, ca să o spunem de la început. Stratton, eşti un gentleman de prima mână. Oricum, legătura dura de câteva luni. N-a fost prea discretă în privinţa ei.

— Legătură? se miră Andrew, oprindu-se brusc şi uitându-se lung la ea.

Phyllis se îngălbeni şi îşi duse palma la gură.

— O, Dumnezeule! Nu ştii, nu-i aşa? Vorbea de parcă ar fi strâns-o cineva de gât. Îşi reveni într-o clipă şi îl târî spre o bancă. Uite, este vorba de tipul pe care l-a cunoscut la sala de antrenamente pentru căţărări, şopti ea, un avocat ce primeşte onorarii grase. Oricum, asta se spune. Îi luă mâna între palmele ei. O, dragul meu, îmi pare atât de rău.

Andrew privi în jurul pieţei. Îi plăcuse întotdeauna partea veche colonială a oraşului Philadelphia – cărămida, piatra, istoria. Dar nimic din toate acestea nu-l consola în ziua aceea.

Se simţea de parcă viaţa lui tocmai luase sfârşit.

Andrew urcă panta de vest a văii Valency. Un pârâiaş traversa poteca pe care mergea el. Îşi căuta drumul din piatră în piatră prin apă şi apoi se opri să admire priveliştea. Ere de-a rândul,

fricţiunea infinitezimală a apei ce trecea peste piatră tăiase un canal şerpuitor adânc în platoul înconjurător. La culmea celor mai strânse coturi, se vedea locul în care inundaţiile sezoniere muşcaseră din roca mamă, creând maluri abrupte. Mai departe spre est, dealurile erau ornamentate cu câmpii îngrijite şi înverzite. Iar în depărtare, atât cât îi ajungea privirea, câmpiile erau definite de ziduri de piatră antice.

Andrew nu avusese nici cea mai vagă idee, cum să răspundă atacului Katerinei din ziua în care a plecat. Astfel că şi-a văzut de diverse lucruri. Numai că lucrurile nu mergeau bine. Nu doar pentru că Andrew se simţea ca lovit de bombe din cauza despărţirii, dar şi munca lui părea să se fi lovit de un zid. Cercetase ceva despre care credea că va fi o contribuţie importantă în domeniul său: o carte pe care o intitula *Anatomia locurilor locuibile*. Într-o vară, pe când era la secţia postuniversitară pentru doctoranzi, s-a preumblat prin Europa şi a fost captivat de modul în care orăşelele de pe dealurile Italiei sau Spaniei ori satele din Anglia rurală păreau să aibă un fel de unitate, o anumită armonie a formei şi materiei, ceea ce te făcea să te simţi „acasă”, chiar dacă nu trăiai acolo. Aceste locuri i-au pătruns în sânge, în oase. Câţiva ani mai târziu, în timp ce se lupta cu problema unei dezumanizări acute a comunităţilor americane, şi-a reamintit de caracterul perfect locuibil al acelor locuri. Şi ideea a prins aripi.

Andrew era convins că dacă ai putea desface în părţi componente acel simţământ ce dă caracterul de confortabil pentru locuit, de „acasă”, dacă ai putea identifica părţile lui componente şi ai înţelege cum merg împreună, ai putea proiecta noi comunităţi cu acelaşi caracter încurajator. Erau anumite componente ale caracterului de locuibil despre care credea că sunt evidente. Cele mai multe locuri care păreau locuibile arareori aveau o clădire cu mai mult de trei-patru etaje. Clădirile erau grupate astfel încât să se potrivească una cu alta, fiind „asortate” şi cu spaţii aerisite, adică pieţe. Acestea aveau ceea ce Andrew numea „camere publice” – cafenele, terase în aer liber, sau taverne, de pildă, unde oamenii se adunau să sporovăiască sau pur şi simplu să privească lumea trecând pe acolo. A observat că astfel de localuri erau construite din materiale specifice locului. Drept rezultat, arătau de parcă ar fi crescut organic din pământ, şi că nu fuseseră plasate acolo în mod special.

Însă editorul său de la University of Pennsylvania Press nu a fost de acord.

— Dacă încerci să defineşti ceea ce înseamnă *acasă*, de ce cauţi în Europa? Eşti american! Pentru Andrew răspunsul era personal şi visceral: Nu se simţise niciodată acasă în America. Crescând într-o suburbie a Bostonului, cunoscuse puţini vecini ai familiei lui. Şi pentru orice voia să facă – să meargă la cumpărături, să mănânce în oraş, să vadă un film – trebuia să meargă cu

maşina. Rezultatul – pentru Andrew, cel puţin – însemna un sentiment de alienare, de a nu aparţine locului de unde provenea.

Dar mai exista o problemă în legătură cu acest proiect. Preşedintele departamentului său nu credea că subiectul cercetării sale era suficient de „profesionist”, ceea ce însemna că acesta era din sfera problemelor adevărate ale oamenilor obişnuiţi. În academie, acest lucru era echivalent cu sărutul morţii. Cu cât îşi susţinea mai mult părerea faţă de editorul şi preşedintele său, cu atât mai mult avea impresia că se izbea cu capul de un perete.

Totuşi, îşi avea apărătorii lui, iar hotărâta şi candida Phyllis era unul dintre ei. Atunci când Andrew s-a dus la fund, atât din punct de vedere emoţional, cât şi intelectual, la prima aniversare a plecării Katerinei, Phyllis a fost cea care i-a sugerat să plece.

— Du-te undeva unde peisajul îţi vorbeşte, şi integrează-te lui, chiar dacă numai pentru câteva săptămâni. Nu te gândi la nimic. Află doar cum *simte* locul. Gândeşte-te de ce mai târziu.

Ideea l-a intrigat şi l-a tulburat. Întotdeauna i-a stat în fire să studieze natura de la distanţă. Era mai uşor, mai prudent, să fii un observator şi nu un participant. După ce începuse vacanţa de vară, obişnuia să se plimbe prin partea colonială a Philadelphiei. Nu departe de Independence Hall, doi oameni reparau pavajul pieţei. Noul pavaj era făcut cu blocuri dreptunghiulare de granit

albastru-cenuşiu – blocuri belgiene, aşa ştia el că se numesc – cam de zece centimetri lăţime şi cincisprezece adâncime. Cei doi oameni întinseseră un strat de pietriş şi de nisip nivelat, după care plasau blocurile de granit într-o frumoasă formă de zigzag.

Andrew şedea pe o bancă şi decise că era momentul să se implice. Şi aşa cum se întâmplă uneori lucrurile, într-un mod atât de ciudat, i s-a ivit ocazia. În cadrul cercetării sale, Andrew contactase câteva organizaţii din Europa care se ocupau de conservarea istoriei. A doua zi după ce-i privise pe acei muncitori, a fost contactat de Consiliul pentru Construcţii Durabile din sud-vestul Angliei. Printre alte veşti, a reţinut faptul că urma să aibă loc un curs despre construirea zidurilor de piatră fără mortar, susţinut de breasla constructorilor de garduri, în parteneriat cu un trust naţional, o organizaţie de conservare a pământului. Cursul de o săptămână urma să aibă loc în august la Boscastle, pe coasta sălbatică a Atlanticului, în Cornwall. Boscastle nu era departe de orăşelul despre care tatăl său nu înceta niciodată să-i spună că de acolo proveniseră strămoşii săi: Stratton, în nordul comitatului Cornwall.

În mod spontan – ceva nou pentru el – trimisese un e-mail pentru a se înscrie la curs. După câteva ore de căutări pe internet, a descoperit Sheperd’s Cottage şi a trimis un e-mail proprietarilor. Anne Trelissick i-a răspuns, astfel

că el a rezervat pentru două săptămâni căsuţa de piatră din secolul al XVII-lea.

În vreme ce Philadelphia de-abia se târa în zilele caniculare de august, Andrew a evadat, sosind la Boscastle într-o după-amiază senină, caldă, chiar după o ploaie cu soare care a lăsat atmosfera limpezită şi străzile înguste lucind. A fost fermecat pe loc. Se simţea de parcă tocmai venise acasă.

În vârful văii Valency, Andrew sări peste un pârleaz din zidul de piatră, trecu prin cimitirul bisericii St Juliot, cu pietrele sale de mormânt acoperite de li cheni, înclinate într-o parte şi în alta şi trecu aplecat pe sub porticul său din secolul al XV-lea. Aşteptase acest moment. Dorea să vadă ce realizase Hardy, prin restaurarea bisericii de la sfârşitul anilor 1800. Dar când deschise uşa grea din stejar a bisericii, văzu o mică adunare de enoriaşi, printre care Lee şi Anne. La amvon se afla o preoteasă.

Bolborosi o scuză şi se aşeză într-o strană din spate.

Capetele s-au întors pentru a privi străinul care li se alăturase. Lee îi zâmbi şi îi făcu semn cu mâna. Preoteasa privi peste mica congregaţie şi surâse.

— Fii bine venit, spuse ea. Tocmai mă pregăteam să spun una dintre povestirile mele preferate.

Caracterul degajat al preotesei l-a cucerit pe loc. Andrew îi zâmbi şi el şi aprobă din cap. Ea

începu.

— Sunt sigură că aţi auzit diverse variante ale acestei glume. Un alpinist îşi pierde echilibrul şi cade de pe o stâncă – poate o stâncă precum cele aflate de-a lungul coastei din Boscastle. Acesta apucă o ramură dintr-un arbust ce creştea pe ţărmul stâncos – poate vreun orz sălbatic sau vreo buruiană – şi se opreşte din cădere. Dar ramura era subţire şi fragilă, iar el ştie că nu-l va ţine mult timp. „Ajutor, strigă el. E cineva acolo sus? Ajutor!” Şi o voce gravă îi răspunde: „Sunt Dumnezeu, Dumnezeul tău. Te pot salva dacă crezi în mine. Crezi?” „O, da, Doamne, cred, cu tot sufletul, mai ales acum!” „Bine, spuse Dumnezeu. Dă drumul ramurii”. Căţărătorul ezită. „Nu este nimeni *altcineva* acolo sus?” întreabă el.

Se auziră chicoteli în rândurile congregaţiei.

— Biblia conţine o povestire asemănătoare, continuă preoteasa. În cazul acesta, Iisus a făcut un miracol hrănind mulţimile. Cinci mii de oameni se adună pentru a-l auzi predicând, după care El le spune ucenicilor Săi să-i hrănească.

Aceştia răspund că nu au decât doi peşti şi cinci pâini, şi că este imposibil. Însă Iisus ia aceste provizii sărăcăcioase şi reuşeşte cumva nu doar să le facă să ajungă pentru toată mulţimea, dar să mai rămână şi pentru altă dată! Nu ştiu ce gândiţi voi, dar cred că această pildă m-ar fi făcut credincioasă pentru întreaga viaţă. Dar se pare că unii ucenici învăţau mai greu. Când mulţimea se dispersează, Iisus le spune ucenicilor Săi să se

urce în corabie şi să pornească pe mare. El rămâne în urmă pentru a se ruga, pentru a medita, şi le spune că li se va alătura în curând. În noaptea aceea, o furtună a măturat marea şi barca discipolilor a fost zgâlţâită ore întregi. În cele din urmă, după cum ne spune Matei, la cel de-al patrulea ceas, dis-de-dimineaţă, ucenicii îl văd pe Iisus venind spre ei, păşind pe suprafaţa apei. Ei strigă de frică: „E o fantomă!” Dar Iisus spune: „Liniştiţi-vă! Eu sunt. Nu vă fie teamă”. Apoi Petru sare în sus şi spune: „Învăţătorule, dacă eşti Tu, ordonă-mi să vin la tine pe apă”. Şi aici cred că Iisus ne dovedeşte simţul Său al umorului… într-un fel nu prea diferit de pilda cu care am început. Ce face? Spune simplu: „Vino”. Şi astfel Petru coboară din corabie. Dă drumul la o mână. Apoi la cea de-a doua. Şi păşeşte pe apă către Iisus. Şi iată-l pe Petru, mergând cu paşi mari pe suprafaţa mării, când se trezeşte oarecum şi priveşte în jurul său. Vede că marea este agitată şi că cerul este ameninţător a furtună. Dintr-odată este cuprins de frică. Ca să spunem mai simplu, are o criză de credinţă. Se teme că ramura salvării, ca şi ramura de care se ţinea alpinistul nostru, este subţire şi fragilă. Ce se întâmplă apoi? Ei bine, este bine să ne amintim că Petru înseamnă *piatră*, ceea ce este acelaşi lucru cu a se scufunda. „Doamne, ajută-mă!” strigă Petru. Iar Iisus întinde mâna, îl trage în sus şi îl readuce în siguranţă pe corabie. „O, tu, fariseule, de ce te-ai îndoit?” întreabă Iisus. Iar restul discipolilor, uimiţi, declară: „Eşti cu

adevărat Fiul lui Dumnezeu”.

Preoteasa făcu o pauză şi îşi opri privirea la sătenii din faţa ei.

— Suntem doar fiinţe umane. Vieţile noastre de toate zilele ne pun la încercare credinţa în mod repetat – în noi înşine, şi în Dumnezeu. Câteodată ne scufundăm. Ce vrea să ne spună Matei prin această povestire? Iată ce: credinţa ne menţine la suprafaţa apei. Credinţa poate potoli furtuna. Credinţa poate produce miracole – mari, mici, nu prea contează. Credinţa îl poate ajuta pe fiecare dintre noi să meargă la suprafaţa apei vieţii noastre. Credinţa poate fi mântuirea noastră. Acum, să ne rugăm…

Slujba a continuat, însă Andrew încă se gândea la predica preotesei. Cu toate că se dusese la biserică cu supunere în fiecare duminică, împreună cu părinţii săi, în copilărie, Andrew nu a avut niciodată prea multă credinţă. Avusese chiar mai puţină încredere în religia organizată.

Când a ajuns la maturitate, Andrew şi-a găsit credinţa – o credinţă în puterea gândirii raţionale. Credea că universul era explicabil. Credea că misterele credinţei religioase nu erau nimic mai mult decât fenomene naturale ce aşteptau o explicaţie logică. Andrew credea în ştiinţă. Dar avea încredere şi în bunătatea intrinsecă a fiinţelor umane. Avea încredere, de asemenea, în el însuşi, în importanţa muncii sale şi în siguranţa şi deplinătatea iubirii lui pentru soţia sa. Dar acum căsătoria lui se sfărâmase şi valoarea muncii

sale era pusă sub semnul întrebării. În anul în care Kat aruncase bomba, Andrew simţise că încrederea în el însuşi se risipeşte. Că şi în sufletul lui se produsese o spărtură. „O, fariseilor”, spusese Iisus. Da, aşa era.

Lee îl scoase din trista lui meditaţie.

— Hai, spuse ea, trăgându-l de buzunar. Trebuie să faci cunoştinţă cujanet!

— El e Drew, anunţă Lee, trăgându-l către preoteasă. Locuieşte la noi. Andrew se simţi de parcă era noul câine al fermei.

Preoteasa zâmbi şi-i întinse mâna lui Andrew.

— Janet Stevenson. Frumos din partea dumitale că ni te-ai alăturat în dimineaţa aceasta, spuse ea.

— Da, sigur, îmi cer scuze că am năvălit aşa înăuntru. Ştiţi, îmi cer scuze că sunt atât de ignorant, dar cum i se adresează cineva unui preot anglican?

— Tehnic vorbind, spuse ea chicotind, se spune „Reverend Janet Stevenson al parohiilor Davitistow, Forrabury, St Juliot, Lesnewth, Minister, Otterham şi Trevalga”. Dar cei mai mulţi îmi spun Janet.

— Slavă Domnului, spuse Andrew. Janet era o femeie înaltă, osoasă, cu un păr şaten până la umeri, retezat destul de brutal, înspicat ici şi colo cu şuviţe cenuşii. Dar ochii erau amabili, iar zâmbetul ei era cald şi sincer. Predica dumitale mi-a dat de gândit, mărturisi Andrew.

— Da, am observat că păreai să fi rămas pe

gânduri după aceea. Preoteasa se plecă puţin mai aproape de el şi vorbi încet. Dacă este ceva ce ai dori să discutăm, casa parohială este lângă St Symphorian, la capătul satului, lângă Forrabury Common.

Andrew se întrebă dacă clarviziunea era un talent de bază al preoţilor.

— Mulţumesc, răspunse el.

Lee îl trăgea din nou de buzunar.

— *Hai*, Drew, sau vei întârzia şi la Cobweb!

— Cobweb?

— La han, explică Janet. Aproape toată lumea merge acolo pentru masa de duminică, acolo sau la Wellington – ştii, miel fript şi diverse garnituri.

— Şi dacă nu porniţi acum, îi dojeni Lee, nu veţi mai găsi nimic!

— Se pare că ai un prieten, spuse preoteasa.

— Pare, mai curând, că am fost adoptat, spuse Andrew râzând. Sau poate răpit. Vă voi vedea acolo?

— De obicei, îmi fac apariţia, să beau o halbă, cel puţin. Obligaţie profesională, mă înţelegi.

Andrew zâmbi şi îi făcu semn cu mâna în timp ce Lee îl trăgea prin cimitir către automobilul lui Anne. Nu reuşi să privească îndeaproape realizările lui Thomas Hardy.

Cobweb ocupa primele două etaje ale unui depozit din piatră cu patru etaje din secolul al XVIII-lea, construit adânc în coasta de ardezie neagră, vizavi de Centrul de Turism. O sufragerie ceremonioasă şi o sală de banchete ocupau etajul

superior, dar inima hanului era formată din două încăperi alăturate de la parter, mari, joase, cu pereţi din piatră, fără ferestre. În fiecare încăpere era câte un şemineu, alături de o colecţie eclectică de mese, scaune, bănci lungi cu spătar înalt şi tot felul de obiecte decorative şi de ornamente pe pereţi. Din bârnele groase de deasupra încăperii până aproape de uşă atârnau sute de sticle antice de bere. Andrew, care avea un pic peste 1,80 metri în înălţime, avea impresia că trebuie să umble aplecat pentru a se putea mişca prin locul acela.

În această duminică, încăperea era plină de turişti şi de localnici. Andrew ajunsese deja la barul lung care se întindea în ambele camere şi era pe cale să comande o halbă de bere, când auzi glasul unei femei.

— Auzi, ăsta e tipul care vorbea în şoaptă cu oaia, Flora! Individul despre care ţi-am spus.

Andrew se întoarse spre dreapta şi văzu femeia frumoasă şi smeadă, cocoţată pe un scaun înalt la capătul barului. Purta un maiou negru, din bumbac striat, şi o pereche de blugi decoloraţi, tăiaţi. Un picior foarte lung, bronzat, era încrucişat peste celălalt, în dreptul genunchiului. De piciorul suspendat atârna un şlap roz. Părul ei şaten-închis era lung şi prins într-o coadă de cal, ţinută de o basma strânsă şi înnodată. Ea zâmbi.

— Ăăă… îmi cer scuze, bâlbâi Andrew. Nu cred că… *stai*… sigur eşti femeia de pe ţărmul stâncos. Cu câinele.

— Iar tu eşti salvatorul oii rătăcite.

O femeie mai în vârstă, plinuţă, rozalie în obraji – Flora, probabil – se agita în spatele barului şi îi zâmbi larg.

— Nu-i da atenţie. Te ia peste picior. Ce doreşti, prietene?

— O halbă de bere, te rog.

— Fac eu cinste, Flora, spuse femeia de pe scaun, şi barmaniţa ridică o sprânceană în timp ce trase de mânerul lung al pompei, pentru a trage bere proaspătă din butoaiele din pivniţă

— Şi… ce mai face oaia? îl necăji femeia în pantaloni scurţi de blugi, bălăngănindu-şi ritmic piciorul încrucişat peste genunchi. Andrew urmărea dansul şlapului roz.

— Habar n-am. Luă o înghiţitură zdravănă din halbă. Îi plăceau berile englezeşti: de culoarea chihlimbarului, cremoase, aproape că nu făceau spumă. Mulţumesc pentru trataţie.

— Am fost puţin îngrijorată, crede-mă, dacă te vei putea căţăra pe stânca aceea.

— Dar nu suficient de îngrijorată încât să rămâi prin preajmă ca să mă ajuţi.

— O, nu. Ştiu prea bine cât de fragil este egoul masculin. Îşi lăsă capul într-o parte şi îi zâmbi şmechereşte.

Brusc, Andrew îşi reaminti predica.

— Puteam să cad, spuse el.

— Asta ar fi însemnat că Darwin e la treabă. Dar n-ai căzut. Nu-i aşa?

— De fapt, am căzut. Am căzut aproape

treizeci de metri către stâncile cu vârfuri tăioase şi valurile ce se rostogoleau, dar m-am oprit din cădere apucând ramura unui arbust ce creştea pe partea din faţă a ţărmului stâncos. Din păcate, acesta era un orz sălbatic, aşa că mâna mea a fost plină de ţepi. Totuşi, m-a ţinut destul de bine pentru a găsi dramul înapoi către partea de sus, dar nu datorită ţie.

Ea îi luă mâna, o întoarse pentru a-i vedea palma, care nu avea niciun fel de cicatrice, îşi trecu propria palmă peste a lui, apoi îi dădu drumul.

— Mincinosule.

Andrew încerca să-şi revină din şocul atingerii ei. Sângele îi sfârâia.

— Am folosit cealaltă mână, spuse el.

— De două ori mincinos, spuse ea. Eşti dreptaci. Aceasta este mâna pe care o foloseşti ca să ridici paharul.

— Ce mai face câinele tău? întrebă Andrew, încercând să câştige timp pentru a-şi reveni.

— Randi! strigă femeia; un câine cu blană mare, care arăta pentru întreaga lume ca un lup, apăra din mulţime, aducând după el câţiva copilaşi, printre care şi Lee.

— Deci *aici* eşti! strigă Lee din mijlocul vacarmului de voci din cârciumă. Ghici ce, Drew? El este Randi şi este cel mai bun câine din lume. Câinele şedea pe picioarele dinapoi lângă femeia de pe scaunul înalt şi o privea cu adorare nesfârşită, cu limba scoasă.

— Şi Nicki! strigă Lee, observând femeia de pe scaunul înalt. Drew! Drew! exclamă ea, ţopăind într-un picior de plăcere. E cea mai bună prietenă a mea, Nicki!

Andrew o privi pe femeia din faţa lui, apoi se uită din nou la Lee.

— Aşteaptă… Credeam că Nicki era una dintre prietenele tale de aceeaşi vârstă cu tine. Vreau să spun, o fetiţă ca tine… nu o… persoană în toată firea.

— Nu o cotoroanţă bătrână, vrei să zici, spuse femeia, dar pierzând ceva din exuberanţa agresivă dinainte.

Andrew o privi şi se întrebă cam ce vârstă avea cu adevărat. Vreo treizeci şi ceva de ani, patruzeci. Cam tânără pentru o baborniţă. Era drăguţă, şi atât. Şi era plină de sevă, avea ceva uşor exotic în ea. Încă simţea un tremur interior, de la atingerea ei.

Lee l-a salvat.

— Nicki nu este ca alţi oameni în toată firea. Ea e ca mine. Un „spirit liber”. Asta spune mama, oricum.

Nicola se lăsă să alunece uşor de pe scaun şi cuprinse fetiţa în braţe, gândindu-se cât de mult greşea Lee, dar îndrăgind-o pentru că era convinsă de acest lucru. Lee chicoti, se zbătu să iasă din îmbrăţişare şi dispăru în mulţime, prezentările fiind aparent făcute.

— Deci tu eşti Drew… trebuia să-mi fi dat seama.

— De ce? întrebă Andrew zâmbind. Mi s-a dus faima atât de departe?

— Aşa e când Lee este agentul tău de publicitate. Şi… da, mulţumesc, aş mai vrea un rând.

Andrew râse şi îi făcu semn lui Flora.

— De data aceasta fac eu cinste, spuse el când veni barmaniţa.

Flora îl privi cu coada ochiului.

— Parcă *ne* împrietenim, nu? Vrei acelaşi lucru de băut, Nicki?

— Bineînţeles, dar pentru că face el cinste, fă-l dublu.

— Şi ce faci când nu ceri băutură pe gratis la Cobweb? întrebă Andrew.

— O, asta e o întrebare atât de americănească: Ce faci? Ca şi cum asta te-ar defini! Eşti în Europa, prietene. Aici ne interesăm despre familie, despre viaţă, despre adevăr, despre frumuseţe.

— OK, atunci spune-mi despre familia ta.

— N-am familie. Cel puţin, nu aici.

— Atunci despre viaţa ta?

— Un mozaic.

— Adevărat?

— Destul de adevărat.

— OK, atunci, despre frumuseţe? în afară de a ta, care este cât se poate de evidentă pentru oricine care vede măcar cu un ochi.

Această afirmaţie păru să o ia cu adevărat prin surprindere. Se întoarse la paharul înalt cu gin

tonic pe care i-l lăsase Flora şi dădu pe gât o treime din el dintr-o singură înghiţitură. Se uită o clipă la pahar, apoi se întoarse către el.

— Mulţumesc, murmură ea. Apoi zâmbi. Mincinosule.

— Ai dreptate; mint. Îmi petrec zilele fotografiind modele superbe, îmbrăcate foarte sumar, pentru reviste de modă, şi m-am obişnuit să le spun femeilor că sunt frumoase. În afară de tine, cele mai multe par dornice să accepte complimentul.

— Eşti fotograf de modă?

— Nu. Asta e partea cu „mincinosul”.

Ea îl izbi în glumă cu palma pe braţ şi râse, apoi ridică paharul şi-l ciocni cu al lui.

— Ai câştigat rândul acesta.

— Nu ştiam că e un concurs. Şi asta era o minciună. I se părea că făcuse scrimă de cum ajunsese acolo.

— Întotdeauna este un concurs.

— Ce fel de concurs?

— De flirt.

— Asta facem?

— Păi nu facem asta?

— Stai puţin. Că mă apucă durerea de cap. Eu am întrebat primul.

— Şi eu am evitat întrebarea.

— Asta cu siguranţă.

Andrew simţi în mod ciudat că-şi pierde echilibrul psihic în prezenţa acestei femei frumoase, dar curioase. Îşi dădu seama că

interacţionarea cu cineva este o treabă destul de înfricoşătoare. Trecuseră destui ani. Cum te porţi? Ce spui?

Andrew încercă o eschivare verbală.

— Uite, mi s-a spus că motivul pentru care ne aflăm aici duminică după-amiaza e o masă cu friptură. Nu mănânci?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu; e mult prea multă mâncare pentru miezul zilei.

— Şi atunci de ce eşti aici?

Ea scrută cu privirea lumea din hanul plin.

— Pentru a-mi petrece timpul în compania oamenilor. Îi făcu cu mâna lui Janet, preoteasa, care stătea de vorbă cu mulţimea. Munca mea este destul de solitară.

— A, spuse el, am revenit la ceea ce faci.

— Ingenios modul în care ai procedat.

— De fapt, tu ai deschis discuţia. Stai să ghicesc, eşti fie o decoratoare de interior foarte dezordonată, fie o artistă.

— Cât spirit de observaţie ai!

— Eşti artistă?

— Nu sunt o decoratoare de interior extraordinar de dezordonată şi ar fi mai bine să mă întorc la cutiile mele cu vopsele. Goli paharul şi îşi atârnă pe umăr o geantă din pânză. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Drew. Mulţumesc pentru tratаţie. Lee a avut dreptate în ceea ce-a zis despre tine.

— Ce anume?

— O, asta e doar între noi, fetele, spuse Nicki

arborând un zâmbet conspirator.

— Ai vreun nume, în afară de Nicki? Andrew avea impresia că ar fi aruncat un lasou şi ar fi tras femeia înapoi.

— Nicola Rhys-Jones, fostă Delucca.

— Să înţeleg că eşti măritată?

— Nu mai sunt.

Andrew zâmbi. Ea nu.

— Pe tine cum te cheamă? întrebă ea.

— Stratton, la fel ca satul din susul coastei. Andrew Stratton.

— Căsătorit?

— Nu mai sunt.

De data aceasta Nicki zâmbi.

Apoi plecă.

Patru

Era încă prea devreme pentru ca soarele să fi ajuns în vârful dealurilor abrupte dinspre est, când Andrew porni luni dimineaţă către pădurea Minister, pe poteca ce înainta de-a lungul râului. Strada ce străbătea Quay Town era aproape pustie.

Ceaţa de pe coastă începea să se destrame; ziua promitea să fie din nou frumoasă. Stătea în capătul parcării, unde trebuia să se întâlnească cu instructorul lui, se uita cum curge râul şi se gândea la Nicola. Îl intriga. Şi mai era şi acel şoc pe care îl simţise atunci când ea îi atinsese mâna. L-a buimăcit. L-a tulburat. L-a sâcâit. Oare despre ce-o fi fost vorba?

Un grup mic de oameni se aduna lângă

Centrul de Turism. Andrew se îndreptă într-acolo pentru a li se alătura.

— Neaţa! Toţi îl aşteptăm pe instructor? întrebă el.

Ca răspuns primi două semne scurte din cap şi un simplu:

— Aşa cred. Se pare că erau oameni scumpi la vorbă.

— De unde sunteţi? întrebă unul mai vorbăreţ, un tip chelios şi slab, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu un chip aspru de copoi. Accentul îl trădase pe Andrew.

— Philadelphia, răspunse el.

Trei perechi de ochi se holbară. În cele din urmă, un alt bărbat, un tip înalt, bine făcut, cu cizme de cauciuc Wellington, murdare de bălegar, şi cu o salopetă albastră, se uită la el şi spuse:

— Mai bine stăteai acasă, băiete. Asta nu este o vacanţă. Aici e vorba de muncă grea.

Andrew îl privi o clipă pe omul respectiv, arborând un zâmbet despre care era sigur că semăna cu cel al unui idiot, în timp ce aştepta ca creierul său să-i traducă ce a vrut să spună individul.

— Mda, îmi imaginez, răspunse el, crezând că a prins esenţa.

Un al treilea tip intră în vorbă. Devenea o pălăvrăgeală generală.

— În jurul Philadelphiei sunt o mulţime de lucrări în piatră. Pe vremuri era Pennsylvania olandeză, nu-i aşa?

Andrew se uită cu uimire sinceră la acest tip. Cum de ştia asta. Părea îmbrăcat prea bine pentru sarcina care îi aştepta – o cămaşă bine călcată din material de blugi, pantaloni kaki cu dungă, iar în picioare avea bocanci de lucru ce păreau noi-nouţi. Arăta ca un tip din Boston, vorbea ca un londonez şi nu era cu siguranţă din Cornwall. Acesta îi întinse mâna lui Andrew.

— Ralph Newsome. Am studiat ingineria la Drexel timp de un an.

— Andrew Stratton. Predau arhitectura la Universitatea din Pennsylvania.

— Ce mică e lumea, spuse Newsome.

Copoiul nu voia să fie lăsat pe dinafară.

— Jacob Casehill, spuse el, luând mâna lui Andrew. Zidar în piatră. Toată lumea îmi spuse Case.

Cei trei bărbaţi se întoarseră către bărbatul masiv, care păru dintr-odată sfios ca un copil.

— Burt. Pencarrow. Sunt fermier, în zona Holsworthy. Îşi ţinea mâinile în buzunarele salopetei.

În momentul acela, în parcare apăru o dubiţă albă ca vai de lume. Pe o parte a ei scria ACADEMIA DE PIATRĂ.

Numele instructorului erajamie Boden, iar Andrew se aşteptase, dat fiind prenumele diminutivat al acestuia, să fie un tip tânăr, scânteietor. Dar bărbatul care coborî din dubiţă, după părerea lui Andrew, avea cel puţin şaizeci de ani, cu o faţă bătută de vânt, pistruiată şi foarte

încreţită, cu capul încununat de o claie de păr roşcat pe cale să încărunţească. Purta nişte pantaloni ţepeni din pânză, cu petice lungi de la genunchi până la coapse şi o cămaşă albastră fără guler, care părea impregnată cu un praf fin, cenuşiu.

— Cafea, spuse el, în loc de salut.

Casehill – *Case* – întoarse brusc capul spre stânga.

— Brutăria e deschisă. Câteva clădiri mai încolo de prăvălia satului.

— Minunat, răspunse omul şi plecă. Mai vine cineva, zise el peste umăr. Fata, slavă Domnului.

Burt înaintă cu greu după instructor, mare şi încet ca un cal de povară.

— Fata? îngăimă Andrew.

— O femeie, explică Newsome. Şi, ca orice femeie, întârzie.

De parcă ar fi vrut să dovedească pe loc că nu avea dreptate, un Land Rover verde-închis, cu NAŢIONAL TRUST inscripţionat pe portiere, năvăli în parcare şi se vârî cu abilitate într-un loc liber. Portiera şoferului se deschise brusc şi o tânără ce părea de vreo douăzeci şi cinci de ani sări din maşină şi se îndreptă cu paşi mari către ei. Era îndesată şi foarte bronzată, un bronz spectaculos evidenţiat de un păr platinat, tuns scurt. Purta un şort măsliniu de excursionist, iar gambele ei păreau cioplite din piatră.

— Ăştia sunteţi toţi? Doar trei? zise ea fără altă introducere.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, răspunse Newsome, zâmbind larg.

Îşi aduse aminte de regulile de bună purtare şi întinse mâna.

— Îmi cer scuze. Eu sunt Becky Coombs. Am fost blocată în spatele unui nenorocit de autobuz plin cu turişti. Strânse mâna tuturor celor prezenţi. Unde e Jamie?

— A, deci îl cunoşti? întrebă Andrew.

— O, da. Jamie este un fel de zeu pe aici. Închipuiţi-vă că am făcut unul dintre cursurile lui, mai ales că proiectul e pe teritoriul meu. Ni se vor alătura voluntari săptămâna viitoare.

— Lucrezi la biroul agenţiei Naţional Trust, mai jos de primul pod? se încumetă să întrebe Andrew.

— Da, acolo. Când nu sunt pe teren.

— Trebuie să fie nemaipomenit să ai o slujbă care te duce într-o regiune atât de frumoasă, spuse Andrew.

— Da aşa este… cu excepţia zilelor de iarnă. Plouă încontinuu şi vântul nu se potoleşte deloc. Furtunile îşi iau partea lor, mai ales de-a lungul potecii de lângă coastă. Avem o mulţime de lucrări din piatră ce ar trebui să fie făcute.

Case tăcuse. Acum o privi pe ascuns pe fată şi spuse:

— Crezi că poţi ridica toată piatra pe care o vom aduce?

— Nu, nu toată. Doar partea mea, spuse Becky, zâmbindu-i lui Case.

Andrew o privi pe robusta „fată” şi chicoti.

Jamie Boden se întorsese, cu marele Burt în spatele lui, amândoi ţinând în mână pahare din plastic cu cafea. Apoi se adunară în cerc şi Boden îi privi pe fiecare dintre ei ca pe nişte stânci pe care le evalua.

— Bine, deci cu ce maşini aţi venit, băieţi?

— Păi credeam că vom lucra chiar aici, lângă parcare, spuse Case.

— Aşa va fi, spuse Boden. Iată care este treaba noastră: să construim o barieră între mal şi râu. Dar nu în această dimineaţă. Astăzi vom învăţa numite lucruri. Şi pentru a face aceasta, ne vom duce la mine acasă, în sus spre pârloagă, însă drumul este greu. Becky are Land Roverul, şi e bine. Ceilalţi?

Burt spuse cu glas tare că el are o camionetă Toyota. Case conducea un Ford Fiesta ca vai de lume. Newsome avea un BMW seria 3.

— E clar, ăsta nu se pune, zise Boden. Fiesta, la fel, mai mult ca sigur că nu merge. Tu? i se adresă el lui Andrew.

— Eu am venit aici pe jos.

— Tu trebuie să fii americanul. Mergi cu mine în camionetă. Becky, tu îl iei pe domnul BMW. Burt, poţi să-l iei pe domnul Casehill? Bine, deci staţi aproape unii de alţii, căci altfel nu veţi găsi locul niciodată.

Puţin după opt şi jumătate, Randi o târî pe Nicola afară pentru plimbarea lui de dimineaţă. Era o zi splendidă, iar ea era programată să

lucreze la Muzeul Vrăjitoriei abia de la ora zece. Zâmbi la gândul „îndeletnicirii” sale. Făcuse muncă de voluntariat de mai bine de doi ani la muzeu – „cea mai mare colecţie din lume de obiecte de artă legate de vrăjitorie”. Toată vina îi aparţinea lui Randi. El fusese câinele unei femei în vârstă dintr-un sat din apropiere – o vrăjitoare practicantă, cunoscută doar cu numele de Joan – iar Colin Grant, proprietarul muzeului, luase câinele după moartea ei. Nicola îl cunoscuse pe Colin într-o zi când se plimba pe lângă stânci, de dimineaţă, imediat după răsăritul soarelui. Stătea în vârful unui grup de stânci la Penalty Point, meditând în linişte, aşa că Nicola nici nu l-a observat. Când i-a adresat un bună dimineaţa, pe un ton foarte slab, ei îi sări inima din loc. Îl recunoscu pe tip – muzeul se afla chiar dincolo de pod, vizavi de căsuţa ei. Ea îl vedea mai degrabă ca pe un pitic, reţinut la vorbă, cu un cap prea mare, decorat cu bucle cenuşii. Coborî de unde era cocoţat şi i se alătură pe poteca de lângă coastă.

— Te-ai sculat devreme, observă el.

— Ca şi tine, remarcă ea.

— O, eu vin aici aproape în fiecare dimineaţă, pentru a fi doar eu cu mine însumi, spuse el.

O întrebă dacă se plimba în fiecare zi; când ea îi răspunse că aşa făcea, Colin îi vorbi despre simpaticul câine moştenit, care trebuia plimbat, şi că din cauza muncii de la muzeu în timpul sezonului turistic nu avea timp suficient să facă el

însuşi acest lucru. Ea a fost de acord să plimbe câinele şi, împreună cu Colin, au stabilit o oră la care să se întâlnească mai târziu în acea zi. Numele câinelui era Randi. Colin i-a explicat că Joan prelinsese că acel câine avea puteri extraordinare, ştiind mai ales imediat dacă cineva care venea la uşă era prieten sau un potenţial duşman.

Privind în urmă, prima ei întâlnire cu Randi i se părea un fel de miracol. Câinele, care atunci avea trei ani, îi aruncă o privire şi începu imediat să alerge voios în cerc în jurul ei, dând energic din coadă, sărind în sus pe cele patru picioare ca un mieluşel. Nu lăsă să-i scape niciun lătrat. Colin privea cu gura căscată.

— Exact aşa făcea şi cu Joan, spuse el în cele din urmă. El face o legătură dintre voi două. Nu cumva eşti vrăjitoare?

— După câte ştiu, nu! răspunse ea râzând.

— Ei bine, se pare că el crede că eşti. Poate ar trebui să te gândeşti mai bine dacă nu cumva ai acest dar.

— Singurul dar pe care îl am este că sunt o fraieră care iubesc căţeii simpatici, şi tu ţi-ai dat seama imediat, nu-i aşa?

— De fapt… da, spuse Colin cu un zâmbet strengăresc.

— Nu eşti cumva eşti tu „vrăjitoare”?

— Hm… ba da. Credeam că ştii.

— Nu ştiam că şi bărbaţii pot *fi* „vrăjitoare”, dar mie puţin îmi pasă. Voi lua câinele.

— Nu voiam decât să-l plimbi.

— Aiurea…

— Eşti sigură că nu eşti vrăjitoare? Pentru că eşti mare expertă în citirea gândurilor oamenilor.

Şi astfel, Randi veni acasă cu Nicola şi cei doi au rămas de atunci nedespărţiţi. Era un animal uimitor de frumos. Blana lui bogată era cafeniu-roşcată şi neagră pe spate, dar albă ca zăpada pe burtă. Picioarele şi labele erau şi ele albe. Semnul lui caracteristic era un smoc de păr negru ca abanosul în formă de V la mijlocul frunţii, cu un punct alb la mijloc. Dar mai presus de toate, câinele avea un suflet bun, tandra, indiferent cât de fioros părea uneori.

Randi alegea de obicei rata plimbărilor lor de dimineaţă, şi în acea zi o coti direct la dreapta când ieşiră pe uşa din faţă, alergă până la dramul principal, trecu podul de lângă dram şi se îndreptă în susul dealului, pe lângă Central Turistic, Cobweb şi chioşcul de ziare, luând-o în cele din urmă la dreapta, către poteca ce ducea spre valea Valency.

Trecuseră de partea lată a râului, în spatele stăvilaralui care devia apa către moara de lângă pod, când Randi se opri şi privi în sus într-unul dintre copaci. Se uită la Nicola, se uită în sus către copac, şi apoi din nou la Nicola. Pierdută într-o reverie, ce avea oarecare legătură cu americanul, ea continuă să înainteze. Randi nu o urmă şi, în cele din urmă, scoase un lătrat.

— Ce e? întrebă Nicola, exasperată.

Câinele lătră din nou, dar continua să se uite în sus.

Atunci auzi o chicoteală. O recunoscu imediat.

— Lilly Trelissick! Ce pui la cale?

— Sunt cam la jumătatea pomului, zise Lee chicotind şi mai tare de data aceasta.

— Îl înnebuneşti pe Randi, aşa că dă-te jos şi vino să te plimbi cu noi.

Se auzi un zgomot de bocanci târşâiţi pe coaja copacului, ramurile înfrunzite zguduindu-se, după care din umbrar apăru o pereche de picioare slăbuţe, bronzate. Când ajunse la câţiva metri de pământ, Lee îşi dădu drumul, însă Nicola o prinse cu drag în braţe.

— Ascultă, haimana mică. O să-ţi rupi gâtul într-o zi.

— Nu, nu-mi voi rupe gâtul, pentru că ăsta este copacul meu special şi avem o înţelegere. Mă cocoţ în el cu grijă, nu mă va lăsa să cad.

Nicola o privi pe fată şi îşi dădu seama că nu avea replică la un astfel de argument. Schimbă subiectul.

— Spune-mi despre Andrew Stratton.

— Ţi-am spus. E un om drăguţ. Suntem prieteni. Asta e tot. De ce? *Stai*! îţi place, nu-i aşa!

— E ridicol ce spui.

— Îţi place. Îţi *place*! Nicki şi Drew, Nicki şi Drew!

— Potoleşte-te! Ce face el aici? Asta e tot ce vreau să ştiu.

— Merge la şcoală, asta face. Şcoala de ziduri

de piatră. I-am spus că avem deja o mulţime, dar n-a vrut să asculte.

Porniră în susul văii. Puţin mai sus de podeţ, într-un loc unde râul primea un afluent, s-au oprit să azvârle pietre. Randi era mai departe, scotocind pe ici, pe colo, printre arbuştii de pe versant.

— Ce caută un american la nişte cursuri de construcţie a zidurilor de piatră? murmură Nicola, atât către sine, cât şi către Lee.

— Cred că are de-a face cu munca lui, îndrăzni Lee. Este ar-cam aşa ceva… *ax-tect*.

— *Arhitect*?

— Da, ar-hi-tec. Asta înseamnă că el construieşte diverse chestii, cam aşa a zis. De exemplu, ziduri, cred. E un lucru bun?

— Hai să spunem doar că îl face interesant. Poate că înţelege câte ceva despre frumuseţe.

— El crede că *tu eşti* frumoasă. Aşa a spus ieri, când s-a întors de la Cobweb. I-am spus că eşti vrăjitoare.

— *Ce* ai făcut?

— Păi eşti, nu-i aşa? Lucrezi la muzeu.

Nicola îşi luă capul în mâini.

— Nu-mi vine să cred…

Adevărul era că Nicola devenise într-adevăr interesată de vrăjitorie, cel puţin în forma ei blândă, care făcuse parte de secole întregi din cultura Cornwall-ului. Nicola nu era sigură când s-a întâmplat exact renunţarea sa la catolicismul în care fusese crescută. Poate că a fost atunci când

jurămintele pe care le rostise la ceremonia căsătoriei s-au transformat în sânge amarnic, când soţul ei a lovit-o pentru prima oară. Poate că jalea s-a instalat cu mult timp înainte, atunci când, deşi mergea la slujbă în fiecare duminică, i s-au întâmplat lucruri rele, pe vremea când era o fetiţă, puţin mai mare decât Lee. Vrăjitoria modernă, aflase ea, era pur şi simplu o religie care venerează natura. Nu promitea mântuire şi nici nu ameninţa cu chinurile iadului; pur şi simplu oferea un mod de adaptare la o întreagă încrengătură a universului. Iar aici, într-un peisaj presărat cu cercuri de piatră preistorice, pietre verticale enigmatice, inele funebre pe vârful dealului, fântâni sacre şi chilii îndepărtate ale unor călugări, vrăjitoria părea cât se poate de firească.

— Şi ce-a spus când i-ai povestit că sunt vrăjitoare?

— A spus că ai un mod simpatic de a face vrăji, dar eu n-am înţeles.

Nicola însă a înţeles. A făcut ceea ce făcea întotdeauna: flirta şi pe urmă dispărea, nelăsând în urma ei mare lucru în afară de înţepătura limbii ei ghimpate.

În timp ce ieşeau din valea râului Camel, Jamie Boden îi spuse lui Andrew:

— Observi ceva diferit?

— Devine mai abruptă?

— Cam aşa e, dar aceasta este doar o parte a răspunsului. Să te întreb ceva: Când te uiţi la clădirile din Boscastle, ce vezi?

— O mulţime de ardezie neagră, cel puţin atunci când nu este vopsită.

— Da. Acum uite-te din nou împrejur.

— Granit. Nici nu observasem schimbarea.

— Aceasta este caracteristica regiunii acesteia. Geologia ei subterană este atât de diferită, încât ţi se pare că se schimbă cam la fiecare douăzeci de metri. De aceea satele învecinate pot arăta atât de diferit uneori. Sunt construite din materialul care le era oamenilor mai la îndemână. Ţine minte, granitul este foarte nou, vorbind din punct de vedere geologic. Este rezultatul activităţii vulcanice care a avut loc cu doar trei sute de milioane de ani în urmă. Ardezia este mult mai veche.

— *Doar* trei sute de milioane de ani. Îmi place.

— Pe aici, te obişnuieşti să apreciezi timpul altfel. Îţi arăt ce vreau să spun într-o clipă.

De pe drumul strâmt, şerpuitor, cu câte un gard viu pe margine au cotit-o spre un drum neasfaltat cu urme de roţi. În faţă, către orizont, ţinutul mocirlos era golaş, practic fără copaci, aproape de pe altă lume. Pantele erau presărate cu grohotiş, mărunţit de îngheţuri. Furgoneta lui Jamie se zdruncină şi se opri lângă un teren stâncos. Celelalte două automobile au tras în spatele lor, şi toţi au coborât şi l-au urmat pe Jamie, trecând prin iarba elastică.

— Câmpiile de aici îmi aparţin toate, dar mă simt mai degrabă ca un curator de muzeu decât ca un moşier, comentă Jamie. Au rămas în picioare la

marginea unei construcţii de care Andrew şi-a dat seama că era un zid de piatră larg, circular, rămăşiţele unui fel de metereze. Cercul avea un diametru de aproximativ patruzeci şi cinci de metri, iar în interiorul său erau opt sau zece cercuri mai mici.

— Aceasta a fost o aşezare, spuse liniştit Newsome.

— Exact. Cu vreo patru, poate cinci mii de ani în urmă.

Andrew încercă să-şi modeleze gândul în jurul unei astfel de antichităţi, dar nu putu spune decât câteva vorbe:

— Şi încă este aici.

— Acesta este lucrul pe care vreau să-l înţelegeţi, spuse Jamie. Construcţia cu piatră ne aduce tot mai aproape de nemurire. Când construieşti un gard viu din piatră, îl construieşti pentru totdeauna.

— *Gard viu* din piatră? întrebă Andrew.

— Da, băiete. Te afli în Cornwall acum, şi noi le numim garduri vii. Nu contează că este făcut din piatră, din pământ sau din iarbă; ele sunt toate garduri vii aici, nu ziduri. În regulă. Să mergem înapoi la clasă! Jamie se urcă în dubiţă, urmat de Andrew, şi plecară într-un vuiet, urmaţi de celelalte maşini.

După vreo nouăzeci de metri sau mai mult au oprit într-o parcare liberă şi au trecut printr-o poartă a unui gard din piatră care ducea la casa lui Jamie, o casă veche din granit, cu fronton, două

etaje, şi cu un acoperiş din ardezie.

Un depozit zdravăn din piatră se afla la o oarecare distanţă de casă.

— Secolul al XIII-lea, o parte din construcţie, răspunse Jamie la întrebarea lor nerostită. Ulterior i s-au făcut diverse adăugiri.

Curtea era mărginită cu ziduri de piatră. Andrew aruncă o privire împrejur şi îşi dădu seama că gardurile aveau stiluri diferite la fiecare câţiva metri. Era ca o zonă de prezentare pentru meseria de constructor de ziduri, sau cum li se spunea acestora, garduri vii.

— Sunt aproximativ cincizeci de kilometri de garduri aici în Cornwall, spuse

Jamie. Unele sunt chiar mai vechi decât aşezarea pe care v-am arătat-o. De atunci, după cum puteţi vedea prin intermediul acestor garduri demonstrative de aici, au evoluat diverse stiluri, rezultate mai ales din piatra care se găsea în zonă şi, mai târziu, din unelte care puteau fi folosite pentru a da formă pietrei.

Andrew privi împrejur. Erau garduri construite din piatră brută ce se găseşte în zona de câmpie, garduri cu bucăţi fasonate de granit, garduri cu straturi orizontale de ardezie şi argilă.

— Am un gard construit pe jumătate la un curs anterior, spuse Jamie. Grupul merse în spatele şopronului mare din piatră, la un fel de atelier în aer liber. Jamie îi conduse la capătul neterminat al unui nou gard din piatră.

— Ei, ce observaţi?

— Se curbează spre interior de la bază, comentă Becky.

— Aşa e. Aceasta concentrează greutatea pe mijloc şi ţine gardul în pământ.

— Este gol în interior, observă Andrew. Ei bine, nu chiar gol, ci umplut cu gunoi.

— Este vorba de stilul de gard tradiţional din Cornwall. Interiorul nu este chiar din gunoi. Gunoiul este parţial organic şi cu timpul se dezintegrează şi scade, creând slăbiciune. Destul de curând, feţele din piatră se vor prăbuşi înăuntru. Pe aici, sunt multe granituri cariate care se prăbuşesc şi se sfărâmă. E ca un fel de granit dezintegrat. Când construiesc un gard din granit, folosesc acel material pentru a umple centrul – pe care, apropo, îl numim „miez”. Pe drumul către Boscastle, există de obicei un strat de bucăţi de ardezie spartă, chiar sub iarbă. Îl vom folosi. Şi pentru că am adus vorba, ar fi mai bine să ne întoarcem acolo: e vremea să ne apucăm de treabă.

Când mica lor caravană s-a reîntors în parcarea de la Centrul Turistic, s-au oprit în capătul ei. Consiliul districtual adusese câteva transporturi de piatră, era toată ardezie, dar într-o gamă mare de culori, de la brun-deschis până la negrualbăstrui. Lăsaseră acolo un încărcător mic Bobcat. Jamie le-a dat cursanţilor vestea proastă:

— Prima treabă e cea mai neplăcută. Trebuie să excavăm un pat pentru bază.

— Bază? întrebă Newsome.

— Pietrele care formează temelia. Ele trebuie aşezate în pământ, ceea ce înseamnă că trebuie să săpăm un tranşeu. Haideţi. Uneltele sunt în dubiţă.

Jamie avea o varietate impresionantă de lopeţi, sape, cazmale, târnăcoape şi ceva care semăna cu o combinaţie între un târnăcop şi o cazma. Le dădu jos şi apoi întinse două sfori paralele de câte şase metri între ţăruşii de la marginea macadamului, fiecare la o distanţă de un metru şi jumătate unul de altul.

— De ce atât de lată, întrebă Newsome. Doar nu vrem să oprim tancuri!

— Domnul doreşte să ştie, spuse Jamie râzând, de ce vă pun să săpaţi un tranşeu atât de lat. Există reguli ale proporţiei în construirea gardurilor. Prima este că baza trebuie să fie la fel de lată ca înălţimea gardului; înălţimea standard a unui gard este de un metru şi jumătate. De asemenea, lăţimea părţii de sus trebuie să fie cam jumătate din lăţimea bazei. Încercăm să împiedicăm căderea gardului după ce este ridicat, din cauza gravităţii.

Cei cinci cursanţi s-au apucat de lucru. Case îşi luă lopata şi începu să tragă o linie în iarbă. Becky s-a uitat la el câteva clipe, apoi apucă un târnăcop şi îi ceru lui Case să se dea la o parte.

— Asta va dura o veşnicie, spuse ea. Ridică târnăcopul deasupra capului şi, arcuindu-şi umerii puternici, dezghiocă o fâşie de brazdă cu iarbă groasă de doi centimetri şi jumătate, egală cu

lăţimea lamei uneltei. Îşi mută picioarele puţin într-o parte şi repetă mişcarea. Lucrând ca o maşină, ea dezveli în câteva minute o suprafaţă a tranşeului de un metru şi jumătate lăţime, pe o lungime de trei metri. Se opri, lac de sudoare, făcu un pas într-o parte, zâmbi şi spuse:

— Domnilor, acum vă aparţine.

— Ooo, Becky, spuse Andrew, dând din cap.

— Noi facem o mulţime de lucrări de întreţinere a potecilor la Trust; îl cunosc foarte bine pe acest tip, spuse ea, ridicând târnăcopul greu.

Până şi tăcutul Burt a fost incitat să observe, cu opacitatea lui caracteristică.

— Fătuca face treabă bună.

Au continuat în felul acesta, Becky decopertând gazonul, iar ceilalţi scoţând pământul de dedesubt, în timp ce Jamie, care lucra singur, manevra pietrele cele mai mari în cuva excavatorului şi le arunca de-a lungul marginii parcării, câţiva metri mai încolo de noul tranşeu. Pe la mijlocul după-amiezii, începuseră să aşeze pietrele mari la bază.

Cam la patru şi jumătate, Jamie opri motorul excavatorului şi strigă:

— E-n regulă, ne oprim aici până mâine. Fac cinste cu primul rând la Cobweb!

Andrew era bucuros că hanul Cobweb se afla exact pe partea cealaltă a parcării. În timp ce se târau pe macadamul lucios, Jamie trăncănea încontinuu despre lecţia de a doua zi, dar Andrew

îşi imagina că studenţii nu reţineau mare lucru din ceea ce spunea. Erau toţi uzi leoarcă de sudoare, murdari şi obosiţi.

Jamie, Burt şi Case, care aveau de mers cel mai departe cu maşina, au plecat după prima halbă, Newsome şi Becky după a doua.

— Cred că toţi vor fi morţi de oboseală, spuse Becky, imitând accentul greoi al lui Burt. Îi dădu o palmă lui Andrew pe spate şi ieşi pe uşă.

Flora tocmai sosise la serviciu şi se duse ţintă la Andrew.

— Să nu îndrăzneşti să flirtezi cu Becky, îi şopti ea, făcându-i cu ochiul. Bărbatul ei este o adevărată teroare.

— Îmi imaginez că Becky este ea însăşi o teroare; doar lucrăm împreună.

— La noul gard, am auzit.

— Cum de-ai auzit treaba asta?

— De la Nicki. Am întâlnit-o în drum spre serviciu.

— Şi *ea* de unde a aflat?

— I-a spus o păsărică, presupun, zise Flora, zâmbind.

— Lee.

— Sunt prietene la cataramă, astea două, spuse Flora. Încă o halbă, Drew?

— Desigur, dar trebuie să mănânc ceva, Flora. Ce-mi recomanzi?

— Ceea ce ai nevoie este o farfurie mare cu cârnaţi şi piure de cartofi, înecaţi în ceapă caramelizată. Ăsta este meniul unui muncitor.

— E-n regulă. Adu-mi o porţie, draga mea.

Masa a fost perfectă. Mai târziu, mergând pe potecă în lumina de apus a serii de vară, Andrew a fost cuprins de câteva mici revelaţii. În decurs de câteva zile, se împrietenise deja cu câţiva oameni din sat – nu putea identifica importanţa acestor prietenii, dar ştia că era un sentiment pe care nu-l avusese înainte. Avea de-a face cu onestitatea, absenţa prefăcătoriei, ceva ce nu exista în comunitatea universitară marcată de competiţie în care trăise atât de multă vreme. În plus, se simţea învăluit şi mângâiat de haina groasă a istoriei ce părea întinsă peste întreg peisajul. Iar peisajul însuşi – luxuriant în vale, mohorât pe vârfurile colinelor, sălbatic şi bătut de vânt pe coastă – i-a dat stabilitate într-un mod pe care nu-l trăise înainte. Străbunii săi au fost de pe undeva din apropiere, aşa spunea tatăl său; poate să fi fost legat de moştenirea genetică, la urma urmelor. Şi apoi era Nicola – Nicola cea cu atingerea electrică.

Andrew Stratton trecu podeţul de peste râu, urcă prin pădurea Minister, trecu de biserica Minister, îngrămădită într-o scobitură îndepărtată din vale, traversă câmpiile, intră în Shepherd’s Cottage şi adormi în câteva secunde.

Jsmm

O lumină difuză năvăli prin fereastra cu mai multe ochiuri de geam, înaltă de doi metri, plasată pe peretele dinspre nord al atelierului. Aceasta fusese cândva uşa prin care plasele de pescuit

erau ridicate de la cheiul de dedesubt. Braţul gros din stejar mai atârna şi acum sus deasupra caldarâmului. Tavanul etajului de sus al căsuţei Nicolei era deschis în vârful acoperişului şi pe partea de sus, între căpriori, erau fixate două lucarne.

Nicola stătea în faţa şevaletului, lucrând rapid, adăugând pete îndrăzneţe galbene întunecate, de culoarea muştarului de Dijon, la o pânză acoperită deja cu pigment. Lucra la unul dintre „panourile de linişte”, ce făcea parte dintr-o serie de picturi mari, abstracte, comandate de un spital particular din Londra. Ideea era că acestea ajutau oamenii să se însănătoşească.

Randi, la locul său obişnuit, pe un cearşaf aruncat peste o „canapea pentru leşin” în stil victorian, pe care o salvase de la o vânzare de tot felul de obiecte în scop caritabil, lătră o dată, apoi porni ca o săgeată pe scări în jos. Un singur lătrat bucuros însemna că întâmpină un prieten. O mârâială slabă însemna nesiguranţă. Lătrături repetate furioase însemnau bucluc. Modul în care îşi dădea seama părea miraculos. Urmă o bătaie uşoară la uşă, scârţâitul uşii din faţă deschizându-se, apoi o voce subţirică.

— Nicki? întrebă vocea.

Era Lee. Nicki se hotărî să pretindă că nu este acasă şi se duse în vârful picioarelor în spatele velei subţiri ce servea drept perete, din zona în care se afla dormitorul. Lee închise uşa, îi îngăimă ceva lui Randi, şi urcă scările către atelier.

— Nicki? repetă fetiţa.

Înainte ca ea să poată repeta numele Nicolei, aceasta ieşi în grabă din locul în care stătea ascunsă, înşfacă fetiţa şi o strânse în braţe.

— Oof! Ai crescut prea mare ca să te mai pot prinde în cursă! strigă ea.

— De ce n-ai răspuns la uşă?

— Vrei să-ţi spun adevărul? Pentru că, scumpa mea, uneori, când lucrez, nu vreau să fiu întreruptă şi…

— Aşa faci uneori?

— Cu tine niciodată. Pe tine te primesc oricând.

Lee se uită la pânza de pe şevalet.

— Ce-i asta?

Tabloul era mare, cu înălţimea mai mare decât lăţimea, aproape la fel de înalt ca şi Lee. Culorile predominante erau albastru mediteraneean, rozaliu şi un verde pal, de culoarea frunzelor de primăvară. Dar mai erau şi zeci de nuanţe intermediare, punctate cu urme de mov, lavandă, violet şi galben, cu câteva pete ocazionale de portocaliu şi roşu.

După un timp, Lee oftă şi spuse:

— Pare paşnic.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Nicola, sondând-o.

— E ca şi cum aş fi în copacul meu. Mă calmez, şi simt că aş putea sta în locul acela, cu aceeaşi senzaţie, pentru totdeauna.

— Chiar asta este intenţia tabloului, spuse

Nicola. Va merge la un spital din Londra, unde se presupune că va face oamenii să se simtă mai bine.

Lee rămase tăcută un timp.

— Cred că va reuşi, spuse ea în cele din urmă, dând aprobativ, cu înţelepciune, din cap.

— Până una-alta, spuse Nicola, ce cauţi aici la ora asta? Nu trebuia să iei masa de seară?

— M-am uitat la Drew, spuse ea zâmbind larg, şi la oamenii care construiesc noul gard de lângă parcare. Toţi s-au dus la Cobweb acum. Păreau sleiţi de oboseală.

— Fac pariu că sunt. Cum merge cu zidul?

— Păi e doar a doua zi. Pun pietrele de la bază. Cred că va fi un gard bun. Ar trebui să vezi.

— Poate că voi merge să-l văd şi eu.

— Lui Drew i-ar plăcea dacă ai face-o.

— Ce?

— Ştii tu. Dacă te-ar interesa. Este un om drăguţ, Nicki.

— S-ar putea. Dar tu nu eşti peţitoarea mea.

— Bine, dar atunci a cui treabă este să te peţească?

— Nu ştiu pe nimeni, răspunse Nicola. Cred că acum e timpul să te îndrepţi spre fermă. Vrei să-i telefonez mamei tale înainte şi să-i spun că eşti în regulă?

— Mda, poate, răspunse Lee îmbrăţişându-l pe Randi. Nu vreau să-i dau mamei emoţii.

Nicola stătea afară în faţa uşii pe aleea dintre casa ei şi râu şi o urmărea pe Lee cum trece podul

şi se îndreaptă pe lângă Cobweb spre poteca ce urca valea Valency. O sună pe mama lui Lee, îşi curăţă vopseaua de pe degete, se schimbă repede în alte haine şi se duse la Cobweb. De data aceasta îl lăsă pe Randi acasă.

Andrew stătea în picioare la bar, având grijă de halbă şi sporovăind cu Flora.

— Mai întâi ridici o oaie, acum ridici pietre, spuse Nicola când se apropie de el. Nu pot spune că e cine ştie ce progres! Nicola făcu cu ochiul către Flora.

— Mie-mi spui, zise Andrew, cu glas obosit.

— Îmi place costumul tău, spuse Nicola, după ce zări hainele lui murdare.

— Îmi place parfumul tău, îi răspunse el pe acelaşi ton. Ce e, *c-au* de terebentină?

— *Touché*; zise Nicola râzând.

— Pot să-ţi aduc ceva, Nicki? întrebă Flora. Sau aveţi de gând să vorbiţi obscenităţi pe franţuzeşte?

— Un gin tonic, te rog, Flora, răspunse ea. De data asta, îşi plăti băutura. Apoi i se adresă lui Andrew. Cum merge treaba cu pietroaiele?

— Păi… merge. Ştiai că există o tonă de pietre în fiecare metru cub de gard? Sunt sigur că astăzi atât am ridicat.

— Vrei să spui perete?

— Nu, gard. Aşa se numesc în Cornwall. Credeam că eşti din partea locului.

— Eu? Nu tocmai.

— Mda. Presupun că accentul tău este cam

blând pentru zona asta. De unde eşti?

— De prin Boston.

— Sus, în Lincolnshire?

— Nu, sus în Massachusetts.

— Glumeşti.

— Sunt doar surprins. De acolo mă trag şi eu. Iniţial, cel puţin.

— Eşti din Boston? Din ce parte?

— Ei bine, din afara Bostonului, de fapt din Lexington.

— O, partea elegantă a zonei. Nu-i de mirare.

— Ce nu-i de mirare?

— Nu-i de mirare că n-ai accent.

— Şi tu?

— Din North End.

— Hm. Şi tu ţi-ai pierdut accentul şi ai adoptat un *faux* accent britanic, înţeleg.

— „Fac, îl, *faux*, fum. Îmi miroase a căsătorie cu un englez”, cântă Nicola. Din fericire, sigurul lucru care a supravieţuit acestei calamităţi a fost accentul.

— Dureros subiect.

— Subiect îngropat.

— Soţul tău?

— Ha! Aş vrea eu! Nu, doar căsătoria.

— Îmi pare rău.

— Mie nu-mi pare rău. Nu aş putea fi mai fericită. Andrew se uită o clipă la Nicola, apoi îşi întoarse privirea.

— Nu sunt sigur că te cred.

— Mă referam la divorţ.

— Vrei să vorbim despre divorţ?

— Nu mai mult decât ţi-ai dori tu să vorbim despre al tău, presupun.

— O, am vorbit despre al meu, mereu, neîntrerupt, cu oricine şi cu toată lumea. Apoi am încetat.

— Ai încetat sau ai rămas iară ascultători?

— Pur şi simplu m-am plictisit de subiect, presupun, spuse Andrew râzând. Ciocni paharul lui cu al ei şi zise: La naiba cu trecutul!

— Beau pentru asta, replică Nicola.

Cei doi au rămas o clipă uitându-se unul la altul. Apoi Andrew se întoarse la bar şi căută un meniu.

— Trebuie să mănânc ceva. Simt că mor de foame.

— Te rog, nu muri. Flora urăşte scenele astea.

— Ai vrea să mă însoţeşti? întrebă Andrew după o scurtă pauză. Ochii ei se măriră, dar negă din cap:

— Cu venitul pe care îl am, nu-mi pot permite să mănânc sau să beau aici, oricum nu amândouă. Este totuşi o propunere drăguţă.

— Dacă „joci bine”, s-ar putea să fac eu cinste, o tachină Andrew.

— Doar dacă ajung să văd prima cărţile.

— Unde este simţul tău de aventură?

— Nu-mi permit nici asta. Apoi Nicola se surprinse singură spunând: Ascultă, cred că mai am acasă suficientă salată veştejită şi legume mucegăite pentru a putea face o salată pentru

amândoi. Te interesează?

— Cu o descriere ca asta, care te face să-ţi plouă în gură, cum ar putea cineva să nu accepte? Dar sunt murdar.

— Ştiu că unele lucruri pot părea primitive aici, dar fie că mă crezi sau nu, casa mea are apă caldă. Chiar şi săpun. Dar vinul îl iei tu, şi dacă te grăbeşti, poţi lua ceva bun şi scump înainte ca magazinul Rock de vizavi să se închidă.

— Nu ştiu nici măcar dacă mă pot mişca, deci cu atât mai puţin să mă grăbesc.

— În cazul acesta rişti să mă duc să aleg eu ceva. Îşi aruncă geanta pe umăr. Ne vedem acolo.

Andrew a rămas cu privirea spre uşă, uluit. Îşi dăduse o întâlnire.

Flora s-a întors.

— Comanzi cina, Andy-băiatule?

— Cred că nu. Am primit o invitaţie la cină, cam aşa ceva, răspunse el.

— Ce, la Nicki? Fruntea Florei se încreţi. Ai grijă de tine, atunci.

Comentariul îl luă prin surprindere.

— Ce vrei să spui?

— Nu mă înţelege greşit. Nicki are un suflet bun. Dar şovăie când e vorba de bărbaţi – e ca furtuna, vine şi trece. E cam singuratică Nicki asta a noastră. Cred că aşa sunt mulţi dintre artişti.

— Mulţumesc, Flora. Voi avea multă grijă.

Rock Shop nu vindea „roci”. Şi-a luat numele de la diamantele pe care le vânduse mulţi ani vizitatorilor, împreună cu bomboane de ciocolată

făcute manual, o selecţie de bere locală, cidru alcoolizat şi vin.

— Ar trebui să numiţi acest loc „Plăceri vinovate”, îi spuse Andrew femeii între două vârste de lângă sertarul cu bani de la tejghea.

— Tu trebuie să fii Andrew. A spus Nicki că vei veni. Împinse sticla de vin peste tejghea. A ales vinul acesta, spuse ea

Andrew studie sticla. Un Beaujolais-Villages ieftin.

— Hm, spuse el, uitându-se la rafturile cu sticle de vin.

— Hai să vedem dacă nu putem alege ceva niţel mai bun decât acesta, ceva care are mai mult caracter. A! Scoase o sticlă de Moulin-ă-Vent. Apoi mai scoase o sticlă.

— Bună alegere, spuse femeia. Ăsta este, de fapt, unul dintre vinurile preferate ale lui Nicki.

— Şi atunci, mă întreb, de ce a ales sticla de Villages.

— Poate că Beaujolais-Villages este mai simplu, mai sigur?

— Nu cred că Nicola este tipul de om simplu, sigur, comentă Andrew. Ce zici?

Femeia din spatele tejghelei chicoti, o chicoteală ce suna ca un clopoţel de argint.

— Chiar nu ştiu ce să spun, zise ea.

Andrew plăti vinul, îi mulţumi, ieşi pe uşă, apoi se întoarse şi intră din nou.

— Hm, mă simt puţin stânjenit, dar tocmai mi-am dat seama că nu am idee unde locuieşte.

Clopoţelul de argint sună din nou.

— Dincolo de pod, pe aleea ce coboară malul stâng al râului, mergi înainte până jos, acolo unde începe cheiul. Casa ei este acolo. Nu ai cum să nu o vezi. Vă doresc poftă bună la vin!

Andrew îi mulţumi din nou şi se retrase spre uşă. Se simţea ca un idiot. Se opri la Cornish Stores, un magazin mic cu de toate, şi salvă ultimul buchet de garoafe, ce lâncezea ca un grup orfani chirciţi într-o găleată de dincolo de uşă.

În ce naiba m-am băgat, Randi?

Câinele lătră, apoi continuă să gâfâie fericit.

Nicola mărunţea cu înverşunare nişte salată verde. Un ou fierbea într-o oală pe aragaz, împreună cu patru cartofi noi micuţi. Pusese nişte fasole verde cam fleşcăită într-un castron cu apă rece ca gheaţa, pentru a o „reîmprospăta”.

Habar nu avea de ce îl invitase pe acest bărbat la cină. Nu primise niciodată un bărbat în casa ei, şi cu atât mai puţin unul pe care să-l fi cunoscut doar de câteva zile. Ce făcea el *cu adevărat* la Boscastle? Nimeni nu vine din America până în Cornwall ca să construiască garduri din piatră – oricum, nu un om în toate minţile. Poate că era în căutarea vreunui loc, poate căuta ceva sau pe cineva. Doamne Dumnezeule, singura referinţă despre el o avea de la o fetiţă de nouă ani! A, şi o oaie!

Da, arăta bine şi nu era nici prea tânăr, nici prea bătrân. Era şi destul de înalt; dacă îşi punea pantofi cu tocuri, Nicola l-ar fi putut privi direct în

ochi. Drăguţ, cu păr şaten ondulat, înspicat ici şi colo cu şuviţe cărunte. Ochii – nu ştia nici măcar culoarea ochilor lui. Tot timpul pe care l-au petrecut împreună a fost în semiîntunericul de la Cobweb.

În plus, peste o săptămână el avea să fie plecat.

Ultimul gând o sâcâia – nu pentru că nu l-ar mai putea vedea din nou vreodată, ci tocmai pentru că asta o atrăgea. Nu era cine ştie ce şansă să se „implice”. Nici nu exista vreo şansă ca să intre în vreo încurcătură. Dar, mai ales, nu era nicio şansă să-şi rişte liniştea inimii. Mai făcuse asta o dată, cujeremy, şi el se purtase ca o brută. În cei câţiva ani de când locuia la Boscastle, socializase cu doi sau trei bărbaţi. Dar aceste întâlniri nu au depăşit prea mult o cină la birt, şi adevărul era că îi convenise. Cei mai buni bărbaţi – precum Roger al lui Anne – erau toţi luaţi. În plus, niciunul dintre cei cu care s-a întâlnit nu a părut capabil sau dornic să ţină pasul cu ea. Ea îşi folosea inteligenţa ca un soi de examen de admitere, şi cei mai mulţi bărbaţi nu reuşiseră să-l treacă.

Dar tipul acesta Stratton dădea atât cât primea. Îţi trebuia curaj să faci aşa ceva. Nicolei îi plăcea asta.

Pe peretele de lângă uşă, era o plăcuţă de ardezie cu numele casei. Înainte de a bate la uşă, Andrew auzi câinele lătrând o dată.

— E deschis, o auzi pe Nicola strigând.

Intră direct într-o încăpere joasă cu bârne ce ocupa întreaga lăţime a casei. Podeaua era făcută din bucăţi masive de ardezie rotunjite şi uzate de secole întregi de folosire. O masă mică de sufragerie era plasată la un capăt al camerei, iar la celălalt capăt se afla un cămin ce nu intra mult în zid, înconjurat de mobilier confortabil. Culorile dominante erau alb şi albastru-marin, cu accente de galben ca lămâia. O pictură în ulei cu ramă scumpă atârna deasupra şemineului, dar restul obiectelor de artă erau formate din afişe şi stampe potrivite unei case de la malul mării. Se întrebă dacă această casă îi aparţinea Nicolei sau era închiriată.

Randi şedea în faţa unei uşi din spate bine luminate şi lătră a doua oară. O convocare urgentă. Andrew trecu printr-o bucătărie lungă şi strâmtă ce se afla în spatele casei. Era foarte bine luminată, dar singura fereastră, deasupra chiuvetei adânci din porţelan, dădea către partea din faţă a ţărmului stâncos, la niciun metru depărtare. Nicola storcea suc de lămâie într-un castronel în care era ulei de măsline. Cămăruţa mirosea a lămâie.

Andrew îi întinse garoafele.

— Flori ofilite ca să meargă cu salata veştejită, spuse el.

— Ai luat vinul? întrebă ea râzând.

— Am luat ceva mai bun. Ai gusturi proaste la vin. Arăt eu ca un simplu muncitor, doamnă, dar de fapt sunt un cunoscător de vinuri bune.

Ea scoase o sticlă din sacoşă şi se lumină la faţă.

— Ok, domnule „cunoscător de vinuri”, eşti tot atât de specialist în folosirea unui deschizător de conserve?

— Cred că mă descurc.

— Bine. Este o conservă mică de ton italian foarte scump chiar acolo, iar deschizătorul este în sertarul acela de sus. Avem salată niçoise.

— A, înţeleg acum, spuse el, în timp ce potrivea deschizătorul de conserve. Salata verde rămâne veşnic neofilită, iar aproape toate celelalte ingrediente sunt din conservă, păstrate în saramură, sau, ca oul fiert tare, într-o coajă protectoare. Aşa că nu mai contează cât de vechi sunt. E ca şi vinul: o salată celebră.

— Hei! Cerşetorii nu au de ales, iar tu, prietene, arăţi din cap până-n picioare ca un cerşetor.

— Corectă observaţia, spuse Andrew privindu-şi hainele. Unde mă pot spăla?

— Baia e sus, dincolo de dormitor. Dar destupă mai întâi vinul.

Andrew găsi un tirbuşon, destupă prima sticlă, îi turnă ei un pahar, i-l întinse cu un gest elegant şi plecă, urcând cu grijă treptele scării înguste, în urma lui Randi.

Tabloul de pe şevalet din capul scărilor l-a făcut să se oprească din drum. Nu mai văzuse ceva asemănător. Afară, lumina pălea şi totuşi pânza părea să strălucească din interior, culorile

radiind. Nu era nimic reprezentativ în această lucrare, dar îi reamintea de mare la răsăritul soarelui. Nicola era o pictoriţă bună.

Se uită împrejur. Etajul de sus era mare, aerisit. Pereţii şi tavanul erau vopsiţi în alb, iar barele transversale erau din lemn văruit. Atelierul avea un minunat miros brut, de ulei de in

Se duse în spatele perdelei vălurile din pânză şi apoi în dormitorul Nicolei, care era pur şi simplu o parte a atelierului. Era puţin mobilat – un pat dublu din fier forjat ce era plasat peste un covor multicolor din petice, o masă de toaletă, şi un dulap înalt victorian. Un vraf de cărţi trona pe o masă alăturată pe care era şi o lampă. Asta era tot – nu televizor, nu vreo altă decoraţiune. Aproape o chilie de călugăr. Simţindu-se brusc ca un obsedat sexual, se duse la baie şi se spălă.

Salata fusese mâncată aproape toată şi erau la a doua sticlă de vin, când Nicola îl întrebă pe Andrew cât timp avea de gând să stea la Boscastle. Trecuseră de subiectele de bază: familie, şcoală, carieră – cel puţin de părţile pe care fiecare voia să le împărtăşească.

— Doar vreo câteva săptămâni. Am semnat un acord pentru un proiect de construcţie de garduri timp de o săptămână şi am venit cu câteva zile mai devreme ca să trec de decalajul de fus orar. Apoi m-am gândit să mai petrec câteva zile umblând pe ici pe colo prin Cornwall înainte de a pleca.

— De ce ai venit cu adevărat aici? întrebă Nicola.

— Pentru salată, răspunse el zâmbind, care a fost, apropo, de-a dreptul extraordinară.

— Ştii ce vreau să spun, zise ea, strâmbându-se. De ce te afli aici, la Boscastle, la aproape cinci mii de kilometri de casă, construind un perete din piatră?

— Un gard, o corectă el.

La lumina ciudatei colecţii de lumânări pe care le aşezase pe masa simplă din pin – unele scurte şi bondoace, altele zvelte şi înalte, toate albe – ochii ei străluceau ca antracitul de curând exploatat din mină. Accentele arămii din părul ei şaten ondulat sclipeau în lumina schimbătoare a flăcărilor lumânărilor.

— Părea o idee bună la vremea aceea. Mi se pare şi acum.

— Şi tu vrei să spui că ăsta e un răspuns?

— Asta e tot ce am de spus. Mă întrebi ca şi cum m-ai suspecta că aş fi vreun infractor evadat.

— Asta eşti?

— Nu, spuse, el râzând. Deşi uneori mă simt ca atare.

— Pentru că ţi-ai părăsit nevasta?

— Nu eu, spuse el tăios. Ea… noi… ne-am despărţit.

— Cu câţi ani în urmă?

— Acum un an, spuse el trăgând aer în piept.

— Oh, la naiba, zise Nicola, albindu-se la faţă. Îmi cer scuze. Habar nu aveam că s-a întâmplat atât de recent. Doar că pari atât de nu ştiu cum să spun, calm. Ţinând seama de împrejurări.

— Aşa arăt?

— Cel puţin pe dinafară.

— Da, presupun că aşa e.

— Şi aşa eşti?

Fu copleşit pe neaşteptate de un fel de emoţii, un fel de panică. Adevărul era că nu ştia. Se uită de jur-împrejurul camerei, ca şi cum răspunsul era ascuns pe acolo.

— Probabil că nu, răspunse el în cele din urmă.

Se întinse peste masă şi îi atinse mâna.

— Bine, spuse ea zâmbind, ai fi o lepădătură dacă erai aşa.

— Mulţumesc… cred.

— Te-a părăsit, nu-i aşa?

— Sunt chiar atât de evidente defectele mele? întrebă el oftând. Da, m-a părăsit. Nu ne-am despărţit. Am minţit în privinţa asta.

— A fost o proastă, oricine o fi fost ea.

— Nu ştiu…

— Andrew, te rog, spuse Nicola strâmbându-se. Te cunosc doar de câteva zile, dar nu trebuie să fii un clarvăzător să-ţi dai seama că eşti un om bun. Pentru numele lui Dumnezeu, tu încerci să salvezi oi!

— Dar nu am putut să-mi salvez căsnicia.

— Niciunul dintre noi nu poate face asta de unul singur, spuse Nicola, apoi îi trecu un gând prin cap. Ai bătut-o?

— Poftim? Bineînţeles că nu!

— Soţul meu m-a bătut.

Andrew se uită, amuţit, la femeia de pe partea cealaltă a mesei.

— Soţul tău te-a *bătut*? Nu-mi pot… închipui…

— Ştii ce? Te cred. Te cred că nu-ţi poţi imagina cum se poate face rău cuiva, şi cu atât mai puţin unei femei. Cred că eşti blestemat.

— Blestemat?

— De a fi un om bine-crescut.

— N-am considerat acest lucru ca un handicap.

— Te-a părăsit pentru altul, nu-i aşa? întrebă Nicola după ce păru o clipă că-l studiază.

— Poate că Lee are dreptate, spuse Andrew privind în altă parte. Poate că eşti o vrăjitoare. Sau o cititoare de gânduri.

— Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit…

— Da. M-a părăsit. Pentru un avocat, cineva care câştigă mult mai bine decât un profesor universitar. Se uita fix la farfuria goală, apoi ridică din nou ochii. Nicola, cred că s-a făcut timpul să mă „rostogolesc” spre casă ca să mă culc.

Nicola se simţi brusc ca un vampir care a supt viaţa din acest bărbat fermecător.

— Andrew, te rog, nu pleca. N-am vrut…

— Ştiu, Nicki. Sunt încă oarecum nevindecat, ca o reptilă care şi-a lepădat pielea şi aşteaptă ca stratul de dedesubt să se întărească.

— Îmi amintesc sentimentul acesta, spuse ea.

Andrew stătea în picioare.

— Ascultă, spuse el, masa a fost minunată – aproape tot atât de minunată ca şi compania ta,

dar nu chiar atât. Am o zi grea mâine. Începem să construim restul gardului, acum că s-a pus fundaţia.

Nicola se ridică şi ea.

— Mulţumesc pentru flori, Andrew.

— Îmi pare rău că n-au fost puţin mai, hm… pline de sevă. Meriţi mai mult.

Andrew se opri lângă uşă o clipă, aşteptând ca Nicola să o deschidă. Părea ţintuită de podea. El ridică lanţul, ieşi în căldura serii, apoi se întoarse şi zâmbi.

— Noapte bună, Nicola, rosti el încet, şi mulţumesc.

Nicola reuşi să zâmbească.

— Noapte bună, Andrew.

Se uită după el cum urcă aleea şi o coteşte spre strada Dunn. Apoi închise uşa.

— La naiba! şopti ea.

(f/ale

— Câte pietre din acelea mai ai de gând să tot ridici şi apoi să le laşi din nou jos până să găseşti una care să-ţi placă? Jamie îl ajunse din urmă pe Andrew şi zâmbea.

Lucrau la nivelul de „umplere”, aşezând pietre peste cele inegale de la temelie pentru a crea o bază peste care să construiască restul gardului. Mai devreme în dimineaţa aceea de miercuri, Jamie şi Becky cercetaseră grămada de pietre şi le aranjaseră pe rânduri, plasându-le pe cele mai mari aproape de zid. Jamie le-a explicat că întotdeauna se pun mai întâi pietrele mai mari,

pentru a nu fi nevoiţi să le ridice foarte sus.

Andrew studia piatra pe care tocmai o ridicase.

— Caut una care se potriveşte.

— E logic ce faci, cu excepţia unui singur lucru. Îţi dublezi munca de fiecare dată când ridici o piatră şi o pui la loc. Curând vei fi epuizat, iar rezultatul muncii tale va fi mic pentru cât ai transpirat.

— Şi care e soluţia?

— Nu căuta piatra nimerită, băiete, trebuie să o descoperi.

— Poftim?

Jamie râse şi îl bătu pe umăr.

— Sunt cam nedrept cu tine. Trebuie să treacă ani mulţi. Băieţi! Becky! Veniţi puţin încoace.

Echipa se adună în jurul zonei în care lucra Andrew.

— Toţi aţi aplicat fizica destul de bine, spuse Jamie echipei sale. Îi învăţase cum să ridice în siguranţă pietrele mari şi cum să găsească partea potrivită pentru faţa gardului. Dar acum e nevoie de metafizică, spuse el.

Toţi se uitau la el ca nişte pelerini la oracol.

— Există o şmecherie care să facă treaba asta mai uşoară. Când vă uitaţi la faţa gardului la care lucraţi, vreau să vă amintiţi următoarele: puteţi găsi o piatră care să se potrivească cu spaţiul din faţa voastră, sau puteţi găsi un spaţiu care să fie potrivit pentru piatră. Aveţi două opţiuni, nu una singură. Aveţi piese şi spaţii, şi trebuie să le

potriviţi între ele. Diferenţa aici este că piesele sunt ale naibii de grele. Aşa că nu ridicaţi o piatră de două ori. Când vă faceţi şirurile, încercaţi să reţineţi câteva spaţii cu ochii minţii, apoi ridicaţi o piatră care se potriveşte cu unul dintre acele spaţii. Dintr-un anumit punct de vedere, este simplu: puneţi piatra acolo unde intră. Aşa că uitaţi-vă la pietre mai mult timp, dar lăsaţi-le pe jos. Veţi învăţa în curând să descoperiţi ce umple spaţiile, doar privind şi rotind piatra în mintea voastră. Aţi înţeles?

Toţi au aprobat din cap, deşi cam timid. Apoi se întoarseră la lucru, fiecare dintre ei mai mult privind decât ridicând, mişcându-se din ce în ce mai încet, cu mai multă încredere. Curând s-a auzit mai mult „aha!” decât „nu!”, pe măsură ce descopereau pietrele pe care le căutau.

Lee Trelissick stătea la pândă. Văzuse constructorii gardului intrând la Cobweb şi şedea pe zidul de vizavi, aşteptând ca Andrew să-şi facă apariţia. După doar o halbă, apăru. Stătea afară, lângă uşă, clipind des din cauza luminii strălucitoare, şi se gândea dacă să se ducă acasă pe drum (era mai lung, dar mai uşor) sau să o apuce pe poteca din vale (mai scurtă, dar mai greu de străbătut). Alese dramul şi apucă să facă doar câţiva paşi, că auzi salutul cunoscut: „Ghici ce, Drew?”

Întoarse capul şi o văzu. Îl înveseli imediat.

— Nu ştiu ce, Lee.

— Azi e miercuri.

— Aşa ziceam şi eu. Slavă Domnului că aproape a trecut.

— Nu, n-a trecut. Ţopăia acum pe lângă el.

— Ascultă, fetiţo. După mintea mea, e aproape cinci şi jumătate. Sunt aici de la opt dimineaţa. Miercurea s-a sfârşit.

— Hm-hm, cântă ea.

— Bine, ce e? zise el, oprindu-se pe podul de peste râu.

— Miercuri este noaptea Welly.

— Ce-i aia?

— Cântatul. Nu ştiai?

Andrew pufni în râs. Nu se putea abţine. Lee era cu faţa la el şi cu mâinile pe coapse, ca o profesoară cam severă care îi ţinea lecţii nătângului clasei… care era Andrew. Lee tremura de-a dreptul de nerăbdare.

— Lee, de ce nu-mi spui despre ce e vorba în timp ce ne ducem spre casă?

— Bine. În fiecare noapte de miercuri, se cântă la Welly.

Tocmai trecuseră de Wellington, cel mai vechi hotel din Boscastle, în drumul lor pe strada Dunn. Era o construcţie frumoasă, solidă, cu câteva etaje, într-un vag stil victorian. Se distingea prin faptul că fusese construit direct peste micul râu Jordan, principalul tributar al râului Valency. Când păşeai pe pragul intrării în hotel, vedeai un grilaj din oţel de sub care se putea auzi pârâul curgând printr-un vechi canal de scurgere.

— Ce, *karaoke*?

— Nu, omule! Cântece de pe vremuri. Unii aduc şi instrumente. Se cântă la Welly de ani de-a rândul, continuă Lee. Oamenii vin şi, după un timp, se pun pe cântat, deşi Jack este cel care face ca toată chestia asta să meargă.

— Jack?

— Jack! Cântăreţul ambulant din Boscastle! Ştii… tipul cu pălărie mare care umblă prin oraş cântând? Are grămezi de cântece în el. Dar absolut *toată lumea* se duce şi cântă cu toţii!

— Asta înseamnă că şi tu?

— Mda. Mama şi tata mă iau cu ei, dar eu nu pot sta în bar. Mă aşez într-un colţ şi nimeni nu se plânge. Aşa că vii, da?

Andrew oftă. Plănuise să facă o baie, să mănânce un castron cu spaghetti bolognese şi să se vâre în pat, dar nu puteai s-o refuzi pe „Domnişoara Ghici ce”.

— Cu ce te servesc, prietene?

Andrew stătea în picioare la faimosul bar lung de la Wellington. În faţa lui era o garnitură întreagă de pompe de bere, fiecare cu un nume mai uluitor decât celelalte: Ciocănel de Cornwall, Chiştoace Betty, Nimicitorul (ăsta suna cam ameninţător), Berea lui Figgy. Se uită la barman şi dădu din cap.

— O halbă de ceva, habar n-am ce să iau.

Bărbatul fercheş din spatele barului pufni în râs.

— Asta e o problemă obişnuită aici la Welly. Ce îţi place?

— Berea blondă. Mai slabă, nu prea aromată.

— Asta ar fi Berea lui Figgy. Ia, gustă. Barmanul trase un pic de bere într-un pahar mic şi i-l întinse.

Andrew gustă şi făcu semn din cap.

— Perfectă.

Birtul era plin. Andrew simţi o mână pe umărul său.

— Ai venit pentru cântări, băiete?

— Jamie! Am crezut că te-ai întors la Bodmin Moor.

— Nu într-o zi de miercuri, nu când Jack este în oraş.

— Ce bei, Jamie? Fac cinste.

— Bine, mulţumesc, fiule. Ca tine – o halbă de Figgy.

Băutura veni şi Andrew ciocni cu Jamie.

— Pentru arta şi meseria construirii de garduri tipice de Cornwall, spuse Andrew.

— Întotdeauna beau pentru asta. Şi în cinstea ta, de asemenea. Te-am urmărit. Ai cap pentru asta, pentru construcţia de garduri, ai noţiunea spaţiului. Presupun că face parte din pregătirea ta.

— N-am avut cursuri de construire de garduri la şcoala de arhitectură.

— Nu asta am vrut să spun. Ai un bun simţ al spaţiului. Cred că vezi gardul în întregime, în mintea ta, nu doar pietrele şi spaţiile dintre ele. Un lucru nu-l înţeleg, totuşi, băiete. Ce faci aici – construind garduri, când ai putea face clădiri.

Ciudat mod de a petrece vacanţa, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Andrew îi zâmbi meşterului pietrar.

— N-am făcut în viaţa mea o clădire, Jamie. Parcă auzea o tiradă a fostei sale soţii şi o alungă din minte. Predau teoria arhitecturii. E altceva.

— În construcţia de garduri nu e multă teorie.

— Nu-i adevărat, Jamie, şi o ştii şi tu. De fapt, tu nu predai construirea de garduri. Ceea ce predai cu adevărat este respectul faţă de piatră. Tu ne faci să ascultăm piatra, povestea pe care vrea s-o spună – cum s-a format, prin ce a trecut de atunci încoace, ce poate face şi ce nu, ce vrea să fie.

— Se pare că cineva mi-a dat atenţie.

— Ţi-am dat, Jamie. Asta şi datorită faptului că am încercat să descifrez ceva care este într-o oarecare măsură legat cu această problemă.

Şi Andrew i-a expus lui Jamie ideile sale despre spaţiile locuibile, despre integritatea aproape organică a acestor spaţii, despre integritatea unor clădiri autohtone simple, despre frumuseţea muncii cu materiale locale, despre construcţia la scară umană şi despre modul în care această artă, modul de a exista în lume, era pe cale de dispariţie în America.

— Mie mi se pare că tu nu trăieşti în ţara care trebuie, băiete. Pe aici, aceste lucruri încă mai contează.

— Nu ştiu, Jamie, spuse Andrew. Nici măcar nu ştiam cu adevărat până să vin aici că eram în

căutarea unui anumit lucru. Este aşa cum ne-ai spus azi de dimineaţă: poţi găsi o piatră care să se potrivească cu spaţiul, sau poţi găsi un spaţiu care să fie potrivit pietrei. Până acum credeam că eu eram piatra. Acum cred că poate eu sunt spaţiul ce trebuie umplut.

Chipul lui Jamie se încreţi ca o bucată de hârtie de ambalaj.

— Acesta este un pas înainte către instruire.

— Drew!

Andrew se întoarse şi o văzu pe Lee lângă el. Anne şi Roger se plimbau prin mulţime. Barmanul, al cărui nume era Brian, apăru la capătul barului şi se aplecă de la mijloc.

— Acum, domnişoară, spuse el amabil, aş vrea să te muţi către zona familiei.

— Nu sunt *domnişoară*; sunt Lee, după cum ştii prea bine, Brian Shaheen! zise Lee, cu bărbia în sus ca prora unei nave.

— Măr şi mango pentru doamna, te rog, Brian, spuse Andrew.

Lee îşi primi băutura şi dispăru. Apoi, fără nicio altă introducere, o voce de bariton neacompaniată se auzi din spatele încăperii.

Haideţi prieteni veseli, pentru ca dragostea să fie dulce Alăturaţi-vă mie şi fiţi fără griji; O halbă când e linişte, hai, băieţi, s-o gustăm, Prea multe gânduri pot înnebuni un om.

Andrew se îndepărtă de bar şi fu uluit că vocile din încăpere au preluat melodia. În momentul în care dirijorul s-a dus către cor, lui

Andrew i s-a părut că jumătate din cei de faţă cântau ritmat.

Jack Vaughan era un bărbat frumos de vreo şaizeci de ani, zvelt, cu un creştet strălucitor, ce începea să chelească, o barbă căruntă îngrijită, ochi albaştri scânteietori, şi un chip ce radia bucurie atunci când cânta. Avea o voce splendidă, melodioasă şi clară. Lângă el, cântând în armonie, cu un glas de alto, era o femeie cu nişte obraji ca două mere, despre care Andrew bănui că era soţia lui Jack. În faţa lor la masă era un tip mai bondoc, care cânta din când în când la chitară cu multă îndemânare şi acompania părţile de tenor. Mulţimea era formată din vreo treizeci de oameni.

Andrew cânta aria corului din John Barleycorn”, când o voce din registrul de sus i se alătură. Cunoştea vocea, deşi nu mai cântase împreună cu el niciodată. Cântecul luă sfârşit.

— Bună, marinare, spuse Nicola. Purta o rochie simplă, care îi venea bine, din cânepă, strânsă pe şold, şi pantofi cu tocuri.

— Eu nu sunt, am rău de mare, spuse Andrew zâmbind.

— Când navighezi sau când bei?

— Da.

— Ai putea fi un obişnuit al casei aici, cu vocea ta, spuse ea dându-i un ghiont în umăr.

— Presupun că ăsta a fost un compliment! zise Andrew prefăcându-se şocat.

— Cred că ai dreptate. Mi-a scăpat.

— Ai grijă. Trebuie să-ţi aperi reputaţia.

— Reputaţia?

— Ştii tu: înţepătoare, certăreaţă.

— Prefer ideea că aş fi anticipativă.

— Ia-te de ei, înainte de a se lua ei de tine.

— Cam aşa ceva.

— Eşti chiar atât de nesigură?

— Habar n-ai.

— Nu, presupun că nu. Şi în plus, nu sunt femeie.

— Da, am observat asta.

— Ce ai zice de încă un rând?

— N-aş spune nu, zise Nicola zâmbind.

Se apropia de ora unsprezece, când vocea lui jack începu alt cântec şi mulţimea îl acompanie.

M-am născut în sudul Australiei. La apă, înainte! *Schimbă direcţia*! *în sudul Australiei, pe lângă Capul Horn. Spre Australia ne îndreptăm.*

Aplauze furtunoase şi chiuituri au urmat cântecului, iar Andrew îşi dădu seama că era numărul tradiţional de închidere. Mulţimea începu să se fâţâie de colo-colo şi să se îndrepte către uşă. Lee îl găsi şi spuse:

— Vezi? Vezi? Ţi-am *spus*!

Andrew pufni în râs. Roger îşi recuperă fiica, iar Anne îi şopti ceva Nicolei. Încet-încet, energia puternică din încăpere se transformă într-un oftat de bucurie, precum aerul dintr-un balon găurit.

Nicola îl rugă pe Andrew să o conducă la uşă, însă berea pe care o consumase îşi cerea drepturile.

— Nicola, zise el, trebuie să mă opresc puţin

mai întâi la toaletă.

— Du-te, domnule Stratton, spuse ea cu o voce cam neclară de om cherchelit, care a făcut ca numele lui să se audă „Sshtratton”. Mă poţi ajunge din urmă. Cred că îţi aminteşti drumul, nu? apoi îi făcu semn cu ochiul şi se îndreptă spre uşă, legănându-şi şoldurile.

Când Andrew reveni de la toaletă, cea mai mare parte a lumii plecase. Traversă parcarea hotelului, făcu câţiva paşi pe strada Dunn, apoi coti la stânga înainte de pod şi merse pe lângă râu spre port. Se simţea ca un imbecil. Nu a înţeles invitaţia Nicolei. Sau poate că îl prostise berea. Nu, simţea că are capul limpede. Atunci, ce era? O femeie cu care toate interacţiunile anterioare puteau fi cel mai bine descrise ca nişte turniruri îl invitase din nou acasă la ea – de ce? Un pahar înainte de culcare? Era absolut uluitor. Era şi excitant, un simţământ pe care nu-l mai avusese de când… nici nu-şi mai amintea de când.

Ciocăni uşor la uşa Nicolei.

— Vino sus. Vreau să-ţi arăt ceva. Uşa e deschisă. Vocea se auzea de deasupra lui şi privi în sus. Ea era aplecată pe fereastra atelierului. Rochia crem de pânză strălucea în lumina lunii.

Intră în casa Nicolei. Randi îl salută cu obişnuitul lătrat, o dată, apoi o luă la goană pe scări în sus. Andrew îl urmă. Nicola îl aştepta lângă şevalet.

— Bună, spuse el, simţindu-se brusc stângaci. Arăţi atât de bine.

Făcu o reverenţă uşor nesigură şi, pentru a-l tachina, spuse:

— Mulţumesc, domnule. Dar nu pe mine voiam să mă vezi.

— Nicola, cred că tu eşti singurul lucru pe care mai vreau să-l văd din nou, vreodată, spuse el, uluit să se audă spunând acele cuvinte.

Ea zâmbi larg, cu ochii strălucitori, apoi spuse:

— Opreşte-te, omule, şi fii atent.

Andrew îşi dădu seama atunci că tabloul ei cu marea nu mai era pe şevalet. Era altceva în locul lui, acoperit cu o foaie.

— Închide ochii, îi ordonă ea.

Andrew se conformă şi o auzi dând jos foaia de hârtie de pe şevalet.

— Bine. Deschide-i acum.

În faţa lui se afla o pânză cu o fetiţă dansând prin pajiştea plină de flori de lângă un pârâu. Dar nu orice fată. O recunoscu imediat pe Lee. Şi nu era orice fel de tablou. Nicola îi prinsese nu doar imaginea, dar şi spiritul fetei şi lumea în care se afla, o lume de copaci, de ierburi şi de flori sălbatice care străluceau în lumină.

Se aşeză pe marginea şezlongului.

— Doamne, este… este perfect.

Nicola şedea lângă el. Amândoi au privit mult timp în tăcere tabloul. Andrew simţea căldura pielii Nicolei ce radia prin inul subţire.

— Eşti prima persoană căreia i-am arătat tabloul, spuse ea în cele din urmă.

— Atunci, mă simt profund onorat. Şovăitor, Andrew o cuprinse cu braţul drept pe după umeri pe Nicola şi o trase cu blândeţe spre el. Ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

— O iubesc pe fetiţa asta, şopti ea.

— Şi eu, spuse Andrew. Întotdeauna am vrut un copil exact ca ea.

— Dar soţia ta nu voia?

— Nu. Doar că acum are un copilaş cu înlocuitorul meu. Cu tine şi cujeremy cum a fost?

— Am încercat. N-a mers. Mulţumesc lui Dumnezeu.

— Cred că ai fi fost o mamă grozavă, zise el. Amândoi priveau lung noul tablou. Andrew întoarse capul şi o sărută pe Nicola pe tâmpla dreaptă.

— Mulţumesc, spuse ea apropiindu-se de el şi mai mult.

— Pentru compliment sau pentru sărut? întrebă el.

— Da.

Nicola se întoarse şi-l privi pe bărbatul de lângă ea. Ochii lui erau verzi şi băteau în cenuşiu, acum ştia. Avea o faţă de om bun şi tandru. Un chip de om atent. Se îndreptă şi-l sărută pe buze, uşor, aproape ca o părere.

— Cred că eşti un om bun, Andrew Stratton, spuse ea, aproape în şoaptă.

Îl văzu schimbându-se la faţă.

— Aşa credeam şi eu, dar Kat…

— Şşt, spuse ea, şi îl sărută din nou. Dar

atunci el se trase înapoi.

— Stai. Trebuie să-ţi spun că am minţit ieri-seară, spuse el. Nu m-a părăsit doar pentru unul mai bogat. Am fost prea ruşinat să-ţi spun adevărul, în parte pentru că cred că a avut dreptate. A spus că divorţează de mine pentru că eram lipsit de pasiune. Pentru că „am gheaţă în vine”, aşa a spus.

Nicola îl privi, cu capul plecat într-o parte.

— Nu avea dreptate, ştii şi tu, spuse ea.

— De ce?

— Pentru că ai buze calde. Foarte calde. Şi dulci.

— Cred că unul dintre noi e beat, spuse Andrew zâmbindu-i Nicolei.

— Îhî. N-ar trebui să bei atât de mult.

Îl sărută din nou, mai apăsat de data aceasta. El răspunse pe măsură, luându-i bărbia în palme. Ea se întoarse spre stânga şi se cuibări în poala lui Andrew, cu faţa la el, apăsându-şi buzele pe ale lui şi strecurându-şi mâinile pe sub cămaşa lui.

Lui Andrew cu greu îi venea să creadă ce se întâmpla, şi se lupta din răsputeri să-şi păstreze mintea limpede. O femeie minunată, talentată şi incontestabil frumoasă îl săruta, ţinându-l strâns, cu respiraţia întretăiată, cu dorinţa nedisimulată. Nu era deloc sigur cum se ajunsese la asta. Cei doi fuseseră atât de ocupaţi cu schimbul de remarci usturătoare, încât el nu şi-a dat seama că se îndrăgostise de zile întregi. Şi Andrew a mai înţeles – aşa cum cineva lovit de trăsnet înţelege

fragilitatea vieţii mai bine ca oricine – că niciodată nu mai iubise astfel înainte. Niciodată nu simţise ceea ce simţea acum: uluit, fermecat, transportat.

Brusc Nicola deveni severă. Ochii ei se deschiseră larg.

— Nu! Johnny, nu! *Te rog*!

Andrew a încercat să o ţină, dar ea ţipă din nou.

— *Nu*!

Picioarele ei găsiră un loc de sprijin pe şezlong şi se luptă să se dea mai în spate, împingându-se în sus în braţul aplecat al şezlongului până când ajunse la marginea lui, dând din braţe ca să se apere, netezindu-şi rochia.

Andrew sări în picioare şi rămase lângă şezlong, paralizat din cauza şocului. Nicola privea fix înainte, cu ochii nebuni de frică, dar şi sticloşi. El înţelese dintr-odată că ea se afla într-altă parte – nu cu el, în atelier, ci undeva departe, în propriul ei iad. O apucă de umeri, mai ales pentru a o ajuta să nu cadă de pe braţul fotoliului.

— Nicola! zise el. E-n regulă.

— Nu! *Nu* e! îţi *spun eu* că nu e/

Plângea, cu braţele strânse în jurul stomacului, cu trupul aflat în convulsii. Andrew o ajută să se aşeze din nou în şezlong, iar ea se ghemui pe o parte. El îngenunche pe podea şi o ţinu aproape, şoptindu-i numele, spunându-i că era în siguranţă. Hohotele ei îi zguduiră pe amândoi. După un timp, s-au mai potolit, apoi au încetat de tot. El şi-a dat seama că femeia

adormise.

Se uită împrejurul camerei şi îl văzu pe Randi, privind din umbra unui colţ îndepărtat al atelierului. Andrew era uluit că Randi nu lătrase. Poate că mai trecuse printr-un astfel de episod şi înainte.

Andrew stătea în picioare şi încerca să se împace cu ceea ce tocmai se întâmplase. Adormise oare Nicola în timp ce el o mângâia şi apoi se trezise dintr-un coşmar? Era ameţită de la băutură şi avea halucinaţii? O speriase el?

Andrew îşi dădu seama că trebuie să o ducă în pat. Se strecură după perdeaua ce despărţea dormitorul de restul încăperii şi dădu la o parte cuverturile de pe patul Nicolei. Apoi reveni la şezlong, o ridică în braţe şi o duse în cameră. Când o întinse pe pat, ea îngăimă speriată câteva cuvinte, dar el nu înţelese ce spunea. Trase cuverturile în jurul ei, o sărută pe frunte şi stinse lumina de pe măsuţă. Rămase lângă ea o lungă perioadă de timp, întrebându-se ce naiba se întâmplase.

După un timp, se ridică şi se întoarse în atelier, unde îl găsi pe Randi stând răbdător în mijlocul camerei.

— Ei bine, prietene, spuse el, ce propui să facem acum? Andrew era cam jenat la ideea de a petrece noaptea în casa Nicolei, dar îi era în acelaşi timp teamă să o lase singură.

Randi se ridică şi se duse spre şezlong, scoase un singur lătrat, căscă şi se întinse pe podea.

— Bună sugestie, spuse Andrew, chicotind. Strânse câteva bucăţi mari de pânză pentru a se acoperi şi se întinse pe şezlong. Întreaga experienţă îl zguduise. Nicola părea în transă, ca şi cum era posedată. Fusese îngrozită.

Andrew se uită prin cameră după ceva palpabil care să-l readucă la realitate şi găsi tabloul cu Lee, în păşunea de lângă râu. Se întreba dacă nu cumva Lee reprezenta spiritul din copilărie al Nicolei – inocentă, plină de viaţă, gata oricând să se joace.

Dar cine erajohnny?

Andrew muta pietrele ca o maşinărie. Ajunsese aproape la o stare de tip Zen în ceea ce priveşte construirea de garduri, o zonă de concentrare liniştită în care se gândea foarte puţin la lumea din jurul lui.

Terminaseră prima secţiune, au acoperit cu iarbă şi au continuat. Becky şi Ralph au dezgolit cel de-al doilea segment de cinci metri de pământ şi s-au apucat de cel de-al treilea, în timp ce Jamie şi Case mutau piatră cu excavatorul şi puneau pietrele de la bază. Andrew lucra împreună cu Burt într-o tăcere prietenoasă, iar în acea tăcere, el se gândea la Nicola.

Plecase de la ea de-acasă după răsăritul soarelui. Străzile erau pustii, prăvăliile aveau obloanele trase.

În timp ce rătăcea în susul văii, refăcu în minte diversele etape din seara trecută: armonia din ce în ce mai mare dintre ei; invitaţia

nonconformistă; starea magică de intimitate… şi apoi frica ei teribilă, ca o fisură seismică ce devenea o prăpastie între aici şi acum şi… ce? Cealaltă realitate a Nicolei. Continentul întunecat. Necunoscutul.

Se gândea la tablourile cu efect calmant pe care le picta ea – cât de paşnice erau şi în ce contradicţie erau cu sufletul ei. Se întreba cum, sau chiar dacă să abordeze subiectul terorii ei.

S-a gândit în felul acesta până după-masă, dar îi veni o idee care îl linişti.

Când echipa a încheiat lucrul pentru acea zi, Andrew trecu puţin pe la Cobweb, pentru obişnuita halbă.

Janet Stevenson răspunse la ciocănitul lui în uşă, îmbrăcată în blugi şi un tricou pe care scria Universitatea din Michigan.

— Doamna preoteasă Janet? întrebă Andrew, gândindu-se în mod absurd că preoteasa va fi în hainele de ceremonie.

— Eşti Andrew, nu-i aşa? zise ea zâmbind.

— Aveţi o memorie extraordinară, doamnă, răspunse el.

— E de folos în meseria asta, spuse ea. Vrei să intri?

Andrew îşi privi hainele murdare, apoi zâmbi.

— Poate că nu, dată fiind starea în care sunt.

— Nu sunt nici eu prea bine îmbrăcată, spuse ea. Este tricoul fiului meu. Făceam curat. Sunt şi femeie de serviciu şi preoteasă.

— Am năvălit aici fără să fi stabilit o întâlnire,

aşa că permiteţi-mi să încep cu scuze. Aveţi o clipă liberă? Poate putem face o scurtă plimbare?

— Da, şi da. Pentru diseară soţul meu pregăteşte cina. Lasă-mă să-i spun unde mă duc. Unde mă duc, apropo? întrebă ea, zâmbind din nou.

Andrew privi împrejur. Biserica se afla la înălţime, privind spre mare.

— În cimitir?

— Am fost acolo mai devreme, spuse ea. Dar îşi are farmecul lui. Te voi conduce.

Câteva minute mai târziu, se plimbau printre pietrele funerare pline de licheni, care înconjurau biserica. S-au oprit la poarta care dădea spre vest, către mare. Sprijinindu-se de partea de sus a porţii, Andrew începu:

— Doamnă preoteasă Janet…

— Doar Janet, e mai bine aşa.

— Janet… Să spunem că ştii pe cineva căruia i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Poate cu mult timp în urmă. Dar este clar că persoana este încă obsedată de acel lucru.

— Cum pot fi eu de folos?

— Nu ştiu, spuse el trăgând adânc aer în piept. De aceea am venit azi aici să te întreb pe *tine*.

Preoteasa îşi împreună mâinile în faţă, cum făcea la biserică.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, Andrew, că biserica nu este prea utilă în acest gen de lucruri. Noi suntem însărcinaţi să avem grijă de credinţa

enoriaşilor noştri, să încercăm să-i alinăm în situaţie de criză. Dar se pare că prietena ta depăşeşte acest lucru, iar noi nu suntem suficient de dotaţi pentru a sluji ca asistenţi sociali sau psihologi.

Se uită o clipă lung la Andrew, iar el văzu o tristeţe profundă în privirea ei.

— Ustensilele mele sunt atât de limitate, spuse ea. Aş putea sfătui această persoană despre dragostea nepieritoare pentru Dumnezeu, despre mântuirea dată de credinţa în iubirea Lui. Dar ea – presupun că este o ea? – ar trebui să îmbrăţişeze această iubire. Şi presupun, dată fiind trauma ei, că i-am cere prea mult.

Andrew era uluit. Din experienţa lui, preoţii pretindeau întotdeauna că au răspuns la toate. Şi dintr-odată se simţea stânjenit. Ce aşteptase el cu adevărat? Ce spera să realizeze?

— Janet, spuse el în cele din urmă. Îmi cer scuze. Trebuia să mă fi gândit mai bine, presupun. Încerc doar să ajut pe cineva la care ţin.

— Ştiu că ţii, spuse ea blând, şi este norocoasă că te are – *dacă* va vrea să te aibă. Simt că eşti un suflet bun, Andrew. Cred că o poţi influenţa.

— Asta nu ştiu. Cum poţi să-ţi dai seama?

— Gândeşte-te la Petru, Andrew. Gândeşte-te la pilda credinţei sale. Dacă crezi că poţi ajuta, şi dacă această credinţă vine dintr-o inimă bună – şi eu aşa cred – atunci poţi păşi pe apă şi o poţi aduce cu tine.

Andrew dădu afirmativ din cap şi spuse:

— Mulţumesc. Îmi cer scuze că ţi-am întrerupt seara.

— Nici vorbă, nu m-ai deranjat.

— Bună seara, doamnă preoteasă Janet.

— Bună seara, Andrew. Şi mult noroc.

El aprobă din cap şi după câţiva paşi o auzi spunând:

— Te-ai gândit să vorbeşti cu Colin Grant?

— Vrăjitorul? Nu mi-a trecut prin cap că ai prea multe în comun cu domnul Grant.

— Mai mult decât ţi-ai putea închipui. În plus, prefer pe cineva care crede în ceva decât pe unul care nu crede în nimic.

— Dar vrăjitorie?

— „Sunt mai multe lucruri în ceruri şi pe pământ, Horaţiu…”, zise ea, citându-l pe Shakespeare.

Aceasta nu este o preoteasă obişnuită, gândi Andrew.

Nu s-a dus imediat să-l vadă pe Colin Grant. Era târziu şi avea nevoie să se gândească serios la sugestia care i se făcuse. Pregătea o salată pentru cină în bucătărioara de la Shepherd’s Cottage, când o văzu pe Nicola traversând pajiştea din faţa casei lui Roger şi a lui Anne. O întâmpină în uşă.

— Ce amant grozav eşti, zise ea, zâmbind cu gura până la urechi. Eşti atât de pasionant, încât m-ai făcut imediat să adorm!

Andrew fu atât de surprins de absurditatea acestui salut, încât nu putu decât să o privească lung. Apoi îşi veni în fire.

— Vrei să intri?

— Nu, am făcut tot drumul până aici doar ca să-ţi fac viaţa grea.

Andrew se dădu într-o parte şi Nicola intră, lăsându-se să cadă în fotoliul de lângă şemineu.

— Deci, spuse ea. Am două întrebări.

— Prima?

— Ai vreun vin a lumea în casa asta?

— Da, un *pinot grigio* rece. Vă convine, doamnă?

— Vom vedea.

— Şi a doua întrebare?

Nicola înclină capul şi surâse afectat.

— Ţie ţi-a plăcut? Pentru că eu nu-mi aduc aminte, adăugă ea, rotindu-şi ochii.

— Aduc imediat vinul, e în regulă? zise Andrew, dând din cap, şi dispăru în bucătărie. Era încântat că găsise o scuză pentru a ieşi din cameră, căci nu avea nici cea mai vagă idee ce putea să mai spună, dacă ar fi spus ceva. Vrei să rămâi la masă? strigă el din bucătărie. Făceam un fel de salată italienească, verdeţuri amestecate, roşii, prosciutto, mozzarella, ceapă şi măsline negre.

— Stai! îi strigă Nicola. Vrei să spui că n-ai busuioc proaspăt?

Andrew se duse la uşa bucătăriei şi se sprijini de cadrul uşii. Nicola stătea de-a latul în fotoliu, cu spatele sprijinit de unul din braţele lui, cu picioarele ei bronzate puse unul peste celălalt. Purta o rochie simplă de vară din bumbac colorat

cu un decolteu adânc. Arăta delicioasă.

— Bineînţeles că am busuioc proaspăt, spuse el. Tocmai mă gândeam că îl irosesc degeaba pentru tine.

— Ooo, ce lovitură sub centură.

Andrew râse afectat şi se întoarse în bucătărie, destupă sticla de vin şi reveni în cameră cu vinul şi cu două pahare simple. Turnă şi apoi ciocniră.

— Pentru mereu imprevizibila doamnă Nicola Rhys-Jones, fostă Delucca.

— Pentru întâlnirea-fantomă, replică ea. A fost o clipă prezentă, apoi s-a dus... ei bine, într-o oarecare măsură.

Andrew zâmbi, dar trist.

— Nu-ţi aminteşti, nu-i aşa?

Nicola închise ochii o clipă, dar când îi deschise, nu se mai vedea în ei acea privire uluită, iar în locul ei era ceea ce Andrew putea descrie ca dezgust de sine.

— Îmi cer scuze, Andrew, zău. Eu nu beau de obicei atât de mult – de fapt, ba da, beau – dar nu am obiceiul să leşin. Sunt absolut stânjenită. Nu-mi amintesc nimic de aseară pentru care ar trebui să-mi cer scuze.

— E în regulă, Nicola, spuse Andrew blând. Nu ai de ce să-ţi ceri scuze.

— O, ba da. Pentru că trebuie să fac o mărturisire. N-am invitat niciodată un bărbat la mine acasă de când m-am mutat aici de la St Ives. De fapt, n-am fost combinată cu niciun bărbat

după Jeremy.

— Mi se pare că Jeremy este în stare să ţină femeile departe de bărbaţi pentru foarte multă vreme.

— Mulţumesc. Da. Asta e, înţelegi? Sunt îngrozită de bărbaţi.

— Înţeleg.

— Cu o singură excepţie: tu. Vrei să ştii de ce?

Andrew clătină afirmativ din cap.

— Pentru că tu înţelegi *cu adevărat*. Nu eşti ca alţi bărbaţi.

— N-ai de unde să ştii asta, spuse Andrew.

— Ba da, ştiu. Vrei să ştii de ce? în primul rând, sunt vrăjitoare. Ştiu lucrurile astea.

— Cum se face că n-ai ştiut în cazul lui Jeremy?

— Pe vremea aceea nu eram vrăjitoare, şi nu mă întrerupe. În al doilea rând, Lee te adoră. Şi în al treilea – Nicola făcu o pauză şi se uită la el cu afecţiune – un individ care-şi riscă pielea pentru o oaie nu are cum să fie tiranic.

— O, mulţumesc.

Nicola Zâmbi.

— Deci asta e: dovada mea indiscutabilă, în trei puncte, a bunătăţii tale.

— Mi se învârte capul, dar ar putea să fie de foame. Mâncăm?

— Ar fi grozav, spuse ea lăsându-se în fotoliu. Mulţumesc.

OK, gândi el, în timp ce termina de făcut salata, se petrec două lucruri aici: Fie n-are habar

ce s-a întâmplat noaptea trecută, fie ştie şi nu vrea să abordez? problema. În oricare dintre cazuri, nu este un subiect de discutat.

Andrew făcu un sos vinegretă Dijon, asezonă salata, adăugă busuioc tocat şi aduse castronul şi îl puse pe măsuţa de lângă fereastra cu vedere către mare.

— Mi-e teamă că va trebui să te muţi de acolo dacă vrei să mănânci.

Nicola îl urmărise pur şi simplu, precum cineva de la o cafenea de pe trotuar. Acum îşi dădu jos picioarele de pe braţul fotoliului şi se ridică, cu o singură mişcare fluidă, iar el fu din nou izbit de cât de drăguţă putea fi această femeie ciudată. Îi ţinu scaunul şi ea se aşează uşor pe el.

— Bună, spuse el. Mă numesc Andrew şi voi fi chelnerul dumneavoastră în seara aceasta. Vă pot umple paharul?

— Da.

După cină, în timp ce Andrew o conducea acasă, Nicola îl luă de braţ.

— Te superi dacă te întreb ceva serios?

— Bineînţeles că nu. Ce?

— Am făcut dragoste ieri-noapte? întrebă ea strângându-l uşor de braţ. Nu am făcut, nu-i aşa?

— În cazul în care vrei să ştii dacă am avut relaţii sexuale, atunci nu.

— Dar am fost apropiaţi.

— Da, minunat de apropiaţi, după părerea mea.

— Însă eu am leşinat.

— Da… ei bine, nu, nu chiar.

— Ce vrea să însemne asta, întrebă ea râzând uşor.

— Nu ştiu cu adevărat. Poate poţi tu să-mi explici ce a putut însemna.

— Să-ţi spun ce? Vorbeşti misterios.

Andrew trase adânc aer în piept, se uită de-a lungul aleii pustii, apoi se întoarse către ea:

— Nicola, trebuie neapărat să te întreb… Cine ejohnny?

Nicola înţepeni, se opri şi îşi trase braţul de sub cel al lui Andrew.

— Cum de ştii despre Johnny? spuse ea, dându-se mai departe de el, ca şi cum ar fi fost radioactiv.

— Nu ştiu nimic despre Johnny. Tu strigai noaptea trecută: „Nu, Johnny, nu face asta”. Parcă erai în transă. Apoi ai leşinat. Asta e tot ce ştiu.

Nicola arăta împietrită. Stătea nemişcată, cu ochii larg deschişi şi circumspecţi. Apoi, cu gheaţă în glas, spuse:

— Johnny nu există.

— Nicola, stai… ţi-am văzut privirea fixă; te-am văzut luptându-te să scapi. Erai îngrozită.

— Nu e treaba ta, spuse ea cu fălcile încleştate. Apoi se întoarse brusc şi plecă repede pe stradă către port. Andrew o luă la goană ca s-o ajungă din urmă.

— Nicola, încerc doar să fiu de ajutor.

— Atunci, lasă-mă *în pacel* se răsti ea.

Andrew se opri. Nicola continuă.

— Nu înţelegi cum mă simt faţă de tine? strigă ea.

Se opri şi se întoarse împrejur. Gura i se deschise, dar nu ieşi niciun sunet. Se întoarse din nou şi o luă hotărât la fugă în josul dealului.

El nu o urmă. În timp ce stătea acolo urmărind silueta ei dispărând în întunericul din ce în ce mai dens, îşi dădu seama că nu mai fusese niciodată îndrăgostit înainte. Nici de Kat. De nimeni. Dar era acum.

Nicola se trezi din somn în întuneric, cu trupul crispat, cu cearşaful tras până la gât şi pe care îl strângea cu putere în pumni. Îl visase din nou pe Johnny, ceva ce nu i se mai întâmplase de mulţi ani.

Johnny. Fratele ei mai mare. Cel frumos, cu umerii laţi ai tatălui lor şi cu păr negru, neted şi lucios. Johnny cel strălucit, care a intrat la liceu iară niciun efort, cu note maxime. Johnny cel ambiţios, care începuse afacerile cu droguri în clasa a noua, cu marijuana, dar care mai târziu s-a descurcat foarte bine în afacerile cu cocaină. Johnny cel îngâmfat, care credea că putea să păcălească pe oricine în legătură cu orice, inclusiv pe mama lui (ceea ce a şi reuşit) şi pe ceilalţi vânzători de droguri, cărora le-a luat teritoriul, din ce în ce mai mult, colţ de stradă după colţ de stradă, dar care s-au dovedit, în cele din urmă, că nu fuseseră nici păcăliţi, nici amuzaţi.

Johnny, care a început să se furişeze noaptea în camera ei, când mama lor făcea curăţenie în

birourile primăriei, Johnny, care a violat-o. Johnny, care a fost omorât înainte ca ea să-l poată confrunta ca adult, să-i ceară să recunoască şi să obţină de la el scuze şi iertare.

Johnny cel blestemat.

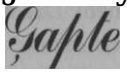

Lee era la jumătatea copacului ei favorit, dar urcuşul mergea încet, dat fiind faptul că era nevoită să treacă umbrela peste câte o ramură, de fiecare dată când se cocoţa mai sus. După ce fusese de mai multe ori udată până la piele din cauza ploilor de vară în timp ce citea sus în pom, i-a venit ideea strălucită să-şi ia la ea în permanenţă umbrela roşie cu bulinuţe albe, şi să o agate de o cracă pentru a o folosi la nevoie. Gândea că acest aranjament este excepţional de inteligent.

Astăzi, totuşi, nu avea să citească. Venise ca să se gândească. Copacul era un loc bun în care să gândeşti, şi să auzi jos apa clipocind, păsărelele ciripind, să te bucuri de singurătate şi de câte altele. Gândul de azi era despre Nicki – de fapt, era vorba de Nicki şi Drew. Nicki a sunat la telefon când Lee şi mama sa luau micul dejun, iar după ce a ascultat o clipă şi a privit-o pe Lee, mama ei a mutat telefonul în hol, unde a vorbit în şoaptă, stăruitor. Bineînţeles, Lee s-a dus la uşă să asculte – la urma urmei, Nicki *era* prietena ei cea mai bună. Nu auzea ce spunea Nicki, desigur, şi tot ceea ce a putut prinde au fost frânturi din

răspunsurile mamei sale: „Ce a spus Andrew?” şi „De ce ai fugit de acolo, prostuţo?” şi „Drăguţă, trebuie să-l dai uitării pejohnny”.

Evident, Nicki îl plăcea pe Drew, dar ea se vedea cu cineva pe care-l chema Johnny şi pe care trebuia „să-l dea uitării”. De acolo de unde era cocoţată acum deasupra râului, Lee şi-a dat seama că se simţea oarecum rănită pentru că Nicki avea un prieten despre care ea nu ştia. În fond, ea îi spunea lui Nicki absolut *totul*. De ce a ţinut Nicki secret acest lucru? îşi strânse puternic ochii şi îşi lăsă mintea să navigheze deasupra satului, într-o misiune de recunoaştere, dar nu-i veni în minte nimeni în Boscastle care să se numească Johnny

Lee hotărî că trebuia să vorbească cu Drew despre această situaţie. Simţea că ea fusese cea care într-un fel sau altul îi apropiase pe el şi pe Nicki şi acum era îngrijorată că el ar putea fi necăjit din cauza a ceea ce s-a întâmplat între ei ieri, indiferent despre ce era vorba. În plus, mai era şi problema reîntoarcerii lui Drew în America săptămâna următoare. Dacă Nicki îl plăcea, asta o va întrista şi pe ea, probabil. Lăsă umbrela să atârne de o ramură şi porni în josul văii către port.

— Cred că fetiţa vrea să te întrebe ceva, Andrew, spuse Burt, făcând semn cu capul către capătul zidului. Echipa ce construia garduri stătea jos lângă râu, terminându-şi prânzul.

Andrew urmări privirea lui Burt şi o văzu pe Lee, care stătea ca o barză, cu un genunchi îndoit, cu laba piciorului sprijinită de genunchiul celălalt.

Habar nu avea de când o fi fost acolo. Când a observat că Andrew o văzuse, Lee a zâmbit larg şi i-a făcut semn cu mâna.

— Andrew, nu te lăsa ademenit de fetiţele astea locale acum, îl necăji Jamie. Mai avem treabă de făcut.

Andrew se ridică şi se îndreptă ţeapăn către locul în care îl aştepta Lee.

— Bună, drăguţo. Ce faci aici? întrebă Andrew.

— Am venit să te văd, răspunse ea, lăsând jos piciorul. Trebuie să vorbim. Sprâncenele ei deschise la culoare erau împreunate, pentru a semnala că problema era serioasă.

— Trebuie?

— Îhî. Poţi?

— Desigur, dar pentru puţin timp.

Lee se întoarse şi porni spre intrarea în parcare. Andrew o urma. Când au fost departe de urechile celorlalţi, Lee îi spuse:

— Îţi place Nicki, nu-i aşa?

Andrew continua să meargă.

— Ei bine, da, Nicola este o femeie fermecătoare, şi în plus este prietena ta cea mai bună, şi orice prieten al tău…

— Nu mă trata ca pe un copil, spuse Lee, ridicându-şi ochii spre el.

Andrew era cât pe ce să protesteze, dar se abţinu.

— Da, îmi place. Cred că este grozavă, deşi o mare parte din timp pare că stăm cu săbiile scoase.

— Ce vrea să însemne asta?

— O, ştii, ne cam necăjim unul pe altul tot timpul.

Lee aprobă din cap şi nu spuse nimic pentru câteva clipe.

— Lee, ce te preocupă? Trebuie să fie ceva, că altfel nu ai fi venit până aici, când puteai foarte bine să stai în copacul tău.

— Nicki a sunat-o pe mama azi-dimineaţă, foarte supărată. Despre ceva care s-a întâmplat între voi doi, presupun.

— Da, bine, nu… hm… am avut o mică neînţelegere.

Lee ajunse la pod şi se opri.

— Cred că Nicki are alt iubit. Îl cheamă Johnny. Mama i-a spus să scape de el. Cred că mama nu-l place. Dar mama te place pe tine, adăugă ea.

Andrew se sprijini de parapet lângă fetiţa subţirică. „Fetiţă” era un termen atât de nepotrivit pentru această minunată fiinţă umană de lângă el. Lee era menită să aibă o viaţă excepţională, era sigur de asta.

— Trebuie să-ţi fi fost greu, spuse Andrew oftând, să vii până aici ca să-mi spui asta.

— Puţin, mărturisi ea.

Andrew se întoarse şi ridică în braţe fetiţa slăbuţă, strângând-o puternic la piept.

— Îmi eşti tare dragă, Lee Trelissick, iar dacă aveam o fiică, aş fi vrut să fie exact ca tine.

Lee se răsucea şi se foia încoace şi încolo,

chicotind, iar el îi dădu drumul. Era puţin surprins de propria sa impetuozitate. Ceva înăuntrul său se înmuia, se deznoda, ceva se despărţea de el ca un gheţar care se topeşte. Era convins că această nouă blândeţe era în parte moştenită de la construirea de garduri. Nu trebuia să anticipeze sau să se pregătească pentru nimic: putea lăsa lucrurile să meargă pe calea firească. El putea doar să „fie”. Putea chiar să recunoască bucuria curată şi admiraţia pe care le resimţea ori de câte ori era cu această minunăţie de fetiţă.

Se întorceau la şantierul de lucra.

— Ce ai de gând să faci în legătură cu acest Johnny? întrebă Lee.

Andrew se opri şi îngenunche în faţa ei:

— Ascultă, Lee, eu sunt un vizitator aici. Sunt în trecere. Nu am nicio treabă să mă amestec în necazurile şi grijile celor care trăiesc aici.

— Dar o iubeşti pe Nicki, spuse ea, după ce aprobă din cap. Asta schimbă lucrurile.

Andrew se uită lung la ea.

— Ai dreptate. O iubesc. Şi voi avea grijă de individul ăsta Johnny. Mulţumesc că mi-ai spus. Dar acum trebuie să mă întorc la muncă. Eşti mulţumită?

Lee aprobă din cap şi Andrew porni către locul unde se construia gardul.

— Nu-i vei face rău, nu-i aşa? strigă ea către el.

Privi înapoi spre fetiţă.

— Nu cred că va fi necesar.

Dar, desigur, habar nu avea ce ar fi fost necesar.

Jamie văzuse ploaia venind.

— Gata, băieţi, strigă el, după ce primele picături stropiră pământul prăfuit, duceţi uneltele în furgonetă, iar voi, amărâţii, la birt. Aţi fost păsuiţi! Deşi mai erau încă vreo douăzeci de metri de gard de făcut, ceea ce construiseră arăta curat şi solid. Iar el transformase echipa dintr-un grup de amatori neîndemânatici în meşteri calificaţi – adevăraţi constructori de garduri, pe care ar fi mândru să-i aibă alături la lucru. Întotdeauna se întâmpla aşa la sfârşit. Detesta despărţirile. De când a murit soţia lui de patruzeci de ani – se împlineau cinci ani acum – studenţii lui îi fuseseră familia.

Şi iată-i, cel mai recent lot, târşâindu-şi picioarele dinspre stradă, năduşiţi, murdari, zâmbitori, cu cămăşile ciupite ca de vărsat din cauza picăturilor de ploaie.

— Flora, draga mea, strigă el după barmaniţă, după ce aceştia şi-au croit cu greu drum prin mulţimea de turişti care se adăposteau şi ei de ploaie, adu de băut pentru echipa mea, fac eu cinste.

Când li s-au adus paharele, Jamie se ridică pentru a ţine un toast.

— Sunteţi urâţi ca păcatul, până la ultimul dintre voi – bineînţeles, cu excepţia mereu frumoasei Becky – dar acum sunteţi constructori de garduri tradiţionale de Cornwall, şi sunteţi ai

naibii de buni!

Nicola şedea pe un scaun înalt la bar, pe partea cealaltă a peretelui dublu de lângă şemineu. Doar spatele barului comunica şi cu cele două încăperi. Înfuleca un hamburger delicios de păcătos şi plin de toate cele, aromat cu ceapă caramelizată şi brânză cheddar topită, alături de o farfurie plină de cartofi prăjiţi. Toate acestea erau acompaniate de obişnuitul ei gin tonic. Flora îi spusese că Andrew era în barul alăturat cu echipa lui Jamie, dar ea a rămas cuminte la locul ei. Nu voia să-l vadă. De fapt, ca să spunem adevărul, voia, dar habar nu avea ce să spună dacă îl vedea, cum să înceapă, şi odată ce a început, cum să se oprească. Şi apoi, era refrenul repetat şi răsrepetat: el era ca şi plecat, oricum.

Ploaia a trecut, turiştii se deplasau din nou afară, aşa că Flora se trânti cu zgomot lângă Nicola, cu o jumătate de halbă de bere în faţa ei. Se aplecă aproape de urechea Nicolei.

— Ştii ceva, iubire? Dacă Jamie ăla de acolo n-ar fi mereu al naibii de murdar, ar putea chiar să-mi placă. Trup puternic, ochi blânzi. Cum să nu-ţi placă, ai?

— Flora, măi, vagaboando, mă şochezi! spuse Nicola, chicotind.

— Ce, crezi că dacă sunt destul de bătrână ca să-ţi pot fi mamă nu pot dori un bărbat bun?

— Nu! Doar că… nu ştiu… credeam că ţi s-au aprins călcâiele după Brian.

— Poftim? O, Brian al nostru e drăguţ în felul

lui, e bun ca să râzi cu el şi să flirtezi un pic, dar nu-l văd niciodată făcând mare lucru. Cei mai mulţi dintre bărbaţii care sunt barmani nu prea au ambiţie, ştii? Ca şi cum aşteaptă să treacă timpul. Doar dacă sunt proprietari ai barului, ceea ce Brian nu este.

— Dar de ce Jamie Brown reprezintă o perspectivă mai bună? Vreau să spun, tipul este constructor de garduri.

Flora izbucni în râs.

— *Meşter de garduri*, pentru tine, draga mea. Dar nu a făcut întotdeauna asta, cel puţin aşa am auzit. Face munca asta de mai puţin de zece ani, cu toată calificarea lui. Înainte a lucrat în finanţe, la Londra. A adunat o mulţime de fonduri pentru garduri, s-a săturat şi s-a mutat înapoi aici, pentru a locui în casa familiei soţiei lui, acolo, mai sus de mlaştină. Apoi a pierdut-o în lupta cu cancerul, fie-i ţărâna uşoară. Flora fusese liniştită o clipă, apoi începu să râdă, trupul ei amplu zguduindu-se de voioşie. Bătrânul Jamie a trecut de la strângerea banilor pentru garduri la construcţia de garduri! Numai gândul aceasta mă face să râd; bună poantă, ce zici?

După mai multe rânduri decât de obicei, ucenicii lui Jamie au început să plece – Burt şi Ralph, primii, cu un salut din partea lui Ralph şi o invitaţie permanentă din partea lui Burt, care îi poftea să vină oricând la fermă, în vizită. Un gest din cap şi o strângere de mână din partea lui Casehill. Becky l-a strâns în braţe pe Jamie şi a

spus:

— Ne vedem luni, după care a plecat.

— Luni? îl întrebă Andrew pe meşter.

— Am o echipă de voluntari de la Naţional Trust care vine să continue munca la gard. Ce planuri ai pentru săptămâna viitoare, băiete?

— Să plec, spuse Andrew oftând. Probabil miercuri sau joi.

— Ce păcat că pleci, acum când te-am făcut atât de bun.

— Jamie, nu-mi pot petrece restul vieţii construind garduri de Cornwall, spuse Andrew râzând.

— De ce nu? Cererea pieţei este în creştere şi pot începe să-i fac faţă. Plata este bună şi, în plus, nimeni nu este şeful tău.

— Sunt arhitect, Jamie.

— Îţi place să fii arhitect?

Această întrebare l-a lăsat mut pe Andrew. Nu era o întrebare la care să se fi gândit vreodată cu seriozitate. Ştia că îşi dorise să devină arhitect aproape din copilărie. Nu s-a gândit niciodată la altceva. Şi asta făcuse. Era ceea ce era. Dar oare te numeai arhitect dacă n-ai construit niciodată nimic?

— Câţi ani îmi dai, îl auzi el pe Jamie întrebând.

— Şaizeci şi ceva? răspunse Andrew.

— Mă apropii de şaptezeci. Şi simt fiecare an din ei. Caut de câtva timp pe cineva căruia să-i predau „Academia Pietrei” şi mă gândesc că tu ai

fi foarte potrivit.

Andrew îl privi pe prietenul său.

— Ei bine, domnule, acesta este un compliment extraordinar, cum nu mi s-a făcut de foarte mult timp.

— Nu este un compliment, măi, cap sec. Este o ofertă pe care o primeşti o dată în viaţă!

— Jamie, stai puţin, eu am o casă la Philadelphia şi un semestru în care trebuie să predau şi care începe în mai puţin de o săptămână. Îmi pare rău, nu pot.

— Nu poţi sau nu vrei? Nu-ţi ofer o slujbă. Îţi ofer o viaţă. Singura întrebare este dacă ai curajul să o trăieşti.

Andrew îl privi o clipă, apoi în sfârşit spuse:

— Nu este chiar atât de simplu.

— Nu e? îţi aminteşti ce mi-ai spus la Welly, miercurea trecută? Despre arhitectura cinstită, despre comunităţile locuibile şi materialele locale? Aceasta nu este o îndeletnicire cărturărească, tinere; este pasiunea ta, chiar dacă eşti prea orb să o vezi. Şi cât mai discutăm despre asta, lasă-mă să-ţi spun altceva. Ai fost născut să lucrezi cu piatră. N-am văzut pe nimeni altcineva care să o trateze atât de firesc.

Andrew s-a simţit onorat.

— Înţeleg ce spui. Cred doar… nu ştiu, că e o nebunie. Ca să nu mai spun că dacă nu apar la şcoală luna viitoare, va fi probabil sfârşitul carierei mele.

— Bine, spuse Jamie, aprobând din cap. Iată

propunerea mea de rezervă. Ce faci luni?

Andrew izbucni în râs. Plănuise să vadă câte ceva din comitat înainte de a pleca, dar adevărul era că ar fi preferat să mai lucreze la gard. Detesta treburile neterminate. Şi-i venea greu să-l refuze pe Jamie acum.

— Ne vedem în parcare la opt, spuse Andrew.

— Aşa te vreau, băiete, zise Jamie.

Andrew puse un braţ în jurul prietenului său, îi mulţumi pentru lecţii şi pentru băutură şi îşi luă rămas-bun.

Flora urmărise acest schimb de cuvinte în timp ce servea clienţii de la cele două baruri şi acum se apropie de Jamie.

— Ce pui la cale, hoţoman bătrân? întrebă ea.

Jamie zâmbi, dar era un zâmbet obosit.

— Caut un succesor, Flora; caut un succesor.

— Te retragi?

— Nu, scumpo; doar că mă gândesc mai departe. În plus, îmi place tipul ăsta.

Jamie plăti consumaţia de la bar şi dădu să plece.

— Ne vedem din nou luni, Jamie?

Jamie o privi câteva clipe, ca şi cum i-ar fi venit o idee, apoi zâmbi.

— Dacă nu, chiar mai devreme, spuse el.

Când toată echipa în plecată, Flora prepară un gin tonic necomandat de cineva şi îl trânti în faţa Nicolei.

— Fac eu cinste, spuse ea despre băutură, dar doar dacă îmi spui ce naiba se petrece între tine şi

american.

Nicola izbucni.

— Dar viaţa mea particulară este un subiect de dezbatere publică?

— Nu, îmi spui doar mie şi celor care ţin la tine, printre care se numără… nu ştiu… poate jumătate din sat.

— Fir-ar să fie!

Nicola ştia că miercuri noapte totul mersese pe dos. S-a trezit din somn a doua zi dimineaţă îmbrăcată din cap până în picioare şi singură. Andrew o întrebase despre Johnny. Ce ştia oare? Oftă.

— Mă bat doar cu fantome din trecut, asta e tot, spuse ea.

— Nicki, lasă-mă să-ţi spun ceva din anii mei lungi de experienţă romantică. Calendarul este un mod fals de măsurare a trecerii timpului. Timpul seamănă mai mult cu valea Valency, spuse Flora, făcând semn cu capul spre uşă. Trece în grabă pe lângă noi. Şi nu dau nicio ceapă degerată pe istoria ta… sau pe fantomele tale. Nu spun asta pentru că aş fi foarte înţeleaptă, draga mea. Spun pentru că n-am fost prea înţeleaptă, a trecut foarte multă apă pe sub podul meu, iar eu am stat singură. Andrew al tău nu este genul de om care să te rănească. În primul rând, nu are în el niciun pic de răutate. Şi, în al doilea rând, ţine la tine foarte mult. Aşa cum ţine Jamie la mine. Eu ştiu că ţine, doar că nu s-a dat încă în vileag, prostul naibii. Ai fost singură atâta timp, încât nici nu-ţi

mai aminteşti cum e să ai un trup cald lângă tine. Nu suntem făcuţi să trăim singuri. Mai ales noi, femeile.

— Dar… încercă Nicola să zică ceva.

— Ştiu, ştiu; o să plece. Să fie oare acesta motivul pentru care să nu ai parte de câteva momente de intimitate? De fericire?

Sâmbătă dis-de-dimineaţă, Andrew stătea în picioare lângă fereastra din bucătărie, aşteptând să dea în fiert ceainicul. Casa lui Roger şi a lui Anne nu se vedea, fiind înecată într-o ceaţă lăptoasă. Pe pajiştea de peste drum, unul dintre tăuraşii lui Roger apăru din ceaţa deasă, după care dispăru tot atât de brusc. Andrew primi cu bucurie ceaţa. Plănuise să facă un drum, de-a lungul crestei înalte de la est de râul Valency, apoi către vest, spre coastă, şi spre Ţărmul Stâncos. Ceaţa va menţine răcoarea şi, după cât putea să-şi dea seama de pe harta topografică, va avea de făcut mai multe urcuşuri abrupte.

După un mic dejun cu ouă proaspete de la fermă şi nişte pâine uscată, înfundă în rucsac o sticlă cu apă, o haină de ploaie şi harta, îşi legă şireturile de la bocanci şi ieşi pe uşă. Lee nu-l aştepta pe zid, ceea ce l-a dezamăgit. Se pare că pusese punct şederii pe stânci reci şi umede.

O porni de-a lungul unui drum îngust, cu sens unic, care ocolea o pădure în care era adăpostită biserica Minister, una dintre cele patru biserici vechi din parohie. Strada îngustă ducea în partea de sus a văii Valency. După vreun kilometru şi

jumătate, strada se înfunda abrupt într-o râpă stâncoasă, urca din nou şi continua în zigzag printr-un cătun cu case şi şoproane, numit Treworld, apoi se întindea din nou peste umărul văii.

Chiar înainte de Lesnewth, un indicator rutier semnala o potecă ce traversa o pajişte către o altă stradă care ducea la satul Tresparrett, unde se afla un birt, şi unde Andrew credea că ar putea încerca să ia masa de prânz. Era la jumătatea drumului ce traversa câmpul, când un glas îl strigă. Se uită în josul pantei şi îl văzu pe Roger, şezând pe un ATV, cu o căciulă tricotată trasă pe ochi ca să-l apere de ceaţă, încercuit de vite. Andrew coborî dealul spre el şi chiar în momentul acela, soarele începu să ardă prin ceaţă.

— Fugi de acasă? îi strigă Roger, coborând de pe ATV.

— E ziua mea liberă, spuse Andrew. Nu se construiesc garduri sâmbăta. Înţeleg că e lege în Cornwall.

— Nu şi la ferma mea. Când te apuci?

— Să mă apuc?

— De gardurile mele, omule! Au şi ele nevoie să fie îngrijite!

Andrew râse şi îşi dădu seama atunci că erau înconjuraţi de o cireadă mare de vite, care rumegau. Roger observă o expresie momentană de îngrijorare.

— Nu-ţi fie frică de vitele astea. Sunt cea mai blândă rasă din ţară. Devon Rubies. Roger se

plimba printre vite, mângâindu-le pe spate. Încotro mergi? întrebă el.

— La Horseshoe, în Tresparrett, să-mi iau prânzul.

— Vrei să te duc?

— Desigur! îţi iau o halbă?

— Bineînţeles!

— Atunci ne-am înţeles, prietene, spuse Andrew, suindu-se în spatele ATV-ului. Roger porni angrenajul şi plecară, hurducându-se peste câmpie atât de tare, încât Andrew se gândi că-şi va pierde toţi dinţii înainte de a avea ocazia să-i folosească pentru a-şi mânca prânzul.

În vârful dealului, au cotit brusc la stânga şi au intrat imediat în cătunul Tresparrett. Hanul Horseshoe era o clădire joasă, văruită, de lângă drumul principal. Tocmai se deschidea.

— Bună ziua, Derek! strigă Roger când au intrat în bar, adresându-se bărbosului din spatele barului. Derek, el e Andrew; Andrew, el e Derek, spuse Roger, făcând prezentările. Noi ne tot amintim de lucrurile de altă dată.

— Şi nu se întâmplă nimic bun, zise Derek, zâmbind.

— Lui Derek nu i-a trecut supărarea că a pierdut-o pe Anne şi că i-am luat-o eu, înţelegi. Se îndrăgostise de ea, nu-i aşa, băiete?

— Şi cine nu s-ar fi îndrăgostit, te întreb eu! Ce face frumoasa ta doamnă?

— O, binişor, Derek. Binişor, spuse Roger.

Derek dădu din cap şi, adresându-i-se lui

Andrew, spuse:

— N-am nicio idee de ce l-a ales pe el. Nici de ce a rămas cu el atâta timp. Oribilă soartă pentru o fată drăguţă. Oribilă.

Roger îşi avea prânzul la pachet, aşa că Andrew comandă două halbe şi un sandvici cu şuncă şi brânză Brie pentru el. Derek dispăru pentru a se ocupa de noii sosiţi.

— Aţi făcut treabă bună acolo lângă port, spuse Roger, în timp ce Andrew mânca.

— Gardul? Mulţumesc, dar totul i se datorează lui Jamie.

— El mi-a spus altceva… cică eşti dotat.

— O, spuse Andrew râzând. Şi ce ai mai aflat despre mine din ceea ce se zvoneşte în Boscastle?

Chipul celuilalt bărbat deveni serios.

— Am mai auzit că e un oarecare necaz între tine şi prietena lui Anne, Nicki.

Andrew adoptă brusc o atitudine defensivă.

— Ascultă, Roger, nu ştiu ce crezi despre mine, dar n-am făcut nimic care…

Fermierul îl întrerupse, făcând un semn cu mâna liberă.

— Nu, prietene; nu asta am vrut să spun. Nu se presupune că aş şti ceva; şi nu este vorba de tine.

— Mda. Lee spune că Nicola are un tip pe care îl cheamă Johnny.

— Nu-l mai are, răspunse Roger. E mort.

— Iubitul ei a murit?

— Nu iubitul ei, Andrew. Fratele ei mai mare.

Şi e o treabă urâtă, după câte am auzit. Un traficant de droguri. Se pare că, hm, şi-a bătut joc de ea, când era mică.

Andrew păli la faţă.

— Ştii tu, incest şi chestii de-astea. Apoi a fost omorât.

— O, Doamne.

— Ascultă, cucoana mea îmi spune că Nicola te place, dar e speriată. Acest frate mort al ei parcă doarme sub patul ei. După cum văd eu lucrurile, Nicola se ascunde aici la Boscastle. Dar nu de fostul ei bărbat, măgarul ăla din lumea bună. Cred că se ascunde de fratele ei mort… şi de restul lumii. Eşti primul bărbat căruia i-a dat atenţie, în afară de câinele ăla al ei, de când a venit aici. Şi sunt ani buni.

Andrew se străduia să înţeleagă. Se simţea cuprins de valuri de compasiune, pentru Nicola, şi de furie, împotriva acestui frate mort al ei, dar care nu era mort.

— Dar n-ai auzit de la mine, bine? Anne m-ar omorî, dacă ar şti că ţi-am spus.

Andrew îl privi o clipă.

— Mulţumesc, prietene, spuse el în cele din urmă. Îi întinse mâna şi Roger i-o strânse.

Andrew stătea în picioare lângă fereastra din biblioteca de sus a Muzeului Vrăjitoriei, privind la pârâul de jos şi aşteptându-l pe Colin Grant să termine o conversaţie telefonică. Fusese extraordinar de uşurat când găsise pe altcineva decât Nicola la Biroul de Informaţii, atunci când a

întrebat de Colin. Nicola fusese în tura de dimineaţă.

— Dragă prietene, îmi cer scuze, spuse Colin, punând receptorul jos. Era unul dintre membrii consiliului de conducere, un tip cam enervant, dar bine intenţionat. Ce pot face pentru tine? Doreşti o carte, poate? adăugă el, arătând spre rafturile aliniate pe pereţi.

— Vreau să vă întreb ceva, spuse Andrew. Preoteasa mi-a sugerat că mi-aţi putea fi de ajutor în legătură cu ceva.

— A, da, preoteasa Janet. N-ar fi prima oară. Aveţi o problemă pe care ea nu o poate rezolva?

A urmat o pauză cam incomodă, iar în cele din urmă Andrew aprobă din cap şi se aventură.

— Să spunem că cineva, o femeie, a fost abuzată sexual în copilărie, de fratele ei mai mare. Şi să spunem că acest frate a murit curând după aceea, dar amintirea abuzului lui o obsedează şi acum pe femeia ajunsă la maturitate, într-atât încât îi vine foarte greu să aibă relaţii normale cu bărbaţii.

— Mă tem că este un fenomen foarte răspândit, spuse Colin, dând din cap mâhnit.

— Există vreo practică… sau tratament în vrăjitorie care s-ar putea aplica?

— O, da, bineînţeles, deşi poate nu ceva atât de particularizat. Se duse la un rând de rafturi. De fapt, este vorba despre două mari categorii de griji: obsesii – ai folosit cuvântul *bântuire*, şi este potrivit, de un spirit rău, în acest caz al fratelui

mort, dar şi despre probleme de dragoste, în general. Există o lungă istorie cu vrăjitoare ce aplică ceea ce am putea numi „magie albă”, care se ocupă de astfel de probleme. Pe raftul acesta, spuse el, trecând o mână peste un şir lung de cotoare de cărţi, avem volume legate de probleme ale inimii. Iar aici, adăugă el arătând în partea cealaltă a sălii, se află o secţiune ce se ocupă de alungarea spiritelor rele. Aş fi încântat să-ţi împrumut oricâte cărţi ai dori să examinezi.

— Domnule Grant…

— Colin.

— Bine, Colin. Mă gândeam mai curând la o intervenţie directă. Ştiu că aici este o comunitate de credincioşi, în localitatea Boscastle şi în jurul ei, care nu-şi fac multă reclamă.

— E adevărat. Oamenii au idei ciudate şi destul de nefireşti despre vrăjitorie şi vrăjitoare, aproape toate din ele fiind greşite.

— Să spunem că ştiţi o vrăjitoare care ar putea acţiona în numele acestei persoane. Ce ar putea face vrăjitoarele ca să intervină într-o astfel de problemă?

— Înţelegeţi că vorbim în termeni pur teoretici.

Andrew aprobă din cap.

— Bine. Pentru început, vrăjitoarea ar putea să cearnă într-o oglindă întunecată.

— Mă scuzaţi, să cearnă?

— O, îmi cer scuze. Este un cuvânt vechi ce provine de la verbul a *discerne*, care înseamnă „să

caute”. Vrăjitoarele folosesc uneori oglinzi întunecate pentru a vedea în lumea spiritelor. Ea le-ar cere spiritelor sau „celor bătrâni” să o sfătuiască şi să poată avea viziuni în oglindă, pe care să le folosească pentru a găsi o soluţie. Vrăjitoarea ar aştepta ca luna să dispară, deoarece se crede că atunci e cel mai bine pentru alungarea terorilor. Apoi, vrăjitoarea ar putea sfătui femeia să rupă câte o bucăţică dintr-o fotografie a fratelui ei în fiecare noapte când apune luna, după care trebuie să ardă bucăţile în noaptea când nu se vede luna.

— Deci femeia ar trebui să fie o participantă activă?

— Aşa ar fi cel mai bine, dar vrăjitoarea poate face acest lucru în numele femeii, cu sau fără ştiinţa ei. Desigur, ar trebui să aibă o fotografie, sau ceva care a aparţinut fratelui ei.

Andrew se gândi puţin la aceasta şi îşi aminti de fotografia din dormitorul Nicolei, o poză cu trei copii pe o plajă. Ar fi bună o fotocopie?

— O, da, desigur. Şi dacă este implicată o nouă relaţie – şi spuse aceasta uitându-se scurt la Andrew – ar putea folosi o lună descrescătoare pentru a scoate în evidenţă o relaţie bună. Vrăjitoarea poate să lege în secret două beţe între ele, unul luat din grădina femeii şi unul din grădina bărbatului respectiv. Aceasta ar încuraja relaţia.

Andrew îl asculta pe Colin cu respect, aşa cum l-ar fi ascultat pe orice coleg de la universitate. Şi

totuşi credinţa lui Andrew în raţionamentul logic a lăsat un pic de spaţiu de respiraţie pentru astfel de noţiuni esoterice. Scepticismul său se manifesta ca un rău de mare spiritual, dar el reuşi să-l învingă. Ce opţiune avea, cu adevărat? Din câte ştia, se părea că nu era nimic pe lume care ar fi putut alunga fantoma care o bântuia pe femeia pe care, spre marea lui surprindere, o considera drept iubita lui.

— Următoarea întrebare este, desigur, dacă ştii pe cineva care ar putea îndeplini o astfel de ceremonie?

Proprietarul muzeului îl surprinse pe Andrew cu un zâmbet aproape copilăresc.

— Tu cunoşti deja o astfel de persoană, dragul meu, şi ţi-o recomand cu toată inima, deşi nu pot promite că o va face. Flora Penwellan.

— Flora de la Cobweb?

— Chiar ea. Este o vrăjitoare talentată şi amabilă. Are harul acesta din familie. Am cunoscut-o pe mama ei.

— Colin, cred că ar putea fi de folos. Persoana aceasta este prietena ei.

— Bine, atunci, te las să faci cum vrei. Şi îţi urez bun venit în această parte specială a culturii noastre cornwalleze. Colin îi întinse mâna şi Andrew i-o strânse. Cei doi s-au salutat din cap şi Andrew a plecat.

Din atelierul ei, aflat exact dincolo de râul îngustat ce curgea dinspre muzeu, Nicola îl văzu pe Andrew ieşind şi cotind în sus, către pod. La

început i-a trecut prin cap să-l strige, apoi se hotărî să n-o facă. Ce i-ar spune? Şi, oricum, ce conta?

Apoi, din tulburarea ei, ieşi la suprafaţă o idee şi ridică receptorul.

Opt

Duminică dimineaţă, Andrew a fost trezit din somn de un răpăit ciudat, intermitent. Deschise ochii, încercă să-şi dea seama pe ce lume se află şi văzu că dimineaţa era foarte târzie.

Răpăitul încetă, apoi începu din nou, ca o grindină pe un acoperiş. Nu, ca nişte pietriş aruncat într-o fereastră. Fereastra lui de la bucătărie. Îşi trase pe el o pereche de blugi, se repezi împiedicându-se către bucătărie şi se uită afară. Lee era acolo, şezând pe zidul de piatră. Şi Nicola. Amândouă zâmbeau, legănându-şi picioarele la unison şi azvârlind pietriş către casă. Andrew oftă, umplu cu apă fierbătorul, îl puse pe foc şi deschise uşa.

— Doamnelor! mârâi el. De-abia s-a făcut ziuă!

— Îhî! spuse Lee.

— Îhî! spuse Nicola.

Păreau nemaipomenit de încântate de ele însele. Andrew intră în casă, nerăbdător să-şi bea ceaiul. Fata şi femeia săriră după el şi intrară ca şi cum erau de-ale casei.

— Credeam că ai de gând să dormi *la nesfârşit*, îl dojeni Lee, în timp ce se săltă pentru a se aşeza pe tejgheaua de lângă chiuvetă.

— Dar cum de nu vă pregătiţi să mergeţi la biserică? o întrebă Andrew.

— Nicki şi cu mine mergem la altă biserică, o biserică *cu adevărat veche*!

— Mai veche decât St Symphorian?

— Îhî, zise Lee.

— Ce crede mama ta despre acest aranjament? întrebă el. Fierbătorul anunţă că apa era fiartă şi el o turnă aburindă în ceainic.

— Mama nu e prea bine, spuse ea. Spune că are o răceală de vară sau cam aşa ceva. Dar zice că este în regulă.

— Şi voi două aţi vrut să mă informaţi despre planurile voastre cucernice – se uită la ceas – de la această oră păcătoasă. De ce?

— Pen că trebuie să vii cu noi! Nu-i aşa, Nicki?

— Dacă vrei, spuse Nicola, privindu-l cu ochii ei blânzi şi cu un glas ce parcă se scuza.

— Trebuie să iau micul dejun, mormăi Andrew, jucând acum rolul de victimă abuzată.

Nicola se apropie de bufet, tăie o felie groasă de pâine uscată din franzela pe care Andrew o ţinea sub un prosop de bucătărie, întinse pe ea unt şi apoi o stropi cu mierea dintr-un vas de pe canatul ferestrei.

— *Petit déjeuner*, monsieur, spuse ea, întinzându-i felia de pâine pe un şervet de hârtie. Hai, că o să-ţi placă, adăugă ea.

Andrew îşi lăsă umerii-n jos resemnat şi întrebă:

— Care este ţinuta potrivită pentru biserică?

— O, este absolut neoficială, spuse Nicola pe un ton slab, făcând repede cu ochiul către Lee. Şi e ceva de mers până acolo.

Lee purta şortul ei kaki decolorat, un tricou şi bocancii Wellington. Nicola purta sandale de călătorie, cu talpă groasă, o pereche de pantaloni negri, strânşi pe corp şi care-i stăteau bine, o bluză albă de bumbac cambrată, cu gulerul ridicat în spate, şi o eşarfă în dungi albe şi negre legată în jurul frunţii, în stil indian. Andrew se retrase în camera lui şi îmbrăcă o cămaşă bleu cu dungi subţiri, şosete şi bocanci. În bucătărie, apucă pâinea cu miere, umplu termosul cu ceai şi lapte şi urmă doamnele spre maşina Nicolei, care se dovedi a fi un Land Rover masiv şi vechi, de culoare oliv. Lee se urcă în spate, alăturându-se fericitului Randi, Andrew se instală pe scaunul pasagerului din faţă, iar în momentul în care îşi prinse cureaua, Nicola porni ca o furtună în sus, pe drumul fermei, şi o coti la dreapta, pe drumul principal ce ducea spre sud, către Tintagel.

La o curbă strânsă, în valea îngustă şi bine împădurită, Nicola trase maşina pe stânga şi opri. Andrew sorbi ce mai avea din ceai şi le urmă pe cele două pe un drum ce-o lua de-a lungul unui pârâu.

Fetele trăncăneau, iar Randi zburda înainte şi înapoi, ca un copil care se juca în jurul mamei lui. Drumul a ocolit o frumoasă moară veche, din piatră, a trecut peste un pârâu şi apoi a ocolit o serie de roci din ce în ce mai înalte.

— Cum se numeşte locul acesta? întrebă Andrew.

Întrebarea se izbi de o privire ce manifesta îndoială din partea lui Lee şi un zâmbet formidabil din partea Nicolei.

— Valea Stâncoasă, spuse ea.

— Măi să fie, spuse Andrew, râzând mânzeşte.

Ceva mai încolo, în josul văii, au ajuns la ruinele a doua structuri din piatră învecinate. O altă moară, se gândi Andrew, când descoperi două pietre de măcinat pe jumătate îngropate în pietriş. Era gata-gata să o întrebe pe Nicola despre acel loc, când îşi dădu seama că ea şi Lee dispăruseră.

Le-a găsit aplecate şi uitându-se cu atenţie la faţa unui zid din ardezie din spatele uneia dintre clădirile ruinate. Când s-a apropiat, şi-a dat seama că fetele trasau cu degetele contururile ocolitoare ale unui labirint cioplit pe faţa stâncii. Scobiturile erau delicat incizate şi aveau puţin mai mult de treizeci de centimetri în diametru. În timp ce Andrew privea, ele s-au dus înainte spre un al doilea labirint, aproape identic, aflat la câţiva metri mai încolo. Au trasat din nou cu degetele labirintul, ca şi cum ar fi îndeplinit un ritual silenţios. Andrew găsi o placă de alamă ataşată pe faţa stâncii care spunea că labirinturile cioplite în piatră datau din Epoca Bronzului şi că se crede că aveau o semnificaţie religioasă. Undeva în spatele creierului său auzi o notă discordantă, dar înainte de a o putea înregistra perfect, atenţia îi fu atrasă de restul feţei stâncii.

Pitite în fiecare ungher şi crăpătură de pe faţa stâncii, împănând fiecare fisură şi încreţitură, la o înălţime la care putea ajunge orice fiinţă umană, erau obiecte mici, ca nişte fetişuri: un pantof miniatural de copil, un căţel de jucărie, un model de vaporaş, precum şi articole mai simple – un nasture, o cheie, o piramidă de scoici mici. Nicola împingea un ghioc lustruit într-o despicătură din stâncă. Lee stătea deoparte, cu mâinile prinse sub talie, şi era prematur de tăcută, de parcă era în transă.

Nicola se întoarse către Andrew şi îi zâmbi paşnic şi cu o afecţiune lipsită de sfială.

— Bun venit la biserică.

Andrew clipi din ochi.

— Aici în Cornwall, practica vrăjitoriei supravieţuieşte şi înfloreşte. Este foarte bună şi are legătură cu recunoaşterea puterii şi a fericirii oferite de fiecare anotimp în parte, venerând scurgerea lumii naturale.

— Deci eşti cu adevărat vrăjitoare?

— Nu, spuse Nicola râzând. Doar învăţ câte ceva despre vrăjitorie, din munca pe care o prestez la muzeu.

Andrew privi din nou artefactele răspândite prin zonă.

— Şi toate astea?

— Ofrande – rugi, dacă vrei. Acesta a fost un loc sfânt de milenii întregi. Credincioşii de aici poartă o foarte lungă tradiţie de a intra în comuniune cu spiritele şi cu natura din acest loc

special. Nicola îl luă de mână. Vino, e mai mult de văzut.

Cei trei mergeau în urma câinelui peste un alt podeţ şi au continuat drumul în josul râului. Randi alergă în faţă şi dispăru după un cot. Lee porni în goană după el. Când Andrew şi Nicola trecură şi ei după colţ, Andrew se opri brusc şi exclamă:

— Ooo!

— M-am gândit că îţi va plăcea, zise ea zâmbind.

Invizibilă până când nu treceai de cotitură, ceea ce se întindea în faţa lor era Bossiney Cove, un mic golf, unde pârâul de-a lungul căruia înaintaseră se vărsa învolburat în ocean. Pe ambele părţi se ridicau aproape vertical ţărmuri stâncoase din ardezie neagră ca tăciunele, creând un contrast izbitor cu valurile de un alb strălucitor ce se rostogoleau pe stâncile de dedesubt, de fiecare dată când se spărgeau de acestea. Departe, deasupra oceanului, întinderi mari de albastru lăptos erau întrerupte de mase mari de nori cumulus şi, mai aproape de mare, fâşii iuţi şi ameninţătoare de furtună vălureau apa. Culorile ce dansau la suprafaţa apei îi aduseră lui Andrew în minte unul dintre tablourile Nicolei.

Pe drumul de întoarcere către maşină, Andrew se opri lângă moara ruinată pentru a se mai uita o dată la labirinturi. Îl preocupa ceva în legătură cu ele şi după câteva minute în care le-a studiat, şi-a dat seama despre ce era vorba.

— Sunt frumoase, nu-i aşa? întrebă Nicola.

— Da, dar asta e problema, sunt *prea* frumoase.

— Nu înţeleg.

— Vezi cât de curate şi delicate sunt aceste incizii? Nu pot fi în niciun caz din Epoca Bronzului. Uneltele pe care le aveau atunci erau prea primitive. Ca să faci ceva cu atâta precizie, ţi-ar trebui oţel călit. Dar astfel de materiale nu existau pe vremea aceea.

— Credeam că eşti arhitect. De când ai devenit arheolog? în glasul ei se distingea un ton tăios şi, instinctiv, Lee se îndepărtă împreună cu câinele.

— Foarte bine, hai să uităm problema uneltelor. Stânca este din ardezie. Ardezia este o rocă sedimentară, relativ moale. Se erodează atunci când este expusă la apă. Orice lucru gravat în această rocă cu treizeci şi cinci de mii de ani în urmă ar fi dispărut cu totul după câteva secole de ploaie.

— Ascultă, Domnule-care-le-ştie-pe-toate, zise Nicola ridicând glasul, acesta a fost un loc sfânt de secole întregi. Întreabă pe oricine de pe aici! Cine naiba eşti tu ca să spui că nu e? După o săptămână de construit ziduri din piatră te-ai trezit şi expert în roci? Ia mai lasă-mă în pace!

Andrew distinse stridenţa din glasul ei, aşa că încercă să-l tempereze pe al lui.

— Ascultă, Nicola, nu încerc să te insult. Doar că nu cred că aceste labirinturi sunt mai vechi de vreo sută cincizeci de ani. Cel mult.

— Nicki? Drew? Era Lee. Vântul s-a schimbat, uitaţi-vă cum arată cerul în spate, în partea aceea.

Făcu semn cu mâna către ocean şi cei doi adulţi se uitară spre locul unde Lee arăta cu degetul. Fetiţa îşi dăduse seama de ceea ce nu observase niciunul dintre ei. Cerul de deasupra golfului era negru şi începuse să bată vântul. În clipa aceea, se auzi fulgerând, apoi picături de ploaie de mărimea unor biluţe începură să răpăie pe jos. Cearta fu uitată pe loc, iar cei trei au luat-o la fugă pe potecă. Randi era în frunte.

În momentul în care se urcară în Land Rover, furtuna încetase, dar ei erau uzi până la piele. În afară de gâfâitul umed al căţelului de pe bancheta din spate, nimeni nu scotea o vorbă, iar atmosfera din maşină era încărcată în timp ce rulau înapoi către ferma Bottreaux.

Andrew coborî la Sheperd’s Cottage. Stătea cu portiera deschisă, se aplecă înăuntru şi spuse liniştit:

— Îmi pare rău că am stricat lucrurile.

Fără să-şi întoarcă privirea de la parbriz, Nicola spuse:

— Nu tot ceea ce aparţine creaţiei poate fi supus analizei raţionale.

Andrew aprobă din cap şi închise portiera. Maşina se îndepărtă pe drumul către fermă.

— Nu cred că Nicki s-a simţit prea grozav cu tine ieri.

— Mulţumesc, Harry. Ce magician înţelept eşti tu.

Lee îi aruncă o privire lui Andrew. Luni dimineaţă stătea din nou pe zidul din afara uşii lui, citind o carte cu Harry Potter, când Andrew ieşi din casă. Îndesă cartea în rucsacul ei mic de culoare verde. Cei doi înaintau prin valea Valencycătre port. Andrew promisese să dea o mână de ajutor noilor voluntari care construiau gardul. Nu era foarte sigur care era agenda lui Lee, în afară de faptul că voia să sublinieze că stricase ziua de ieri. Ar fi fost enervant ce spunea dacă n-ar fi ţinut atât de mult la acest copil… şi dacă n-ar fi fost atât de adevărat.

— Vreau doar să spun, continuă Lee, că nu este atât de rău să crezi că Rocky Valley este magică. O mulţime de oameni cred asta. Doar pentru că s-ar putea ca labirinturile să nu fie atât de vechi nu înseamnă că nu există oricum ceva magic acolo.

Era o atitudine rezonabilă, medită Andrew, atâta vreme cât credeai în magie. Rocky Valley era un loc fermecător. Exista oare vreo continuitate între „fermecător” şi „vrăjit”? între „magic” şi „magie”?

Era o dimineaţă ciudată, aerul era închis, aproape că se lipea de piele. Nu se auzea niciun ciripit de păsărele, ca şi cum era prea puţin oxigen din care să se creeze triluri şi ciripituri.

— Va ploua după-masă, anunţă Lee. Tare.

Andrew privi în sus, spre cerul albastru.

— Ce te face să fii atât de sigură?

— Ştiu eu. Tata s-a dus să taie fânul azi şi i-am

spus să nu se ducă. Întotdeauna ascultă de mine în chestii d-astea.

Aceasta nu-l mai surprindea pe Andrew. Probabil era o altă magie. Sau poate doar magia copilăriei.

S-au oprit la stăvilarul care alimentase cândva apa pentru moara de mai jos.

— Până aici merg, spuse Lee.

— Ai alte planuri, nu-i aşa?

— Îhî. Ştii tu, să explorez.

— Bine, fetiţo. Mulţumesc pentru sfat.

Lee zâmbi, se întoarse şi plecă ţopăind pe drumul pe care veniseră. Andrew o urmări până când aceasta dispăru odată cu cotul drumului. Fata era în stare să te facă să crezi că magia se întâmpla în fiecare zi. Apoi o luă şi el în josul pârâului pentru a se întâlni cujamie şi Becky.

Noua echipă de constructori de garduri lucra de aproape patru ore când s-a pornit ploaia. Un nor, ca o vânătaie negru-albăstruie, apăruse pe cerul de altminteri albastru dinspre mare. Valea era atât de îngustă, încât nici nu văzuseră ploaia venind.

Jamie scrută valea o clipă şi strigă:

— Gata, băieţi, e vremea să mergem la masă. Undeva la adăpost. La Cobweb!

Ploaia începu ca lăsarea unei ceti în timp ce strângeau uneltele în furgoneta lui Jamie. În momentul în care au traversat drumul în grabă către han şi au comandat băuturile, şuieratul răpăitor al picăturilor de ploaie pe pavajul din

care se ridicau aburi putea fi auzit chiar din interiorul birtului.

În susul văii Valency, lângă satul Lesnewth, prin care Andrew trecuse cu două zile în urmă, ploaia a fost foarte puternică.

Jamie şedea la bar pe un scaun înalt, sporovăind cu Flora, care purta o bluză tricotată, cu un decolteu foarte adânc.

— Fii atent ce spun, zise Flora, ce se sprijinea în coate în faţa lui Jamie, în cincisprezece minute locul acesta va fi înţesat de lume. Asta suntem, un sat la malul mării, unde vine toată lumea să umble pe ţărmul stâncos şi să vadă portul, dar când vine ploaia, toţi vor să se adăpostească în bodegă.

— Nu ştiu ce să zic, Flora, spuse Jamie. Poate că peisajul de aici din interior este cel care-i atrage.

— Fugi de-aici, bătrân jegos ce eşti, protestă Flora zâmbind. Plecă pentru a servi alt client, dar nu lără să-i facă un semn aţâţător cu ochiul meşterului pietrar.

Şi aşa cum era de aşteptat, intrau unul după altul turişti care cercetaseră portul şi prăvăliile cu suvenire şi care se repeziseră de pe stradă pentru a se adăposti, excursionişti în hanorace ude care se plimbaseră pe poteca de lângă coastă şi trecători care hotărâseră că o ploaie era o scuză bună ca să se oprească pentru o halbă de bere. Cât ai clipi din ochi, bodega a fost plină.

Ploaia s-a oprit la unu fără un sfert şi soarele a apărut câteva minute mai târziu.

Întreaga dimineaţă, acţionând în urma sfatului primit de la Elizabeth, la Centrul de Turism, Lee căutase tritoni în locurile mlăştinoase din valea Valency. Dar de-abia când s-a întors în josul pârâului a început să găsească acele creaturi. Cu excepţia răpăielilor intermitente de ploaie, a avut parte de vreme plăcută. Ploile erau mai sâcâitoare decât orice altceva; începeau şi se opreau atât de repede, încât aproape că nu merita să cauţi un loc în care să te adăposteşti.

Era pe o parte a pârâului, mai jos de micul mănunchi de case numit Newsmills, când a auzit bubuitul tunetului. Se uită la ceas şi fu surprinsă să constate că se apropia de ora trei şi mai avea încă un drum lung de străbătut pentru a coborî valea spre casă. Un fulger se descarcă exact deasupra ei, iar aerul trosni şi ţâşni în cel mai puternic, cel mai apropiat şi cel mai înspăimântător tunet pe care îl auzise vreodată. Aproape imediat a început ploaia. Apucă rucsacul şi o luă la goană în jos, de-a lungul râului, până într-un loc în care apa tăiase bancuri ieşite în afară într-un mal stâncos din ardezie neagră ca noaptea. Se ghemui sub unul din ele şi fu uimită că celălalt mal al râului de-abia se vedea; ploaia cădea atât de tare, încât aveai impresia că te afli în spatele unei cascade.

Echipa lui Jamie se reîntoarse la muncă. Deşi era însorit în momentul acela la Boscastle, Andrew auzi tunetul şi privi către Jamie. Acesta, la rândul lui, privea în sus la şuviţa de cer ce se vedea

deasupra văii. Fulgeră. Andrew observă că râul, lat de doar şapte metri, se umfla. Cu toate că ploile de după-amiază din Boscastle fuseseră moderate, era clar că de data aceasta era altceva pentru că ploua mult mai tare.

— Băieţi şi fete, se pare că aveţi noroc! anunţă Jamie. Vom avea o zi scurtă astăzi. Dar vă aştept mâine dis-de-dimineaţă în formă, nerăbdători să începeţi lucrul!

Echipa novice, ba ovaţionând, ba suspinând, începu să cureţe locul în care lucrau şi puseră deoparte uneltele. Câţiva s-au îndreptat spre maşinile lor, dar alţii s-au reîntors la Cobweb. Jamie încuie furgoneta, îl privi pe Andrew şi amândoi reveniră la bodegă.

Puţin după ora trei, sub norul cel mai negru, staţia meteorologică din partea de sus a văii a înregistrat o cantitate foarte mare de apă de ploie ce cădea pe secundă.

Birtul Cobweb era şi mai plin de lume decât fusese la prânz. Cei doi bărbaţi şi-au croit drum prin mulţime, iar când Flora i-a văzut venind, i-a aşteptat cu două halbe de bere. Jamie execută o plecăciune stângace în direcţia ei. Andrew sorbi scurt din bere şi se simţi ciudat de neliniştit.

— Mă întorc imediat, strigă el în urechea lui Jamie peste hărmălaie.

Afară în stradă, Andrew fu uimit de zgomotul ploii. Trase şiretul de la gluga hanoracului, îl strânse bine şi plecă în jos, pe stradă, pe lângă şirul de clădiri numite Bridge Walk. Când o coti pe

lângă hotelul Riverside şi înaintă pe trotuar până la podul cu două sensuri de mers, soarele apăru şi Andrew îşi dădu seama că zgomotul nu era din cauza ploii, ci a râului. Se uită peste parapet şi rămase înmărmurit de ceea ce văzu. Râul care era de obicei clar ca apa de la robinet era acum negru ca grafitul şi curgea cu o repeziciune îngrozitoare. Bolborositul care în mod normal era reconfortant se auzea acum ca un huruit furios din cauza pietrelor duse de apă, ce se rostogoleau pe fundul râului plin de bolovani. Îşi dădu seama că era doar o chestiune de timp înainte ca potopul noroios să ajungă la casele din aval, printre care şi casa Nicolei. Plecă în fugă de pe pod, coborî aleea până la casa ei şi bătu la uşă. Niciun răspuns. Deschise uşa şi strigă din nou. La fel, niciun răspuns. Atunci se uită la râul umflat şi văzu Muzeul Vrăjitoriei. Desigur. Era la muncă. Se repezi, trecu podeţul şi văzu cum râul se strecoară peste maluri chiar în amonte şi se întinde, încet-încet, ca un flux ameninţător.

Lee ştia că era cazul să facă ceva. Se cuibărise sub bancul stâncos de aproape o jumătate de oră şi ploaia nu dădea semne că se va potoli. Mai tot timpul fusese entuziasmată de scena ce se desfăşura în faţa ei. Îi plăceau fulgerele şi tunetele. Dar această parte a furtunii părea să fi trecut, iar acum nu mai era decât ploaie neîncetată.

N-a observat decât prea târziu faptul că, în timp ce ea era în siguranţă în nişa ei din ţărm,

poteca fusese inundată atât deasupra, cât şi mai jos de ea. Şi platforma uşor ridicată de sub proeminenţa de ardezie unde se adăpostise devenea tot mai mică pe măsură ce apa creştea.

Un scrâşnet strident îi atrase atenţia lui Lee către partea superioară a râului. Acesta a fost urmat de un sunet şuierător ciudat şi apoi de o bufnitură. Şi-a dat brusc seama că fusese un copac care se rupsese şi căzuse în râu. Râul scădea, îşi luă rucsacul şi fugi valvârtej în josul râului spre casă.

A trecut ceva timp, dar în cele din urmă Jamie îşi dădu seama că Andrew nu se întorsese încă să-şi termine halba de bere. Porni către uşa din faţă a barului, pentru a vedea ce s-a întâmplat cu prietenul său.

A ştiut aproape din clipa în care a păşit în stradă că ceva nu era în regulă. A priceput imediat ce era acel zgomot profund, asurzitor, şi porni imediat în pas alergător către parcare. Era plină de maşini şi zeci de oameni stăteau lângă gardul din piatră pe care îl construiseră echipele sale, privind apa tulburată, care era chiar acolo, gata-gata să năvălească peste maluri.

— Oameni buni, spuse el calm când ajunse la ei, cred că ar fi înţelept din partea voastră să nu staţi atât de aproape de râu, iar dacă aveţi automobile în parcare, să le mutaţi într-un loc mai înalt. Sunteţi în pericol aici.

Doi bărbaţi aprobară din cap şi se deplasară către maşini, dar ceilalţi păreau hipnotizaţi de

scena ce se desfăşura în faţa lor: apa neagră învolburată ajunsese la marginea canalului şi câştiga teren centimetru cu centimetru către baza noului gard. Jamie se urcă în furgoneta lui, dădu în marşarier şi ieşi din parcare, pornind apoi pe drumul abrupt către nord, oprind la marginea drumului chiar dincolo de chioşcul cu ziare. Încuie portierele şi se întoarse în fugă în josul dealului, la birt.

Înăuntru nimeni nu părea să aibă nici cea mai mică idee ce se întâmpla afară. Se luptă să ajungă la bar cu greu şi captă atenţia Florei.

— Ascultă, iubire; e important. Râul a ieşit peste maluri şi cred că va fi mai mult de atât. Aşa că trebuie să trimitem oamenii ăştia afară, să-şi vadă de maşini, să le ducă sus pe deal. Vreau să-mi promiţi că vei sta la etajul de sus, în sala de mese, în afara pericolului. Vei fi în siguranţă aici.

Nu era nici cel mai mic indiciu că ar exista vreo problemă în interior, la Cobweb, astfel că Flora ridică o sprânceană şi se uită la el ciudat.

Jamie prinse privirea.

— Flora, vreau să-ţi spun chiar aici şi acum: te iubesc, fetiţo. Dar eşti în primejdie. Toţi suntem în primejdie.

Flora rămase o clipă neclintită, apoi îl apucă de cămaşă pe Jamie, îl trase peste bar şi-i dădu cel mai umed sărut din viaţa lui. Apoi îi dădu drumul şi, în timp ce el încerca să-şi recapete răsuflarea, ea strigă:

— Oameni buni, iată ultimele ştiri: râul creşte

repede şi parcarea va fi inundată! Dacă ţineţi la maşinile voastre, la elegantele BMW-uri şi Land Rover-uri de acolo de-afară, aţi face mai bine să aveţi grijă de ele. Nu vă îngrămădiţi, aveţi grijă, ieşiţi calmi, vă rog.

Nu se mişcă niciunul.

Flora izbi barul cu mâinile ei vânjoase. Paharele s-au clătinat.

— Hei! strigă ea. N-aţi priceput cumva ce se întâmplă afară! Barul s-a închis, aţi înţeles? Deci afară, toţi.

Lee ajunse la podeţul ce ducea la poteca dinspre Minister Wood şi fermă exact la timp ca să vadă cum râul ridica plăpânda structură de lemn pe care se sprijinea podul, pe malul de nord. Încet, chiar graţios, se învârti la nouăzeci de grade, ajungând să fie îndreptat în sensul de curgere a râului, bălăbănindu-se din fundaţia celuilalt mal.

Apoi se răsturnă pe o parte în plin şuvoi şi dispăru.

Când Lee fugea în jos pe poteca udă, auzi de sus un geamăt, un trosnet, apoi o bubuitură înfundată. Era la capătul pajiştii de deasupra stăvilarului, când se întoarse să privească înapoi, deşi intuise deja ce se întâmplase. Copacul căzut, care zăgăzuise râul şi scăzuse nivelul apei în aval, cedase. Înghesuit între malul de nord şi pantele abrupte, împădurite, de la sud, un val de apă de trei metri îşi croia drum în josul văii cu viteza unui tren, smulgând totul din calea sa.

Lee făcu singurul lucra pe care ştia să-l facă,

singurul lucru pe care avu timp să-l facă. Se bălăci prin apa care creştea pe ceea ce fusese cândva malul râului şi cuprinse cu braţele „copacul ei”, singurul lucru cunoscut, ferm, rămas în peisaj. Când ajunse să se caţere până la jumătatea locului ei obişnuit pe ramură, valul de apă şi grohotişul o izbiră. Stejarul noduros se clătină, dar rădăcinile lui adânci au rezistat. Lee se agăţa de copacul ei cu patima unui copil care se agaţă de un părinte; stejarul era un protector.

După ce trecu primul val mare, se căţără mai sus. Se aştepta ca viitura să slăbească după ce a trecut primul val de apă, dar nu s-a întâmplat aşa. Continua să crească, urcându-se centimetru cu centimetru, în sus, pe trunchiul contorsionat al stejarului bătrân.

La ora 15.35, deşi soarele strălucea la Boscastle, indicatorul de nivel de la Lesnewth înregistră un nivel uluitor al ploii. La Muzeul Vrăjitoriei, Colin Grand cobora treptele exterioare din piatră de la bibliotecă şi birou exact atunci când sosi Andrew. Colin lucrase la etajul de sus şi tocmai observase pe fereastră ce se întâmpla cu râul. Coborâse mai mult din curiozitate, decât din grijă. Andrew îi schimbă însă părerea pe loc.

— Râul a năvălit pe malul de sus, Colin, strigă el peste gălăgia iacută de volbura din spatele său. Unde e Nicola?

— La biroul de primiri. Colin se duse să cerceteze după colţul clădirii şi se reîntoarse imediat. Smuci şi deschise uşa de sub scări şi

scoase o uniformă a pazei de coastă. Spune-i Nicolei şi celorlalţi să mute exponatele pe care le pot muta la etajul de sus. Eu sunt membru al pazei de coastă a oraşului. Trebuie să ajung la pod şi să atenţionez oamenii să plece.

Andrew intră în muzeu. Lumina era obscură şi se auzea o muzică blândă. Mugetul râului de-abia pătrundea prin zidurile vechi şi groase din piatră ale muzeului. Nicola privi în sus şi zâmbi. Văzu tensiunea de pe chipul lui Andrew.

— Râul se umflă şi iese din matcă. Colin spune să scoţi vizitatorii afară şi să duci la etajul de sus ceea ce poţi. El s-a dus să avertizeze oamenii de pe pod. Apa a crescut deja şi a ajuns la câţiva metri de casa ta.

Nicola ieşi pe uşă şi se uită peste râu la casa ei. Randi era lângă ea.

Andrew îi privi pe amândoi, după care spuse:

— Mă duc să-l ajut pe Colin. Râul s-a umflat şi e gata să dea pe dinafară. Înseamnă că plouă zdravăn undeva sus pe dealuri. Şi după cum este formată valea asta, nu există alt loc prin care să se ducă apa decât direct prin sat. Turiştii se preumblă pe lângă malurile inundate, zgâindu-se de parcă ar asista la un spectacol. Aşa ajung oamenii să fie omorâţi.

— Ai dreptate, spuse ea. Du-te. Eu am grijă de lucruri aici.

La o clipă după ce Andrew a plecat, Nicola ieşi în fugă din clădire şi strigă după el:

— Ai grijă de tine, da?

Dar zgomotul râului furios îi acoperi glasul.

În momentul în care Andrew ajunse la Colin, pe partea de sud a podului superior, ploua din nou cu găleata. Colin parcase maşina gărzii de coastă acolo, cu luminile de avarie aprinse. Erau însoţiţi de o echipă de la brigada de pompieri din satul vecin, Delabole, care mânau oamenii spre locuri mai înalte.

— Încă mai creşte, strigă Colin. Tocmai am transmis telefonic un raport la comandamentul din Falmouth. Nu-ţi vine să crezi, dar oamenii încearcă în continuare să ajungă pe pod ca să privească. Ai naibii idioţi! Ajută-mă să întind banda asta cu atenţionarea de stare de urgenţă de-a latul drumului.

Andrew aprobă din cap. Au întins o bandă albastru cu alb între doi stâlpi de pe partea de nord şi traversau din nou către sud, când, în susul râului, au văzut un Ford mic roşu coborând pe canalul râului ca un caiac. Colin îl privi fără să-şi creadă ochilor cum cobora pe sub pod direct către mare.

— Dar are viteză, nu glumă, spuse el înmărmurit.

— Nu e nimeni în el, slavă Domnului, observă Andrew. Câteva secunde mai târziu, Fordul se izbi de podul cel mic, de mai jos.

În timp ce blocau capătul de sud al podului cu banda de atenţionare, Andrew privi către Dunn Street, drumul abrupt cu o singură bandă de circulaţie ce venea către port din satul de sus,

întâlnindu-se cu drumul principal imediat după hotelul Wellington. Strada îngustă devenise ea însăşi un râu, lăsând să curgă apa cu o adâncime de aproape treizeci de centimetri, cu o viteză înfricoşătoare.

— O, fir-ar să fie! îl auzi el pe Colin strigând. Andrew crezu că şi el se uita către strada Dunn, dar când se întoarse, îl văzu pe Colin cu faţa spre partea de sus a râului, cu gura căscată. Andrew îi urmări privirea şi îngheţă. Departe, în sus, în valea Valency, la curba de după parcare, un val de apă înalt de cel puţin un etaj de casă se prăvălea peste sat. Şi nu numai apă. Tone de grohotiş şi copaci întregi dezrădăcinaţi pluteau în apă, izbindu-se şi răsucindu-se.

t/imu

Buna prietenă a lui Lee, Elizabeth Davis, directoare a Centrului de Informare Turistică de la capătul de sus al parcării principale, era într-un mare bucluc, din cauza umflării apelor. Centrul era proiectat cu faţa la parcare, nu către râul din spate, aşa că a fost o surpriză când a constatat că prin holul de intrare curgea apă. Furtuna le dăduse mult de furcă întreaga după-amiază, iar centrala electrică din clădire cedase de câteva ori, însă Elizabeth era prea ocupată cu restartarea computerului din centru pentru a mai da atenţie la ceea ce se întâmpla afară. Când şi-a dat seama că nu mai avea cum să iasă în siguranţă din clădire, închise uşile duble şi chemă brigada de pompieri. Închise şi centrala electrică. Mai erau două familii

de cinci persoane în clădire la momentul respectiv, în afară de asistenta lui Elizabeth.

În pofida uşilor închise, nivelul apei în clădirea centrului turistic creştea. Mai întâi, grupul s-a mutat pe un loc ridicat de joacă pentru copii. Apoi, când Elizabeth şi-a dat seama că şi această zonă va ajunge sub apă, ea îi îndemnă pe părinţi şi pe copii s-o ia în sus pe o scară, spre magazia de depozitare de la mansardă. Tocmai ajunseseră în siguranţă, când valul de apă izbi clădirea. Întreaga structură s-a cutremurat. Uşile din faţă n-au putut să reziste asaltului. Parterul a fost imediat inundat.

Andrew şi Colin, aflaţi tot la capătul de sud al podului principal, fuseseră uimiţi atunci când valul de apă privit de Colin nu a reuşit să urmeze cursul râului şi a dispărut în spatele Centrului de Informare Turistică şi al aleii de promenadă. Câteva minute mai târziu, s-au uitat neajutoraţi cum, una după alta, maşinile erau luate de apă şi duse dincolo de pod, în jos.

Ceva îl sâcâia în subconştient pe Andrew şi acum şi-a dat seama ce era: miercurea trecută, când se îndrepta spre cântarea săptămânală din barul hotelului Wellington, aflase că râul Jordan, principalul tributar al râului Valency, trecea direct pe sub venerabila clădire printr-un vechi canal de evacuare din piatră. Acum, când el şi Colin nu primiseră nicio altă sarcină şi priveau cum întregul sat era înghiţit de mare, Andrew îi strigă lui Colin:

— Mă întorc în câteva minute. Trebuie să controlez ceva!

Colin aprobă din cap, dar nu-şi întoarse privirea de la potopul din faţa lui.

Andrew a pornit cu greutate în sus, pe strada Dunn, până a ajuns în spatele hotelului Wellington. Nu l-a surprins faptul că l-a găsit acolo şi pe proprietarul hotelului, Peter Williams. Williams privi în sus, îl văzu pe Andrew şi spuse:

— Nu va rezista. Pur şi simplu nu este construit pentru atât de multă apă.

— Trebuie să scoatem toată lumea afară, spuse Andrew.

— Soţia mea se duce deja din cameră în cameră, spuse Peter, dar în bar este jumătate din sat.

— Atunci va trebui să-i dai afară, spuse Andrew. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine, deşi nu-mi închipui că vor fi de acord să iasă în ploaia asta.

Peter avea dreptate; nu voiau să iasă. S-a auzit un murmur de indignare, dar mulţimea s-a împrăştiat. Andrew i-a urmat şi s-a îndreptat în josul străzii pentru a i se alătura din nou lui Colin. Peter şi soţia lui ieşiră din hotel pe o uşă din capul scărilor. Câteva clipe mai târziu, râul Jordan năvăli prin peretele de sus al hotelului, răzbătu prin etajul de dedesubt, şi se revărsă prin renumitul bar, sfărâmându-i grinzile, inundându-l cu patru metri de apă plină de grohotiş şi tone de noroi.

Elizabeth, asistenta sa şi cele două familii cu

copii aflate în mansarda Centrului de Informare Turistică au reuşit să-şi menţină moralul cu ajutorul poveştilor, jocurilor şi cântecelor improvizate, pentru a abate atenţia copiilor. Strategia avusese succes… până când, pe la ora cinci după-amiaza, un alt val masiv de apă şi grohotiş lovi clădirea.

Când Elizabeth văzu că apa se ridicase până la ultima treaptă a scării pe care o folosiseră, deschise cât putu lucarna şi împreună cu asistenta ei ajutară părinţii şi copiii să se suie pe partea cea mai de sus a ceea ce mai rămăsese din acoperiş.

Expusă la ploaia torenţială, stând călare pe vârful acoperişului Centrului de Informare Turistică, Elizabeth simţea că dacă nu s-au înecat din cauza inundaţiei, se vor îneca precis din cauza ploii. Vizibilitatea era zero. Aşa că atunci când un nou sunet a răzbătut prin vuietul râului şi prin bufniturile clădirilor care se prăbuşeau, Elizabeth s-a străduit să-şi dea seama de unde provenea: era o bătaie ritmică pe care o simţea vibrându-i în oase, nu numai în urechi.

— Şi abia apoi mi-am dat seama ce era acel sunet, va povesti ea mai târziu unui reporter. M-am simţit ca Radar O'Reilly în serialul *My A S*H*. Se apropiau elicoptere!

Centrul de coordonare a acţiunilor de salvare de la baza Aviaţiei Militare Britanice din Kinloss a răspuns rapoartelor poliţiei şi ale gărzii de coastă în legătură cu inundaţia din Boscasde prin trimiterea unor elicoptere de salvare de la baza

din Chivenor, aflată la optzeci de kilometri nord de Boscastle şi de la baza aeroportului Marinei Militare, aflată la Culdrose, la şaptezeci şi doi de kilometri depărtare către sud-vest. Primul a sosit elicopterul mare şi galben de salvare RAF Sea King, de tip Rescue 169. Câteva clipe mai târziu, un alt Sea King, un elicopter roşu cu cenuşiu, de tip RNAS 193, şi-a făcut apariţia dinspre sud de-a lungul coastei. Căpitanul de marină Pete McLelland, privind în jos din scaunul copilotului, a văzut cum un val mare, cafeniu, de apă a ţâşnit din port spre marea verde, strălucitoare.

Răspunzând raportului poliţiei, elicopterul galben RAF a plecat pentru a se ocupa de un atac de cord ce fusese anunţat. RNAS 193 se cufundă apoi în gura văii; ceea ce putea fi văzut acolo jos i-a îngrozit pe oamenii din elicopter. Valea, din coastă în coastă şi în ambele direcţii – într-adevăr întreg satul – era un imens râu turbat. McLelland se adresă prin radio centrului de salvare din Kinloss: „Transmiteţi tuturor serviciilor de urgenţă. Este un incident major, repet, incident major. Cerem ajutorul tuturor echipajelor de aviaţie în stare de aşteptare şi tuturor echipelor de urgenţă de la sol, întrucât suntem în primejdie de a pierde localitatea Boscastle şi pe toţi oamenii aflaţi acolo”.

Planând la doar cincisprezece metri deasupra acoperişurilor, Rescue 193 a salvat o familie de patru persoane de pe o proprietate aflată în apropierea podului. De-abia eliberaseră uşile

elicopterului când Michael McLelland văzu ceva care îi strânse inima: două fetiţe îmbrăcate în bluziţe roz şedeau pe rămăşiţele unei structuri despre care avea să afle mai târziu că fusese Centrul de Informare Turistică, o clădire distrusă care s-a aflat în prima linie de apărare împotriva tonelor de apă care au năvălit prin vale.

Anne Trelissick era în bucătăria ei pavată cu dale de piatră a casei de la fermă, bând ceai şi încercând să scape de ultimele frisoane cu care se luptase. Asculta programul de după-amiază al postului local de radio, când auzi la ştirile de ultima oră că drumurile din jurul localităţii Boscastle se închideau din cauza inundaţiei. Cu toate că ploaia fusese puternică sus pe dealuri, deasupra oraşului, nu era nici cel mai mic indiciu că se întâmpla ceva groaznic jos în vale. Prima reacţie a lui Anne a fost scepticismul. A doua a făcut-o să pornească ca fulgerul prin ploaie către grajdul din care Roger curăţa bălegarul.

— Roger! Unde este Lilly?

— Într-o lume a ei, presupun, spuse soţul zâmbind. Apoi văzu teama din ochii soţiei lui. Annie. Ce s-a întâmplat?

— A spus la radio că Boscatle e inundat. Lilly mi-a spus că se duce azi să vâneze tritoni în vale. Nu s-a întors.

— Lilly e o fată deşteaptă şi plină de resurse, Anne.

— Roger! Valea e inundată; poate fi oriunde!

— Mă voi ocupa de asta, spuse el, lăsând furca

jos.

Roger Trelissick era foarte calm din fire şi în timp ce nevasta lui se îngrijora tot timpul în legătură cu fiica lor, Roger stătea liniştit. Cu toate acestea, acum se urcă în automobilul lor de teren şi porni în goană pe drumul de la fermă. Pentru prima oară în viaţa sa era îngrijorat pentru fetiţă. Exact dincolo de biserica Minister, unde începea poteca ce cobora la râu, frână şi o luă la fugă cât putu de repede prin pădure, strigând-o pe cea mică pe nume. Dar înainte de a fi coborât două treimi din drumul prin vale, urechile i-au spus ceea ce inima refuza să admită: valea era inundată. Somnorosul râu Valency devenise rău, un adevărat distrugător.

Când Andrew se reîntoarse de la Wellington, a fost încântat la culme la vederea celor două elicoptere ce apăreau dinspre port. Însă Colin nu era de văzut nicăieri. Privi în jur în întunericul de nepătruns şi zări undeva spre sud licărirea unei jachete de gardă de coastă, în direcţia casei Nicolei. Colin se prindea de ce putea pentru a se reîntoarce în amonte. Andrew îşi făcu cu greu drum în jos ca să-l ajute.

— A trebuit să controlez casele, spuse Colin cu răsuflarea întretăiată, când au ajuns pe un teren mai înalt. Cred că sunt goale toate.

— Crezi? întrebă Andrew.

— Sper, spuse el între două respiraţii. Nicola.

Capul lui Andrew se întoarse de parcă fusese electrocutat.

— Ce-i cu ea?

— Am încercat să o scot, dar era hotărâtă să salveze pe cineva care se numeşte Ella, strigă Colin peste zgomotul produs de unul dintre elicopterele ce planau acum deasupra lor. Nu ştiu despre cine vorbea. N-am putut s-o conving să vină cu mine. A spus că va fi în regulă. N-am putut face mai mult. Priveşte, spuse el, întorcându-şi capul în josul râului.

Andrew privi şi înlemni.

Departe în jos, de-abia putu zări casa Nicolei – sau ce mai rămăsese din ea. Râul îşi crease drum prin zidul din faţă, la nivelul parterului. Uşa, cele două ferestre cu mai multe geamuri, totul dispăruse, lăsând în loc doar o gaură imensă cu etajul de sus suspendat deasupra sa.

— Trebuie să o găsesc, spuse Andrew. Vru să se arunce în apă, dar Colin îl înşfacă.

— Nu fi idiot! strigă el. Fie este în siguranţă, fie s-a dus, dar nu poţi face nimic pentru a schimba situaţia. Doar Dumnezeu ştie câte vieţi am pierdut deja!

Andrew ştia că acesta avea dreptate. N-ar fi avut nicio şansă. Simţi cum îl cuprinde o groază zdrobitoare: Nicola putea să fi dispărut.

— Andrew!

Privi în susul dealului, de unde se auzea glasul. Chiar dincolo de cordonul de avertizare al poliţiei, Roger se dădea jos de pe ATV.

— Ai văzut-o pe Lilly? strigă tatăl ei.

Andrew privi din nou ruinele casei Nicolei şi

apoi îşi târî picioarele în sus pentru a se întâlni cu Roger.

— N-am văzut-o de azi-dimineaţă. Ne-am plimbat puţin. Spunea că se duce în susul văii.

— Dumnezeu s-o ocrotească. Nu e nicăieri.

— Ai fost în zona de pădurii Minister?

— Am încercat, dar podul a dispărut. Tot fundul văii până acolo este sub apă! Speram că este cu tine. Sau cu Nicola.

— Nicola era singură atunci când Colin a văzut-o cu puţin timp în urmă.

Chipul omului trădă, pe rând, mai întâi speranţă, apoi disperare. Chiar în dimineaţa asta, Andrew şi Lee se plimbau voioşi pe pajişte, de-a lungul malului liniştit în plin soare… Şi, deodată, Andrew şi-a dat seama.

— Roger! strigă el.

Fermierul tocmai se urca din nou pe ATV.

— S-ar putea să ştiu unde e! Andrew porni în goană în sus, pe deal. Putem ajunge la râu pe vreun drum aflat mai jos de ferma ta? întrebă el în timp ce se urca pe ATV, instalându-se călare pe locul din spatele prietenului său.

— Râul Jordan a inundat drumul. Poliţia a închis tot. Va trebui să ne ducem pe un traseu ocolitor. Unde e?

— Roger, trebuie să înţelegi că este doar o bănuială, da? Are un copac preferat

Un stejar mare, contorsionat, lângă râu, aproape de stăvilar. Îi place să se caţere în acel copac şi să citească. Ca şi cum ar crede că ea şi

copacul sunt prieteni.

Roger porni ATV-ul.

— Ţine-te bine!

Andrew apucă mânerele de lângă coapsele lui şi porniră în goană în sus, în direcţie opusă, pe drumul principal. Curând, coborau rapid dealul prin câmpiile despre care Andrew ştia că erau ale lui Roger.

— Ai vreo frânghie la fermă? strigă Andrew în urechea lui Roger.

Roger se mulţumi să aprobe din cap şi se îndreptară în mare viteză peste câmpii şi pe drumuri de ţară. Se opriră lângă unul dintre şoproane. Încă mai ploua, dar nu cu aceeaşi intensitate ca înainte. În câteva clipe, Roger s-a întors cu o roată mare de frânghie pe umăr.

— Unde este copacul? strigă el în timp ce porneau din nou ca o rachetă.

— Mai jos de podeţ, chiar deasupra stăvilarului.

— Va trebui să coborâm prin pădure pe jos!

Roger se opri în cele din urmă la marginea unui hăţiş cu tufişuri şi copaci şi se afundă în pădure. Andrew îl urma. Cei doi s-au pitulat prin lăstăriş şi au coborât coasta abruptă a văii. Când au ajuns la râul agitat, Andrew nu mai fu în stare să recunoască ceva.

— Unde este stăvilarul? strigă el.

— Jos, acolo, îi răspunse Roger, arătând spre vârtejul de apă şi de grohotiş ce se vedea mai jos de ei.

Andrew porni în amonte, apucându-se de ramuri ca să aibă stabilitate în mocirla plină de noroi şi de frunze, de pe coasta dealului. Roger era chiar în spatele lui. Câteva minute mai târziu, Andrew se opri. Sub ei, ţinându-se cu încăpăţânare cu rădăcinile în pământ, era copacul lui Lee. În jurul lui se învolbura un torent de apă maronie pe care plutea o spumă albă. Zgomotul era incredibil. Nu exista nicio posibilitate ca Lee să-l audă dacă o striga, aşa că se uită prin ploaie în căutarea vreunui semn al ei în coroana copacului. Căută fără niciun rezultat până când vântul se înteţi şi scuturǎ frunzele, iar acolo, între două ramuri, era o fetiţă în pantaloni scurţi kaki şi o bluză de bumbac. Se ţinea strâns de o umbrelă albă cu picăţele roşii.

Nicola stătea în picioare pe un scaun cu spătar înalt în faţa şemineului, scoţând de pe perete frumosul tablou de Laura Knight, *Ella*, *nud şezfând*, când râul smulse din ţâţâni uşa din faţă şi o prăvăli în cameră. Când un val de aproximativ un metru de apă neagră ca tuşul ţâşni în cameră, Nicola sări de pe scaunul fragil. Câteva clipe mai târziu, când ajunse la scara ce ducea la atelier, cu portretul sub braţ, amândouă ferestrele din faţă făcură implozie.

Cum apa creştea rapid, s-a străduit să urce până la atelier. Sus luă o cârpă de pe podea şi înveli tabloul în ea, strângându-l apoi la piept, pentru că acesta reprezenta singura ei legătură materială cu Sir Michael.

Stătea în picioare la fereastra lungă. Afară, podeţul din piatră era sub apă. Maşini, dubiţe, lăzi de gunoi, chiar şi venerabila cabină roşie de telefon public care se afla vizavi de hotelul Wellington alunecau rapid prin faţa ei, luate de apă. Se simţi dintr-odată foarte singură; pe Randi îl lăsase cu personalul muzeului, atunci când i-a trimis afară, pe terasa de deasupra clădirii. O întrerupere de curent aruncase muzeul fără ferestre într-un întuneric beznă şi opri încercarea lor de a salva exponatele. Acum, sub privirile ei, mobila se lovea de pereţi în timp ce apa năvălea în vârtejuri prin camera de zi. În ciuda volburei de jos, se simţea în siguranţă în podul ei solid de pescari.

Iluzia dură poate vreo două minute. Ieşind în viteză din întuneric la suprafaţa râului agitat, un copac întreg, mare cât un autobuz, se repezea direct spre casă. O apucă pe *Ella* şi fugi în spatele mansardei, ragându-se ca trunchiul să alunece în altă parte.

Dar rugăciunile ei au rămas fără răspuns.

Andrew îl apucă pe Roger de umăr şi îi făcu semn către stejarul din mijlocul viiturii. Chipul lui Roger trecu de la disperare la o uşurare aproape sfâşietoare, când văzu şi el umbrela. În timp ce Roger încerca zadarnic să o strige pe nume pe fiica sa, Andrew studia curentul. Era o problemă de arhitectură, îşi dădu el seama: o problemă de unghiuri şi forţe. După câteva minute de calcule în gând, porni cu greu în amonte, trăgând frânghia

după el. Ideea era să fixeze frânghia de un copac de pe-acolo şi unul dintre ei să se ducă în aval cu frânghia, până la copacul lui Lee. Dacă reuşeau să ajungă la el şi să o dea jos pe Lee, puteau să o aducă la coasta dealului în siguranţă.

Avu loc un scurt schimb de strigăte despre cine va rămâne pe mal şi cine va merge cu frânghia. Însă Roger era mult mai mare şi mai puternic decât Andrew, astfel că au căzut de acord că el trebuia să fie cel care să rămână la capătul de sprijin al frânghiei. Prinseră un capăt al frânghiei de un anin tânăr. Andrew răsuci celălalt capăt în jurul taliei sale, asigurându-l cu un nod ce se desfăcea uşor. Apoi intră în râu.

Planul său era să se lase uşor în râu, să alunece în jos şi să-şi folosească picioarele pentru a frâna ori de câte ori era împins într-o parte. Această strategie a funcţionat poate vreo douăzeci de secunde, căci grohotişul de sub suprafaţa apei îl făcu să alunece, iar el se răsuci la capătul frânghiei, deasupra şi sub apă, până când picioarele lui găsiră pe ce să se sprijine şi el ieşi din nou la suprafaţă. Principalul avantaj al acestei manevre neintenţionate a fost că Lee l-a văzut.

— Drew! strigă el.

— E bine! Coboară!

— În niciun caz!

Andrew se concentra asupra unui loc sigur pe care să calce, apropiindu-se centimetru cu centimetru de copac. Bolovanii de pe fundul apei erau în continuă mişcare. De-abia îşi proptea

piciorul pe un bolovan, că imediat era măturat de sub el.

După cam zece minute de zbatere, Andrew se apropie de copac. Tatăl lui Lee dădu drumul la ultima porţiune de frânghie şi o reglă perfect la timp. Andrew se izbi de trunchiul copacului, îşi recăpăta răsuflarea şi începu să se caţere spre Lee.

Trunchiul masiv al copacului se rupse şi izbi partea din faţă a casei Nicolei. Întreaga clădire se zgudui. Nicola se ţinea de balustrada din partea de sus a scării când casa se clătină. Nu avea de unde să ştie cât de mult va rezista structura, dar ştia că trebuie să fugă. Însă avea doar o posibilitate de a ieşi: să coboare pe scară. Şi parterul era inundat până la tavan.

Când auzi elicopterele de salvare huruind deasupra văii, capul ei se ridică instinctiv în sus şi văzu, în sfârşit, cum putea să scape. Puse pe şevalet portretul înfăşurat şi, cu ochii strânşi puternic, aruncă scaunul de lemn prin geamul lucarnei vechi din acoperişul din spate, înclinat, al mansardei. Apoi legă în jurul gâtului cârpa în care era înfăşurată *Ella* şi, recunoscătoare în sfârşit pentru înălţimea ei, se trase afară pe acoperişul ud din ardezie.

Andrew tocmai reuşise să o facă pe Lee să coboare printre ramurile copacului spre apa învolburată şi spre frânghie când auzi un strigăt.

— Andrew!

Se uită printre ramuri şi îl văzu pe Roger

năpustindu-se cu furie în susul coastei şi, o clipă mai târziu, îşi dădu seama de ce: un alt val de apă se rostogolea prin valea îngustă. Fără niciun efort, valul umflat rupse copacul tânăr care ţinea frânghia mai sus de pământ. Andrew desfăcu nodul de la talie şi privi cum frânghia aluneca rapid printre crengi, ca o gută de undiţă agăţată de o balenă prinsă în harpon.

— Vezi? ţipă Lee, şi pentru o fracţiune de secundă, Andrew şi-ar fi dorit să o strângă de gât pe fetiţa aia deşteaptă. În schimb, se suiră mai sus în venerabilul stejar bătrân.

S-au aşezat acolo. Roger dispăruse.

— Unde e tata? strigă Lee, ţinându-se strâns de cămaşa udă leoarcă a lui Andrew. Iar Andrew se ruga ca nu cumva Roger să fi fost luat de şuvoi.

Ceea ce nu ştia Andrew era că Roger auzise elicopterele planând mai departe în aval. Se căţărase înapoi pe coasta dealului spre ATV-ul său. La marginea pădurii, aruncă într-o grămadă nişte frunze, ramuri de copac doborâte şi un snop de fân de-abia cosit. Apoi turnă pe grămadă jumătate din combustibilul său din rezervor şi-i dădu foc. Urmă o flacără înaltă şi apoi un nor gros de fum care se ridica de la frunzele şi fânul umed ce ardeau.

Copilotul unui elicopter de la RAF St Mawgan a fost cel care a observat fuiorul de fum din vale. Tim Llewellyn îl bătu pe umăr pe pilot şi îi făcu semn în jos. La vreo treizeci de metri dedesubt, lângă focul fumegând, un bărbat arăta înnebunit

către vest, spre centrul văii Valency inundate.

Llewellyn cercetă atent coronamentul copacilor, în timp ce pilotul înclină foarte mult elicopterul şi-l coborî mult în vale, după care rămase în planare. Apoi, în mijlocul masei verzi şi brune care era fundul văii, apăru ceva roşu. În mod bizar, un bărbat într-un copac mişca într-o parte şi-n alta o umbrelă deschisă roşu cu alb. Spre surprinderea lui Llewellyn, dintre frunze, alături de bărbatul cu umbrela, apăru un copil. Llewellyn îi comunică prin radio celui din spatele elicopterului care manevra vinciul să se pregătească de coborâre.

În câteva clipe, acesta din urmă, Robbie Campbell, era jos. Campbell se echilibră pe o ramură şi o strânse în siguranţă la pieptul său pe fetiţă, apoi semnală să fie tras în sus. Urcau, învârtindu-se uşor în contracturent, până când un alt membru al echipajului îi trase pe amândoi prin uşa laterală. Apoi Campbell coborî din nou să-l ia pe bărbat, şi Andrew m şi el cărat în elicopter.

În câmpia de lângă focul fumegând, Roger Trelissick dădea din mâini, ca un nebun. Apoi se aşeză în iarba udă şi începu să plângă.

Lee se agăţa de cămaşa udă a lui Andrew ca o lipitoare de o stâncă, atunci când elicopterul îi coborî pe terenul de fotbal din partea de sus a oraşului, ca pe toţi ceilalţi care fuseseră transportaţi pe calea aerului. Nişte voluntari i-au condus la casa parohială, unde Janet Stevenson, preoteasa, i-a copleşit cu atenţie, le-a servit ceai

fierbinte şi le-a găsit haine uscate. Andrew şi-a dat seama, cu totul neaşteptat, de parcă cineva îi apăsase un comutator, că era complet epuizat. Se înfundă într-un fotoliu, iar Lee, acum uscată, se încolăci la pieptul lui. O ţinea acolo cu tot dragul, ca şi cum ar fi reprezentat viaţa însăşi.

Dar dragostea lui pentru Lee şi bucuria de a o fi găsit nu puteau să-i alunge groaza cu care se gândea la Nicola. Femeia despre care ştia acum cu claritate absolută că este iubirea vieţii lui, jumătatea potrivită a inimii lui zdrobite, nu fusese văzută sau auzită de ore întregi. Şi ştia că nu este nicăieri prin apropiere, oricât de puternică pretindea ea că era.

Colin apăru pe neaşteptate cu o dubiţă şi începu să mute supravieţuitorii din casa parohială la primăria de la capul străzii Fore, de unde cei care aveau nevoie de îngrijiri medicale erau duşi la clinica din Camelford, iar cei care aveau nevoie de adăpost erau transportaţi la centrul sportiv de acolo.

Roger şi Anne ajunseră la primărie ocolind kilometri întregi pentru a evita drumurile care fuseseră blocate de poliţie. Lee dormea în braţele lui Andrew. Ambii părinţi au îngenuncheat pe podea de fiecare parte a covoraşului pe care şedea Andrew ţinând-o în braţe şi, cu multă blândeţe, o mângâiau pe păr şi pe picioarele ei subţiratice, până când s-a deşteptat.

— Mamă! Tată! A fost aşa de grozav! Ar fi trebuit să fiţi şi voi acolo, în copacul meu!

Andrew zâmbi. Anne stătea în picioare şi îşi luă în braţe fetiţa deşirată, apoi spuse:

— Hai acasă, Drew. La noi, acolo, e uscat.

— Trebuie să o găsesc pe Nicola, răspunse el şi Anne aprobă din cap.

— Fă-o pentru noi toţi, spuse Roger. Lilly are nevoie de ea.

Apoi plecară şi Andrew simţi o durere în suflet văzându-i ca pe un tot: mamă, tată, fiică… familie.

Andrew tocmai plecase de la primărie şi o coti în josul străzii Fore, către ruinele satului, când ea apăru în dubiţa ce venea de la casa parohială. Se dădu jos din maşină, strângând la piept un pachet acoperit cu o zdreanţă şi privi în jurul ei, clipind din ochi, ca şi cum fusese lăsată pe altă planetă. Andrew avea să-şi amintească acest moment întreaga viaţă. O ajunse din urmă tocmai când ea intra în primărie.

— Nicola…

Ea se întoarse spre locul de unde şi-a auzit numele. Privi o clipă cu ochi stinşi, apoi i se luminară. Un zâmbet îi apăru pe faţă de undeva din adâncul fiinţei ei şi îl menţinu pe chip o clipă. Apoi începu să se lase uşor în jos.

Andrew o prinse de subsuori şi o ridică spre el.

— Nicola, spuse el din nou.

— Am salvat-o, îi spuse ea cu capul pe umărul lui.

— Bineînţeles că ai salvat-o, spuse el liniştit. Habar nu avea despre ce vorbea ea.

După ce au fost hrăniţi de voluntari şi după ce şi-au primit înapoi hainele uscate, au petrecut noaptea unul lângă altul, înveliţi cu pături, pe saltele de gimnastică, în centrul de sport şi sănătate din Camelford, împreună cu zeci de alte persoane. Deşi era uscată şi îi era cald, Nicola tremura necontrolat. Andrew o cuprinse în braţe şi o ţinu strâns până când a încetat să mai tremure şi a adormit. Apoi dezveli pachetul şi înţelese pe cine salvase ea.

ece

Marţi, 17 august, a fost o zi nemiloasă. Vremea rea trecuse, dimineaţa începuse însorită, caldă şi anormal de limpede. O zi perfectă pentru turişti, dar singurii oameni ce se mişcau în partea de jos a satului erau lucrătorii de la serviciile de urgenţă.

Nicola şi Andrew stăteau în picioare la marginea drumului principal, în capătul în care începea drumul în zigzag, cam la mijlocul dealului de deasupra portului. Deşi li se spusese că poliţia izolase zona, ei se întorseseră de la Camelford la Boscastle, făcând autostopul. Nicola fusese de neclintit, insistând să se reîntoarcă. Acum cei doi, împreună cu alţi câţiva, încercau să înţeleagă scena ce li se înfăţişa. Nimeni nu a scos o vorbă. Singurul sunet era vuietul estompat al râului, ce curgea în continuare rapid şi murdar prin aşezarea răvăşită, deşi nu mai atingea cota de inundaţie. Drumul principal prin partea de jos a satului supravieţuise, dar podul pe care se

continua drumul deasupra râului fusese lipsit de majoritatea balustradelor de protecţie din piatră. La hotelul Riverside şi, de altfel, la toate clădirile care se puteau vedea în depărtare, uşile de la parter fuseseră smulse, iar ramurile de copaci atârnau de acolo ca nişte gheare. Podul de jos nu se mai vedea deloc, fiind îngropat sub un maldăr de copaci şi de maşini.

— Este acolo, o auzi Andrew pe Nicola spunând.

— Ce anume?

— Casa mea. La poalele dealului, poliţia interzicea tuturor să treacă podul. Nicola îl apucă pe Andrew de braţ. Hai, zise ea hotărât, conducându-l la o potecă ce ducea spre coastă. Ne vom întoarce pe aici.

— De ce? N-a mai rămas nimic acolo jos.

— Trebuie s-o iau pe Lee.

— Lee este acasă, Nicola, spuse el blând, întrebându-se dacă Nicola nu era încă în stare de şoc.

Ea se opri şi se întoarse cu faţa spre el, cu o mână în şold, cu o sprânceană ridicată.

— Tabloul cu ea!

— Aha. Bine.

— Cum ai ajuns să fii profesor? Acţiune pozitivă pentru confuzia fără speranţă?

— Nicola?

— Ce e?

Andrew zâmbi.

— Ce bine că te-am regăsit, iubito.

Spre marea lui surprindere, ea făcu un pas în faţă, îi luă faţa în mâini şi-l sărută

— Mulţumesc, spuse ea. Hai să pornim acum!

Când au ajuns la ţărmul stâncos, au apucat-o pe altă potecă ce cobora spre intrarea în port. Cu Nicola în faţă, mergeau aplecaţi în spatele clădirilor, ca să nu fie văzuţi de poliţie. Se mergea încet, înaintând cu greutate prin noroiul urât mirositor. Amândoi erau îmbrăcaţi cu hainele pe care le purtaseră în ziua precedentă – Andrew era cu hainele lui de lucru la construirea gardului şi bocanci. Nicola avea pantaloni negri, sandale şi o bluză de bumbac cu însemnele muzeului. În câteva minute au fost din nou murdari din cap până-n picioare.

Când au ieşit în sfârşit din umbră şi au trecut de cotitură, Nicola a rămas cu gura căscată. Acolo unde ieri fusese o casă demnă să apară pe o carte poştală, acum nu mai era nimic decât o gaură mare, în care era proptit un trunchi imens, plin de noroi.

— Dumnezeule, ce-o mai ţine ca să nu se prăbuşească? întrebă Nicola.

— O construcţie din stâlpi şi grinzi, răspunse Andrew. Zidurile din piatră funcţionează doar ca umplutură; stâlpii şi grinzile sunt cele care o ţin în picioare. Dacă sunt intacte, structura va supravieţui. Problema e că nu putem şti în ce condiţie sunt stâlpii dacă nu ne ducem înăuntru.

Andrew privea în interiorul întunecat când auzi strigăte din aval. Bărbaţi cu caschete galbene

le făceau semn cu mâna. Nicola se repezi înăuntru, căţărându-se peste copac pentru a ajunge în fundul casei.

— Nicola! Nu ştiu dacă…

— Nici eu nu ştiu, dar o iau pe Lee! Opreşte-i pe caraghioşii ăştia!

Lumina zilei ajungea la treptele din piatră tocită prin gaura din acoperiş, în timp ce Nicola se strecura în sus pe scări. Îi sări inima din piept când ajunse sus şi văzu portretul lui Lee, curat şi uscat, sprijinit de perete. Apucă de pe pat cuvertura, o înfăşură în jurul pânzei şi porni înapoi, în jos, pe scări. Dar treptele erau pline de noroi şi nici nu ajunsese la jumătatea scării când picioarele îi alunecară de sub ea. Disperată să protejeze pictura, se răsuci şi căzu greu pe o parte, aterizând pe marginea ascuţită a treptelor din piatră şi alunecând până jos, în noroi. Simţi durerea în tot corpul. Stătu nemişcată o clipă, de-abia respirând.

Andrew a fost lângă ea în câteva secunde.

— Eşti bine?

— Nu, spuse ea negând din cap, dar Lee este. Cred că mi-am fracturat o coastă.

— Respiră adânc, îi ordonă Andrew.

Trase adânc aer în piept şi apoi îl expiră.

— Nicio schimbare? întrebă Andrew.

— Nu.

— Bine. O durere ascuţită ar putea însemna că ai o coastă ruptă, care poate perfora un plămân, dacă te mişti. Acum hai să ieşim de aici.

De-abia au ieşit poticnindu-se prin arcada zdrenţuită a zidului din faţă, când sosi un poliţist, purtând jacheta sa galbenă reflectorizantă.

— Hei! Ce credeţi că faceţi aici?

— Îmi vizitez casa. Ce credeaţi că fac? se răsti Nicola.

— Locuieşte aici, spuse Andrew, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Poliţistul se uită la ruina din spatele lor şi spuse apoi, aproape blând.

— Nu mai locuieşte. Ascultaţi, nu putem lăsa oamenii să încerce să intre în clădirile care sunt pe cale să se prăbuşească. Mă tem că toată lumea trebuie evacuată.

Nicola se îmbună şi cei trei urcară poteca spre drumul principal. Andrew ducea pânza învelită.

— Încotro vă îndreptaţi? întrebă ofiţerul atunci când au ajuns la pod.

Suferind de durere şi epuizată emoţional, Nicola se uită într-o parte, apoi în cealaltă, şi spuse:

— Nu ştiu. N-am unde să mă duc. Pe obrajii ei şiroiau lacrimi prin murdărie.

— Ba da, ai, spuse Andrew, luând-o de mână. Şi o conduse spre drumul care ducea în partea de sus a satului.

De-abia ajunseseră la drumul în zigzag de deasupra portului, când îi găsi Roger.

— E mai greu să dau de voi doi decât de vagabonda aia mică a mea. Am fost până la Camelford şi înapoi, încercând să vă localizez.

Cineva de la fermă vrea să vă vadă. Camionul este în vârful dealului.

Se făcuse aproape patru, până să ajungă în sfârşit în curtea fermei Bottreaux. În bucătărie se auzeau voci animate şi se simţea aroma divină a fripturii din coaste de vită, când ei intrară prin uşa laterală a casei.

— Drew! Nicki! se repezi Lee la Andrew şi-l luă în braţe ca şi cum s-ar fi cocoţat în stejarul ei. Nicki îi zburlea părul lui Lee şi o umplea de sărutări.

— Şi ce pereche atractivă sunteţi, se auzi un glas. Arătaţi ca nişte luptători în noroi. Era Flora. Ea şi cu Jamie şedeau la capătul unei mese mari din lemn de pin din mijlocul bucătăriei, bând vin roşu din nişte pahare groase. Anne era aplecată la aragaz, controlând friptura. Când se îndreptă de spate, ţipă la ei. Afară! Afară din bucătăria mea, voi doi. Uitaţi cum arătaţi!

Andrew şi Nicola abia atunci realizară cât de jegoşi erau. Pantalonii lor erau plini de murdărie până la genunchi, iar restul hainelor erau încleiate în nămol uscat.

— Poate vreţi să faceţi o baie, spuse veşnic amabilul Roger.

— Nu înainte de a primi ceva de băut, protestă Nicola.

Jamie se ocupă de asta şi umplu încă trei pahare. Apoi îl ridică pe al său şi, brusc, de pe chipul lui bronzat de vânt, ce trăda semne de îmbătrânire, pieri orice urmă de neseriozitate.

— Ne-ai tras o sperietură soră cu moartea, fetiţo, i se adresă el Nicolei. Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti din nou cu noi. Slavă Domnului că suntem toţi aici şi teferi.

— Amin, frate, intonă Flora.

Andrew îi dădu un ghiont cu cotul Nicolei. El încă ţinea sub braţ tabloul acoperit. Ea îl privi şi înţelese, apoi luă pachetul, îl dezveli, şi puse tabloul cu Lee pe masă, în faţa lui Anne şi a lui Roger.

— Acesta era menit pentru aniversarea ta, dar poate că acum este timpul nimerit, şopti Nicola.

Anne îşi acoperi gura cu palma. Roger îşi strecură mâinile în jurul nevestei sale şi lacrimile îi şiroiră pe chipul său bătut de vânturi.

— Ce mişto e! strigă Lee.

— Annie! Eu n-am niciun fel de haine! Nicola stătea în picioare în capul scărilor învelită într-un prosop de baie mare şi alb.

— Asta e muzică pentru urechile bărbaţilor! îl auzi ea pe Jamie strigând şi apoi scoase un chiuit.

Anne strigă din dormitor:

— Vino aici, Nicki! întinsese câteva piese de îmbrăcăminte şi dădea din cap.

Anne era micuţă, iar Nicola nu. Astea sunt cele mai mari lucruri pe care le am, draga mea, îi spuse ea Nicolei când aceasta intră în cameră. Singurul lucru la care ne potrivim este măsura pantofilor. Noroc cu atât!

Se găsi o fustă lungă până la glezne dintr-un material subţire, imprimat, cu un cordon din

elastic şi o bluză tricotată galbenă, din lână de angora. Cu statura elegantă a Nicolei, nu mai rămăsese loc de imaginaţie. Îşi luă nişte pantofi fără tocuri pe care îi lăsase Anne şi coborî din nou în bucătărie. Andrew era acolo în haine curate, pe care i le adusese Roger.

— Iuuu, chiui Jamie când o văzu intrând. Se alese cu încă un ghiont de la Flora.

— Zi-i aşa, mitocan bătrân, îi spuse Flora, zâmbind.

— O, Doamne… Randi! spuse Nicola înlemnită.

— Nu te îngrijora, draga mea, zise Anne. L-a luat Colin, e-n siguranţă.

Andrew îşi strecură mâna în jurul taliei Nicolei, iar ea se sprijini de el, simţindu-se în siguranţă pentru prima oară din ceea ce părea să fie „pentru totdeauna”.

Cina a fost ca un eveniment după un dezastru, un amestec de bucurie ameţitoare de a fi supravieţuit şi de recunoaştere a faptului că unii dintre ei au fost atât de aproape să piară. Au mâncat în bucătărie, în jurul mesei mari, şi un radio cu baterii transmitea tot timpul programul postului local al BBC. Încetul cu încetul, rapoartele de ştiri de la Boscastle au devenit mai luminoase. Numărul de persoane despre care s-a crezut că sunt dispărute scăzuse simţitor. Nu au fost găsite trupuri nici în maşinile distruse, nici în clădirile care fuseseră cercetate. Reporterii începuseră deja să-l numească „miracolul Boscastle”.

Jamie şi Flora petrecuseră noaptea pe podeaua sălii de mese de deasupra birtului, împreună cu ceilalţi.

— Sunt prea bătrână pentru genul acesta de prostioară, se tângui Flora. Jamie recunoscu că a fost cea mai romantică noapte de care-şi putea aminti.

— Ori memoria ta este făcută praf, pufni Flora, ori ai nevoie de o viaţă mai bună!

— Sper că este a doua variantă, zise Jamie zâmbind. Flora îl strânse de mână pe sub masă.

Poliţia îi scosese din Cobweb dimineaţa. Jamie o îmbarcă pe Flora în furgoneta lui şi goniră pe lângă câmpiile de deasupra oraşului, când l-au întâlnit pe Roger în ATV-ul său. Roger i-a spus lui Jamie că are puţine şanse să ajungă acasă, astfel că i-a invitat pe amândoi să stea la fermă.

Au aprins lumânări când lumina de august începu să slăbească, dar după mâncarea bogată, vin şi stresul aproape continuu al ultimelor două zile, mesenii erau deja obosiţi pe la ora nouă. Flora fu cea care opri lucrările.

— Ei bine, nu ştiu ce doriţi voi, ceilalţi, dar eu sunt frântă. Unde tragem un pui de somn?

Andrew simţi că-l trage cineva de mânecă.

— Hai să mergem acasă, şopti Nicola.

— Eşti sigură? întrebă el.

— O, da, spuse ea zâmbind.

— Cearşafurile nu sunt curate, se scuză Andrew în timp ce dădea la o parte cuvertura de pe patul dublu antic din casa lui.

— E în regulă, spuse Nicola, trăgând peste cap bluza galbenă tricotată şi scoţându-şi fusta lui Anne. Se vârî în pat, ridică cearşafurile şi bătu uşor cu palma salteaua de lângă ea. El şedea.

— Andrew?

— Da?

— Mă iubeşti?

— Da. Te iubesc.

— Asta ai încercat să-mi spui pe strada Dunn în noaptea când am fugit, nu-i aşa?

— Da… deşi, ca să fiu cinstit, nu sunt sigur că ştiam cu adevărat atunci. Se întinse şi o sărută.

— Ştiu că şi eu te iubesc, Andrew. Dar mi-e frică de înnebunesc.

— Ştiu că ţi-e frică. Dar putem să o luăm încet. Nu vreau să te temi din nou.

— Andrew? zise Nicola ridicându-se. Când te întorci în Statele Unite?

— Niciodată.

— Poftim?

— Niciodată. Rămân aici. Îmi dau demisia de la Universitate.

Nicola îl privi lung.

— Andrew? întrebă ea din nou, e-n regulă dacă mă ghemuiesc lângă tine? Poţi? Doar să mă ţii în braţe?

El o trase în braţele sale, cu spatele făcut covrig pe pieptul lui, şi simţi cum îi dispare încordarea. Au adormit amândoi în câteva clipe.

Andrew prăjea ouă cu şuncă în timp ce Lee dădu buzna pe uşa casei, miercuri dimineaţă.

— A zis mama să-ţi spun s-a anunţat la radio că li se va permite oamenilor din partea de jos a satului să-şi strângă lucrurile de valoare în dimineaţa asta, puţin mai târziu! Unde e Nicki?

— Aici sunt, dulceaţă, spuse Nicola, ieşind din dormitor într-una din cămăşile lui Andrew şi fusta din seara trecută.

— Tot mama a zis că hainele tale vor ieşi din maşina de uscat în câteva minute.

— Te-ai gândit vreodată să faci carieră ca ştiristă? spuse Andrew morocănos. Nu-şi băuse încă ceaiul.

Lee îi aruncă o privire.

— Asta ar fi trebuit să fie ceva amuzant?

— Nu sunt niciodată amuzant înainte de prânz.

— Aici ai dreptate.

Era trecut de miezul zilei când Andrew şi Nicola au ajuns la pod. O mulţime de localnici speriaţi se învârteau pe acolo, în spatele unui cordon de protecţie, aşteptând ca poliţistul să-i lase să intre, dar era o întârziere. Pe drum erau autobuze ale televiziunii prin satelit şi reporterii mişunau peste tot.

Apoi aparatul portativ de emisie-recepţie al ofiţerului de poliţie cârâi. El murmură „Terminat” în aparat şi decroşă caseta, îndrumând pe toată lumea cu amabilitate să iasă de pe pod.

— Vă rog, spuse el, cu braţele larg deschise pentru a da lumea înapoi, mai sunt doar câteva minute. Soseşte prinţul, înţelegeţi, vă rog.

Un şir de vehicule negre ca de înmormântare ocoliră drumul în zigzag, coborâră dealul şi trecură rapid pe lângă cordonul de poliţie, traversând podul. Câteva minute mai târziu, prinţul Charles ieşi dintr-un Land Rover mare. Era foarte bronzat şi purta un costum cenuşiu-deschis, la două rânduri, dintr-o stofă ecosez. Prinţul făcu un semn cu mâna grupului de localnici strânşi pe partea cealaltă a podului şi fu imediat escortat de oficialităţi după colţul hotelului Riverside, care era acum o ruină, şi în susul dealului, către Cobweb.

— Să sperăm, spuse Nicola, că a venit să dea un ajutor. În afară de faptul că este prinţ moştenitor, de Ţara Galilor, este şi duce de Cornwall. Se spune că îi pasă foarte mult de Anglia rurală. Are ocazia să o dovedească.

Au stat acolo o clipă, pentru a privi spectacolul, apoi Nicola îi dădu lui Andrew un ghiont. Ofiţerul de poliţie lăsa lumea să intre pe pod.

— Hai, că aveam treabă de făcut. Şi au pornit în aval, către casa Nicolei. Pe malul celălalt, l-au văzut pe Colin lângă maşina sa de pază a coastei şi îl strigară.

— Staţi puţin, le strigă directorul muzeului.

Acesta deschise portiera din spate a maşinii şi Randi sări afară. Câinele ţopăi peste grămada de grohotiş care fusese cândva podul de jos şi încercă să se lanseze în braţele Nicolei.

— Nerecunoscător ce eşti, asta eşti! strigă Colin, zâmbind cu poftă.

— Mulţumesc, dragule! îi strigă Nicola, în timp ce încerca să-şi calmeze câinele, care acum sărea la Andrew cu acelaşi entuziasm.

Apoi au intrat în ruina care fusese cândva casa Nicolei.

Nicola terminase de împachetat cutia sa de pictură şi înghesuia acum haine într-o valiză, când Randi lătră, doar o dată. Nicola se uită îngrijorată spre Andrew.

— Vrei să vezi tu despre ce e vorba?

— Sigur. Porni spre treptele noroioase şi, după câteva clipe, o strigă. Nicola? E un domn care doreşte să te vadă.

Ea bombăni şi coborî. Apoi îl văzu.

— Tată!

Sir Michael stătea în picioare, adăpostit în gaura ce înlocuia zidul ei din faţă. Andrew era alături de el. Randi gâfâia fericit.

Plină de noroi, după ce trecuse peste copacul care zăcea în ceea ce mai rămăsese din camera ei de zi, Nicola ezita. Bătrânul îmbrăcat elegant făcu un pas înainte şi ea i se aruncă în braţe.

— Nicola, mulţumesc lui Dumnezeu. O, mulţumesc lui Dumnezeu. Asta este tot ce a putut spune. Ochii lui erau scăldaţi în lacrimi. Amândoi, bătrânul şi femeia, se agăţau unul de altul, de parcă s-ar fi înecat dacă renunţau.

Andrew habar n-avea ce se întâmpla.

Nicola văzu dezorientarea lui şi izbucni în râs.

— Andrew Stratton, permite-mi să ţi-l prezint pe Sir Michael Rhys-Jones, socrul meu. Fostul meu

socru, de fapt. Tată, el e Andrew, arhitect american, un formidabil constructor de garduri, şi el este bărbatul pe care îl iubesc.

Acum veni rândul lui Sir Michael să fie consternat, dar îşi reveni repede şi spuse:

— Nicola, îmi face mare plăcere, cu adevărat.

Andrew se plecă uşor, luă mâna întinsă a bătrânului şi spuse simplu:

— Sir Michael, plăcerea este de partea mea.

— Dar ce naiba cauţi aici? izbucni Nicola.

— Asta e fata mea – direct la obiect! spuse Sir Michael râzând. Ei bine, sunt aici cu Charles.

— Îl cunoşti pe prinţ?

— Da, draga mea. Am fost unul dintre consultanţii săi financiari în mare parte din viaţa lui de adult şi acum sunt membru al conducerii trustului prinţului. Există şi alte legături care mi-au dat posibilitatea să-l conving să-mi permită să particip şi eu la această vizită. Eram disperat să aflu cum eşti, iar autorităţile locale nu aveau habar. Ascultă, Nicola, fereşte-te de locul acesta în viitor. E periculos.

Nicola aprobă din cap. Bătrânul se întoarse şi porni în aval, spre pod şi spre anturajul prinţului. Andrew nu o văzuse niciodată atât de fericită pe Nicola.

— Drew!

Era Nicola. Începuse luna septembrie, iar ea adoptase porecla pe care i-o dăduse Lee. Se repezi să treacă podul inferior, acolo unde Andrew şi Jamie lucrau la refacerea Muzeului Vrăjitoriei.

Flutură o scrisoare pe care o ţinuse strâns în mână.

— E de la tata!

Lui Andrew îi trebui ceva vreme ca să se obişnuiască cu faptul că Nicola îi spunea fostului ei socru „tată”, dar acum zâmbi şi se aşeză pe o piatră.

— Ascultă! îl rugă ea.

Draga mea Nicola.

Din raţiuni plictisitoare legate de fiscalitate, am făcut toate cele necesare pentru a doña Casa Trevega şi pământurile aferente Trustului Naţional. Dar am făcut acest lucru cu condiţia de a rămâne în posesiune temporară pe viaţă, atâta vreme cât familia mea locuieşte acolo. Te-am numit pe tine drept locatarul din familie. Te-am numit pe tine şi pe fiica mea drept beneficiari. Jeremy nu mai este angajat la firma mea şi eu nu-l mai recunosc drept fiu. Am depus o sumă de bani în contul lui cu promisiunea că va renunţa la orice pretenţie asupra Casei Trevega sau asupra domeniului meu. A acceptat aceşti termeni. Nimeni după iubita mea soţie nu a iubit Casa Trevega aşa cum ai iubit-o tu, Nicola, şi trebuie să fie a ta. Fiica mea este de acord.

Am cercetat – şi sper că mă vei ierta – condiţia lui Andrew Stratton. Ai ales bine. Aş dori să-l rog pe Andrew să înceapă imediat o cercetare şi o evaluare a proprietăţilor ce aparţin Casei Trevega – casele, moara – şi să mă consilieze în privinţa restaurării lor şi a potenţialului lor ca proprietăţi

ce pot fi închiriate, tot venitul obţinut astfel revenindu-ţi ţie.

Te rog, anunţă-mă dacă acest lucru este acceptabil… şi te rog să spui da.

Cu dragoste statornică, Michael

Andrew zâmbi.

— Spune-mi despre Casa Trevega, Nicola.

Iar ea îi povesti, şezând lângă el pe o grămadă de pietre, bucuria revărsându-se din ea ca lumina soarelui.

Când termină, Andrew spuse:

— Crezi că aş putea termina mai întâi ceea ce fac aici? Se pare că treaba pe care o vrea Sir Michael va fi de lungă durată şi aş dori să-l invit pe Jamie să fie partenerul meu.

— Iar Flora şi Jamie ar putea avea una dintre căsuţe! spuse ea entuziasmată.

— Ce-i vom spune lui Lee?

Nicola îi făcu cu ochiul.

— Ea şi cu mine am plănuit deja ceva. Va petrece verile cu noi. Vrea să înveţe să picteze.

— Înţeleg. Deci ai presupus că eu aş fi de acord cu toate astea?

— Nu, n-am presupus. De aceea am introdus-o pe Lee ca argument decisiv, spuse ea cu un zâmbet răutăcios. Ştiu că eşti înnebunit după ea şi n-am vrut să risc.

Andrew o trase pe Nicola în braţele sale.

— Vino încoace. Îţi arăt eu ţie argument decisiv!

Epilog

Cele două femei şedeau pe pământ lângă o fântână primitivă, placată cu piatră brută, din care se prelingea un izvor. Erau doar la vreo câteva sute de metri distanţă de biserica Minister, în pădurea de pe lângă râul Valency. Era ultima noapte de fază descrescătoare a lunii, astfel că era întuneric beznă, dacă n-ar fi fost lumânarea care pâlpâia între ele.

Au venit aici câteva nopţi la rând, îndeplinind în linişte acelaşi ritual străvechi. Femeia mai în vârstă întinse mâna în apă, apoi o scutură deasupra capului femeii mai tinere.

— Amin, hetem, intona femeia mai în vârstă.

— Amin, hetem, repetă cea mai tânără.

— Voi, cei puternici şi cei bătrâni, continuă cea mai în vârstă. Fiţi martori că Flora şi Nicola se miruiesc, ca să putem fi măreţe ca şi voi. În septembrie! Peste tot şi aici!

Cele două femei şedeau liniştite ascultând sunetele şi spiritele locului – bufniţele, bursucii, cerbii şi vulpile. După un timp, Flora ridică rămăşiţele unei fotografii – cea din dormitorul Nicolei în care apăreau ea şi cei doi fraţi ai săi pe plajă – şi începu o incantaţie monotonă. Johnny Delucca, mort şi plecat să fii. Nicola Delucca, să fii întreagă în sfârşit.

Femeia mai tânără se alătură şi ea incantaţiei şi încet-încet aceasta crescu în volum, devenind mai puternică. După aproximativ zece minute,

Flora îşi ridică mâinile şi amândouă se opriră. Apoi luă ceea ce mai rămăsese din fotografie – doar capul fratelui mort al Nicolei – o rupse şi o aprinse în flacăra lumânării.

Ambele femei scoaseră un chiot. Atunci Flora strigă în noapte.

— Lucrarea s-a făcut. Să se aleagă praful!

Nicola se cutremură involuntar şi căzu pe-o parte.

Nu departe, în întuneric, Andrew Stratton încerca să se ridice în picioare, dar fetiţa de lângă el îl trase înapoi în jos.

— Drew! şopti Lee. E-n regulă. Aşa trebuie să fie.

Jamie puse un braţ în jurul prietenului său.

— Lasă lucrurile să se petreacă, băiete. Lasă magia să lucreze. Flora ştie ce are de făcut.

Mai sus pe deal şi dincolo de hotarul parohiei, Colin Grant, fără să ştie nimeni altcineva, legă două beţe mici – unul din curtea lui Andrew, celălalt de la fosta casă a Nicolei – cu un fir roşu şi le lăsă ca o ofrandă lângă mormântul secret al unei vrăjitoare ce fusese cunoscută ca mare meşteră în farmece de dragoste.

Apoi el se pierdu în întuneric.

Boscastle este bazată pe fapte reale?

WN: Boscastle este o localitate reală, foarte frumoasă, de pe ţărmul Atlanticului, aparţinând provinciei Cornwall, în extremitatea sud-vestică a Angliei. Iar inundaţia din 2004, descrisă adesea drept cea mai mare calamitate de acest tip din

istoria Angliei, este de asemenea reală. Potopul a acoperit o anumită parte a satului cu o cantitate impresionantă de grohotiş. În vara aceea, în mod absolut întâmplător, eu tocmai eram într-o călătorie de vreo 2000 de kilometri prin sudul Angliei şi am dormit o noapte în satul respectiv, chiar cu două zile înainte de inundaţie. De atunci „localnicii s-au străduit mult să refacă tot ceea ce a fost distrus, astfel încât astăzi cu greu mai poate cineva să îşi dea seama de dimensiunea dezastrului. E un adevărat miracol faptul că n-a murit nimeni. Acum doi ani am petrecut două luni în Boscastle, făcându-mi documentarea pentru roman, şi m-am împrietenit cu mulţi localnici, care se regăsesc, cu numele schimbate, în personajele romanului meu *Apă, piatră şi iubire*.

RD: Se pare că sunteţi interesat de arhitectură, fapt care este relevat prin personajul Andrew. Cum se explică asta?

RD: în ce măsură povestea potopului din

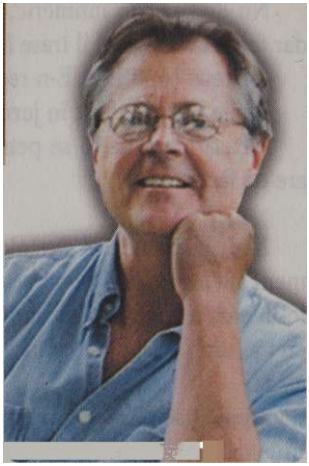

WN: Fiul meu este arhitect, iar eu am simţit întotdeauna o pasiune pentru acest domeniu, am ştiut că aş fi putut fi arhitect. În timp, am renovat şase case, inclusiv două care au fost construite pe la 1700. De asemenea, am studiat construirea gardurilor din piatră, temă care apare şi în romanul *Apă, piatră şi iubire*. Însă există un subiect mult mai larg, care m-a preocupat şi fascinat ani întregi. Este vorba de întrebarea „ce anume îi determină pe oameni să afirme despre un loc că îi face să se simtă acasă”. Care sunt elementele ce, odată puse laolaltă, ne dau sentimentul de apartenenţă la un anumit loc. Eu nu m-am simţit niciodată acasă în locul în care am crescut, adică în New York. Singurul loc în care m-am simţit pe deplin acasă este Anglia şi, de curând, insula din nord-vestul Pacificului pe care locuiesc acum. Am făcut îndelungi cercetări pentru cartea de nonficţiune *Anatomia căminului*, dar la momentul actual mă încântă foarte tare

scrierea de ficţiune.

RD: Cum aţi descoperit acel material despre vrăjitorie pe care l-aţi folosit în carte?

WN: Cornwall este un loc magic, de unde poţi să porneşti căutarea, un loc în care se păstrează tradiţiile foarte vechi. Pe de o parte, datorită izolării geografice a fost foarte puţin afectat de transformările religioase care au străbătut teritoriul britanic de-a lungul secolelor, astfel că a fost posibilă supravieţuirea practicilor ancestrale. Tradiţiile cornwalleze în ce priveşte magia au fost şi sunt destul de blânde, combinând respectul pentru tot ce este natural cu credinţa în puterile vindecătoare ale anumitor descântece şi practici.

RD: Şi cum aţi ajuns la povestea lui Andrew şi a Nicolei?

WN: în fiecare dintre romanele mele, la bază există o temă sau o întrebare care are o mare importanţă pentru mine. În romanul *Apă*, *piatră şi iubire*, este vorba de întrebarea: cum este posibil ca o femeie care a fost abuzată în copilărie să poată avea o relaţie normală, sănătoasă, plină de iubire şi de încredere cu un bărbat? Cercetătorii estimează că, în America, o femeie din patru a fost abuzată sexual în copilărie, însă procentul este probabil mult mai mare. Este o adevărată tragedie, iar cele mai multe dintre aceste femei nu-şi revin niciodată pe deplin. Poate că este nevoie de o calamitate la fel de mare care să rupă zidurile ce le înconjoară. Precum un potop.

henning

mankell

piramida

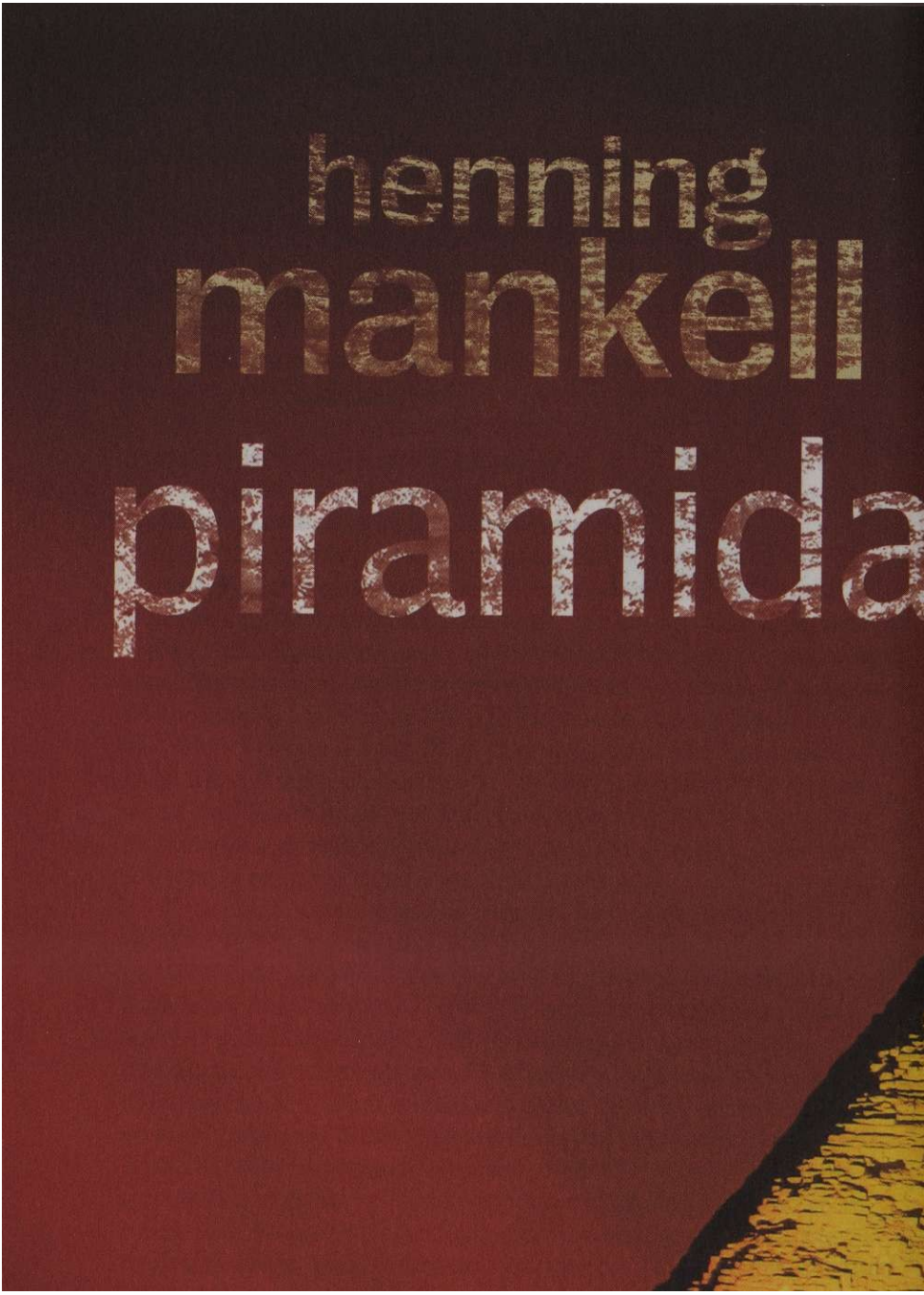

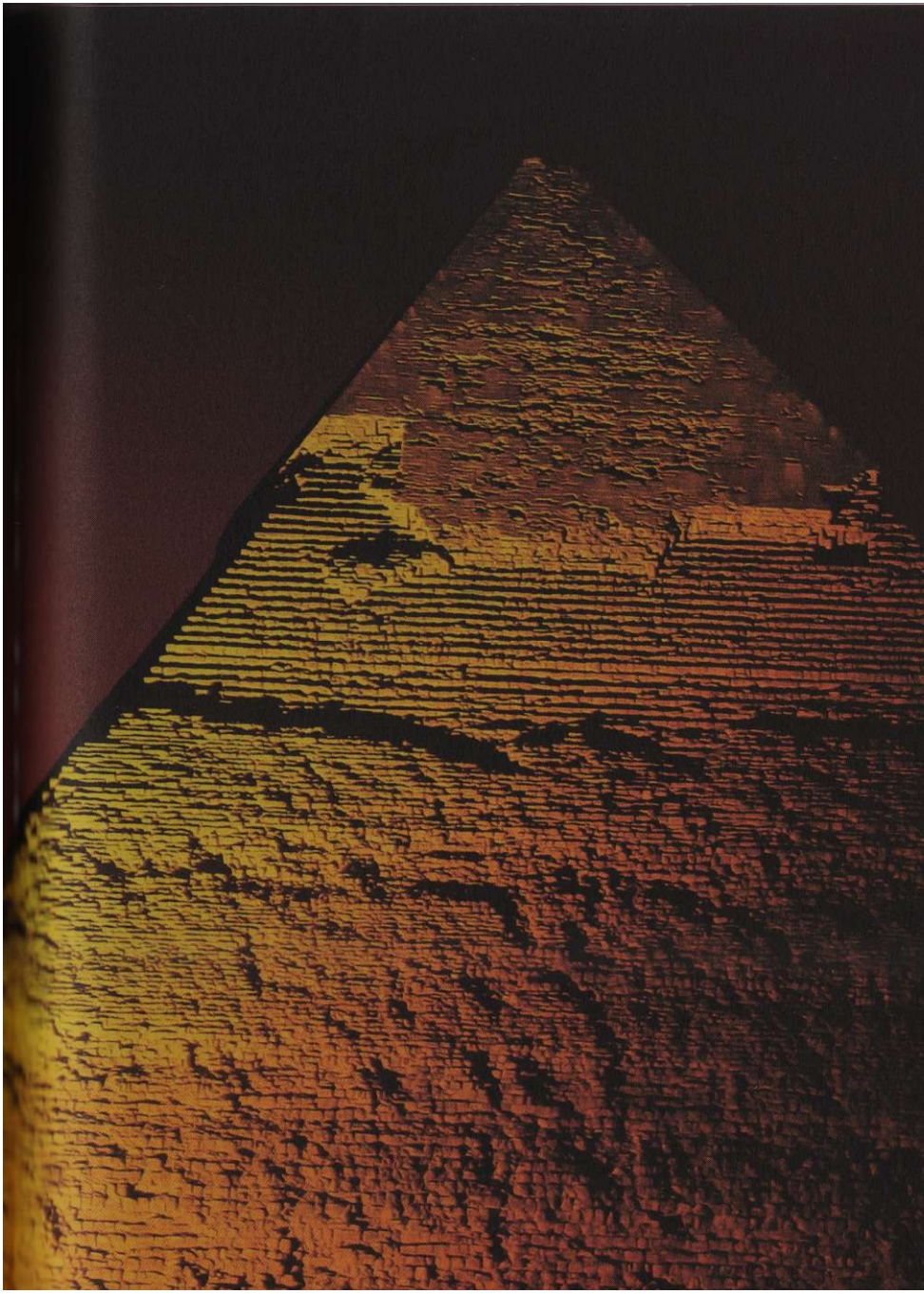

Omul din spatele lui, camuflat în întuneric, îşi lumină faţa cu o lanternă şi făcu semn că a înţeles.

Pilotul încercă să străpungă bezna de-afară cu privirea. Mai e doar un minut, îşi zise el. Şi exact atunci, zări reflectoarele ce marcau un pătrat cu latura de două sute de metri. Îşi strigă partenerul şi-i spuse să fie atent. Apoi se pregăti să vireze spre stânga şi se apropie de perimetrul luminat dinspre vest. Simţi vântul cel rece şi tremurai uşor al fuzelajului, când omul din spatele lui deschise uşa cabinei. Apucă maneta ce arunca străluciri roşietice în spatele cabinei. Reduse viteza cât de mult putu, apoi trase de manetă; lumina se schimbă în verde şi ştiu atunci că tipul din spate împingea afară containerul cauciucat. Vântul rece încetă imediat ce uşa se închise. În acel moment, pilotul schimbase deja cursul spre sud-est. Îşi zâmbi mulţumit. Pachetul aterizase undeva, între cele patru reflectoare. Cineva era acolo să-l ridice. Luminile aveau să fie stinse, iar reflectoarele încărcate într-un camion. Pe urmă, bezna ar fi redevenit de nepătruns, ca înainte. O operaţiune perfectă, îşi spuse el. A nouăsprezecea la rând.

Se uită la ceas. În nouă minute va depăşi linia coastei şi va ieşi din Suedia. La ora opt, o să aterizeze pe pista privată de lângă Kiel, apoi o să se urce în maşină şi o va lua spre casa lui din Hamburg.

Avionul se zgudui o dată. Apoi, încă o dată. Pilotul îşi verifică tabloul de bord. Totul părea normal. Vântul ce sufla din faţă nu era foarte

puternic şi nici turbulenţe nu păreau să se iveaască în cale. Apoi, avionul se zgudui şi a treia oară, de această dată mai puternic. Pilotul trase de direcţie, dar avionul se lăsă pe partea stângă. Încercă să-l redreseze, fără să reuşească. Instrumentele păreau să fie în ordine, dar ceva nu era în regulă. Nu reuşea să îndrepte avionul. Deşi mărea viteza, pierdeau altitudine. Încercă să gândească la rece. Ce se întâmpla? întotdeauna verifica avionul înainte de decolare. Când ajunsese la hangar, pe la unu noaptea, îşi petrecuse mai bine de jumătate de oră verificându-l, cercetând minuţios lista dată de mecanic, apoi urmaşe întocmai procedurile de pe listă, înainte de decolare. Se străduí să redreseze avionul, dar aparatul continua să se răsucească în cădere. Îşi dădu seama că situaţia era gravă. Mări şi mai mult viteza şi încercă să compenseze din pedala de direcţie. Cel din spate îl strigă şi-l întrebă ce se întâmplă. Pilotul nu-i răspunse. Nu avea ce răspuns să-i dea. Dacă nu reuşea să stabilizeze avionul, aveau să se prăbuşească în doar câteva minute, chiar înainte de a ajunge la mare. Îşi simţea inima bătându-i nebuneşte în piept, în vreme ce se chinuia să îndrepte avionul. Dar nu mai avea ce face. Apoi simţi un val de furie şi de neputinţă invadându-i mintea. Continuă să tragă de manete şi de pedale până în ultima clipă. Avionul Piper Cherokee se izbi de pământ cu putere, la cinci şi nouăsprezece minute dimineaţa. Fu imediat cuprins de flăcări. Dar cei doi oameni

aflaţi la bord nu mai simţiră că trupurile le iau foc. Muriseră deja, se făcuseră bucăţi chiar în clipa impactului. Ceaţa se năpustea în vălătuci spre ţărm, dinspre mare. Erau patru grade Celsius afară şi briza era aproape imperceptibilă.

CAPITOLUL 1

Wallander se trezi imediat după ora şase, în dimineaţa zilei de 11 decembrie. În clipa în care deschise ochii, sună deşteptătorul. Îl opri şi rămase întins în întuneric, cu ochii pironiţi în tavan. Îşi întinse braţele şi picioarele, îşi răsfiră toate degetele. Îşi luase acest obicei ca să verifice dacă îl durea ceva după somnul de noapte. Înghiţi în sec, să vadă dacă i se strecurase vreo infecţie în sistemul respirator. Uneori se întreba dacă nu cumva devenise ipohondru. Dar în această dimineaţă, toate păreau să fie în ordine şi, pentru prima oară după mult timp, se simţea cu adevărat odihnit. Se culcase devreme cu o seară în urmă, în jur de ora zece, şi adormise imediat.

Se ridică din pat şi merse la bucătărie. Termometrul indica şase grade Celsius. Ştia că de obicei arăta cu două grade mai mult decât erau în realitate, aşa că îi fu uşor să calculeze că în acea zi avea să înfrunte doar patru grade. Se uită spre cer. Panglici de ceaţă atârnau deasupra acoperişurilor. Iarna asta încă nu ninsese în Skâne. Dar o să ningă, îşi spuse el. Mai devreme sau mai târziu, furtunile de zăpadă or să vină.

Îşi făcu o cafea şi nişte sandviciuri. Ca de obicei, frigiderul lui era aproape gol. Înainte de

culcare, întocmise o listă de cumpărături pe care o găsi acum pe masă. În timp ce-şi mânca micul dejun, frunzări cotidianul *Ystads Allehanda*, pe care îl înşfăcase din hol. Nu se opri decât la pagina cu anunţuri. Undeva, adânc în sufletul lui, tânjea după o căsuţă la ţară. Undeva unde ar fi putut să iasă din casă dimineaţa şi să se uşureze direct pe iarbă. Undeva unde să poată să ţină un câine, şi, poate – acesta era un vis şi mai îndepărtat –, un porumbar. Erau câteva case de vânzare, dar niciuna nu-i făcea cu ochiul. Apoi văzu că în Rydsgârd avea cineva de vânzare pui de Labrador. Să nu punem carul înaintea boilor, îşi spuse el. Mai întâi îmi iau casă, pe urmă îmi iau câine, nu invers. Altfel o să am doar probleme, cu programul meu, câtă vreme locuiesc singur şi n-are cine să mă ajute. Trecuseră deja două luni de când Mona îl părăsise definitiv. În sinea lui, încă refuza să accepte ce i se întâmplase. În acelaşi timp, nu ştia ce-ar mai fi putut face ca s-o convingă să se întoarcă la el.

La ora şapte era gata de plecare. Îşi luase puloverul pe care îl purta de obicei când afară temperatura nu depăşea opt grade, dar nici nu cobora sub zero. Avea diferite pulovere pentru fiecare temperatură şi era foarte atent cu ce se îmbrăca. Detesta să-i fie frig, mai ales în iernile umede din Skâne, şi se enervă din secunda în care începu să transpire. Era convins că asta avea să-i afecteze capacitatea de a gândi. Apoi se hotărî să meargă pe jos până la secţie. Când ieşi din casă,

simţi un vânt uşor venind dinspre mare. Din Mariagatan până la birou făcea zece minute pe jos. În vreme ce mergea, se gândi la ce avea de făcut în acea zi. Dacă nu se întâmplase nimic special în timpul nopţii – şi pentru asta se ruga mereu – trebuia să ancheteze un tip pe care-l suspectau că e traficant de droguri. Îl arestaseră cu o zi în urmă. Mai avea şi un teanc de dosare ce zăceau de mult timp pe biroul său, cu anchete încă nefinalizate. Traficul cu maşini de lux spre Polonia era printre cele mai plicticoase dintre cazurile pe care le avea acum în lucru.

Trecu de uşile de sticlă ale secţiei şi o salută cu o scurtă înclinare a capului pe Ebba, fata de la recepţie. Observă că-şi făcuse părul permanent.

— Eşti frumoasă ca întotdeauna, zise el.

— Fac şi eu ce pot, răspunse ea. Dar tu ar trebui să ai grijă să nu te îngraşi acum. Bărbaţii divorţaţi se cam îngraşă de obicei.

Wallander încuviinţă. Ştia că are dreptate. De când divorţase, mânca aiurea, tot felul de prostii. În fiecare zi îşi spunea că trebuie să înceteze cu obiceiurile proaste, dar, până acum, nu reuşise să facă nimic în privinţa asta. Intră în biroul lui, îşi puse haina în cuier şi se aşeză la masa de lucru.

Exact în acel moment sună telefonul. Ridică receptorul. Era Martinsson. Wallander nu fu deloc surprins. Ei doi veneau primii din tot departamentul de crime şi omucideri.

— Cred că trebuie să mergem la Mossby, zise Martinsson.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a prăbuşit un avion.

Wallander simţi un gol în piept. Primul lui gând fu că se prăbuşise vreun avion de pe o cursă comercială, dintre cele ce aterizau sau decolau de la aeroportul Sturup din Malmö. Asta însemna o catastrofă cu numeroase victime.

— E un avion utilitar, continuă Martinsson.

Wallander respiră uşurat, înjurându-l în gând pe Martinsson, care nu era în stare să dea o informaţie corectă de la început.

— Au sunat de ceva vreme, zise Martinsson. Pompierii sunt deja acolo. Se pare că avionul era în flăcări.

Wallander încuviinţă în receptor.

— Sunt pe drum, zise el. Pe cine mai avem pe teren?

— Nu mai e nimeni, din câte ştiu eu. Dar patrulele sunt acolo, desigur.

— Atunci noi doi o să ajungem primii.

Se întâlniră la recepţie. Exact când dădeau să iasă, Rydberg intră şi el în hol. Suferea de reumatism şi era foarte palid. Wallander îl puse rapid la curent cu ce se întâmplase.

— Luaţi-o voi doi înainte, răspunse Rydberg, eu trebuie să trec întâi pe la baie.

Martinsson şi Wallander ieşiră din secţia de poliţie şi se îndreptară spre maşina primului dintre ei.

— Părea bolnav, zise Martinsson.

— Este bolnav, răspunse Wallander. Are

reumatism. Şi cred că mai are ceva. Cred că e ceva cu prostata.

O luară pe drumul de coastă spre vest.

— Dă-mi detaliile, zise Wallander, privind afară, spre mare.

— N-am ce detalii să-ţi mai dau, răspunse Martinsson. Avionul s-a prăbuşit pe la cinci şi jumătate. Ne-a anunţat un fermier. Se pare că locul accidentului e chiar la nord de Mossby, undeva pe câmp.

— Ştim câţi oameni erau în avion?

— Nu.

— Probabil cei de la Sturup au dat un anunţ despre un avion dispărut. Dacă avionul s-a prăbuşit în Mossby, pilotul ar fi trebuit să comunice cu controlorul de trafic din turnul de la Sturup.

— Aşa m-am gândit şi eu, zise Martinsson. Şi de aceea am contactat turnul de control exact înainte să te sun pe tine.

— Şi ce-au zis?

— Că nu le lipseşte niciun avion.

Wallander se uită la Martinsson.

— Cum adică?

— Nu ştiu, răspunse Martinsson. Ar trebui să fie imposibil să zbori în spaţiul suedez fără să ţi se aloce un culoar de zbor şi fără să comunici permanent cu turnurile de control.

— Sturup n-a primit niciun mesaj S.O.S? Pilotul ar fi trebuit să anunţe dacă avea probleme. Nu durează de obicei câteva secunde până se

prăbuşesc avioanele astea?

— Nu ştiu, îi răspunse Martinsson, nu ştiu nimic mai mult decât ţi-am spus.

Wallander dădu din cap. Se gândi la ce-i aştepta. Mai văzuse un accident de avion, tot unul mic, utilitar. Pilotul fusese singur în cabină. Se prăbuşise undeva la nord de Ystad şi pilotul fusese făcut bucăţi, literalmente, dar avionul nu luase foc. Wallander se îngrozea numai gândindu-se la ce aveau să vadă. În dimineaţa asta se rugase degeaba.

Când ajunseră la plaja Mossby, Martinsson o luă la dreapta şi-i arătă cu degetul locul unde se prăbuşise avionul. Wallander văzuse deja coloanele de fum ce se ridicau spre cer. Ajunseră câteva minute mai târziu. Avionul căzuse în mijlocul unui câmp nămolos, la vreo sută de metri de o fermă. Pompierii încă dădeau cu spumă pe epavă. Martinsson scoase o pereche de cizme de cauciuc din portbagaj. Wallander îşi privi nefericit încălţămintea, nişte cizme de iarnă, aproape noi-nouţe. Începură să-şi croiască drum prin noroi. Şeful echipei de pompieri era Peter Edler. Wallander se mai întâlnise cu el la alte cazuri şi chiar îl simpatiza. Le era uşor să lucreze împreună. În afară de două maşini de pompieri şi o ambulanţă, la faţa locului mai era şi o maşină de patrulare. Wallander îl salută pe Peters, unul din ofiţerii patrulei. Apoi se întoarse spre Edler.

— Ce-avem aici? îl întrebă.

— Doi morţi, răspunse Edler. Te avertizez că

nu e o privelişte prea plăcută. Aşa e când arzi în benzină.

— Nu trebuie să mă avertizezi, zise Wallander, ştiu cum arată.

Martinsson se apropie de Wallander.

— Află cine a anunţat poliţia, îi zise Wallander. Probabil, chiar cineva de la ferma de acolo. Află cât era ceasul. Şi pe urmă, cineva trebuie să se ducă să stea serios de vorbă cu ăia de la turnul de control din Sturup.

Martinsson făcu semn că a înţeles şi o luă spre fermă. Wallander se apropie de avion. Zăcea pe partea stângă, îngropat în noroi. Aripa stângă fusese smulsă şi era ruptă în bucăţi împrăştiate pe tot câmpul. Aripa dreaptă era încă intactă, lângă fuzelaj, dar se rupsese de la vârf. Wallander observă că era un avion cu un singur motor. Elicea se îndoise şi intrase adânc în pământ. Dădu încet roată avionului. Era negru din cauza fumului şi acoperit cu spumă. Îi făcu semn lui Edler să se apropie.

— Se poate da spuma asta la o parte? întrebă el. Avioanele n-ar trebui să aibă un fel de marcaj pe fuzelaj şi pe sub aripi?

— Cred că ar trebui să mai lăsăm spuma să acţioneze puţin, zise Edler. Nu ştii cum reacţionează benzina asta. E posibil să mai fi rămas ceva în rezervor.

Wallander ştia că trebuie să asculte ce spunea Edler. Se apropie şi mai mult şi aruncă o privire în interiorul avionului. Edler avusese dreptate. Era

imposibil să distingi vreo trăsătură facială a celor două victime. Mai înconjură o dată avionul. Apoi o luă pe câmpul plin de nămol, până la cea mai mare bucată din aripă. Se lăsă pe vine lângă ea. Nu reuşi să vadă nici litere, nici cifre. Afară era încă foarte întuneric. Îl strigă pe Peters să-i aducă o lanternă. Apoi studie aripa cu atenţie. Chiar încercă să răzuiască funinginea de deasupra cu unghiile. Dar aripa părea să fi fost vopsită. Asta însemna oare că încercase cineva să ascundă identitatea avionului?

Se ridică în picioare. Iar trăgea concluzii pripite. Asta era treaba lui Nyberg şi a echipei lui de experţi criminalişti. Se uită absent spre Martinsson, care se îndepărta cu paşi hotărâţi şi mari de fermă. Mai multe maşini ale curioşilor se opriseră pe terenul fermei. Peters şi partenerul lui încercau să-i convingă să-şi vadă de drum. Sosi încă o maşină de poliţie, cu Hansson, Rydberg şi Nyberg. Wallander se duse să-i salute. Le explică pe scurt situaţia şi îl rugă pe Hansson să izoleze zona cu cordoane.

— Ai două cadavre în avion, îi mai spuse Wallander încă o dată lui Nyberg, cel care avea să facă ancheta criminalistică preliminară.

Apoi, avea să fie numită o comisie de anchetă, să investigheze cauza prăbuşirii avionului. Dar din acel moment, misiunea lui Wallander avea să fie încheiată.

— După părerea mea, aş zice că aripa a fost scoasă şi revopsită, zise el, ca şi cum cineva ar fi

încercat să elimine orice posibilitate de identificare a avionului.

Nyberg dădu din cap, iară să scoată un sunet. Era foarte scump la vorbă. Rydberg apăru în spatele lui Wallander.

— La vârsta mea, n-ar mai trebui să mă târăsc prin noroaie, zise el. Şi cu reumatismul ăsta blestemat.

Wallander îi aruncă o privire scurtă.

— Nu trebuia să vii aici, zise el, ne descurcăm şi singuri.

— Încă n-am murit, zise Rydberg, iritat. Dar, cine ştie…

Nu-şi continuă propoziţia. Se duse până la avion, se aplecă şi se uită în interior.

— Pe ăştia îi identificăm numai după amprenta dentară, zise el. Altfel nu cred că ai cum să-ţi dai seama cine au fost, cu exactitate.

Wallander trecu încă o dată toate datele în revistă, pentru Rydberg. Lucrau bine împreună şi n-aveau niciodată nevoie de prea multe explicaţii. Rydberg era şi cel care-l învăţase pe Wallander tot ce ştia în materie de anchete de omucideri. Lucrau împreună de ani de zile şi Wallander era de părere că Rydberg e probabil unul dintre cei mai talentaţi anchetatori din Suedia. Nu-i scăpa nimic, nicio ipoteză nu era prea ştiinţifico-fantastică pentru investigaţiile lui Rydberg. Capacitatea lui de a analiza un loc al crimei îl surprindea mereu pe Wallander, care îl urmărea cu aviditate. Rydberg era singur. Nu prea avea o viaţă socială şi nici nu

părea să-şi dorească vreuna.

După atâţia ani, Wallander nu ştia dacă Rydberg mai era interesat şi de altceva decât de munca lui. Din când în când, în câte o seară caldă de vară, se mai întâlneau să stea pe balconul lui Rydberg, la un pahar de whisky, de multe ori cufundaţi într-o tăcere foarte plăcută, întreruptă doar de vreo remarcă despre slujba lor.

— Martinsson încearcă să stabilească exact ora la care a avut loc evenimentul, zise Wallander. Pe urmă, mi se pare că ar trebui să aflăm de ce n-a emis turnul de control de la Sturup semnalul de alarmă.

— Vrei să spui de ce pilotul n-a emis semnalul de alarmă, îl corectă Rydberg.

— Poate n-a apucat.

— Durează doar câteva secunde să trimiţi un S.O.S., spuse Rydberg. Dar probabil ai dreptate. Avionul zbura pe un culoar aerian care îi fusese desemnat. Asta dacă nu zbura ilegal, desigur.

— Ilegal?

Rydberg ridică din umeri.

— Ei, doar cunoşti zvonurile, spuse el. Oamenii aud zgomote de avioane noaptea. Zboară jos, pe întuneric, se strecoară în zonele astea din apropierea graniţei. Cel puţin aşa se întâmpla în timpul Războiului Rece. Poate că încă nu s-a terminat definitiv. Uneori, primim rapoarte privitoare la posibile tentative de spionaj. Şi mai trebuie să ne întrebăm şi dacă toate drogurile chiar intră în ţară pe calea apei. N-o să ştim

niciodată cu siguranţă ce transporta acest avion. Ar putea fi doar imaginaţia noastră. Dar dacă zbori destul de jos, poţi scăpa de radarul de la antiaeriană şi de cel de la turnul de control.

— Am să mă duc la Sturup să stau de vorbă cu cei de la turn, spuse Wallander.

— Greşit, zise Rydberg. Mă duc eu. Vă las pe voi aici în nămol, am privilegiul acesta, datorită vârstei înaintate.

Rydberg plecă. Începea să se lumineze. Unul dintre criminalişti fotografia epava din toate unghiurile. Wallander îl văzu pe Hansson vorbind cu câţiva reporteri, ceva mai încolo, pe terenul fermei. Era fericit că nu mai trebuia să facă el asta. Apoi îl văzu pe Martinsson, care se lupta iarăşi cu noroaiele. Wallander îi ieşi în întâmpinare.

— Ai avut dreptate, zise Martinsson. E un bătrân acolo, care trăieşte singur. Robert Haverberg. Are vreo şaptezeci de ani şi vreo nouă câini.

— Ce-a zis?

— A auzit un zgomot de avion. Apoi s-a făcut linişte. Apoi sunetul s-a auzit iar. Dar de data asta nu mai era doar un uruit, parcă era un vaier. Şi apoi a auzit explozia.

Wallander simţea destul de des că Martinsson habar nu avea să explice în mod clar mai nimic.

— Hai s-o luăm de la început, spuse Wallander. Robert Haverberg a auzit un zgomot de motor de avion?

— Da.

— Când se întâmpla asta?

— Abia se trezise. Pe la vreo cinci.

Wallander se încruntă.

— Păi şi avionul s-a prăbuşit o jumătate de oră mai târziu?

— Asta m-a mirat şi pe mine. Dar bătrânul era foarte convins de ceea ce spunea. Mai întâi a auzit un avion trecând pe deasupra, la mică înălţime. Apoi s-a făcut linişte, iar el şi-a făcut o cafea. Apoi, zgomotul motorului s-a auzit iarăşi şi pe urmă, explozia.

Wallander se gândi puţin la ceea ce auzise.

— Câte minute au trecut între primul zgomot de avion şi cel al exploziei?

— A calculat el că vreo douăzeci de minute.

Wallander îl privi lung pe Martinsson.

— Şi cum îţi explici asta?

— Nu ştiu.

— Moşul părea întreg la minte?

— Da. Şi aude bine.

— Ai vreo hartă în maşină? îl întrebă Wallander.

Martinsson făcu semn că are. Se duseră spre Hansson, care încă stătea de vorbă cu jurnaliştii. Urcară în maşina lui Martinsson şi desfăcură harta. Wallander o studie în tăcere. Se gândi la ce spusese Rydberg, despre avioanele ce zburau ilegal.

— Am putea să ne imaginăm următoarea situaţie, zise Wallander. Un avion vine dinspre

coastă la joasă altitudine, trece pe-aici şi apoi se îndepărtează până nu se mai aude. Se întoarce la scurt timp după aceea. Şi se prăbuşeşte imediat.

— Adică a lăsat ceva pe undeva? Şi apoi s-a întors? întrebă Martinsson.

— Cam aşa ceva, zise Wallander, împăturind harta la loc. N-avem destule date. Rydberg s-a dus la Sturup. Deci noi trebuie să încercăm să identificăm cadavrele şi avionul în sine. Mai mult de-atât nu putem face pe moment.

— Nu mi-a plăcut niciodată să zbor cu avionul, zise Martinsson. Iar imaginile de genul ăsta nu mă prea încurajează. Dar mi se face şi mai rău când o aud pe Teres că vrea să se facă pilot.

Teres era fiica lui Martinsson. Avea şi un băiat. Martinsson era chiar un tip familist. Mereu se îngrijora pentru familia lui, îi suna de câteva ori pe zi. Deseori se ducea acasă să mănânce de prânz. Uneori, Wallander era puţin invidios pe căsnicia colegului său, aparent lipsită de probleme.

— Zi-i lui Nyberg că plecăm, îi spuse el lui Martinsson.

Wallander îl aşteptă în maşină. Peisajul din jur era cenuşiu şi dezolant. Se cutremură. Trece vremea, gândi el. Tocmai am împlinit patruzeci şi doi de ani. Oare o să ajung ca Rydberg? Un bătrân singur, chinuit de reumatism?

Wallander se scutură de gândurile negre. Martinsson veni înapoi la maşină şi se întoarseră la Ystad.

La ora unsprezece, Wallander se ridică de la birou şi porni spre camera unde îl aştepta un tip bănuit de trafic de droguri, pe nume Yngve Leonard Holm. În acel moment, intră Rydberg. Nu bătea niciodată la uşă. Se aşeză pe scaunul din faţa biroului şi trecu direct la subiect.

— Am stat de vorbă cu un controlor de trafic numit Lycke, zise el. Mi-a spus că te cunoaşte.

— Da, am mai vorbit eu cu el, dar nu mai ştiu cu ce ocazie.

— Ei, tipul era foarte convins, în orice caz, continuă Rydberg. A zis că niciun avion cu un singur motor nu a primit permisiunea să treacă pe deasupra plajei Mossby azi la cinci dimineaţa. De asemenea, n-au primit niciun semnal S.O.S. de la niciun pilot. Nici pe radar nu s-a văzut nimic. Din câte spune Lycke, avionul ăsta care s-a prăbuşit nici nu există.

— Deci ai avut dreptate, zise Wallander. Cineva era într-o misiune ilegală.

— Încă nu ştim asta, îl contrazise Rydberg. Cineva zbura ilegal. Dar încă nu ştim dacă şi avea o misiune ilegală.

— Păi cine ar zbura pe întuneric numai aşa, ca să se afle în treabă, fără o misiune anume?

— Ah, există destui idioţi pe lumea asta, răspunse Rydberg. Tu ar trebui să ştii asta.

Wallander îl privi cu atenţie.

— Nu crezi nici tu ce spui, nu-i aşa?

— Sigur că nu cred, răspunse Rydberg. Dar până nu aflăm cine sunt cei din avion sau nu

identificăm avionul, n-avem ce face. Trebuie să anunăţm Interpolul. Pun pariu că avionul ăla a venit din afara ţării.

Rydberg plecă.

Wallander cugetă o vreme asupra celor pe care le auzise. Apoi se ridică, îşi luă hârtiile şi se duse în camera în care îl aşteptau Yngve Leonard Holm şi avocatul lui. Era exact unsprezece şi un sfert când Wallander îşi începu interogatoriul.

CAPITOLUL 2

Wallander opri reportofonul după o oră şi zece minute. Se săturase deja de Yngve Leonard Holm. Şi din cauza atitudinii pe care acesta o avea, dar şi fiindcă ştia că trebuie să-i dea drumul. Wallander era convins că omul ce stătea de cealaltă parte a mesei e vinovat de trafic constant şi serios de droguri. Dar nu exista niciun procuror pe lumea asta care să considere demne de luat în considerare la un proces dovezile pe care le aveau. Cu siguranţă, Per Åkeson, cel căruia i-ar fi trimis Wallander dosarul, nici nu s-ar fi uitat la ele.

Yngve Leonard Holm avea treizeci şi şapte de ani. Se născuse în Ronneby, dar fusese înregistrat ca rezident al Ystad-ului încă de pe la mijlocul anilor ’80. Se declarase librar volant la tarabele din pieţele deschise vara. În ultimii ani, declarase venituri insignifiante. În acelaşi timp, însă, avea o vilă uriaşă, ridicată într-un cartier din apropierea secţiei de poliţie. Casa fusese evaluată la câteva milioane de coroane. Holm pretindea că şi-a construit casa cu sumele uriaşe de bani pe care le

câştigase la cursele de cai. Aşa cum era de aşteptat, nu avea chitanţe pentru aceste câştiguri. Dispăruseră când rulota în care îşi păstra hârtiile fiscale luase foc. Nu le putuse arăta decât o chitanţă de 4.990 de coroane, sumă câştigată în urmă cu câteva săptămâni. Dar nimic din toate astea nu-i slăbea lui Wallander convingerea că Holm era ultima verigă într-o reţea ce importa şi vindea cantităţi uriaşe de droguri în sudul Suediei. Dovezile circumstanţiale erau copleşitoare. Dar arestarea lui Holm fusese foarte prost organizată. Raidurile ar fi trebuit să fie sincronizate, să aibă loc în acelaşi timp. Unul acasă la Holm, altul la un depozit din zona industrială de la Malmö, unde îşi păstra cărţile. Fusese o operaţiune comună a poliţiei din Ystad cu colegii lor din Malmö. Dar ceva fusese greşit din start. Depozitul îl găsiseră gol, nu mai rămăsese nimic în afară de o singură cutie cu cărţi vechi. Holm se uita la televizor, acasă la el, când îi sunaseră la uşă. O tânără, ghemuită la picioarele lui, îi masă tălpile, cât timp poliţia îi percheziţionă casa.

Nu găsiseră nimic. Unul dintre câinii poliţişti mirosise îndelung o batistă găsită la gunoi. La analiza chimică, abia dacă se putuse stabili că acea bucată de pânză ar fi fost în contact cu un drog. Cumva, Holm fusese informat despre raid. Wallander nu se îndoia că tipul era şi inteligent şi priceput în a-şi camufla activităţile.

— Trebuie să-ţi dau drumul, zise el. Dar să ştii că suspiciunile noastre în ceea ce te priveşte

rămân în picioare. Ca să fiu mai exact, sunt convins că eşti puternic implicat în traficul de droguri în Skâne. Mai devreme sau mai târziu, tot te vom prinde.

Avocatul lui Holm, care semăna cu o nevăstuică, ţâşni în picioare:

— Clientul meu nu e obligat să înghită aşa ceva, zise el. O astfel de calomnie la adresa lui este inadmisibilă, potrivit legii.

— Desigur, zise Wallander. N-aveţi decât să puneţi să fiu arestat.

Holm, care era neras şi părea să se fi săturat de tot bâlciul, îi făcu semn avocatului său să înceteze discuţiile.

— Înţeleg că poliţia trebuie să-şi facă treaba, zise el. Din păcate, aţi făcut o greşeală când v-aţi îndreptat bănuielile spre mine. Sunt un simplu cetăţean care se pricepe la cai şi la comerţ cu cărţi. Nimic mai mult. Ba chiar donez în mod regulat bani organizaţiei Salvaţi Copiii.

Wallander ieşi din cameră. Holm o să se ducă acasă, să-şi facă masaj la picioare. Drogurile vor continua să intre în Skâne. N-avem cum câştiga bătălia asta, îşi zise Wallander în vreme ce străbătea coridorul. Singura noastră speranţă este ca viitoarele generaţii să respingă drogurile.

Era deja douăsprezece şi jumătate. Îi era foame. De la fereastră văzu că începuse să plouă, şi, încet, încet, ploaia se transforma în lapoviţă şi ninsoare. Trase sertarul de la birou şi scoase meniul unei firme de catering ce livra pizza.

Aruncă o privire asupra meniului, incapabil să se hotărască. În cele din urmă, închise ochii şi-şi puse degetul la întâmplare pe hârtie. Sună şi comandă pizza pe care i-o alesese soarta. Apoi se duse la fereastră şi rămase cu privirile pierdute spre turnul de apă de pe cealaltă parte a drumului.

Telefonul sună. Se aşeză la birou şi ridică receptorul. Era tatăl lui, care-l suna din Loderup.

— Parcă am stabilit să treci pe-aici ieri-seară, zise tatăl său.

Wallander oftă încet.

— N-am stabilit nimic.

— Ba da, mi-amintesc foarte bine, zise tatăl său. Tu eşti ăla care a început să uite. Credeam că poliţiştii au carneţele. Nu poţi să-ţi treci în carneţel că trebuie să vii să mă arestezi? Poate aşa o să-ţi aduci aminte.

Wallander nu mai avea energie nici să se enerveze.

— O să trec în seara asta, zise el. Dar să ştii că nu am stabilit să vin aseară pe la tine.

— E posibil să mă înşel eu, replică tatăl său, pe un ton surprinzător de supus.

— Trec pe la şapte, spuse Wallander. Acum am foarte multă treabă.

Închise. Taică-meu începe cu şantajul emoţional finuţ, gândi el. Mai rău e că îi merge de fiecare dată.

Sosi pizza. Wallander plăti şi duse cutia în camera de recreere. Per Åkeson şedea la masă şi

mânca porridge. Wallander se aşează în faţa lui.

— Credeam că treci pe la mine să vorbim despre Holm, zise Åkeson.

— O să trec. Acum a trebuit să-i dăm drumul.

— Nu mă mir. Toată operaţiunea a fost jalnic executată.

— Va trebui să vorbeşti cu Bjork pe tema asta, zise Wallander. Eu n-am fost implicat.

— Peste trei săptămâni îmi iau concediu iară plată, zise Åkeson.

— N-am uitat, răspunse Wallander. Ai să-mi lipseşti.

— Şase luni trec repede. Recunosc că abia aştept să plec o vreme. Trebuie să stau să mă gândesc puţin la ale mele.

— Parcă vrei să urmezi nişte cursuri, nu?

— Aşa e. Dar asta nu mă împiedică să mă gândesc la viitor. Ce să fac? Să rămân procuror până la pensie? Sau mai e şi altceva ce aş putea face?

— Ai putea să înveţi să navighezi şi să te faci lup de mare.

Åkeson clătină puternic din cap.

— Nici vorbă. Dar mă gândesc să îmi caut ceva de lucru în străinătate. Poate într-un proiect în care chiar să simt că am o contribuţie importantă, care contează. Poate aş putea să particip la construirea unui sistem de justiţie funcţional, undeva unde aşa ceva nu există? De exemplu, în Cehoslovacia?

— Sper c-ai să-mi scrii şi mie să-mi zici, spuse

Wallander. Uneori, şi eu mă gândesc la viitor. Dacă să rămân în domeniul ăsta până la pensie, sau să mă apuc de altceva.

Pizza nu avea niciun gust. Ăkeson mânca totuşi din porridge de parcă ar fi fost o delicatesă.

— Şi ce e cu avionul ăla? întrebă Ăkeson?

Wallander îi spuse ce ştia şi regretă că nu-l întrebase pe Holm dacă avea cumva şi un avion privat. Dacă îşi permitea să construiască o casă, probabil îşi permitea să întreţină şi un avion. Profiturile din traficul de droguri pot fi astronomice.

Se duseră împreună la chiuvetă, să-şi spele farfuriile. Wallander lăsase jumătate de pizza în cutie. Divorţul încă îi afecta pofta de mâncare.

— Holm e un criminal, zise Wallander. O să-l prindem noi, mai devreme sau mai târziu.

— Nu-s prea sigur de asta, zise Ăkeson. Dar sper să ai dreptate, evident.

Wallander se întoarse în biroul lui pe la unu şi ceva. Se gândi să o sune pe

Mona, în Malmö. Fiica lui, Linda, locuia acolo, împreună cu maică-sa. De fapt, cu Linda voia să vorbească. Trecuse aproape o săptămână de când discutaseră ultima oară. Linda avea nouăsprezece ani şi era puţin dezorientată. În ultima vreme, iar o bătea gândul să se apuce de recondiţionarea mobilierului vechi.

Însă în loc s-o sune pe Mona, Wallander îl sună pe Martinsson şi îi zise să vină pe la el. Împreună, trecură în revistă evenimentele din acea

dimineaţă. Raportul trebuia să-l scrie Martinsson.

— Au sunat şi de la Sturup şi de la Departamentul de Apărare, zise el. E ceva în neregulă cu avionul ăla. Ai zice că nici n-a existat vreodată. Şi se pare că ai avut dreptate, aripile şi fuzelajul au fost revopsite.

— Să vedem ce zice Nyberg, spuse Wallander.

— Cadavrele sunt în Lund, continuă Martinsson. Nu putem încerca să le identificăm decât după amprenta dentară. Au ars atât de rău, că s-au desfăcut în bucăţi când le-au pus pe targă.

— Cu alte cuvinte, nu ne rămâne decât să aşteptăm şi să vedem ce se mai întâmplă, zise Wallander. Voiam să-i propun lui Bjork să te pună reprezentantul nostru în comisia de anchetă a accidentului. Ai ceva împotrivă?

— Nu, îmi place să învăţ lucruri noi, spuse Martinsson.

Când Wallander rămase din nou singur, ajunse să se gândească la diferenţele dintre el şi Martinsson. Îşi dorise întotdeauna să devină un bun detectiv şi chiar reuşise. Dar Martinsson avea alte ambiţii. Ceea ce îşi pusese în minte era să ajungă pe postul de şef al poliţiei şi încă nu peste prea mult timp. Să se descurce bine pe teren era doar un pas în planurile lui de carieră. Wallander nu se mai gândi la Martinsson, căscă şi, cam fără chef, luă un dosar din teancul de pe birou. Încă îl irita faptul că nu-l întrebase pe Holm despre avion. Măcar să-i vadă reacţia. Dar probabil că acum, Holm lua masa cu avocatul lui, la

Continental.

Dosarul rămase nedeschis în faţa lui Wallander. Se hotărî să se ducă mai bine să discute cu Bjdrk, şeful lor, despre Martinsson şi despre comisia de anchetă. O luă pe coridorul ce ducea la biroul lui Bjdrk. Uşa era deschisă. Bjork se pregătea să plece.

— Ai puţin timp pentru mine? întrebă Wallander.

— Am câteva minute. Mă duceam la biserică, trebuie să ţin un discurs.

Wallander ştia că Bjork ţine discursuri în cele mai neaşteptate locuri, în mod constant. Se părea că îi place să vorbească în public, ceva ce lui Wallander îi displăcea profund. Conferinţele de presă i se păreau o pacoste. Wallander începu să-i povestească despre ce se întâmplase în acea dimineaţă, dar se părea că Bjork primise deja raportul. Nu avu nimic de obiectat în privinţa numirii lui Martinsson ca reprezentant al Poliţiei în comisia de anchetă.

— Deci, să-nţeleg că avionul nu a fost doborât, spuse Bjork.

— Până în clipa asta, n-avem indicii că ar fi fost mai mult decât un simplu accident, răspunse Wallander. Dar ceva pute în toată povestea asta.

— O să facem tot ce putem, zise Bjork, dându-i de înţeles că discuţia se încheiase. Dar n-o să depunem mai mult efort decât e cazul şi nici n-o să ne lungim prea mult. Avem destule de făcut oricum.

Plecă, lăsând în urma lui o dâră de parfum. Wallander se târî înapoi în birou. Pe drum, aruncă o privire spre birourile lui Rydberg şi Hansson. Nu era niciunul acolo. Îşi luă o ceaşcă de cafea şi revăzu dosarul unui ultraj ce avusese loc săptămâna trecută în Skurup. Apăruseră informaţii noi, care păreau să confirme faptul că bărbatul ce-şi bătuse cumnata putea fi condamnat pentru ultraj. Wallander puse hârtiile în ordine şi se hotărî să-i dea mâine dosarul lui Ăkeson.

Era cinci fără un sfert. Secţia de poliţie părea azi neobişnuit de pustie. Wallander se hotărî să se ducă acasă, să-şi ia maşina şi apoi să meargă la cumpărături. Avea destul timp până la şapte, când trebuia să ajungă la taică-său. Wallander îşi luă haina şi porni pe jos spre casă. Fleşcăiala de afară se înteţise. Când ajunse la maşină, verifică dacă mai are lista de cumpărături în buzunar.

Maşina porni cu mare greutate. În curând va trebui să-şi ia alta, dar cu ce bani? Reuşi să pornească motorul şi era gata să o bage în viteză, când fu străfulgerat de un gând. Deşi realiza că e inutil ce voia să facă, raţiunea fu învinsă de curiozitate. Se hotărî să amâne cumpărăturile. În loc de asta, o luă pe Osterleden şi conduse spre Loderup. Gândul care-i trecuse prin minte era foarte simplu. Într-o casă din apropierea pădurii Strandskogen locuia un controlor de trafic aerian, pe care Wallander îl cunoscuse în urmă cu câţiva ani. Linda fusese prietenă cu fiica lui cea mică. Lui Wallander i se părea el i-ar putea oferi răspunsul

la o întrebare care nu-i dădea pace de când stătea lângă avionul prăbuşit şi îl asculta pe Martinsson povestindu-i de conversaţia pe care o avusese cu Haverberg.

Wallander intră pe aleea ce ducea spre casa în care locuia Herbert Blomell. Când ieşi din maşină, îl văzu pe Blomell cocoţat pe o scară, reparându-şi streaşina. Îl salută vesel când îl observă şi se dădu jos de pe scară cu mare atenţie.

— Un şold luxat poate fi devastator la vârsta mea, zise el. Ce mai face Linda?

— Bine, zise Wallander. E cu Mona, în Malmö.

Intrară în bucătărie şi se aşezară la masă.

— A căzut un avion lângă Mossby azi-dimineaţă, zise Wallander.

Blomell făcu semn că ştie şi arătă spre radioul de pe pervaz.

— Era un Piper Cherokee, continuă Wallander. Un avion cu un singur motor. Ştiu că tu nu ai fost doar controlor de trafic la viaţa ta. Ai şi licenţă de zbor.

— Da, am şi zburat de câteva ori pe un Piper Cherokee, răspunse Blomell. E un avion bun.

— Dacă pun degetul pe o hartă, zise Wallander, şi-ţi dau o direcţie de cap compas şi zece minute ca timp, cât de departe ai putea duce acel avion?

— Asta se calculează imediat, zise Blomell. Ai o hartă?

Wallander clătină din cap. Blomell se ridică şi ieşi din bucătărie. După câteva minute, se întoarse

cu o hartă făcută sul. O întinseră pe masă. Wallander localiză câmpul pe care se prăbuşise avionul.

— Să ne imaginăm că avionul a venit de dincolo de coastă. Zgomotul motorului se aude aici la un moment dat. Apoi, după cel mult douăzeci de minute, se aude din nou. Desigur, nu avem cum să ştim dacă pilotul a menţinut acelaşi curs în tot acest timp, dar hai să presupunem că aşa a fost. Cât de departe a ajuns, deci, în jumătate din acest timp? înainte să se fi întors?

— Un Cherokee zboară cu vreo două sute cincizeci de kilometri pe oră, zise Blomell. Asta dacă are o încărcătură normală.

— Nu ştim nimic despre încărcătură.

— Atunci să presupunem că era încărcat la capacitate maximă şi că vântul bătea moderat.

Blomell calculă în gând, apoi încercui un punct la nord de Mossby. Wallander văzu că era în apropiere de Şiobo.

— Cam până pe-aici, zise Blomell. Dar ţine minte că sunt multe necunoscute incluse în estimarea asta.

— Ei, tot ştiu mult mai multe decât ştiam în urmă cu doar un minut.

Wallander bătu, gânditor, darabana în masă.

— De ce pică avioanele? întrebă el după un timp.

— A, nu există două accidente identice, zise Blomell. Există motive simple cum ar fi o eroare în circuitele electrice sau ceva de genul ăsta. Dar

până la urmă, mereu există un motiv ieşit din comun la originea oricărui accident. De cele mai multe ori, implică şi o eroare de pilotaj.

— De ce s-ar putea prăbuşi un Cherokee?

Blomell clătină din cap.

— E posibil să i se fi calat motorul. Sau să nu fi fost întreţinut cum trebuie. N-ai decât să aştepţi şi să vezi ce stabileşte comisia de anchetă.

— Semnele de identificare ale avionului au fost acoperite cu vopsea, atât pe fuzelaj, cât şi pe aripi, zise Wallander. Oare ce-o însemna asta?

— Că a fost vopsit de cineva care nu voia ca aparatul să fie recunoscut, spuse Blomell. Există o piaţă neagră pentru avioane, ca pentru orice altă marfa.

— Credeam că spaţiul aerian suedez e securizat, spuse Wallander. Vrei să-mi spui că e posibil să se mai strecoare câte un avion din când în când, neştiut de nimeni?

— Nu există nimic pe lumea asta care să fie complet securizat, răspunse Blomell. Cei cu destui bani şi motivaţie puternică reuşesc mereu să găsească o cale să se strecoare peste graniţe, iară să fie prinşi.

Blomell îi oferi o ceaşcă de cafea, dar Wallander îl refuză.

— Trebuie să trec pe la tata, în Loderup, zise el. Dacă întârzii, o să-mi facă iar capul calendar.

— Singurătatea e blestemul bătrâneţii, zise Blomell. Mi-e dor de turnul meu de control, e o durere fizică. Nu visez noaptea decât avioane pe

care le conduc pe coridoare aeriene. Şi când mă trezesc, ninge şi nu am nimic de făcut, decât eventual să-mi repar streaşina.

Afară, îşi luară la revedere. Wallander se opri la un magazin din Herrestad. Ajunse acasă la tatăl său la şapte fără trei minute. Nu mai ningea, dar norii atârnau grei ca de plumb deasupra caselor cufundate în tăcere. Wallander văzu luminile aprinse în căsuţa pe care tatăl său o folosea pe post de atelier. Trase în piept aerul proaspăt şi rece, apoi traversă curtea. Uşa era deschisă; tatăl său îi auzise maşina când venise. Stătea la şevalet, cu o şapcă veche pe cap, mijindu-şi ochii la o pictură pe care abia o începuse. Pentru Wallander, mirosul de diluant de vopsele însemna că ajunsese acasă. Atât mi-a rămas din copilărie, gândi el. Mirosul de diluant.

— N-ai întârziat deloc, zise tatăl lui, fără să-l privească.

— Nu întârzii niciodată, spuse Wallander, dând mai încolo câteva ziare de pe un scaun, ca să se aşeze.

Tatăl său lucra la un tablou ce înfăţişa o gâscă sălbatică. Exact în clipa în care Wallander intrase în atelier, pusese un şablon pe pânză şi picta un cer în amurg. Wallander îl privi, copleşit de duioşie. E ultimul din familie înaintea mea, gândi el. După ce moare el, vine rândul meu.

Bătrânul îşi puse pensulele şi şablonul deoparte şi se ridică. Intrară în casa mare. Puse de cafea şi scoase două ţoiuri pe masă. Wallander

ezită şi apoi îi făcu semn să-i toarne şi lui niţică tărie. Îşi permitea să bea un pahar.

— Poker, zise Wallander. Îmi datorezi paisprezece coroane de data trecută.

Tatăl său îl privi de-aproape.

— Cred că trişezi, zise el. Dar încă nu m-am prins cum faci.

Wallander fu surprins.

— Crezi că mi-aş înşela propriul tată?

Bătrânul o lăsă mai moale.

— Nu, zise el. Adică nu tocmai. Dar ai câştigat o sumă neobişnuit de mare data trecută.

Şi cu asta, conversaţia muri. Îşi băură cafeaua. Ca de obicei, taică-său sorbea zgomotos din ceaşcă şi asta iar îl enervă pe Wallander.

— Am să plec, zise bătrânul pe neaşteptate. Departe.

— Unde te duci?

— Plec în Egipt.

— Egipt? Ce să faci acolo? Credeam că vrei să vezi Italia.

— Şi Egiptul şi Italia. N-asculţi niciodată ce vorbesc cu tine.

— Şi ce-ai să faci în Egipt?

— Mă duc să văd Sfinxul şi piramidele. Trece vremea. Cine ştie cât mai am de trăit?! Dar vreau să văd piramidele şi Roma, înainte să mor.

Wallander clătină din cap.

— Cu cine te duci?

— Zbor cu Egypt Air, peste câteva zile. Direct la Cairo. O să stau la un hotel foarte fain, numit

Mena House.

— Doar nu te duci singur? E un zbor charter? Nu pot să cred că vorbeşti serios, zise Wallander, nevenindu-i să creadă.

Tatăl său se întinse după nişte bilete puse pe pervaz. Wallander le privi şi înţelese că nu fusese minţit. Era un bilet de la Copenhaga la Cairo, pentru 14 decembrie. Wallander puse biletele pe masă. Pentru prima oară în viaţa lui, nu-şi mai găsea cuvintele.

Plecă din Loderup pe la zece Eră un sfert. Norii începuseră să se mai risipească. Mergând spre maşină, observă că se făcuse mai frig. Asta însemna că

Peugeotul lui avea să fie şi mai greu de pornit decât de obicei. Dar nu maşina îi ocupa gândurile acum, ci faptul că nu reuşise să-l convingă pe taică-su să renunţe la călătoria în Egipt. Sau măcar să aştepte să aibă şi el timp, să meargă împreună.

— Ai aproape optzeci de ani, insistase Wallander. La vârsta ta nu mai poţi să umbli singur prin lume.

Dar orice argument fusese inutil. Tatăl său părea să fie într-o bună stare de sănătate. Şi chiar dacă uneori se îmbrăca mai fistichiu, avea rara capacitate de a se adapta la situaţii noi şi de a-şi face rapid prieteni. Când Wallander îşi dădu seama că biletul de avion includea şi transferul de la aeroport până la un hotel aflat destul de aproape de piramide, îi mai veni inima la loc. Nu

înţelegea ce-l mâna pe taică-su în Egipt, la Sfinx şi la piramide. Dar nici nu putea nega că de ani de zile, de când Wallander era încă tânăr, taică-su îi tot povestise despre minunatele structuri de pe platoul Gizeh, chiar lângă Cairo.

Wallander rămase cu mâna pe portieră şi trase în piept aerul rece al nopţii. Am un tată ciudat, se gândi el. E ceva de care n-am cum să scap.

Wallander îi promisese că o să-l ducă el cu maşina la Malmö, în dimineaţa zilei de 14. Îşi notase numărul de telefon de la Mena House, unde avea să locuiască tatăl lui. Din moment ce niciodată nu dădea banii pe prostii, tatăl său nu îşi făcuse o asigurare de călătorie, deci Wallander trebuia să o roage pe Ebba să se ocupe de asta, la prima oră, de dimineaţă.

Maşina porni cu greu şi o luă spre Ystad. Ajunse acasă la puţin timp după ora unsprezece. Descuie uşa de la intrare şi găsi pe jos o scrisoare, strecurată probabil prin fanta specială pentru poştă. Deschise plicul şi îşi dădu seama imediat de la cine era. Emma Lundin, o asistentă medicală de la spitalul din Ystad. Wallander îi promisese să o sune ieri. Drumul ei spre Dragongatan trecea pe lângă casa lui. Îl întreba dacă era totul în regulă şi de ce nu o sunase. Wallander se simţi vinovat. O cunoscuse cu o lună în urmă. Intraseră în vorbă la poşta de pe Hamngatan. Apoi se întâlniseră iar, după câteva zile, la magazin şi după încă vreo două zile, începuseră o relaţie care nu era tocmai pasională, nici din partea lui, nici din a ei. Emma

era cu un an mai tânără decât Wallander, era divorţată şi avea trei copii. Wallander îşi dăduse rapid seama că relaţia asta însemna mai mult pentru ea decât pentru el.

Fără să cuteze cu adevărat, începuse să se îndepărteze uşor-uşor. Stând acum în mijlocul holului, înţelese de ce nu o sunase. Pur şi simplu, nu-şi dorise să o vadă. Lăsă scrisoarea pe masa din bucătărie şi se hotărî să rupă relaţia. Nu avea niciun viitor, niciun potenţial. Wallander ştia că îşi dorea pe cineva cu totul altfel, îşi dorea o relaţie complet diferită. Cineva care să fie în stare s-o înlocuiască pe Mona. Dacă mai exista vreo astfel de femeie. Dar mai presus de toate, el pe Mona o visa. Tare şi-ar fi dorit să se întoarcă Mona.

Se dezbrăcă şi îşi puse halatul ponosit. Sună telefonul. Era unsprezece şi un sfert. Se rugă în gând să nu se fi întâmplat nimic cu adevărat grav, care să-l oblige să se îmbrace din nou. Era Linda. Ca de obicei, de câte ori o auzea, era fericit.

— Unde ai fost? întrebă ea. Te-am sunat toată seara.

— Ai fi putut să ghiceşti, zise el, trebuia să suni la bunicu-tău. Acolo am fost.

— Nu m-am gândit la asta, răspunse fata. Treci foarte rar pe-acolo.

— Serios?

— El aşa zice.

— El zice multe. Apropo, pleacă în Egipt peste câteva zile, se duce să vadă piramidele.

— Ce mişto. M-aş duce şi eu cu el.

Wallander nu mai spuse nimic. O ascultă povestindu-i cum îşi petrecuse ultimele zile. Se bucură când auzi că se hotărâse definitiv să se apuce de tapiţerie. Presupuse că Mona nu era acasă, de obicei se enerva grozav când Linda vorbea atât de mult la telefon. Dar fu străbătut şi de un fior de gelozie. Deşi erau acum divorţaţi oficial, nu se putea împăca deloc cu gândul că Mona se vedea cu alţi bărbaţi. Conversaţia cu Linda se încheie cu promisiunea că aveau să se întâlnească la Malmö, să-l conducă pe bunic la aeroport.

În dimineaţa zilei de 12 decembrie, temperatura scăzu până la minus patru grade Celsius. Wallander era în bucătărie, mai era puţin şi se făcea şapte ceasul, când sună telefonul. Era Blomell.

— Sper că nu te-am trezit, spuse el.

— Eram treaz, răspunse Wallander, cu ceaşca de cafea în mână.

— Mi-a venit o idee după ce ai plecat, continuă Blomell. Mă gândeam că avionul ăla trebuie să fi zburat foarte jos, dacă e cineva care i-a auzit motorul lângă Mossby. Asta înseamnă că l-au mai auzit şi alţii. Aşa poţi afla până unde s-a dus. Şi poţi găsi pe cineva care l-a auzit întorcându-se şi luând-o înapoi.

Blomell avea dreptate. Wallander ar fi trebuit să se gândească el însuşi la asta. Dar nu scoase o vorbă. În loc să recunoască, zise:

— Da, ne ocupăm deja de asta.

— Ei, atât am vrut să-ţi zic, spuse Blomell. Ce mai face taică-tu?

— Mi-a zis că pleacă în Egipt.

— Ce idee minunată!

Wallander nu mai răspunse.

— Se face din ce în ce mai frig, încheie Blomell. Vine iarna.

— Da, în curând vin şi furtunile de zăpadă peste noi, spuse Wallander.

Se-ntoarse în bucătărie, gândindu-se la ce îi spusese Blomell. Martinsson ar fi putut lua legătura cu colegii din Tomelilla şi Şiobo. Ar fi fost posibil să traseze ruta avionului şi destinaţia, căutând oameni care se trezeau dimineaţa şi care ar fi putut auzi zgomotul de avion afară, de două ori la rând, dacă le surâdea norocul. Cu siguranţă, mai existau câţiva fermieri prin zonă, care să fi fost treji la ora aia.

Puţin înainte de ora opt, Wallander intră pe uşa secţiei de poliţie. Purta puloverul pe care îl ţinea pentru zilele în care termometrul arăta mai puţin de minus cinci grade. O rugă pe Ebba să se ocupe de asigurarea de călătorie a tatălui său.

— Ah, ăsta a fost visul vieţii mele, zise ea. Să mă duc în Egipt, să văd piramidele.

Toată lumea pare să-l invidieze pe tata, gândi Wallander, turnându-şi o ceaşcă de cafea şi intrând în birou. Nimeni nu pare surprins. Oare sunt singurul care se teme că i s-ar putea întâmpla ceva rău? De exemplu, că s-ar putea rătăci în deşert?

Martinsson îi lăsase pe birou raportul despre accident. Wallander îl frunzări rapid şi se gândi că Martinsson încă suferea de logoree. Ar fi fost suficient să scrie în raport doar jumătate din câte cuvinte folosise. Îl sună pe Martinsson şi-i povesti discuţia pe care o avusese cu Bjork, cu o zi în urmă. Martinsson păru mulţumit. Apoi Wallander îi sugeră să se întâlnească. Blomell spusese ceva ce merita luat în seamă. Martinsson reuşi să dea de Hansson şi de detectivul Svedberg pe la opt şi jumătate. Dar Rydberg tot nu ajunsese. Se întâlniră într-una din sălile de şedinţă.

— L-a văzut cineva pe Nyberg? întrebă Wallander.

Exact în acel moment, intră în cameră Nyberg. Ca de obicei, ai fi zis că stătuse treaz toată noaptea. Avea părul răvăşit. Se aşeză pe locul lui, puţin retras faţă de ceilalţi.

— Rydberg pare bolnav, zise Svedberg, scărpinându-şi chelia cu un creion.

— Este bolnav, spuse Hansson. Are sciatică.

— Are reumatism, îl corectă Wallander. E o mare diferenţă, să ştii şi tu.

Apoi se întoarse spre Nyberg. Acesta zise:

— Am examinat aripile şi am îndepărtat spuma ignifugă. Am încercat să reconstituim şi fuzelajul. Nu numai că au dat cu vopsea peste numere şi litere, le-au şi răzuit înainte de a le vopsi. E limpede că cei de la bord nu voiau să fie identificaţi.

— Presupun că mai e un număr pe motor, zise

Wallander. Şi, desigur, nu cred că se fabrică la fel de multe avioane câte maşini ies pe banda rulantă.

— Da, o să luăm legătura cu cei de la fabrica de aparate Piper din Statele Unite, zise Martinsson.

— Mai sunt câteva întrebări la care trebuie să găsim un răspuns, continuă Wallender. Cât de departe poate zbura un astfel de avion, cu un singur plin? Cât de des sunt folosite rezervoare adiţionale de combustibil?

Martinsson îşi notă.

— Am să caut eu răspunsurile, zise el.

Uşa se deschise şi intră Rydberg.

— Vin de la spital, zise el direct, şi acolo totul durează o eternitate.

Wallander văzu că Rydberg era în suferinţă, dar nu mai spuse nimic. Îi prezentă în schimb ideea de a găsi alte persoane care ar fi putut auzi zgomotul motorului. Îi era puţin ruşine că servea ideea lui Blomell ca fiind a lui.

— O să fie ca-n vreme de război, comentă Rydberg. Când toată lumea din Skâne ciulea urechile după avioane.

— E posibil să fie o pistă care nu duce nicăieri, zise Wallander. Dar nu strică să-i întrebăm şi pe colegii de la alte secţii. Mie, personal, mi-e greu să cred că e vorba de altceva decât de un transport de droguri. O livrare aranjată pe undeva.

— Ar trebui să vorbim cu cei din Malmö, spuse Rydberg. Să vedem dacă au observat vreo fluctuaţie în comerţ. Dacă au sporit semnificativ

cantităţile de marfă în zona aia, ar putea exista o legătură. Am să-i sun eu.

Nimeni nu avu nimic de comentat. Wallander încheie şedinţa la puţin timp după ora nouă.

Îşi petrecu restul dimineţii terminând hârţogăraia pentru cazul de ultraj din Skurup şi apoi i-l pasă lui Per Ăkeson. La prânz, merse în oraş şi-şi cumpără un hotdog special de la o tarabă. La două fără un sfert era deja înapoi la birou. Secţia de poliţie părea iarăşi pustie. Continuă să-şi vadă de teancul de dosare. După ultrajul din Skurup, se ocupă de tâlhăria din centrul oraşului Ystad, de pe Pilgrimsgatan. Cineva spărsese o fereastră în miezul zilei şi golise o casă de toate lucrurile valoroase. Wallander clătină din cap, citind raportul lui Svedberg. Era incredibil că niciunul dintre vecini nu văzuse nimic. Oare frica începea să pună gheara şi pe Suedia? se întrebă el. Frica de a ajuta poliţia cu cele mai elementare observaţii? Dacă da, atunci situaţia e mult mai gravă decât îmi plăcea mie să cred.

Wallander se luptă cu rapoartele şi îşi notă cine trebuia anchetat şi în ce dosare să se mai uite. Dar nu-şi făcea iluzii că vor putea rezolva cazul de tâlhărie fără declaraţia unui martor de încredere, sau fără să aibă noroc cu carul.

Martinsson intră în biroul lui spre ora cinci.

— Ei, până la urmă se pare că ăia de la Şiobo aveau ceva să ne spună, începu el. Un fermier şi-a căutat toată noaptea un viţel rătăcit. A sunat la

poliţia din Şiobo să anunţe că a văzut nişte lumini ciudate şi că a auzit un zgomot de avion pe la cinci şi ceva.

— Lumini ciudate? Ce vrea să spună?

— I-am rugat pe colegii din Şiobo să fi pună mai multe întrebări omului. Fridell îl cheamă.

Wallander încuviinţă.

— Lumini şi zgomot de motor. Asta ne-ar putea confirma teoria despre livrarea aranjată.

Martinsson întinse o hartă pe biroul lui Wallander. Puse degetul pe ea. Wallander îşi dădu seama că era în zona pe care o încercuise Blomell.

— Bravo! Ai făcut treabă bună, spuse Wallander. Să vedem dacă duce undeva pista asta.

Martinsson împături harta.

— Dacă e adevărat, e îngrozitor, zise el. Dacă aşa merg lucrurile, înseamnă că nu suntem deloc protejaţi. Dacă un avion vechi poate să treacă graniţele şi să arunce droguri fără să fie depistat.

— Trebuie să ne obişnuim cu asta, zise Wallander. Asta nu înseamnă că nu-s de-acord cu tine.

Martinsson ieşi. Wallander plecă şi el de la secţie puţin mai târziu. Când ajunse acasă, îşi pregăti ceva de mâncare şi făcu un duş până i se fierseră cartofii. La şapte şi jumătate se aşeză la televizor, cu o ceaşcă de cafea în mână, să vadă ştirile. Telefonul sună exact când se anunţau titlurile zilei. Era Emma, se pregătea să plece de la spital. Wallander nu ştia exact ce-şi dorea: încă o seară de unul singur sau o vizită de-a Emmei?

Fără să fie cu adevărat convins că voia să o vadă, o întrebă dacă vrea să treacă pe la el. Ea încuviinţă. Wallander ştia că asta înseamnă că ea va sta până pe la miezul nopţii. Apoi avea să se îmbrace şi să plece acasă. Ca să-şi pregătească dispoziţia pentru vizita ei, bău două pahare de whisky. Schimbă aşternutul de pe pat şi îl puse pe cel vechi în şifonierul deja plin cu rufe murdare.

Emma ajunse pe la opt şi ceva. Wallander se înjură în gând când o auzi pe scări. De ce nu putea să încheie toată povestea asta, când ştia doar că nu are niciun viitor?

Emma sosi, îi zâmbi şi Wallander o invită înăuntru. Avea părul castaniu şi ochi frumoşi. Era o femeie minionă. Îi puse muzica pe care ştia că o agreează.

Băură vin. Pe la unsprezece, ajunseră în pat. Wallander se gândi la Mona. După, adormiră amândoi. Niciunul dintre ei nu spuse o vorbă. Chiar înainte să adoarmă, Wallander simţi că-l ia durerea de cap. Se trezi chiar când ea se îmbrăca, dar se prefăcu în continuare că doarme. Când uşa de la intrare se închise, se dădu jos din pat şi bău un pahar cu apă. Apoi se întoarse în pat, se gândi iar la Mona şi adormi.

Telefonul începu să sune pe când era cufundat adânc în visuri. Se trezi imediat. Ascultă. Suna întruna. Se uită la ceasul de pe noptieră. Două şi un sfert. Asta însemna că se întâmplase ceva. Ridică receptorul. Era unul dintre ofiţerii din tura de noapte, Näslund.

— E un incendiu în Mollegatan, îi zise Năslund. Chiar pe colţul cu Lilla Strandgatan.

— Ce arde?

— Merceria surorilor Eberhardsson.

— Păi, de asta se ocupă pompierii şi patrula de noapte, nu?

— Sunt deja aici. Se pare că incendiul a fost cauzat de o explozie. Şi surorile locuiau chiar deasupra merceriei.

— Au reuşit să iasă la timp?

— Nu s-ar zice.

Wallander nu mai avea nevoie să stea pe gânduri. Ştia ce are de făcut.

— Da, vin, zise el. Pe cine ai mai sunat?

— Pe Rydberg.

— Trebuia să-l laşi să doarmă. Sună-i pe Svedberg şi pe Hansson.

Închise telefonul. Se uită iar la ceas. Două şi şaptesprezece minute. În timp ce se îmbrăca, se gândi la ce-i spusese Năslund. O mercerie fusese aruncată în aer. Aşa ceva era greu de crezut. Şi dacă nici cele două proprietărese ale merceriei nu reuşiseră să scape, era cu atât mai grav.

Ieşi pe stradă şi-şi dădu seama că îşi uitase cheile. Înjură, apoi o luă înapoi la fugă pe scări, observând că-l cam lasă plămânii. Trebuie să mă reapuc de badminton cu Svedberg, îşi zise el. Nu mai pot să dau cu racheta de patru ori fără să gâfâi.

Maşina lui Wallander se opri pe Hamngatan la două şi jumătate. Întreaga zonă fusese încercuită.

Mirosul de fum se simţea încă înainte să deschidă portiera. Flăcări şi fum se ridicau spre cer. Brigada de pompieri venise cu toate maşinile la faţa locului. Wallander se întâlni pentru a doua oară în aceeaşi săptămână cu Peter Edler.

— Arată rău, strigă Edler tare, să acopere zgomotul din jur.

Ardea toată casa. Pompierii împroşcau spumă pe clădirile din jur, ca să împiedice un dezastru şi mai mare.

— Surorile? ţipă Wallander.

Edler clătină din cap.

— N-a ieşit nimeni, răspunse el. Dacă erau acasă, sunt încă înăuntru. Avem un martor care spune că prăvălia a explodat pur şi simplu. Focul a izbucnit peste tot în acelaşi moment.

Edler plecă să-şi dirijeze oamenii. Hansson apăra lângă Wallander.

— Cine dracu’ aruncă o mercerie în aer? întrebă el.

Wallander clătină din cap. Nu avea răspuns la această întrebare.

Se gândi la cele două surori care ţineau merceria, de când venise el în Ystad. Odată, Mona cumpărase un fermoar de-acolo, pentru unul din costumele lui. Acum, surorile muriseră. Şi dacă Edler nu se înşela, acest incendiu fusese provocat tocmai ca să le ucidă.

CAPITOLUL 3

Wallander îşi petrecu ziua de Sfânta Lucia a anului 1989 la lumina flăcărilor, dar nu de la

lumânările aprinse de copiii din procesiunea religioasă. Rămase la locul incendiului până dimineaţa. Îi trimisese deja acasă şi pe Hansson, şi pe Svedberg. Când apăru Rydberg, Wallander îi spuse şi lui să se ducă acasă. Frigul nopţii nu i-ar fi făcut bine, din pricina reumatismului. Peter Edler îi aduse o cafea. Wallander se urcă în cabina şoferului, într-una din maşinile de pompieri, şi se întrebă de ce nu plecase să se culce, în loc să stea să aştepte să fie stins incendiul. Dar nu reuşi să găsească un răspuns bun la această întrebare. Rememoră seara din ajun, cu un sentiment clar de disconfort. Latura erotică a relaţiei sale cu Emma Lundin era complet lipsită de pasiune. Era o palidă extensie a conversaţiilor lipsite de conţinut de la începutul legăturii lor. Nu mai pot continua aşa, îşi spuse el dintr-odată. Trebuie să se întâmple ceva în viaţa mea. Curând, foarte curând.

Incendiul fu stins abia după ce se luminase de zi. Clădirea arsese până la temelie. Sosi Nyberg. Aşteptară ca Peter Edler să-i dea undă verde lui Nyberg să intre printre ruinele fumegânde, împreună cu echipa de criminalişti a pompierilor.

Apoi apăru şi Bjork, la patru ace, ca de obicei, însoţit de o urmă de parfum ce reuşea să acopere până şi mirosul de fum.

— Mare nenorocire cu incendiile astea, zise el. Am auzit că proprietăresele au murit.

— Încă nu ştim sigur, zise Wallander. Dar nu avem indicii nici că ar fi ieşit din casă, din păcate.

Bjork se uită la ceas.

— Trebuie s-o-ntind, zise el. Iau micul dejun cu cineva la Clubul Rotary.

Apoi plecă. Wallander şi Nyberg rămaseră pe loc, tăcuţi. Lui Wallander îi era frig şi începuse deja să simtă oboseala. Toată strada era încă închisă pentru trafic, dar un reporter pe care îl recunoscu după figură reuşise să se strecoare printre bariere. Era unul dintre cei care, de obicei, chiar scriau ceea ce Wallander declara, aşa că îi oferiră puţinele informaţii pe care le aveau şi ei. Încă nu puteau spune sigur dacă murise cineva sau nu. Reporterul se mulţumi cu atât.

Mai trecu încă o oră până când primiră undă verde de la Edler. Când Wallander plecase de-acasă, la orele mici ale dimineţii, fusese destul de inteligent încât să se încalţe cu cizme de cauciuc. Acum păşea atent printre dărâmăturile pârjolite, printre grinzi şi resturi de ziduri înecate în bălţi de apă. Nyberg, împreună cu alţi câţiva pompieri, îşi croia şi el drum printre ruine. După mai puţin de cinci minute, se opriră. Nyberg îi făcu semn lui Wallander să se apropie.

Cadavrele a două persoane zăceau la câţiva metri unul de celălalt. Erau aproape carbonizate, dincolo de stadiul în care ar fi putut fi identificate. Lui Wallander îi trecu prin minte că era a doua oară în patruzeci şi opt de ore când vedea aşa ceva. Clătină din cap.

— Surorile Eberhardsson, zise el. Cum le chema pe numele mic?

— Anna şi Emilia, răspunse Nyberg. Dar încă

nu ştim dacă sunt chiar ele.

— Cine altcineva ar putea fi? întrebă Wallander. Locuiau singure în casa asta.

— O să aflăm noi, zise Nyberg. Dar o să ne ia câteva zile.

Wallander se întoarse şi ieşi din nou pe stradă. Edler fuma.

— Fumezi? întrebă Wallander. Nu ştiam că te-ai apucat de fumat.

— Nu fumez des, răspunse Edler. Doar când sunt foarte obosit.

— Incendiul ăsta trebuie anchetat cu minuţiozitate, spuse Wallander.

— N-ar trebui să trag concluzii pripite, zise Edler, dar să ştii că, din câte îmi dau eu seama, e un caz clar de incendiu pus de o mână criminală. Deşi e de mirare că cineva ar vrea să ucidă două fete bătrâne.

Wallander dădu din cap. Ştia că Edler era un şef de pompieri foarte competent.

— Două bătrânici, remarcă Wallander, care vindeau nasturi şi fermoare.

Nu mai avea niciun motiv să mai rămână. Plecă de la locul faptei, se urcă în maşină şi merse acasă. Îşi pregăti micul dejun şi verifică termometrul, ca să ştie ce pulover să îmbrace. Se hotărî să-l poarte tot pe cel din ziua precedentă. La nouă şi douăzeci parca în faţa secţiei de poliţie. Martinsson ajunse în acelaşi timp cu el. Se opriră la recepţie, unde-i întâmpină Ebba.

— E adevărat ce am auzit? întrebă ea. Că

bietele Anna şi Emilia au ars de vii?

— Aşa se pare, zise Wallander.

Ebba clătină din cap.

— Cumpăram aţe şi nasturi de la ele din 1951, zise ea. Erau aşa de prietenoase… Dacă aveai nevoie de ceva în plus şi nu-ţi ajungeau banii, îţi ofereau fără să te treacă la carneţel. Cine Dumnezeu ar omorî două bătrânici într-o mercerie?

— Să fie cumva vreun piroman? întrebă Martinsson.

— Om trăi şi om vedea, răspunse Wallander. Se mai aude ceva în plus cu avionul ăla prăbuşit?

— Din câte ştiu eu, nu. Dar cei de la Şiobo aveau de gând să mai stea de vorbă cu fermierul care-şi căuta viţelul noaptea trecută.

— Sună şi la celelalte secţii, să fim siguri, îi reaminti Wallander. S-ar putea să afli că şi la ei a fost anunţat zgomotul de avion.

Martinsson plecă. Ebba îi întinse lui Wallander o foaie de hârtie.

— Asigurarea de călătorie a tatălui tău, zise ea. Ce om norocos, scapă de vremea asta mizerabilă şi mai şi vede piramidele.

Wallander luă hârtia şi se duse în birou. După ce îşi puse haina în cuier, sună la Loderup. Nu răspunse nimeni. Taică-său era probabil în atelier. Wallander închise. Mă întreb dacă-şi aminteşte că mâine pleacă în călătorie, se gândi el. Şi că-l iau de-acasă la ora şapte.

Dar Wallander abia aştepta să petreacă vreo

câteva ore cu Linda. Ea îl bine dispunea mereu.

Trase un teanc de hârtii, de data asta rapoartele despre tâlhăria de pe strada Pilrgimsgatan. Dar începu să se gândească la alte lucruri. Şi dacă aveau de-a face cu un piroman? Fuseseră scutiţi de aşa ceva în ultimii ani. Se strădui să se întoarcă la cazul de tâlhărie, dar Nyberg sună la zece şi jumătate.

— Cred că trebuie să vii încoace, zise el. La casa incendiată.

Wallander ştia că Nyberg nu l-ar fi sunat dacă n-ar fi fost ceva important la mijloc. Ar fi fost o pierdere de timp să pună întrebări la telefon.

— Vin imediat, zise el şi închise.

Îşi luă haina şi ieşi din secţia de poliţie. Îi luă doar câteva minute cu maşina să ajungă în centru. Nyberg îl aştepta lângă ruinele încă fumegânde ale casei. Trecu direct la subiect.

— Nu e vorba de o incendiere, zise el. E o crimă.

— Crimă?

Nyberg îi făcu semn să-l urmeze. Cele două cadavre fuseseră scoase dintre ruine. Se aşezară amândoi pe vine lângă unul dintre ele şi Nyberg folosi un pix ca să-i arate ceva pe craniul victimei.

— Asta e o gaură de glonţ, zise el. A fost împuşcată, presupunând că este una dintre cele două surori.

Se ridicară şi se duseră la celălalt cadavru.

— Aceeaşi situaţie este şi aici, zise el şi-i arătă. Chiar deasupra gâtului.

Wallander clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Deci au fost împuşcate?

— Aşa se pare. Mai rău e că, din ce se vede, au fost executate. Două împuşcături în ceafă. Lui Wallander îi venea greu să accepte ceea ce tocmai spusese Nyberg. Însuşi gândul era prea brutal, prea greu de crezut. Dar ştia şi că Nyberg nu spunea niciodată ceva de care nu era absolut sigur.

Se întoarseră pe stradă. Nyberg îi întinse o punguţă de plastic.

— Am găsit unul dintre gloanţe, zise el. Rămăsese înfipt în craniu. Celălalt a ieşit prin frunte şi probabil s-a topit, din cauza căldurii.

Wallander se uită la Nyberg, încercând să judece rapid.

— Deci avem de-a face cu o crimă dublă, pe care cineva a încercat să o camufleze într-un incendiu?

Nyberg clătină din cap.

— N-are nicio logică. Cine execută oamenii prin împuşcare în ceafă ştie fără doar şi poate că scheletele rămân intacte în caz de incendiu. Până la urmă, casa asta nu e un crematoriu.

— Şi care e alternativă?

— Probabil ucigaşul a vrut să ascundă cu totul altceva.

— Bine, dar ce poţi să ascunzi într-o mercerie?

— Asta e treaba ta să afli, răspunse Nyberg.

— Mă duc să-mi adun oamenii, zise Wallander.

Ne-apucăm de treabă la unu.

Se uită la ceas. Era unsprezece.

— Tu poţi fi acolo la unu?

— Sigur nu termin aici până la unu, zise Nyberg. Dar am să trec şi eu pe-acolo.

Wallander se întoarse la maşină. Îl stăpânea sentimentul de „aşa ceva nu se poate”.

Cine ar fi avut motive să execute două bătrânici ce vindeau ace şi aţă, şi din când în când câte un fermoar? Asta era ceva ce depăşea orice imaginaţie şi orice altă crimă pe care o mai văzuse.

Când ajunse din nou la secţie, se duse direct la biroul lui Rydberg. Era gol. Wallander îl găsi în camera de recreere, la un ceai şi un biscuit uscat. Wallander se aşează şi-i povesti ce descoperise Nyberg.

— Asta nu e bine, zise Rydberg când Wallander termină ce avusese de spus. Nu e bine deloc.

Wallander se ridică în picioare.

— Deci, ne vedem la unu, zise el. Deocamdată lasă-l pe Martinsson să se ocupe de avion. Dar Hanson şi Svedberg ar trebui să vină la discuţie. Încearcă să-l aduci şi pe Äkeson. Am mai avut până acum vreun caz asemănător?

Rydberg se gândi puţin.

— Nu, din câte îmi amintesc eu, nu.

Wallander mai rămase puţin lângă masă.

— Treaba asta cu execuţiile, zise el… nu prea e tipic suedeză.

— Şi ce e tipic suedez, mai exact? întrebă Rydberg. Nu mai există graniţe. Nici pentru avioane, nici pentru criminalii adevăraţi. Pe vremuri, Ystad se afla dincolo de o graniţă anume. Ce se întâmpla la Stockholm nu se întâmpla pe-aici. Dar vremurile alea au trecut.

— Şi acum ce se întâmplă?

— Acum trăim o epocă în care e nevoie de un alt fel de poliţişti, mai ales cei care bat străzile trebuie să fie altfel, zise Rydberg. Dar tot va mai fi nevoie şi de unii ca tine şi ca mine, în stare să gândească.

Străbătură împreună coridorul. Rydberg mergea încet. Se despărţiră în faţa uşii biroului său.

— Ne vedem la unu, zise Rydberg. Dubla ucidere a doua bătrâne. Oare aşa ar trebui să numim asta? Cazul bătrânicilor?

— Nu-mi place, zise Wallander. Nu înţeleg din ce motiv le-ar trage cineva două gloanţe în cap unor bătrâne doamne, demne de toată stima.

— Probabil că de-aici trebuie să începem, zise Rydberg, gânditor. Să verificăm dacă erau într-adevăr atât de respectabile pe cât le credea toată lumea.

Wallander fu surprins.

— Ce insinuezi?

— Nimic, zise Rydberg şi-i adresă un zâmbet. E posibil ca uneori oamenii să se mai şi înşele.

Wallander rămase la fereastra biroului său, cu ochii la porumbeii ce dădeau târcoale turnului de

apă.

Rydberg are dreptate, îşi zise el. Ca de obicei. Dacă nu există martori, dacă nu putem găsi nicio mărturie din afară, de aici trebuie să începem ancheta: cine erau de fapt Anna şi Emilia?

La ora unu erau adunaţi în sala de şedinţe. Wallander îi puse la curent cu descoperirea: cele două femei fuseseră împuşcate în ceafă. O atmosferă sumbră puse stăpânire pe întreaga încăpere. Fiecare dintre ei intrase în acea mercerie, cel puţin o dată în viaţă.

Apoi, Wallander se întoarse spre Nyberg.

— Încă mai scotocim printre ruine, zise Nyberg. Dar până acum n-am mai găsit nimic interesant.

— Cauza incendiului? îl întrebă Wallander.

— E prea devreme să ne pronunţăm, răspunse el. Dar din ce zic vecinii, s-a auzit un zgomot puternic. Cineva l-a descris ca pe o explozie în surdină. Şi apoi, în mai puţin de un minut, întreaga clădire era în flăcări.

Wallander se uită la toţi cei din jurul mesei.

— Din moment ce nu avem un mobil evident, trebuie să începem prin a afla tot ce se poate despre aceste două surori. E adevărat ce cred eu, că nu mai au alte rade? Amândouă erau nemăritate. Dar au fost vreodată măritate? câţi ani aveau? Când le-am cunoscut eu, atunci când m-am mutat în oraş, deja erau în vârstă.

Svedberg spuse că el era sigur că niciuna din ele nu fusese măritată şi nici nu avusese copii. Dar

va încerca să afle mai multe amănunte.

— Conturi bancare, zise Rydberg, care nu scosese nicio vorbă până atunci.

— Aveau bani? Puşi la saltea? Sau la bancă? Sunt zvonuri pe tema asta. Ar putea fi acesta mobilul crimei?

— Asta nu explică modul în care au fost executate, spuse Wallander. Dar trebuie să facem cercetări şi în direcţia asta. Trebuie să ştim.

Îşi împărţiră sarcinile obişnuite între ei. La două Eră un sfert, Wallander mai avea un singur lucra să le spună.

— Trebuie să stăm de vorbă şi cu presa, zise el. Subiectul ăsta sigur îi va interesa. Bjork ar trebui să fie de faţă, desigur. Dar aş fi mai mult decât bucuros să nu am şi eu de a face cu presa.

Spre surprinderea tuturor, Rydberg se oferi să stea de vorbă cu reporterii. De obicei, era la fel de reticent ca şi Wallander în astfel de ocazii. Apoi se duseră la treabă. Nyberg se întoarse la locul incendiului. Wallander şi Rydberg mai rămaseră să stea de vorbă.

— Cred că trebuie să ne bazăm puţin şi pe public, spuse Rydberg. Poate mai mult decât de obicei. E clar că trebuie să fi existat un motiv pentru uciderea celor două surori. Şi mi-e teamă să suspectez că acest motiv n-a constat în bani.

— Am mai văzut cazuri d-astea, zise Wallander. Oameni care n-au niciun ban, dar care sunt atacaţi pentru că se zvoneşte despre ei că ar fi bogaţi.

— Am eu câteva contacte pe ici, pe colo, zise

Rydberg. Am să fac şi eu ceva cercetări pe partea mea.

Ieşiră din sala de şedinţe.

— De ce te-ai oferit să ţii conferinţa de presă? întrebă Wallander.

— Ca să nu mai trebuiască să o faci tot tu şi pe asta, răspunse Rydberg şi intră în biroul lui.

Wallander reuşi să dea de Bjork, care era acasă, prizonierul unei migrene.

— Organizăm o conferinţă de presă azi, la ora cinci, îi spuse Wallander. Speram să fii şi tu acolo.

— Am să vin, zise Bjork, cu sau fără migrenă.

Mecanismul de anchetă se pusese în mişcare, lent, dar minuţios. Wallander se întoarse încă o dată la locul incendiului şi vorbi cu Nyberg, care era băgat până la genunchi în moloz. Apoi se duse la secţie. Când începu conferinţa de presă, rămase în birou. Ajunse acasă pe la şase.

De această dată, tatăl său îi răspunse când îl sună.

— Mi-am făcut deja bagajele, îl anunţă el.

— Speram eu, spuse Wallander. Am să fiu acolo la şase şi jumătate. Să nu-ţi uiţi biletele şi paşaportul.

Wallander îşi petrecu restul serii trecând în revistă ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă. La miezul nopţii, se băgă în pat. Deşi era foarte obosit, nu reuşi să adoarmă.

Gândul la cele două surori care fuseseră executate nu-i dădea pace. Până să adoarmă în cele din urmă, ajunsese la concluzia că avea să fie

o anchetă lungă şi dificilă. Dacă nu aveau norocul să se împiedice de răspuns chiar de la început.

A doua zi se trezi la cinci. La şase şi jumătate fix, parcă în faţa aleii din Loderup. Tatăl său îl aştepta deja afară, aşezat pe valiză. Merseră pe întuneric până la Malmö. Cei ce făceau naveta de la Skåne la Malmö încă nu se treziseră. Tatăl său era îmbrăcat la costum şi avea pe cap o şapcă ciudată. Wallander n-o mai văzuse şi se gândi că probabil taică-su o găsise pe la vreo piaţă de vechituri, sau la un magazin de haine la mâna a doua. Dar nu spuse nimic. Nici măcar nu-l întrebă dacă îşi luase cu el biletele şi paşaportul. Nu zise decât:

— Deci, chiar pleci.

— Da, răspunse tatăl său. Azi e ziua cea mare.

Wallander simţea că taică-su nu avea chef de vorbă. Asta îi dădea ocazia să se concentreze la condus şi să se piardă în propriile sale gânduri. Era foarte îngrijorat din pricina ultimelor evenimente din Ystad. Încerca să găsească un fir în poveştile astea. De ce ar ucide cineva două bătrâne, cu sânge rece, împuşcându-le în ceafa? Dar nu găsi niciun răspuns. Nu existau circumstanţe favorabile, nu exista nicio explicaţie. Erau doar două execuţii brutale, de neînţeles.

Când intrară în parcarea de la feribot, văzură că Linda îi aştepta deja. Wallander nu se putu abţine să remarce că Linda îşi salutase mai întâi bunicul şi abia apoi tatăl. Asta îl deranja. Mai mult, Linda îl complimentă pe bătrân pentru

şapcă, îi spuse că îi vine bine.

— Aş vrea să am şi eu o şapcă de-asta, ca să am cu ce să mă laud, zise Wallander, îmbrăţişându-şi fiica.

Îl conduseră pe bunic la chei. Wallander îi plăti biletul de feribot. După ce bătrânul se urcă la bord, rămaseră în întuneric şi-l priviră îndepărtându-se de port.

— Sper să fiu şi eu ca el când voi îmbătrâni, zise Linda.

Wallander nu-i răspunse. Pe el, ideea că va ajunge ca tatăl său îl îngrozea mai mult decât orice.

Luară micul dejun împreună la un restaurant din Central Station. Wallander îşi privi fiica în tăcere. Fata vorbea încontinuu. Nu era frumoasă în înţelesul tradiţional al cuvântului. Dar avea aşa un aer de siguranţă şi independenţă, nu era una dintre gâştele care făceau tot ce puteau ca să fie pe placul oricărui bărbat care le ieşea în cale. De unde moştenise logoreea, însă, nu-şi dădea seama. Şi el, şi Mona erau destul de tăcuţi. Dar îi plăcea să o asculte. Îl bine dispunea mereu. Fata continuă să vorbească despre planurile ei de a se apuca de recondiţionarea mobilierului. Îi povesti câte oportunităţi există în domeniu, care erau principalele probleme, se indignă că sistemul de ucenicie era aproape mort şi-l uimi, în final, povestindu-i despre un viitor în care ea avea să-şi deschidă propriul ei magazin în Ystad.

— Ce păcat că nici tu, nici mama nu aveţi bani,

zise ea. Dac-aţi fi avut, m-aş fi dus în Franţa să învăţ.

Wallander îşi dădu seama că fata nu-l învinovăţea pentru că nu era bogat. Cu toate astea, exact aşa îi interpretă cuvintele.

— Aş putea să fac un împrumut la bancă, zise el. Cred că până şi un simplu poliţist poate lua un împrumut.

— Împrumuturile trebuie returnate, zise ea. Şi oricum, tu nici nu eşti un simplu poliţist, eşti inspector.

Apoi vorbiră despre Mona. Wallander o ascultă cu o oarecare satisfacţie, plângându-se de Mona, care o controla în tot şi-n toate.

— Şi ca să fie tacâmul complet, nici nu-mi place dejohan, încheie ea.

Wallander o privi întrebător.

— Asta cine mai e?

— Noul ei iubit.

— Credeam că se vede cu unul, Soren?

— A nu, au terminat-o. Acum îl cheamă Johan şi are două excavatoare.

— Şi nu-ţi place de el?

Linda ridică din umeri.

— E tare gălăgios. Şi cred că n-a citit nici măcar o carte în viaţa lui. Vine sâmbăta pe la noi şi, o dată, a venit cu o carte de benzi desenate. Ditamai omul. Poţi să-ţi închipui aşa ceva?

Wallander se simţi uşurat, pe moment, că nu cumpărase în viaţa lui o carte de benzi desenate.

— Păi, nu sună prea bine, zise el. Adică, mă

rog, treaba asta că tu şi cu Johan nu vă înţelegeţi bine.

— Dar nu-i vorba că noi nu ne înţelegem, spuse ea. Doar că nu pricep ce vede mama la el.

— Vino şi stai cu mine, zise Wallander, într-un impuls de moment. Camera ta e tot acolo, doar ştii.

— Să ştii că m-am gândit şi eu la asta, zise ea. Dar nu cred că ar fi o idee bună.

— De ce nu?

— Ystad e un oraş aşa de mic. Aş înnebuni să locuiesc acolo. Poate mai încolo, când o să fiu mai în vârstă. Sunt oraşe în care pur şi simplu nu poţi să trăieşti când eşti tânăr.

Wallander o înţelegea perfect. Chiar şi pentru bărbaţii divorţaţi, de vreo patruzeci de ani, un oraş ca Ystad-ul putea fi sufocant.

— Dar tu?

— Eu ce?

— Ce crezi? Cum o duci cu fetele?

Wallander făcu o faţă lungă. Nu voia să discute despre Emma Lundin.

— Ai putea da un anunţ la ziar, îi sugeră ea. „Bărbat în floarea vârstei, caut companie”. Sunt sigură că ai primi o mulţime de răspunsuri.

— Sigur, zise Wallander şi pe urmă ar dura cam cinci minute până ne-am trezi că ne uităm unul la altul, fără să avem ce să ne spunem.

Linda îl surprinse din nou.

— Ai nevoie de cineva în pat, zise ea. Nu e normal la vârsta ta să stai pe uscat atâta vreme.

Wallander făcu ochii mari. Nu-i mai spusese niciodată aşa ceva până atunci.

— Nu duc lipsă de nimic, zise el, evaziv.

— Nu-mi poţi da amănunte?

— Nu-s prea multe de spus. E o asistentă medicală. O femeie decentă. Problema e că ea mă place pe mine mai mult decât o plac eu pe ea.

Linda nu mai puse şi alte întrebări. Wallander începu să se întrebe dacă ea însăşi îşi începuse viaţa sexuală. Dar numai gândul îi dădu o stare atât de confuză, aşa că nu îndrăzni să o întrebe nimic.

Mai rămaseră în restaurant până după ora zece. Apoi se oferi să o conducă acasă, dar fata mai avea de făcut nişte drumuri. Se despărţiră în parcare. Wallander îi dădu trei sute de coroane înainte să plece.

— Nu e nevoie, zise ea.

— Ştiu. Dar ia-i totuşi.

Apoi o privi îndepărtându-se pe străzile oraşului. Se gândi că asta era familia lui: o fată care se descurca singură. Un tată care chiar în acel moment era în avion, spre Egiptul fierbinte. Avea o relaţie complicată cu fiecare dintre ei.

Ajunse înapoi în Ystad pe la zece şi jumătate. Când trecu pe la recepţie, Ebba îl strigă. Părea puţin supărată.

— Bjork vrea să stea de vorbă cu tine, zise ea.

Wallander îşi atârnă haina în birou şi se duse la Bjork. Fu primit imediat. Bjork se ridică de la masa de lucru.

— Trebuie să-mi exprim marea dezamăgire, zise el.

— În legătură cu ce?

— Că te duci în interes personal la Malmö, când noi suntem în plină anchetă a unui caz foarte dificil, mai mult, un caz de care răspunzi chiar tu.

Lui Wallander nu-i venea să-şi creadă urechilor. Bjork chiar îi trăgea o săpuneală. Aşa ceva nu se mai întâmplase până atunci, chit că Bjork avusese destule ocazii şi înainte. Wallander se gândi la vremurile în care luase hotărâri de unul singur în anumite cazuri, fără să-i mai anunţe şi pe ceilalţi.

— E o situaţie foarte neplăcută, încheie Bjork. N-am să te sancţionez oficial. Dar aşa cum am spus deja, mi se pare că plecarea ta demonstrează lipsă de judecată.

Wallander se uită lung la Bjork. Apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi fără să mai spună niciun cuvânt. Dar se întoarse de la jumătatea drumului, deschise uşa de la biroul lui Bjork şi spuse printre dinţi:

— N-am de gând să înghit asemenea rahaturi din partea ta. Să-ţi fie clar. N-ai decât să mă sancţionezi. Dar nu-mi mai servi mie tâmpenii, că nu-ţi permit.

Apoi ieşi. Îşi dădu seama că îl trecuseră toate transpiraţiile. Dar nu regreta. Ieşirea aceea îi fusese necesară. Şi puţin îi păsa de consecinţe. Avea o poziţie destul de bună în secţie.

Îşi luă o cană de cafea din camera de recreere şi se aşeză la masa de lucru. Ştia că Bjork fusese

la Stockholm, unde urmaşe nişte cursuri de management. Probabil că acolo îl învăţaseră să-şi mai certe din când în când subordonaţii, ca să îmbunătăţească astfel climatul de lucru, îşi zise Wallander. Dar dacă despre asta era vorba, şi-a ales prost omul cu care să înceapă să îşi pună teoriile în practică.

Apoi se întrebă cine îl turnase că-şi duce tatăl la Malmö. Erau doar câteva posibilităţi. Wallander nu-şi mai amintea cui îi povestise de călătoria intempestivă a tatălui său în Egipt. Era însă foarte sigur că nu Rydberg fusese cel care cântase la şef. Rydberg îl considera pe Bjork un rău administrativ necesar. Atât şi nimic mai mult. Şi le era mereu loial celor cu care lucra. Loialitatea lui Rydberg nu putea fi zdruncinată, deşi niciodată nu-şi acoperea colegii care acţionau iresponsabil. În asemenea cazuri, el reacţiona primul. Wallander fu întrerupt din gânduri de Martinsson, care băgă capul pe uşă.

— Poţi să vorbeşti cu mine?

Wallander îi făcu semn să ia loc.

Începură să discute despre incendiu şi despre surorile Eberhardsson. Dar curând, Wallander îşi dădu seama că Martinsson avea altceva să-i spună.

— E vorba de avionul ăla, zise el. Colegii de la Şiobo s-au mişcat repede. Au găsit o zonă chiar în afara satului, unde se presupune că au fost observate luminile în seara aceea. Din câte îmi dau seama, e o zonă puţin locuită. Asta se

potriveşte şi cu ideea unei livrări pe calea aerului.

— Vrei să spui că luminile ciudate ar fi putut fi de fapt balize de ghidaj?

— E o posibilitate. Mai există şi mii de potecuţe care trec prin zonă. E uşor de venit, uşor de plecat.

— Da, se pupă cu teoria noastră, zise Wallander.

— N-am terminat, continuă Martinsson. Echipa din Şiobo a făcut câteva verificări, să vadă cine locuieşte de fapt în zona aceea. Majoritatea sunt fermieri, desigur, dar au găsit şi o excepţie.

Wallander îşi ascuţi urechile.

— E vorba de o fermă numită Lângelunda, spuse Martinsson. De câţiva ani a fost un fel de refugiu pentru persoane care le-au făcut probleme, din când în când, poliţiştilor din Şiobo. S-au tot plimbat pe-acolo tot felul de oameni, nu se ştia exact a cui e ferma şi de câteva ori au găsit şi droguri. Nu cantităţi mari, dar au găsit.

Martinsson se scărpina pe frunte.

— Colegul cu care am stat de vorbă, Goran Brunberg, mi-a dat şi câteva nume. N-am prea acordat eu atenţie, dar după ce am închis, ceva nu-mi dădea pace. Mi s-a părut că recunosc unul dintre nume. De la un caz de-al nostru recent.

Wallander sări în picioare.

— Să nu-mi spui că Yngve Leonard Holm locuieşte acolo! Că acolo e casa lui?!

Martinsson confirmă.

— El însuşi. Mi-a luat ceva până am făcut

legătura.

La dracu', îşi zise Wallander. Ştiam eu că e ceva în neregulă cu el. Dar a trebuit să-i dăm drumul.

— Mergem după el, zise Wallander şi trase un pumn în masă.

— Exact asta le-am zis şi eu colegilor noştri din Şiobo când am făcut legătura între numele de pe lista lor şi cazul nostru, spuse Martinsson. Dar când s-au dus la Lângelunda, Holm nu mai era.

— Cum adică nu mai era?

— Dispăruse, plecase, se evaporase. A locuit acolo, deşi era înregistrat în Ystad de câţiva ani. Şi şi-a construit vila aici. Colegii din Şiobo au stat de vorbă cu ceilalţi indivizi care locuiesc acolo. Nişte tipi foarte duri, din câte-mi dau eu seama. Holm a fost acolo chiar ieri. Dar de ieri nu mai ştie nimeni nimic de el. M-am dus la casa lui de aici din Ystad, însă e încuiat peste tot.

Wallander se gândi puţin.

— Deci nu prea-i stă în fire lui Holm să dispară aşa?

— Cei din casă păreau destul de îngrijoraţi.

— Cu alte cuvinte, ar putea exista o legătură, spuse Wallander.

— Mă gândeam că poate Holm intenţiona să plece cu avionul care s-a prăbuşit.

— Nu prea cred, spuse Wallander. Asta ar presupune că avionul a avut o pistă de aterizare ca să poată să-l ia şi pe Holm. Dar poliţia din Şiobo nu a găsit un astfel de loc, nu-i aşa? O pistă

de aterizare improvizată. Şi nici nu s-ar mai încadra în timp.

— Un avion uşor, condus de un pilot bun, are nevoie doar de o bucată de pământ dreaptă ca să aterizeze şi să decoleze iar.

Wallander ezită. Martinsson ar fi putut avea dreptate.

— Trebuie să mai lucrăm la asta, zise el. Din păcate, ai să te ocupi cam singur, noi trebuie să ne concentrăm asupra surorilor ucise.

— Aţi găsit mobilul posibil?

— N-am găsit decât o execuţie de neînţeles şi un incendiu provocat de o explozie, răspunse Wallander. Dar dacă se mai poate găsi ceva în ceea ce a rămas după incendiu, cu siguranţă Nyberg îl va găsi.

Martinsson plecă. Wallander observă că în minte i se amestecau gândurile legate de avionul căzut cu cele legate de incendiu. Era deja ora două. Taică-su probabil aterizase deja la Cairo, dacă avionul plecase la timp de la Kastrup. Apoi se gândi la comportamentul ciudat al lui Bjork. Simţi că se enervează iar şi, în acelaşi timp, era satisfăcut că-i spusese vreo două şefului. Şi dacă tot nu reuşea să se concentreze la hârţogăraie, se duse la locul incendiului. Nyberg era tot în genunchi, între ruine, împreună cu restul echipei de criminalişti. Mirosul de fum era încă puternic. Îl văzu pe Wallander şi ieşi pe stradă, să vorbească.

— Din ce zic oamenii lui Edler, a fost un

incendiu cu flacără intensă, spuse el. Totul pare să se fi topit. Şi asta, desigur, ne întăreşte teoria unei mâini criminale. Suspectăm că focul a izbucnit în mai multe puncte în acelaşi timp. Probabil şi cu ajutorul benzinei.

— Trebuie să punem mâna pe cei ce au făcut aşa ceva, zise Wallander.

— Da, ar fi bine, spuse Nyberg. Ai zice că e opera unui nebun.

— Sau dimpotrivă, îl completă Wallander, a unuia care ştia foarte bine ce face.

— Într-o mercerie? Condusă de două fete bătrâne?

Nyberg îşi clătină capul a neîncredere şi se întoarse la ruine. Wallander se duse în port. Avea nevoie de o gură de aer. Erau câteva grade sub zero şi nu se simţea decât o briză foarte, foarte uşoară. Se duse pe chei până în portul unde erau ancorate iahturile. Un feribot spre Polonia tocmai ieşea din terminalul din apropiere. Distrat, se întrebă câte maşini erau scoase ilegal din Suedia de data asta.

Se întoarse la secţie pe la trei şi jumătate. Se întreba dacă tatăl său ajunsese la hotel şi se instalase. Şi dacă avea să fie iar chemat la Bjork, să-i mai frece o dată ridichea pentru absenţă nemotivată.

La ora patru se întâlni cu colegii săi în sala de şedinţe. Trecură în revistă informaţiile pe care le aflaseră în cursul zilei. Încă nu aveau mare lucru de pe teren.

— Dar nimic, nimic, spuse Rydberg. Arde o casă în plin Ystad. Şi nimeni n-a observat nimic ieşit din comun…

Svedberg şi Hansson raportară şi ei ce aflaseră. Niciuna dintre surori nu fusese măritată. Mai aveau ceva rude îndepărtate, veri de gradul unu şi doi. Dar niciunul din ei nu trăia în Ystad. Merceria obţinea profituri neglijabile. Nu găsiseră nici măcar vreun cont de economii cu sume fabuloase în el. Hansson aflase că aveau o cutie de valori la Handelsbanken. Dar neavând cheile, Per Åkeson trebuia să emită un mandat pentru a fi deschisă acea cutie. Hansson estima că asta ar fi fost posibil să se întâmple a doua zi.

Apoi se lăsă o tăcere grea peste întreaga încăpere.

— Trebuie să existe un motiv, spuse Wallander. Mai devreme sau mai târziu îl vom afla. Trebuie doar să avem răbdare.

— Cine le cunoştea pe cele două surori? întrebă Rydberg. Trebuie să fi avut prieteni şi ceva timp liber din când în când, când nu erau la magazin. Erau membre în vreo organizaţie? Aveau cumva o căsuţă de vară? Mergeau în vacanţă? Eu tot am impresia că n-am trecut de suprafaţa lucrurilor.

Wallander se gândi că Rydberg părea iritat. Probabil suferă, îşi zise Wallander. Mă întreb oare ce e cu el de-adevăratelea. Dacă nu cumva nu e doar reumatismul la mijloc. Nimeni nu mai avu nimic de adăugat la ce spusese Rydberg. Trebuiau

să sape în continuare.

Wallander rămase la birou până aproape de ora opt. Îşi făcu propria listă cu toate informaţiile aflate despre surorile Eberhardsson. Citind ceea ce scrisese, îşi dădu seama cât de puţine ştia. Nu avea nicio pistă.

Înainte să plece de la birou, îl sună acasă pe Martinsson. Acesta îi spuse că Holm încă nu apăruse. Wallander se duse la maşină. Îi luă mult până reuşi să aducă motorul la viaţă. Se hotărî să ceară un împrumut de la bancă şi să-şi cumpere altă maşină, imediat ce avea puţin timp.

Când ajunse acasă, îşi rezervă un loc la spălătorie şi apoi îşi încălzi o conservă cu tocană. Tocmai când se pregătea să se aşeze în faţa televizorului cu farfuria pe genunchi, sună telefonul. Era Emma. Îl întrebă dacă putea să treacă pe la el.

— Nu în seara asta, îi răspunse Wallander. Probabil, ai auzit de incendiu şi de cele două surori care au murit. Muncim de-acum douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Ea înţelese. După ce închise telefonul, se întrebă de ce oare nu-i putea spune adevărul: că nu mai voia să fie cu ea. Dar, desigur, era o dovadă de laşitate de neiertat să-i spună aşa ceva la telefon. De aceea trebuia să-şi facă puţin curaj şi să treacă pe la ea într-o seară. Îşi promise că va face asta imediat ce va avea puţin timp.

Se apucă să mănânce din tocana deja răcită. Era ora nouă. Telefonul sună din nou. Enervat,

Wallander puse jos farfuria şi răspunse. Era Nyberg care-l suna dintr-o maşină de patrulă, aflat încă la locul incendiului.

— Cred că am găsit ceva de data asta, zise el. Un seif, din cele scumpe, care rezistă la temperaturi extreme.

— De ce nu l-ai găsit până acum?

— E o întrebare bună, răspunse Nyberg, fără să se supere. Seiful era îngropat în temelia casei. Am găsit o uşă izolată sub toate dărâmăturile alea. Am reuşit s-o forţăm şi sub ea am dat de un spaţiu. Acolo era seiful.

— L-aţi deschis?

— Cu ce? N-avem chei. Şi e greu să-l deschizi cu forţa.

Wallander se uită la ceas. Era nouă şi cinci.

— Plec spre voi, zise el. Mă întreb dacă nu cumva tocmai aţi descoperit pista pe care o căutam.

Când Wallander ajunse în stradă, nu mai reuşi să-şi pornească maşina. Renunţă şi o luă pe jos spre Hamngatan. La zece fără douăzeci, era lângă Nyberg şi studia seiful la lumina unei lanterne. Chiar atunci se lăsă frigul şi un vânt tăios începu să bată dinspre est.

CAPITOLUL 4

Imediat după miezul nopţii de 15 decembrie, Nyberg şi oamenii lui reuşiseră să scoată la suprafaţă seiful cu ajutorul unei macarale. Fu încărcat într-un camion şi dus imediat la secţie. Dar înainte ca Nyberg şi Wallander să părăsească

locul incendiului, Nyberg examină spaţiul de sub fundaţie.

— Asta a apărut aici după ce a fost construită casă, zise el. Presupun că nişa a fost gândită special ca să ascundă seiful.

Wallander nu-i răspunse, dar îi făcu semn că înţelege. Se gândea la surorile Eberhardsson. Poliţia căuta un motiv. Acum, probabil că îl găsiseră, deşi nu ştiau încă exact ce era în seif. Dar era posibil ca altcineva să fi ştiut de existenţa seifului. Şi de conţinutul său. Părăsiră locul incendiului şi ieşiră pe stradă.

— E posibil să găurim seiful? întrebă Wallander.

— Desigur, îi răspunse Nyberg. Dar e nevoie de echipament special. Ăsta e genul de seif pe care un lăcătuş obişnuit nici n-ar îndrăzni să viseze să-l deschidă.

— Trebuie să-l deschidem cât mai curând posibil.

Nyberg îşi scoase costumul de protecţie. Îl privi sceptic pe Wallander.

— Adică vrei să zici că trebuie deschis în noaptea asta?

— Aşa ar fi cel mai bine, zise Wallander. E totuşi vorba de o crimă dublă.

— Imposibil, zise Nyberg. N-am cum să găsesc oameni cu instrumente potrivite decât cel mai devreme mâine dimineaţă.

— Sunt de aici, din oraş?

Nyberg se gândi puţin.

— E pe aici o firmă care lucrează pentru armată, zise el. Probabil că ei au ce ne trebuie nouă. Cred că se numesc Fabricius. Au sediul pe Industrigatan.

Nyberg părea extenuat. Ar fi fost o nebunie să mai tragă de el acum.

— Atunci o lăsăm pe mâine la şapte, zise Wallander.

Nyberg încuviinţă.

Wallander îşi căută maşina din priviri. Apoi îşi aminti că nu pornise. Nyberg putea să-l ducă până acasă, dar preferă să o ia pe jos. Vântul era rece. Trecu pe lângă un termometru pus în vitrina unui magazin de pe Stora Ostergatan. Minus şase grade. Vine iarna, îşi zise Wallander. În curând va fi aici.

La şapte şi un minut, în dimineaţa zilei de 15 decembrie, Nyberg intră în biroul lui Wallander. Îl găsi cu nasul în agenda de telefoane, deschisă pe masă. Inspectase deja seiful, care fusese pus într-o cameră goală de lângă recepţie. Unul dintre ofiţerii ce tocmai terminau tura de noapte îi spuse că fusese nevoie de o macara mică să îl aducă în clădire. Wallander remarcase urmele pe uşile de sticlă de la intrare şi văzuse că una dintre balamale se îndoise. Bjork n-o să se bucure prea tare, îşi zise el. Dar va trebui să se obişnuiască şi cu asta.

Nyberg sunase la firma cu sediul pe Industrigatan. Wallander se duse să-şi ia cafea. Rydberg sosi şi el. Wallander îi spuse despre seif.

— E exact cum am presupus, spuse Rydberg. Nu ştim mai nimic despre cele două surori.

— Căutăm un lăcătuş care să poată deschide un astfel de seif, zise Wallander.

— Sper să mă chemaţi şi pe mine înainte să-l descuiaţi, zise Rydberg. Aş vrea să fiu acolo.

Wallander se întoarse în birou şi o sună pe Ebba s-o întrebe cine mai venise la serviciu.

— A sunat Martinsson şi a zis că se duce la Şiobo, îi răspunse ea. Svedberg încă n-a ajuns. Hansson face duş. Din câte se pare, i s-a spart o ţeavă acasă.

— Vom deschide seiful în curând, zise Wallander. O să fie puţin zgomot.

— M-am uitat şi eu la el, zise Ebba. Credeam că e mai mare.

— Încap destule într-un seif de dimensiunile alea.

Hansson apăra în uşă. Încă avea părul ud.

— Tocmai am vorbit cu Bjork, zise el, vesel. Mi-a arătat că s-au stricat uşile de la intrare azi-noapte.

Hansson încă nu auzise nimic despre seif. Wallander îi explică.

— Ăsta ar putea fi un bun motiv, zise Hansson.

— Dacă avem noroc, zise Wallander. În cel mai rău caz, seiful e gol şi asta o să ne bage şi mai tare în ceaţă.

— E posibil să fi fost golit de cei ce le-au împuşcat pe cele două surori, ripostă Hansson. Poate că au ucis-o pe una din ele şi pe cealaltă au

forţat-o să deschidă seiful.

Se gândise şi Wallander la asta. Dar ceva îi spunea că nu se întâmplase aşa.

La ora opt, la indicaţiile lui Ruben Fabricius, doi lăcătuşi începură să taie seiful. Era, aşa cum prevăzuse şi Nyberg, o treabă dificilă.

— E dintr-un oţel special, zise Fabricius.

— Nu putem să aruncăm seiful în aer? întrebă Wallander.

— Există riscul să sară în aer întreaga clădire, răspunse Fabricius. Dacă vreţi să facem aşa, ar trebui întâi să ducem seiful undeva în câmp deschis. Dar uneori, e nevoie de atât de mult explozibil, încât e distrus şi seiful în sine. Iar conţinutul fie ia foc, fie se face praf.

Fabricius era un tip masiv, care-şi puncta propoziţiile cu câte un scurt hohot de râs.

— Un astfel de seif costă în jur de o sută de mii de coroane, spuse el, şi râse.

Wallander păru uimit.

— Atât de mult?

— Pe puţin!

Un singur lucru e sigur, îşi zise Wallander, amintindu-şi discuţia de ieri despre starea financiară a celor două victime. Surorile Eberhardsson aveau mult mai mulţi bani decât declaraseră la fisc. Probabil că aveau şi surse de venit nedeclarate. Dar ce anume poţi vinde într-o mercerie, încât să te îmbogăţeşti? Fir de aur? Butoni cu diamante?

Freza lăcătuşilor se opri la nouă şi un sfert.

Fabricius îi făcu semn lui Wallander şi chicoti.

— Gataaa! zise el.

Rydberg, Hansson şi Svedberg sosiră şi ei în cameră. Nyberg îi urmărise pe lăcătuşi de la prima oră. Cu o rangă, scoase spatele seifului ce fusese decupat cu un arzător. Se îngrămădiră toţi în jurul cutiei. Wallander văzu câteva pachete învelite în plastic. Nyberg luă primul pachet din teanc. Plasticul era alb şi lipit cu scotch. Nyberg puse pachetul pe un scaun şi tăie scotch-ul. Înăuntru era un teanc gros de bancnote de o sută de dolari. Era împărţit în teancuri mai mici, fiecare de câte zece mii de dolari.

— O grămadă de bani, zise Wallander.

Trase cu atenţie o bancnotă şi o ridică la lumină. Nu părea să fie falsă.

Nyberg scoase şi celelalte pachete, unul după altul, şi le desfăcu.

— Să mergem în sala de şedinţe, zise Wallander.

Apoi îi mulţumi lui Fabricius şi celor doi lăcătuşi care deschiseseră seiful.

— O să vă rog să ne trimiteţi nota de plată, spuse Wallander. Fără dumneavoastră n-am fi putut să deschidem seiful ăsta.

— Facem cinste de data asta, zise Fabricius. A fost o experienţă pentru meseriaşii mei. Şi o ocazie nemaipomenită pentru a mai învăţa ceva.

— Desigur, v-aş ruga să nu pomeniţi nimănui ce era înăuntru, spuse Wallander.

Fabricius râse din nou şi-l salută. Wallander

înţelese că nu fusese un râs ironic.

Când toate pachetele au fost deschise şi teancurile de bancnote numărate.

Wallander făcu o scurtă socoteală. Erau în majoritate dolari americani. Dar mai erau acolo şi franci elveţieni şi lire sterline.

— Estimez că aici sunt cam cinci milioane de coroane, zise el. Nu e deloc o sumă neglijabilă.

— Seiful era plin-ochi, zise Rydberg, n-ar mai fi încăput nimic în el.

— Şi asta înseamnă că, dacă banii au fost mobilul crimei, atunci cel sau cei ce le-au împuşcat pe surori nu au găsit ce căutau.

— Ei, măcar acum avem un mobil, spuse Wallander. Acest seif a fost ascuns. După câte am înţeles de la Nyberg, se pare că era acolo de câţiva ani. Înseamnă că, la un moment dat, surorile au simţit nevoia să şi-l cumpere, pentru că aveau de depozitat şi de ascuns sume mari de bani. Cele mai multe bancnote sunt nou-nouţe. De aceea e posibil să le putem identifica. Au intrat în Suedia legal sau nu? De asemenea, trebuie să găsim rapid răspunsuri şi la celelalte întrebări care ne-au rămas. Cu cine îşi petreceau timpul liber? Ce obiceiuri aveau?

— Şi ce slăbiciuni, adăugă Rydberg. Să nu uităm de asta.

Bjork intră în cameră chiar înainte de finalul şedinţei. Când văzu banii de pe masă, tresări.

— Trebuie să-i înregistraţi cu atenţie, îi spuse el lui Wallander când acesta îi explică pe scurt ce

se întâmplase. Să nu se piardă nimic. Şi cu uşile de la intrare ce s-a întâmplat?

— A fost un accident în câmpul muncii, zise Wallander. S-au zgâriat când motostivuitorul a ridicat seiful, explică el, pe un ton care nu-i mai lăsă lui Bjork loc de alte comentarii.

Căzuse în sarcina lui Wallander să sune la o asociaţie pentru protecţia animalelor, a cărei membru activ fusese cel puţin una dintre surori, Emilia. Aflaseră asta de prin vecini. Wallander primise un nume şi o adresă de la Svedberg. Tyra Olofsson, Kăringgatan numărul 11.

Înainte de a părăsi secţia de poliţie, îl sună pe Arne Hurtig, dealerul auto cu care făcea afaceri de obicei. Îi explică situaţia cu Peugeotul. Hurtig îi sugeră câteva maşini, dar lui Wallander i se părură toate prea scumpe. Însă când Hurtig îi promise un târg bun în schimbul vechii sale maşini, Wallander se hotărî să cumpere un alt Peugeot la mâna a doua. Închise telefonul şi sună la bancă. Fu obligat să aştepte câteva minute până reuşi să stea de vorbă cu persoana de contact. Wallander ceru un împrumut de douăzeci de mii de coroane. Fu informat că îl va obţine fără nicio problemă. Putea să treacă a doua zi, să semneze hârtiile şi să ridice banii.

Gândul unei maşini noi îl bine dispuse pe loc. Se opri şi inspectă cu atenţie balamaua stricată de la uşa de la intrare în secţie. Fiindcă nu-l vedea nimeni, profită de ocazie şi trase un şut în cadrul uşii. Acum, stricăciunea era şi mai vizibilă. Se

îndepărtă rapid, încovoindu-se din pricina vântului îngheţat.

Ar fi trebuit, desigur, să sune înainte, să se asigure că Tyra Olofsson chiar era acasă. Dar, din moment ce era pensionară, Wallander se hotărî să rişte. Când răsună soneria de la intrare, uşa se deschise aproape imediat. Tyra Olofsson era micuţă şi purta ochelari cu lentile groase, care spuneau multe despre gradul ei de miopie. Wallander se prezentă şi îi arătă legitimaţia pe care ea o ridică până aproape de ochi şi o studie cu atenţie.

— Aaa, sunteţi poliţist, zise ea. Deci de biata Emilia trebuie să fie vorba.

— Exact, zise Wallander. Sper că nu vă deranjez.

Femeia îl invită înăuntru. În hol mirosea puternic a câine. Îl conduse în bucătărie. Wallander numără paisprezece castroane pentru câini întinse pe podea. Mai rău ca la Haverberg, gândi el.

— Îi ţin afară, zise Tyra Olofsson, observându-i privirea.

Wallander se întrebă în treacăt dacă era legal să deţii atât de mulţi câini în oraş. Se aşeză la masă şi căută în van ceva cu care să noteze. De data asta, nu mai uitase să-şi pună un carneţel în buzunar. Dar acum n-avea pix. Pe marginea ferestrei, văzu un căpeţel de creion pe care-l luă.

— Aveţi dreptate, doamnă Olofsson, începu el, despre Emilia Eberhardsson am venit să discutăm.

Unul dintre vecini ne-a spus că era membru într-o asociaţie de protecţia animalelor. Şi că dumneavoastră o cunoşteaţi bine.

— N-aş zice că o cunoşteam bine pe Emilia. Cred că nimeni n-o cunoştea bine.

— Sora ei, Anna, a fost vreodată implicată în asociaţie?

— Nu.

— Şi nu vi se pare ciudat? Adică două surori, necăsătorite, care locuiesc împreună, ar fi normal să aibă preocupări comune.

— Asta e doar o idee preconceptă, spuse hotărâtă Tyra Olofsson. Din câte îmi imaginez eu, Emilia şi Anna erau foarte diferite una de cealaltă. Am fost profesoară o viaţă întreagă. Cu timpul, înveţi să vezi diferenţele între oameni. Se vede încă de la vârste mici.

— Cum aţi descrie-o pe Emilia?

Răspunsul ei îl surprinse.

— O îngâmfată. Genul care mereu ştie totul mai bine ca tine. Putea fi foarte neplăcută. Dar din moment ce dona bani pentru asociaţie, nu puteam scăpa de ea. Nici să fi vrut, nu puteam.

Tyra Olofsson îi povesti despre grupul pentru protecţia animalelor pe care îl organizase prin anii 1960, împreună cu câteva persoane care-i împărtăşeau vederile. Lucraseră mereu pe plan local şi principala lor problemă fusese înmulţirea pisicilor vagabonde. Nu era o asociaţie mare, avea doar câţiva membri. Într-o zi, pe la începutul anilor 1970, Emilia Eberhardsson citise despre

activităţile lor în ziarul local, *Ystads Allehanda*, şi luase legătura cu ei. De atunci, le dăduse bani lunar şi participa constant la întâlniri şi la evenimente.

— Dar eu nu cred că-i plăceau animalele, zise Tyra pe neaşteptate. Cred că o făcea doar aşa, ca să lase impresia că e o persoană bună.

— Asta nu e o descriere prea flatantă.

Femeia din faţa lui îl privi cu tupeu.

— Credeam că poliţiştilor trebuie să le spui mereu adevărul, zise ea. Sau mă înşel?

Wallander schimbă subiectul şi o întrebă despre bani.

— Ne dădea o mie de coroane pe lună. Pentru noi, e o sumă mare.

— V-a lăsat vreodată impresia că este bogată?

— Nu se îmbrăca în haine scumpe. Dar sunt sigură că avea bani.

— Probabil că v-aţi întrebat şi de unde avea bani. Dintr-o mercerie nu poţi face prea mulţi bani.

— Eu nu sunt o persoană curioasă. Habar nu am de unde avea bani sau cât de bine le mergea magazinul.

Wallander ezită un moment şi apoi îi spuse adevărul.

— A scris în ziare că surorile au murit din cauza incendiului, zise el, dar nu s-a scris şi că au fost mai întâi împuşcate. Muriseră deja când a izbucnit focul.

Femeia se ridică de pe scaun.

— Dar cine ar împuşca două doamne în vârstă? E ca şi cum ar vrea cineva să mă omoare pe mine.

— Exact asta încercăm şi noi să înţelegem, zise Wallander. Şi de aceea am venit la dumneavoastră. V-a pomenit vreodată Emilia că ar avea duşmani? Părea să se teamă de ceva?

Tyra Olofsson nu stătu deloc pe gânduri.

— Era mereu foarte sigură pe ea, îi răspunse. Nu scotea o vorbă despre viaţa ei şi a surorii sale. Iar când plecau în vacanţă, nu obişnuiau să trimită cărţi poştale. Nici măcar o dată, deşi în ziua de azi găseşti peste tot cărţi poştale cu animale.

Wallander ridică din sprâncene.

— Vreţi să spuneţi că surorile călătoreau des?

— Câte două luni pe an. Noiembrie şi martie. Uneori, şi vara.

— Unde se duceau?

— Am auzit că în Spania.

— Şi cine avea grijă de mercerie?

— Plecau pe rând. Probabil, le făcea bine să mai stea şi despărţite din când în când.

— Spania? Şi ce se mai spune? De unde provin zvonurile astea?

— Nu-mi aduc aminte, nu-mi plec urechea la zvonuri. Poate că se duceau în Marbella. Dar nu sunt sigură.

Wallander se întrebă dacă doamna Olofsson era chiar atât de puţin interesată de bârfe precum spunea. Îi mulţumi şi se întoarse la secţie. Se gândi la ce îi spusese bătrâna. Nu simţise răutate

în vocea ei, dar descrierea pe care i-o făcuse Emiliei Eberhardsson nu era deloc flatantă.

Când Wallander ajunse înapoi la secţie, Ebba îl informă că-l căutase Rydberg. Wallander se duse direct în biroul acestuia.

— Începe să se mai clarifice situaţia, zise Rydberg. Cred că ar trebui să-i adunăm şi pe ceilalţi să facem o scurtă şedinţă. Ştiu sigur că sunt la birou.

— Ce s-a întâmplat?

Rydberg îi flutură un teanc de hârtii pe dinaintea ochilor.

— VPC-uri, zise el. Şi genul ăsta de hârtii e la mare căutare.

Lui Wallander îi trebuiră câteva clipe să-şi amintească exact ce însemna VPC – era vorba de bursa suedeză, care, între altele, păstra datele tuturor celor care deţineau acţiuni.

— Eu, unul, am reuşit să stabilesc că măcar una din ele era o persoană nesuferită din naştere, zise Wallander.

— Nu mă surprinde deloc, chicoti Rydberg. Aşa-s bogaţii.

— Bogaţii? făcu Wallander.

Dar Rydberg nu-i mai răspunse până nu se adunară toţi în sala de conferinţe. Apoi, explică în detaliu.

— Din câte am aflat de la Registrul Bursei Suedeze, surorile Eberhardsson deţineau acţiuni şi bonuri în valoare de aproape zece milioane de coroane. Cum au reuşit să scape neprinse de fisc e

un mister. Se pare că nici nu au plătit impozite pe dividende. Dar am alertat deja autorităţile de la poliţia economică. Se pare că, de fapt, Anna Eberhardsson era înregistrată ca rezident al Spaniei. Dar încă nu am mai multe amănunte despre asta. În orice caz, aveau un portofoliu impresionant de investiţii atât în Suedia, cât şi în străinătate.

Rydberg puse documentele pe masă.

— Nu putem exclude posibilitatea ca acesta să fie doar vârful aisbergului. Cinci milioane într-un seif şi zece milioane în acţiuni şi bonuri. Atât am descoperit în numai câteva ore. Ce-o să mai aflăm dacă lăsăm să mai treacă o săptămână? Poate că suma va ajunge la o sută de milioane?

Wallander le povesti despre întâlnirea sa cu Tyra Olofsson.

— Nici descrierea Annei nu e mai roz, zise Svedberg, când Wallander termină de vorbit. Am discutat cu omul de la care surorile au cumpărat casa în urmă cu cinci ani. Era exact în perioada în care scăzuseră preţurile caselor. Până atunci se mulţumiseră să închirieze. Se pare că Anna a fost cea care a negociat preţul. Emilia n-a fost deloc de faţă la discuţii. Şi agentul imobiliar a zis că Anna a fost cel mai dificil client din viaţa lui. Se pare că descoperise că firma lui avea ceva probleme în acel moment, atât în ce priveşte stabilitatea, cât şi din punctul de vedere al lichidităţilor. A zis că femeia a fost rece ca gheaţa şi că s-a simţit mai mult sau mai puţin şantajat.

Svedberg clătină din cap.

— Nu e deloc ce-mi imaginasem eu despre două bătrâne care vindeau nasturi, zise el.

Liniştea se pogorî peste încăpere.

Wallander fu cel care sparse tăcerea.

— Ei, asta e de fapt ceea ce aşteptam, zise el. Încă nu avem nicio pistă în ceea ce priveşte identitatea ucigaşului. Dar acum, avem un motiv plauzibil. Şi e cel mai des întâlnit dintre toate motivele din lume: banii. Mai mult, ştim acum că doamnele comiteau fraude fiscale şi că ascundeau mari sume de bani. Ştim că erau bogate. Nu m-ar mira să descoperim o casă şi prin Spania. Şi, probabil, şi alte proprietăţi, în alte părţi ale lumii.

Wallander îşi turnă un pahar cu apă minerală înainte să continue.

— Tot ceea ce ştim acum poate fi rezumat în două idei. Două întrebări. De unde aveau bani? Şi cine ştia că sunt bogate?

Wallander era gata să ridice paharul, când îl văzu pe Rydberg tresărind ca şi cum ar fi fost electrocutat. Apoi căzu cu faţa înainte şi se prăbuşi pe masă. Ca mort.

Mai târziu, Wallander avea să-şi aducă aminte că, pentru câteva secunde, chiar crezuse că Rydberg a murit. Toţi cei aflaţi în încăpere în clipa în care Rydberg se prăbuşise se gândiseră la acelaşi lucru: că inima lui Rydberg încetase să mai bată. Svedberg reacţionă primul. Era aşezat chiar lângă Rydberg şi îşi dădu seama că acesta era încă în viaţă. Apucă telefonul şi chemă o ambulanţă.

Wallander şi Hansson îl întinseseră pe Rydberg pe podea şi-i descheiaseră cămaşa. Wallander îi ascultase inima şi o auzise bătând foarte repede.

Apoi sosise ambulanţa şi Wallander o însoţise pe scurtul drum până la spital. Rydberg primise imediat îngrijiri medicale de urgenţă şi, după mai puţin de jumătate de oră, Wallander fusese informat că nu era vorba despre un atac de cord. Nu se ştia însă de ce intrase Rydberg în colaps, motivul rămăsese încă necunoscut. Era deja conştient, dar nu dorise să stea de vorbă cu Wallander. Medicii spuseseră că starea lui era acum stabilă şi îl opriseră în spital pentru observaţie. Wallander nu mai avea niciun motiv să rămână la spital. În faţă îl aştepta o maşină de patrulă ca să-l ducă înapoi la birou.

Colegii lui rămăseseră în sala de şedinţe. Până şi Bjork era acolo. Wallander le spuse că totul era sub control.

— Muncim prea mult, zise el, privindu-l pe Bjork. Avem din ce în ce mai multă treabă, dar am rămas tot o mână de oameni. Mai devreme sau mai târziu, ceea ce i s-a întâmplat lui Rydberg i se poate întâmpla oricăruia dintre noi.

— Desigur, situaţia e îngrijorătoare, recunoscu Bjork. Dar resursele noastre sunt limitate.

În următoarea jumătate de oră, nimănui nu-i mai păsă de anchetă. Toţi erau marcaţi de ce se întâmplase şi discutau despre condiţiile de muncă. După ce Bjork ieşise din cameră, discuţiile deveniră din ce în ce mai aprinse. Criticau planul

draconic de lucru, logica de-a dreptul ciudată a priorităţilor şi lipsa constantă de informaţii.

Pe la ora două, Wallander înţelese că trebuiau totuşi să-şi vadă mai departe de treabă. Era bine şi pentru ei, şi pentru el. Când văzuse ce se întâmplase cu Rydberg, se gândise şi la ce i se putea întâmpla lui însuşi. Cât mai putea inima lui face faţă stresului? Toată mâncarea asta nesănătoasă, nopţile pierdute, orele puţine de somn. Şi pe deasupra, durerea pricinuită de divorţ.

— Rydberg n-ar fi de acord cu asta, zise el. Să stăm şi să pierdem timpul, plângându-ne de ceea ce ni se întâmplă. Trebuie să amânăm discuţiile astea pentru mai târziu. Acum trebuie să prindem un criminal care a comis două crime.

Încheiară şedinţa. Wallander se duse în biroul lui şi sună la spital. I se spuse că Rydberg dormea. Era încă prea devreme să ceară explicaţii pentru cele întâmplate.

Wallander închise telefonul şi, exact în clipa aceea, intră în biroul său Martinsson.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Eu am fost la Şiobo. Ebba tremură toată.

Wallander îi povesti.

Martinsson se prăbuşi pe scaunul din faţa biroului.

— Ne dăm duhul la serviciu, zise el. Şi cine apreciază chestia asta?

Wallander se enervă. Nu mai voia să se gândească la Rydberg, cel puţin nu acum.

— Zi cum e cu Şiobo, spuse el. Ce-ai aflat?

— Am bătut tot felul de câmpuri noroioase, zise Martinsson. Am reuşit să descoperim cu destul de mare exactitate locaţia luminilor ălora. Dar nu era nicio urmă de reflectoare pe-acolo sau că ar fi aterizat vreun avion sau ar fi decolat. Pe de altă parte, am primit o informaţie care explică de ce nu am putut identifica avionul.

— Anume?

— Avionul pur şi simplu nu există.

— Ce vrei să spui?

Martinsson scotoci printre hârtiile pe care le scosese din servietă.

— Potrivit registrelor de la fabrica de avioane Piper, acest avion s-a prăbuşit în Vientiane, în 1986. Pe atunci, proprietarul era un consorţiu din Laos care îl folosea ca să-şi transporte directorii până la diferite centre agricole din ţară. Cauza oficială a prăbuşirii e lipsa de combustibil. Nimeni nu a fost rănit sau ucis, dar avionul a fost distrus şi şters din registrele de active şi de la compania de asigurări. Asta am aflat verificându-i seria de pe motor.

— Şi până la urmă ce n-a fost corect?

— Fabrica de avioane Piper este, desigur, foarte interesată să afle exact ce s-a întâmplat. Nu le prieşte la reputaţie dacă un avion care nu mai există începe brusc să zboare din nou. Asta poate însemna o încercare de înşelăciune la adresa companiei de asigurări şi multe alte lucruri care acum nouă ne scapă.

— Şi cei din avion?

— Încă aşteptăm să fie identificaţi. Am eu câteva contacte la Interpol. Mi-au promis că vor urgenta lucrurile.

— Avionul ăla trebuie să fi venit de undeva, zise Wallander.

Martinsson îl aprobă.

— Asta nu face decât să ridice încă o problemă. Nyberg crede că a identificat ceea ce par a fi rămăşiţele unui al doilea rezervor de combustibil. Dar încă nu ştim sigur. Dacă e adevărat, avionul ăla e posibil să fi venit de oriunde. Chiar şi din Marea Britanie sau chiar dintr-o ţară din Europa continentală.

— Dar trebuie să fi fost văzut de cineva, insistă Wallander. N-ai cum să treci graniţele aşa, complet invizibil.

— De acord cu tine, spuse Martinsson. De aceea, cred că Germania e o presupunere corectă, pentru că zbori pe deasupra apei până ajungi la graniţa suedeză.

— Autorităţile aviaţiei germane ce zic de asta?

— Mai durează ceva, zise Martinsson. Dar mă ocup.

Wallander rămase puţin pe gânduri.

— De fapt, avem nevoie de tine la crima asta dublă, zise el. Nu poţi să pui pe altcineva să se ocupe de asta? Măcar până sunt identificaţi piloţii, să afle dacă avionul a venit dinspre Germania?

— Da, şi eu voiam să-ţi propun asta, zise Martinsson.

Wallander se uită la ceas.

— Roagă-l pe Hansson sau pe Svedberg să te pună rapid la curent cu cazul.

Martinsson se ridică de pe scaun.

— Cu tatăl tău ai vorbit?

— Nu mă sună decât dacă are un motiv bun.

— Tatăl meu a murit când avea cincizeci şi cinci de ani, zise Martinsson brusc. Avea propria lui afacere: un atelier mecanic. A trebuit să muncească mereu ca să ne poată întreţine. Şi exact când treburile păreau să se aşeze, a murit. Ar fi avut doar şaizeci şi şapte de ani acum.

Martinsson ieşi. Wallander se strădui să nu se mai gândească la Rydberg. Se apucă din nou să treacă în revistă informaţiile despre cele două surori. Acum aveau un posibil mobil al crimei – banii – dar nu era nici urmă de ucigaş. Wallander îşi notă câteva cuvinte în carneţel.

„Viaţa dublă a surorilor Eberhardsson?”

Apoi împinse carneţelul cât colo. Când Rydberg nu era la serviciu, le lipsea cel mai bun instrument. Dacă e să luăm o echipă de investigaţie ca pe o orchestră, îşi zise Wallander, tocmai ne-am pierdut vioara întâi. Şi orchestra nu mai are cum să sune la fel de bine.

În acel moment se hotărî să stea şi el de vorbă cu una dintre vecine, de la care aflaseră ceva informaţii despre Anna Eberhardsson. Simţea că Svedberg, cel care discutase cu ea, n-avea răbdare când interoga martorii despre ce văzuseră sau auziseră. Mai trebuie să afli şi ce gândesc

oamenii, îşi zise Wallander.

Găsi numele vecinei, Linnea Gunner. Numai de femei dau în cazul ăsta, îşi spuse.

Îi formă numărul şi o auzi ridicând receptorul. Linnea Gunner era acasă şi se bucura să-l primească în vizită. Îi dădu codul interfonului, iar el şi-l notă pe hârtie. Ieşi din secţia de poliţie la trei şi ceva, şi mai trase un şut în balamaua stricată. Crăpătura se făcea din ce în ce mai mare.

Când ajunse la locul incendiului, văzu că ruinele clădirii erau deja îndepărtate cu un excavator. Curioşii stăteau încă adunaţi în jurul ei.

Linnea Gunner locuia pe Mollegatan. Wallander deschise uşa de la intrare şi urcă pe scări până la etajul unu. Imobilul data de la începutul secolului; pereţii din casa scării erau frumos decoraţi. Femeia care îi deschise uşa era exact opusul Tyrei Olafsson, din toate punctele de vedere. Era înaltă, cu o privire limpede şi o voce autoritară. Îl invită în apartamentul ei, înţesat de suvenire din întreaga lume. În camera de zi avea până şi o statuetă din cele ce ornau corăbiile. Wallander o studie îndelung.

— E de pe bricul *Felicia*, care s-a scufundat în Marea Irlandei, zise Linnea Gunner. Am cumpărat-o pe o sumă de nimic în Middlesbrough.

— Deci, aţi fost pe mare? întrebă el.

— Toată viaţa mea. Mai întâi ca bucătar, apoi ca steward.

Nu avea accent de Skâne. Wallander se gândi că accentul ei părea să fie mai degrabă cel de

Smâland sau de Ostergotland.

— De unde sunteţi? întrebă el.

— Din Skannige, în Ostergotland. În cel mai îndepărtat loc faţă de mare.

— Şi acum locuiţi în Ystad?

— Am moştenit apartamentul de la o mătuşă. Am şi vedere la mare.

Puse de cafea. Wallander se gândi că numai asta îi mai lipsea stomacului său. Dar n-o refuză. Simţise imediat că poate avea încredere în Linnea Gunner. Citise în notiţele lui Svedberg că avea şaizeci şi şase de ani. Dar părea mult mai tânără.

— Colegul meu Svedberg a fost la dumneavoastră, începu el.

— Da, i-am spus impresiile mele despre Anna.

— Şi Emilia?

— Nu prea semănau. Anna vorbea repezit, în fraze abrupte. Emilia era mai tăcută. Dar amândouă erau la fel de dezagreabile. La fel de introvertite.

— Cât de bine le cunoşteaţi?

— Nu le cunoşteam. Ne mai întâlneam pe stradă. Schimbam câteva cuvinte, dar niciodată nu stăteam la taclale. Îmi place să brodez, aşa că mergeam des pe la ele pe la magazin. Am găsit mereu ce-mi trebuia. Dacă era nevoie să comande ceva, primeam marfa foarte rapid. Dar nu erau amabile.

— Ei, uneori e nevoie de timp, zise Wallander. Timp, ca să laşi memoria să scoată la suprafaţă detalii pe care altfel le uităm.

— La ce vă referiţi?

— Nu ştiu. Dumneavoastră ştiţi. Un eveniment surprinzător. Ceva ce ieşea din obiceiurile lor.

Femeia se gândi o vreme. Wallander studie un compas din bronz încrustat, de pe biroul ei.

— Memoria mea nu a fost niciodată foarte bună, zise ea. Dar acum, că aţi adus vorba, îmi amintesc ceva ce s-a întâmplat anul trecut. Cred că era prin primăvară. Dar nu-mi dau seama dacă e important sau nu.

— Orice poate fi important, zise Wallander.

— Într-o după-amiază, aveam nevoie de nişte aţe. M-am dus până la magazin. Atât Emilia, cât şi Anna erau la tejghea. Exact când mă pregăteam să plătesc aţele, în magazin a intrat un bărbat. Mi-amintesc că a început să vorbească de parcă se aştepta să nu mai fie nimeni altcineva în magazin. Şi Anna s-a enervat. I-a aruncat o privire ucigătoare Emiliei. Omul a plecat. Avea în mână o geantă. Mi-am plătit aţa şi am ieşit şi eu.

— Mi-l puteţi descrie?

— Nu părea să fie suedez. Era mic de statură şi cu mustaţă neagră.

— Cum era îmbrăcat?

— La costum. Şi cred că era un costum de calitate.

— Şi geanta?

— Era o servietă neagră, obişnuită.

— Nimic altceva?

Femeia se concentră.

— Nu, doar atât mi-aduc aminte.

— Şi nu l-aţi văzut decât în acea zi?

— Da.

Wallander ştiu că tocmai aflase ceva important. Încă nu ştia ce însemna asta. Dar îi întărea impresia că surorile duceau o viaţă dublă. Începuse să treacă dincolo de aparenţe. Îi mulţumi pentru cafea.

— Dar ce li s-a întâmplat de fapt? întrebă ea pe hol, când îl conduse. M-am trezit cu camera în flăcări. Lumina flăcărilor era atât de strălucitoare, încât am crezut că mie îmi arde casa.

— Anna şi Emilia au fost ucise, răspunse Wallander. Erau deja moarte când a izbucnit incendiul.

— Dar cine ar face aşa ceva?

— Cred că n-aş mai fi aici dacă aş şti răspunsul la această întrebare, zise Wallander şi se întoarse să plece.

Când ajunse pe stradă, o luă înapoi spre Hamngattan. Chiar în clădirea de lângă casa Lineei Gunner era o agenţie de voiaj. Se opri când observă în vitrină un afiş cu piramidele. Tatăl său avea să se întoarcă acasă în mai puţin de o săptămână. Wallander simţi că fusese nedrept. De ce nu putuse să se bucure că tatăl lui îşi vedea în sfârşit un vechi vis cu ochii? Wallander se uită la celelalte afişe din vitrină. Majorca, Creta, Spania.

Dintr-odată îi veni o idee. Deschise uşa şi intră. Ambii agenţi erau ocupaţi. Se aşeză şi aşteptă să-i vină rândul. Când primul dintre ei, o femeie ce părea să nu aibă mai mult de douăzeci

de ani, se eliberă, el se ridică şi se aşează la biroul ei. Mai aşteptă câteva minute cât răspunse ea la telefon. Văzu tăbliţa pe care era scris numele femeii: o chema Anette Bengtsson. Anette puse receptorul jos şi-i zâmbi.

— Vreţi să fugiţi de-acasă? întrebă ea. Încă mai avem ceva locuri şi pentru Crăciun şi pentru Revelion.

— Am altă treabă cu dumneavoastră, zise Wallander şi-i arătă legitimaţia. Sunt sigur că aţi auzit de cele două doamne care au ars de vii peste drum de dumneavoastră.

— Da, ce oroare!

— Le cunoşteaţi?

Wallander primi exact răspunsul la care spera.

— Da, noi le făceam rezervările la avion. Ce păcat că au murit! Emilia plănuia să plece în ianuarie, iar Anna avea bilete pentru aprilie.

Wallander dădu încet din cap.

— Şi unde se duceau? întrebă el.

— Mergeau mereu în acelaşi loc. Spania.

— Mai exact?

— În Marbella. Aveau o casă acolo.

Ceea ce îi spuse apoi îl surprinse şi mai tare.

— Le-am văzut şi eu casa. Am fost acolo anul trecut. Facem călătorii de formare profesională. Competiţia este acerbă între agenţiile de voiaj în ziua de azi. Odată, când am avut timp, m-am dus cu maşina şi le-am văzut casa. Ştiam adresa.

— Era mare?

— Era un adevărat palat. Cu o grădină uriaşă

şi ziduri mari de jur-împrejur.

— V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi scrie şi mie adresa pe ceva, zise Wallander, incapabil să-şi ascundă nerăbdarea.

Ea căută ceva într-un dosar şi apoi scrise adresa.

— Aţi zis că Emilia urma să plece în ianuarie?

Femeia tastă ceva la computer.

— Pe data de 7, zise ea. De la Kastrup, la nouă şi cinci dimineaţa, cu escală la Madrid.

Wallander luă un creion de pe biroul ei şi-şi notă detaliile în carneţel.

— Deci nu mergeau cu zboruri ieftine?

— Niciuna din ele. Doar cu clasa întâi.

Aşa e, îşi zise Wallander. Doar erau putred de bogate.

Îi spuse şi cu ce companie aeriană zbura Emilia: Iberia. Wallander îşi notă.

— Nu ştiu ce-o să se întâmple acum, zise ea. Biletul e achitat deja.

— Sunt sigur că se vor aranja lucrurile, zise Wallander. Apropo, cum plăteau pentru bilete?

— Mereu, cu banii jos. În bancnote de o mie de coroane.

Wallander îşi puse carneţelul în buzunar şi se ridică.

— Mi-aţi fost de mare ajutor, zise el. Data viitoare când mai plec pe undeva, am să vin şi am să-mi fac rezervările aici. Dar pentru mine, vor fi la un zbor charter.

Wallander ajunse înapoi la secţie pe la patru şi

douăzeci. Mai trase un şut în balama (devenise deja un ritual). Ebba îi spuse că Hansson şi Svedberg ieşiseră. Dar mai important decât atât, sunase la spital şi reuşise să stea de vorbă cu Rydberg. Îi spusese că se simte bine. Totuşi, îl ţineau acolo peste noapte.

— Mă duc să-i fac o vizită.

— Da, exact asta a zis înainte să închid, răspunse Ebba. Că n-are chef nici de vizite, nici de telefoane. Şi că nu primeşte niciun fel de flori.

— Nu mă surprinde deloc, zise Wallander, dacă te gândeşti la firea lui, era de aşteptat.

— Toţi munciţi prea mult, mâncaţi aiurea şi nu faceţi deloc mişcare.

Wallander se aplecă spre ea.

— E valabil şi pentru tine, zise el. Nici tu nu mai eşti ca trasă prin inel, ca pe vremuri, să ştii.

Ebba izbucni în râs. Wallander se duse în camera de recreere şi găsi o jumătate de pâine lăsată de cineva pe masă. Îşi făcu nişte sandviciuri şi le luă cu el în birou. Se aşeză la masa de lucru şi se apucă să scrie un raport despre conversaţiile avute cu Linnea Gunner şi cu Anette Bengtsson. La cinci fără un sfert, terminase. Îşi reciti notiţele şi se întrebă cum trebuiau să procedeze în cazul acesta de-aici înainte. Banii vin de undeva, se gândi el. Un bărbat dă să intre în magazin, dar face cale întoarsă în prag. Probabil, au stabilit între ei nişte semne, întrebarea este, pur şi simplu, ce se ascunde în spatele acestor fapte? Şi de ce au fost cele două femei ucise aşa, dintr-

odată? Ceva funcţionase o vreme şi apoi totul se dusese de râpă.

Tocmai îşi pusese haina să plece, când intră Martinsson în birou.

— Cred că ar trebui să stai jos, îi zise el.

— Stau şi-n picioare, răspunse Wallander, morocănos. Ce mai e?

Martinsson părea confuz. Ţinea în mână un mesaj primit prin telex.

— Tocmai am primit mesajul acesta de la Ministerul Afacerilor Externe din Stockholm, zise el.

Îi întinse bucata de hârtie lui Wallander, care citi mesajul fără să înţeleagă nimic din ce scria. Se aşeză la birou şi mai citi o dată, cuvânt cu cuvânt. Acum înţelegea ce scria pe hârtie, dar nu-i venea să creadă.

— Aici scrie că tata a fost arestat de poliţia din Cairo şi că va ajunge în instanţă dacă nu plăteşte imediat o amendă de aproximativ zece mii de coroane. A fost acuzat de intrare ilegală şi ascensiune interzisă. Ce dracu' înseamnă „ascensiune interzisă”?

— Am sunat eu la minister, zise Martinsson. Şi mie mi s-a părut ciudat. Se pare că a încercat să se caţere pe piramida lui Keops. Deşi e ilegal.

Wallander se uită neajutorat la Martinsson.

— Cred că trebuie să te urci în avion şi să-l aduci acasă, zise Martinsson. Au şi autorităţile suedeze limitele lor.

Wallander clătină din cap, uluit.

CAPITOLUL 5

La unu şi zece, a doua zi, Wallander se cufundă în scaunul său rezervat în avionul DC 9 numit Agne, al Liniilor Aeriene Scandinave. Stătea pe locul 19C, chiar lângă coridor, şi înţelesese oarecum că avionul, după ce se oprea la Frankfurt şi la Roma, avea să-l ducă la Cairo. Ora sosirii era 22.15. Wallander încă nu ştia dacă e vreo diferenţă de fus orar între Suedia şi Egipt. De fapt, ştia foarte puţine despre ceea ce îl smulsese din viaţa lui din Ystad, din mijlocul unei anchete pe marginea prăbuşirii unui avion şi o dublă crimă de o brutalitate incredibilă, şi-l aruncase în avionul ce se pregătea să decoleze de pe aeroportul Kastrup, cu destinaţia Africa de Nord.

Cu o seară înainte, când reuşise să înţeleagă conţinutul telexului primit de la Ministerul Afacerilor Externe, se pierduse cu firea. Ieşise din secţie fără să mai spună un cuvânt. Deşi Martinsson îl însoţise până în parcare şi se oferise să-l ajute, Wallander nici nu-l băgase în seamă. Ajuns acasă, în Mariagatan, îşi turnase două pahare mari de whisky. Apoi citise din nou conţinutul telexului pe care-l mototolise, îl recitise de câteva ori în speranţa că poate e un mesaj codificat din care reieşea că fusese doar o invenţie, o glumă, una pe care poate chiar tatăl lui o făcuse. Dar apoi înţelesese că Ministerul Afacerilor Externe de la Stockholm nu se juca. Trebuise să accepte realitatea: dementul său tată se apucase să se cocoaţe pe piramidă, ca urmare,

fusese reţinut şi acum se afla în custodia poliţiei din Cairo.

Pe la ora opt, Wallander sună la Malmö. Spre norocul lui, îi răspunse Linda la telefon. Îi povesti ce se întâmplase şi îi ceru părerea. Ce trebuia să facă? Sfatul ei fusese foarte ferm. N-avea de ales, trebuia să se ducă în Egipt a doua zi şi să se asigure că bunicul ei avea să fie eliberat. În cele din urmă, admise că fata avea dreptate. Se oferise să se intereseze ce zboruri erau disponibile spre Cairo, a doua zi.

Încet, încet, Wallander se calmă. A doua zi trebuia oricum să se ducă la bancă, să-şi ridice împrumutul de douăzeci de mii de coroane pentru maşină. Nimeni n-avea să-l întrebe ce face cu banii. Avea destui bani ca să-şi cumpere biletul, iar suma rămasă avea s-o schimbe în dolari sau în lire sterline ca să plătească amenda tatălui său. La ora zece, Linda îl sună şi zise că avea un zbor a doua zi la unu şi zece. Se hotărî să o roage pe Anette Bengtsson să-l ajute. Ceva mai devreme, când îi promisese să apeleze la serviciile agenţiei ei, nici nu visase că se va întâmpla atât de curând.

Pe la miezul nopţii încercă să-şi facă bagajul şi realiză că nu ştia nimic despre Cairo. Taică-său se dusese acolo cu şapca pe cap. Dar lui oricum îi lipsea o doagă, aşa că nu putea fi luat în serios. În cele din urmă, Wallander aruncă într-o geantă câteva cămăşi şi nişte lenjerie de corp şi îşi spuse că asta ar trebui să fie de-ajuns. N-avea de gând să stea mai mult decât era necesar. Apoi mai bău

câteva pahare de whisky, îşi puse ceasul să sune şi încercă să adoarmă. Noaptea trecu în ritm de melc şi se trezi mai obosit decât se culcase.

Când banca se deschise a doua zi dimineaţă, el fu primul client care îi trecu pragul. Îi luă cam douăzeci de minute să semneze cererea de împrumut, să-şi ia banii şi să schimbe jumătate din sumă în lire sterline. Spera că nimeni n-o să-l întrebe de ce jumătate din preţul maşinii sale trebuia plătit în lire sterline. De la bancă se duse direct la agenţia de voiaj. Anettei Bengtsson nu-i veni să-şi creadă ochilor când îl văzu intrând pe uşă. Dar fu dispusă să-l ajute pe loc să-şi rezerve biletul. Fără dată de întoarcere, însă. Când auzi cât îl costă biletul, fu îngrozit. Dar scoase teancul de bancnote de câte o mie de coroane, îşi luă biletele şi plecă.

Apoi luă un taxi până în Malmö. Îi era clar că nu mai avea cum să-şi permită o maşină nouă. Se gândea chiar să ia în considerare posibilitatea de a-şi cumpăra un scuter sau o bicicletă. Linda îl aştepta la terminalul feribotului. Nu avură decât câteva minute împreună, dar fuseseră de-ajuns ca fata să-l convingă că făcea ceea ce trebuie. Îl întrebă şi dacă şi-a luat paşaportul.

— O să ai nevoie de viză, zise ea. Dar îţi poţi cumpăra una la aeroportul din Cairo.

Acum şedea pe locul 19C şi simţea cum avionul prinde viteză şi se ridică spre nori, pe invizibilul coridor de aer, în direcţia sud. Din aeroportul din Frankfurt nu-i rămăsese decât

amintirea unui lung şir de scări şi coridoare. Se aşeză din nou pe scaunul de lângă coridor şi când ajunse la Roma pentru ultima conexiune, îşi scoase haina pentru că se făcuse brusc foarte cald. Avionul ateriză pe aeroportul de lângă Cairo cu o întârziere de o jumătate de oră.

Ca să mai uite de griji şi de teama lui de zbor cu avionul, de îngrijorarea faţă de ceea ce-l aştepta, Wallander băuse prea mult în timpul călătoriei. Nu era beat când păşi în noaptea egipteană sufocantă, dar nici treaz nu era. Îşi pusese banii într-o pungă de pânză, pe care şi-o îndesase pe sub cămaşă. Un controlor de paşapoarte obosit îi arătă de unde să-şi cumpere o viză turistică. Se trezi cu o grămadă de bancnote murdare în mână, dar scăpă rapid şi de controlul de paşapoarte şi de vamă.

O mulţime de taximetrişti îl înconjurară, gata să-l ducă oriunde în lume. Dar Wallander avu prezenţa de spirit să caute un vehicul al hotelului Mena House, care, îşi imagina el, era destul de mare. Atât avea în plan. Să se cazeze la acelaşi hotel ca şi tatăl său. Traversă oraşul într-un microbuz, strivit între două americance gălăgioase, dar ajunse în cele din urmă la hotel. Simţi aerul cald al nopţii scăldându-i faţa, realiză că traversau un râu ce ar fi putut fi chiar Nilul şi apoi gata, ajunseră la hotel.

Când ieşi din microbuz era din nou treaz. De-aici încolo nu mai ştia ce să facă. Un poliţist suedez în Egipt se poate simţi insignifiant, îşi zise

el, intrând în holul luxos al hotelului. Se duse la recepţie, unde un tânăr care vorbea perfect limba engleză îl întrebă dacă îi poate fi de folos. Wallander îi explică situaţia şi îi spuse că nu avea rezervare. Tânărul amabil păru puţin îngrijorat, preţ de o clipă, şi clătină din cap. Dar reuşi până la urmă să-i găsească o cameră.

— Cred că mai aveţi un oaspete pe nume Wallander.

Tânărul căută ceva în baza de date şi făcu semn că da, mai aveau.

— E tatăl meu, zise Wallander, blestemându-şi în gând pronunţia îngrozitoare în limba engleză.

— Din păcate, nu vă pot da o cameră lângă a dânsului, zise tânărul. Nu mai avem decât camere simple, fără vedere la piramide.

— Nu-i nimic, zise Wallander.

Nici nu voia să-şi amintească de piramide mai mult decât era nevoie.

Se înregistra, primi o cheie şi o hartă mică şi apoi o luă spre camera lui, prin labirinturile hotelului. O găsi şi se aşeză pe pat. Aerul condiţionat era rece. Îşi scoase cămaşa udă de transpiraţie. Se privi în oglinda de la baie.

— Am ajuns deci, zise el cu glas tare. E noapte târziu. Trebuie să mănânc ceva. Şi să dorm. Mai presus de orice, trebuie să dorm. Dar nu pot, pentru că nebunul de taică-meu e în arest într-una din secţiile de poliţie din acest oraş.

Îşi puse o cămaşă curată, se spălă pe dinţi şi se întoarse la recepţia de la parter. Tânărul care-l

servise mai devreme nu se vedea nicăieri. Sau nu-l mai recunoştea el. Se apropie de un recepţioner ceva mai în vârstă, care stătea nemişcat şi părea să supravegheze orice mişcare din hol. Când îl văzu pe Wallander, îi zâmbi.

— Sunt aici pentru că tatăl meu are nişte probleme, zise el. Se numeşte Wallander şi e un bătrân care a ajuns în urmă cu câteva zile.

— Ce fel de probleme? întrebă recepţionerul. S-a îmbolnăvit?

— Se pare că a încercat să se urce pe o piramidă, zise Wallander. Dacă nu mă înşel, pe cea mai înaltă dintre ele.

Recepţionerul clătină încet din cap.

— Am auzit de asta, zise el. Ce ghinion! Poliţia şi Ministerul de Turism nu permit aşa ceva.

Se duse într-un birou şi se întoarse cu un alt bărbat, tot în vârstă. Schimbară câteva vorbe în viteză, între ei. Apoi se întoarseră spre Wallander.

— Sunteţi fiul bătrânului? întrebă unul dintre ei.

Wallander făcu semn că da.

— Nu numai atât, zise el, sunt şi poliţist.

Îşi arătă insigna pe care scria clar „poliţie”.

Dar cei doi părură să nu înţeleagă ce spunea el.

— Deci nu sunteţi fiul lui, sunteţi poliţist?

— Sunt ambele, zise Wallander, sunt şi fiul lui, sunt şi poliţist.

Se gândiră o vreme la ceea ce le spusese. Apoi îl rugară să aştepte. Îi făcură semn să ia loc pe

una din canapelele din hol. Wallander se aşează. O femeie înfăşurată în văluri trecu pe lângă el. Şeherezada, îşi zise el. Ea m-ar fi putut ajuta. Sau Aladdin. Cineva din branşa asta mi-ar fi fost de mare folos. Aşteptă. Trecu o oră. Ceasul bătuse de mult miezul nopţii. Wallander închise ochii.

Sări imediat ce simţi că-l atinge cineva pe umăr. Când deschise ochii, văzu că recepţionerul era însoţit de o mulţime de poliţişti îmbrăcaţi în uniforme impresionante. Wallander se ridică de pe canapea. Ceasul de pe perete arăta două şi jumătate.

Unul dintre poliţişti, care părea să fie cam de vârsta lui şi avea cele mai multe trese, îl salută.

— Am înţeles că sunteţi trimisul poliţiei suedeze, zise el.

— Nu, spuse Wallander. Sunt poliţist, dar în primul rând, sunt fiul domnului Wallander.

Poliţistul care îl salutase izbucni într-o ploaie de cuvinte de neînţeles, adresate recepţionerului. Wallander se gândi că era cel mai bine să se aşeze la loc pe canapea. După un sfert de oră, poliţistul se mai însenină.

— Eu sunt Hassaneyh Radwan, zise el. Acum am înţeles despre ce e vorba. E o plăcere să cunosc un coleg suedez. Veniţi cu mine.

Ieşiră din hotel. Înconjurat de atâţia poliţişti înarmaţi, Wallander se simţi ca un criminal. Era o noapte foarte caldă. Se aşează lângă Radwan, într-o maşină de poliţie, care demară în mare viteză şi porni sirenele. Chiar când ieşeau din curtea

hotelului, Wallander văzu piramidele, luminate de reflectoare uriaşe. Se întâmplă atât de repede că nu-i veni să-şi creadă ochilor. Dar erau chiar piramidele pe care le văzuse de atâtea ori în poze. Şi se gândi cu groază că taică-său încercase să se cocoaţe pe una dintre ele.

O luară spre est, pe drumul pe care venise de la aeroport.

— Ce face tata?

— E un om foarte încăpăţânat, răspunse Radwan. Dar, din păcate, engleza lui e greu de înţeles.

Nu vorbeşte deloc engleză, se gândi Wallander, disperat. Traversară oraşul în mare viteză. Wallander văzu cu coada ochiului câteva cămile încărcate până la refuz, ce mergeau încet, dar cu un aer de mare demnitate. Trecură Nilul. Curând, maşina de poliţie încetini. Wallander văzu că numele străzii era Sadei Barrani. Erau în faţa unei secţii de poliţie păzite de gărzi înarmate, postate în gherete de santinelă, lângă nişte uşi înalte. Wallander îl urmă pe Radwan într-o cameră luminată cu tuburi de neon. Radwan îi făcu semn să se aşeze pe un scaun. Wallander se aşeză şi se întrebă cât avea să aştepte. Înainte ca Radwan să iasă din cameră, îl întrebă dacă era posibil să cumpere de undeva o băutură răcoritoare. Radwan îl chemă pe un tânăr poliţist.

— V-ajută el, zise Radwan şi ieşi.

Wallander, care nu cunoştea valoarea bancnotelor pe care le avea la el, îi dădu un teanc

tânărului.

— Coca-cola, zise el.

Poliţistul îl privi cu ochi mari. Dar nu zise nimic, luă banii şi plecă. Ceva mai târziu, se întoarse cu o ladă întreagă de sticle de cola. Wallander numără paisprezece în total. Deschise două dintre ele cu un briceag şi restul i le lăsă poliţistului, care le împărţi cu colegii lui. Era deja ora patru şi jumătate. Wallander se uită la o muscă aşezată pe una din sticlele goale. De undeva se auzea un radio.

Radwan se întoarse şi îi făcu semn lui Wallander să-l urmeze. Merseră pe coridoare ce i se părură nesfârşite, ba în sus, ba în jos pe scări şi se opriră, în cele din urmă, în faţa unei uşi păzite de un poliţist. Radwan făcu un semn şi uşa se deschise. Apoi îl invită pe Wallander să intre.

— Mă întorc în jumătate de oră, anunţă el şi plecă.

Wallander intră în camera luminată de omniprezentele neoane. Era mobilată doar cu o masă şi două scaune. Tatăl lui şedea pe unul dintre scaune, îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni, dar desculţ. Avea părul zburlit. Lui Wallander i se făcu dintr-odată milă de el.

— Salut, bătrâne, zise el, ce mai faci?

Tatăl lui îl privi deloc surprins.

— Intenţionez să protestez, zise el.

— De ce protestezi?

— Că nu lasă oamenii să se urce pe piramide.

— Cred că trebuie să mai amânăm puţin

protestul, zise Wallander. Acum, important e să te scot de aici.

— Nu plătesc nicio amendă, răspunse tatăl său, supărat. Vreau să-mi aştept pedeapsa. Au zis că-mi dau doi ani. Trec repede.

Wallander fu cât pe-aci să se enerveze, dar asta n-avea decât să-l irite şi mai tare pe bătrân.

— Cred că închisorile egiptene nu-s foarte confortabile, zise el, precaut. Nicio închisoare nu e confortabilă. Şi cred că nici n-or să te lase să pictezi în celulă.

Tatăl său îl privi tăcut. Părea că la asta nu se gândise. Apoi se ridică în picioare.

— Atunci, să mergem, zise el. Ai bani să plăteşti amenda?

— Stai jos, zise Wallander. Nu cred că e aşa de simplu, te ridici şi pleci.

— De ce nu? N-am făcut nimic rău.

— Din câte înţeleg eu, ai încercat să te urci pe piramida lui Keops.

— De aia am venit aici. Turiştii obişnuiţi n-au decât să stea printre cămile şi să se uite la piramide. Eu am vrut să le văd de sus.

— Dar nu e voie. E şi foarte periculos. Şi ce s-ar întâmpla dacă s-ar apuca toată lumea să se urce pe piramide?

— Pe mine nu mă interesează toată lumea, pe mine mă interesează de mine.

Wallander realiză că era inutil să încerce să discute cu tatăl său. În acelaşi timp, fermitatea bătrânului îl impresiona.

— Acum sunt aici, zise Wallander. Am să încerc să te scot mâine din închisoare. Sau azi, mai târziu. Plătesc amenda şi gata. O să plecăm de-aici, mergem la hotel şi-ţi luăm bagajele. Pe urmă, plecăm acasă.

— Am camera plătită până pe 21.

Wallander răspunse cu răbdare:

— Bine. Eu plec acasă, tu mai rămâi. Dar dacă te mai urci pe piramide, n-ai decât să te descurci.

— Dar nici n-am apucat, zise tatăl lui. E foarte dificil. Şi abrupt.

— Dar de ce ai vrut să te urci în vârful piramidei?

Tatăl său ezită înainte să răspundă.

— Era un vis mai vechi, din tinereţe. Atâta tot. Cred că oamenii trebuie să îşi urmeze visele.

Conversaţia se stinse. După încă vreo câteva minute, Radwan se întoarse. Wallander se răsuci spre el.

— Presupun că nu am cum să-l iau pe tata cu mine acum?

— Are proces azi la ora zece. E foarte probabil ca judecătorul să accepte să-i dea doar o amendă.

— Foarte posibil?

— Nimic nu e sigur, zise Radwan. Dar trebuie să sperăm că va fi bine.

Wallander îşi luă la revedere de la tatăl său. Radwan îl conduse la o maşină de patrulă care aştepta să-l ducă înapoi la hotel. Era deja şase dimineaţa.

— Am să trimit o maşină să vă ia pe la nouă,

zise Radwan la plecare. Trebuie să ne ajutăm, doar suntem colegi.

Wallander îi mulţumi şi se urcă în maşină. Încă o dată fu lipit de bancheta din pricina vitezei cu care maşina o luă din loc, cu sirenele urlând.

La şase şi jumătate, Wallander ceru să fie trezit la ora nouă şi se prăbuşi dezbrăcat pe pat. Trebuie să îl scot de-acolo, îşi zise el. Dacă ajunge-n închisoare, moare.

Wallander căzu într-un somn Eră vise, dar fu trezit de soarele ce răsărea. Făcu un duş şi se îmbrăcă. Ajunsese deja la ultima cămaşă curată.

Păşi afară din hotel. Era mai răcoare dimineaţa. Se opri pe loc când dădu cu ochii de piramide. Rămase nemişcat. Grandoarea lor era copleşitoare. Se îndepărtă de hotel şi urcă dealul ce ducea spre intrarea în platoul Gizeh. Pe drum, primi oferte de transport şi cu măgari, şi cu cămile. Dar preferă să meargă pe jos. În adâncul sufletului său, îşi înţelegea tatăl. Oamenii trebuie să îşi urmeze visele. Cât de fidel fusese el propriului său vis?

Se opri la intrare şi se uită la piramide. Şi-l închipui pe tatăl său urcându-se pe zidurile înclinate şi abrupte. Rămase mult timp pe loc, apoi se întoarse la hotel şi luă micul dejun. La ora nouă era afară, la intrare. Maşina de poliţie apăru la nouă şi câteva minute. Traficul era aglomerat, dar mergeau cu sirenele pornite, ca de obicei. Wallander trecu Nilul pentru a patra oară. Văzu acum că era într-o metropolă uriaşă, greu de

cuprins cu privirea, zgomotoasă.

Tribunalul era pe strada Al Azhar. Radwan îl aştepta pe trepte, fumând.

— Sper că aţi prins măcar câteva ore de somn, zise el. Oamenii trebuie să mai şi doarmă.

Intrară în clădire.

— Tatăl dumneavoastră e deja aici.

— Are un avocat să-l apere? întrebă Wallander.

— I-a fost desemnat un avocat din oficiu. E un tribunal pentru delicte minore.

— Şi cu toate astea, pedeapsa poate fi de doi ani de închisoare?

— E o diferenţă uriaşă între pedeapsa cu moartea şi doi ani de închisoare, zise Radwan, gânditor.

Apoi, tatăl său fu adus în sala de judecată. Wallander îl privi îngrozit. Bătrânul avea cătuşe la mâini. Ochii i se umplură de lacrimi când îl văzu. Radwan observă şi îi puse o mână pe umăr.

Un singur judecător intră în sală şi se aşeză. Un procuror păru să se materializeze din neant şi turui rapid o interminabilă tiradă. Wallander presupuse că erau acuzaţiile. Radwan se aplecă spre el.

— E bine, şopti el. A zis că tatăl dumneavoastră e bătrân şi confuz.

Da, e bine, câtă vreme nu-i traduce nimeni asta şi tatii, îşi zise Wallander. Să vezi atunci nebunie!

Procurorul se aşează. Avocatul tatălui său făcu şi el o scurtă declaraţie.

— Pledează pentru amendă, şopti Radwan. Am informat curtea că sunteţi fiul domnului şi că sunteţi poliţist.

Avocatul se aşeză. Wallander văzu că tatăl său voia să spună ceva, dar avocatul îi făcu semn să tacă.

Judecătorul bătu cu ciocănelul în masă şi spuse câteva cuvinte. Apoi bătu iar cu ciocănelul, se ridică şi plecă.

— Amendă, zise Radwan şi-l bătu pe Wallander pe umăr. O puteţi plăti aici, la judecătorie. Pe urmă, tatăl dumneavoastră e liber să plece.

Wallander scoase punguţa de pânză de la gât. Radwan îl duse la o masă unde cineva calculă câte lire trebuia să dea ca să acopere amenda. Aproape toţi banii lui Wallander dispărură. Primi o chitanţă ilizibilă pentru suma plătită. Radwan se asigură că bătrânului i se scoseseră cătuşele.

— Sper că restul şederii dumneavoastră aici va fi plăcut, zise Radwan şi le strânse mâinile amândurora. Dar nu e deloc recomandabil ca tatăl dumneavoastră să mai încerce să se urce pe piramide.

Radwan îi trimise la hotel cu o maşină de poliţie. Wallander îşi notă adresa lui Radwan. Îşi dădea seama că fără ajutorul lui nu ar fi mers lucrurile atât de uşor. Voia să-i mulţumească pentru asta, cumva. Probabil că ar fi fost cel mai nimerit să-i trimită unul dintre tablourile tatălui său.

Bătrânul era într-o dispoziţie de zile mari şi

comenta despre tot ce vedeau pe fereastră. Wallander era mort de oboseală.

— Acum, hai să-ţi arăt piramidele, zise tatăl său fericit, când ajunseră la hotel.

— Nu chiar în clipa asta, spuse Wallander. Trebuie să dorm câteva ore. Şi tu trebuie să dormi. Ne uităm pe urmă la piramide, după ce-mi iau biletul de avion spre casă.

Tatăl său îl privi intens.

— Trebuie să recunosc că m-ai luat prin surprindere. Nici nu te-ai uitat la bani, ai sărit în avion şi m-ai scos din arest. Nu mă aşteptam.

Wallander nu răspunse. Apoi zise:

— Merg la culcare. Ne vedem aici, la două.

Wallander nu reuşi să adoarmă. După ce se perpeli în pat vreo oră, coborî la recepţie şi ceru indicaţii pentru rezervarea biletului spre casă. Fu îndrumat spre o agenţie de voiaj care avea sediul în altă parte din hotel. O femeie care vorbea perfect limba engleză îi rezolvă problema. Reuşi să-i facă rost de un bilet la o cursă ce pleca din Cairo a doua zi dimineaţă, la ora nouă. După ce îşi confirmă rezervarea, văzu că e abia ora unu. Se aşeză într-o cafenea aproape de holul central şi bău o ceaşcă de cafea foarte fierbinte. La două fix, tatăl său apăru, cu şapca pe cap. Împreună, explorară platoul Gizeh, în ciuda căldurii ucigătoare. De câteva ori, pe Wallander îl luă cu leşin. Dar tatăl său părea să nu fie deloc afectat de căldură. Lângă Sfinx, Wallander găsi în sfârşit un petic de umbră. Tatăl său vorbea şi Wallander

realiză cât de multe ştia bătrânul despre Egiptul antic, când fuseseră construite piramidele şi Sfinxul.

Era ora şase când reveniră la hotel. Pentru că avea avionul dimineaţa devreme, se hotărâră să ia masa în hotel; erau acolo destule restaurante, aveau de unde alege. La sugestia tatălui său, rezervară o masă la un restaurant indian şi Wallander îşi spuse mai târziu că rar îi fusese dat să mănânce ceva mai bun. Tatăl său fusese o companie foarte plăcută pe durata întregii cine şi Wallander îşi dădu seama că renunţase la ideea de a se mai urca pe piramide.

Se despărţiră la ora unsprezece. Wallander avea să plece de la hotel la ora şase.

— Sigur că mă trezesc să te conduc, zise bătrânul.

— Mai bine lasă, spuse Wallander. Nici mie, nici ţie nu ne plac despărţirile.

— Îţi mulţumesc că ai venit, zise tatăl său. Probabil că ai dreptate, doi ani în închisoare, iară să am voie să pictez, ar fi fost greu de suportat.

— Vino acasă pe 21 şi uităm de povestea asta, răspunse Wallander.

— Data viitoare mergem în Italia, zise tatăl său şi o luă spre camera lui.

În seara aceea, Wallander dormi buştean.

La şase dimineaţa se urcă în taxi şi trecu Nilul pentru ultima oară. Avionul plecă la timp şi, la patru fără un sfert, era deja la Malmö. Fugi la gară şi prinse trenul de Ystad. O luă pe jos până

acasă, îşi schimbă hainele şi la şase şi jumătate ajunse la secţie. Balamaua stricată fusese deja înlocuită. Birourile lui Martinsson şi al lui Svedberg erau goale, dar Hansson încă nu plecase. Wallander îi povesti pe scurt despre călătoria sa. Dar mai întâi, întrebă cum se simţea Rydberg.

— Vine mâine la muncă, zise Hansson. Aşa a zis Martinsson.

Wallander răsuflă uşurat.

— Şi pe-aici ce mai e? întrebă el. Cum merge ancheta?

— A, s-a întâmplat o chestie importantă, zise Hansson. Dar are de-a face cu avionul prăbuşit.

— Ce s-a întâmplat?

— Yngve Leonard Holm a fost găsit mort. În pădurile de lângă Şiobo.

Wallander se aşează.

— Dar stai, că asta nu e tot, continuă Hansson. N-a fost omorât, pur şi simplu. A fost împuşcat în ceafa, exact ca surorile Eberhardsson.

Wallander îşi ţinu respiraţia. Nu se aşteptase la una ca asta. Că vă apărea o conexiune între avionul prăbuşit şi cele două femei găsite moarte printre rămăşiţele unui incendiu devastator. Îl privi pe Hansson. Ce poate să însemne asta? se întrebă el. Ce semnificaţie au cele aflate de la Hansson?

Dintr-odată, călătoria lui la Cairo i se păru un eveniment petrecut foarte demult.

CAPITOLUL 6

La ora zece, în dimineaţa zilei de 19 decembrie, Wallander sună la bancă şi întrebă dacă mai are posibilitatea să ceară încă douăzeci de mii de coroane împrumut. Minţi, spuse că nu auzise corect preţul maşinii pe care intenţiona să o cumpere. Ofiţerul de credit îi spuse că nu era nicio problemă. Wallander putea veni să semneze cererea de împrumut şi să ridice banii în după-amiaza aceea. După aceea, Wallander îl sună pe Arne, cel de la care cumpăra maşina, şi îi ceru să i-o trimită acasă la ora unu. De maşina veche avea să se ocupe tot Arne, să încerce s-o pornească sau să o tracteze la el la atelier.

Wallander dădu aceste două telefoane imediat după şedinţa de dimineaţă. Stătuseră două ore în şedinţă, de la opt fără un sfert. Dar Wallander ajunsese la secţie încă de la şapte. Când sosise, îl găsise pe Rydberg în birou. Se duseseră în camera de recreere, unde mai erau câţiva ofiţeri cu ochii roşii de nesomn, din tura de noapte. Rydberg îşi băuse ceaiul şi îşi mâncase biscuiţii. Wallander se aşezase în faţa lui la masă.

— Am auzit că te-ai dus în Egipt, zise Rydberg. Cum erau piramidele?

— Înalte, zise Wallander. Foarte ciudate.

— Şi tatăl tău?

— Era cât pe ce să fie trimis la închisoare. Dar l-am scos, după ce am plătit o amendă de vreo zece mii de coroane. Tu cum te simţi?

— Ceva e în neregulă, zise Rydberg hotărât. Nu cazi aşa, din picioare, de la reumatism. E ceva

în neregulă, dar nu ştiu ce. Şi în momentul acesta mă interesează mai mult cum de a luat şi Holm un glonţ în ceafă.

— Mi-a zis şi mie Hansson ieri.

Rydberg împinse ceaşca din faţa lui.

— E, desigur, un gând copleşitor acela că surorile Eberhardsson ar fi fost implicate în traficul de droguri. Aşa ceva ar zgudui din temelie industria suedeză de comerţ cu aţe şi nasturi. Lăsaţi-vă de broderie, apucaţi-vă de heroină.

— Da, mi-a trecut şi mie prin minte, zise Wallander. Ne vedem mai târziu.

Pe drum spre biroul său, se gândi că Rydberg n-ar fi vorbit atât de deschis despre starea lui de sănătate dacă nu ar fi fost cu adevărat convins că era ceva în neregulă. Wallander simţi cum îl cuprinde îngrijorarea.

Până la opt fără un sfert, trecuse prin câteva rapoarte ce se adunaseră în lipsa lui pe birou. Vorbise cu Linda cu o zi în urmă, imediat ce intrase în casă şi-şi pusese jos valiza. Îi promisese să se ducă ea la aeroport după bunicu-său şi să îl ducă acasă, în Loderup. Wallander nu îndrăznise să spere că i se va acorda un nou împrumut, ca să-şi poată lua maşina cea nouă şi să-l ia pe tatăl său din Malmö.

Şedinţa de lucru începu cu Wallander care-şi descrise pe scurt aventurile din Cairo şi le povesti despre cât de mult îl ajutase poliţistul Radwan. Apoi vorbiră despre Holm. Cadavrul fusese găsit în circumscripţia poliţiei din Şiobo, dar la numai

câteva sute de metri de strada desfundată unde începea jurisdicţia poliţiei din Ystad.

— Colegii din Şiobo au zis că ni-l lasă cu plăcere, spuse Martinsson. N-avem decât să cărăm cadavrul peste graniţă, în mod simbolic, şi e al nostru. Mai ales că noi deja aveam o istorie cu Holm.

Wallander întrebă care fusese cronologia evenimentelor şi Martinsson îl lămuri. Holm dispăruse la puţin timp după ce fusese adus pentru anchetă, în ziua în care se prăbuşise avionul. Cât timp fusese Wallander în Cairo, cineva care se plimba prin pădure descoperise cadavrul. Zăcea la capătul unui drum forestier. Erau şi nişte urme de maşină. Dar Holm încă mai avea portofelul în buzunar, deci nu fusese un caz de jaf, urmat de omor. Nimeni nu anunţase nimic la poliţie. Zona era pustie. Martinsson tocmai terminase de vorbit, când uşa sălii de şedinţe se deschise. Un ofiţer băgă capul pe uşă şi spuse că venise un comunicat de la Interpol. Martinsson se duse să-l ia. În lipsa lui, Svedberg îi povesti lui Wallander cât de preocupat fusese Bjork de reparaţia uşii de la intrare. Apoi, Martinsson se întoarse.

— A fost identificat unul dintre piloţi, zise el. Pedro Espinosa. Treizeci şi trei de ani. Născut la Madrid. A făcut închisoare în Spania pentru delapidare şi în Franţa pentru contrabandă.

— Contrabandă, zise Wallander. Se potriveşte perfect.

— Mai e ceva interesant, zise Martinsson. Ultima lui adresă cunoscută e în Marbella. Unde aveau casă şi surorile Eberhardsson.

Liniştea se lăsă în încăpere. Wallander încă tindea să creadă că nu era decât o coincidenţă. O casă în Marbella şi un pilot mort care, întâmplător, locuia în acelaşi loc. Dar în adâncul sufletului, ştia deja că erau pe punctul de a face o conexiune esenţială.

— Celălalt pasager încă nu a putut fi identificat, continuă Martinsson. Dar se lucrează la asta.

Wallander se uită la toţi cei prezenţi.

— Avem nevoie de ajutor de la poliţia spaniolă, zise el. Dacă sunt la fel de amabili ca Radwan din Cairo, ar putea să facă o percheziţie acasă la surorile Eberhardsson, cât mai curând. Ar trebui să se uite după un seif. Şi după droguri. Pe cine mai cunoşteau surorile acolo? Asta trebuie să aflăm. Şi repede.

— N-ar trebui să meargă unul din noi acolo? întrebă Hansson.

— Încă nu, zise Wallander. Dacă vrei să te bronzezi, mai aşteaptă până la vară.

Revăzură toate datele şi împărţiră sarcinile. Mai presus de toate, aveau să se concentreze pe Yngve Leonard Holm. Wallander observă că ritmul de lucru în echipă crescuse. Încheiară şedinţa la zece Eră un sfert.

După ce Wallander îşi dădu telefoanele, puse jos receptorul şi închise uşa. Reciti minuţios tot ce

aflaseră până acum, atât în privinţa avionului prăbuşit, cât şi despre Yngve Leonard Holm şi surorile Eberhardsson. Desenă pe carnet un triunghi. Fiecare dintre elementele pe care le ancheta acum reprezenta un vârf. Cinci oameni morţi, îşi zise el. Doi piloţi, unul provenea din Spania. Într-un avion care a fost, literalmente, Olandezul zburător, din moment ce aparatul a fost radiat după un accident în Laos. Un avion care a trecut graniţa suedeză noaptea, s-a întors chiar la sud de Şiobo şi s-a prăbuşit lângă plaja Mossby. Au fost observate lumini la sol, ceea ce însemna că era posibil ca avionul să fi aruncat încărcătura pe care o transportase. Acesta este primul punct din triunghi.

Al doilea punct, cele două surori care ţineau merceria din Ystad. Sunt ucise cu câte un glonţ în ceafa, apoi, casa lor arde din temelie. Se dovedeşte că erau foarte bogate, atât de bogate încât aveau un seif îngropat în pivniţă şi o vilă în Spania. Trebuie să fie o legătură aici. Marbella.

Al treilea punct era Yngve Leonard Holm, care a fost şi el executat pe un drum forestier, în apropiere de Şiobo. Despre el se ştia că e un traficant de droguri notoriu, care avea abilitatea neobişnuită de a-şi acoperi urmele.

Dar cineva tot l-a prins lângă Şiobo, îşi zise Wallander.

Se ridică de la birou şi studie triunghiul. Ce însemna? făcu un punct în mijlocul triunghiului. Un centru, îşi zise el. Unde e centrul, punctul de

legătură? continuă să îşi studieze schiţa. Şi apoi, dintr-odată, îşi dădu seama că desenul lui putea fi interpretat şi ca o piramidă. De la distanţă, şi piramidele păreau triunghiuri.

Wallander se aşează din nou la birou. Tot ceea ce am sub ochi spune ceva. Că s-a întâmplat ceva care a tulburat un sistem. Probabil că prăbuşirea avionului. Asta a pus în mişcare un întreg şir de reacţii în lanţ, care s-au terminat cu trei crime, trei execuţii.

O luă de la capăt. Nu-i ieşea din cap piramida. Oare era posibil să existe un plan criminal? Un plan în care să fie implicaţi atât surorile Eberhardsson, cât şi Yngve Leonard Holm şi avionul căzut? Dar exista încă un punct central necunoscut.

Încet, metodic, reluă toate faptele cunoscute. Din când în când, îşi nota câte o întrebare. Nici nu simţi cum trecu timpul şi se trezi că era ora douăsprezece. Puse jos pixul, îşi luă haina şi merse la bancă. Erau câteva grade peste zero şi burniţa uşor. Semnă cererea de împrumut şi primi alte douăzeci de mii de coroane. Nu voia să se gândească acum la toţi banii pe care îi pierduse în Egipt. La unu fix, vânzătorul de maşini sosi cu „noul” său Peugeot. Cel vechi refuză să pornească. Wallander nu mai aşteptă maşina de tractare. Plecă să se plimbe cu maşina sa bleumarin. Era ponosită şi mirosea a fum, dar motorul era bun. Asta conta cel mai mult. Se duse spre Hedeskoga şi era gata să facă iar cale întoarsă, când se hotărî

să-şi continue drumul. Era pe şoseaua spre Şiobo. Martinsson îi explicase în detaliu unde fusese găsit cadavrul lui Holm. Voia să vadă locul cu propriii lui ochi. Şi poate chiar să treacă pe la casa în care locuise Holm.

Locul unde fusese găsit Holm era încă încercuit cu bandă galbenă. Dar nu era niciun poliţist acolo. Wallander ieşi din maşină. Înjur era linişte. Păşi peste banda galbenă şi se uită de jur-împrejur. Dacă voiai să omori pe cineva, acesta era locul potrivit. Încercă să-şi imagineze ce se întâmplase. Holm venise aici, probabil, cu cineva. După spusele lui Martinsson, nu existau decât urmele unei singure maşini.

A avut loc o confruntare, îşi zise Wallander. Sunt înmânate anumite bunuri, e o plată de încasat. Apoi, ceva se întâmplă. Holm e împuşcat în ceafă. Moare înainte să atingă pământul. Cel care a comis crima dispare Eră urmă.

Un bărbat, gândi Wallander. Sau mai mulţi bărbaţi. Acelaşi sau aceiaşi care le-au ucis şi pe surorile Eberhardsson cu câteva zile înainte.

Dintr-odată simţi că se apropie de o pistă. Acum vedea fără efort o nouă conexiune. Că era vorba despre droguri era deja clar, deşi încă îi venea greu să accepte că două surori care ţineau o mercerie puteau fi implicate în aşa ceva. Dar prima observaţie a lui Rydberg fusese corectă: ce ştiau de fapt despre cele două surori?

Wallander ieşi de pe drumul forestier şi continuă să conducă. Avea clar trasată în minte

harta desenată de Martinsson. Trebuia să o ia la dreapta la sensul giratoriu de la sud de Şiobo. Apoi, trebuia să o apuce pe un alt drum, pietruit, la stânga, până la ultima casă de pe dreapta, cu un hambar roşu. O cutie poştală albastră atârna gata, gata să cadă la pământ. Pe câmpul de lângă hambar erau două maşini vechi şi un tractor ruginit. Un câine de rasă nedefinită lătra, legat de cuşcă. Nu-i fu greu să găsească locul. Auzise câinele încă înainte să coboare din maşină.

Vopseaua de pe zidurile casei începuse să se coşcovească. Jgheaburile atârnau şi ele pe la colţuri. Câinele lătra disperat şi zgâria gardul.

Wallander se întreba ce-avea să se întâmple dacă gardul ceda şi câinele scăpa de-acolo. Se duse la uşă şi sună la sonerie. Apoi văzu că soneria avea firul tăiat. Ciocăni şi aşteptă. Apoi bătu cu pumnul în uşă atât de tare, că uşa se deschise. Strigă, să vadă dacă era cineva acasă. Nu primi niciun răspuns.

N-ar trebui să intru, zise el. Încalc o mulţime de legi care li se aplică nu doar poliţiştilor, ci şi cetăţenilor, în general. Apoi împinse uşa şi mai mult şi intră. Tapet care se cojea, aer închis, dezastru. Canapele rupte şi saltele pe jos. Dar şi un televizor cu ecran lat şi un aparat videorecorder, relativ nou. Un CD-player cu boxe mari. Strigă iar, pe urmă ascultă. Niciun răspuns. În bucătărie era un haos de nedescris. Un morman de farfurii în chiuvetă. Pungi de hârtie, pungi de plastic, cutii goale de pizza aruncate pe podea,

spre care mărşăluiau şiruri-şiruri de furnici.

Un şoarece trecu iute printr-un colţ al camerei. Locul mirosea cumplit. Wallander continuă să meargă. Se opri în faţa unei uşi pe care cineva scrisese cu spray de vopsea: Biserica lui Yngve. Împinse uşa. În această cameră era un pat adevărat, cu aşternut şi cu o pătură pe el, dar fără perne. Un dulap cu sertare, două scaune. Un radio pe pervaz. Yngve Leonard Holm trăise aici. Deşi îşi construia o vilă uriaşă în Ystad. Pe podea era o bluză de trening. O purtase în ziua în care fusese anchetat de Wallander. Wallander se aşează pe marginea patului, temându-se să nu se prăbuşească sub el, şi aruncă încă o privire în jur. Cineva a locuit aici, gândi el. Cineva care trăia din câştigurile obţinute de pe urma celor pe care îi arunca în iadul drogurilor. Clătină dezgustat din cap. Apoi se aplecă şi se uită sub pat. Praf. Un papuc şi câteva reviste porno. Se ridică şi trase sertarele. Alte reviste cu femei goale, crăcănate. Chiloţi, sedative, plasturi. Următorul sertar. Teancuri de foi. Câteva fotografii. Holm, la un bar, cu câte un pahar de bere în fiecare mână. Beat. Cu ochii roşii. Altă fotografie: Holm, gol, pe plajă. Privind drept în cameră. Wallander continuă să scotocească printre hârtii. Se opri la un bilet de avion. Îl duse la geam. Copenhaga-Marbella şi retur. 12 august 1989. Data întoarcerii: 17 august. Cinci zile în Spania, şi nu cu un zbor charter. Îl bagă în buzunar şi, după ce scotoci încă vreo câteva minute, închise sertarul. În şifonier nu mai

era nimic interesant. Haine de-a valma, haos. Wallander se aşează din nou pe pat. Se întrebă unde erau oare locatarii acelei case. Intră în camera de zi. Pe masă era un telefon. Sună la secţie şi vorbi cu Ebba. O rugă să caute numărul agenţiei de voiaj la care lucra Anette Bengtsson. Încercă să-l reţină, încheie conversaţia cu Ebba şi sună la agenţie. Anette răspunse la telefon.

— Cum a fost la Cairo? întrebă ea.

— Foarte frumos. Piramidele sunt foarte înalte. Serios, remarcabile.

— Trebuia să mai staţi.

— Ei, am să mai stau eu altă dată.

Apoi o întrebă dacă îi putea spune cumva dacă Anna sau Emilia Eberhardsson fuseseră în Spania între 12 şi 17 august.

— Da, dar o să dureze puţin, zise ea.

— Aştept, spuse Wallander.

Anette puse jos receptorul. Wallander mai văzu un şoarece trecând prin cameră. Vine iarna, îşi zise el. Până şi şoarecii intră în casă. Anette Bengtsson se întoarse la telefon.

— Anna Eberhardsson a plecat din Ystad pe 10 august, zise ea. S-a întors la începutul lui septembrie.

— Mulţumesc pentru ajutor, răspunse Wallander. Tare mi-ar plăcea să-mi daţi o listă cu toate călătoriile surorilor de anul trecut. Pentru anchetă, adăugă el. Am să trec mâine pe-acolo.

Anette îi promise că îl va ajuta. Apoi închise. Wallander se gândi că dacă ar fi fost cu zece ani

mai tânăr, probabil s-ar fi îndrăgostit de această femeie. Acum ar fi fost lipsit de sens. Părăsi casă, iar câinele reîncepu să latre. Wallander se duse spre câine şi acesta tăcu brusc. Imediat ce dădu colţul, reîncepu lătratul. Ar trebui să fiu recunoscător, îşi zise el, că Linda nu stă într-o casă ca asta. Oare câtor suedezi, câtora dintre cetăţenii normali, cărora nici nu le trece prin minte că aşa ceva există, le sunt familiare astfel de case? Case în care oamenii trăiesc în vrie, în mizerie şi disperare continuă?

Ajunse înapoi la secţie la ora patru. Îi povesti lui Martinsson despre excursia întreprinsă şi despre discuţia avută cu Anette Bengtsson. Îi arătă biletul.

— Acum mai avem o legătură, zise Wallander. Nimeni nu mai poate spune că e o simplă coincidenţă.

Exact acelaşi lucru îl declară şi la şedinţa de la ora cinci. Pe urmă, fiecare se întoarse la treburile lui. Wallander o sună pe Linda şi îi spuse că acum avea o maşină care chiar mergea şi că putea să-l ia pe bunicul de la Malmö. Ajunse acasă cu puţin timp înainte de ora şapte. Îl sună Emma Lundin. De această dată, Wallander spuse „da”. Femeia rămase la el până puţin după miezul nopţii, ca de obicei. Wallander se gândi la Anette Bengtsson.

A doua zi, trecu pe la agenţia de voiaj şi luă lista pe care o ceruse. Erau mulţi clienţi care îşi căutau un loc de vacanţă pentru Crăciun. Lui Wallander i-ar fi plăcut să mai stea de vorbă cu

Anette Bengtsson, dar ea nu avea timp de discuţii. Se opri lângă fosta mercerie. Dărâmăturile fuseseră de-acum curăţate. Merse în oraş. Realiză brusc că mai era doar o săptămână până la Crăciun. Primul Crăciun de când divorţase.

În acea zi nu se mai întâmplă nimic care să ajute ancheta să avanseze. Wallander se tot uită la piramida lui. Singura adăugire pe care o făcuse fusese o linie groasă între Anna Eberhardsson şi Yngve Leonard Holm.

A doua zi, pe 21 decembrie, Wallander se duse la Malmö să-şi întâmpine tatăl. Se simţi uşurat când îl văzu ieşind din terminalul de la feribot. Îl duse la Loderup. Bătrânul vorbi continuu despre minunata sa călătorie. Părea să fi uitat complet că fusese la închisoare şi că şi Wallander însuşi fusese la Cairo.

În acea seară, Wallander se duse la petrecerea anuală de Crăciun, organizată pentru poliţişti. Evită să se aşeze la aceeaşi masă cu Bjork. Dar toastul ţinut de şeful poliţiei se bucură de un succes neaşteptat. Citise despre istoria poliţiei din Ystad. Prezentarea lui fusese atât amuzantă, cât şi bine construită. Wallander se surprinse chicotind în mai multe rânduri.

Era beat când ajunse acasă. Înainte să adoarmă, se gândi iar la Anette Bengtsson. Se hotărî, în clipa următoare, să înceteze imediat să se mai gândească la ea.

Pe 22 decembrie, trecură în revistă stadiul anchetei. Nu se mai întâmplase nimic nou. Poliţia

spaniolă nu găsise nimic demn de interes în vila surorilor. Niciun bun de valoare ascuns, nimic. Încă aşteptau să fie identificat cel de-al doilea pilot. Dar a doua zi reuşiră să mai adauge câteva date la cele existente. Nyberg îi informă că Holm fusese împuşcat cu aceeaşi armă ca şi surorile Eberhardsson. Dar încă nu se găsise arma. Wallander mai trase câteva linii pe schiţa lui. Conexiunile erau din ce în ce mai multe, dar vârful piramidei lipsea.

N-ar fi trebuit să se oprească în timpul Crăciunului, dar Wallander ştia că avea să scadă ritmul. Fie şi doar fiindcă oamenii aveau să fie mai greu de găsit, iar informaţiile, mai greu de obţinut.

În Ajunul Crăciunului plouă. Wallander o luă pe Linda de la gară şi merseră la Loderup. Îi cumpărase o eşarfă nouă bunicului. Wallander îi luase o sticlă de coniac. Pregătiră împreună cina, cu bătrânul aşezat la masa din bucătărie, povestindu-le despre piramide. Seara decurse neaşteptat de bine, poate şi pentru că Linda avea o relaţie minunată cu bunicul ei.

Wallander se simţea din când în când lăsat pe dinafară. Dar asta nu-l deranja. Gândurile îi mai fugeau la surorile moarte, la Holm şi la avionul ce se prăbuşise în câmp.

După ce se întoarseră la Ystad, Wallander şi Linda rămaseră treji şi vorbiră mult timp. A doua zi dimineaţă, Wallander dormi până târziu. De fiecare dată când Linda era acasă, dormea bine. În

ziua de Crăciun fu senin, dar frig. Se plimbară câteva ore prin pădurea Sand. Ea-i povesti despre planurile ei. Wallander îi făcuse o promisiune de Crăciun. Îi promisese că va acoperi o parte din costuri, atât cât îşi permitea, dacă avea de gând să plece la ucenicie în Franţa. După-amiază o duse la gară. Se oferise să o ducă la Malmö cu maşina, dar ea insistase să ia trenul.

Seara, Wallander se simţi singur. Urmări un film vechi la televizor şi ascultă *Rigoletto*. Se gândi că ar fi trebuit să-l sune pe Rydberg, să-i ureze Crăciun fericit, dar acum era prea târziu.

Când Wallander privi pe fereastră, în a doua zi de Crăciun, imediat după şapte dimineaţa, un amestec apăsător de zăpadă şi ploaie cădea peste Ystad. Îşi aminti de noaptea caldă din Cairo. Îşi aminti că nu trebuie să uite să-i mulţumească lui Radwan pentru ajutor. Îşi scrise pe o foaie de hârtie de pe masa din bucătărie. Apoi, pentru prima oară după mult timp, îşi pregăti un mic dejun copios.

Era aproape nouă când ajunse, în sfârşit, la secţie. Vorbi cu câţiva dintre colegii din tura de noapte. Anul acesta fusese neobişnuit de linişte în Ystad, de Crăciun. Acum avea să se reapuce de anchetarea crimelor. Încă erau două cazuri distincte, deşi acum era convins că aceeaşi persoană sau aceleaşi persoane care le omorâseră pe surorile Eberhardsson îl uciseseră şi pe Yngve Leonard Holm. Nu era vorba doar că fusese folosită aceeaşi armă şi era vorba de acelaşi mod

de operare. Mai era şi un motiv comun la mijloc.

Se aşează la masă şi îşi privi notiţele. Piramida şi baza ei. Făcu un mare semn de întrebare în mijloc. Era acum sarcina lui să găsească vârful, cel spre care linsese tatăl său.

După două ore de gândire, era deja sigur. Trebuia să-şi concentreze eforturile pe legătura lipsă. Un sistem, poate chiar o organizaţie, se prăbuşise când avionul căzuse. Apoi, unul sau mai mulţi indivizi ieşiseră din umbră şi acţionaseră. Trei oameni fuseseră ucişi.

Linişte, îşi zise Wallander. Poate despre asta e vorba? Să nu cumva să scape vreo informaţie? Morţii nu vorbesc.

Asta ar fi putut fi cauza. Dar era posibil să fie cu totul altceva. Se duse la fereastră şi privi afară. Ninsoarea era acum mai consistentă.

O să dureze, îşi zise. Asta o să le spun la prima şedinţă. Trebuie să înţelegem că va mai dura până vom rezolva acest caz.

CAPITOLUL 7

În acea noapte, Wallander avu un coşmar. Se făcea că era din nou în Cairo, în sala de judecată. Radwan nu mai era lângă el. Dar acum era în stare să înţeleagă tot ceea ce spuneau procurorul şi judecătorul. Tatăl său stătea lângă el, cu cătuşe la mâini. Wallander asculta îngrozit cum este condamnat la moarte. Se ridică în picioare să protesteze, dar se părea că nu-l aude nimeni. În acel moment reuşi să se trezească şi să scape de coşmar. Era lac de sudoare. Rămase nemişcat în

întuneric, cu ochii în tavan. Visul îl neliniştise atât de tare, că se dădu jos din pat şi se duse la bucătărie. Încă ningea. Felinarul stradal se mişca încet în vânt. Era patru şi jumătate. Bău un pahar cu apă, apoi stătu câteva clipe cu o sticlă de whisky în mână. Dar nu-şi turnă. Se gândi la ceva ce îi spusese Linda mai demult: că visele erau de fapt mesageri. Chiar dacă visele erau despre alţi oameni, erau mai mult mesaje pentru cel care visa. Wallander se îndoise mereu de povestea asta cu interpretarea viselor. Ce putea să însemne visul ăsta cu taică-su, condamnat la moarte? Oare visul îl condamnase pe el însuşi la moarte?

Poate că avea ceva de-a face cu grijile pe care şi le făcea pentru sănătatea lui Rydberg. Mai bău un pahar cu apă şi se duse înapoi în pat.

Dar nu mai reuşi să adoarmă. Gândurile îi fugiră la Mona, la tatăl său, la Linda, la Rydberg. Şi apoi se întoarse la obsesia lui permanentă. Munca. Se gândi la schiţa pe care o făcuse. Triunghiul cu un semn de întrebare în mijloc. Dar o piramidă mai are şi alte colţuri, se gândi el, în întuneric.

Se suci de pe o parte pe cealaltă până pe la şase dimineaţa. Atunci se trezi, lăsă apa să curgă în cadă şi îşi puse şi de cafea. Îşi luă cana de cafea cu el în baie. Rămase cufundat în apa caldă, aproape aţipit până spre ora şase şi jumătate. Numai gândul că trebuia să iasă în vremea de afară îl făcea să se înfioare. Mocirla fără de sfârşit… Dar măcar acum avea o maşină care şi

pornea.

Băgă cheia în contact la şapte fără un sfert. Motorul porni din prima. Se duse la secţie şi parcă aproape de intrare, cât mai lângă uşă. Apoi o luă la fugă prin zăpadă şi noroi şi aproape că alunecă pe treptele de la intrare.

Martinsson era la recepţie, frunzărea revista Poliţiei. Când îl văzu pe Wallander, îl salută scurt, din cap.

— Zice aici că ar trebui să ne îmbunătăţim întreaga activitate, zise el pe un ton dezaprobator. Mai presus de orice, zice că trebuie să ne punem la punct în privinţa relaţiilor cu publicul.

— Sună minunat, zise Wallander.

Îl obseda o amintire, ceva ce se întâmplase în Malmö, în urmă cu mai bine de douăzeci de ani. Într-o cafenea, fusese acostat de o fetişcană care-l acuzase că o lovise cu bastonul la o demonstraţie împotriva Războiului din Vietnam. Nu uitase niciodată incidentul. Nu fiindcă, din pricina ei, aproape că fusese înjunghiat mortal, puţin mai târziu. Ci era vorba de expresia ei, siguranţa cu care îl acuza, pe acestea nu le putuse uita niciodată.

Martinsson aruncă revista pe masă.

— Ţie nu-ţi vine niciodată să te laşi de meserie? întrebă el. Să te apuci de altceva?

— În fiecare zi mă gândesc la asta. Dar nu ştiu de ce m-aş putea apuca.

— Poţi să te angajezi la o companie de securitate, zise Martinsson.

Asta îl surprinse pe Wallander. Întotdeauna îşi închipuise că Martinsson visa să devină şeful poliţiei. Apoi îi povesti despre vizita sa la casa în care locuise Holm. Martinsson se arătă îngrijorat când auzi că doar câinele era acasă.

— Acolo stau cel puţin doi oameni, zise el. O fată de vreo douăzeci şi cinci de ani. Pe ea n-am văzut-o. Dar sigur era acolo un bărbat. Rolf îl cheamă. Rolf Nyman, cred. Numele ei nu mi-l amintesc.

— Nu era decât un câine, repetă Wallander, afară, într-o curticică.

Căzură de acord să aştepte până la nouă pentru şedinţă. Martinsson nu era convins că Svedberg avea să vină la serviciu. Îl sunase cu o seară în urmă şi-i spusese că îl luase răceala şi că avea temperatură.

Wallander se duse în biroul lui. Ca de obicei, se afla la douăzeci şi trei de paşi distanţă faţă de capătul coridorului. Uneori, îşi dorea să se schimbe ceva, pe neaşteptate. Să se lungească sau să se scurteze coridorul. Dar totul era normal. Îşi atârnă haina în cuier şi curăţă câteva fire de păr ce se lipiseră de spătarul scaunului. Îşi trecu o mână şi prin păr. Din an în an, era din ce în ce mai îngrijorat că avea să chelească.

Auzi paşi grăbiţi pe coridor. Era Martinsson, cu o hârtie în mână.

— L-au identificat şi pe al doilea pilot, zise el. Tocmai a venit anunţul de la Interpol. Ayrton McKenna, citi Martinsson. Născut în 1945 în

Rhodesia de Sud, pilot de elicopter din 1964 în ceea ce pe atunci se numea Armata Rhodesiei de Sud. Decorat de mai multe ori în anii ’60. Mă întreb pentru ce. Că a bombardat mulţi africani de culoare?

Wallander avea doar vagi cunoştinţe despre ce se întâmplase în fostele colonii britanice din Africa. Martinsson continuă să citească.

— La un moment dat, cândva după 1980, Ayrton McKenna s-a mutat în Anglia. Între 1983 şi 1985 a fost închis la Birmingham pentru contrabandă cu droguri. Din 1985 încolo nu mai există date despre el, până când apare brusc în Hong Kong, în 1987. Acolo este suspectat că transporta ilegal, peste graniţă, oameni din Republica Populară Chineză. Scapă dintr-o închisoare din Hong Kong după ce împuşcă doi gardieni. De atunci e dat în urmărire. Dar identitatea lui este stabilită cu certitudine. El este cel care s-a prăbuşit cu Espinosa, lângă Mossby.

Wallander se gândi la ce auzise.

— Deci, ce-avem aici? Doi piloţi, amândoi cu antecedente de contrabandă, într-un avion care nu există. Trec ilegal graniţa în Suedia pentru câteva minute şi probabil se îndreaptă din nou spre graniţă când avionul cade. Asta nu ne lasă decât cu două posibilităţi. Fie aveau ceva de lăsat aici, fie aveau ceva de ridicat. Din moment ce n-am găsit semne că avionul ar fi aterizat, asta poate să însemne că au aruncat ceva din avion. Şi ce se aruncă de obicei din avioane? în afară de bombe?

— Droguri.

Wallander aprobă. Apoi se aplecă peste masă.

— Comisia de anchetă a accidentului şi-a început treaba?

— Lucrurile au mers foarte lent. Dar nimic nu indică faptul că avionul ar fi fost doborât, dacă la asta te referi.

— Nu, zise Wallander. Mă interesează doar două aspecte. Avea avionul un rezervor în plus, şi deci, de cât de departe ar fi putut veni el? Şi, a fost accident?

— Dacă nu a fost doborât, ce altceva ar fi putut fi decât un accident?

— Mai există şi posibilitatea ca avionul să fi fost sabotat. Dar poate că mergem prea departe cu supoziţiile.

— Era un avion vechi, spuse Martinsson. Doar ştim asta. S-a prăbuşit pe dealurile de lângă Vientiane în 1986. Şi a fost reparat. Cu alte cuvinte, e posibil să nu fi fost tocmai în formă.

— Când se-apucă ăia din comisie de treabă de-adevăratelea?

— Mâine. Avionul o să fie dus într-un hangar de la Sturup.

— Ar trebui să fii acolo, zise Wallander. Treaba asta cu al doilea rezervor e importantă.

— Cred că ar fi nevoie de cam multe rezerve de benzină ca să zbori din Spania până aici fără să mai aterizezi pe drum, zise Martinsson, ezitând.

— Nici eu nu cred asta. Dar vreau să ştiu dacă zborul putea porni de peste mare. Din Germania,

de exemplu. Sau dintr-una din ţările baltice.

Martinsson ieşi. Wallander îşi notă câteva idei. Lângă numele lui Espinosa trecu numele lui McKenna, nesigur de felul cum se scria exact.

Detectivii se întâlniră la opt şi jumătate.

— Azi-noapte s-au înjunghiat unii între ei. Doi fraţi s-au luat la ceartă cu tatăl lor. Erau beţi, evident. Unul dintre fraţi şi tatăl simt în spital.

— Da, o să ne ocupăm de asta când o să avem timp, zise Wallander. Acum avem trei crime pe tavă. Sau două, dacă e să luăm moartea surorilor ca pe un singur caz.

— Nu înţeleg de ce nu se ocupă cei de la Şiobo de cazul lui Holm, zise Hansson iritat.

— Pentru că Holm e al nostru, răspunse Wallander, la fel de nervos. Dacă ne-apucăm să anchetăm fiecare de capul lui acelaşi *caz*, nu mai ajungem nicăieri.

Hansson nu se lăsă.

— Avem noi certitudinea că Holm era în legătură cu surorile Eberhardsson?

— Nu, răspunse Wallander. Dar ştim că toate indiciile arată că au fost ucise de aceeaşi persoană. Cred că asta înseamnă că avem destule motive să considerăm cele două cazuri ca având legătură unul cu altul şi ancheta să ne revină nouă, celor din Ystad.

Wallander încheie discuţia cu Hansson, întorcându-se spre Rydberg.

— Se-aude ceva cu traficul de droguri? întrebă el. S-a întâmplat ceva în Malmö? S-au schimbat

preţurile? Au scăzut stocurile?

— Am sunat, zise Rydberg, dar se pare că nimeni nu lucrează acolo de Crăciun.

— Atunci trebuie să ne ocupăm de Holm în continuare, hotărî Hansson. Trebuie să săpăm mai adânc. Cine era Holm? Cu cine se asocia? Care era poziţia lui în ierarhia traficului de droguri? Avea o poziţie? Dar surorile? Avem prea puţine date.

— Absolut corect, zise Rydberg. Dacă săpăm mai adânc, sigur vom afla mai multe, aşa se întâmplă de obicei.

Cu aceste cuvinte în minte, încheiară şedinţa. Wallander se duse până la agenţia de voiaj să stea de vorbă cu Anette Bengtsson. Dar, spre dezamăgirea lui, îşi luase liber de Crăciun. Colega ei găsi însă un plic care îi era adresat.

Pe drumul înapoi spre secţie, Wallander îşi aminti dintr-odată că îşi făcuse rezervare la spălătorie în acea dimineaţă. Trecu pe acasă, urcă în apartament şi îşi luă toate hainele murdare ce se strânseseră în şifonierul lui. Când ajunse la spălătorie, găsi un bileţel lipit pe maşina de spălat, pe care scria că e defectă. Furios, Wallander îşi duse înapoi rufele la maşină şi le aruncă în portbagaj. Era o maşină de spălat şi la secţie. Când întoarse pe Regementsgatan, fu cât pe ce să fie lovit în plin de un motociclist care circula cu mare viteză. Trase pe dreapta, opri motorul şi închise ochii.

Sunt prea stresat, îşi zise el. Dacă o maşină de

spălat defectă mă face să-mi pierd controlul, e ceva în neregulă cu viaţa mea.

Ştia exact despre ce era vorba. Singurătatea îl măcina. Nopţile din ce în ce mai scurte cu Emma Lundin îl deranjau. În loc să se întoarcă la secţie, se hotărî să-i facă o vizită tatălui său, la Loderup. Bătrânul nu agrea vizitele neanunţate. Dar în acel moment, Wallander simţea nevoia să îşi umple nările cu mirosul vopselelor de ulei din atelier. Visul din noaptea trecută încă îl bântuia. Conduse prin peisajul cernit şi se întrebă cu ce trebuia să înceapă ca să-şi schimbe viaţa. Poate Martinsson avea dreptate, ar fi trebuit să se gândească serios dacă să rămână poliţist pentru tot restul vieţii. Până şi tata are ceva ce eu nu am, zise el, intrând pe alee. Visurile cărora le rămâne fidel. Chiar dacă acestea îl costă pe fiu-său o mică avere.

Ieşi din maşină. O pisică se strecură pe uşa întredeschisă a atelierului şi-l privi cu suspiciune. Wallander bătu şi intră.

Tatăl său era aplecat deasupra şevaletului.

— Ce-i cu tine aici? zise el. Nu mă aşteptam să vii.

— Eram prin apropiere, zise Wallander. Te deranjez?

Tatăl său se prefăcu că nu aude întrebarea. În loc să-i răspundă, îi povesti din nou despre Egipt. De parcă era o amintire încă vie, dar îndepărtată. Wallander se aşeză într-un fotoliu vechi şi-l ascultă.

— Acum nu mai rămâne decât Italia, zise tatăl

său în încheiere. Pe urmă pot să şi mor.

— Cred că acea călătorie trebuie să mai aştepte, zise Wallander. Cel puţin câteva luni.

Tatăl său continuă să picteze. Wallander rămase tăcut, privindu-l. Din când în când mai schimbau câte un cuvânt. Apoi tăceau iarăşi. Wallander se simţi ceva mai relaxat. Nici capul nu-l mai durea atât de tare. După vreo jumătate de oră, se ridică să plece.

— Trec pe la tine de revelion, zise el.

— S-aduci o sticlă de coniac, îi răspunse tatăl său.

Wallander se întoarse la secţie, se aşeză la birou şi trecu în revistă călătoriile surorilor Eberhardsson de anul trecut. Încercă să vadă dacă exista vreun model repetitiv, fără să fie sigur ce anume căuta. Nu ştiu nimic despre Holm, îşi zise el. N-am de ce să mă agăţ, decât de această călătorie unică pe care Holm a făcut-o în Spania în acelaşi timp cu A.E.

Puse toate hârtiile la loc într-un plic şi pe acesta într-un dosar unde îşi ţinea toate documentele legate de crimele pe care le ancheta. Apoi îşi scrise pe ceva să nu uite să cumpere o sticlă de coniac. Era deja trecut de ora douăsprezece. I se făcuse foame. Ca să nu se mai îndoape iar cu crenvurşti de la tarabă, se duse pe jos până la spital şi îşi luă un sandvici de la cafenea. Apoi frunzări o revistă pe care o găsise uitată pe masa de lângă el. Un star al muzicii era pe moarte din pricina cancerului. Un actor

leşinase în timpul spectacolului. Câteva poze de la petrecerile celor bogaţi. Aruncă revista cât colo şi o luă spre secţie. Se simţea ca un elefant închis în cuşcă, aşa de tare îl apăsa Ystad-ul. Ceva trebuie să se întâmple în curând, îşi zise el. Cine i-a executat pe aceşti trei oameni şi de ce?

Când ajunse înapoi la secţie îl găsi pe Rydberg la recepţie, îl aştepta. Wallander se aşează lângă el pe canapea. Ca de obicei, Rydberg trecu direct la subiect.

— E un surplus de heroină în Malmö, zise el. Şi în Lund, în Eslov, Landskrona, Helsinborg. Am discutat cu un coleg din Malmö. A zis că sunt semne clare că a intrat o cantitate mare de heroină pe piaţă, de curând. Cu alte cuvinte, asta ar putea coincide cu o încărcătură aruncată din avion. În acest caz, nu mai există decât o singură întrebare importantă.

Wallander înţelese.

— Cine a preluat-o de la avion?

— Dacă despre asta este vorba, putem deja să ne închipuim mai multe scenarii, continuă Rydberg. Nimeni nu conta pe faptul că avionul s-ar putea prăbuşi. Până la urmă, e vorba de o epavă din Asia care ar fi trebuit să fie casată cu mult timp în urmă. Ceva trebuie să se fi întâmplat la sol. Fie pachetul pe care l-au aruncat în beznă a fost ridicat de cine nu trebuia, fie au fost mai mulţi care pândeau prada.

Wallander îl aprobă. Se gândise şi el la asta.

— Ceva a mers cum nu trebuia, zise Rydberg.

Şi asta a dus la executarea surorilor Eberhardsson şi apoi la cea a lui Holm. Cu aceeaşi armă, de către aceeaşi persoană.

— Mie tot nu îmi vine să cred, zise Wallander. Ştim deja că Anna şi Emilia nu erau nişte doamne cumsecade. Şi totuşi, de aici până la a spune că erau implicate în traficul de narcotice, mi se pare un pas prea mare.

— Şi mie mi se pare la fel, zise Rydberg, dar nu mă mai surprinde nimic. Lăcomia nu are margini când îşi înfige ghearele în sufletul omului. Poate merceria mergea din ce în ce mai prost. Poate visau să-şi ducă zilele într-un paradis însorit. N-aveau cum să-şi permită asta din vânzarea de capse şi aţă de mătase. Dintr-odată se întâmplă ceva. Şi ele pică în plasă.

— Putem s-o luăm şi altfel, zise Wallander. Ce acoperire mai bună vezi decât două bătrâne într-o mercerie? Cu greu îţi poţi imagina ceva mai bun. Erau personificarea inocenţei.

Rydberg îl aprobă.

— Cine a preluat pachetul? repetă el. Şi încă o întrebare: cine a fost în spatele acţiunii? Mai precis, cine este încă în spatele întregii poveşti?

— Încă mai căutăm un punct de mijloc, zise Wallander. Vârful piramidei.

Rydberg căscă şi se ridică de pe canapea cu mare greutate.

— O să aflăm noi, mai devreme sau mai târziu, zise el.

În seara aceea, Wallander dormi un somn

greu, fără vise. A doua zi, observă că cerul era însorit, iar temperatura urcase la cinci grade Celsius. Lăsă maşina acasă şi o luă pe jos până la secţie. Dar la jumătatea drumului, se răzgândi, îşi aminti ce-i spusese Martinsson despre cei doi care locuiau în casa lui Holm. Era doar şapte şi un sfert. Avea destul timp să tragă o fugă până acolo şi să vadă dacă era cineva acasă, înainte de şedinţa zilnică. La opt iară un sfert, era la poartă. Câinele era în curticica lui, lătra ca de obicei. Wallander se uită de jur-împrejur. Casa părea la fel de părăsită ca şi ultima dată când o văzuse. Se duse la uşă şi bătu. Nu primi niciun răspuns. Încercă mânerul clanţei. Era încuiat. Cineva era precis înăuntru. Se îndepărtă, hotărât să dea un ocol casei. Apoi auzi uşa de la intrare deschizându-se în spatele lui. Sări cât colo, fără să vrea. Un bărbat îmbrăcat în pantaloni largi şi cu vestă stătea în prag privindu-l fix. Wallander se duse la el şi se prezentă.

— Sunteţi Rolf Nyman? întrebă el.

— Da, eu sunt.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Omul păru să ezite.

— E cam deranj în casă, zise el, şi fata cu care locuiesc doarme.

— Şi la mine e deranj, zise Wallander. Şi nu trebuie să stăm de vorbă lângă patul ei.

Nyman îi făcu loc să intre şi îl duse în bucătăria înghesuită. Se aşezară. Nu-i oferi nimic, dar părea prietenos. Wallander presupuse că era

jenat din pricina dezordinii.

— Fata are probleme mari cu drogurile, zise Nyman. Acum încearcă să se lase. O ajut cât pot, dar e tare greu.

— Şi tu?

— Eu nici nu mă ating de droguri.

— Dar nu e ciudat să trăiţi în aceeaşi casă cu Holm? Dacă vrei să se lase de droguri?

Răspunsul lui Nyman fu scurt şi convingător:

— Habar n-am avut că se ocupa de droguri. Aici am găsit o casă ieftină. A fost drăguţ cu noi. Nu ştiam cu ce se ocupă. Mie mi-a spus că studiază astronomia. Stăteam mereu afară în grădină seara. Ştia numele tuturor stelelor de pe cer.

— Tu cu ce te ocupi?

— N-am cum să am o slujbă permanentă până nu se face fata bine. Lucrez la o discotecă din când în când.

— Eşti DJ?

— Da.

Îi făcuse o bună impresie lui Wallander. Nu părea să aibă vreo altă teamă decât aceea că ar fi putut-o trezi fată.

— Şi cu Holm? întrebă Wallander. Cum v-aţi cunoscut? Şi când?

— La o discotecă din Landskrona. Am început să vorbim. El mi-a zis de casa asta. După vreo două săptămâni, ne-am mutat aici. Din păcate, nu am destulă energie să fac curat. Am mai făcut eu. A făcut şi Holm. Dar acum nu mă ocup decât de

îngrijirea ei.

— Nu l-ai suspectat niciodată pe Holm, nu ţi-ai dat seama ce făcea?

— Nu.

— Primea musafiri?

— Niciodată. De obicei, era plecat ziua. Dar mereu ne spunea când se întoarce. Numai ultima oară, când nici nu s-a mai întors, ne-a spus unde se duce.

— Ţi s-a părut nervos în ziua aia?

Rolf Nyman căzu pe gânduri.

— Nu, s-a purtat perfect normal.

— Şi cum era când se purta normal?

— Fericit. Dar uneori, retras.

Wallander se gândi cum era mai bine să procedeze.

— Avea mulţi bani?

— Nu trăia în lux. Pot să-ţi arăt camera lui.

— Nu e nevoie. Eşti sigur că nu-l vizita nimeni niciodată?

— Niciodată.

— Dar trebuie să-l fi căutat măcar la telefon cineva, din când în când.

Nyman încuviinţă.

— Dar era ca şi cum ar fi ştiut mereu când urma să îl sune cineva. Se aşeza lângă telefon şi atunci suna. Dacă nu era acasă, nu suna nici telefonul. Asta era cel mai ciudat lucru în ce-l privea.

Wallander nu mai avea ce să-l întrebe, aşa că se ridică.

— Şi-acum ce-o să faci? îl întrebă.

— Nu ştiu. Holm a închiriat casa asta de la cineva din Orebro. Presupun că va trebui să ne mutăm.

Rolf Nyman îl conduse până la uşă.

— L-ai auzit vreodată pe Holm pomenindu-le pe surorile Eberhardsson?

— Cele care au fost ucise? Nu, niciodată.

Wallander mai avea o singură întrebare.

— Holm sigur avea o maşină, zise el. Unde e?

Rolf Nyman clătină din cap.

— Nu ştiu.

— Ce maşină era?

— Un VW Golf, negru.

Wallander îi întinse mâna şi spuse la revedere. Câinele nu lătra deloc până ajunse la maşină.

Probabil că Holm îşi ascundea foarte bine ocupaţia reală, îşi zise el, pe drum spre Ystad.

Parcă în faţa secţiei la nouă fără un sfert. Ebba era la birou şi-i spuse că Martinsson şi ceilalţi îl aşteptau în sala de şedinţe. Se grăbi. Sosise şi Nyberg.

— Ce se întâmplă? zise Wallander înainte să se aşeze.

— Veşti mari, zise Martinsson. Colegii din Malmö au făcut o percheziţie de rutină la unul din traficanţii de droguri cunoscuţi. În casa lui au găsit un pistol de calibrul 38.

Martinsson se întoarse spre Nyberg.

— Criminaliştii au lucrat repede, zise el. Atât surorile Eberhardsson, cât şi Holm au fost

împuşcaţi cu o armă de acel calibru.

Wallander îşi ţinu respiraţia.

— Cum îl cheamă pe traficant?

— Nilsmark. Dar este cunoscut drept Hilton.

— E aceeaşi armă?

— Încă nu putem răspunde la această întrebare. Dar e posibil. Wallander încuviinţă.

— Bun, zise el. Poate că asta e piesa care ne lipsea ca să rezolvăm puzzle-ul. Dacă e aşa, poate avem o şansă să terminăm ancheta înainte de Revelion.

CAPITOLUL 8

Lucrară din greu vreme de trei zile, până în ajunul Anului Nou. Wallander şi Nyberg se duseră la Malmö în dimineaţa zilei de 28 decembrie. Nyberg vorbi cu criminaliştii de la poliţia din Malmö, Wallander participă la anchetarea unui traficant de droguri cunoscut sub numele de Hilton. Acesta se dovedi a fi un tip pe la vreo cincizeci de ani, supraponderal şi, cu toate acestea, capabil să se mişte cu o agilitate surprinzătoare. Era îmbrăcat la costum cu cravată şi părea foarte plictisit. Înainte de a începe ancheta, Wallander fusese pus la curent cu istoricul omului, de către un detectiv numit Hyttner.

Hilton fusese în puşcărie la începutul anilor 1980 pentru trafic de droguri. Dar Hyttner era convins că poliţia şi procuratura nu reuşiseră atunci să vadă decât vârful aisbergului şi îl aruncaseră în închisoare doar pentru o mică parte

din crimele sale. Fusese clar că şi din închisoare reuşise să păstreze controlul asupra afacerilor sale. În absenţa lui, poliţia din Malmö nu detectă nicio luptă pentru putere între cei care controlau traficul de droguri în partea de sud a Suediei.

Când Hilton ieşi din închisoare, sărbători evenimentul divorţând de nevastă şi recăsătorindu-se cu o tânără frumuseţe boli vi ană. După căsătorie, se mută la nord de Trelleborg, pe o proprietate uriaşă, extinzându-şi astfel zona de influenţă până în apropiere de Ystad. Pe 28 decembrie, poliţiştii considerară că au destule dovezi împotriva lui pentru a solicita un mandat de percheziţie. Atunci găsiseră arma. Hilton recunoscuse imediat că nu avea permis de portarmă. Le spuse că o cumpărase ca să se apere, căci proprietatea sa era foarte izolată. Dar negase orice implicare în uciderea surorilor Eberhardsson şi a lui Yngve Leonard Holm. Wallander asistă la interogatoriul lui Hilton. Spre final, puse şi el câteva întrebări, printre care, ceruse detalii exacte privind programul lui Hilton în cele două zile aflate în discuţie. În cazul surorilor Eberhardsson, momentul comiterii crimei era foarte precis stabilit. Erau mai puţin siguri de ora la care fusese împuşcat Holm. Hilton pretinse că era la Copenhaga când surorile Eberhardsson fuseseră ucise. Dar, călătorind singur, avea să dureze până când această afirmaţie putea fi verificată. În timpul ce trecuse de la dispariţia lui Holm până când fusese găsit

mort, Hilton se ocupase cu o mulţime de lucruri.

După interogatoriu, Wallander ieşi la o cafea cu Hyttner.

— N-am reuşit niciodată să demonstrăm că ar fi avut de-a face cu incidente violente, până acum, zise Hyttner. Întotdeauna s-a folosit de altcineva când a avut nevoie. Şi nici n-au fost de fiecare dată aceleaşi persoane. Din câte ne-am dat noi seama, a adus chiar oameni de pe continent când a trebuit să-i rupă picioarele unuia care i-a înşelat aşteptările.

— Va trebui să le luăm urma tuturor, zise Wallander, dacă se dovedeşte că arma aceasta a fost folosită pentru a comite cele trei crime.

— Mi-e greu să cred că el a făcut-o, zise Hyttner. Nu e genul. N-are nicio problemă să le vândă heroină copiilor de şcoală. Dar e şi genul care leşină când trebuie să i se ia sânge.

Wallander se întoarse la Ystad la începutul după-amiezii. Nyberg rămase la Malmö. Wallander observă că era cam prea optimist în ceea ce privea rezolvarea cazului. În acelaşi timp, însă, un alt gând nu-i dădea pace. Ceva îi scăpase. O concluzie pe care ar fi trebuit s-o tragă, sau o presupunere pe care ar fi trebuit să o facă. Îşi cercetă adânc mintea, pentru a găsi un răspuns. Când Wallander ajunse înapoi la secţie, dădu nas în nas cu Bjork la recepţie.

— Am auzit că ai rezolvat crimele alea, zise Bjork.

— Nu, răspunse Wallander hotărât. N-am

rezolvat nimic.

— Atunci nu ne rămâne decât să sperăm în continuare.

Bjork ieşi pe uşa din faţă. Se poartă de parcă nici nu am fi avut vreo discuţie, gândi Wallander. Sau dimpotrivă, se teme mai mult ca mine de un nou conflict. Sau pur şi simplu nu-mi mai poartă pică.

Wallander adună echipa şi trecu în revistă ce aflase la Malmö.

— Crezi că el e? întrebă Rydberg când Wallander termină de vorbit.

— Nu ştiu, răspunse Wallander.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că nu crezi că e el?

Wallander nu răspunse. Ridică doar din umeri. Nu se mai întâmplă nimic important până la sfârşitul zilei. Toată lumea aştepta. Nyberg se întoarse şi el de la Malmö. Criminaliştii lucrau cât de repede puteau la analiza armei. Wallander se fâţâi de colo, colo, pe coridor. Tot căuta gândul acela care îi scăpa şi continua să-i macine subconştientul. Ştia destule încât să realizeze că era vorba doar de un detaliu minor care-i scăpase. Poate un singur cuvânt pe care ar fi trebuit să-l reţină şi să-l analizeze mai îndeaproape.

Era deja şase. Împreună cu Martinsson, mai revăzu o dată tot ce ştiau despre Yngve Leonard Holm. Se născuse în Broşarp şi, din câte îşi dădeau seama, nu avusese niciodată o slujbă reală în toată viaţa sa. De la mici furtişaguri din

tinereţe, trecuse la infracţiuni din ce în ce mai grave. Dar niciuna nu implica violenţă. Ca şi Nilsmark/Hilton. La şapte, Wallander sună la Malmö şi vorbi cu Hyttner. Nu apărase nimic nou, nici la ei.

Wallander se duse acasă. Maşina de spălat încă nu fusese reparată. Rufele lui murdare erau în portbagaj. Se întoarse furios la secţie şi îşi îndesă toate rufele în maşina de spălat de acolo. Apoi se aşeză pe un scaun şi începu să mâzgălească în carneţel. Se gândi la Radwan şi la piramide. Până i se uscară rufele, trecu de ora nouă. Se duse acasă, îşi încălzi o conservă de tocăniţă şi mâncă în faţa televizorului, uitându-se la un film suedez.

Înainte să se culce, o sună pe Linda. De această dată, însă, răspunse Mona la telefon. Îşi dădu seama din vocea ei că nu nimerise într-un moment bun. Linda nu era acasă. Wallander o ragă pe Mona să fi transmită salutări Lindei. Conversaţia se încheie înainte să înceapă de fapt.

În ziua următoare, pe 29 decembrie, Wallander se apucă din nou de dosarele din teancul de pe birou. După-amiază, Per Ăkeson intră în biroul lui şi-l ragă să-l pună la curent cu ce se mai întâmplase. Wallander îi spuse adevărul, că sperau să fie pe o pistă bună. Dar că mai era multă muncă de teren de făcut.

Era ultima zi de lucru a lui Ăkeson, înainte de a intra în concediu fără plată.

— Înlocuitoarea mea este o femeie, zise el. Ar

trebui să te bucuri. O cheamă Anette Brolin şi vine de la Stockholm. E mult mai atrăgătoare decât mine.

— Vedem noi, zise Wallander. Dar cred că o să ne lipseşti.

Îşi urară un an nou fericit şi promiseră să păstreze legătura.

În acea seară, Wallander vorbi cu Linda la telefon mult timp. Plănuia să facă Revelionul cu nişte prieteni din Lund. Wallander fu dezamăgit. Crezuse, sau cel puţin sperase, că va veni şi ea la Loderup.

— Doi moşi, zise ea cu blândeţe, nici nu pot să-mi închipui un mod mai plăcut de a-mi petrece seara.

După ce închise telefonul, Wallander realiză că uitase să cumpere sticla de coniac pe care i-o ceruse taică-său. Trebuia să ia şi o sticlă de şampanie. Îşi scrise două bileţele. Puse unul pe masa din bucătărie şi pe celălalt şi-l vârî în pantof. În seara aceea rămase treaz până târziu, ascultând o înregistrare cu Maria Callas, în *Turandot*. Abia pe la trei dimineaţa îl luă somnul.

În dimineaţa zilei de 30 decembrie, zăpada acoperise Ystad-ul şi ninsoarea încă nu se oprise. Revelionul avea toate şansele să fie haotic dacă nu se îndrepta vremea. Dar pe la ora zece, cerul se limpezi şi zăpada începu să se topească. Wallander se întrebă de ce băieţilor de la balistică le lua atât de mult timp să stabilească dacă arma lui Hilton era arma crimei. Nyberg se enervă şi-i zise că ei,

la criminalistică, nu-şi câştigau salariile mizere lucrând sub standarde de calitate. Wallander îşi ceru imediat scuze. Se împăcară şi se mai plânseră câtva timp de salariile mici din poliţie.

După-amiază, echipa de investigaţie se întâlni pentru o nouă şedinţă ce li se păru interminabilă, din moment ce nu mai apărase nimic nou. Poliţia din Marbella le trimisese un raport impresionant de detaliat despre percheziţia de la vila surorilor Eberhardsson. Induseseră chiar şi o fotografie, care acum trecea din mână în mână. Casa era într-adevăr un mic palat. Cu toate acestea, raportul nu aducea nimic nou în investigaţie. Nu se mai întâmpla nimic. Nu puteau decât să aştepte.

Speranţele li se spulberară definitiv a doua zi. Specialiştii de la balistică stabiliră că arma găsită în casa lui Nilsmark nu fusese folosită pentru a le ucide pe surorile Eberhardsson şi nici pentru a-l omorî pe Holm. Pe moment, echipa de investigaţie se dezumflă total. Doar Rydberg şi Wallander se aşteptaseră ca răspunsul să fie negativ. Poliţia din Malmö reuşise, de asemenea, să confirme şi călătoria lui Nilsmark la Copenhaga. N-ar fi avut cum să fie în Ystad în seara când surorile fuseseră executate şi magazinul lor, incendiat.

— Deci, o luăm iar de la zero, zise Wallander. În ianuarie va trebui s-o luăm de la capăt, cu toată viteza. Să revedem datele şi să săpăm mai adânc.

Nimeni nu comentă. În zilele libere de Revelion, ancheta trebuia să fie sistată. Cum nu mai existau piste de urmat, Wallander simţi că toţi

aveau nevoie de odihnă, mai mult decât orice. Îşi urară un an nou fericit. În cele din urmă, doar Rydberg şi Wallander mai rămaseră în încăpere.

— Ştiam asta, zise Rydberg. Amândoi ştiam. Ar fi fost prea simplu ca Nilsmark să fie făptaşul. De ce mama naibii să fi păstrat arma? A fost o pistă greşită de la început.

— Dar tot trebuia verificată.

— Munca poliţiei înseamnă de multe ori să faci şi chestii despre care ştii de la început că sunt inutile, zise Rydberg. Dar aşa cum ai zis şi tu, trebuie să scotocim sub fiecare piatră.

Mai discutară puţin despre Revelion, apoi îşi strânseră mâinile, ca să marcheze cumva că ziua nu era una obişnuită. Apoi, Wallander se întoarse la birou, scoase o agendă pentru anul 1990 şi îşi făcu ordine pe masa de lucru. Ajunul Anului Nou era mereu un bun prilej să-şi golească sertarele de hârtii vechi.

La ora şapte se duse acasă, făcu duş şi se schimbă de haine. Pe la opt ajunse la Loderup. Tatăl său făcuse un peşte la grătar surprinzător de gustos. Wallander reuşise să cumpere coniac şi taică-său se bucură când văzu că era Hennessy. Sticla de şampanie fu pusă la rece. Băură bere la masă. Taică-său se îmbrăcase şi el într-un vechi costum şi-şi pusese şi cravată pentru această ocazie.

Pe la nouă şi ceva se apucară să joace poker. Wallander fu servit cu trei bucăţi de două ori la rând, dar renunţă de fiecare dată la una dintre

cărţile sale, ca să câştige taică-su partida. Pe la unsprezece, Wallander ieşi să ia o gură de aer. Cerul era senin şi se făcuse şi mai frig. Stelele străluceau. Wallander se gândi la piramide. Din cauza reflectoarelor puternice care le luminau, nu văzuse nimic din cerul Egiptului. Intră din nou în casă. Taică-su băuse deja câteva pahare de coniac şi începea să se îmbete. Wallander luase numai câteva guri, căci venise cu maşina. La unsprezece şi jumătate sună Linda. Vorbiră cu ea pe rând. Pe fundal se auzea muzică dată foarte tare. Ca să se înţeleagă trebuiră să strige.

— Cu noi te-ai fi distrat mai bine, ţipă Wallander.

— Habar n-ai ce vorbeşti, răspunse ea, la fel de tare.

Îşi urară un an nou fericit. Taică-su mai bău un pahar de coniac. Turnă şi pe lângă, când încercă să-şi umple iar paharul. Dar se simţea bine. Şi asta era tot ce conta pentru Wallander. Se aşezară la televizor aproape de miezul nopţii şi aşteptară numărătoarea inversă.

Plecă spre casă pe la unu fără ceva. Dar mai întâi îl băgă pe bătrân în pat. Îi scoase pantofii şi puse o pătură peste el.

— În curând mergem în Italia, zise el.

Wallander făcu ordine în bucătărie. Casa răsuna de sforăitul tatălui său.

În dimineaţa de Anul Nou, Wallander se trezi cu o durere de cap şi cu gâtul inflamat. Şi exact asta îi şi spuse Emmei Lundin când aceasta trecu

pe la el, pe la ora prânzului. Emma era asistentă medicală. Wallander avea febră şi era palid, deci femeia îl crezu pe cuvânt. Îi verifică gâtul.

— Ai răcit, zise ea. Trei zile stai acasă.

Emma făcu ceai şi-l băură în camera de zi, apoi, pe la trei, plecă. Wallander îşi petrecu restul zilei în pat. Perioade lungi de timp şi le petrecu într-o stare de semileşin. Piramidele îi tot bântuiau gândurile. Taică-su se urca pe ele şi cădea.

Sau el se trezea pe un coridor îngust, cu pietre enorme atârnându-i deasupra capului.

În ziua următoare se simţea încă bolnav. Îl sună pe Martinsson şi îi zise că plănuia să stea în pat toată ziua. I se spuse că Revelionul fusese liniştit în Ystad, dar neaşteptat de plin de evenimente în alte părţi ale ţării.

Pe la zece ieşi după cumpărături, frigiderul şi cămara erau goale. Se duse şi la farmacie şi-şi luă nişte pastile pentru dureri de cap. Era mai bine cu gâtul, dar încă îi curgea nasul. Exact când plătea pentru antinevralgice, îl apucă strănutul. Casierul îl privi dezaprobator. Se duse acasă, se băgă în pat şi adormi din nou. Se trezi brusc, tremurând. Iar visase piramidele. Dar altceva îl trezise de data asta. Ceva legat de gândul acela care-i tot scăpase.

Ce anume îmi scapă din vedere? se întrebă el. Rămase întins în întuneric, cu ochii în tavan. E ceva ce are de-a face cu piramidele. Şi cu Anul Nou petrecut la tatăl său, la Loderup. Când ieşise în grădină şi se uitase spre cer, văzuse stelele.

Pentru că era întuneric peste tot. Piramidele din Cairo erau luminate de reflectoare puternice, care acopereau lumina stelelor.

În cele din urmă, reuşi să înţeleagă ce anume nu-i dădea pace.

Avionul care se strecurase dincolo de graniţa suedeză lăsase un pachet. În pădure fuseseră văzute lumini. O zonă fusese marcată cu reflectoare, aşa încât avionul să o poată găsi. Reflectoarele fuseseră montate pe câmp şi apoi luate.

Deci, reflectoarele nu-i ieşeau din minte. Cine avea acces la lumini puternice de acest fel? Era o idee cam trasă de păr. Dar avea încredere în intuiţia sa. Se mai gândi la asta o vreme, stând în pat.

Apoi se hotărî, se ridică, îşi puse halatul pe el şi sună la secţie. Îl ceru pe Martinsson la telefon.

— Fă-mi o favoare, zise Wallander. Sună la Rolf Nyman. Tipul acela care locuia cu Holm, în casa de lângă Şiobo. Sună-l ca şi cum ar fi un telefon de rutină. Zi-i că trebuie să completezi nişte date. Nyman mi-a zis că lucrează la mai multe discoteci, ca DJ. Roagă-l aşa, în trecere, să-ţi dea numele tuturor discotecilor în care a lucrat.

— Dar ce importanţă au numele astea?

— Nu ştiu, răspunse Wallander. Dar, te rog, fa asta pentru mine.

Martinsson îi promise că-l sună înapoi. Wallander începuse deja să se îndoiască de idee. Era prea trasă de păr. Dar nu zisese Rydberg aşa?

Trebuia să caute sub fiecare piatră.

Orele trecură una după alta. Era deja după-amiază şi Martinsson tot nu-l sunase. Lui Wallander îi mai scăzuse febra, dar tot strănuta în rafale. Şi-i curgea nasul.

Pe la patra şi jumătate sună Martinsson.

— N-a răspuns nimeni la telefon până adineauri, zise el. Dar nu cred că suspectează nimic. Am o listă cu patru discoteci. Două sunt în Malmö, una în Lund şi alta mai încolo, spre Râă, lângă Helsingborg.

Wallander îşi notă numele.

— Bine, zise el.

— Sper că-ţi dai seama că mor de curiozitate.

— E doar o idee care mi-a trecut prin minte. Îţi zic eu mâine.

Wallander se îmbrăcă, dizolvă câteva aspirine într-un pahar cu apă şi bău şi o cafea. La cinci fără un sfert o luă din loc.

Prima discotecă era într-un vechi depozit din zona Malmö Frihamn. Wallander avu noroc. Chiar după ce opri maşina, ieşi un tip din discotecă. Wallander se prezentă şi află că omul din faţa lui se numea Juhanen şi era proprietarul discotecii Exodus.

— Voiam să vă pun câteva întrebări despre Rolf Nyman, zise Wallander.

— I s-a întâmplat ceva?

— Nu, sunt doar întrebări de rutină. Lucrează pentru dumneavoastră din când în când?

— E foarte bun. Poate că e niţel cam

conservator când alege muzica. Dar e talentat.

— Discotecile trăiesc din muzică dată tare şi din efecte luminoase, zise Wallander, dacă nu mă înşel.

— Corect, zise Juhanen. Eu mereu am dopuri în urechi, altfel aş fi surzit demult.

— S-a întâmplat cumva ca Rolf Nyman să împrumute ceva echipament de iluminat? întrebă Wallander. Nişte reflectoare de mare putere?

— Ce să facă el cu reflectoarele?

— E o simplă întrebare.

Juhanen clătină hotărât din cap.

— Sunt cu ochii şi pe angajaţi, şi pe echipamente, zise el. Nu dispare nimic de-aici. Şi nici nu se împrumută.

— Atât voiam să aflu, zise Wallander. V-aş ruga să nu povestiţi nimănui discuţia noastră.

Juhanen zâmbi.

— Adică să nu-i zic lui Nyman?

— Exact.

— Da ce-a iacut?

— Nimic. Dar mai punem şi noi câte o întrebare discretă, pe ici, pe colo, din când în când.

Juhanen ridică din umeri.

— Nu scot o vorbă.

Wallander plecă mai departe. A doua discotecă era mai în centra. Era deschisă. Muzica era atât de tare, încât Wallander se simţi ca lovit cu parul în cap când intră. Discoteca avea doi patroni, dintre care unul era acolo. Wallander îl convinse

să iasă la o discuţie pe stradă. Şi aici primi tot un răspuns negativ. Rolf Nyman nu împrumutase niciodată reflectoare. Nici nu dispăruse niciun fel de echipament.

Wallander se întoarse la maşină şi-şi suflă nasul. N-are sens, gândi el. Ce fac acum e doar pierdere de vreme şi efort inutil. N-o să rezolv nimic, doar o să mă îmbolnăvesc şi mai tare.

Apoi se duse la Lund. Îl apucă iar strănutul în valuri. Probabil că îi crescuse şi febra din nou. Discoteca din Lund se numea Lagarn – Hambarul – şi era în partea de est a oraşului. Wallander se rătăci de câteva ori până ajunse. Firma nu era luminată şi uşile erau închise. Lagarn era într-o fostă lăptărie, citi Wallander pe faţada clădirii. Se întrebă de ce nu i-or fi zis „La lăptărie”. Se uită de jur-împrejur. De o parte şi de alta a discotecii erau firme mici. Puţin mai încolo era o casă cu grădină. Wallander se duse, deschise poarta şi sună la uşă. Îi deschise un bărbat cam de vârsta lui. Wallander auzi muzică de operă în fundal. Îi arătă legitimaţia de poliţist. Bărbatul îl lăsă să intre în casă.

— Asta e Puccini dacă nu mă înşel, zise Wallander.

Omul îl privi mai de aproape.

— Exact, zise el, *Tosca*.

— Eu am venit să vă întreb despre un alt gen de muzică, zise Wallander. N-am să vă reţin mult. Trebuie să aflu a cui e discoteca de-alături.

— De unde, Doamne, iartă-mă, să ştiu eu?

— Păi, sunteţi vecini, zise Wallander.

— Îmi pare rău. De ce nu-i întrebaţi pe colegii dumneavoastră? îi sugeră bărbatul. Se tot bat ăştia în faţa discotecii. Poliţia ştie precis cine e proprietarul.

Îi arătă un telefon de pe masa din hol.

Wallander ştia pe dinafară numărul poliţiei din Lund. După ce fu pasat de la un birou la altul, primi în sfârşit informaţia pe care o căuta: discoteca îi aparţinea unei femei pe numele Boman. Wallander îşi notă adresa şi numărul ei de telefon.

— E uşor de găsit adresa, zise ofiţerul cu care vorbise la telefon. Locuieşte în clădirea de vizavi de gară.

Wallander închise.

— E o operă foarte frumoasă, zise el. Muzica, vreau să spun. Din păcate, nu am văzut-o niciodată pe scenă.

— Eu nu merg niciodată la operă, răspunse bărbatul. Îmi ajunge muzica.

Wallander îi mulţumi şi pleci. Se duse la gara din Lund. Parcă lângă semnul de interzis şi traversă strada. Apăsă pe soneria în dreptul căreia scria Roman.
Uşa se deschise şi Wallander intri Apartamentul era la etajul doi. Wallander căută liftul din priviri, dar nu văzu niciunul. Deşi urcă scările încet, când ajunse sus, gâfâia.

O femeie foarte tânără, de vreo douăzeci şi cinci de ani cel mult, îl aştepta în pragul uşii. Avea părul scurt şi mai mulţi cercei în urechi. Wallander

se prezentă şi-i arătă legitimaţia de serviciu. Ea nici nu se uită la legitimaţie, dar îl invită în cast Wallander privi în jur, uimit. Apartamentul era aproape gol. Pere ţii erau goi. Dar casa părea primitoare. Nimic nu stătea în drum. Conţinea doar ceea ce era strict necesar.

— Ce treabă are poliţia din Ystad cu mine? întrebă ea. Am destule probleme cu ăştia din Lund.

Era clar că nu prea îi înghiţea pe poliţişti. Se aşează pe un scaun. Purta o fustă foarte scurtă. Wallander încercă să-şi mute privirile în altă parte.

— Am să trec direct la subiect, zise Wallander. Rolf Nyman.

— Ce e cu el?

— Nimic. Lucrează pentru dumneavoastră?

— E una din rezervele mele. În caz că mi se îmbolnăveşte vreun DJ.

— Poate că întrebarea mea vi se va părea ciudată, zise Wallander. Dar trebuie să vă întreb asta.

— De ce nu mă priviţi în faţă? întrebă ea, brusc.

— Probabil pentru că fusta pe care o purtaţi e prea scurtă, răspunse Wallander, şi el surprins de propria sa francheţe.

Femeia izbucni în râs, se întinse după o pătură şi şi-o puse pe picioare. Wallander se uită mai întâi la pătură şi apoi la chipul ei.

— Rolf Nyman, repetă el. A împrumutat vreodată echipament de iluminai din discoteca

dumneavoastră?

— Niciodată.

Wallander însă sesiză o uşoară undă de incertitudine pe chipul ei, **aproape** imperceptibilă. Atenţia i se ascuţi imediat.

— Niciodată?

Bate muşcă buza.

— Întrebarea e ciudată, zise ea Dar adevărul e că mi-au dispărut nişte reflectoare din discotecă acum un an. Le-am reclamat la poliţie, am presupus că e un jaf. Dar nu le-au mai găsit de-atunci.

— Când se întâmpla asta? După ce a început Nyman să lucreze pentru dumneavoastră?

Femeia căzu pe gânduri.

— Cu exact un an în urmă. În ianuarie. După ce începuse el, da

— N-aţi suspectat niciodată că ar fi putut fi furate de cineva din interior?

— Nu, chiar nu.

Se ridică şi ieşi repede din cameră. După o absenţă de o clipă, se întoarse cu un calendar de buzunar în mână.

— Luminile au dispărut cândva între 9 şi 12 ianuarie. Şi-acum văd că era chiar tura lui Rolf în zilele alea.

— Ce fel de lumini? întrebă Wallander.

— Şase reflectoare. Nu erau chiar de discotecă, erau mai potrivite pentru teatru. Erau foarte puternice, de vrei două mii de waţi. Au mai dispărut şi nişte cabluri.

Wallander clătină încet din cap.

— Dar de ce mă întrebaţi despre asta?

— Acum nu vă pot spune, zise Wallander. Dar trebuie să vă rog un lucru şi aş vrea să-l luaţi ca pe un ordin. Să nu cumva să-i spuneţi vreo vorbă lui Rolf Nyman.

— Am să vă respect rugămintea, zise Boman, dacă staţi niţel de vorbă cu colegii dumneavoastră din Lund şi le ziceţi să mă lase în pace.

— Am să văd ce pot face.

Femeia îl conduse în hol.

— Nu v-am întrebat care e prenumele dumneavoastră, zise el.

— Linda.

— Aşa o cheamă şi pe fiică-mea. E un nume tare frumos.

Wallander începu să strănute iarăşi. Linda Boman se retrase câţiva paşi.

— N-am să vă strâng mâna, zise el. Dar mi-aţi dat exact răspunsul la care speram.

Era gata să închidă uşa când Wallander realiză că mai avea de pus o întrebare.

— Ştiţi ceva despre viaţa particulară a lui Rolf Nyman?

— Nu, nimic.

— Deci, nu ştiţi nimic nici de prietena lui care e dependentă de droguri? Linda Boman îl privi mult înainte să răspundă.

— Eu nu ştiu dacă are vreo prietenă care ia droguri, zise ea în cele din urmă. Dar ştiu că Rolf are probleme serioase cu heroina. Cât o să mai

reuşească să se controleze, asta nu mai ştiu.

Wallander ieşi pe stradă. Era deja zece seara şi era frig. Mai avem puţin, gândi el. Rolf Nyman. Cu siguranţă, el e.

CAPITOLUL 9

Wallander ajunsese aproape în Ystad, când se hotărî să nu se ducă direct acasă. La al doilea sens giratoriu de la marginea oraşului, o luă spre nord. Era unsprezece fără zece. Nasul încă îi mai curgea, dar curiozitatea îl mâna mai departe. Se gândi că iarăşi – cine mai ştie a câta oară, deja nu mai ţinea cont – încălca reguli fundamentale ale muncii de poliţist. Mai presus de orice, regula care le interzicea poliţiştilor să se arunce singuri în situaţii periculoase.

Dacă era adevărat – şi acum era convins de asta – că Rolf Nyman le împuşcase pe surorile Eberhardsson şi-l omorâse şi pe Holm, Nyman clar putea fi considerat ca potenţial periculos. Mai mult decât atât, îl păcălise pe Wallander. Şi o făcuse cu atâta uşurinţă şi măiestrie… Pe drumul său de la Malmö, Wallander se tot întrebase ce-l motivase oare pe Nyman. Ce anume se stricase în sistem? Răspunsurile pe care le găsi se îndreptau în cel puţin două direcţii diferite. Fie era vorba de o luptă pentru putere, fie de influenţa asupra traficului cu droguri. Ceea ce îl îngrijora cel mai tare în povestea asta era informaţia oferită de Linda Boman despre propria problemă cu drogurile a lui Nyman. Şi anume, că era dependent de heroină. Wallander nu mai întâlnise

traficanţi de droguri care să fie şi dependenţi, decât la nivelul cel mai de jos. Întrebarea se tot învârtea în capul lui Wallander. Ceva nu se lega, lipsea o piesă din puzzle.

Wallander o luă pe strada ce ducea la casa în care locuia Nyman. Opri motorul şi farurile. Scoase o lanternă din compartimentul pentru mănuşi, apoi deschise cu grijă uşa, după ce stinsese şi luminile din interior. Trase cu urechea în noapte şi apoi închise uşa cât de încet putu. Mai avea vreo sută de metri până la intrarea în curte. Îşi făcu palma căuş şi îndreptă lumina lanternei în faţa sa. Când ajunse la marginea pădurii, stinse şi lanterna. Una dintre ferestrele casei era luminată. Cineva era cu siguranţă acasă. Acum începe câinele să latre, îşi zise el. Se întoarse pe acelaşi dram pe care venise, vreo cincizeci de metri. Apoi intră în pădure şi aprinse din nou lanterna. Avea să se apropie de casă prin spate. Din câte îşi amintea, camera a cărei fereastră era luminată avea geamuri şi în spatele casei.

Se mişcă încet, încercând să evite să calce pe vreo crenguţă. Transpirase deja când ajunse în spatele casei. Deja se întreba din ce în ce mai des ce credea că face. În cel mai rău caz, câinele avea să înceapă să latre şi îl va avertiza pe Rolf Nyman că e urmărit. Rămase pe loc şi ascultă. Nu se auzea decât freamătul copacilor. Wallander aşteptă până îşi recăpătă suflarea şi se duse din nou spre casă. Merse aplecat şi ţinu lanterna la doar câţiva centimetri de pământ. Chiar înainte să

intre în pata de lumină ce venea de la fereastră, stinse lanterna şi se retrase în umbrele de lângă ziduri. Câinele era liniştit. Îşi lipi urechea de zid şi ascultă. Nu se auzea nimic, nici muzică, nici voci. Apoi privi cu grijă pe fereastră. Rolf Nyman şedea la masa din mijlocul camerei. Era aplecat asupra unui obiect pe care Wallander nu-l putea vedea. Apoi îşi dădu seama că Rolf Nyman îşi dădea o pasienţă. Wallander se întrebă oare ce se aşteptase să vadă. Că măsura o pudră albă pe cântar şi o punea în punguţe?

Greşesc, îşi zise el. A fost o greşeală, de la începutul începutului. Dar încă era convins. Omul care stătea la masă şi-şi dădea o pasienţă ucisese alţi trei oameni. Îi executase cu brutalitate. Wallander se pregătea să se îndepărteze de casă, când câinele din faţă începu să latre. Rolf Nyman tresări. Se uită fix la Wallander. Pentru o secundă, Wallander avu impresia că fusese descoperit. Nyman sări imediat în picioare şi se repezi spre uşa din faţă, dar Wallander era deja în pădure. Dacă-i dă dramul câinelui, am încurcat-o, îşi zise. Îndreptă lanterna spre pământ, ca să nu se mai împiedice. Dar alunecă şi simţi că o creangă îi brăzdează obrazul. Undeva în spatele lui, câinele încă lătra.

Când ajunse la maşină, scăpă lanterna pe jos, dar nu se mai opri să o ridice. Puse cheia în contact şi se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost cu vechea maşină. Acum putea să bage în marşarier iară probleme şi să plece. Exact când

intră în maşină, auzi un tractor venind pe şosea. Dacă reuşea să pornească maşina exact când trecea tractorul pe lângă el, era posibil să scape fără să fie auzit de Rolf Nyman. Pentru că mergea la vale, opri motorul şi lăsă maşina să alunece. Nu se vedea nimeni în oglinda retrovizoare. Nu-l urmărise nimeni. Wallander îşi mângâie obrazul şi simţi sânge pe degete.

Trecuse deja de miezul nopţii când ajunse acasă. Creanga îi lăsase o tăietură adâncă pe obraz. Wallander se gândi să se ducă la spital, dar se hotărî să-şi cureţe singur rana şi să-şi pună un plasture mare. Apoi îşi făcu o cafea tare şi se aşeză la masa din bucătărie, cu unul dintre multele lui carneţele doar pe jumătate scrise în faţă.

Îşi revăzu schiţa cu piramida în formă de triunghi şi înlocui semnul de întrebare din mijloc cu numele lui Rolf Nyman. Ştiuse de la început că nu se putea baza pe prea multe fapte. Singurul argument pe care îl avea împotriva lui Nyman era suspiciunea că furase reflectoarele pe care le folosise mai târziu ca lumini de balizaj, ca să marcheze zona în care avionul trebuia să-şi arunce încărcătura.

Dar ce alte date avea? Nimic. Ce relaţie fusese între Holm şi Nyman? Ce legătură aveau avionul şi surorile Eberhardsson? Aveau de făcut o anchetă mult mai serioasă dacă voiau să înainteze. Se întreba şi cum avea să-şi convingă colegii că, în ciuda aparenţelor, chiar găsise pista pe care

trebuiau să se concentreze cu toţii. Cât de departe putea merge, bazându-se strict pe intuiţia lui? Rydberg avea să înţeleagă, poate că şi Martinsson. Dar nici Svedberg, nici Hansson nu aveau să-l creadă pe cuvânt. Se făcuse deja două când se băgă în pat. Îl durea obrazul.

Dimineaţa era rece şi senină în Skâne. Wallander se trezi devreme şi ajunse la secţie aproape de ora şapte. Se duse în birou şi-şi turnă cafea. Apoi se aşeză şi se gândi la evenimentele de cu o seară în urmă. Încă mai avea dubii. Rolf Nyman putea fi o pistă falsă. Dar tot avea motive să vrea să-l investigheze cu atenţie. Wallander hotărî să-i pună casa sub supraveghere discretă, măcar să ştie când pleacă Nyman. Trebuia să intre în casă. Dar mai exista o problemă. Rolf Nyman nu era singur. Mai era şi o femeie, pe care n-o văzuse nimeni şi care dormea când trecuse Wallander pe acolo. Wallander se întrebă dacă femeia exista cu adevărat. Aproape tot ceea ce îi spusese Nyman se dovedise a fi minciună. Se uită la ceas. Şapte şi douăzeci. Era probabil prea devreme pentru o proprietară de discotecă. Dar asta nu-l împiedică să caute numărul de telefon al Lindei Boman, din Lund. Femeia răspunse imediat.

— Îmi cer scuze dacă v-am trezit, zise el.

— Eram trează.

E ca mine, îşi zise Wallander. Nu-i place să recunoască nici ei că a fost trezită. Deşi e o oră la care e normal să mai dormi.

— Mai am câteva întrebări despre Rolf

Nyman. Aţi spus că e dependent de heroină. De unde ştiţi?

— Mi-a zis el. M-a luat prin surprindere. Nici n-a încercat să se ascundă şi asta m-a impresionat.

— Asta înseamnă că nu s-a văzut că are probleme?

— Treaba şi-a făcut-o mereu.

— N-a venit niciodată ameţit?

— Nu, din câte mi-am dat eu seama.

— Nici nu a părut nervos sau neliniştit?

— Nu mai mult decât oricine altcineva. Şi eu pot fi nervoasă şi neliniştită. Mai ales când mă deranjează poliţia din Lund, la discotecă.

Wallander tăcu o clipă.

— Daţi-mi voie să repet, zise el. Nu l-aţi văzut niciodată drogat. Doar v-a spus că e dependent de heroină.

— Mi-e greu să cred că există persoane care ar minţi pe tema asta.

— Aşa e, zise Wallander. Mai am o întrebare, continuă el. Aţi zis că n-aţi auzit niciodată nimic de vreo prietenă.

— Nu, n-am auzit.

— Nici nu l-aţi văzut cu vreo femeie?

— Nu, niciodată.

— Deci dacă presupunem că a zis că are o prietenă, nu puteţi nici să confirmaţi, nici să infirmaţi?

— Puneţi întrebări din ce în ce mai ciudate. De ce nu ar avea o prietenă? Nu e mai urât ca alţii.

— Atunci nu mai am nicio întrebare, pe

moment, încheie Wallander. Ce am spus ieri rămâne valabil.

— N-am să spun nimic. Mă duc să mă culc.

— E posibil să vă mai caut cât de curând, spuse Wallander. Ştiţi cumva, apropo, dacă Rolf are vreun prieten apropiat?

— Nu.

Conversaţia se încheie.

La opt şi jumătate, Wallander îşi informă colegii despre ultimele întâmplări. Le povesti despre conversaţia lui cu Linda Boman şi despre luminile furate. Totuşi, nu pomeni nimic despre vizita nocturnă pe care o făcuse la casa retrasă din Şiobo. Aşa cum prevăzuse deja, lui Rydberg i se păru importantă descoperirea, dar Hansson şi Svedberg avură câteva obiecţii. Martinsson nu spuse nimic.

— Ştiu că e cam trasă de păr, zise Wallander, după ce îi ascultă pe toţi. Dar tot sunt de părere că trebuie să ne concentrăm pe Nyman.

Insistă că trebuia să intre în casa de lângă Şiobo, fără ştirea lui Nyman, o părere care fu întâmpinată imediat cu alte proteste.

— Nu putem face aşa ceva, zise Svedberg, e ilegal.

— Avem o crimă triplă de rezolvat, zise Wallander. Dacă nu mă înşel, Rolf

Nyman e foarte înşelător. Dacă e să găsim ceva, trebuie să-l urmărim iară să ştie. Când pleacă din casă? Ce face? Cât timp lipseşte? Dar, mai presus de toate, trebuie să aflăm dacă chiar

există vreo prietenă.

— Aş putea să mă deghizez în coşar, sugeră Martinsson.

— Mai vedem noi, răspunse Wallander, ignorând ironia din vocea lui Martinsson. Eu mă gândisem să procedăm mult mai direct. Cu ajutorul poştaşului. Nu cred că există vreun poştaş în zonele rurale din ţara asta, care să nu ştie ce se întâmplă în casele de pe „tarlaua" lui. Chiar dacă n-au intrat niciodată într-o casă, ştiu cine locuieşte acolo.

Svedberg continuă să se încăpăţâneze.

— Şi dacă fata nu primeşte niciun plic?

— Dar nu e vorba doar despre plicuri, răspunse Wallander. Poştaşii ştiu, pur şi simplu. Aşa se întâmplă.

Rydberg îl aprobă, tăcut. Wallander îi simţi sprijinul şi asta îi dădu din nou aripi. Hansson promise că va contacta oficiul poştal. Martinsson fu de acord să organizeze supravegherea casei, deşi încă bombănea. Wallander spuse că va sta de vorbă cu Ăkeson.

— Aflaţi tot ce se poate despre Nyman, zise în încheiere Wallander. Dar fiţi discreţi. Dacă e fiara care presupun eu că e, nu vrem să-l stârnim.

Wallander îi făcu semn lui Rydberg că vrea să-i vorbească, la el în birou.

— Eşti convins? întrebă Rydberg. Că e Nyman?

— Da, răspunse Wallander. Dar îmi dau seama că e posibil să mă şi înşel. Că e posibil să îndrept

toată ancheta în direcţia greşită.

— Furtul echipamentului de iluminat e un indicator puternic, zise Rydberg. Pentru mine e un factor decisiv. Dar ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

— Piramidele, răspunse Wallander. Sunt iluminate cu reflectoare. Cu o singură excepţie, o dată pe lună, când e lună plină.

— De unde ştii asta?

— Mi-a zis tata.

Rydberg îl aprobă, gânditor.

— Mă îndoiesc că transporturile de droguri ţin cont de fazele lunii, zise el. Şi cred că-n Egipt nici nu au la fel de mulţi nori, cum sunt la noi, în Skâne.

— Să ştii că Sfinxul e cel mai interesant, zise Wallander. Pe jumătate om, pe jumătate animal. Stă de pază, să se asigure că soarele se-ntoarce la locul lui pe cer, în fiecare dimineaţă. Din aceeaşi direcţie.

— Cred că am auzit de o companie de securitate americană, care foloseşte Sfinxul ca simbol, zise Rydberg.

— Da, se potriveşte, spuse Wallander. Sfinxul stă de pază. Şi noi stăm de pază. Indiferent ce-am fi, poliţişti sau paznici de noapte.

Rydberg izbucni în hohote de râs.

— Dacă le zici chestii d-astea noilor recruţi, or să facă un mişto crunt de noi.

— Ştiu, zise Wallander. Dar poate că ar trebui să le spunem totuşi.

Rydberg plecă. Wallander îl sună acasă pe Per Åkeson. Acesta îi promise că o va informa pe înlocuitoarea lui, Anette Brolin.

— Cum e? întrebă Wallander. Să nu mai ai niciun caz de rezolvat?

— E bine, zise Åkeson. Mult mai bine decât mi-am imaginat.

Echipa de anchetatori se mai întâlni de două ori în acea zi. Martinsson pusese la punct supravegherea casei. Hansson plecase să discute cu poştaşul. În acest timp, ceilalţi continuară să-i reconstituie viaţa lui Nyman. Nu avea cazier, ceea ce făcea întreg procesul mult mai dificil. Se născuse în 1957, în Tranâs, şi se mutase în Skâne împreună cu părinţii pe la mijlocul anilor ’60. Tatăl său lucrase ca operator de sistem la o centrală electrică, iar mama fusese casnică. Rolf fusese singurul lor copil. Taică-său murise în 1986, iar mama lui se mutase înapoi în Tranâs, unde murise în anul următor. Wallander avea senzaţia că Rolf Nyman dusese o viaţă aproape invizibilă. Era ca şi cum şi-ar fi şters deliberat orice urmă. Hansson se întoarse după ce vorbise cu poştăriţa, al cărei nume era Elfrida Wirmark. Ea-i spusese răspicat că în acea casă trăiau doi oameni: Holm şi Nyman. Ceea ce însemna că acum, la acea adresă, nu mai era decât o singură persoană, Holm fiind la morgă, de unde avea să plece spre cimitir.

Se întâlniră în sala de şedinţe la ora şapte seara. Din rapoartele pe care le primise Martinsson reieşea că Nyman nu ieşise din casă

decât ca să-i dea de mâncare câinelui. Nu venise nimeni în vizită. Wallander întrebă dacă ofiţerii care stăteau cu ochii pe Nyman îşi dăduseră seama dacă se prinsese că e urmărit, dar nu primi niciun fel de raport pe tema asta. Apoi, Wallander trecu pentru ultima oară în revistă informaţiile pe care le aflaseră în acea zi.

— Nimic nu indică faptul că ar fi dependent de heroină, începu el. Asta e prima lui minciună. A doua minciună e că ar avea o prietenă – de fapt e singur în casă. Dacă vrem să intrăm acolo, avem doar două soluţii. Fie aşteptăm până pleacă de-acasă, ceea ce va trebui să facă, mai devreme sau mai târziu, măcar până la cumpărături tot trebuie să se ducă. Sau găsim o metodă să-l momim afară din casă.

Hotărâră să aştepte să iasă singur, măcar câteva zile. Dacă nu se întâmpla nimic, aveau să mai stea de vorbă pe tema asta.

Aşteptară două zile întregi. Nyman ieşi doar să-i dea câinelui de mâncare, o dată pe zi. Nu părea să fie mai atent decât de obicei. Continuară să-i studieze viaţa. Era ca şi cum ar fi trăit într-un pustiu straniu. De la Fisc aflară că avea venituri mici din munca sa de DJ. Îşi depusese actele pentru paşaport în 1986. Îşi luase carnetul de conducere în 1976. Părea să nu aibă prieteni deloc.

În dimineaţa zilei de 5 ianuarie, Wallander îl chemă la el pe Rydberg şi închise uşa. Rydberg spuse că probabil trebuiau să mai continue

supravegherea încă vreo două zile, dar Wallander îi spuse cum intenţiona să-l scoată din casă pe Nyman. Se hotărârâră să le prezinte şi celorlalţi ideea asta, chiar în aceeaşi după-amiază.

Wallander o sună pe Linda Boman din Lund. În seara următoare, discoteca urma să fie deschisă şi în program era anunţat un DJ danez.

Wallander îi explică ideea care îi venise. Linda Boman îl întrebă cine avea să acopere costurile, din moment ce DJ-ul din Copenhaga avea un contract cu discoteca Lindei. Wallander îi spuse că poate trimite factura pe adresa poliţiei din Ystad, dacă nu se putea altfel. Îi promise că revine cu un telefon în câteva ore.

La ora patru, începu să bată un vânt rece. Ninsoarea cuprinsese tot estul şi se îndrepta probabil spre sudul oraşului Skâne. Wallander îşi adună echipa în sala de şedinţe. Le explică foarte pe scurt ideea pe care o discutase mai devreme cu Rydberg.

— Trebuie să-l facem pe Nyman să-şi părăsească vizuina, zise el. Se pare că nu se duce nicăieri doar aşa, în plimbare. Dar nici nu dă semne că ar suspecta ceva.

— Poate că toată povestea asta e prea trasă de păr, interveni Hansson. Poate că nu are nimic de a face cu crimele.

— Există şi această posibilitate, recunoscu Wallander. Dar noi presupunem tocmai contrariul. Şi asta înseamnă că trebuie să intrăm în acea casă iară ca el să afle. Primul lucru pe care trebuie să-l

facem este să îl scoatem din casă, dar cu un motiv care să nu-i stârnească suspiciuni.

Apoi le prezentă planul. Linda Boman urma să-l sune pe Nyman şi să-i spună că DJ-ul care fusese programat anulase seara. Putea Rolf să-i ţină locul? Dacă zicea da, casa avea să fie goală toată seara. Puteau pune pe cineva de pază la discotecă şi acesta trebuia să ţină legătura cu cei din casă. Când Rolf Nyman avea să se întoarcă la Şiobo în dimineaţa următoare, ar fi găsit casa goală. Nimeni, cu excepţia câinelui, nu va şti că au fost acolo.

— Şi ce se întâmplă dacă-şi sună colegul din Copenhaga? întrebă Svedberg.

— Ne-am gândit şi la asta. Linda Boman îi va spune danezului să nu răspundă la telefon. Poliţia îi va plăti suma negociată cu discoteca. Dar nouă ne convine asta.

Wallander se aşteptase să audă mai multe obiecţii. Dar nimeni nu mai protestă. Se uită la toţi cei ce stăteau la masă. Nimeni nu mai avea nimic de spus.

— Deci, ne-am înţeles? Planul e să facem asta cât mai curând, chiar mâine seară.

Wallander se întinse după telefonul de pe masă şi o sună pe Linda.

— Hai să-i dăm drumul, zise el, când aceasta îi răspunse. Sună-mă într-o oră.

Închise, se uită la ceas şi se întoarse spre Martinsson.

— Cine supraveghează casa?

— Năslund şi Peters.

— Cheamă-i prin staţie şi zi-le să fie foarte atenţi pe la cinci şi douăzeci. Atunci o să-l sune Linda Boman pe Nyman.

— Şi ce crezi că se poate întâmpla?

— Nu ştiu, vreau doar să fie şi mai atenţi.

Apoi discutară planul pas cu pas. Linda Boman urma să-l roage pe Nyman să vină la Lund mai devreme, pe la opt, ca să se uite împreună la nişte discuri. Asta însemna că trebuia să plece de la Şiobo pe la şapte. Discoteca era deschisă până la trei dimineaţa. Imediat ce persoana postată la discotecă le confirma că Nyman a intrat în clădire, ceilalţi urmau să intre în casă. Wallander îl rugase pe Rydberg să meargă cu el. Dar Rydberg îi sugeră să-l ia pe Martinsson. Aşa că Martinsson rămase.

— Eu şi Martinsson o să intrăm în casă. Svedberg vine cu noi şi stă de pază. Hansson se duce la discoteca din Lund. Restul rămâneţi aici, la secţie, în caz că se întâmplă ceva să fiţi gata să interveniţi.

— Şi ce căutăm? întrebă Martinsson.

Wallander se pregătea să răspundă, când Rydberg făcu semn că vrea să răspundă el.

— Încă nu ştim, zise el. Încercăm să aflăm ce nu ştim că trebuie să căutăm. Dar până la urmă tot o să aflăm un da sau un nu. A fost Nyman cel ce i-a ucis pe Holm şi pe cele două surori?

— Droguri, zise Martinsson. Asta căutăm?

— Arme, bani, orice. Papiote de aţă cumpărate

de la merceria surorilor Eberhardsson. Bilete vechi de avion. Nu ştim.

Mai rămaseră în jurul mesei încă o vreme. Martinsson plecă să ia legătura cu Năslund şi cu Peters. Se întoarse, făcu semn că le-a zis, şi se aşeză.

La cinci şi douăzeci, Wallander formă numărul Lindei Boman. Suna ocupat.

Aşteptară.

Nouă minute mai târziu, sună telefonul. Wallander ridică receptorul. Ascultă şi apoi închise.

— Nyman a fost de acord, zise el. Ne-apucăm de treabă. Hai să vedem dacă pista asta e bună sau nu.

Şedinţa se încheie. Wallander îl reţinu pe Martinsson.

— E mai bine să fim înarmaţi, zise el.

Martinsson păru surprins.

— Credeam că Nyman o să fie în Lund.

— Ia-ţi arma, s-o ai la tine în caz de nevoie, zise Wallander. Asta-i tot.

Furtuna de zăpadă nu ajunse la Skâne. A doua zi, cerul era acoperit de nori. Bătea un vânt slab, stătea să plouă şi afară erau patru grade Celsius. Wallander rămase nehotărât mult timp în faţa puloverelor până se hotărî pe care să-l îmbrace.

Se întâlniră la ora şase în sala de şedinţe. Hansson plecase deja spre Lund. Svedberg se ascunsese după un pâlc de copaci, de unde vedea intrarea casei lui Nyman. Rydberg dezlega cuvinte

încrucişate în sala de recreere. Wallander îşi scosese arma şi îşi pusese hamul care niciodată nu-i venise tocmai bine. Martinsson îşi pusese arma în buzunarul de la haină.

La şapte şi nouă minute, primiră un mesaj de la Svedberg. *Pasărea şi-a luat ziborul.* Aşteptară. La opt fără şase minute, veni mesajul de la Hansson. *Pasărea a aterizat*. Rolf Nyman condusese destul de încet.

Martinsson şi Wallander se ridicară în picioare. Rydberg îi privi de după revistă şi le făcu semn din cap. Ajunseră la casă la opt şi jumătate. Svedberg îi salută. Câinele lătra. Dar casa era cufundată în întuneric.

— Am verificat broasca, zise Svedberg. Se descuie uşor.

Wallander şi Svedberg ţinură lanterna, iar Martinsson reuşi să descuie uşa. Svedberg se întoarse la postul său de observaţie.

Intrară. Wallander aprinse toate luminile, ceea ce îl luă prin surprindere pe Martinsson.

— Nyman pune muzică în Lund, îi zise Wallander. Hai să ne-apucăm de treabă.

O luară încet şi metodic prin toată casa. Nu găsiră nicio urmă care să demonstreze că acolo locuia şi o femeie. În afară de patul care fusese al lui Holm, mai exista doar un singur pat de o persoană.

— Trebuia să fi luat şi un câine poliţist cu noi, zise Martinsson.

— Nu cred că ţine marfa acasă, răspunse

Wallander.

Percheziţionară casa vreme de trei ore. Cu puţin înainte de miezul nopţii, Martinsson îl contactă pe Hansson prin staţie.

— E multă lume aici, le zise Hansson. Şi bubuie muzica asta ca dracu'. Eu sunt afară. Dar e frig.

Continuară să caute. Wallander începuse să se îngrijoreze. Nu erau nici droguri, nici arme. Nimic care să indice orice implicare a lui Nyman în crime. Martinsson căutase şi în pivniţă, şi în clădirea adiacentă. Nu era nici urmă de echipamente de iluminat. Nimic. Doar câinele, care se dădea de ceasul morţii. De câteva ori, lui Wallander îi veni să-l împuşte. Dar în adâncul sufletului, iubea câinii. Chiar şi pe cei care lătrau.

La unu şi jumătate, Martinsson luă iar legătura cu Hansson. Încă nimic.

— Ce-a zis? întrebă Wallander.

— Că-s mulţi care stau grămadă şi pe-afară.

La ora două încă nu găsiseră nimic. Wallander începuse să creadă că făcuse o greşeală. Nu era nicio dovadă că Rolf Nyman era mai mult decât un simplu DJ. Minciuna despre prietenă nu putea fi considerată o încălcare a legii. Şi nu găsiseră nimic care să ateste că era dependent de droguri.

— Cred că putem să ne oprim, zise Martinsson. N-am găsit nimic.

Wallander îl aprobă.

— Eu mai rămân puţin, dar tu şi Svedberg puteţi pleca. Să-mi laşi staţia.

Martinsson puse staţia de emisie-recepţie pe masă. Staţia era deschisă.

— E timpul să punem punct, zise Wallander. Hansson trebuie să aştepte până îi zic eu că e liber, dar toată lumea de la secţie poate să se ducă acasă.

— Şi tu ce-ţi închipui că găseşti aici de unul singur?

Wallander surprinse sarcasmul din vocea lui Martinsson.

— Nimic, zise el. Cred că mai am nevoie de puţin timp ca să mă împac cu gândul că am dus ancheta în direcţia greşită.

— Lasă, mâine o luăm de la capăt, zise Martinsson. Asta-i viaţa.

Martinsson plecă. Wallander se aşeză şi privi prin cameră. Câinele continua să latre. Wallander înjură. Era convins că nu se înşală. Rolf Nyman fusese cel ce le ucisese pe cele două surori şi pe Holm. Dar nu găsise nicio dovadă. Rămase pe scaun încă o vreme. Apoi trecu din cameră în cameră, să stingă luminile.

Câinele se opri din lătrat.

Wallander îngheţă. Ascultă. Câinele se liniştise. Imediat simţi că se afla în pericol. Nu ştia din ce parte venea pericolul, dar îl simţea. Discoteca trebuia să fie deschisă până la trei. Hansson nu-l contactase. Wallander nici nu realiză ce îl făcuse să reacţioneze. Dar îşi dădu brusc seama că stătea în dreptul unei ferestre luminate din interior. Se aruncă într-o parte. Exact în acel

moment, fereastra fu spulberată. Wallander rămase nemişcat pe podea. Gânduri contradictorii îi alergau prin minte. Cineva trăsese un foc de armă. Nu avea cum să fie Nyman. Hansson l-ar fi anunţat că plecase. Wallander se lipi de podea, încercând să scoată arma. Dădu să se tragă mai la întuneric, dar realiză că era gata să se expună din nou, în plină lumină. Cel ce trăsese ajunsese deja la fereastră.

Deasupra capului avea o lampă ce ilumina încăperea. Scoase arma şi ţinti becul. Când apăsă pe trăgaci, mâna îi tremură atât de tare, că-şi rată ţinta. Ochi iarăşi, ţinând pistolul cu ambele mâini de data asta. Glonţul spulberă becul. Camera se cufundă în întuneric. Rămase nemişcat, ascultând. Inima îi bătea să-i iasă din piept. Avea mare nevoie de staţia de emisie-recepţie. Câinele nu lătra. Ascultă cu atenţie. Dintr-odată i se păru că aude pe cineva în hol. Paşii uşori erau aproape de neauzit. Ţinti spre uşă. Mâinile îi tremurau. Dar nimeni nu intră. Nici nu realiză cât timp rămase aşa. Observă că masa stătea pe un covor. Cu mare grijă, fără să pună arma jos, începu să tragă de covor. Masa era grea. Dar se mişca. Apoi, exact când staţia ajunsese la îndemână, răsună o a doua împuşcătură. Glonţul atinse staţia care se sfărâmă în mii de bucăţele. Wallander se ghemui într-un colţ. Împuşcătura venise din faţa casei. Wallander realiză că nu se mai putea adăposti dacă trăgătorul înconjura casa şi venea din spate. Trebuie să ies de-aici, îşi zise. Dacă rămân în casă,

sunt un om mort. Încercă disperat să găsească o cale de ieşire. Nu avea cum să iasă în luminile de afară. Cel ce era acolo avea să-l împuşte.

Ştiu că nu are decât o singură soluţie. Un gând care i se părea mai respingător decât orice. Trase aer în piept de câteva ori. Apoi se ridică în picioare, alergă în hol, trase un picior în uşă, se aruncă într-o parte şi trase trei focuri de armă înspre curtea câinelui. Un urlet îi spuse că-şi atinsese ţinta. În toate secundele care urmară, Wallander se aştepta să moară. Dar urletele câinelui îi dădură destul timp să se strecoare în întuneric. Îl văzu pe Rolf Nyman stând în mijlocul curţii, şocat de moartea câinelui. Abia apoi îl văzu şi el pe Wallander.

Wallander închise ochii şi trase două focuri de armă. Când deschise ochii iarăşi, văzu că Rolf Nyman căzuse la pământ. Încet, Wallander se duse spre el. Era încă viu. Un glonţ îl nimerise lateral. Wallander îi luă arma din mână şi se duse spre cuşca animalului. Câinele era mort.

În depărtare se auzeau sirene, din ce în ce mai tare. Îi tremura tot trapul. Se aşeză pe treptele din faţă şi aşteptă. Începu să plouă.

EPILOG

La patru şi un sfert, Wallander şedea în camera de recreere din secţia de poliţie. Bea o cafea. Mâinile încă îi tremurau. După prima oră haotică, în care nimeni nu fusese în stare să explice ce se întâmplase, lucrurile începuseră să se mai limpezească.

Atunci când Martinsson şi Svedberg plecaseră de acasă de la Nyman, îl contactaseră pe Hansson prin dispecerat exact când poliţia din Lund era în plin raid la discoteca Lindei Boman, suspectând că înăuntru se aflau mai mulţi oameni decât era permis legal. În haosul general de care era înconjurat, Hansson nu înţelesese ce îi spusese Martinsson. Crezuse că toţi poliţiştii plecaseră de la casa lui Nyman. Apoi, îşi dăduse seama prea târziu că Nyman însuşi se strecurase pe o uşă din spate, pe care el nu o văzuse când inspectase discoteca. Îl întrebase pe unul dintre ofiţerii de serviciu unde sunt angajaţii discotecii şi i se spusese că fuseseră luaţi pe sus şi duşi la secţia din Lund pentru anchetare. Presupusese că Nyman făcea parte din acest grup. Se hotărâse, deci, că nu mai are niciun motiv să rămână în Lund şi se întorsese la Ystad, crezând sincer că acasă la Nyman nu mai era nimeni de mai bine de o oră.

În tot acest timp, Wallander se târâse pe podea, trăsese în lustre, fugise în curte, împuşcase un câine şi pe Rolf Nyman, pe care-l nimerise în şold.

De când se întorsese la Ystad, Wallander se gândise de câteva ori că avea toate motivele să fie furios. Dar putea să hotărască el pe cine anume să dea vina? Fusese o serie nefericită de neînţelegeri ce s-ar fi putut termina foarte prost, nu cu un singur mort, şi acela, câine. Dar asta nu se întâmplase. Fusese cât pe ce.

E o vreme să trăieşti, e o vreme să şi mori, gândi Wallander. Aceasta e mantra pe care şi-o repeta de când fusese înjunghiat în Malmö, cu mulţi ani în urmă. Acum fusese iar cât pe ce să dea ortul popii.

Rydberg veni în camera de recreere.

— Rolf Nyman o să scape, zise el. L-ai nimerit într-un loc bun. Nu va rămâne cu sechele. Doctorii păreau să creadă că mâine putem sta deja de vorbă cu el.

— Era cât pe ce să ratez, zise Wallander. Sau să-l împuşc fix între ochi. Trag foarte prost.

— Cei mai mulţi poliţişti trag prost, zise Rydberg.

Wallander sorbi iar din cafeaua fierbinte.

— Am vorbit cu Nyberg, continuă Rydberg. A zis că e posibil ca arma să fie ca aceea cu care au fost ucişi surorile Eberhardsson şi Holm. Au găsit şi maşina lui Holm. Era parcată pe o stradă în Şiobo. Probabil că Nyman a dus-o acolo.

— Deci ceva tot s-a rezolvat, zise Wallander. Dar încă nu ştim ce e în spatele poveştii ăsteia.

Rydberg nu avea niciun răspuns la această afirmaţie.

Aveau să mai treacă încă vreo câteva săptămâni până când povestea fu lămurită. Dar când Nyman începu să vorbească, poliţiştii reuşiră să reconstituie o organizaţie construită cu măiestrie, care se ocupa cu importul a mări cantităţi de droguri din afara Suediei. Surorile Eberhardsson fuseseră acoperirea perfectă pentru

Nyman. Ele organizaseră filiera din Spania, unde drogurile – produse atât în America Centrală, cât şi în Asia – ajungeau pe vase de pescuit. Holm fusese acolitul lui Nyman. Dar la un moment dat, moment pe care nu reuşiseră să-l identifice exact, Holm şi surorile Eberhardsson îşi uniseră forţele şi, în lăcomia lor, se hotărâseră să sară peste capul lui Nyman.

Când acesta realizase ce se întâmpla, lovise la rândul lui. Avionul căzuse exact în aceste momente. Drogurile erau aduse din Marbella până în nordul Germaniei. Zborurile de noapte spre Suedia decolau de pe o pistă privată din afara oraşului Kiel. Avionul se întorsese mereu acolo, cu o singură excepţie: ultima dată, când se prăbuşise. Comisia însărcinată cu anchetarea accidentului nu reuşise să determine cauza exactă. Dar existau semne că avionul era în aşa o stare proastă, încât se combinaseră mai mulţi factori, probabil.

Wallander însuşi condusese interogatoriul lui Nyman. Dar când alte două crime grave avură loc, fu nevoit să predea cazul. Cu toate astea, înţelese de la început că Rolf Nyman nu era vârful piramidei pe care o desenase. Erau alţii deasupra lui, oameni cu bani, oameni invizibili, care, dincolo de faţada de cetăţeni nepătaţi, aveau grijă ca drogurile să continue să intre în Suedia, fără întrerupere.

Wallander se gândi în multe seri la piramide. La vârful pe care tatăl său încercase să-l atingă. Acea ascensiune putea fi simbolul propriei sale

munci. Niciodată nu ajungea până în vârf. Mereu exista câte cineva atât de sus şi de departe, încât nimeni nu-l putea atinge.

Dar în dimineaţa aceea de 7 ianuarie 1990, Wallander era pur şi simplu obosit. La cinci şi jumătate, nu mai suportă. Fără să mai spună nimănui vreo vorbă, se duse acasă. Făcu duş şi se târî în pat, dar nu putu să adoarmă. Numai după ce reuşi să găsească un somnifer, într-o cutie uitată în dulapul din baie, reuşi să doarmă şi nu se mai trezi până a doua zi, la ora două după-amiaza.

Îşi petrecu restul zilei la secţie şi la spital. Bjork apăru şi-l felicită pentru eforturi. Wallander nu-i răspunse. Considera că mai tot ce făcuse fusese greşit. Avuseseră noroc, nu inteligenţa lor îl doborâse pe Rolf Nyman. Apoi avu prima conversaţie cu Nyman, la spital. Omul era palid, dar părea să fie perfect lucid. Wallander se aşteptase ca Nyman să refuze să scoată vreo vorbă. Dar el îi răspunse la o mulţime de întrebări.

— Surorile Eberhardsson? întrebă Wallander înainte să încheie discuţia.

Rolf Nyman zâmbi.

— Două bătrâne lacome, zise el. Care au fost tentate de faptul că a apărut cineva în viaţa lor şi le-a oferit o aventură.

— Nu sună deloc plauzibil, zise Wallander. E un pas prea mare.

— Anna E. a trăit o viaţă destul de agitată în tinereţe. Emilia a fost mereu nevoită să stea cu ochii pe ea. Probabil că în sinea ei îşi dorea să fi

trăit şi ea la fel. Ce ştim noi despre oameni? Doar că toţi au slăbiciunile lor. Şi asta e ceea ce trebuie să ştii: care sunt slăbiciunile lor.

— Cum le-ai cunoscut?

Răspunsul fu surprinzător.

— Am cumpărat un fermoar. Am văzut două bătrâne şi mi-a venit o idee nebunească. Puteau să ne fie de folos. Ca acoperire.

— Şi apoi?

— Am început să le vizitez. Am cumpărat nişte aţă. Am vorbit cu ele despre călătoriile mele prin lume. Şi le-am povestit ce uşor e să faci bani. Şi ce scurtă e viaţa. Dar niciodată nu e prea târziu. Şi-am văzut că mă ascultă.

— Şi apoi?

Rolf Nyman ridică din umeri.

— Într-o zi le-am făcut o ofertă. Cum se zice? O ofertă de nerefuzat.

Wallander voia să îl întrebe mai multe. Dar dintr-odată, Nyman refuză să mai vorbească despre asta, aşa că schimbă subiectul.

— Şi Holm?

— Şi el era lacom. Şi slab. Prea prost ca să realizeze că n-are cum să mă prostească pe mine.

— Cum te-ai prins de planurile lor?

Rolf Nyman clătină din cap.

— Asta n-am să-ţi spun, zise el.

Wallander plecă de la spital spre secţie. Acolo avea loc o conferinţă de presă şi, spre uşurarea lui, reuşi s-o evite. Făcu un raport despre discuţia pe care o avusese cu Nyman şi apoi se duse acasă.

Îşi făcu ceva de mâncare, dormi câteva ore. Se gândi să o sune pe Unda, dar n-o sună. Seara, ascultă *La Traviata*. Se gândi să-şi ia neapărat câteva zile libere. Se duse în pat şi adormi abia pe la două.

Telefonul fu înregistrat de dispeceratul poliţiei din Ystad pe 8 ianuarie la cinci şi treisprezece minute dimineaţa. De răspuns, răspunse un poliţist extenuat care fusese de serviciu aproape Eră pauză, încă din ajunul Anului Nou. Ascultase vocea tremurândă şi, iniţial, fusese convins că e o persoană în vârstă, puţin confuză. Dar ceva totuşi îi atrăsese atenţia. Începu să pună întrebări. Când discuţia se încheie, nu mai avu decât o clipă să reflecteze la cele auzite. Apoi puse mâna pe receptor şi formă un număr pe care îl ştia pe dinafară.

Când telefonul îl smulse pe Wallander din braţele somnului, era adânc cufundat într-un vis erotic. Când întinse mâna spre telefon se uită şi la ceas. Un accident de maşină, îşi zise el în gând. A fost polei pe jos, sau a condus vreunul prea repede. Morţi. Sau iarăşi confruntări cu refugiaţii din Polonia, care veneau cu feribotul de dimineaţă. Se ridică în capul oaselor şi îşi lipi receptorul chiar de obrazul care încă îl înţepa.

— Wallander, lătră el.

— Nu te-am trezit, nu?

— Eram treaz.

De ce dracu’ mint? se întrebă el. De ce nu spun adevărul? Că nu-mi doresc nimic mai mult

decât să mă culc la loc şi să-mi reiau visul cu femei goale?

— M-am gândit să te sun. A sunat un bătrân fermier din Lenarp. Zice că o vecină de-a lui e legată pe podea şi că altcineva a murit.

Wallander locajiză cu uşurinţă Lenarp în gând. Nu era foarte departe de Marsvinsholm, o zonă neobişnuit de deluroasă pentru Skâne.

— Pare grav. M-am gândit să te sun întâi pe tine.

— Cine mai e pe-acolo?

— Peters şi Noren sunt pe stradă, îl caută pe unul care a spart o vitrină la Continental. Vrei să-i chem la secţie?

— Zi-le să se ducă la intersecţia dintre Kadesjo şi Katslosa şi să mă aştepte acolo. Dă-le adresa. Când ai primit reclamaţia?

— Acum câteva minute.

— Eşti sigur că nu e vreun beţiv?

— Nu părea să fie beat.

Wallander se dădu jos din pat şi se îmbrăcă. Odihna de care avea atâta nevoie nu îi era acordată.

Ieşi în oraş, trecu pe lângă proaspăt construitul depozit de mobilă de lângă şoseaua principală şi simţi marea întunecată ce se zbătea nu departe. Cerul era acoperit de nori.

Vin furtunile de zăpadă, îşi zise el. Mai devreme sau mai târziu, se vor năpusti asupra noastră.

Maşina de poliţie îl aştepta la intersecţia cu

Kadesjo.

Încă nu se luminase de zi.

Henning Mankell a avut o copilărie grea. Mama sa a părăsit familia la un an după naşterea lui şi n-a reapărut decât când era deja adolescent. Spre norocul lui, tatăl său a mutat întreaga familie de la Stockholm într-un sat şi într-o casă în care imaginaţia şi talentul pentru scris al lui Henning au înflorit. În ciuda iernilor reci şi a distanţei faţă de capitală, pădurile de brad şi peisajul neatins de ţară au fost un mediu perfect pentru dezvoltarea copiilor. Bunica lui a avut o influenţă decisivă în primii ani de viaţă. Ea l-a învăţat pe Henning să scrie. Deopotrivă cititor pasionat, tânărul Henning s-a îndrăgostit de operele lui Mungo Park şi ale altor exploratori ai Africii, care i-au oferit viziuni extraordinare ale unei lumi dincolo de graniţele Suediei. Africa era „cel mai exotic loc pe care mi-l puteam închipui, capătul lumii”. Şi-a jurat că într-o zi va vizita acest continent.

Pe la şaisprezece ani, dezamăgit de şcoală, s-a înrolat în marina comercială. După doi ani s-a întors în Suedia, unde s-a angajat ca maşinisit la un teatru din Stockholm. Adora teatrul, deşi era plătit foarte prost. Până la douăzeci de ani, scrisese deja o piesă. Avea să mai scrie şi altele. Visul african continua să crească în imaginaţia sa. La sfârşitul lui 1972, strânsese destui bani pentru a-şi plăti călătoria până în Guineea-Bissau. Acolo s-a simţit ca acasă şi s-a întors de mai multe ori, stabilindu-se în cele din urmă în Mozambic, unde

a fost invitat să fondeze primul teatru profesionist al ţării, Teatro Avenida, şi unde locuieşte şi azi.

Toate romanele scrise de el sunt pigmentate de temerile sale în privinţa relelor ce bântuie societatea de astăzi. „Ştim că dacă un sistem de justiţie nu funcţionează corect, democraţia este condamnată la moarte”, declara el într-un interviu.

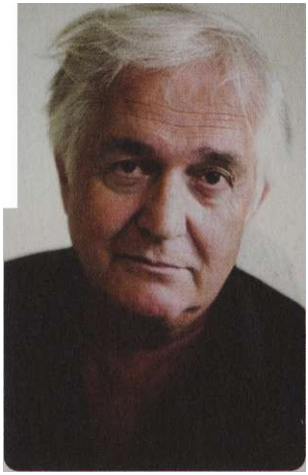

Inspectorul Kurt Wallander a fost prezentat publicului suedez în 1991, în *Criminali fără chip*, o poveste despre rasism, care a câştigat mai multe premii. Acum faima sa a devenit mondială şi în 2008, britanicii l-au putut vedea în trei dramatizări ale, romanelor poliţiste scrise de

Mankell, realizate de BBC, cu Kenneth Branagh în rol principal.

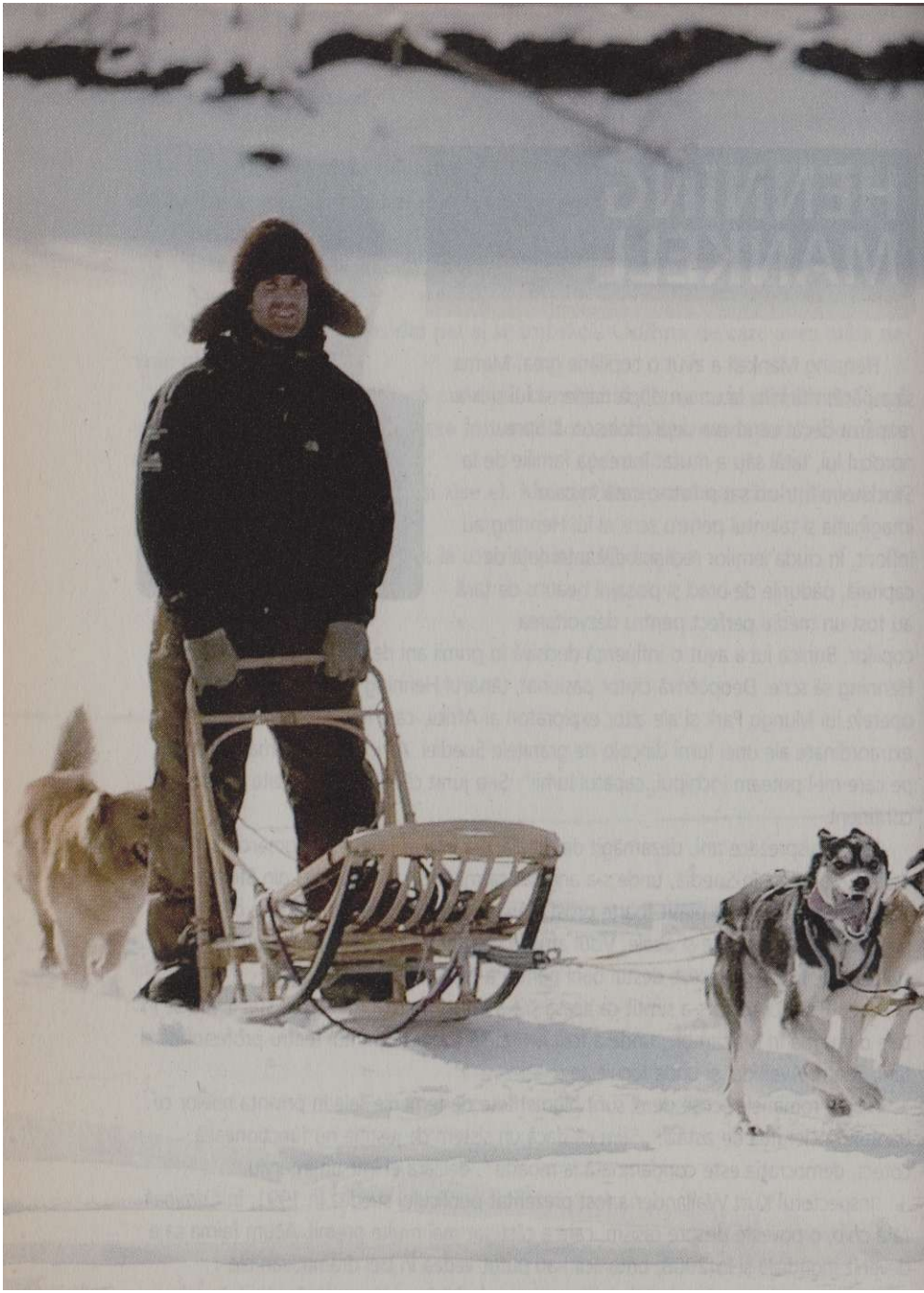

GUY GRIEVE
Chemarea sălbăticiei

Viaţa lui Guy Grieve nu căpăta niciun sens. Prins ca în capcană într-o slujbă pe care o ura, înglodat în datorii, s-a hotărât să transforme un vis vechi şi drag în realitate: să trăiască vreme de un an în sălbăticia aspră şi necruţătoare a Alaskăi. Aventura lui l-a pus la încercare mult mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată. Nu numai că a trebuit să înveţe singur cum să construiască o cabană, cum să vâneze ca să aibă ce mânca şi cum să supravieţuiască frigului extrem – a fost nevoit şi să se ferească de urşii înfometaţi…

u

Când mă aplec să îmi ridic în spate rucsacul

supraîncărcat, văd în noroiul întărit o urmă mare de labă. Inima mi s-a oprit în loc. Nu am nevoie de un manual ca să îmi dau seama că doar cu puţină vreme înainte să acostez eu pe plajă, în acest loc a stat un urs grizzly. În timp ce mă uit la urmă, creierul meu obosit procesează situaţia în care mă aflu: sunt în sălbăticia subarctică, un loc unde pot fi atacat şi mâncat de un animal care cântăreşte mai mult de cinci sute de kilograme. Ating găurile adânci lăsate de cele cinci gheare. Uitându-mă încotro duc urmele, îmi dau seama că ursul a dispărut tocmai în pădurea unde plănuiesc să-mi fac sălaşul.

Mă sprijin de un băţ albit, adus de ape, ca să urc taluzul şi să mă îndrept spre copaci. Sunt scăldat în sudoare şi înconjurat de un roi de muşte negre care mă bâzâie. Rucsacul este prea greu ca să mă caţăr cu el în spate, aşa că îl salt peste buza malului de pământ, într-un tufăriş ţepos, apoi urc şi eu. Rămân pe loc câteva minute, în picioare, uitându-mă la propriile mele urme, reticent să fac primul pas care mă îndepărtează de spaţiul sigur al bărcii şi mă scufundă în întunericul pădurii. Noaptea se apropie şi ştiu că am de străbătut mai mult de un kilometru şi jumătate de traseu dificil printre copacii deşi şi prin lăstărişul încâlcit până să ajung la lacul unde îmi voi stabili tabăra. În acest moment aş renunţa bucuros la tot planul meu, aş da ceasul înapoi şi m-aş întoarce la vremea când viaţa mea era sigură şi previzibilă. Trag adânc aer în piept, mă întorc cu spatele la

plajă şi o pornesc printre copaci.

O voce laconică, plictisită de lume, dar totuşi caldă răspunde la telefon.

— Biroul redactorului-şef al ziarului *Scotsman*, sunt Sonja. Cu ce vă pot fi de folos?

Mă bâlbâi şi tremur ca un oblon ruginit într-o zi ploioasă.

— Ăăă, da… păi… aş putea vorbi cu Iain? Sunt Guy de la parter.

Urmează o pauză scurtă.

— Pot să te întreb despre ce anume?

Probabil că se întreabă ce ar putea avea să-i spună un biet flăcău de la etajul de vânzări redactorului-şef al celui mai august ziar din Scoţia.

Simt nevoia să fi mărturisesc că am luat-o razna complet şi că am ajuns în cele din urmă într-un punct de unde nu mai există întoarcere. Că singura modalitate de eliberare din capcana rutinei vieţii de birou este să mă îndrept spre unul dintre cele mai izolate şi mai sălbatice locuri de pe pământ, unde voi fi singur, departe de familie şi expus riscului deloc neglijabil să mor. În loc de toate acestea, spun numai atât:

— Mă întrebam dacă nu aş putea obţine o întrevedere cu el, la orice oră…

— Stai puţin.

Urmează o lungă pauză în care ea verifică agenda.

— Uite, vino diseară după cinci şi jumătate şi aşteaptă. Nu garantez, dar sunt destul de sigură

că vei putea sta de vorbă câteva minute cu Iain.

Simt că mă încearcă o rază de ceva ce-mi este destul de străin: speranţa.

— Mulţumesc, Sonja. Voi fi acolo.

Lucrasem în departamentul comercial al ziarului *The Scotsman* din Edinburgh mai bine de cinci ani. Ocupasem mai multe poziţii şi înregistrasem un oarecare succes în a propune noi modalităţi de a aduce bani companiei. În 2002, un director indulgent hotărâse să vadă dacă mă pot descurca într-un post important. Fusesem promovat dintr-un post mărunt de director de vânzări la marea funcţie de „Şef al departamentului de marketing strategic” şi mi se dăduse propriul meu birou la ultimul etaj, acolo unde îşi făceau veacul toţi şefii importanţi. Pentru o scurtă perioadă mă simţisem destul de entuziasmat şi începusem să mă gândesc că poate din această poziţie începea să mi se deschidă drumul către ceva. Săptămâni în şir am făcut planuri, am elaborat strategii şi m-am simţit foarte profesionist şi important. Mă mişcam de colo până colo alunecând cu scaunul pe rotile şi băteam ostentativ în tastatura computerului. În biroul meu se ţineau şedinţe regulate şi mă simţeam mândru să le ofer cafea şi biscuiţi celor care se aşezau în jurul mesei imitaţie de mahon.

Dar pe măsură ce săptămânile se transformau în luni, lumea de la etaj voia să vadă ce anume avea de propus băiatul nou promovat. Pusesem la cale lansarea unei noi strategii de fidelizare a

cititorilor. În schimbul unui abonament la *The Scotsman*, un club de grădinărit oferea reduceri la o gamă largă de produse horticole, iar ca stimulent irezistibil intenţionam să ofer gratuit tuturor abonaţilor câte un „căţel de grădină” din porţelan, cu o coadă care se mişca atunci când bătea vântul.

În fiecare seară conduceam spre casă cu mintea plină de căţei de grădină şi de fleacuri pentru cititori, destinzându-mă abia după ce lăsam în urmă oraşul şi mă apropiam de casa noastră din Scottish Borders. Naveta mea zilnică însemna un drum de trei ore dus-întors, dar părea să merite, dacă voiam să trăiesc la ţară. Ajungeam acasă exact la timp ca să-i citesc o poveste înainte de culcare lui Oscar, băieţelul nostru de doi ani. Pe urmăjuliet şi cu mine înfulecam o cină târzie şi încercam din greu să ne simţim tineri, fericiţi şi plini de viaţă. A doua zi dimineaţă cu trebuia să mă trezesc devreme şi mă strecuram afară în timp ce ei dormeau, ştiind că urmau să se trezească fără mine.

Campania de fidelizare a fost lansată şi a devenit instantaneu un eşec, iar biroul meu s-a transformat într-un depozit care adăpostea mai bine de o mie de cutii pe care scria CĂŢEL DE GRĂDINĂ. Şefii nu au mai văzut niciun beneficiu în a mă avea prin preajmă, aşa că m-au dat de-a dura pe scări în jos până la etajul de vânzări.

De acolo, am început să visez la evadare. Juliet mai avea puţin şi urma să dea naştere celui de-al

doilea copil al nostru, iar ipoteca şi scadenţa de plată a datoriilor de pe cardurile de credit ne umpleau de fiori. Ştiam că nu eram singurii – aproape toţi prietenii noştri se găseau în aceeaşi situaţie – dar nu puteam accepta gândul că acesta era felul în care ne era sortit să trăim. Datoriile nu-mi dădeau de ales decât să continui să plec în fiecare dimineaţă, din ce în ce mai trist, spre iadul coridoarelor cu boxe. Eram în floarea vârstei şi petreceam opt ore pe zi într-un birou cu aer condiţionat, cu ochii în monitorul computerului. Încă trei ore le petreceam stând în maşină. Mă simţeam prizonier şi am început să intru în panică.

În timpul pauzelor de prânz am început să alerg pe Arthur’s Seat, un traseu de opt kilometri. Reprezenta o încercare de a-mi salva sufletul. Am început să miros şi să văd din nou anotimpurile. În raport cu banalitatea şi rutina vieţii de birou, alergarea îmi oferea ocazia să mă reconectez la viaţa în aer liber şi declanşa în mine o revoltă. La început ocazional, apoi din ce în ce mai serios, am început să tânjesc după un loc sălbatic şi un trai care să mă izbăvească de încorsetările vieţii în suburbii. Fără branduri, fără furnizori, fără birouri, fără maşini de la firmă sau beneficii în funcţie de vânzări – numai copaci şi spaţiu deschis şi şansa de a redescoperi ce înseamnă să fii bărbat, precum şi o cale nouă spre un fel de libertate pentru familie.

Soţia mea se străduia mult să înţeleagă ce însemna această dorinţă. Îşi făcea şi ea griji în

legătură cu felul nostru de trai. Calitatea vieţii noastre de familie suferea – lungile ore petrecute de mine la serviciu şi făcând naveta însemnau că ea rămânea singură mare parte din săptămână şi creştea copiii aproape pe cont propriu. Juliet era profund îngrijorată de disperarea mea tot mai mare, dar îşi făcea pe bună dreptate griji şi în legătură cu perspectiva de a renunţa la carieră fără să am altceva de făcut. Se simţea nemulţumită de incapacitatea mea de a fi fericit cu ceea ce reprezenta o viaţă foarte norocoasă, comparativ cu a altor oameni. O casă frumoasă, un fiu sănătos şi un alt copil pe drum, o slujbă bună – ce voiam mai mult? Dar în sinea ei ştia că toate aceste lucruri nu erau suficiente pentru niciunul dintre noi.

În anul următor, din 2003 până în 2004, mi-am petrecut fiecare clipă liberă căutând locuri unde aş fi putut să mă duc. Alaska mi s-a părut de la început o variantă promiţătoare, întrucât reprezintă una dintre cele mai mari regiuni sălbatice din lume, cu o suprafaţă de 1.477.270 mile pătrate şi o populaţie de numai 600.000 de oameni. Nordul îndepărtat era de multă vreme unul dintre reperele imaginaţiei mele, aşa cum fusese el descris dejack London şi de poeziile lui Robert Service. Prin intermediul Internetului şi al cărţilor am început să descopăr acolo un tărâm vast şi sălbatic, în care chiar şi astăzi puţini oameni îndrăzneau să călătorească singuri. Am citit relatări cutremurătoare despre atacuri ale

urşilor şi drumuri peste poduri de gheaţă care crapă, despre frigul uscat care albeşte feţele acoperindu-le cu gheaţă, despre luptele cu echipajele de câini, despre truda de a înjgheba mici cabane înainte de venirea iernii. Erau poveşti uimitoare despre călătorii făcute la lumina lunii, peste întinderea uriaşă şi strălucitoare de gheaţă şi de zăpadă, despre tabere înjghebate la cotul unui râu, despre cum se ridică unduitor fumul de lemne spre un cer senin în timp ce somonul sfârâie înfipt într-o ţepuşă şi cafeaua fierbe pe jar. Îmi stătea inima când citeam despre călători singuratici care reuşiseră să supravieţuiască învăţând ritmul pământului, orientându-se după cer şi după stele şi adăpostindu-se cu grijă în pădurile boreale.

În timpul călătoriilor mele de pe Internet am stabilit un contact cu o femeie din tribul indienilor Athabasca, care lucra la Universitatea Alaska din Fairbanks şi care m-a pus în legătură cu fratele ei, Charlie. Acesta locuia împreună cu familia lui într-un sătuc de pe malul fluviului Yukon, în ţinutul împădurit şi slab populat din Interiorul Alaskăi, şi îşi câştiga existenţa pescuind şi lucrând ca dulgher. A fost de acord să fie contactul meu local.

Mai rămânea un singur obstacol care mă împiedica să îmi transform visul în realitate: banii. Fără să am spatele acoperit de vreo rentă, fără posibilitatea de a ipoteca încă o dată casa (mai în glumă, mai în serios, am sugerat o dată această posibilitate, dar Juliet a pus piciorul în prag)

trebuia să găsesc o sursă de finanţare. Juliet renunţase la serviciul ei la scurtă vreme după naşterea celui de al doilea băiat al nostru, Luke, în mai 2003, aşa că responsabilitatea pentru siguranţa financiară a familiei îmi revenea în întregime mie. Amintindu-mi că nu eram primul om din lume care să aibă nevoie de sponsorizare (de-a lungul istoriei, de la Columb la Shackleton, multe expediţii au avut nevoie de suport financiar), am compus nişte scrisori despre aventura pe care o plănuiam şi le-am trimis unor potenţiali sponsori.

Reacţiile celor abordaţi au mers de la entuziasm (urmat, însă, de obicei, de un clătinat din cap plin de păreri de rău) şi până la incredulitate şi bătaie de joc. Până în prima parte a anului 2004, cele mai multe dintre potenţialele surse de finanţare pe care le luasem în calcul nu îmi oferiseră nimic şi mai rămăseseră doar una sau două posibilităţi. Încercam disperat să găsesc alte soluţii. Timpul trecea repede şi simţeam instinctiv că dacă nu reuşesc să plec în anul acela, nu am să mai plec niciodată.

La ora 17,30 m-am îndreptat spre biroul redactorului-şef.

— Ia loc, Guy, mi-a spus Sonja, zâmbind obosit. Verific imediat dacă Iain este liber.

A ridicat receptorul şi pe urmă a ridicat dintr-o sprânceană.

— Uite, are cinci minute. Intră.

Am intrat simţindu-mă bolnav de emoţie.

Urma să îmi expun pentru prima dată ideea în public – sau, mai precis, să fi dau drumul în lumea mică şi foarte bârfitoare de la *The Scotsman*.

Înăuntru, Iain Martin a ridicat o mână ca să mă invite să stau jos.

— Guy, cu se iţi pot fi de folos?

Am încercat să îmi limpezesc mintea.

— Păi… OK. Uite, s-ar putea să sune ciudat…

— Nu sunt slab de înger, mi-a zâmbit el. Pune-mă la încercare.

Mi-am luat inima în dinţi.

— Iain, cred că încep să îmi pierd minţile.

— Şi ce-i cu asta? a râs el.

— Trebuie să îmi schimb viaţa. Am avut o viziune despre cât de fără rost va arăta viitorul meu şi nu mi-a plăcut deloc.

M-am auzit vorbind şi mi-a venit în minte Billy Graham, gândindu-mă că probabil redactoral-şef începuse să se întrebe dacă paza mai era prin clădire. Totuşi se uita la mine serios.

— Iartă-mă că vin la tine cu un asemenea lucru – probabil că eşti ocupat şi… dar…

— Guy, nu o mai scălda. Despre ce este vorba?

M-am ridicat în picioare.

— Am de gând să îmi părăsesc serviciul şi să mă duc în Alaska, unde să-mi construiesc o cabană în sălbăticie. Pe urmă voi locui acolo peste iarnă.

El a clipit şi a rămas cu gura căscată.

— Poftim?

— Nu-mi mai pot petrece viaţa stând pe scaun. Trebuie să plec.

M-am aşezat din nou.

— Şi cum rămâne cu copiii tăi? Ai familie, nu-i aşa? S-a lăsat pe spate în scaun, privindu-mă atent.

— Soţia mea ştie că trebuie să fac asta şi mă susţine. Oricum nu mai putem continua aşa – iar asta ne va schimba vieţile, într-un fel sau altul. Nimic nu ne aparţine cu adevărat, datoriile ne omoară şi abia apuc să îmi văd familia…

Am desfăcut braţele.

— Iartă-mă, mai bine mă opresc.

S-a ridicat şi s-a dus la o uşă care dădea spre un balcon, deschizând-o.

— Fumezi, Guy?

— Am spus că în seara aceea voi face o excepţie şi am acceptat o ţigară. Am ieşit în balcon şi am rămas să ne uităm la străzile întunecate şi ude, la traficul aglomerat care înconjura Arthur’s Seat. M-am simţit uşurat. Nu mai exista niciun motiv de emoţie sau de tensiune – corăbiile mele începuseră să ardă, iar eu savuram mirosul de fum.

Iain a a stins ţigara şi a intrat înapoi în birou.

— Să construieşti o cabană, zici? Unde anume în Alaska?

— În Interior, pe malul fluviului Yukon.

— Ai mai făcut aşa ceva înainte?

— Nu, am recunoscut. Dar am învăţat să trag la ţintă, aşa că nu sunt foarte îngrijorat în ce priveşte hrana. Nu am experienţă în construcţii, dar am lucrat câteva luni ca muncitor, mă descurc

cu munca fizică…

M-a întrerupt.

— Vei fi singur acolo?

— Da.

— Şi dacă ceva nu merge cum trebuie – ai de unde să ceri ajutor?

Am încercat să arăt demn de toată încrederea, dar nu am reuşit şi am ridicat mâinile în semn că mă predau.

— Voi fi singur. Nu ştiu ce să îţi spun mai mult de atât.

El a chicotit, clătinând din cap şi emoţia mi-a revenit într-o clipită. Crede că sunt nebun, m-am gândit.

— De ce ai venit să îmi spui lucrul acesta, Guy?

— Trebuie să câştig nişte bani cât sunt plecat şi mă gândeam că aş putea să scriu pentru tine.

El a tăcut din nou o vreme.

— Articolul pe care l-ai scris despre Legiunea Străină a fost destul de în regulă…

M-a privit ţintă.

— Este un subiect bun. OK, îţi dau o rubrică săptămânală, deşi numai Dumnezeu ştie ce ţi se va întâmpla.

Am sărit în picioare să fi mulţumesc şi m-am simţit ameţit, ştiind sigur că numai în parte din cauza ţigării.

Iain m-a condus până la uşă şi mi-a strâns mâna.

— Te aşteptăm cu opt sute de cuvinte pe

săptămână, mi-a spus. Va trebui să găseşti o cale să ni le trimiţi regulat. Succes.

M-am împleticit afară din birou fără să îmi vină să cred. Visul meu devenea realitate. Cu cât urma să câştig de la ziar puteam să îmi întreţin familia cât timp eram plecat. Încă mai trebuia să găsesc banii ca să finanţez aventura însăşi, dar ştiam că reuşisem să trec de primul obstacol.

Am ajuns acasă exact când Juliet îi usca după baie lângă foc pe Oscar şi pe Luke, cel de-al doilea băiat al nostru, care avea de-acum aproape un an.

— Cum ţi-a mers? m-a întrebat ea.

— A fost bine. Mi-a oferit o rubrică săptămânală.

Am întâlnit privirea soţiei mele şi între noi s-a lăsat liniştea. Avea pe chip o resemnare mută, îmi era greu să mă uit la ea. Flăcările jucau în spatele ei, reflectându-se pe podeaua de lemn. Simţeam în nări mirosul mâncării din cuptor şi în bucătărie se auzea radioul.

— Hai să culcăm băieţii, Guy, şi pe urmă stăm la masă.

Am mâncat vorbind pe îndelete despre ce va urma şi pentru prima dată am simţit că vorbim despre ceva real. Juliet deja hotărâse ca în anul cât voi fi plecat să închirieze casa noastră şi să se mute cu băieţii pe Insula Mull. Era insula pe care crescuse şi avea acolo o mulţime de rude şi de prieteni. S-a uitat la mine cu atenţie.

— Guy, eşti sigur că eşti pregătit pentru asta? Vreau să zic, acolo există urşi, iernile sunt

geroase, iar să construieşti o cabană…

Am luat-o de mână şi am încercat să o liniştesc.

— Pur şi simplu ştiu că va fi OK.

M-a privit iarăşi lung şi am ştiut la ce se gândea. Cu numai o săptămână în urmă pierdusem o zi întreagă luptându-mă cu un set de rafturi de la Ikea pentru camera băieţilor, iar acum plănuiam să construiesc o cabană. Drept să spun, nu ştiam nici eu dacă sunt în stare să fac aşa ceva. Dar eram hotărât să încerc.

Aveam o mulţime de lucruri de rezolvat. Nu puteam pleca până nu făceam rost de undeva de restul banilor şi aveam nevoie de logistică, inclusiv o modalitate de a trimite săptămânal articolul la ziar. Am studiat atlase şi am citit carte după carte. L-am contactat pe Charlie ca să-i spun că plănuiam să ajung acolo în următoarele luni. Când am vorbit la telefon, am surprins în vocea lui o firească prudenţă. Era limpede că nu aveam experienţa necesară ca să trăiesc într-o regiune subarctică şi probabil că el se gândea că mă îndrept direct spre dezastru. După aceea lucrurile au început să se desfăşoare foarte rapid: se adunase masa critică de presiune pentru a aduna proiectul laolaltă. Într-o seară m-am întâlnit cu un prieten, proprietar al companiei Graham Tiso Outdoors, o firmă specializată în echipament şi haine pentru expediţii. În faţa unei beri băute la barul Shore din Leith, i-am povestit lui Chris despre planul meu.

A reacţionat imediat cu entuziasm.

— Guy, trebuie să faci ce ţi-ai propus! Uite, îţi dau eu tot echipamentul care îţi trebuie şi cred că te pot ajuta şi cu nişte bani, dacă ai nevoie. Să nu renunţi!

Încurajat de ajutorul lui Chris şi susţinut de faptul că aveam un venit garantat ca urmare a rubricii obţinute la *The Scotsman*, Juliet şi cu mine am hotărât că nu mai exista motiv să dau înapoi. În fiecare dimineaţă ne luam rămas-bun cu sentimentul că vieţile noastre se apropie de momentul unei schimbări importante. Pe urmă a venit ziua în care am fost chemat în biroul directorului adjunct. Făcea exact ceea ce trebuia să facă un bun director, mă disponibiliza.

Am ieşit din biroul lui simţindu-mă ciudat de calm. Ceea ce era mai rău se întâmplase. Am trecut cu privirea peste amestecul dezolant de teancuri de hârtie, cărţi, căni de cafea şi instrumente de scris de pe biroul meu, cu intenţia vagă să fac curăţenie. Din obişnuinţă mi-am deschis computerul, ascultând pentru a nu ştiu câta mia oară melodia enervantă cu care începea să opereze, care reprezenta tot ceea ce era mai plicticos şi mai previzibil în munca de birou. Aveam un mesaj de la HIGHLAND PARK, producătorii de whisky. L-am deschis şi l-am citit.

Bună, Guy.

Am citit informaţiile pe care ni le-ai trimis despre proiectata aventură pe care vrei să o întreprinzi în Alaska şi ne-ar plăcea să ne

implicăm. Poţi să-mi dai un telefon?

Toate cele bune, Sharon McLaughlin

Am citit mesajul cu inima bubuindu-mi. Nu-mi venea să cred – dintre toate zilele, taman astăzi.

Peste câteva zile m-am întâlnit cu Sharon McLaughlin la Glasgow şi am discutat despre cum s-ar fi putut implica Highland Park în aventura mea. Gata, de-acum sigur plecam! M-am întors la Edinburgh şi pe drum m-au copleşit emoţii amestecate. Mă întrebam de ce mă băgasem în aşa ceva şi ce anume mă aştepta în viitor.

Era la începutul verii şi grădina micii noastre proprietăţi din Rule Walter Valley înflorea. Peticul de vegetaţie arăta ca un smarald ascuns după casa noastră, iar căpşunile se dovedeau mai bune ca niciodată. Eu mă simţeam, totuşi, amorţit la gândul că peste o săptămână urma să plec. Copiii noştri, casa şi peisajul plăcut din jur urmau să fie înlocuite curând de oameni şi locuri despre care nu ştiam nimic. Juliet şi cu mine încercam să ne comportăm normal, dar iminenta despărţire atârna deasupra noastră ca un nor negru. În cei opt ani de când eu şi Juliet trăiam împreună nu fuseserăm niciodată despărţiţi mai mult de o lună, iar acum iată că eu mă pregăteam să plec pentru un an întreg. Era o perspectivă înspăimântătoare.

Mi-am petrecut ultimele zile cu pregătiri de ultim moment. Am stat o zi la sediul firmei Tiso, alegând hainele de care aveam nevoie şi echipamentul necesar supravieţuirii. Mi-am bătut capul cum să reuşesc să trimit săptămânal

articolul la *The Scotsman* şi am ajuns la concluzia că ar fi fost posibil folosind un laptop conectat la un telefon prin satelit, aşa că am fugit la Londra, la înmarsat, unde mi-au dat un telefon prin satelit şi timp de conectare gratuit, pe urmă la Glasgow, ca să iau un laptop Apple ibook de la Scotsys.

Cu două seri înainte de data plecării a venit să mă vadă un prieten medic, care mi-a arătat cum să-mi pun o perfuzie intravenoasă. A fost o experienţă neplăcută şi sângeroasă, dar după o oră eram încrezător că de acum voi fi în stare să îmi administrez, la nevoie, medicaţie intravenoasă. Dimineaţa următoare m-am dus cu maşina la Edinburgh şi m-am întâlnit pe fugă într-un pub cu un alt prieten, un foarte respectat chirurg. Mi-a pus în faţă o impresionantă trasă de prim ajutor şi mi-a ţinut un curs concentrat despre cum să tratez orice, de la o muşcătură de câine până la apendicită, în timp ce eu luam notiţe cu frenezie.

În ultima noapte petrecută împreună, după ce am culcat băieţii, am ieşit cu Juliet să facem o plimbare în jurul casei, oprindu-ne să ne uităm la nişte copaci pe care îi plantasem vara trecută.

— Gata, cred că asta este, mi-a spus Juliet încetişor. Nu-mi vine să cred că nu ne vom vedea atât de multă vreme.

Vocea i s-a topit.

— Mă simt foarte straniu.

Eu n-am fost în stare să spun nimic, prea gâtuit de emoţie ca să pot exprima ce gândeam.

În ziua următoare m-am îndreptat spre

terminalul de plecări de la aeroportul Edinburgh împreună cu Juliet, cu mama şi cu Luke. Eram înconjuraţi de lume care pleca în vacanţă, în timp ce noi stăteam muţi şi îndureraţi, gata să păşim în lumi diferite.

Când a venit vremea să ne luăm rămas-bun, am luat-o în braţe pe Juliet şi am suspinat împreună lângă un magazin oarecare unde se vindeau cămăşi şi cravate. Vremuri grele ne aşteptau pe amândoi. Juliet trebuia să accepte provocarea de a se ocupa singură de doi copii mici; ştiam că o mai aştepta şi povara zilnică a grijii pentru mine. Iar eu făceam primii paşi spre un tărâm periculos şi necunoscut.

Un mic avion de pasageri se apropie de baraca de plecări a aeroportului din Anchorage, unde mă aflam. În jurul meu erau încă şapte persoane care, după câte mi-am dat seama, locuiau în Interiorul peninsulei. Cei mai mulţi erau indigeni alaskani, înconjuraţi de cutii şi de sacoşe ticsite cu de toate, de la unelte şi fructe proaspete la unt de arahide.

Copilotul a apărut şi a băgat capul pe uşă.

— Gata, toţi? Hai să încălecăm, a zis el, îndreptându-se apoi spre avion.

Ne-am ridicat cu toţii, ne-am strâns calabalâcul şi l-am urmat pe pistă. Am simţit un fior de frică intrând în avionul micuţ, care s-a agravat când am văzut că nu exista niciun paravan între pasageri şi piloţi şi că amândoi erau foarte tineri. După câteva instrucţii grăbite privind siguranţa în timpul zborului, am decolat şi ne-am

ridicat în aer. Era înnorat, deşi câteodată reuşeam să zăresc sub noi câte o suprafaţă mare, pustie, de pământ. Din când în când îl surprindeam pe câte unul dintre cei şapte alaskani încercaţi uitându-se la mine. Nu mi se păreau ostili, doar curioşi. Poate că se întrebau de ce un ageamiu ca mine se îndrepta spre unul dintre cele mai izolate locuri din lume.

Norii s-au îndesit şi următoarele două ore, până am început coborârea la Galena, nu am mai văzut nimic. În acest sătuc de pe Yukon locuia Charlie, pe care îl sunasem cu o lună în urmă ca să îmi anunţ sosirea. Mi se păruse oarecum luat prin surprindere – cred că mă categorisise drept un visător ţicnit care trebuie din când în când suportat la telefon.

— Atenţie toată lumea, începeţi să vă puneţi centurile, ne-a anunţat căpitanul şi pe urmă am început să coborâm repede.

În timp ce ne îndreptam către pista de aterizare a satului, norii s-au împrăştiat şi am văzut un fluviu uriaş care se încolăcea în mari meandre. Am văzut ape maronii înconjurând mari insule împădurite şi bancuri de nisip ici şi colo, ridicate mult deasupra nivelului apei. M-am întors spre bărbatul care stătea lângă mine.

— Nu vă supăraţi – acesta este fluviul Yukon?

Mi-a răspuns dând încet din cap, iară să zâmbească.

Avionul a aterizat şi noi am coborât scara, într-o atmosferă încinsă şi umedă. Am inspirat adânc şi

am simţit un miros familiar. Bărbatul lângă care stătusem venea în urma mea.

— Lumea arde turbă pe aici? l-am întrebat.

Un zâmbet larg i s-a aşternut pe faţă.

— Nu, a fost un incendiu foarte mare şi acum arde pământul, pentru că nu mai sunt copaci.

A zâmbit şi s-a îndepărtat, în timp ce eu îmi aşteptam bagajul. M-am uitat la norul de deasupra şi am tresărit: era fum. Aterizasem în mijlocul unui uriaş incendiu de pădure. Oare ce să însemne asta pentru mine?

Mi-am luat bagajul cel greu şi m-am îndreptat spre cabana de buşteni care reprezenta aeroportul acestui sat când m-am apropiat, mi-a ieşit înainte un nativ alaskan vânjos, îmbrăcat într-o scurtă North Face şi purtând ochelari cu lentile galbene.

— Tu eşti Guy?

Mi-am lăsat bagajul jos.

— Da, Charlie.

A zâmbit şi a dat din cap, apoi mi-a întins mâna.

— Eu sunt Charlie şi el este fiul meu, Bubba.

A arătat spre tânărul de lângă el, care a ridicat încet mâna şi m-a salutat. Mă cerceta cu privirea.

Am mers împreună spre o camionetă din anii ’60, destul de şifonată, mi-am pus bagajele în spate şi m-am urcat în ea, apoi am lăsat în urmă aerodromul şi am luat-o pe un drum denivelat de pământ către casa lui Charlie.

Mi-am dres vocea.

— Am auzit că aţi avut un incendiu – a fost rău?

— Da, a fost groaznic. A ars totul, e foarte rău prin jur.

— Aha.

M-a străbătut un fior de panică.

— Vreau să îl cunoşti mai întâi pe socrul meu şi pe urmă mergem să îmi cunoşti familia.

— Mulţumesc, Charlie. Îţi sunt recunoscător.

— Poate că vei sta la socrul meu, poate că nu.

Fraza lui a rămas plutind în aer şi neliniştea mea s-a adâncit.

Am continuat să ne zgâlţâim în hârtoapele drumului şi mi-am adus aminte că în Interior nu există cu adevărat şosele: se ajunge numai pe calea apei sau a aerului. Ne-am zgâlţâit o vreme, trecând ocazional pe lângă câte o baracă până am ajuns la o curte mare cu pietriş. Charlie a oprit.

— Aici locuieşte Don, socrul meu.

Am coborât din maşină şi privirea mi-a fost atrasă imediat de o cabană frumoasă din trunchiuri de copac întregi şi din buşteni rotunjiţi, lung fiecare de circa zece metri. Cabana era construită pe piloni şi amplasată pe o coastă înaltă de unde se vedea unul dintre meandrele gigantice ale Yukonului. Părea să radieze: era scăldată în lumina soarelui şi buştenii străluceau ca aurul.

Am urcat pe o scară de lemn spre o uşă dintr-o latură a casei. Înăuntru s-a deschis în faţa mea o încăpere mare, cu acoperişul susţinut tot de trunchiuri întregi de copac. O fereastră largă

dădea spre fluviul maiestuos, iar lângă uşă era o sobă mare cu lemne.

Am rămas nesigur în cadrul uşii. La masă era aşezat un bărbat înspăimântător, cu o înfăţişare fioroasă, îmbrăcat în haine grosolane de lucru şi cu o pereche de bretele vechi. Purta ochelari negri şi o cască uzată de sudor. Lângă el stătea o femeie alaskană, care am presupus că trebuie să fie nevasta lui.

Bărbatul s-a ridicat să mă întâmpine. Mi-a strâns mâna uşor şi a intrat direct în subiect.

— Mai bine îţi spunem de la început – am avut un incendiu dat naibii aici. Charlie plănuise să stai în cabana mea din pădure. Partea proastă este că s-a transformat în cenuşă.

— Cred că a fost un foc straşnic, am mormăit eu, încercând să-mi pun mintea la treabă şi să apreciez consecinţele incendiului asupra aventurii mele.

— Să ştii că a fost – trei sute de mii de acri de pădure transformată în scrum. Cafea?

Începuse să îmi placă de el, în ciuda înfăţişării intimidante. Ochii lui dezvăluiau inteligenţă şi un simţ ascuţit al umorului, plus o umbră de şiretenie. Dar mă preocupau propriile mele probleme. M-am aşezat, încercând să gândesc cât de cât pozitiv, când de fapt mă simţeam ca un copil în prima zi la o şcoală nouă – complet pierdut, departe de toate lucrurile cunoscute. Don şi-a prezentat nevasta şi ea a zâmbit politicos, fără să i se citească nimic în priviri. În timp ce ea s-a

dus să pună de cafea, Don şi Charlie au început să cotrobăiască după nişte hărţi locale. Am rămas uitându-mă pe fereastră. Oare cum ajunsesem să îmi asum un asemenea risc? Oare cum îmi lăsasem familia şi plecasem la douăsprezece mii de kilometri depărtare fără niciun fel de garanţii că dorinţele mele se puteau împlini? Dintr-odată, toate planurile pe care le făcusem mi se păreau nerealiste şi prosteşti. Deja ajunsesem la un obstacol important. Eram sigur că Don şi Charlie aveau de gând să îmi spună că nu mă pot ajuta şi că se vor oferi în curând să mă conducă înapoi la aeroport. Se aşezară lângă mine, întinzând nişte hărţi pe masă. Comentariile lor nu erau menite să mă încurajeze.

— Nu… aici a ars totul, chiar până la marginea lacului.

Don arătă o pată albastră de pe hartă.

— De fapt, interveni Charlie, Brownie a zburat pe acolo ieri şi mi-a spus că totul este ars până aici.

Mâna lui indica un teritoriu întins.

Amândoi păreau plini de îndoială. Prin toată deprimarea, am simţit o scânteie de hotărâre. Nu venisem până aici ca să mă dau bătut la primul obstacol. M-am gândit la încercarea mea eşuată de a fi selectat să devin ofiţer al armatei britanice. Un colonel ţanţoş îmi strigase: „Ţine minte, primul lucra care se duce naibii este întotdeauna planul!” Am repetat această frază în sinea mea ca pe o mantră până când nu mi-am dat seama şi am

rostit-o cu voce tare.

S-au oprit din vorbit şi s-au uitat la mine. Ochii lui Charlie păreau oarecum miraţi, dar Don zâmbi mâhnit şi mi-am dat seama că pentru el vorba avea sens.

— Da, în sălbăticie aşa se întâmplă aproape mereu.

M-am hotărât să risc şi să mai dau glas unui gând pozitiv.

— Da, dar… ăăă… poate că sosirea mea aici reprezintă un lucru bun. Exact când v-aţi pierdut cabana vine un nebun din Scoţia să construiască alta în loc.

Vorbele mele au rămas plutind în aer, o vreme.

— Stai puţin… Vrei să spui că ai de gând să îţi construieşti singur cabana?

Charlie s-a aplecat spre mine, privindu-mă neîncrezător.

— Da – ăsta este planul meu. I-am susţinut privirea, deşi eram departe de a mă simţi confortabil. Am crezut că ţi-am spus clar, dar poate că…

Nu mi-am terminat fraza.

S-au uitat unul la altul în tăcere şi eu m-am uitat la ei până au asimilat informaţia. Îmi dădeam seama că încercau să se adapteze la o nouă realitate alarmantă: nu eram doar un alt turist care voia o excursie în sălbăticie, consideram că am o misiune! Don a împăturit hărţile, pe urmă a spus:

— Nu-mi vine nicio idee acum. Până una-alta,

poţi să stai într-o căsuţă pe care o am la marginea curţii.

Charlie m-a condus la o magazie verde construită pe un dâmb cu privelişte spre fluviu. Era vopsită alb pe dinăuntru şi avea într-un colţ un pat artizanal de lemn. În timp ce pleca, Charlie mi-a zis:

— Vin mai târziu să te iau la cină. Până atunci, aranjează-te aici.

Pe urmă a sărit în camionetă şi a pornit.

Am ieşit şi m-am aşezat pe coama dâmbului, uitându-mă la fluviu. O briză uşoară adia printre acele bradului argintiu care îşi întindea crengile deasupra mea şi am simţit pentru prima oară mirosul de răşină. M-am uitat peste apă la uriaşa întindere de pământ sălbatic de acolo şi m-am gândit la versurile lui Robert Service:

Aceasta este legea Yukonului şi fluviul a spus-o întotdeauna răspicat:

Nu-mi trimiteţi nebuni şi nevolnici, trimiteţi-mi numai bărbaţi puternici şi încercaţi.

Speram să fiu în stare să dovedesc că fac parte din cea de a doua categorie.

În aceeaşi seară mai târziu am mers pe jos cu Charlie pe drumul de pământ până la el acasă. Am trecut pe lângă câteva case de lemn dărăpănate şi din când în când ne depăşea câte o maşină cu tabla îndoită, ridicând peste noi un nor gros de praf. Satul era rudimentar şi posomorât şi totul părea de culoarea noroiului, de la drumuri şi lăstărişul acoperit de praf până la fluviul care

curgea întunecat către vest. Mă simţeam stingher şi deprimat, iar conversaţia nu mă ajuta.

— Da, mai conduc câteodată albi în josul fluviului, mi-a spus Charlie. Îi duc în locuri frumoase şi izolate.

— Îi duci la pescuit, nu-i aşa?

— Da, îi duc la pescuit şi îi ajut să îşi ridice tabăra.

S-a uitat la mine cu o privire grea.

— Unii îmi zic: „Gata, Charlie, ne-a ajuns, vrem să mergem acasă”. Se sperie destul de repede.

Ochii lui i-au întâlnit scurt pe ai mei şi am citit în ei provocarea. Se întreba cât de mult voi rezista eu.

După zece minute am ajuns la un drumeag care cobora spre fluviu. În stânga erau mormane de cherestea proaspătă şi un gater mobil care arăta uzat.

— Primăvara tragem afară copacii aduşi de fluviu şi îi uscăm pentru foc, iar în amonte doborâm buşteni pentru cherestea şi îi lăsăm să plutească până aici ca să fi tăiem.

Ceva mai încolo, am ajuns la casa lui Charlie. Era înconjurată de camionete din anii ’50, de câteva motociclete şi o maşină de zăpadă. M-am uitat în sus la construcţia impresionantă de lemn, înălţată şi ea pe piloni, înconjurată de un pridvor. Casa avea două etaje.

— Tu ai construit-o? l-am întrebat.

Charlie a încuviinţat şi mi-a făcut semn să

intru. Am fost întâmpinat de Claudette, soţia lui, şi de cei cinci copii ai lor. Claudette era o femeie înaltă şi frumoasă, cu ochi calzi şi binevoitori. Cele trei fetiţe şuşoteau între ele. Lângă Claudette stătea Bubba, care mă privea impasibil. Am presupus că are în jur de şaptesprezece ani. Un băiat mai mic, Jack, de vreo zece ani, stătea alături de el şi mă privea cu o curiozitate nedisimulată.

Claudette ne-a făcut semn tuturor să ne aşezăm în jurul unei mese mari de lemn, aranjate pentru cină. Toţi şi-au plecat capetele şi Claudette a spus rugăciunea, pe urmă le-au ridicat şi s-au uitat din nou la mine. Am fluturat din mână într-un fel de salut glumeţ. Jack a râs şi a intrat direct în subiect.

— Ai venit atâta drum tocmai din Scoţia ca să trăieşti în pădure? m-a întrebat el.

Am încuviinţat, încercând să par plin de încredere în mine.

— Da, Jack, asta am de gând.

El s-a aplecat înainte, ridicând sprâncenele.

— De ce?

Mi-am făcut de lucru cu tacâmurile, străduindu-mă să găsesc un răspuns.

— Păi, este dificil de explicat…

M-am uitat în jurul mesei: toată familia aştepta.

— Vreau să zic, există mai multe motive pentru care vreau să fac acest lucru.

Jack s-a lăsat pe spate în scaun, în mod clar

nesatisfăcut de răspunsul meu.

Claudette a spart tăcerea, în timp ce îmi punea în farfurie nişte minunată tocană cu carne.

— Hai, Jack, lasă-l puţin să-şi tragă sufletul, de-abia a ajuns.

Tocana era grozavă şi am profitat de ocazie ca să schimb subiectul.

— Carnea este nemaipomenită – e din Alaska?

— Elan, a spus Charlie.

— De unde ai cumpărat-o?

Charlie a zâmbit:

— Nu ne putem permite să cumpărăm carne de la magazin, este prea scumpă. Tot ce ajunge aici vine cu avionul.

— Sigur, am spus, aducându-mi aminte că cel mai apropiat drum era la patru sute cincizeci de kilometri.

— Jack a împuşcat elanul ăsta.

M-am uitat la băiatul care strălucea de mândrie.

— A fost primul tău elan?

— Nu, a clătinat el hotărât din cap.

— Primul elan l-a împuşcat când avea şapte ani, a spus Charlie.

M-am uitat curios lajack, uimit că un băiat de şapte ani putea pune la pământ cel mai mare cerb din lume, care ajunge să cântărească şi peste şapte sute cincizeci de kilograme. Familia mânca în linişte şi am început să caut în minte vreun aspect al vieţii britanice în stare să fi amuze sau să fi intereseze pe cei care mă ospătau. Mi-a

trecut ceva prin minte şi m-am întors către tânărul meu inchizitor.

— Jack, ai auzit vreodată de un joc numit crichet?

S-a oprit din mâncat şi a clătinat încet din cap în semn că nu.

M-am uitat în jur, cuprinzând în discuţie şi restul familiei.

— Ei bine, crichetul cred că este singurul sport din lume unde jocul poate să dureze şi cinci zile fără ca o echipă să o învingă pe cealaltă.

M-au urmărit cu toţii muţi de uimire, în timp ce eu m-am lansat într-o disertaţie despre crichet – curioasă alegere pentru mine, care nu sunt câtuşi de puţin un expert, dar atmosfera a părut că începe să se destindă.

După masă le-am mulţumit lui Charlie şi lui Claudette pentru primirea lor. Charlie a ridicat o mână.

— Am să fac tot ce pot ca să te ajut. Dar este greu, acolo departe, în pădure, şi tu nu ştii nimic despre acest loc, nu-i aşa?

Nu puteam să neg. Am încuviinţat din cap.

— Cabana lui Don s-a făcut scrum şi nu mai avem alt loc unde să poţi construi una – înţelegi?

Vorbea rar, ca pentru un copil. Am simţit cum revine în mine un fior fierbinte de panică şi mi-am auzit sângele pulsând în vene. Claudette mă privea şi i-am citit îngrijorarea în ochi.

— Guy, este greu aici de unul singur, fără familie, şi este periculos.

Mi-am dat seama că lor li se părea straniu că venisem atâta drum, lăsându-mi familia singură acasă. Mi-am adus aminte că, la începutul schimbului nostru de e-mailuri, sora lui Charlie subliniase faptul că pentru nativii alaskani valorile familiei şi ale comunităţii sunt mai presus de orice şi mi-am dat seama că ei nu s-ar fi dus niciodată să trăiască singuri în pădure. Dar mai ştiam că există şi un lung şir de precedente în care oameni albi au ales să călătorească singuri în locuri sălbatice, iar cei care reuşiseră în demersul lor fuseseră aceia care stabiliseră legături puternice cu populaţia indigenă.

— Înţeleg ce spui, Claudette, am zis, şi mă simt îngrozitor că sunt departe de familia mea. Dar proiectul meu este important pentru noi toţi şi sunt sigur că voi reuşi cumva să mă descurc.

Charlie şi Claudette au rămas tăcuţi şi le-am putut simţi îndoiala. M-am uitat la ceas.

— Cred că ar trebui să vă las în pace.

Charlie s-a ridicat, gata să se ofere să mă conducă, dar am ridicat mâna.

— Nu-ţi face probleme, ştiu drumul. Voi merge de-a lungul fluviului.

Am ieşit în amurgul fierbinte şi m-am îndreptat spre apă. Un câine s-a năpustit afară din cuşcă şi m-a lătrat ascuţit la capătul lanţului. Era un câine mic şi agil, cu o claie de blană blondă. M-am dus spre el şi s-a ridicat pe labele puternice din spate ca să-mi dea laba, înlocuind lătratul cu o prietenie entuziastă şi lingându-mă frenetic. M-am

tras înapoi şi câinele s-a lăsat din nou pe toate patru labele, reîncepând să latre pe măsură ce mă îndepărtam.

Am coborât repede panta abruptă din faţa casei şi m-am strecurat printr-o perdea de sălcii până am ajuns la plaja fluviului. Apa săpa flămândă în nisipul dur şi din când în când trecea iute câte un copac purtat de curenţii puternici. În spatele meu, sătucul rudimentar de cabane şi magazii se pregătea pentru noapte. M-am gândit la încrederea deosebită pe care mi-o acordase această familie, permiţându-mi să intru în casa lor. Nu puteam să-i învinuiesc pentru primirea prudentă pe care mi-o făcuseră. Ce ştiau ei despre mine, în afară de ce le povestisem eu, şi de unde să ştie dacă era adevărat?

În timp ce mergeam de-a lungul plajei fluviului, m-am blestemat pentru felul în care alesesem să îmi risc viaţa şi siguranţa familiei. Ajuns la magazia lui Don, am turnat apă dintr-un urcior şi am pus-o cană pe soba de campanie ca să-mi fac ceai. Am văzut cuvântul LONDON pe cutia de ceai şi m-am gândit la capacitatea uimitoare a lui Juliet de a bea ceai cu galonul. Amintirea m-a umplut de o undă de tristeţe şi m-am hotărât să renunţ la ceai. M-am ghemuit trist în pătuţul de lemn, simţind că îmi era dor de casă mai rău decât oricând în viaţa mea.

A doua zi dimineaţă m-am trezit devreme şi dorul de casă m-a izbit iarăşi când m-am gândit la copii, care mă sculau dimineaţa, la sfârşit de

săptămână, strigând şi ţopăind dureros peste mine. Am rămas foarte liniştit, încercând să adun oarece spirit de luptător. După câteva clipe m-am ridicat, m-am îmbrăcat şi m-am aşezat la loc pe pat.

O bătaie uşoară în uşă m-a adus la realitate.

— Hei, eşti acolo?

Don stătea pe trepte. Arăta însufleţit şi vioi şi mi-am dat seama că ochii lui surprindeau totul cu îngăduinţă. Am simţit că văzuse deja cam toate felurile de oameni care veniseră să descopere marea sălbăticie ce reprezenta căminul lui.

— Ce mai faci?

— Oh, sunt bine, am răspuns, sperând să sune mai convingător decât mă simţeam eu.

— Vrei o cană de cafea?

M-am simţit brusc recunoscător destinului că mi-l scosese în cale pe acest om. Deşi nu mă simţeam sigur de nimic, el îmi dădea speranţă.

— V-aş fi cum nu se poate mai recunoscător.

— Băiete, nu-i decât o cană de cafea, a zis el sarcastic.

Am dat din cap.

— Vă mulţumesc că mă lăsaţi să stau aici. Aş vrea să vă plătesc chirie sau ceva.

— Nu, a clătinat el din cap. Banii nu înseamnă nimic pentru mine.

Am simţit că ar fi spus mai mult dacă ne-am fi cunoscut mai bine, dar a rămas rezervat.

Am traversat curtea şi am văzut un grup de bărbaţi adunaţi în jurul unei camionete vechi şi

boţite. Unul dintre ei era Charlie. De lângă uşa şoferului un tip vorbea repede, iar ochii lui adânciţi în orbite păreau să arunce scântei de sub cozorocul şepcii.

— Am mare nevoie de ajutor la mine acasă, spunea el. O să se prăbuşească în lac, dacă nu-i fixez pilonii. Poţi să mă ajuţi, Charlie?

Charlie ridică din umeri.

— Sunt tare ocupat acum. Nu sunt sigur că pot să…

Bărbatul l-a întrerupt cu disperare în ochi:

— Poţi măcar să vii să arunci o privire?

Charlie mi-a făcut aproape imperceptibil cu ochiul.

— Bine, vin să mă uit. Vii şi tu cu mine, Guy.

Am urcat în spatele maşinii vechi şi ne-am hurducăit pe drumul de pământ până când am ajuns la o adunătură de coşmelii înjghebate din placaj şi tinichea. Bărbatul ne-a condus la casa lui, o cutie de lemn fără ferestre cocoţată pe stâlpi deasupra unui lac negru, imobil. Pilonii din partea de jos a pantei stăteau să se prăbuşească şi cutia cea putredă era gata să devină trecut. Omul ne-a invitat în casă, care era întunecoasă, murdară şi mirosea urât.

Charlie s-a uitat în jur.

— Ai de gând să rămâi aici peste iarnă?

— Aşa speram, da, a încuviinţat bărbatul.

— Dar locul ăsta se poate prăbuşi în lac în orice clipă, îţi dai seama?

— Ştiu, dar nu poţi tu să mă ajuţi? Poate

stabilim şi cum să plătesc?

Se uita la Charlie implorator.

— N-am nimic altceva.

Charlie a oftat.

— Să văd dacă pot să-ţi aduc nişte piloni.

Ne-am întors şi am luat-o pe jos înapoi, spre curtea lui Don.

— Încă un alb nebun, a mormăit Charlie, clătinând din cap. Face parte din categoria celor care vin aici să moară. Beau până mor, se rătăcesc în zăpadă sau se împuşcă – sau, şi mai rău, împuşcă pe altcineva.

M-am gândit iarăşi la mulţimea de oameni care veniseră în Alaska mânaţi de un vis.

— Au venit mulţi oameni să-şi găsească sfârşitul aici?

Charlie zâmbi.

— O, da, au fost mulţi oameni care au murit aici şi pe urmă lucrurile au mers mai rău.

— Bănuiesc că te gândeşti că sunt şi eu tot un alb nebun, nu-i aşa? am zis eu.

El a râs.

— Păi, unde o să-ţi construieşti cabană, dacă pădurile ard? Şi cine o să te ajute, atunci când vom fi cu toţii ocupaţi să ne pregătim de iarnă? Dacă te duci singur în sălbăticie, s-ar putea să mori foarte repede.

Vorbele lui m-au lovit ca un drug de fier. Ştiam că are dreptate.

— Da, am murmurat. Încerc să navighez pe Yukon fără vâsle.

Mi-am petrecut săptămâna următoare hoinărind prin Galena şi mi-am dat seama că sătucul, deşi rudimentar, avea suflet. „Galena” este denumirea chimică pentru plumb, iar satul îşi începuse existenţa ca punct de aprovizionare pentru minele de minereu de plumb deschise în zonă în 1918 şi 1919. În 1920, athabascanii care trăiau în amonte s-au mutat la Galena ca să vândă lemn vaselor cu abur care navigau pe fluviu şi ca să transporte încărcături dinspre şi înspre mine. La mijlocul anilor ’20 s-a deschis o şcoală, iar în timpul Primului Război Mondial s-a construit şi un aerodrom. În anii ’50, forţele aeriene americane au instalat aici o bază aeriană, ca avanpost pentru Războiul Rece; toate aceste construcţii şi restul facilităţilor aduse de ele au condus la creşterea satului.

În prezent, localitatea are o populaţie de aproximativ şase sute şaptezeci şi cinci de oameni, majoritatea athabaskani, şi se mândreşte cu un magazin, un oficiu poştal şi un amestec pestriţ de case construite de cei care le locuiesc. În 1993, baza militară a intrat în conservare, iar clădirile ei goale sunt acum părăsite şi tăcute. O parte din bază este folosită pe post de şcoală internat, destinată să ofere copiilor din regiunile îndepărtate o educaţie de bază.

Nu am făcut niciun progres în a găsi un loc unde să îmi construiesc cabana, şi pe măsură ce se sfârşea încă o zi, şansele de a-mi duce la îndeplinire planul înainte de venirea iernii păreau

tot mai îndepărtate. Într-o dimineaţă m-am dus să îl caut pe Don şi l-am găsit lângă cabana veche care îi servea drept atelier. Suda marginea unei bărci vechi de fier, protejându-se numai cu o pereche de ochelari de soare. În spatele lui, pereţii cabanei erau acoperiţi cu colaci de frânghie şi lanţuri, laolaltă cu topoare, scripeţi, ţevi şi ancore. Când s-a oprit din treabă, am arătat spre nişte cârlige ca nişte gheare.

— La ce folosesc?

S-a uitat la ce îi arătam, pe urmă s-a aplecat din nou peste aparatul de sudură.

— La tras cadavrele din fluviu.

— Se îneacă multă lume în Yukon?

— Da, a încuviinţat el. Multă, multă lume se îneacă în apa asta şi de multe ori nici nu le mai găsim cadavrele.

S-a îndreptat oftând de spate şi mi-am dat seama că probabil pierduse oameni dragi.

— Apa este atât de nămoloasă, că li se umplu hainele cu nisip. Se duc repede la fund şi de multe ori nu mai ies la suprafaţă.

A tăcut pentru o vreme.

— Timpul trece şi mai ai o mulţime de făcut, a spus el pe urmă.

Am ridicat neajutorat din umeri. Părea să nu existe soluţie pentru mine aici şi studiam perspectiva de a merge în altă parte din Alaska şi de a lua totul de la capăt. Gândul mă cam înspăimânta.

S-a întors spre mine şi m-a măsurat din ochi.

— Poate că un bărbat ar putea să-şi construiască o cabană de vânătoare, undeva departe de foc.

Mi-a sărit inima din piept.

— Da, sigur că da.

— Du-te să vorbeşti cu Glenn, a spus Don. S-ar putea să te ajute el. Poţi lua bicicleta.

Glenn Stout era biologul care se ocupa de peşte şi de vânat, responsabil în regiune cu tot ceea ce privea folosinţa domeniilor statului. Îi trimisesem e-mailuri în timpul cercetării şi îmi fusese întotdeauna de ajutor. Am încălecat pe bicicleta cea veche cu inima plină de speranţă şi am luat-o pe drumul de pământ către căbănuţa de lemn care îi servea drept birou.

Glenn era un bărbat înalt şi voinic, cu o mustaţă mare pe oală şi cu un chip care şi-ar fi găsit cu uşurinţă locul într-o gravură sepia, pe post de miner cu pălărie ca în Vestul Sălbatic. Mi-a strâns mâna, mi-a oferit modest un scaun de plastic şi pe urmă s-a aşezat în spatele biroului său dezordonat.

— Măi să fie, cred că eşti chiar tipul care-mi trimitea e-mailuri din când în când… Şi acum, iată-te aici.

Am încuviinţat.

— Viaţa se mişcă repede uneori, nu-i aşa?

Privirea mi-a căzut pe un şir de hărţi întinse pe peretele din spatele lui.

— Ce zonă din Interiorul Alaskăi reprezintă hărţile?

— Douăzeci şi unu, D.

— Ce nume romantic! Eşti reprezentantul statului pentru această regiune?

El a încuviinţat.

— Cât de întinsă este?

S-a gândit puţin.

— În jur de douăzeci şi nouă de milioane de acri.

M-am uitat la el mut de uimire, apoi mi-am dres vocea şi am intrat în subiect.

— Don şi Charlie se gândeau să îmi petrec iarna în cabana lui Don din pădure, dar acum a ars. Şi cred că mi-ar plăcea să îmi construiesc singur o cabană. Ştii vreun loc unde aş putea să o fac?

A ridicat din umeri.

— Nu eşti rezident aici şi programul de înfiinţare de aşezări s-a terminat, aşa că nu sunt sigur.

M-am simţit Eră speranţă şi tâmpit. Discuţia noastră s-a târât mai departe, Glenn răspunzându-mi răbdător la întrebări. La despărţire ne-am strâns mâinile, iar el mi-a urat succes, spunându-mi că se va gândi la ce-ar putea fi făcut.

M-am întors încet la curtea lui Don şi l-am găsit stând de vorbă cu Charlie.

— Hai în casă, mi-a spus Don. Avem o idee pentru problema ta.

Am salutat-o înăuntru pe Carol, nevasta lui Don, care mi-a răspuns rezervat, apoi m-am aşezat la masă lângă Charlie şi Don, care deja studiau

nişte hărţi. Don trasa o linie cu degetul de-a lungul unei bucle mari a Yukonului, calculând în acelaşi timp cam câte mile ar fi avut traseul acela. Ochii mei urmăreau flămânzi degetul care aluneca pe lângă dunga albastră, trecând peste gura de vărsare a unui râu, peste un munte şi făcând mai multe volute senzuale înainte de a se opri.

— Cred că s-ar putea construi o cabană aici.

Don s-a uitat la mine.

Am rămas nemişcat, abia îndrăznind să respir.

Degetul lui a alunecat încet dinspre albastru spre verde.

— Este numai pădure la poalele muntelui, probabil că o cabană ar putea fi făcută pe malul acestui lac.

Am lăsat să îmi iasă aerul din plămâni, încercând să nu-mi fac prea multe speranţe.

— Cât de departe este?

— Cam trei ore cu barca.

Ochii lui Don nu s-au dezlipit de pe hartă.

— Ar trebui să îţi tai drum de pe malul fluviului până acolo, ca să îţi poţi transporta proviziile, să cureţi locul şi să poţi construi pe el. Până când vine iarna ar trebui să ai o potecă bine curăţată până la Yukon, altfel rămâi complet izolat. Deocamdată poţi folosi fluviul.

M-am aşezat, simţind că mi se taie genunchii de emoţie şi de speranţă.

— Şi pe urmă?

Don i-a aruncat lui Charlie o privire plină de nemulţumire şi de amuzament totodată.

— Pe urmă dobori copaci, tai buşteni, îi cureţi şi construieşti o cabană înainte ca iarnă să oprească orice fel de activitate.

Am rămas tăcut, ca şi cum enormitatea sarcinii pe care mi-o asumasem cu atâta îndrăzneală m-ar fi copleşit. Pe urmă, m-a izbit un gând.

— Trebuie să cer permisiunea cuiva?

— Păi…

Don s-a gândit un moment.

— Cred că ar trebui să-i spui lui Glenn, dar sper să fie în regulă.

A tăcut o vreme.

— Timpul nu prea este de partea ta. Şi presimt că habar n-ai să construieşti o cabană. Am dreptate?

Am încuviinţat. În încăpere s-a lăsat liniştea, pe urmă am auzit-o pe Carol tuşind în spatele meu.

— Asta-i o nebunie, i-a spus Charlie lui Don. Se duce să se omoare.

Don stătea jos, uitându-se la hartă şi mi-am dat seama că se lupta cu gânduri contradictorii. S-a uitat în sus la mine, părând să mă măsoare cu ochii lui inteligenţi. Pe urmă s-a uitat din nou la Charlie.

— Coborâm mâine pe fluviu să vedem dacă sunt copaci buni de construcţie prin partea aceea.

Charlie a încuviinţat încetişor, pe urmă m-a privit cu o neîncredere abia disimulată.

Don a împăturit harta şi mi-a spus sec:

— Ai foarte puţin timp. Îngheţul nu-i departe. Nu poţi să ştii niciodată cât te îngăduie mama-natură. Aş zice că-ţi rămân două luni.

— Sunt sigur că pot să o fac, nu am de ales. Am renunţat la tot acasă, iar familia şi viitorul meu depind de asta.

— Să ştii, a spus Don, că asta poate fi un lucru important. Uneori, în pădure chiar e nevoie să nu ai de ales.

S-a oprit şi am rămas o vreme în tăcere.

— Întâi şi întâi trebuie să tai poteca. Îţi vom împrumuta unelte şi o barcă, dar tu plăteşti benzina.

Rămăsesem fără cuvinte. Mă simţeam nemaipomenit de recunoscător sorţii că mă condusese către oamenii aceştia grozavi, pentru că fără ei aş fi avut puţine şanse să mă descurc. M-am ridicat în picioare, ameţit de uşurare. Aveam cale lungă de străbătut, dar cel puţin mi se deschidea un drum înainte.

— Don, îţi mulţumesc, nici nu ştii cât de recunoscător…

— Hei, nu-mi mulţumi încă. A ridicat o mână. Încă nici nu ştim cum e pe acolo. Să sperăm că locul este bun şi că vei reuşi să o faci la timp, pentru că aici se face foarte frig.

— Acum câţiva ani, a spus Charlie, s-a ajuns la – 60°C, înainte să înceapă vântul.

Don dădu din cap.

— Aici nu poţi învinge iarna – niciodată – şi nici nu trebuie să încerci. Trebuie numai să te rogi

şi să munceşti din greu şi cu rost.

Continua să se uite fix la mine.

— Ştii că-i plin de urşi în păduri, da?

Am încuviinţat.

— Sunt chiar atât de periculoşi?

— Uneori da, alteori nu. Sunt imprevizibili şi trebuie să fii pregătit să te aperi. Ai nevoie de o armă de apărare şi de una cu care să vânezi.

— Ce propui?

A ridicat din umeri.

— Trebuie să aşteptăm să vedem ce-i acolo, dar pot să-ţi spun de pe acum că vei deveni nedespărţit de puşca de calibrul.22, mai ales pentru pui.

— Pui?

A râs.

— Cum le spuneţi voi, englezii…? Gâşte. Gâşte de brad, pentru că le găseşti în vârful copacilor. Şi gâşte de salcie, pentru că le găseşti pe bancurile de nisip şi îşi pierd vremea prin sălcii şi mesteceni. Noi le spunem păsări, sunt gustoase şi ţin bine de foame.

— Pot să vânez aşa ceva ca să le mănânc?

— Cum să nu, a chicotit el. Să fii aici sănătos şi gata de drum, mâine dimineaţă.

Pe când mă întorceam la magazia mea cea verde, mi-am dat seama că ideea mea de a mă aventura singur şi fără ajutor în sălbăticie, pusă la cale în siguranţa Marii Britanii, fusese cât se poate de nesăbuită. În miezul iernii aveam să fiu pe cont propriu vreme îndelungată, aşa că trebuia

să încerc să învăţ cât puteam de mult de la aceşti oameni, să culeg orice fărâmă de cunoştinţe de la ei, cât mai aveam timp.

Dimineaţa zilei următoare s-a arătat strălucitoare şi senină, ca şi cum zeii locului s-ar fi hotărât să fi ofere băiatului cel nou un început uşor. L-am găsit pe Don afară lângă cabană, uitându-se la cer.

— Va fi o zi numai bună pentru dat o raită. Mi-a arătat plaja. Barca-i acolo – hai să coborâm şi să-l aşteptăm pe Charlie.

Ne-am întors şi am luat-o printr-un crâng de mesteceni către plajă. Don s-a oprit să-şi strângă centura, unde avea un revolver calibrul.44 în toc şi cartuşe suplimentare în lăcaşe de piele.

— Seamănă cu un tun, am spus eu.

A bătut uşurel arma cu palma.

— E destul de nefolositor dacă mă urmăreşte vreun urs. Mai nimic nu te ajută într-un astfel de caz. Ăştia se mişcă precum pisicile.

— Nostim, am spus eu sarcastic.

Don chicoti.

— Nu-mi vine să cred că urmează să cobor pe fluviu împreună cu un tip care spune „nostim”.

— Iar mie nu-mi vine să cred că un pistol de.44 poate fi nefolositor.

— E mai bun decât un băţ.

Am râs amândoi şi am simţit începutul timid al unei prietenii.

Charlie a sosit şi el, salutându-ne scurt din cap. El şi cu Don s-au urcat într-o barcă solidă de

aluminiu, pe care am împins-o eu pe nisip înainte să sar în ea. Charlie a condus-o în mijlocul apei, pe urmă a pornit motorul.

În timp ce alunecam pe apele maronii, au început să iasă la iveală pericolele Yukonului. Fluviul era înţesat de bancuri de nisip, iar Charlie conducea cu măiestrie barca printre ele, având grijă să aleagă un traseu care să nu ne facă să eşuăm. Nările mele au simţit repede miros puternic de foc şi m-am uitat în sus ca să descopăr un peisaj carbonizat şi fără copaci. Trebuia de asemenea să fim atenţi la „rupturi” – resturi de copaci dislocaţi de torente care rămân înfipţi pe fundul apei. Curentul puternic le ţine vârfurile la suprafaţă, unde rămân în unghi ascuţit, gata să se înfigă în fundul bărcii şi să o spargă, ţinând-o acolo până se umple de apă şi se scufundă.

După ce am şerpuit printre câteva insule mari, am intrat pe un canal lateral care ducea spre sud. Era atât de mare contrastul între Yukon şi acest canal, încât m-am simţit ca şi cum am fi părăsit oceanul şi am fi intrat pe un râu. Cu toate acestea, chiar şi canalul – lat cât Tamisa în centrul Londrei – era periculos. Eram împinşi dintr-un mal în celălalt, urmând pe cât posibil cursul curentului principal. Dar acum cel puţin vedeam copaci neatinşi de foc, iar zonele mai înalte erau îmbrăcate în brazi argintii. Mai aproape de apă, şiruri de sălcii formau o perdea deasă şi tremurătoare de verdeaţă.

Canalul ne ducea, sinuos, tot mai adânc în

sălbăticie. Din când în când treceam pe lângă gura de vărsare a unui pârâu, iar Don întindea gâtul să se uite în susul lui. Uneori arăta cu degetul şi eu puteam vedea un elan imens stând până la genunchi în noroiul cenuşiu, sau o femelă cu viţel mişcându-se agale printre copaci. Stăteam, absorbind totul.

La opt mile după ce ieşisem de pe Yukon, canalul s-a îngustat. În faţă se vedea un munte rotund, cu coastele acoperite pe porţiuni întinse de brazi argintii.

— Ăsta-i Pilot Mountain, a strigat Don.

Mi-a arătat o gură largă de vărsare pe malul sudic al canalului.

— Iar ăsta-i Bishop Creek. O să-ţi folosească la pescuit şi nu-i rău nici ca sursă de apă.

La gura râului se amestecau două culori – apa lui curată şi limpede întâlnea apa mocirloasă a Yukonului. Canalul cotea după Pilot Mountain şi am trecut pe lângă un banc mare de nisip şi o plajă. În faţă, canalul părea să aibă un curs mai drept, cu malul dinspre sud abrupt şi o fâşie de nisip împădurită spre nord.

Don a arătat spre malul sudic, iar Charlie a cotit, conducând barca spre un platou de nisip negru. Don a coborât din barcă şi a legat-o de un copac. Motorul s-a oprit şi s-a făcut linişte. Charlie şi-a scos haina de vânt şi s-a aplecat să ia şi să-şi pună în spate o puşcă de mare calibru. Eu am cotrobăit prin bagaj, mi-am pus rucsacul în spate şi m-am întors să mă uit la malul abrupt. Don şi

Charlie dispăruseră.

Ticăloşilor! m-am gândit, presupunând că mă puneau la încercare. Le-am urmărit paşii pe nisipul mâlos până când am ajuns la taluzul malului. Îmi venea cam pe la brâu şi deasupra se întindea un tufăriş des, peste care se înălţau plopi. Nu-mi dădeam seama unde se duseseră. Pe urmă am observat o panglică roşie de marcaj atârnând de o creangă de arin. M-am urcat pe malul înierbat şi am luat-o prin lăstărişul des, făcându-mi loc printre tufişuri de măceş şi crengi ţepoase de zmeur. Nu puteam vedea la mai mult de un metru şi jumătate în orice direcţie. Dar în faţă am zărit altă panglică roşie şi aşa, ca un copil care urmează poteca însemnată care îl conduce la bomboane, am înaintat în pădure.

Aerul era încărcat de miros de scoarţă de copac, de putregai şi de verdeaţă. Am continuat să îmi deschid drum printre tufişuri, sălcii şi arini, mergând pe urma panglicilor. Deodată am auzit un zgomot ca de tăietură, urmat de o căzătură. Mi-am încordat privirea şi l-am văzut pe Don printre copaci, croindu-şi drum cu îndemânare prin zidul vegetal cu o unealtă ce părea folositoare. Mi-am făcut loc şi am ajuns lângă el.

— Charlie a luat-o înainte, a spus el. Am găsit o potecă de vânat care ne va duce până la lac.

A rămas nemişcat câteva clipe.

— Îmi plac pădurile astea.

Pe urmă a continuat să taie.

— Ai face bine să înveţi cât mai repede să

foloseşti cum trebuie chestia asta – se numeşte Sandvik. Când ai să-ţi croieşti poteca, vei avea nevoie de una.

A retezat dintr-o singură lovitură o creangă de grosimea unui braţ de bărbat, pe urmă mi-a dat mie unealta.

— Acum încearcă tu.

Am ţintit şi am lovit cu forţă altă creangă, numai ca să aud lama zăngănind şi sărind din mâner şi să văd creanga tremurând. M-am lăsat în genunchi şi am început să caut pe jos. L-am auzit pe Don râzând.

— Guy, te aşteaptă vremuri grele.

M-am ridicat ţinând în mână lama pe care o recuperasem şi l-am întrebat oarecum iritat:

— Ştii mulţi începători care să facă totul cum trebuie?

Am bâjbâit în jur, încercând să prind la loc lama în mâner, dar înainte să apuc, au fixat-o repede două mâini bătrâne.

— Uite aşa se face – mai întâi fixezi unghiul şi pe urmă apeşi, şi o faci jos, ca să nu rămână o suliţă la nivelul ochilor.

Mi-a dat unealta şi am încercat din nou. Spre surpriza mea, am reuşit din prima. M-am uitat mândru în sus, aşteptând aprobare, dar pe faţa lui Don nu se citea decât un vag amuzament.

Peste câteva minute eram pe drum, urmând în adâncul pădurii cărarea îngustă, cu tufişurile ajungându-ne până la umeri. Poteca şerpuia printre trunchiurile gri şi maiestuoase ale unui şir

lung de plopi, iar deasupra vedeam frunzele strălucind, proiectate pe cerul albastra. Copacii umpleau aerul cu parfum puternic de răşină.

După câteva sute de metri cărarea cotea spre sud, devenind tot mai abruptă. Pe măsură ce urcam, vegetaţia se schimba şi curând ne-am trezit croindu-ne dram printr-un desiş de arini, sălcii şi toate felurile cunoscute de mesteceni. Tufărişul de jos, mai ales măceşi şi merişori, devenise mai des.

— În ţara asta, căldura creşte odată cu altitudinea, mi-a explicat Don. Aerul rece curge de-a lungul fluviului, aşa că pe măsură ce te îndepărtezi de albia lui, găseşti mai multă vegetaţie.

M-am uitat la desişul impenetrabil de vegetaţie şi m-a străbătut un fior de frică.

— Sunt şi urşi pe aici, nu-i aşa?

— Sigur că sunt, mi-a răspuns Don, şi ştiu că suntem aici, toate animalele ştiu. Te văd cu mult înainte să le vezi tu – asta *dacă* apuci să le vezi.

M-am uitat înjur, gândindu-mă cât de ciudat ar fi fost să mă mănânce un urs.

— Nu-i o perspectivă prea grozavă, nu?

Don a râs.

— Nu, fiarele sunt în avantaj, şi nu se grăbesc. Dar nu-i cazul să te îngrijorezi prea tare. Dacă e să te vâneze un urs, oricum n-ai nicio şansă, aşa că relaxează-te.

Am continuat să mergem în tăcere până când am observat o balegă mare înnegrită, plină de

fructe roşii de pădure.

— Ce este asta, Don?

Nu s-a întors să se uite – era limpede că o observase deja.

— Urs.

— Cât de veche?

— De ieri.

Am înghiţit în sec şi nu am zis nimic.

De-acum mergeam deja de vreo douăzeci de minute şi cărarea ne dusese la înălţime, la o nouă schimbare de vegetaţie şi de teren. Aerul din jurul nostru avea parfumul adânc şi complex al bradului argintiu.

Don s-a oprit şi mi-a arătat un copac perfect echilibrat.

— Uite un brad frumos. Vezi ce trunchi drept are? De aici ai să iei lemnul ca să-ţi construieşti cabana.

S-a uitat în jur.

— Mda, avem aici lemn bun de construcţie şi de foc.

Mi-a arătat un copac mort care fusese albit de soare şi era perfect uscat.

— Bradul care se usucă în picioare arde mai bine decât orice alt lemn. Dacă-l amesteci cu nişte lemn verde de mesteacăn, salcie sau arin, soba ta o să duduie.

M-am simţit atras de gândul că mă va aştepta acasă o sobă în care să trosnească focul, pe urmă mi-am adus aminte cât de mult mai aveam până să ajung acolo.

— Dar plopii de colo? l-am întrebat. Poţi să-i foloseşti la construcţie?

Don a clătinat din cap, înveselit.

— Păi, de ce crezi că li se mai spune copaci de bumbac? Pentru că-s ca bumbacul, prostule.

— Sigur, corect. Dar se pot folosi la *ceva*!

— Poţi să foloseşti trunchiuri tinere ca să prinzi castori – la asta-i cel mai bun copacul.

— Castori! am exclamat, venindu-mi în minte Davy Crockett.

— Mda. Sunt şi ei gustoşi şi săţioşi.

Ieşisem acum dintre brazi şi trecusem din nou într-o pădurice de arini, mesteceni şi sălcii. Am intrat apoi într-o zonă deschisă mai joasă, acoperită cu iarbă groasă albă şi pâlcuri izolate de sălcii. Se întindea spre vest cât vedeam cu ochii, mărginită pe fiecare parte de pădure.

— Un lac de iarbă, a spus Don. Pe vremuri aici era apă, acum creşte iarbă.

Mi-a arătat pe jos nişte urme adânci.

— Elan, mascul, cinci sute de kilograme sau mai mult.

Am îngenuncheat şi am atins urma adâncă.

— Uluitor…

Don scociorî cu vârful bocancului în urmă.

— Da, elanii ăştia sunt tare buni de mâncat, dar să ştii că omoară în ţara asta mai mulţi oameni decât urşii – mai ales toamna, când sunt în călduri.

M-am ridicat şi i-am zâmbit strâmb.

— Până la urmă, totul ucide în ţara asta?

— Mă tem că da, mi-a răspuns Don trist. Se

moare din greu pe aici. Poţi să îngheţi, să te îneci, să fii mâncat, să te împuşti singur… sunt o mulţime de feluri în care poţi muri în Alaska.

Am traversat ciudatul lac de iarbă, pe urmă am urcat o colină abruptă către altă zonă cu brazi. Acolo ne-am întâlnit cu Charlie, care a ridicat bărbia în semn de salut, apoi s-a întors spre Don.

— Şi ăsta mi se pare lemn bun.

Don şi-a frecat bărbia.

— Da, copacii sunt adăpostiţi aici, aşa că nu sunt prea strâmbi. Cât de departe este lacul? Ar trebui să fie destul de aproape, nu?

Charlie a încuviinţat.

— Cinci minute de mers.

Ne-am croit drum mai departe prin vegetaţia deasă care acoperea o culme îngustă. Pe urmă, ca nişte scufundători care ies afară să respire, am ieşit dintre copaci pe un covor luxuriant de iarbă verde, care cobora spre un lac îngust, lung cam de opt sute de metri. Mersesem vreo patruzeci de minute, dar nu cred să fi străbătut mai mult de trei kilometri şi jumătate. Cerul albastru se reflecta în suprafaţa lucioasă a lacului, la fel ca şi copacii înalţi de pe culme. Părea misterios şi atemporal şi nu-mi venea să cred că această lume pierdută avea să devină curând casa mea.

Don mi-a arătat o movilă consistentă de noroi şi de crengi, cam la jumătatea luciului de apă.

— Casă de castor, şi încă una mare. Trebuie să fie vreo zece rozătoare înăuntru.

M-am uitat la movilă, pe urmă înapoi la

pădurea din care ieşisem.

— Aşadar, sunteţi de părere că aş putea construi cabana aici?

— Da, dar apa sigur nu-i destul de bună. Prea plină de pişat şi de rahat de castori şi de vidre.

— Oh, mi-am adus un dispozitiv de purificat apa…

— Aha, şi cât de multă poate face o dată?

M-am concentrat să îmi aduc aminte ce citisem în instrucţii.

— Un litru, cred.

Deloc impresionat, a schimbat subiectul.

— Bun, aşadar ai să-ţi pui cortul aici cât mai repede şi ai să-ţi tai potecă spre fluviu. Pe urmă ai să cureţi locul şi ai să începi construcţia. Ţi-a mai rămas foarte puţin timp.

M-am uitat la Charlie şi mi-am dat seama că nu credea deloc că ageamiul de mine va fi în stare să se descurce.

Don s-a uitat la cer.

— Trebuie să mergem, se face târziu.

Acestea fiind zise, bătrânul pionier s-a întors pe călcâie şi a luat-o printre copaci, cu Charlie şi cu mine în spatele lui. M-am uitat la pădurile tăcute şi din ce în ce mai întunecate, încercând să îmi închipui cum va fi atunci când va trebui să mă descurc singur aici.

Am tras barca pe plaja din faţa casei lui Don în penumbra înserării. Charlie şi-a luat rămas-bun de la noi, iar eu m-am îndreptat împreună cu Don spre cabană. I-am spus că eram în continuare

hotărât să-mi construiesc cabana, în ciuda obstacolelor care îmi stăteau în cale.

M-a ascultat, pe urmă a zis:

— Vino să iei cina cu mine şi cu Carol. Te aştept peste douăzeci de minute.

Am mâncat în seara aceea nişte coaste frumoase de elan cu pâine de porumb şi cu fasole. Carol era primitoare, dar o simţeam în continuare prudentă. Mi-a relatat tragica poveste a nopţii în care şi-a pierdut mai mulţi membri ai familiei pentru că barca lor s-a răsturnat în fluviu. Atât iarna, cât şi vara, Yukonul reprezenta cauza multor morţi – fie că îl străbăteai cu barca, cu maşina de zăpadă, cu sania trasă de câini sau pe jos. Am mâncat în tăcere o vreme, pe urmă Don şi-a împins scaunul în spate.

— Locul acela o să-ţi convină, a spus. Are tot ce-ţi trebuie – apă bună, lemn de construcţie şi de ars şi este destul de aproape ca să poţi călători pe fluviu atunci când va îngheţa. Eu zic să verifici chiar mâine cu Glenn ca să vezi dacă este în ordine şi pe urmă du-te acolo cât poţi de repede.

M-am întors încet la magazia mea şi m-am aşezat pe treapta de la intrare, gândindu-mă la multele încercări care mă aşteptau. Charlie şi Don luau ca sigur faptul că voi putea coborî singur pe Yukon şi că voi reuşi să găsesc plaja de unde începea cărarea. Se aşteptau de asemeni să mă pot apăra singur de urşi şi de elani, să îmi ridic o tabără, să îmi procur apă şi mâncare. Toate acestea reprezentau deja provocări destul de mari

pentru cineva care nu făcuse mai mult decât să meargă în camping în ţara sa natală. Şi totuşi, nu erau decât punctul de plecare pentru sarcina adevărată de a-mi construi o cabană – ceva ce necesita cunoştinţe tehnice şi aptitudini pe care eu nu le aveam.

Am căutat telefonul înmarsat şi am întins echipamentul pe dâmbul care se ridica deasupra fluviului, întorcând antena ca o farfurie până când am auzit un bip slab, semn că prinsesem undele emise de un satelit aflat deasupra Pacificului. Am format numărul socrilor mei, unde locuiau acum Juliet şi copiii.

— Alo?

În Scoţia era dimineaţa devreme şi vocea lui Juliet suna adormită.

— Julsie, eu sunt.

— Guy!

Am auzit lacrimi de bucurie în vocea ei şi mi-am imaginat-o ridicându-se în patul cald. Am stat de vorbă o vreme, pe urmă l-am auzit pe Oscar cerând să vorbească şi el cu tata.

— Bună, voinicule.

— Tata?

— Cum merge treaba acolo? Spune-mi ce-ai mai făcut.

Peste ţiuiturile şi trosniturile datorate interferenţelor şi curenţilor statici am reuşit să aud mult din ceea ce povestea despre viaţa pe Insula Mull, despre cum mergea la o grădiniţă nouă şi îşi făcea prieteni. Era dureros să îl aud

vorbind despre o viaţă din care eu nu făceam parte, dar am fost uşurat pentru că părea să fie vesel şi să se simtă bine.

După o vreme, i-am spus că trebuia să plec.

— Sunt foarte bucuros că-ţi merge bine. Mi se pare că eşti foarte curajos.

— Tăticule?

Am auzit o notă nouă în vocea lui.

— Da.

— Ce urmează să faci acum?

— Am spus că urmează să-mi fac un ceai şi să mă bag în pat. Ştiam că încearcă să mă mai ţină puţin de vorbă. Şi mi-am dat seama că îi era dor de mine într-un fel mai profund decât îmi permisesem eu să bănuiesc.

— Ai văzut urşi?

— Încă nu, dragule, şi sper nici să nu văd.

Încercam să par optimist şi vesel.

— Acum poţi să mi-o dai la telefon pe mama?

— Da, tati.

Vocea îi suna pierdută şi mi-am dat seama că se străduia să ţină piept unor emoţii prea mari pentru el.

— Te iubesc, Oscar.

— Te iubesc şi eu, tăticule.

Juliet a intrat pe fir.

— Salut din nou, Guy.

Vocea îi suna plat şi trist.

— Oscar este în regulă?

— Nu prea.

Am auzit suspine undeva în spate.

— S-a dus în camera lui, mai bine m-aş duce după el. Vorbim mai încolo.

Convorbirea s-a întrerupt. Am rămas în întuneric, copleşit de neputinţă. La vârsta de un an, Luke era prea mic ca să-mi simtă lipsa, dar Oscar suferea cu adevărat, făcând lucrurile şi mai grele pentru Juliet. La rândul ei, se confrunta cu sentimente contradictorii – deşi mă susţinea în proiectul meu, ştiam că are mult de îndurat şi probabil că avea o mulţime de resentimente. În timp ce închideam telefonul, m-am simţit cuprins de tristeţe şi de singurătate. Pe urmă am auzit paşii lui Don apropiindu-se.

— Hei, eşti acolo?

— Da.

Am început să strâng telefonul.

— Am dat un telefon, i-am spus.

— Un bărbat are nevoie de un câine în pădure, să-i ţină de urât şi să fie atent la urşi. Charlie are în curte un câine pe care îl ţine în lanţ. De ce nu-l iei cu tine?

Mi-am amintit de câinele gălăgios pe care-l întâlnisem în vizitele mele acasă la Charlie. Nu eram mare amator de câini – întotdeauna am preferat pisicile – dar nu puteam pune la îndoială logica lui Don.

— Păi... m-am uitat în sus la Don şi am încuviinţat. Crezi că Charlie ar avea ceva împotrivă?

Don a clătinat din cap. Se gândea deja la alte lucruri.

— Şi o să ai nevoie de două tipuri de arme acolo. Una ca să faci rost de mâncare şi alta ca să nu ajungi tu mâncare. Ştii să tragi?

— Am tras cu puşca.

— Asta-i bine, a încuviinţat Don. Înainte să pleci, ne vom gândi ce să iei pentru protecţie.

S-a întors să plece.

— Don?

— Da?

S-a întors din nou spre mine.

— Tu crezi… am ezitat, simţindu-mă vulnerabil. Tu crezi că pot să reuşesc?

— Păi, dacă nu poţi, ar fi mai bine să îţi dai seama acum, decât mai târziu.

S-a oprit, ca şi cum ar fi intenţionat să spună mai mult, dar se răzgândise.

— Noapte bună.

Şi a dispărut în întuneric.

M-am cuibărit în pătuţul meu de lemn şi am rămas cu ochii deschişi, amintindu-mi hohotele de plâns ale fiului meu cel mare. Incapabil să adorm, am sunat-o din nou pe Juliet.

Copiii se jucau afară, iar ea putea vorbi.

— Da, acum e bine. Pur şi simplu îi este dor de tine, ca şi mie.

— Ştiu – mă simt atât de neputincios aici.

Am auzit-o oftând.

— *Eşti* neputincios, Guy. Asta-i partea tristă acum.

Între noi s-a lăsat o linişte de douăsprezece mii de kilometri.

— Julsie, mâine cobor pe fluviu. Singur. Altă pauză.

— Guy, te rog, te rog să fii atent! Te iubim mult şi avem nevoie de tine, să te întorci acasă.

Îngrijorarea i se ghicea în voce.

— Voi avea, nu-ţi face griji.

A doua zi dis-de-dimineaţă mi-am aranjat hărţile, busola, sistemul GPS şi telefonul prin satelit într-o cutie metalică încasabilă de muniţii, mi-am umplut rucsacul cu haine şi echipament de camping şi am încărcat materialele medicale într-o altă cutie mare. Am adunat afară obiectele voluminoase: generatorul electric cu benzină, care îmi trebuia ca să încarc laptopul şi telefonul, un container mare de apă şi soba, cam mare, dar esenţială atât pentru gătit, cât şi pentru încălzit. Am găsit o roabă, am încărcat-o cu cât de mult echipament am putut şi am făcut două drumuri până jos pe plajă. La sfârşitul celui de al doilea, l-am găsit pe Don lângă barca lui Charlie. Mi-a arătat o drujbă de lângă el.

— Te descurci cu o drujbă?

— Am folosit aşa ceva ocazional, acasă, pentru lemne de foc.

Don a ridicat drujba şi a pus-o în barcă.

— Dar bănuiesc că nu ai tăiat copaci, nu ai fasonat buşteni şi nu ţi-ai croit poteci.

— Din păcate, nu.

— Atunci ai al naibii de multă grijă în tot ce faci.

S-a uitat la mine foarte serios.

— Ferăstraiele astea se dau peste cap şi-ţi sar în faţă, dacă nu eşti atent. Nu lăsa niciodată partea asta să atingă ceea ce tai.

A ridicat ferăstrăul şi mi-a indicat vârful lui.

— Asta-i zona care le aruncă înapoi.

— Bine. OK. Voi avea grijă.

— Trebuie să lucrezi încet. Nu te grăbi. Ai răbdare în tot ce faci şi gândeşte-te ce se poate întâmpla la fiecare acţiune. Gândeşte-te întotdeauna de două ori şi dacă nu eşti sigur, nu o face. Vei fi singur acolo şi nu va şti nimeni dacă dai de necaz.

Am dat din cap recunoscător, uluit de seriozitatea discuţiei.

— Nu uita nicio clipă cât de periculos poate fi acest loc. Respectă-l şi fii conştient că nu-l vei putea învinge niciodată, dar poate vei învăţa să te foloseşti de el. Iar când lucrurile încep să meargă bine, fii încă şi mai atent, pentru că accidentele se întâmplă tocmai când nu-ţi mai faci griji.

— Înţeleg.

Don mi-a arătat un loc pe mal unde soarele dimineţii începuse să se reflecte întunecat pe ţevile unor arme.

— Charlie le-a lăsat pentru tine. Poţi să alegi ce doreşti.

— Hei, Don, nu mă simt în largul meu să iau pur şi simplu toate aceste lucruri. N-aş putea să le cumpăr…

A ridicat mâna şi m-a oprit.

— Aceasta este o puşcă cu repetiţie. Are opt

cartuşe într-o magazie exterioară.

Mi-a întins puşca mai grea.

— Dacă o încarci cu gloanţe pentru cerb sau urs, poţi să ţinteşti cu precizie până la vreo cincizeci de metri. În cazul ursului, cel mai important lucru este să-l opreşti, şi ai nevoie deseori de mai multe împuşcături. Bun, să vedem cum te descurci. Trage un foc în ciotul ăla.

Am ridicat puşca, am armat-o neîndemânatic şi am tras un glonţ. Am făcut ditamai gaura într-un ciot de copac pe jumătate îngropat.

— Încă o dată – armează şi trage o serie.

Am tras o serie de trei şi imediat plaja neagră s-a umplut de aşchii de lemn şi de fum.

Don a dat satisfăcut din cap.

— Poţi să iei şi nişte arme mai uşoare pentru raţe.

Înainte să-mi ia puşca, m-a sfătuit:

— Trebuie să ai grijă să nu fie glonţ pe ţeavă: la nevoie, armezi şi tragi. Este mai rapid aşa decât să-i pui piedica şi mai sigur. Aşadar, când termini, scoţi ce ai pe ţeavă. OK?

— Da, am spus, încercând să par mai încrezător decât mă simţeam.

Mi-a arătat pe urmă o puşcă foarte scurtă.

— Asta e o puşcă mai uşoară, calibrul 45/70, care trage patru gloanţe. Nu are lunetă, numai cătare, aşa că poţi să tragi şi foarte aproape. Trage precis şi la o sută de metri, şi la un metru jumătate sau chiar mai puţin. Nu are o bătaie prea mare pentru o puşcă, dar aici vorbim despre

apărare, nu despre vânătoare.

Mi-a dat mie puşca micuţă şi mi-a arătat o foaie de hârtie cu un punct negru în centru pe care deja o prinsese de un copac aflat cam la o sută de metri.

— Culcă-te la pământ şi trage cu ea.

Am armat, m-am întins pe jos şi am ţintit. Reculul a fost uriaş şi puşca a bubuit în timp ce glonţul a spulberat nisipul în spatele foii de hârtie neatinse.

— Ai ratat ţinta cam cu un kilometru şi jumătate! Ai tresărit. Armează din nou. Aliniază toate cătănie şi ţinteşte în centru. Respiră încet şi nu ţine tot degetul pe trăgaci – numai vârful degetului să îl atingă uşurel.

Am făcut aşa cum mi-a spus.

— Când eşti gata, fixează bine patul puştii în umăr, expiră încet şi când degetul începe să apese pe trăgaci nu te gândi la nimic altceva. Nu aştepta împuşcătura, trebuie să te surprindă atunci când vine.

Am tras de patru ori şi când ne-am dus la ţintă am fost fericit să văd că nimerisem de două ori în punctul negru.

Don nu a comentat în niciun fel, a spus numai:

— Acum ar trebui să pleci. Ţine puşca asta în spate când ajungi acolo.

— Mulţumesc, Don. Îţi sunt recunoscător.

Mi-am aşezat lucrurile în barcă, împreună cu numeroase pungi etanşe şi cutii pline de provizii. Am pus înăuntru cortul, un maldăr greu de pânză

albă care avea să îmi devină casă până când construiam cabana. Iar la sfârşit am încărcat soba.

Don dispăruse în timp ce încărcăm şi s-a întors cu câinele, care lătra şi sărea pe lângă el.

— Uite-l.

Parcă mi s-au înecat corăbiile. Câinele avea blană lungă şi nu părea deloc potrivit pentru pădure. Alerga neobosit în sus şi în jos pe plajă, cu blana fluturând.

— Cum îl cheamă?

Don părea să-mi împărtăşească incertitudinile.

— Păi, cred că pe adulmecătorul ăsta de nădragi îl cheamă Fuzzy.

— Ce rasă este?

— Jumătate pudel, jumătate golden retriever.

Ca şi cum s-ar fi prins despre ce vorbim, mingea aurie plină de energie s-a oprit şi a început să latre ascuţit.

— Sună a pudel, am murmurat. Mai bine plecăm, de-acum. Fuzzy!

A alergat spre mine, s-a ridicat pe labele din spate, pe urmă s-a sprijinit cu cele din faţă pe cămaşa mea, cu limba atârnând şi cu o expresie de adoraţie pe faţă.

Am bătut uşurel marginea bărcii cu palma şi i-am comandat:

— Sus, Fuzzy.

S-a lăsat jos pe toate cele patru labe şi s-a uitat la mine.

— Sus! am repetat, lovind barca mai puternic.

S-a învârtit în cerc, scheunând.

— Treci în barcă! am strigat.

A tresărit şi s-a lăsat pe burtă, nedorind sau neînstare să execute ce îi ceream. Exasperat, m-am aplecat, l-am luat în braţe şi l-am pus în barcă. I-am făcut cu mâna lui Don, am împins barca în apă şi m-am căţărat înăuntru. În timp ce eu făceam asta, Fuzzy sărea din nou afară.

— Fuzzy! Nu! Aici!

Câinele a înotat înapoi până la plaja neagră, unde Don stătea şi râdea. Înjurând încetişor, am apucat o vâslă şi am împins barca înapoi pe nisip, pe urmă am sărit afară şi am apucat câinele. L-am urcat din nou în barcă şi de această dată l-am legat, ca să nu mai sară. A început să ţopăie şi să latre, trăgând de sfoară.

— Taci din gură, pacoste ce eşti, am mormăit.

Motorul exterior a prins repede viaţă. Am apucat cârma şi am întors botul bărcii spre curentul principal. În timp ce o luam rapid în aval, m-am întors şi l-am văzut pe Don stând pe plajă. Deasupra lui, pe dâmbul înalt din spatele casei, am văzut-o pe Carol făcându-mi cu mâna. M-am simţit copleşit de bunătatea pe care mi-o arătau şi profund recunoscător sorţii că mă condusese spre o familie care ştia atât de multe lucruri despre taiga.

M-am întors să mă uit la fluviu, pe urmă am scos o hartă din buzunarul de la piept, ca să pot urmări unde mă aflam. Foarte curând, sătucul a rămas în urma mea. Fuzzy se uita cu jind spre malul care se îndepărta. Din când în când, îmi

arunca o privire, parcă indignat de faptul că îl răpisem.

Ei bine, asta-i treaba, m-am gândit, morocănos. Sunt pe cont propriu.

Am ieşit din curentul principal şi am îndreptat barca spre îndepărtatul mal sudic. Apa devenea mai agitată şi mai puţin adâncă, valuri ascuţite se îndreptau spre noi din toate direcţiile, lovind puternic şi stropindu-ne. Fuzzy părea încă şi mai nefericit, se strânsese ghem şi din când în când se scutura teatral. Ochii lui căprui mă priveau acum plini de reproş.

— Of, amice, nu începe jocul de-a vinovăţia cu mine, am murmurat, iar el s-a întors cu o figură jignită.

Continuam să coborâm pe fluviu, iar eu mă uitam atent după bancuri de nisip şi după rupturi. Am trecut pe lângă Four Mile Point, numit aşa pentru că era un reper la patru mile în aval de Galena. Am cotit după el şi m-am uitat în faţă la albia largă, văzând patru trasee posibile. M-am străduit să îmi aduc aminte pe care dintre ele o luase Charlie, uitându-mă la mal, la hartă şi înapoi, încercând să găsesc un reper. Fuzzy a scos un schelălăit nelinişti şi pe urmă s-a lipit şi mai tare de fundul bărcii. Se vedea clar că nu are deloc încredere în calităţile mele de barcagiu şi nu puteam să-l condamn.

În cele din urmă m-am hotărât pe unde să o iau şi am îndreptat barca spre un canal adânc şi îngust care trecea prin sudul unei insule acoperite

cu stufăriş. Am accelerat printre bancuri de nisip, vârtejuri şi rupturi periculoase şi am intrat în curent cum intră degetele profetului în barbă. Am văzut în cele din urmă în faţă Pilot Mountain şi am avut în sfârşit un reper spre care să mă îndrept.

Curentul intra vijelios prin gura îngustă a canalului de după Pilot Mountain, purtând cu el ambarcaţiunea ca pe o jucărie de plastic. În ciuda forţei apei, mă simţeam mai bine să mă aflu pe un canal mai îngust. Dar mai aveam, totuşi, opt mile de străbătut, şi pe măsură ce înaintam în ţinutul sălbatic, canalul făcea mai multe meandre şi volute. Mirosul vegetaţiei încinse plutea în aer şi, cu excepţia curentului vijelios, totul era nemişcat şi tăcut. Am ocolit din nou o insulă acoperită cu sălcii şi când am reintrat în curentul principal, un stol mare de raţe s-a ridicat de pe un banc de nisip. Pufosul a sărit imediat, lătrând, în timp ce ele zburau peste apă, înălţându-se şi pe urmă coborând la gura unui pârâu.

Am trecut curând de gura lui Bishop Creek şi am intrat în zona de umbră răcoroasă de sub munte. Apa a devenit mai vijelioasă în locurile unde vântul se năpustea la vale de pe coastele muntelui, pe urmă s-a mai liniştit după ce am făcut cotul mare pe după fâşia de nisip. Un vultur pleşuv stătea pe un plop desfrunzit, uitându-se în jos la noi cu un dispreţ trufaş. Pe urmă am văzut porţiunea dreaptă şi îngustă unde mă oprisem cu Don şi cu Charlie.

— Până aici, totu-i bine, am murmurat,

răsuflând uşurat.

O mişcare mi-a atras atenţia. În umbra sălciilor care creşteau la marginea fâşiei de nisip, am văzut un lup alb mare stând şi uitându-se la mine, în timp ce altul zăcea întins alături, veghind. Fuzzy îi văzuse şi el şi a scos un mârâit lung, ameninţător. Inima îmi bătea tare de emoţie. Lupii sunt nişte vietăţi extraordinar de prudente şi era surprinzător că nu dispăruseră cu mult înainte ca barca mea zgomotoasă să se îndrepte spre ţărm. În starea de tensiune în care mă aflam, orice lucru părea îmbibat de semnificaţii, şi mă întrebam dacă vederea lor – în prima mea zi petrecută de unul singur în sălbăticie – nu putea fi interpretată ca un semn. Poate că îmi urau bun venit şi îmi spuneau că voi trăi în siguranţă printre celelalte sălbăticiuni ale pădurii, sau poate, mai rău, mă preveneau că mă aşteaptă pericole.

Am îndreptat barca spre plaja neagră şi am coborât pe nisip. Am tras şi barca pe plajă, cu oarecare dificultate. Aerul era încins şi umed şi am fost repede înconjurat de un nor de muşte negre. Barca era plină de echipament şi m-am gândit cu groază câte ore îmi trebuiau să-l car pe tot pe cărarea dinaintea mea. Fuzzy rămăsese în barcă şi mă privea urât. L-am dezlegat şi a coborât reticent pe plajă. L-am legat de un copac, speriat că ar putea să fugă de lângă mine, apoi am început să descarc.

Abia când m-am aplecat să-mi ridic rucsacul în spate am văzut urmele de urs în nisip. Erau

proaspete – şi uriaşe! Pentru prima oară am dat piept cu gândul că sosisem într-un loc unde puteam uşor să fiu copleşit de animale şi mâncat. Am rămas uitându-mă, ezitând să părăsesc relativa siguranţă a plajei, dar conştient că se apropie întunericul.

— Dă-i înainte, Guy, mi-am spus, şi am început să mă caţăr pe malul înalt.

Am aruncat mai întâi rucsacul peste buza taluzului, pe urmă m-am dus din nou la barcă să mai aduc o încărcătură şi tot aşa, până când barca s-a golit.

După ce am tras barca şi mai sus pe plajă, l-am dezlegat pe Fuzzy şi m-am căţărat şi eu pe malul pe care îmi depozitasem toată avuţia. Amintindu-mi sfatul lui Don, cum că prioritatea mea trebuia să fie întotdeauna să îmi ridic tabăra, am sortat lucrurile în două grămezi. Una putea aştepta până mâine să fie transportată, cealaltă era de trebuinţă imediată. În stiva „acum” intrau cele două puşti şi un bidon albastru de cinci galoane cu apă de băut. Am trântit alături rucsacul cel mare şi o geantă mai mică în care aveam echipamentul de purificat apă, muniţie, chibrituri, prelata şi sacul de dormit, împreună cu cortul şi cu soba, care cântăreau împreună peste douăzeci şi cinci de kilograme. În cele din urmă am adăugat cutiile cu mâncare, ferăstrăul şi toporul meu de cowboy – un topor multifuncţional cu coadă de lemn de şaizeci de centimetri şi lamă de un kilogram. Fuzzy se căţărase şi el lângă mine

şi acum zăcea culcat lângă generator, canistrele cu benzină, uleiul pentru drujbă şi numeroasele unelte care alcătuiau grămada „mai târziu”.

Am tresărit când m-am uitat în jos la enorma cantitate de lucruri pe care trebuia să le transport până la lac de-a lungul potecii făcute de animale. Cred că, adunând, totul cântărea mai mult de o sută cincizeci de kilograme. Am încărcat soba, geanta cea mică, puşca grea şi cutiile cu alimente într-o sanie mică de plastic şi le-am legat cu frânghii. Mi-am pus rucsacul mare în spate şi puşca mică pe umăr. Mi-am lăsat o mână liberă pentru bidonul de apă de cinci galoane şi pe cealaltă ca să trag funia de nailon a săniei grele.

M-am întors şi am luat-o greoi spre pădure, croindu-mi drum printre tufişuri ţepoase de măceş, care mă zgâriau şi îmi sfâşiau pielea. Mâna deja mă ustura de la coarda de nailon a săniei. Sudoarea a început să-mi curgă în stropi mari pe piept, dar am mers înainte. Pe urmă un gând m-a făcut să mă opresc: lăsasem proviziile de combustibil la marginea pădurii, la îndemâna urşilor. Urşii sunt puternic atraşi de orice produs pe bază de petrol. Dacă un urs dădea peste canistrele mele cu benzină, avea să le distrugă. M-am uitat la ceas. Era mijlocul după-amiezii şi se făcuse deja îngrijorător de târziu ca să mai apuc să îmi ridic tabăra, dar nu aveam încotro: trebuia să îmi depozitez combustibilul în siguranţă.

Am lăsat totul jos, cu excepţia puştii calibrul 45/70, şi am coborât înapoi pe cărare, înjurând

copios. Prima lecţie a lui Don deja se verificase: lucrează încet, gândeşte-te la urmările fiecărei acţiuni – vei economisi timp. Fuzzy s-a înviorat, probabil se gândea că ne întoarcem acasă, aşa că alerga înainte. Ajuns înapoi lângă fluviu m-am uitat înjur, căutând un loc unde aş fi putut pune canistrele la adăpost de urşi. Îmi lăsasem frânghia sus pe cărare, cu restul bagajelor urgente, şi m-am blestemat din nou că nu plănuisem lucrurile mai atent. Am ochit un mesteacăn înalt şi subţire şi am imaginat un mod de a urca în el canistrele. Aveam nevoie de ceva cu care să le leg. Ochii mi-au căzut pe un brad alb subţire – o sursă bună de cordaj, după cum citisem. Am scos cuţitul şi am început să sap la baza lui, scoţând câteva lungimi bune de rădăcini. Am legat cu ele mânerele celor două canistre cu benzină, lăsând fiecăreia o coadă lungă, pe urmă am început să trag şi să îndoi mesteacănul. Copacul s-a arcuit şi s-a îndoit. Mestecenii sunt recunoscuţi pentru elasticitatea şi rezistenţa lor în a susţine greutăţi, înalt cam de şase metri, copacul s-a aplecat destul cât să pot lega de el canistrele, şi am înfăşurat nojiţele din rădăcină de brad în jurul trunchiului său. Pe urmă am eliberat copacul şi m-am dat înapoi, aşteptând să le ridice în aer. Mesteacănul s-a ridicat doar vreo trei metri, apoi s-a oprit.

Înjurând, am aplecat din nou copacul şi am dezlegat una dintre canistre. De data aceasta, mesteacănul s-a înălţat până sus. Am căutat alt copac şi am repetat întreg procesul cu a doua

canistră şi cu câteva dintre sticlele de plastic cu ulei pentru motoferăstrău. M-am oprit să îmi admir lucrarea, plin de satisfacţie, pe urmă mi-am adus aminte că am de făcut un drum lung. M-am târât înapoi pe cărare, mi-am încărcat bagajul şi am continuat drumul.

Am ajuns curând într-un loc unde cărarea începea să urce şi mi-am aplecat spinarea ca să trag mai cu forţă. Sania a lovit imediat un dâmb şi s-a răsturnat, iar legăturile mele nepotrivite s-au desfăcut. Am rămas nemişcat, uitându-mă la sania răsturnată şi la încărcătura ei împrăştiată. Fuzzy s-a aşezat imediat lângă sanie şi a căscat ostentativ. Era limpede că mă considera absolut incompetent. Toată ziua, mi se părea, nu făcuse altceva decât să îşi bată joc de eforturile mele, iar căscatul reprezenta ultima picătură. Oboseala şi nemulţumirea mea au răbufnit.

— Aha, te crezi deştept, nu-i aşa? Rahat cu ochi! am spus.

Câinele a sărit în picioare, cu ochii mari, parcă spunând că noul său stăpân putea fi nu doar neajutorat, ci şi periculos, şi a şters-o într-o parte. Mi-am dat seama că îl foloseam pe post de sac de box ca să-mi descarc tensiunea şi am ridicat mâinile.

— OK, iartă-mă.

El s-a uitat la mine cu fereală, pe urmă s-a aşezat la loc. Când m-am aplecat să pun lucrurile la loc în sanie, l-am auzit pe câine căscând din nou. Am înlemnit un moment, încercând să îmi

reprim enervarea şi l-am auzit pe câine căscând iarăşi, doar că de această dată mai tare. M-am întors brusc ca să îl prind asupra faptului şi el a închis repede gura, uitându-se nevinovat într-o parte. Nu mai exista nicio îndoială: mă provoca intenţionat.

— Gata, i-am spus, am terminat. Dă-i drumul!

— Am arătat cărarea. Fuzzy s-a uitat urât la mine; îi puteam citi pe faţă neîncrederea.

— Da, vorbesc serios. Dă-i drumul.

S-a uitat în lungul cărării înguste, pe urmă înapoi la mine, ca şi cum m-ar fi întrebat: „N-ar trebui mai întâi să vorbim despre asta?” Am clătinat din cap şi am continuat să fi arăt cărarea. S-a întors şi a pornit încet înainte, oprindu-se din când în când ca să se uite la mine, ca şi cum s-ar fi aşteptat să mă răzgândesc.

— Bună încercare, am murmurat, în timp ce el se strecura în afara razei mele vizuale.

De data aceasta cărarea mi s-a părut interminabilă, încărcat cum eram cu greutatea din spate şi cu sania care nu voia să alunece. Cam la o oră după ce plecasem de lângă fluviu am ajuns la lacul de iarbă; apoi am început urcuşul pe coasta abruptă şi am trecut prin a doua pădurice de brazi argintii. Când am ajuns în cele din urmă la lac, am păşit uşurat pe iarba care ducea la el şi am rămas nemişcat o vreme, uitându-mă în jur. Dar nu aveam timp de pierdut, nu îmi puteam permite să rămân fără adăpost peste noapte. M-am întors la locul împădurit unde urma să îmi ridic cabana, mi-

am descărcat bagajul sub un brad şi m-am uitat în jur după un loc unde să-mi instalez cortul. Aveam nevoie de doi copaci la distanţă de aproximativ cinci metri şi jumătate. Am găsit curând un mesteacăn mare şi un brad care s-ar fi potrivit. Am curăţat locul dintre ei, apoi am ochit un pui de brad cu trunchiul cam de opt centimetri diametru, numai bun de grindă. Am curăţat rămurelele de pe trunchi cu muchia toporului, pe urmă l-am tăiat cu ferăstrăul. Am trecut grinda astfel formată prin pânza grea a cortului şi am pus-o pe poziţie între cei doi copaci.

În timp ce munceam a început să plouă. M-am gândit la Fuzzy şi am simţit o împunsătură de vinovăţie. Oare unde era? Ploaia s-a înteţit şi apa a început să-mi curgă pe după gât, subminându-mi şi mai rău moralul. Am tăiat două crăcane de arin şi am folosit această improvizaţie ca să susţin cât de bine am putut marginile bârnei şi să o fixez de copaci. Acum aveam nevoie de şase trunchiuri lungi şi drepte de mesteacăn pentru cadru. Am găsit uşor copacii potriviţi, i-am curăţat repede de ramuri şi frunze şi am fixat câte doi, legaţi în formă de „A”, la fiecare capăt al cortului, ridicând bârna. Între ele, alte două trunchiuri trebuiau să susţină greutatea cortului. Pânza era acum întinsă şi legată bine la capete. Am pus pe urmă ramuri de brad pe jos, ca să fac o pardoseală moale.

Dar tot nu mă puteam odihni – trebuia să-mi instalez soba. Am cărat-o în cort şi am lăsat-o sub gaura pentru coş deja decupată în pânză. Am

început să asamblez bucăţile de burlan şi mi-am dat repede seama că nu aveam destule cât să pot ieşi cum trebuie prin acoperiş. Singura soluţie era să înalţ soba. Am tăiat mai multe bucăţi de brad şi le-am bătut în pământul moale, acoperit cu cetină. Pe urmă am bătut nişte bucăţi de arin în vârful acestor picioare, improvizând o susţinere pe care am plasat soba rotundă. Soba ajunsese acum cam la un metru înălţime şi am putut să strecor burlanele afară din cort, pe gaura de coş.

M-am prăbuşit pe patul de cetină proaspătă şi am rămas fixând cu privirea pânza cortului, simţindu-mă îngheţat, ud şi epuizat. Nu mai voiam nimic decât să dorm. Dar încă mai aveam destule treburi de făcut, aşa că m-am forţat să mă ridic.

Afară ploaia încetase şi un soare palid de apus lumina slab locul în care îmi ridicasem tabăra. Am turnat apă din bidonul de cinci galoane într-o cană de tinichea şi am băut cu poftă, înainte să îmi îndrept mintea către treburile de seară. Pe măsură ce cădea noaptea se făcea tot mai frig, aşa că prima sarcină era să găsesc lemn de ars în sobă. Am doborât un mesteacăn de mărime potrivită şi l-am tăiat cu ferăstrăul în bucăţi care să încapă în sobă. Pe urmă le-am crăpat cu toporul pe butucul rămas al mesteacănului. Ecoul loviturilor mele se auzea reflectat de păduri şi m-am gândit la animalele din jur, încercând să descifreze zgomotele noului lor vecin. După ce am terminat de tăiat lemnele, m-am apucat să pregătesc focul, începând cu câteva bucăţi de scoarţă, pe urmă cu

surcele cât un creion de groase şi cu cetină de brad, şi terminând cu câteva bucăţi frumos mirositoare de mesteacăn verde. Am umplut ceainicul cu apă şi l-am pus pe plita sobei. Pe urmă am rostogolit un butuc mare până în faţa sobei, pe post de scaun.

Era primul foc în tabăra mea; venise momentul pentru o ceremonie. Am scos un chibrit, pe urmă am închis ochii şi am implorat în gând soarta: *Bă-mi putere şi noroc*. *Ajută-mă să scap cu viaţă din această încercare*. Am aprins scoarţa de mesteacăn şi m-am uitat cum izbucnesc flăcările. Pe măsură ce ajungea la surcele şi la lemne, focul căpăta putere. Din lemnul verde ieşea un fum gros. Am închis uşa sobei. Afară se făcuse întuneric, aşa că am coborât marginile de pânză care ţineau loc de uşă, legându-le cât mai bine. Soba ardea grozav şi să-i simt căldura reprezenta o bucurie uriaşă. Am aprins lampa cu kerosen şi am atârnat-o de grindă. Adăpostit de ploaie şi de pădurea întunecată din jur, am simţit că mă încearcă o emoţie ancestrală, sentimentul de siguranţă pe care ţi-l dă focul. Pentru prima oară în ziua aceea, am început să mă relaxez.

Mi-am scos hainele ude şi le-am atârnat lângă sobă înainte să mă schimb în altele uscate. Ceainicul începuse să bolborosească şi mi-am pregătit prima cană de ceai. Am scos din bagaj o pungă de somon uscat, o cutiuţă de sare şi am început să mănânc uitându-mă la foc. Când am terminat, am desfăcut sacul greu de dormit şi m-

am vârât înăuntru. M-am întins pe spate, ascultând cum trosneşte lemnul în sobă.

M-am gândit la zilele petrecute la birou şi mi-am adus aminte de sentimentul groaznic că viaţa îmi alunecă printre degete şi că mă pierd în lumea aceea teribilă şi cenuşie de funcţionari. Mi-am imaginat ce aş fi făcut în acest moment, dacă nu aş fi plecat: poate că aş fi fost în maşină, pe drum spre serviciu, sau poate că aş fi stat la computer ori aş fi discutat proiecte de marketing şi planuri de vânzări. În loc de asta, iată că erm în sălbăticia Alaskăi. Am stat nemişcat, bucuros că evadasem, îndoit numai de tristeţea de a fi departe de familia mea. Am devenit conştient de un sunet slab, purtat de vânt. Ridicându-mă în coate, m-am încordat să aud zgomotul din nou. Vreme de câteva minute nu s-a mai auzit nimic şi tocmai eram pe punctul să-mi mai torn o cană de ceai când l-am auzit din nou: era urletul singuratic, greu de uitat, al unui lup de pădure. Mi s-a făcut pielea de găină şi m-am simţit dintr-odată foarte mic şi slab. Lupul se auzea aproape, dar deja învăţasem că sunetele se aud la distanţe mari în acest imperiu al liniştii. M-am ridicat în picioare, am apucat puşca şi am ieşit din cort. Şi iată-l din nou: încă un urlet lung, ascuţit, care se ridica la sfârşit, ca şi cum ar fi pus o întrebare.

M-am uitat în sus la cer şi am văzut câteva stele palide şi câţiva nori alături de o lună nouă. M-am gândit la Fuzzy, singur şi vulnerabil în pădure şi m-am blestemat pentru cât de urât mă

purtasem cu el.

— Fuzzy! am strigat.

Ecoul vocii mele mi-a răspuns din întuneric.

— Fuzzy! am strigat din nou, pe urmă am ieşit din cercul de lumină din jurul cortului şi am strigat iarăşi.

Nu am auzit nimic.

Mi-am spus că nu-mi rămânea nimic de făcut şi m-am întors în cort, umplând iarăşi soba cu lemne. Sponsorii mei, Highland Park, mă aprovizionaseră cu cât puteam să car din cel mai bun whisky şi am hotărât că venise vremea să mă tratez puţin. Mi-am turnat o porţie generoasă în cana de tinichea şi mi-am adus aminte că Don mă sfătuise să nu las niciodată câinele să umble de capul lui. „Dacă îl găseşte un urs, câinele o să dea fuga înapoi la singurul lucru pe care îl cunoaşte în pădure”, îmi spusese, „şi ăla o să fii tu… iar el o să vină cu ursul pe urme”. Gândindu-mă că, din punctul de vedere al unui urs, lumina din cortul meu echivala cu o firmă de neon pe care scrie MÂNCARE PROASPĂTĂ 24 DE ORE, am stins lampa şi m-am băgat în sacul de dormit, cu puşca 45/70 la îndemână. Am încercat să adorm, dar mă împiedica imaginea lui Fuzzy alergând prin lăstăriş către mine urmat de un prădător de cinci sute de kilograme.

Întrucât deja toate gândurile optimiste se spulberaseră, am început să-mi fac tot felul de griji, de la incursiunile urşilor până la spaima că nu voi reuşi să-mi ridic o cabană până la căderea

iernii. Locul de construcţie, aproximativ jumătate de acru bine împădurit, trebuia mai întâi curăţat – doar acest lucru însemna câteva săptămâni de trudă. Pe urmă trebuia să adun şi să pregătesc buşteni, iar asta însemna să aduc brad dintr-un loc situat la cel puţin un kilometru şi jumătate înapoi pe cărare. Buştenii aveau să cântărească sute de kilograme, iar eu trebuia să tai poteca înainte de a-i căra lângă tabără.

Epuizat de griji, m-am cuibărit în sacul de dormit şi tocmai eram pe punctul de a adormi când am auzit ceva adulmecând pe lângă cort. Am înlemnit, concentrându-mă să disting zgomotele peste foşnetul vântului. Peste câteva minute s-a auzit din nou: era cu siguranţă un adulmecat şi de această dată animalul se împingea uşor într-o parte a cortului. M-am ridicat şi m-am întins uşor după puşcă. Pe urmă s-a auzit un zgrepţănat la uşa cortului. Am dus puşca la umăr şi am ţintit spre uşă. Aveam degetul pe trăgaci atunci când am văzut apărând un nas negru, urmat de capul auriu binecunoscut. Doi ochi ca aluna se uitau neliniştiţi la mine. Ca un negociator al poliţiei, Fuzzy a rămas complet nemişcat, fixându-mă ca şi cum ar fi spus: „Stai uşor, îţi sunt prieten… Acum lasă puşca jos…”

Am coborât puşca, răsuflând uşurat. Fuzzy nu s-a mişcat.

Am desfăcut aripile uşii.

— Căţel bun, Fuzzy… hai înăuntru.

S-a strecurat pe sub pânza de cort şi s-a

aşezat chiar în dreptul uşii, privindu-mă prudent. Era ud leoarcă şi în blană i se prinseseră frunze.

Am bătut cu palma pământul în faţa sobei şi i-am spus:

— Aici.

S-a apropiat cu grijă de sobă şi s-a aşezat. Trebuia să fi recunosc meritul de a fi reuşit să mă găsească. Era un câine tenace şi se dovedea în stare să se descurce singur în pădure. În privirea lui, însă, se citea că mie îmi mai trebuiau nişte îmbunătăţiri. S-a culcat cu un ochi pe jumătate deschis, urmărindu-mi fiecare mişcare.

A doua zi dimineaţă m-am trezit simţindu-mă dezorientat. Pe urmă mi-am adus aminte unde eram şi m-a năpădit valul familiar de îngrijorare. Afară era din nou cenuşiu şi vederea pădurilor ude şi ameninţătoare nu avea darul să-mi refacă moralul. Am umplut soba cu lemne şi mi-am făcut o cană mare de cafea tare. Am fript nişte costiţă şi am prăjit pâine pe plită în timp ce mă uitam afară, la vremea deprimantă şi la vegetaţia claustrofobică din jurul taberei. Am înfulecat tot, în timp ce Fuzzy mânca plin de cumpătare din mâncarea pentru câini pe care i-o dădusem, îngropând restul. Puteam învăţa de la el: avea grijă să fi ajungă mâncarea.

După ce am făcut curat, am coborât pe cărare să iau restul lucrurilor lăsate pe malul fluviului. Am făcut mai multe drumuri în jos şi în sus şi treptat un morman de echipament a început să se adune lângă cort. Pe măsură ce creştea mormanul,

apa din bidonul meu se împuţina.

După ce am adus totul în tabără, am găsit loc pentru unelte agăţându-le de diverse crengi aflate la îndemână şi am depozitat grijuliu restul lucrurilor în spatele cortului. Pe urmă m-am uitat în jos la cărarea de vegetaţie strivită pe care trebuia să o transform într-o potecă largă. Terenul trebuia curăţat de orice obstacol. Copacii căzuţi în drum trebuiau înlăturaţi, fără să rămână în urma lor buturugi sau resturi ascuţite. Lung cam de doi kilometri, drumul până la canalul fluviului urca şi cobora mai multe coaste abrupte şi trecea prin zone cu vegetaţie deasă. Nu era o sarcină uşoară. Dar mai întâi a trebuit să mă gândesc să sap o groapă pentru latrină. Don mă avertizase cu privire la existenţa unor urşi numiţi „mâncători de rahat” care sunt atraşi de mirosul excrementelor omeneşti.

Panica m-a cuprins din nou. M-am uitat la Fuzzy, care rămăsese legat de cort şi se uita la mine trist. Se făcuse după-amiaza târziu. Să mă apuc de treabă acum ar fi fost inutil. Patru raţe au zburat jos deasupra noastră, îndreptându-se spre fluviu. Asta este, m-am gândit. Am să mă duc şi am să vânez ceva pentru cină. Am luat puşca grea, am încărcat-o cu patru cartuşe numărul 5, şi l-am dezlegat pe Fuzzy, care s-a ridicat pe labele dinapoi şi mi le-a pus pe cele din faţă pe piept, cu limba atârnându-i afară.

— Doamne, urăsc câinii, am mormăit. Jos!

S-a lăsat pe toate cele patru picioare,

privindu-mă dezamăgit că nu mă schimbasem în bine peste noapte. Mi-am pus puşca mică pe umăr şi am început să cobor pe potecă spre fluviu. Să cari cu tine două puşti pare cam mult, dar aveam în minte riscul de a mă întâlni cu un urs şi eram hotărât să nu fiu prins nepregătit. M-am oprit din loc în loc să culeg fructele roşii şi ciudate de merişor care creşteau în tufişurile acelea înalte. Erau de un roşu-strălucitor, foarte frumoase, şi aveau gust amar; era nevoie de puţin timp ca să te obişnuieşti cu ele, dar mie mi-au plăcut.

Mi-a atras atenţia un bâzâit intens şi am văzut un roi de muşte stând pe o balegă mare şi proaspătă de urs, stropită cu merişoare, chiar la picioarele mele. În mod cert, nu eram singurul căruia îi plăceau fructele acelea. Am cercetat nervos lăstărişul şi am început să îmi lovesc palmele şi să cânt tare. Cel mai rău lucru cu putinţă este să iei un urs prin surprindere şi mi se spusese să fac întotdeauna cât mai mult zgomot când mă mişc prin pădure. Majoritatea urşilor sunt la fel de dornici să evite o întâlnire cum suntem şi noi, iar atunci când depistează prezenţa unui om, pleacă în direcţia opusă. Un urs pe care îl iei prin surprindere, însă, poate ataca şi se poate dovedi mortal.

Am ajuns teafăr la fluviu, am urcat în barcă şi l-am strigat pe Fuzzy să vină lângă mine. La fel ca ieri, a început să se învârtă agitat în cerc, şovăind să urce.

— Haide, i-am strigat. Vino sus!

S-a pregătit, pe urmă a sărit, dar a alunecat şi a căzut înapoi în noroiul de pe plajă. A încercat din nou şi iar a eşuat, aşa că m-am aplecat peste bord şi l-am ridicat. Odată ajuns în barcă s-a scuturat violent, apoi s-a uitat la mine satisfăcut. Mă umpluse de stropi de noroi din creştet până în tălpi. M-am uitat furios la el şi i-am arătat prova.

— Aici să stai!

S-a întors cu spatele la mine şi a început să se uite trist la apă. Am clătinat exasperat din cap. Fuzzy nu însemna decât bătaie de cap.

Am pornit motorul bărcii şi am luat-o în susul curentului, trecând pe lângă bancul de nisip unde văzusem lupii şi prin umbra lui Pilot Mountain. În faţă pe partea dreaptă se afla gura lui Bishop Creek, acolo unde apa limpede îşi schimba culoarea când se întâlnea cu cea nămoloasă a canalului. Apropiindu-mă de gura de vărsare, barca a eşuat şi a trebuit să o împing de pe bancul de noroi înapoi în vâltoarea curentului. În cele din urmă am reuşit să găsesc o cale să mă strecor printre bancurile de nisip.

Râul avea un curs sinuos şi era mărginit la vest de o creastă înaltă împădurită şi spre est de un ţărm scund care conducea spre un teren plat, încă mirosind a foc. Făcând un ocol, am văzut ridicându-se şi zburând patru raţe sălbatice americane. Am lăsat cârma şi am apucat puşca mare, am armat-o şi am ţintit. Spre uimirea mea, o raţă a căzut moartă în apă, în timp ce restul s-au întors, zburând pe deasupra capului meu. Am mai

tras câteva focuri, dar le-am ratat pe toate.

Undeva în faţă, raţa grasă plutea pe apă. Am îndreptat barca spre ea şi pe urmă am oprit motorul. Fuzzy stătea la prova, uitându-se concentrat la pasăre.

— Aport! i-am strigat, arătându-i-o.

Nu a făcut nimic, doar a scheunat încetişor în timp ce raţa plutea mai departe. Pe urmă a început să latre ascuţit, ca şi cum mi-ar fi spus „Repede! Ia-o! Se îndepărtează!” Mi-am ieşit din fire.

— Taci din gură! i-am strigat, dar el a continuat să latre. Eşti un afurisit de animal inutil! am urlat.

— Am tras o palmă zdravănă peste fund. Căţelul s-a răsucit, aruncându-mi o privire plină de antipatie. M-am aşezat la loc, conştient că iar îl folosisem pe Fuzzy ca să-mi vărs necazul, iar de data aceasta depăşisem limita. S-a întors la loc plin de demnitate şi a rămas să fixeze apa peste marginea bărcii. Pe urmă s-a aplecat în faţă şi a dat din fund, executând apoi un salt perfect în râu. S-a luptat puţin cu forţa curentului, dar a început să înoate cu putere spre mal. L-am urmărit o vreme, pe urmă am luat-o în josul râului ca să recuperez raţa. Când m-am uitat din nou, Fuzzy ieşea din apă.

— Fuzzy! am strigat.

S-a întors şi s-a uitat la mine sfidător. Pe urmă a lătrat o singură dată, ascuţit ca un pudel, şi a luat-o la fugă prin pădure. Mă purtasem urât cu el,

cerându-i să îndeplinească o sarcină pentru care nu fusese antrenat, şi se săturase. Încă o dată îmi regretam lipsa de răbdare.

Ajuns înapoi în tabără am jumulit raţa de pene, am curăţat-o şi am tranşat-o. Am rumenit carnea în grăsimea rămasă de la costiţă, am adăugat ceapă, usturoi, ciuperci uscate şi orez şi am pregătit un risotto improvizat pe un foc făcut afară. A fost minunat. În timp ce mâneam, m-am oprit din când în când să ascult ţipătul tenebros al unei bufniţe mari. Am auzit dintr-odată o crenguţă trosnind în spatele meu în pădure şi am ridicat puşca, numai că am văzut din nou că mă fixau ochii cunoscuţi. Fuzzy a intrat încet în cercul de lumină pâlpâindă. N-am spus nimic, dar am turnat resturile care îmi rămăseseră în farfuria lui. S-a uitat prudent la mine, mirosind farfuria, pe urmă a început să mănânce tacticos, oprindu-se ca de obicei înainte să termine tot. Pe urmă s-a culcat între rădăcinile unui brad mare şi a adormit. Probabil că avusese de mers mai mult de doisprezece kilometri ca să se întoarcă în tabără. L-am privit din nou, simţind cum îmi creşte admiraţia faţă de caracterul lui.

A doua zi m-am trezit gata de orice. Era senin şi însorit, iar eu mă simţeam fericit şi încrezător. M-am uitat degeaba după Fuzzy. Pe urmă i-am auzit lătratul caracteristic şi am văzut că se cuibărise în cenuşa focului. Iniţiativa lui de a alege un loc cald pentru înnoptat m-a impresionat. Am bătut din palme şi Fuzzy a sărit în picioare,

ridicându-se pe labele din spate şi lingându-mă frenetic, ca de obicei. L-am împins într-o parte.

— OK, ţăcănilă, ajunge, i-am spus, iar el s-a lăsat neconsolat în patru labe.

Pe urmă a lătrat din nou, cu întorsătura ascuţită de la sfârşit care mă scotea din sărite.

— Fuzzy, nu. Te rog, nu face asta, am zis, şi el s-a oprit în mijlocul unui lătrat.

Măcar am progresat, m-am gândit.

După micul dejun mi-am umplut cu apă bidonul de un litru, pe urmă am încărcat în sanie ferăstrăul, Sandvik-ul şi drujba. Mi-am pus pe umăr puşca mică şi m-am dus în locul unde trebuia să încep poteca, la vreo cincizeci de metri de cort.

— Hai să-i dăm bătaie, am mormăit.

Am început să retez lăstărişul cu Sandvik-ul, simţindu-mă ca un sclav muncind pe râul Kway. Tulpinile tăiate îmi cădeau peste mâini şi peste picioare, iar ramurile îmi biciuiau faţa. Când dădeam peste trunchiuri putrede deranjam roiuri uriaşe de ţânţari, care îmi sporeau apoi durerile. Am continuat să tai, să împing şi să adun. După o vreme am ajuns să transpir din greu şi mi s-a făcut foarte sete.

Pe la mijlocul dimineţii eram scăldat în sudoare şi acoperit de muşcături, tăieturi şi zgârieturi, dar când m-am uitat la ce muncisem, păream să nu fi înaintat deloc. Dincolo de cei câţiva metri de potecă pe care reuşisem să fi curăţ se întindea în continuare cărarea de vânat,

şerpuind prin pădurea deasă până nu se mai vedea. M-am prăbuşit rezemat cu spatele de un copac şi am stors ultimii stropi de apă încălzită din bidon.

M-am forţat să mă întorc la treabă, iar la începutul după-amiezii eram extenuat şi visam la apă – nu-mi mai rămăsese aproape nimic nici în bidonul mare. M-am uitat printre copaci la lacul strălucitor şi am hotărât să îl cercetez mai îndeaproape.

Apa era nemişcată şi speranţele mele s-au spulberat: părea să fie complet stătătoare. M-am lăsat în genunchi şi m-am uitat mai de aproape la apa maronie şi am sărit când ceva a despicat suprafaţa. Fuzzy a lătrat şi am văzut un animal cafeniu înotând către mine. Un cap mare şi mustăcios a ieşit din apă şi doi ochi jigniţi s-au aţintit asupra mea. Pe urmă castorul s-a întors, ridicând coada plată şi solzoasă şi izbind tare apa cu ea.

Lângă casa castorului am văzut o creangă mare plină de frunze mişcându-se deasupra apei şi apoi trasă la fund. Patru castori înotau ocupaţi încolo şi încoace. Am aşteptat să văd cine altcineva mai trăia pe lac şi am auzit curând nişte chiţăieli. Trei vidre înotau repede pe lângă trestiile de pe malul celălalt. Deasupra mea a fâlfâit un escadron de raţe care a aterizat pe apă; în depărtare puteam auzi gâgâitul gâştelor.

Fuzzy s-a apropiat de mai şi a băut îndelung, amintindu-mi de propria mea sete. Ce bine ar fi

dacă aş avea organismul unui câine, m-am gândit. Dar nu-mi puteam permite să fiu imprudent. Am umplut bidonul mic din lac şi m-am întors în tabără. Purificatorul meu de apă Miox lucra amestecând o cantitate din apa suspectă cu sare şi apoi trecând prin acest amestec curent electric. Am reuşit într-o oră să purific cam jumătate de litru, dar nu-mi ajungea. În această căldură, munca fizică intensă făcea să îmi fie incredibil de sete şi nu puteam risca să mă deshidratez.

În următoarele câteva zile am continuat să curăţ poteca, lucrând într-o stare de epuizare dureroasă. Lipsa de apă devenise acută şi am încercat să beau din canal. Dar şi aici existau probleme. O sursă de apă aflată la doi kilometri distanţă nu-i tocmai convenabilă. Apa mâloasă era de proastă calitate şi îmi lăsa în gât o peliculă neplăcută de nisip. M-am minunat de spaimele mele: urşi, lupi, gheaţă, zăpadă – pentru asta mă pregătisem, dar nu mă aşteptasem la sete. Visam ziua întreagă la apă pură, rece ca gheaţa, doar ca să ajung din nou la lichidul cald şi greţos care mă făcea să vreau să beau şi mai mult.

În zilele acelea de muncă grea de la început mi-am stabilit un ritm. În fiecare dimineaţă mă trezeam devreme şi îmi pregăteam un mic dejun copios. Pe urmă mergeam pe noua mea potecă până când, ca un miner în abataj, ajungeam la frontul de lucru. Înaintam prin lăstăriş muncind încet şi cu grijă, apropiindu-mă de fluviu puţin câte puţin în fiecare zi. Pe la începutul după-

amiezii eram deja scăldat în sudoare şi acoperit de murdărie. În acel moment lăsam jos uneltele şi, cu o bucată de săpun în buzunar, mă scufundam în canalul iute şi rece. Găsisem locul perfect pentru îmbăiat, acolo unde un plop căzuse în apă la un unghi perfect faţă de ţărm. Îmi atârnam hainele de rădăcinile lui şi mergeam de-a lungul trunchiului până când ajungeam în canal. Pe urmă mă scufundam în apă cât mai spre curent, ţinându-mă de o creangă în timp ce curentul rapid îmi frământa trupul obosit şi lovit. După câteva minute mă căţăram pe o ramură scufundată şi mă săpuneam. Mă întorceam după aceea în tabără transfigurat.

După două săptămâni de muncă, am pornit într-o zi spre canal, ca de obicei. Avusesem o zi bună: muncisem cu spor, Fuzzy fusese mai puţin enervant ca de obicei şi pentru prima oară mă simţeam optimist în legătură cu şansele mele de a termina ce aveam de făcut până la căderea iernii. M-am dezbrăcat şi am înaintat pe trunchiul prăbuşit, atârnând puşca mică de creanga obişnuită. Fuzzy moţăia pe mal într-un loc răcoros, ceva mai în aval. M-am scufundat, gâfâind din cauza răcelii apei, pe urmă m-am ridicat pe creangă şi m-am săpunit. M-am clătit şi m-am căţărat înapoi pe trunchi. Stăteam călare pe copac şi mă spălam pe dinţi când am observat o mişcare în amonte. M-am uitat din nou şi am văzut un urs mare negru băgat în apă până la umeri, cam o sută de metri în susul canalului.

Vreme de câteva minute ne-am holbat unul la celălalt. Pe urmă am tras cu ochiul spre puşcă; atârna inutilă în bătaia soarelui la vreo patru metri şi jumătate distanţă. Dacă ursul se hotăra să mă atace, oare aş fi avut timp să iau puşca şi să ochesc, înainte să ajungă la mine? Răspunsul era cert: nu! Putea să ajungă pe mal înaintea mea şi să înainteze pe copac, tăindu-mi calea. M-am uitat din nou la el, stătea nemişcat în apă şi nu-şi dezlipea privirea de pe mine nici măcar o secundă. Urşii nu au vederea bună şi, cum stăteam împotriva vântului, probabil că îi era dificil să-mi simtă mirosul. Era important pentru mine să fi demonstrez că sunt om, sperând că poate se va hotărî să plece.

Am ridicat un braţ şi l-am fluturat, strigând:

— Alo! La revedere! Nu sunt de mâncare!

Ursul s-a încordat, dar nu s-a clintit şi am simţit cum mă străbate un fior de frică amestecat cu sentimentul de ridicol pentru cum stăteam acolo, cu un fir de pastă de dinţi curgându-mi pe bărbie. Fără să-mi iau ochii de la el, am început să mă trag încet în spate pe copacul răsturnat, spre mal. Ursul a lungit gâtul şi a început să-şi mişte capul dintr-o parte în alta, adulmecând aerul, iar eu am pornit să mă mişc mai repede. Am aruncat o privire spre Fuzzy, care nici măcar nu observase în ce impas mă aflam. Am ajuns la capătul copacului şi am armat uşurat puşca. Ursul s-a lăsat în patru labe şi a ieşit din apă, îndreptându-se spre mine pe mal cu o viteză considerabilă. Am

dus puşca la ochi, dar a dispărut într-un tufăriş. Am rămas uitându-mă la locul în care dispăruse, pe urmă a reapărut considerabil mai aproape de mine. M-am decis să nu trag – nu voiam să îl împuşc, dacă puteam evita – şi am început să mă îmbrac, vorbind în gura mare. După o pauză, ursul s-a îndepărtat printre sălciile dese. Am terminat să mă îmbrac, tremurând.

M-am întors în tabără plin de gânduri, la un milion de kilometri distanţă de băiatul vesel şi optimist care coborâse cărarea acum o oră. Părea că exact când începeam să devin încrezător, natura găsea un mijloc să mă readucă cu picioarele pe pământ. Aceasta fusese prima mea întâlnire cu un urs negru din Alaska şi mă îngrijora cât de curios se arătase. Urşii negri pândesc şi mănâncă oameni mai des decât verii lor mai mari, urşii grizzly. Ursul devenise acum conştient de prezenţa mea în zonă şi s-ar putea ca data viitoare să devină mai îndrăzneţ. În acest moment al anului, urşii se pregătesc de iernat şi caută hotărâţi orice sursă de hrană.

În noaptea aceea s-a pornit un vânt straşnic şi m-am simţit ca pe mare, cu frânghiile scârţâind, grinda cortului curbându-se şi pânza zbătându-se ca o velă în furtună. M-am ghemuit lângă sobă, uitându-mă îngrijorat la bârnă şi sperând să nu se prăbuşească.

M-am uitat la ceas: era ora zece seara – adică dimineaţa devreme în Scoţia, un moment bun să sun acasă. Semnalul era destul de schimbător, dar

dacă ţineam telefonul sus într-un colţ anume al taberei puteam auzi rezonabil. Nu mai dădusem telefon acasă de vreo două săptămâni. Şi Juliet, şi eu trebuia să ne descurcăm singuri anul acesta şi era mai sigur să nu ne bazăm prea tare pe telefon. Dar acum simţeam nevoia să aud vocea soţiei mele şi să mă asigur că acasă, cel puţin, totul era în ordine.

— Julsie, eu sunt. Mă auzi?

— Guy! Slavă Domnului!

Uşurarea ei era evidentă şi mi-am dat seama cât fusese de îngrijorată.

— Eşti bine? Ce faci?

Mintea mi-a fugit la lista nesfârşită de treburi care mă aşteptau şi m-am străduit să fi explic.

— Jules, nu ştiu dacă sunt în stare să reuşesc ce mi-am propus. Mă gândesc pe bune că s-ar putea să fie imposibil. Am atât de puţin timp…

M-a întrerupt, cu vocea clară şi puternică.

— Spune-mi ce faci acum, Guy.

— Tai poteca. Trebuie să lărgesc şi să curăţ cărarea spre fluviu ca să pot aduce buştenii din locul unde lemnul este bun de construcţie.

— Aha. Şi cât va dura?

Mă pregăteam să fi răspund, dar l-am auzit în fundal pe Oscar care voia să vorbească şi el cu mine. Juliet i-a dat receptorul.

— Tati! Salut, tati!

Am simţit un nod în gât.

— Băiatul meu cel mare! Ce face băiatul meu cel mare?

— Fac bine, tati. Acum stăm în Mull, ştii?

Suna emoţionat şi fericit.

— Ştiu? Îţi place?

Mi-a povestit despre mare şi despre cum ieşea cu bunicul lui, cu barca. Era dureros să îl aud şi mă simţeam din nou inutil, dorindu-mi să fiu acolo împreună cu ei toţi. Ne-am luat rămas-bun şi Juliet a revenit pe fir.

— Oscar plânge. Trebuie să mă duc la el. Vrea să stea de vorbă cu tine, dar este prea mult pentru el. Mai bine suni când doarme – trebuie să-şi vadă de viaţa lui.

— Ce vrei să spui?

A urmat o pauză.

— Să ştii că se descurcă bine, dar de fiecare dată când dai telefon îşi aduce aminte că tatăl lui este plecat şi asta îl tulbură. Cred că ar fi mai bine să nu vorbească o vreme cu tine, până când se aşază lucrurile.

— Am auzit apoi vocea cu întreruperi:

— Sună altă dată, Guy – te iubesc.

Telefonul a murit. Am aprins lampa şi pe urmă am mestecat o bucată de ciocolată, ca să mă mai înveselesc, dar am fost întrerupt de o serie de lătraturi ascuţite ale lui Fuzzy. Am ieşit din cort.

— Care-i treaba, flăcău?

Se uita spre întunericul pădurii, mârâind lung. Am auzit o creangă trosnind şi am îngheţat, dar copacii făceau atât de mult zgomot din cauza vântului, încât nu puteam fi sigur ce anume provocase trosnitura. Am vârât un glonţ în puşcă

şi am tras un foc în sus, sperând să sperii orice o fi fost prin preajmă. Fuzzy nici nu a tresărit, dar pe urmă s-a furişat spre locul lui uscat de sub brad şi s-a culcat, uitându-se la mine ca şi cum ar fi spus „Cred că asta ar trebui să ajungă deocamdată – hai să stăm, să vedem ce se mai întâmplă”. Am intrat în cort şi m-am pregătit pentru noapte, bucuros că aveam un câine care mă păzea, în timp ce toată lumea din jur părea plină de ameninţări.

Până să termin poteca, s-a făcut mijlocul lunii septembrie. Îmi luase aproape o lună şi eram extenuat, plin de tăieturi şi de julituri. Rămăsesem fără provizii şi aveam nevoie de mai multe unelte, aşa că m-am hotărât să mă întorc la Galena. Orice călătorie pe fluviu trebuia întreprinsă repede, pentru că pe apă aveau să înceapă curând să curgă sloiuri şi voi rămâne izolat multă vreme. În perioada sloiurilor, călătoriile deveneau practic imposibile, pentru că apa era prea îngheţată pentru ambarcaţiuni, iar gheaţa prea subţire ca să suporte vreo greutate. Am pus restul de alimente într-o pungă şi am atârnat-o de o creangă înaltă şi subţire, pe urmă am suspendat canistrele cu benzină în colţul opus al taberei. Am legat strâns uşa cortului, deşi ştiam că urşii nu pot fi opriţi de nişte foi de pânză.

Am coborât pe poteca nouă cu Fuzzy la picior, încântat de perspectiva de a vedea din nou oameni. Bărcuţa de aluminiu mă aştepta pe plajă ca un câine credincios. Am împins-o pe marginea canalului şi m-am urcat în ea, strigându-l pe Fuzzy,

care a reuşit să se îmbarce abia după o serie de salturi ratate menite să mă scoată din sărite. Ca de obicei, s-a urcat stângaci pe mine şi a murdărit totul cu noroi înainte să se aşeze la prova.

— Frecangiule, am mormăit eu, pe urmă am pornit motorul şi am plecat.

Călătoria a durat mai mult de această dată pentru că mergeam împotriva curentului. Pe maluri, uscatul se pregătea pentru iarnă: mare parte din ce fusese verde se transformase în cafeniu şi totul părea pe cale să se stingă. Când am ajuns pe Yukon ne-a întâmpinat un vânt rece dinspre est. Prova bărcii spărgea valurile şi Fuzzy s-a făcut covrig ca să se ferească de stropii îngheţaţi. Drumul era greu de definit: nu existau repere, numai un orizont strâmt şi fluviul care se încolăcea sub un cer cenuşiu şi rece. După câteva ore incomode şi tensionate, s-a văzut în sfârşit satul. Mi-am concentrat privirea să zăresc cabana aurie a lui Don, iar când mi-a apărut în faţa ochilor am îndreptat botul bărcii spre ea.

În timp ce mă apropiam de malul noroios l-am văzut pe Don coborând încet spre plajă. A ridicat o mână în semn de salut.

— Ia uite, încă mai trăieşti?

— Da cum!

Am coborât din barcă şi am tras-o pe plajă.

— Aşadar, ai tăiat poteca?

În loc să-i răspund, i-am arătat palmele bătătorite.

El a chicotit.

— N-ai auzit de mănuşi?

M-am căutat în buzunar şi am scos mănuşile făcute ferfeniţă.

El a râs din nou.

— Astea-s mănuşi făcute pentru Anglia, poate, dar…

— Am întrerupt.

— Vrei să spui Marea Britanie, Don?

— Ah, scuză-mă – *Marea Britanie*, a zis el, maimuţărind un accent britanic afectat.

M-am simţit bine să fiu luat din nou peste picior şi mi-am dat seama cât de mult îmi lipsiseră oamenii.

Don s-a întors cu spatele şi s-a îndepărtat, spunându-mi peste umăr:

— Vino la cină şi stăm de vorbă.

La jumătatea urcuşului s-a oprit şi mi-a strigat:

— Data viitoare când te tai, pune pe rană sevă de brad. Seva se face ca o a doua piele, nu lasă apa să intre şi dezinfectează. Mama-natură-i dată naibii de deşteaptă!

După aceea s-a întors şi a pornit spre vârful dealului.

Am petrecut următoarele câteva zile cumpărând şi împrumutând echipament şi provizii: lemn, unelte, frânghii, lanţuri, scripeţi, sârmă, placaj pentru acoperiş şi nenumărate alte articole mici şi mari. Exista o limită a lucrurilor pe care puteam să le iau cu mine şi am avut de făcut câteva alegeri foarte grele: o cutie de cuie, de

exemplu, a trecut înaintea unei rezerve suplimentare de fainã. Don mi-a împrumutat încã douã motoferãstraie, pe lângã cel pe care deja mi-l dãduse. Mi-a mai dat şi câteva ţapine, care sunt nişte unelte vechi, tradiţionale şi robuste, cu care poţi muta buştenii dintr-o parte într-alta. Cât fusesem în tabãra de lângã lac sosise pentru mine un pachet de la Lehman’s, o companie americanã de vânzãri prin poştã. Pachetul conţinea un topor cu douã tãişuri, încã un topor mare de la Hudson Bay şi o pereche de încãlţãri de zãpadã canadiene, foarte solide. I-am arãtat încãlţãrile lui Don.

— Crezi cã voi avea nevoie de aşa ceva?

S-a oprit din lucru şi s-a uitat la mine cu o expresie impenetrabilã.

— Nu… Nu ninge în Interior…

Între momentele în care adunam cele necesare, am petrecut ceva timp cu familia lui Don, care pãrea entuziasmatã sã mai afle câte ceva despre strãinul din mijlocul ei. Au pãrut sã înceapã sã mã placã, deşi încã mã considerau cam ciudat. M-au acceptat în întrunirile de familie şi m-au încurajat cu blândeţe în încercãrile mele, fiecare membru al familiei oferindu-mi sfaturi nepreţuite şi ajutor concret. Jenny, fiica lui Don, mi-a dat o salopetã groasã de pânzã care, m-a asigurat ea, avea sã reziste la orice. Mişcat de gestul ei şi ştiind cã orice ofertã de a o plãti avea sã-mi fie refuzatã, am cãutat sã-i dau ceva în schimb. Cu inima grea, am scos o bucatã imensã de ciocolatã Toblerone pe care mi-o trimisese

Juliet. Ochii lui Jenny s-au aprins cu un fel de patimă intensă şi mi-am dat seama că îi descoperisem slăbiciunea. În tip ce împachetam salopeta la mine în bagaj, am observat o panglicuţă verde legată de fermoar şi am întrebat-o ce reprezenta. Mi-a spus că o are de la Stick Dance din Nulato şi că era menită să îmi aducă noroc. Fără să ştie, îmi descoperise şi ea slăbiciunea: faptul că sunt profund superstiţios.

Jenny lucrează că biolog pentru Alaska Fish and Wildlife Service, este o femeie înaltă şi voinică şi are o minte pătrunzătoare. A moştenit simţul tăios al umorului de la tatăl ei. Ea şi Claudette, cealaltă fiică lui Don, au devenit ca nişte surori pentru mine şi, în ciuda tachinăriilor deseori tăioase, prietenia lor mi-a ridicat moralul. Sprijinul lui Don şi acceptarea treptată a familiei sale au reuşit cumva să tocească tăişul tristeţii care mă sfredelea de fiecare dată când mă gândeam la propria mea familie.

Când a venit vremea să plec din Galena, Chris, soţul lui Jenny, s-a oferit să mă ducă el în josul fluviului. Jos pe plajă m-a ajutat să îmi încarc echipamentul în barca lui. Era o zi rece, arctică, şi în timp ce ne îndepărtam de căldura şi prietenia familiei lui Don, toate grijile mele au început să se întoarcă. Am rămas tăcut, scărpinându-l pe Fuzzy între urechi şi uitându-mă peste fluviu. Nivelul apei scăzuse de când urcasem eu spre sat, ca şi cum natura s-ar fi ghemuit în aşteptarea gerului, iar Chris trebuia să cârmească ambarcaţiunea cu

foarte multă grijă. Am trecut pe lângă bancuri cenuşii de noroi pistruiate cu aur acolo unde ajunseseră frunze căzute de salcie şi de arin de la marginea pădurii, lipindu-se pe urmă ca nişte timbre pe o scrisoare.

Când am trecut pe lângă Pilot Mountain am văzut un urs negru mare uitându-se la noi, ascuns printre brazi.

— Sper din tot sufletul că nu ţi-au sfâşiat urşii cortul! a strigat Chris.

— Da, şi eu sper, am strigat, iar pe urmă am revenit la tăcerea mea mohorâtă.

În cele din urmă am ajuns la plaja mea familiară şi am tras barca pe mal.

Mi-am stivuit bagajele într-un morman mare la capătul înierbat al malului.

— Ar cam trebui să plec, a spus Chris. Vremea arată rău. Noroc!

— Mulţumesc.

Am încercat să-mi fac vocea să sune calm.

— Sper să nu am nevoie.

Am împins barca în apă, iar Chris a întors-o spre amonte şi a pornit motorul, îndepărtându-se. S-a uitat o dată înapoi, mi-a făcut cu mâna, pe urmă dus a fost.

Am rămas nemişcat, ascultând cum se îndepărtează zgomotul motorului până când nu s-a mai auzit decât foşnetul vântului printre copaci, care îşi scuturau frunzele odată cu fiecare rafală. Sentimentul de singurătate în locul acela vântos era mai intens decât orice simţisem până atunci.

Acum nu mai avem niciun mijloc de a urca pe fluviu şi să mă întorc pe jos era imposibil.

Cu fiecare zi, iarna era mai aproape, aducând temperaturi mai scăzute decât îmi puteam imagina. Într-o iarnă normală, în Interior temperaturile se situează între – 30 şi – 45°C, dar mă puteam aştepta să fie mult mai frig. O serie de ţipete insistente m-au făcut să mă uit în sus. Sute de berze se îndreptau spre sud, umplând cerul cu gălăgia lor. Tot ce putea mişca se muta de acolo, numai eu mă mutam *acolo*.

Forţându-mă să mă pun în mişcare, m-am căţărat pe mal şi am început să îmi adun lucrurile. Am scos din bagaj un pistol Magnum.357 şi l-am înfipt în curea, ca un adaos la mijloacele mele de apărare împotriva urşilor. Am început să vorbesc singur, făcându-mi curaj, într-un fel foarte britanic, iar tactica a funcţionat. Moralul meu la pământ a început să reacţioneze, mai întâi din politeţe, ca un navetist care se amuză la glumele unui beţiv în ultimul autobuz spre casă, pe urmă tot mai vioi, pe măsură ce îmi căram povara acasă, pe noua mea potecă.

— Haide, Grieve! mai vioi! Pasul sus – aşa, băiete!

Vocii mele îi răspundea ecoul pădurilor, iar dacă m-ar fi auzit cineva, cu siguranţă ar fi dat fuga să se ascundă, atât păream de nebun.

Toată după-amiaza am trudit în sus şi în jos pe potecă, încărcând, stivuind şi trăgând. Mă aşteptasem să îmi găsesc tabăra devastată, dar,

spre uşurarea mea, părea neatinsă. În cele din urmă am terminat şi căratul, şi sortatul lucrurilor. Afară se făcuse întuneric mai devreme decât mă aşteptam şi un vânt afurisit aducea stropi de ploaie care în mod cert urmau să se transforme mai târziu în adevărate rafale. Mulţumit că lăsasem o provizie bună de lemne, am aprins un foc vesel şi m-am încălzit aşezându-mă lângă el, în tip ce cotrobăiam printr-o cutie cu cărţi pe care mi-o trimiseseră familia şi prietenii. Am scos o cărţulie subţire şi am zâmbit: *Inima întunericului* dejoseph Conrad.

4

Nopţile au devenit tot mai reci şi când m-am uitat de lângă lacul meu la coasta muntelui nu am mai văzut desul umbrar verde. În fiecare zi zburau spre sud mii de păsări. Noaptea cortul se zbătea în bătaia vântului rece şi uneori nu puteam dormi din cauza zgomotelor înfricoşătoare care răzbăteau din pădure până în tabăra mea. La apus, ţipetele lungi, persistente, ale cufundărilor polari pluteau şi rămâneau parcă atârnate de copaci, la fel ca fumul.

Cufundării mă fascinau. Sunt cele mai vechi, cele mai primitive păsări de apă din lume, cu labele palmate pentru propulsia în apă şi poziţionate prea în spate pentru a putea merge. Se spune că au şaptesprezece feluri de a ţipa, fiecare cu un înţeles diferit.

Mulţi indigeni nutresc credinţa că ţipetele cufundărilor aduc mesaje din lumea de dincolo şi

pot afirma că am înţeles de ce. În timp ce se înălţau spre cerul rece, ţipetele lor căpătau ecou, sunând ca şi cum m-ar fi întrebat *Cine eşti*? *Cine eşti*? făcându-mă să mă simt încă şi mai singur.

Am muncit în fiecare zi din greu să curăţ locul destinat construcţiei cabanei, dar era dificil să desfăşor un efort fizic intens locuind între timp în cort. La sfârşitul zilei, fără să am vreme să îmi trag sufletul, trebuia să tai lemne de foc şi să aduc apă. Începusem de-acum să fierb apa, pe care o tratam cu iod. Obţineam astfel o cantitate mai mare decât prin purificare, dar tot nu îmi ajungea şi mă simţeam mereu la limita deshidratării.

Încetul cu încetul, spaţiul destinat cabanei a început să devină curat, iar pe măsură ce pădurea întunecată făcea loc luminii şi aerului, dispoziţia mea a început să fie mai bună. Aşteptam cu nerăbdare şi o vizită din partea lui Don.

A sosit într-o după-amiază rece şi uscată, debarcat pe mal de Charlie.

— Hai salut! a spus el, descinzând în tabăra mea.

A început să inspecteze totul, uitându-se la echipamentul meu cu o expresie insondabilă. A apucat un lemn de foc:

— Trebuie să tai mesteacănul verde puţin mai subţire – soba ta este încă prea rece ca să ardă bucăţi mari. Când va veni iarna, soba va arde tot timpul şi atunci vei putea folosi butuci verzi mai voluminoşi.

Pe urmă a arătat spre bidonul de apă de cinci

galoane.

— De ce este gol? m-a întrebat.

— Se pare că nu reuşesc să obţin destulă apă de băut.

— Serios? a clătinat Don din cap. Leagă prelata de nişte copaci şi înclin-o astfel încât atunci când plouă, apa să se scurgă în bidoane.

Era o soluţie atât de la îndemână, încât îmi venea să-mi dau palme pentru că nu-mi trecuse prin cap.

— OK, aşa am să fac. Dar nu va fi plină de frunze şi alte resturi?

— Leagă un tricou curat la gura bidonului – va filtra el resturile. Şi nu-i nevoie s-o cureţi, pentru că-i apă venită direct din rai. Unde-i buturuga de tăiat lemne?

— Am arătat-o şi s-a dus spre ea, luând toporul şi înfigându-l într-un buştean mare şi noduros de brad. A ridicat buşteanul pe buturugă şi mi-a dat mie toporul.

— Sparge-l, mi-a spus.

Neînlargul meu că sunt privit, am apucat toporul şi l-am ridicat sus deasupra capului, izbind apoi tare cu el în buştean. Lama a lovit cu putere şi s-a oprit într-un nod. Am încercat din toate puterile să trag pe urmă lama afară, gâfâind, conştient tot timpul cât de caraghios arătam. Când am reuşit în cele din urmă să scot toporul, Don mi l-a luat din mână.

— Hai să te învăţ cum să tai lemne ca lumea, căci nu vei avea alt combustibil. Trebuie să lucrezi

încet, ca să nu-ţi risipeşti forţele şi să nu transpiri.

— Cum să muncesc fără să transpir?

— Noi ne îmbrăcăm în straturi, aici. Când ai de muncit din greu, mai dai jos câte unul înainte să te încingi, iar când termini, te îmbraci la loc.

— Chiar şi la minus patruzeci şi cinci de grade?

— Mai ales la minus patruzeci şi cinci de grade. Dacă este atât de frig, îţi îngheaţă transpiraţia sub haine şi când te opreşti din lucru începi să îngheţi şi *tu*. Trebuie să eviţi transpiraţia din toate puterile.

A ridicat toporul şi l-a lăsat să cadă uşor, înclinându-l astfel încât lama să intre la un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Toporul a făcut să sară o bucată de lemn. A rotit buşteanul şi a lovit la fel, repetând operaţiunile până când pe jos a rămas o grămadă de lemne numai bune de stivuit. Pe urmă a ales un alt buştean mare şi noduros şi a înfipt lama toporului în el. Mi-am dres vocea. Don a zâmbit ironic. Pe urmă a ridicat toporul cu buşteanul înfipt în el, răsucind uşor mânerul şi lăsându-l să cadă pe buturugă cu muchia. Buşteanul a făcut *eline* şi s-a spart cuminte în două.

— Vezi? Aşa nu mai transpiri, a spus Don. Foloseşte perioada asta ca să te antrenezi, lucrând aşa cum va trebui să o faci când va veni gerul.

Am încins soba şi am pus ceainicul pe foc, iar Don şi-a reluat lecţiile în cort.

— Hai să-ţi arăt un truc, a spus. Acum poţi sta

bine în picioare în mijlocul cortului, sub grindă, dar – a întins braţele – pierzi spaţiu spre margini. Vino cu mine.

— Am urmărit ascultător, în timp ce lua Sandvik-ul din copacul cu unelte, apoi am mers după el pe potecă până când am ajuns la un pâlc de sălcii. A tăiat cu îndemânare nişte crengi groase, dar flexibile, lungi fiecare cam de doi metri şi jumătate. Ne-am întors în cort şi el a împins crengile între grindă şi pânză, lăsându-le să se îndoaie natural şi să împingă marginile cortului în sus. În locul unui cort ascuţit, incomod, aveam acum deasupra mea un spaţiu boltit.

Don nu putea rămâne mult pentru că se apropia vremea sloiurilor, dar în câteva ore a reuşit să mă înveţe multe lecţii de supravieţuire. Se pricepea şi la gătit. A luat o oală şi s-a apucat să pregătească repede clasica „fasole cu costiţă”, un fel arhetipal de mâncare al trăitorilor în sălbăticie – costiţa se păstrează uşor sărată sau în conservă, iar fasolea reprezintă o straşnică sursă de energie. Costiţa devine şi mai importantă iarna, când o dietă bogată în grăsimi este absolut indispensabilă.

Când mâncarea a fost gata, ne-am aşezat alături pe buşteni. Don a scos din bagaj o sticlă de sos care nu arăta în niciun fel special şi a turnat generos peste raţia lui.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Oh, doar o chestie picantă – vrei să guşti?

— Sigur.

Am pus degetul pe gura sticlei şi am aplecat-o, obţinând un cerc roşu de sos. L-am mirosit – nu mirosea a nimic – şi pe urmă l-am băgat în gură. Reacţia a fost instantanee: am simţit pe limbă o explozie de înţepături, urmată de o arsură afurisită pe interiorul obrajilor. Am făcut greşeala să înghit, ceea ce mi-a trimis saliva toxică în jos pe gât, arzând totul în cale. Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi am început să tuşesc spasmodic. În cele din urmă m-am ridicat în picioare, cu gura şi gâtul amorţite, cu vocea răguşită.

— Chestia asta este îngrozitoare, Don, oribilă! Cum poţi să mănânci aşa ceva? E nebunie curată!

Don nu a reuşit să îşi ascundă bucuria sadică.

— Ai dreptate, a strigat. Chiar *este* nebunie – uite-aici! Mi-a întins sticla.

Am citit: SOSUL NEBUNESC AL LUI DAVE: CEL MAI IUTE SOS DIN LUME!

M-am uitat la substanţa diavolească, uimit că tortura pură putea să existe ascunsă într-o sticlă.

— Dar de ce îl mănânci, Don? Cum poţi să mai simţi vreun alt gust?

El a râs şi s-a întors la fasole. În seara aceea nu am mai reuşit să mănânc mare lucru. Mai târziu i-am oferit lui Don din preţioasa mea rezervă de whisky Highland Park, dar a ridicat mâna:

— Ei, mi-a plăcut mult whisky-ul, a spus, dar zilele alea s-au dus. Am să iau doar o înghiţitură, din politeţe.

Am luat o cană şi mă pregăteam să torn cu

grijă în ea, dar înainte să reuşesc, o mână bătătorită şi bătrână mi-a smuls sticla şi Don a băut direct din ea.

— Mda, aveţi marfa de calitate acolo, în Scoţia, a spus.

Noaptea târziu a început să plouă şi l-am auzit pe Don murmurând în colţul lui de cort:

— Uite-ţi apa, prostuţule.

Am zâmbit de unul singur, gândindu-mă cât de ciudat era faptul că speranţele mele pentru viitor ajunseseră să fie cumva legate de acest bătrân de şaizeci şi opt de ani dintr-un cătun îndepărtat al lumii, care hotărâse împotriva oricărei raţiuni să mă ajute.

A doua zi dimineaţă m-am îndreptat direct spre vasele de sub prelată, pe care le-am găsit pline până-n buză de apă limpede şi curată. Am turnat puţină într-o cană şi am băut, dar în locul gustului înviorător pe care îl aşteptam, apa era ternă şi nu-mi astâmpăra setea. Don a venit cu o oală mare şi a zis:

— Trebuie să băgăm nişte aer în ea.

A luat unul dintre vasele cu apă şi a turnat de sus în oală, pe urmă înapoi. A repetat procedeul de mai multe ori.

— Încearcă acum, mi-a spus la sfârşit.

Mi-am turnat o cană plină. Apa era la fel de gustoasă ca aceea dintr-un izvor de munte.

După câteva zile vremea a devenit mult mai rece, temperatura scăzând deja noaptea până la minus treizeci, minus treizeci şi cinci de grade.

Terminasem de curăţat locul viitoarei cabane şi eram nerăbdător să fi pun fundaţia înainte de plecarea lui Don. Doborâsem câţiva brazi din apropiere ca să facem trei buşteni lungi de şapte metri şi jumătate; groşi în jur de şaizeci de centimetri. Ei urmau să fie „traversele” care să alcătuiască fundaţia. Am lucrat cu bunăvoie împreună, rostogolind buştenii cu ţapinele pe bucăţi lungi de plop care funcţionau ca nişte şine, permiţându-ne să punem traversele pe poziţie.

Odată plasaţi buştenii cei lungi la locul lor, Don s-a uitat la mine şi a zâmbit.

— Va trebui să găseşti de acum o cale să îţi transporţi buştenii pentru cabană fără ajutor. Vor fi grei, dar dacă le foloseşti cum trebuie centrul de greutate, vei reuşi să-i muţi cu un deget.

M-am sprijinit în ţapină şi m-am uitat la el.

— Şi cum se face asta?

El s-a uitat în jur, pe urmă mi-a arătat un loc în suprafaţa curăţată.

— Va trebui să stivuieşti buştenii acolo. Ai să-i muţi până la locul unde construieşti cabana cu ţapina. Şi pe urmă va trebui să fi ridici şi să fi plasezi acolo unde vor trebui să fie fasonaţi şi fixaţi.

Deja mă panica gândul că trebuie să dobor copacii, să fi curăţ cum trebuie, să tai buşteni de dimensiunile cerute şi să fi aduc în tabără. Iar acum mă îngrijoram că trebuia să manevrez de unul singur copacii aceia uriaşi, fără niciun ajutor.

— Va fi o treabă periculoasă, nu-i aşa? Aş

putea să mor făcând-o.

— Ştii deja, nu trebuie să-ţi mai spun asta.

Don se uita la mine cât se poate de serios.

— Acum foloseşte-ţi mintea şi scoate ţi gândul ăsta din cap, pentru că nu ai altă şansă decât să-ţi construieşti casa.

S-a uitat în sus la doi brazi maiestuoşi, aşezaţi fiecare în câte un colţ al locului de cabană. Te pricepi cât de cât să te caţeri în copaci?

— Ăăă… da.

— Bine, pentru că ai să te caţeri în copacii ăia şi ai să fixezi o coardă între ei la înălţimea pe care o va avea cabana. Pe urmă vom ataşa în mijlocul corzii un scripete şi vom fixa peste el chinga pentru buşteni. Când va veni vremea să fi ridici, prinzi chinga chiar de mijlocul lor şi tragi. Dacă îi prinzi chiar peste centrul de greutate, vor urca uşor şi sigur.

— Excelentă idee, am exclamat eu, uluit de fiecare dată de ingeniozitatea lui.

M-am căţărat într-unul dintre brazi şi am legat bine frânghia de el cam la patru metri înălţime. Pe urmă m-am urcat în bradul din partea cealaltă, cu capătul liber al frânghiei pe umăr. Când am ajuns la înălţimea necesară, mi-am încolăcit picioarele în jurul trunchiului şi am rămas să mă odihnesc ca un urs koala. Don lucra ca să întindă bine frânghia şi să o ancoreze, iar eu am legat şi capătul rămas, iar după puţină muncă am avut o coardă întinsă sus peste locul de cabană. Spre seară instalasem deja şi scripetele, şi chinga – prinsă bine de lanţul

unui troliu portabil. Totul aştepta să fie folosit.

În seara aceea, Don mi-a povestit câte ceva despre viaţa lui, despre copilăria petrecută în munţii Sierra Nevada şi despre tinereţea sălbatică din California, unde a devenit membru al unui grup care îşi căuta libertatea gonind pe motociclete. Don a alergat cu ei încoace şi încolo vreme de ani de zile, în timp ce îşi câştiga existenţa ca şofer pe utilaje grele. După o vreme, băutul din greu şi bătăile s-au transformat în droguri şi grupul a devenit bine cunoscuta bandă Hells Angels. Don şi-a pierdut interesul şi s-a mutat în nord, căutând un mod de a trăi liber în mijlocul naturii. A pescuit o vreme în sud-estul Alaskăi, apoi s-a mutat în Interior, unde a lucrat vara în construcţii şi iarna ca vânător.

În satul Ruby, Don a cunoscut-o pe Carol şi s-a însurat cu ea, pe urmă au avut copii şi s-au mutat mai în jos pe Yukon, la Galena. Deştept şi puternic, Don şi-a câştigat curând reputaţia unui om căruia ar fi bine să nu-i stai în cale, iar în viaţa lui a avut parte de lupte de toate felurile, de la bătăi cu pumnii până la înfruntări cu pistoalele. Dar eu ştiam că era un om bun şi că de mânia lui nu avuseseră parte decât cei care cu siguranţă o meritaseră.

În timp ce stăteam de vorbă în cercul de lumină din cort, am auzit lacul „cântând” – o serie de clinchete răsunătoare şi ritmate provenind de la stratul de gheaţă care se îngroşa. Am stat şi am ascultat aceste sunete, apoi am ieşit din cort.

Cerul era senin şi spuzit cu stele. M-am uitat spre lac şi am auzit pleoscăitul ocazional al castorilor care trăgeau lemn proaspăt spre stiva lor, printr-un canal îngust de apă. Neobositele rozătoare munceau iară încetare, înotând mereu de acasă până pe ţărm, unde urcau panta ca să roadă diverse trunchiuri de foioase. După ce cădeau, copacii erau retezaţi în bucăţi mai mici şi traşi în apă. Când apa îngheţa şi îi făcea prizonieri pe castori, se bazau pe copacii deja adunaţi ca pe o provizie de iarnă, la care apelau oricând aveau nevoie de hrană.

— S-ar părea că aş avea ce învăţa de la castori, când vine vorba despre lucrul cu buştenii, am spus.

Don a râs.

— Să ştii că am găsit uneori castori morţi pentru că au fost prinşi în cădere sub copacii roşi de ei care nu au căzut cum se aşteptau. Natura nu-i perfectă.

A ridicat din umeri.

— Greşelile fac parte din mecanismul care face lumea să se învârtă. Un animal face o greşeală şi uite-aşa alt animal îşi găseşte uşor hrana.

Am rămas o vreme tăcuţi, apoi l-am întrebat pe Don despre oamenii care trăiesc în Interior în sălbăticie. Mi-a spus că foarte puţini oameni aleg să rămână singuri în pădure peste iarnă. În trecut aşa procedau de obicei vânătorii sau prospectorii, dar astăzi erau mai ales cei care se hotărau să

renunţe la viaţă. Don mi-a povestit despre un bărbat care fusese ucis.

— L-am găsit pe jos în adăpostul lui, înjunghiat şi plin de tăieturi. Era încă viu, dar pierdea o grămadă de sânge. N-am putut să facem nimic.

— Cine l-a omorât? am întrebat.

Simţeam o împunsătură de frică, imaginându-mi scena.

— Un sălbatic cu mintea rătăcită. L-am prins şi l-am ameninţat cu puşca până când a lăsat cuţitul jos. A venit şi l-a luat familia.

— Ai văzut mulţi oameni morţi?

— Da. Pe aici, când moare cineva nu vine să-l ia ambulanţa sau maşina poliţiei. Trebuie să se ocupe familia.

— Ai fost nevoit să faci aşa ceva, Don?

— Da.

A tras adânc aer în piept, apoi l-a lăsat să iasă.

— Acum trei ani a murit băiatul meu.

A continuat, spunându-mi toată povestea.

— Îmi pare rău, am murmurat la sfârşitul tristei sale relatări, simţind povara tragediei lui Don şi a lui Carol.

Mi-am dat seama o dată în plus cât de mare era favoarea pe care mi-o făceau.

Ceea ce începuse ca o evadare aventuroasă din siguranţa Marii Britanii mi se părea acum o prosteală foarte periculoasă.

— Don, sper că îţi dai seama cât îţi sunt de recunoscător pentru ajutor. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu aş fi dat peste voi toţi.

— Să ştii că-mi place şi mie o provocare şi, în plus, eşti un bărbat cu familie. Dacă erai singur, m-ar fi durut în cot.

Urletul singuratic al unui lup s-a auzit în depărtare şi eu m-am uitat spre Pilot Mountain, de unde părea să vină zgomotul.

— Există o haită mare de lupi care îşi are cuibul pe muntele acela, a spus Don. Dacă îi auzi, înseamnă că vânează în zona asta şi că vor mai rămâne pe aici încă nişte săptămâni – pe urmă se vor îndrepta spre alt teritoriu şi mai târziu se vor întoarce, hăituind mereu elani în faţa lor.

Pe când ne pregăteam de culcare, Don mi-a spus că a doua zi trebuia să plece, pentru că pe fluviu începuse să se formeze gheaţă. Venea Charlie să îl ia. Don spera că, în scurta lui şedere, Charlie, un tâmplar priceput, ne va ajuta să terminăm podeaua cabanei.

Charlie a apărut arătând foarte nemulţumit şi atmosfera s-a prăbuşit în tabără la fel ca temperatura. Nivelul fluviului scăzuse, determinând în amonte formarea gheţii, aşa că Charlie fusese nevoit să lase barca acolo unde se îngusta canalul şi făcuse restul drumului pe jos. În timp ce Don şi cu mine strângeam uneltele şi alimentele, Charlie s-a pus pe treabă, întinzând duşumeaua cabanei cu o îndemânare uimitoare. Pe la prânz treaba era gata şi ne-am oprit să bem o cafea.

— Trebuie să plecăm, Don, a spus Charlie. S-a făcut gheaţă şi în albia principală.

— Rahat! a spus Don.

Pe urmă s-a uitat la mine.

— Mai bine pune-te pe treabă.

— Sigur, Don, ştiu.

M-am oprit şi am început să păşesc nervos dintr-o parte în alta.

— Necazul este că nu prea am idee despre ce trebuie să fac mai întâi. Adică…

A ridicat un deget şi mi-a făcut semn să tac.

— Taie copacii şi cară buştenii în tabără. Foloseşte troliul motoferăstrăului ca să-i tragi până aici, pe urmă exersează îmbinările pe nişte beţe de salcie şi construieşte o cabană în miniatură. Când îţi place ce-ţi iese, începe să faci acelaşi lucru cu buştenii şi ridică-ţi cabana.

Mi-a arătat un buştean uriaş dintr-o latură a taberei.

— Vom tăia noi acum buşteanul ăla în două şi vom pune câte o jumătate la fiecare capăt al podelei ca să ai de unde începe. Pe urmă tai îmbinările şi începi să ridici buştenii unul câte unul. Mă urmăreşti?

— Da, am spus nesigur, dar…

— Nu te îngrijora, când vei începe să lucrezi, ai să înţelegi. Potriveşti aici, potriveşti dincolo, până ridici câte şapte trunchiuri pentru fiecare perete, Haide, Charlie!

— Am urmărit pe amândoi pregătindu-se să taie buşteanul în două. Am cărat împreună jumătăţile grele sus pe podină şi le-am aşezat acolo unde a spus Don, una la partea de nord a

podelei, cealaltă la partea de sud.

Când am terminat, ei s-au grăbit să plece. Am coborât pe poteca tăiată de mine până am ajuns la canal, încă navigabil, dar cu gheaţă la mal.

— Vine, a mormăit Don uitându-se la cer. Sigur vine.

Am mers câţiva kilometri pe jos pe lângă canal până când am ajuns la barcă. Don şi Charlie au împins-o în apă, s-au urcat în ea şi au pornit motorul. M-am uitat în urma lor cum se îndepărtează până când au dispărut în penumbra cenuşie. Un vânt foarte rece venea dinspre nord-vest, răvăşindu-mi hainele.

Fuzzy a schelălăit şi s-a lipit de mine în timp ce ne întorceam încet prin pădure, cerându-mi să opresc vântul. Când m-am apropiat de lacul de iarbă am auzit nişte mici fluierături cunoscute. Să fi fost fazani? m-am gândit. Nu aveau cum. Am făcut un pas şi o pasăre de mărimea unei gâşte a zburat de la mai puţin de un metru şi jumătate de mine. Am mai făcut un pas şi de data aceasta s-a ridicat un stol întreg, fâlfâind din aripi – şapte păsări mari. Nu puteau fi decât ceea ce numea Don „pui”, o veste bună pentru mine, pentru că restul păsărilor comestibile păreau să fi părăsit pădurea de multă vreme. Cel puţin aveam şansa să pot obţine carne proaspătă peste iarnă.

Când am ajuns în tabără era deja întuneric şi am fost recunoscător să mă aflu din nou la adăpostul cortului meu. Ca de fiecare dată la sfârşitul zilei, gândurile mi-au zburat acasă. Mi-am

verificat e-mailurile şi am văzut câteva de la Juliet. Îmi scria regulat, iar eu descărcăm toate mesajele atunci când mă logam să îmi trimit articolele. De data aceasta, trei mesaje de la ea purtau titlul IMPORTANT! FOARTE IMPORTANT! şi AL NAIBII DE IMPORTANT! Cu un ghimpe de îngrijorare în suflet, l-am deschis pe cel mai recent şi am citit:

Guy, eşti OK? Nu mai am veşti de la tine de o grămadă vreme şi imaginaţia mea a început să o ia razna. Te rog telefonează-mi IMEDIAT!

— Drace! am zis cu voce tare.

Fusesem atât de absorbit de problemele mele, încât uitasem ceea ce conta cu adevărat şi m-am simţit vinovat pentru grijile pe care i le provocasem lui Juliet. Am deconectat computerul de la telefon şi am sunat-o imediat.

— Alo?

— Julsie, eu sunt. Tocmai ţi-am citit mesajul – iartă-mă, a fost Don aici şi am avut o mulţime de treabă.

— Guy! Vocea îi suna puternic şi limpede. Am fost cu toţii foarte îngrijoraţi.

— Îmi dau seama, îmi pare rău. Sunt întreg.

— Cum merge treaba cu cabana?

— Păi… am încercat să îmi găsesc cuvintele.

Voiam să fi pot da veşti bune, dar nu puteam.

— Merge greu. Am o podea şi deocamdată doar atât. Don şi Charlie m-au ajutat, dar au trebuit să plece pentru că vine îngheţul. Aşa că trebuie să mă descurc de unul singur şi nu ştiu dacă voi fi în stare să termin cabana la timp. Este

cu mult mai greu decât mi-am imaginat, Jules, şi infinit mai periculos. Până şi să dobor copacii poate fi mortal.

Mi-am regretat imediat cuvintele.

— Of, Doamne, Guy! De ce faci asta?

— Acum nu mai sunt sigur.

A urmat un moment de linişte, pe urmă Juliet a vorbit cu tonul limpede şi practic pe care i-l cunoşteam atât de bine.

— Eşti acolo deja, nu are rost să pierdem vremea cu regrete. Ne trebuie un plan. Ce ai de gând să faci, dacă nu reuşeşti să-ţi construieşti cabana?

— Don spune că se poate, la nevoie, să treci peste iarnă în genul de cort pe care îl am eu. Trebuie să mai pun o prelată suplimentară şi să adun zăpadă la margini.

Am simţit o notă tăioasă în vocea lui Juliet:

— Guy, ridică naibii cabana! Să-ţi petreci iarna în cort… nu sună deloc verosimil.

— Mă voi strădui, Jules, voi face tot ce îmi stă în puteri.

— Te-ai priceput întotdeauna să faci lucruri pe-acasă, atâta vreme cât aveai instrucţiile…

O spusese pe un ton serios, dar pe urmă ne-a pufnit râsul pe amândoi amintindu-ne cât mă munceam cu tot ceea ce trebuia asamblat acasă. Râsul a pus capăt convorbirii într-o notă optimistă, dar exista o urmă de deznădejde în vocile amândurora, atunci când ne-am luat rămas-bun.

A doua zi de dimineaţă am coborât pe potecă

până la primul rând de brazi, trăgând după mine sania încărcată cu două motoferăstraie, cu combustibil şi cu toporul meu cu două tăişuri. Sarcina mea era să tai cincizeci şi doi de copaci, să fi curăţ şi să transport buştenii până la locul de casă. M-am apropiat de primul copac potrivit şi l-am măsurat aşa cum mă învăţase Don. Aveam nevoie de unul cu un trunchi de cel puţin cinci metri şi jumătate; trebuia să aibă diametrul între douăzeci şi patru şi douăzeci şi şase de centimetri şi să fie cât se poate de drept. După ce mă asiguram că se potriveşte acestor cerinţe, trebuia să mă gândesc în ce direcţie va cădea, dacă îl tai. M-am lămurit cu toate, apoi m-am apropiat şi am curăţat cu toporul toate ramurile uscate de pe trunchi.

După aceea m-am aşezat la nouăzeci de grade faţă de direcţia în care ar fi urmat să se prăbuşească copacul. M-am uitat în sus după orice creangă uscată care ar fi putut să-mi cadă în cap, apoi m-am uitat în spate după orice copac căzut sau arbust des care ar fi putut să îmi servească drept adăpost dacă bradul cel mare nu cădea unde trebuie. După ce m-am lămurit şi m-am declarat satisfăcut, am început să tai.

Primele două lovituri cu toporul le-am dat în direcţia opusă celei în care voiam să cadă copacul, cam la un metru de la rădăcină. Am făcut mai întâi o tăietură oblică, apoi pe a doua, invers, adânci amândouă cam de cincisprezece centimetri – crestături menite să îndepărteze de tot scoarţa de

pe trunchi. M-am dat un pas înapoi şi am verificat dacă totul este în regulă, apoi m-am mutat pe partea cealaltă. Am început să tai cu motoferăstrăul drept pe faţa opusă a trunchiului, un pic mai sus faţă de crestătura în coajă. Ideea era că arborele trebuia să se încline în partea opusă acestei tăieturi şi să se deschidă. După ce am ajuns la o adâncime de vreo zece centimetri, am auzit trunchiul scârţâind şi am văzut tăietura deschizându-se puţin. Am scos drujba şi am înlocuit-o cu toporul meu de cercetaş, ca nu cumva copacul să se încline îndărăt. Crăpătura a continuat să se deschidă şi în cele din urmă bradul s-a prăbuşit cu zgomot în direcţia potrivită.

Folosind toporul, am curăţat trunchiul de ramuri, pe urmă am agăţat ruleta de capătul tăiat şi am măsurat cinci metri şi jumătate. Am însemnat locul şi am tăiat acolo cu motoferăstrăul. Uite că aveam un buştean potrivit chiar la picioare. M-am uitat la ceas: durase mult prea mult.

— Unul jos, cincizeci şi unu urmează, am mormăit.

În primele zile am reuşit să tai şi să curăţ numai câţiva buşteni pe zi, dar pe măsură ce am devenit mai încrezător am început să lucrez mai repede, aşa că am ajuns curând să pregătesc între zece şi paisprezece buşteni în fiecare zi. Era o treabă periculoasă şi cerea deplină concentrare, dar cu toate acestea nu puteam uita nicio clipă că lucram contra cronometru. Mă întorceam în cort

obosit şi murdar. Tăieturile, vânătăile şi aşchiile deveniseră atât de numeroase, încât am încetat să le mai ţin socoteala şi foloseam deja trucul lui Don: acopeream toate rănile cu sevă de brad.

Timp de nouă zile am lucrat fără încetare. Vremea s-a încălzit şi pentru asta am fost recunoscător, cu atât mai mult cu cât zilele liniştite mă făceau să simt că treaba merge mai uşor. Până şi cea mai mică adiere conta, atunci când cădeau copacii. Uneori, după ce dădeam ultima lovitură, trunchiul uriaş rămânea balansându-se ca între două lumi. Când se întâmpla aşa ceva mă retrăgeam, mă uitam la vârful copacului şi mă rugam în gând. Când trecea rafala, mă grăbeam să adâncesc tăietura cu toporul, ca să se prăbuşească în direcţia potrivită, înainte de următorul zefir. De două sau trei ori am tăiat greşit şi nici n-am fost destul de rapid ca să scot lama drujbei înainte ca trunchiul să se aplece înapoi şi să o prindă captivă cu toată greutatea lui. Singura soluţie care îmi rămânea în asemenea situaţii era să desprind motorul de lamă şi să reîncep tot procesul la jumătate de metru deasupra primei tăieturi. Asta însemna să lucrez într-un mod categoric nesigur. Mă simţeam ca şi cum ar fi trebuit să detonez o bombă şi atunci când copacul se prăbuşea în cele din urmă în direcţia potrivită, mă simţeam profund uşurat.

Am învăţat în acelaşi timp să mă încred în instincte. Odată am doborât un copac înalt de douăzeci şi unu de metri, din care urma să scot

doi buşteni, peste un alt copac, unde a rămas prizonier. Am tăiat o pană în copacul de sprijin. Nu s-a întâmplat nimic, aşa că m-am apucat încrezător să dau ultima lovitură. Dar ceva m-a oprit. M-am uitat în sus şi am văzut că uriaşul arbore nu numai că se sprijinea pe cel mai mic de sub el, dar şi că dădea să cadă spre mine. M-am mişcat încet, am scos lama motoferăstrăului din tăietură şi m-am tras graţios într-o parte. Instinctul mi-a spus să-l las în pace în ziua aceea şi am plecat obosit spre tabără. Am făcut un foc afară, am încălzit o oală de apă şi m-am spălat cum se cuvine. În timp ce mă uscam lângă foc, s-au auzit o serie de zgomote puternice dinspre nord-est şi am auzit clar cum se prăbuşeşte uriaşul arbore, împreună cu cel mai mic care îl sprijinea.

La mijlocul lui septembrie doborâsem cincizeci şi trei de copaci – irosind numai unul. Mi s-a părut că reuşisem o mică minune şi l-am sunat pe Don, încercând să vorbesc pe un ton obişnuit.

— Te-ai descurcat bine, mi-a spus el. Îţi aduci aminte cuţitul ăla pe care l-am făcut special pentru tine?

Don făcuse cuţitul, o lamă grea şi curbată, dintr-un arc de suspensie al unei maşini vechi, prinsă bine la capete în două mânere.

— Da.

— Bun, acum trebuie să te apuci să cureţi buştenii de coajă cu el.

— OK…

Don îmi povestise despre cum se curăţă buştenii atunci când îmi dăduse cuţitul cu pricina, aşa că parcă mă pricepeam.

— Ai grijă, nu uita de urşi, fii atent şi lucrează încet.

— Mulţumesc, aşa voi face.

M-am aşezat, preferând din tot sufletul să fi putut face construcţia cu buştenii aşa cum erau, dar în scoarţă se ascundeau o mulţime de vietăţi şi, dacă îi foloseai aşa, cabana s-ar fi umplut de insecte. Cojitul urma să înlăture scoarţa cu tot cu stratul ei interior, până când buştenii rămâneau lemn curat. Stratul interior este un strat albicios şi rezistent care se află sub coajă, bine lipit de trunchi. Este plin de zaharuri şi dacă rămâne pe un trunchi se înmoaie şi putrezeşte, devenind maro.

M-am hotărât să-mi iau o zi liberă şi să mă ocup de problemele din tabără. Trebuiau făcute câteva treburi de întreţinere absolut obligatorii, la fel şi nişte pregătiri pentru vremea rea. M-am apucat mai întâi să-mi consolidez cortul, fixând o a doua grindă zdravănă deasupra acoperişului şi trecând peste ea o prelată, pe care am fixat-o apoi bine jos, lăsând între ea şi pânza de cort un strat izolator de aer. Am ridicat pe urmă alături un cort mai mic în care am depozitat toate uneltele, împreună cu rolele de izolaţie pentru acoperişul cabanei. Trebuia de asemeni să mă gândesc cum să rezolv problema toaletei. Până acum, săpasem nişte mici latrine la fiecare câteva zile. Aveam

nevoie de un veceu adevărat. Am cercetat terenul în spatele locului în care urma să construiesc cabana şi am găsit o zonă plată unde creşteau sălcii. După ce am curăţat frunzele căzute şi resturile de lemn, am văzut că terenul era ferm şi nisipos şi m-am apucat de săpat. Peste o oră stăteam deja într-o groapă de dimensiuni decente. Acest lucru m-a îmboldit să sap în continuare, până când a trebuit să arunc pământul scos mult deasupra capului. M-am oprit. Fuzzy se apropiase de marginea gropii şi se uita la mine stupefiat. Am privit pereţii umezi care mă înconjurau. Oare săpasem o groapă atât de adâncă, încât nu mai puteam ieşi din ea?

— Of, Doamne, te rog, nu! am spus cu voce tare, întrebându-mă dacă nu cumva pereţii s-ar fi putut chiar prăbuşi peste mine.

Nici nu mă puteam gândi la un mod mai ruşinos de a muri. Mi-a venit în minte chiar şi un titlu: AVENTURIERUL DIN ALASKA ŞI-A SĂPAT SINGUR GROAPA. Prostia absolută a demersului meu îmi sărea acum în ochi – cum de ajunsesem în această situaţie?

Mi-am imaginat un urs mare apărând la marginea gropii, nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el. Această viziune m-a pus în mişcare. Mi-am scos cuţitul cel zdravăn din toc şi am săpat găuri de sprijin pentru picioare în pământul sfărâmicios de pe o latură a gropii. Am început să mă caţăr cu grijă, găurile din perete oferindu-mi exact atâta susţinere cât să pot bâjbâi

mai departe. M-am împins afară din groapă şi am rămas întins pe pământ cu faţa în jos, savurându-mi libertatea. Fuzzy şi-a pus nasul umed într-una dintre palmele mele, ca şi cum mi-ar fi spus „Hai, ridică-te, nu fi atât de patetic”.

M-am întors în cort şi gândurile mi s-au îndreptat spre mâncare. Aveam apă din belşug: culegeam aşchii de gheaţă de pe lac şi le topeam pe sobă, obţinând cam două galoane şi jumătate pe zi. Dar proviziile de alimente scăzuseră rău: mai aveam doar două pungi de orez şi de făină, câţiva cartofi şi nişte fasole uscată. Partea pozitivă era că aveam sute de pliculeţe de ceai şi cafea din belşug, precum şi o mulţime de ulei pentru gătit. În mod bizar, mai aveam trei doze de miere ambalată în borcane în formă de urs (oare de ce le cumpărasem?), o conservă cu lapte condensat şi o cutie de carton conţinând sucul a opt lămâi din Sicilia, pe care mi-o trimisese mama, îngrijorată că aş putea să mă îmbolnăvesc de scorbut.

Am rămas uitându-mă la jalnica mea grămadă de provizii. Urma să treacă destulă vreme până să dau o raită de aprovizionare la Galena, întrucât aveam de aşteptat să treacă perioada sloiurilor. Trebuia să vânez mult sau dacă nu, aveam să mă trezesc curând că am necazuri.

Se lăsa noaptea atunci când am luat-o pe potecă în jos, cu puşca de calibrul.22 pe umăr şi cu Fuzzy alături. M-am uitat în copaci şi prin lăstăriş după gâşte. Nu mişca nimic. Oare unde erau? Curând, o fleăreală sonoră m-a oprit din

drum. O veveriţă stătea pe o ramură de brad, deasupra mea. Am armat încet puşca şi am aşteptat, iar când veveriţa s-a mişcat, am tras. O bufnitură scurtă m-a înştiinţat că murise repede.

— Aport! i-am strigat lui Fuzzy, care s-a uitat la mine fără să înţeleagă.

Am cotrobăit prin lăstăriş şi am tras afară micul animal, dezamăgit de mărimea mesei mele viitoare.

Întors în tabără, am jupuit veveriţa şi am curăţat-o de măruntaie, i-am păstrat pulpele şi i-am dat restul lui Fuzzy. Am scos apoi carnea de pe oase şi am prăjit-o în ulei de măsline cu puţin usturoi. Am mâncat-o cu orez fiert şi am încercat să mă sugestionez că este delicioasă, dar trebuie să recunosc că nu era decât o masă deprimantă şi destul de sinistră.

A doua zi dimineaţă m-am apucat de lucru devreme, după un mic dejun cu porridge şi cafea neagră îndulcită. Venise vremea să încep cojitul buştenilor. M-am dus la cea mai apropiată stivă, am încălecat pe un buştean cu cuţitul în mână şi am înfipt lama în scoarţă până când am ajuns la lemn. Am îndreptat lama spre mine, am tras tare şi o fâşie subţire de coajă s-a desprins încolăcindu-se, dezvelind lemnul alb, minunat, de dedesubt. O sevă groasă, lipicioasă, a curs peste mâinile şi hainele mele, iar aerul s-a umplut de miros puternic de răşină. Am reuşit să curăţ doar o bucată de vreo treizeci de centimetri, înainte de a trebui să întorc buşteanul. Mâinile şi încheieturile

începuseră să-mi obosească, întrucât lama se lovea mereu de noduri.

Am curăţat buşteni în fiecare zi, până când mâinile mi-au ajuns o rană. Munca era abrutizantă şi lentă. În timpul acelor zile solitare petrecute în izolarea pădurii dispoziţia mea s-a înrăutăţit mult şi, deşi uneori mă simţeam fericit, tensiunea şi panica legate de situaţia în care mă aflam şi în care mă pusesem singur mă copleşeau adesea.

Dar optimismul îmi creştea puţin câte puţin, pe măsură ce creştea şi grămada de buşteni curăţaţi. Însă munca neîntreruptă îşi cerea obolul. Slăbisem şi continuam să slăbesc; într-o dimineaţă mi-am dat seama că nu-mi pot mişca degetele, iar când am strâns pumnul şi apoi l-am deschis, două degete au rămas încleştate. În următoarele zile îmi îndreptam aceste degete cu cealaltă mână, înainte să mă apuc de treabă.

Într-o dimineaţă, în timp ce îmi beam cafeaua în cort, am auzit o bufnitură, urmată o secundă mai târziu de un foc de puşcă. Am sărit în picioare, tresărind. Am ciulit urechile să aud şi alte împuşcături, dar nu a mai urmat niciuna. Mi-am încărcat şi eu arma cu patru gloanţe şi am luat-o în jos pe potecă spre cea de-a doua stivă de buşteni, unde se înălţa o pădurice deasă şi întunecată de brazi, pe un pământ gras, acoperit cu muşchi. Numisem locul acela „pădurea fermecată”, din cauza frumuseţii şi a calmului. În jurul meu era plin de buşteni care aşteptau să fie curăţaţi de coajă; am ales unul şi m-am apucat de

lucru. După câteva minute am auzit zgomot de voci. Am ridicat privirea şi am văzut apropiindu-se doi bărbaţi indieni. Am ridicat mâna în semn de salut.

— Cine a tăiat poteca? a întrebat cel mai voinic dintre ei, pe un ton neutru.

— Păi… eu, am răspuns.

A scuipat mulţumit, lăsând să se vadă nişte dinţi înnegriţi de la mestecat tutun.

— Ai făcut o treabă tare bună.

— Mulţumesc, am spus, aşteptând să văd ce va urma.

A urmat o pauză, în timpul căreia amândoi m-au cercetat cu atenţie, apoi a vorbit cel mai mărunt dintre ei.

— Poteca ta ne-a ajutat să doborâm un elan.

A arătat cu bărbia către fluviu.

— Putem acum să-l coborâm mai uşor la apă.

— Bun, mă bucur, am spus, aducându-mi aminte de împuşcătură.

Indianul mai mic a scos o cutiuţă de metal.

— Mesteci tutun? m-a întrebat.

— Mi-aş fi dorit, am spus. Am whisky, dacă vreţi un strop.

Au ridicat mâinile.

— La naiba, nu! a spus cel voinic. Noi, indienii, înnebunim de la chestia aia.

După o altă pauză, m-a întrebat:

— Ce faci aici?

— Construiesc o cabană la capătul potecii.

A clătinat din cap.

— Trăieşti în pădure?

— Da. Mă ajută Don Lowe din Galena – îl cunoaşteţi?

— Sigur că da. Se pricepe foarte bine cu lemnul – ai noroc. Rămâi aici, după ce termini cabana?

— Peste iarnă, pe urmă trebuie să mă întorc la familia mea.

— Am avea nevoie de mai mulţi albi ca tine pe aici! a spus voinicul.

— De ce? l-am întrebat.

— Pentru că vii şi tai poteci, construieşti case şi pleci!

Am râs cu toţii, iar eu m-am întors la lucru.

În timp ce plecau, indianul mai mare mi-a strigat:

— Hei, ai văzut urmele de urs de pe aici?

Am ridicat privirea.

— Nu.

— Mai bine ai grijă mare, noi am văzut o mulţime de urme pe potecă, jos, spre fluviu. Urşii folosesc şi ei poteca ta, aşa că fii cu băgare de seamă. Am doborât un elan în pădurea de lângă lacul de iarbă – venim mâine cu ceva potrivit să îl cărăm.

S-au îndepărtat, vorbind încetişor. Când s-a întunecat prea tare ca să mai pot munci, am atârnat cuţitul de cojit într-un copac. Apreciam că mai aveam de lucru câteva zile. În timp ce mă întorceam în tabără, în minte îmi stăruia avertismentul indienilor şi am cercetat cu atenţie

lăstărişul. Fuzzy s-a oprit brusc şi a rămas stană de piatră, mârâind încet, teribil de ameninţător. Mi-a îngheţat sângele în vine; am ridicat uşor puşca de pe umăr şi am vârât un glonţ pe ţeavă. Fuzzy a plecat capul şi a început să adulmece drumul, oprindu-se în faţa unei baligi proaspete de urs, care scotea aburi în aerul rece.

Alarmat, am continuat să urc pe potecă, strigând şi bătând din palme ca să mă asigur că ursul mă aude şi eventual se îndepărtează. Am ajuns la tabără epuizat şi profund uşurat că sunt acasă. Pe cer se rostogoleau nori negri, aducând cu ei picături grele de ploaie. Am aranjat prelata ca să strâng apă, am încărcat amândouă puştile şi am lăsat în cea mare glonţ pe ţeavă. Înainte să mă culc i-am telefonat lui Don ca să fi cer sfatul asupra unei chestiuni de ordin tehnic, iar el mi-a transmis un mesaj din partea lui Jenny, fiica lui. Zburase pe deasupra zonei în care mă aflam, supraveghind elanii, şi văzuse un urs brun mare hoinărind nu departe de tabăra mea.

Mi-a fost greu să dorm, în noaptea aceea.

A doua zi dimineaţă încă mă simţeam agitat şi m-am întors în purgatoriul cojitului de copaci, cu puşca de calibrul 45/70 pe umăr. La fel ca toate animalele din jurul meu, mă simţeam şi eu speriat de apropierea gerului, şi ştiam că urşii trebuie să fi fost şi ei nefericiţi şi încordaţi, încercând să îngurgiteze cât mai multă mâncare înainte ca zăpada să le dea semnalul că venise vremea hibernării.

Pe la jumătatea dimineţii, cei doi indieni au trecut din nou pe la mine, de data aceasta cu un ATV Honda Four Trax vechi. M-am oprit din lucru şi am mestecat împreună peşte uscat, vorbind despre elani şi urşi înainte ca ei să se îndrepte spre lacul de iarbă şi să ia elanul pe care îl doborâseră.

La jumătate de oră după ce plecaseră, am auzit o rafală de împuşcături. Am rămas nemişcat, ascultând. A urmat altă serie de împuşcături. Presupunând că vânătorii fuseseră atacaţi de un urs, am luat-o la fugă în jos pe potecă, spre lacul de iarbă. Am luat-o pe urmele lăsate de ATV şi am văzut nişte umeri negri în pădure. M-am oprit şi am strigat:

— Hei. Sunteţi OK?

Ca răspuns, un urs negru uriaş s-a întors spre mine, fixându-mă cu ochii lui mici. Spre groaza mea şi mai mare, lângă ei au apărut doi pui. Tocmai comisesem eroarea capitală: luasem un urs prin surprindere. Încă şi mai rău: era vorba despre o ursoaică şi avea pui. Am armat puşca şi am rămas cu degetul pe trăgaci exact în timp ce ursoaica o pornea prin pădure către mine. S-a apropiat, s-a ridicat pe labele din spate şi a început să amuşine în jur cu zgomot, uitându-se la mine cu ochi miopi. Vreme de câteva secunde a rămas nemişcată, iar eu m-am pregătit pentru tot ce era mai rău. Pe urmă ea s-a lăsat din nou în patru labe şi a luat-o la fugă prin pădure, urmată de cei doi pui. Am rămas nemişcat acolo unde mă

aflam, slăbit de uşurare. Cu mâini tremurânde am încercat să descarc puşca şi să scot cartuşul de pe ţeavă, dar nu am reuşit să îl prind la timp şi a căzut pe jos. Am rămas uitându-mă degeaba la pământul de la picioarele mele, mirat că o asemenea bucată de alamă strălucitoare putea să dispară.

Încă mai răscoleam iarba cu bocancul, când au apărut cei doi vânători, cu toată carnea elanului legată în faţa şi în spatele ATV-ului. Au oprit motorul şi au rămas uitându-se la mine, plini de respect. Mi-am dat seama că ei credeau că cercetez urmele ursului. Am ridicat o mână, hotărât să nu îi deziluzionez spunându-le că de fapt căutam un glonţ pierdut. Au coborât de pe ATV şi s-au îndreptat către mine.

— Ai văzut ceva? m-a întrebat cel mai mărunţel.

Am continuat să mă uit în jos.

— A trecut pe aici o femelă.

Am arătat grav cu bărbia către pădure.

— Avea doi pui.

— Aşa este, a spus voinicul, în mod clar impresionat de priceperea mea. Ursoaica aia neagră a descoperit elanul nostru – a înşfăcat ditamai bucata de carne din el.

— Aţi tras spre ea? am întrebat.

— Nu… nu ne trebuie carne de urs. Ar fi prea mult de cărat.

Se pregătea să plece, când privirea i-a căzut pe ceva de pe jos.

— E al tău? m-a întrebat, arătându-mi glonţul.

— Da… e chiar al meu, am murmurat. Mulţumesc.

Un zâmbet înţelegător i-a înflorit pe faţă. Mă prinsese, dar, slavă Domnului, m-a cruţat.

— Hei, mulţumim că ai venit să ne dai o mână de ajutor, a zis.

Am zâmbit ruşinat.

— Nu că aş fi ştiut ce să fac, dar m-am gândit că poate sunteţi în pericol.

— Cum vrei să urci buştenii ăştia sus, pe potecă? m-a întrebat.

— Mă gândeam să folosesc troliul de la motoferăstrău.

— Fugi de-aici, e prea lent.

S-a gândit o clipă.

— Sfoară ai?

— Da.

— Şi benzină?

— Cât de cât.

— Atunci poţi să iei ATV-ul ăsta. Nu mai avem nevoie de el până la vară. În curând va ninge şi atunci vom folosi maşini de zăpadă.

— Sunteţi siguri? i-am întrebat.

Nu-mi venea să cred ce noroc dăduse peste mine.

— Sigur că da, nu avem nevoie de el. Ia-l.

Au pornit la vale pe potecă, încărcaţi cu carnea elanului. M-am dus după ei pe jos până la malul canalului şi i-am ajutat să o urce în barcă. Era foarte frig, iar Fuzzy stătea lipit de piciorul

meu de parcă ar fi fost împins acolo de vânt. Probabil că arătam demni de milă. I-am observat pe cei doi şoptind ceva în barcă, pe urmă cel voinic a apărut cu o cutie.

— Dulciuri, bere, muniţie de.22, batoane de peşte, a spus cel voinic, dându-mi cutia peste bord.

— Grozav, mulţumesc, am spus, acceptând cutia fără să protestez.

Orice fel de adaos la proviziile mele era binevenit. Tipul s-a îndreptat şi s-a uitat la mine.

— Vrei şi o nevastă?

Am făcut ochii mari, surprins şi înveselit.

— Ăăă… nu, mulţumesc. Am deja una.

El a înclinat capul şi a ridicat o sprânceană.

— Şi?

— Păi… mulţumesc. Mulţumesc, dar mă descurc.

A zâmbit, apoi a dispărut în timonerie şi s-a întors cu un exemplar din revista *Playboy*.

— Uite – poate că rămâi fără hârtie igienică…

Mi-a aruncat o privire cunoscătoare şi pe urmă a împins barca în curentul cafeniu şi a sărit înăuntru.

— Mulţumesc! am strigat, fluturând revista colorată deasupra capului. Mai ales pentru asta, o să fie perfectă pentru pornit focul.

Au râs şi au bătut din palme înainte să se înscrie pe firul apei şi să pornească motorul.

Am luat-o agale pe poteca mea, gândindu-mă că, uite, în loc ca omul alb să îşi demonstreze

generozitatea, adică cu, ajunsesem să primesc o cutie plină de bunătăţi de la doi indigeni alaskani. Mi-am adus aminte de propunerea lor de a-mi oferi o nevastă şi am zâmbit, gândindu-mă ce ar fi făcut dacă aş fi acceptat. M-am uitat la verigheta pe care o purtam pe deget, care părea să strălucească mai tare ca oricând pe mâna mea bătătorită şi îngheţată – era un reper spiritual, un memento că mă aşteaptă cineva acasă, în caz că m-aş fi însingurat într-atât încât să uit.

Vânătorii mi-au lăsat în plus şi douăzeci de galoane de benzină, pe care am ridicat-o la zece metri înălţime, cu un copac subţire. La începutul lui octombrie, după cinci zile de încercări şi de improvizaţii periculoase, am reuşit să aduc toţi copacii în tabără. Buştenii cântăreau mult mai mult decât Honda, dar cu toate acestea vechiul ATV mi-a fost de folos de fiecare dată.

Am tras fiecare buştean afară din lăstărişul des, folosind o frânghie. După ce reuşeam să aduc trunchiul gros pe potecă, îl legam de ATV şi îl urcam în tabără cu toată viteza, reuşind să îl trec cumva peste obstacole. Uneori ajungeam în buza dealului şi ATV-ul pierdea din putere, tras în jos de buşteanul greu, ajutat acum şi de forţa gravitaţională. Înainte să înceapă să alunece la vale, vâram o pană de lemn la una din roţile din faţă. Pe urmă coboram din şaua ATV-ului şi îl agăţam cu cârligul scripetelui. Legam troliul de un copac, ca să pot trage ATV-ul peste buza dealului. Ajuns în tabără, căram buşteanul folosindu-mă de

o sanie din trunchiuri subţiri de plop şi de ţapine.

În noaptea care a urmat după ce am reuşit să transport în tabără şi ultimul buştean, m-am aşezat pe patul de campanie, încercând să citesc o antologie de poezie. După scurtă vreme am lăsat-o baltă, mult prea preocupat ca să-mi pot îndrepta atenţia spre ceva ce nu avea legătură cu construcţia cabanei.

Mâine trebuia să fie prima mea zi de construcţie.

Lumea din afara cortului părea mai tăcută decât de obicei şi am băgat de seamă că atunci când trosnea un lemn în sobă, nu auzeam şi ecoul acestui sunet reflectat de pădure. Am deschis uşile de pânză ale cortului. Ningea. Cădeau fulgi mari şi grei, care aproape că acoperiseră deja tabăra cu un covor alb şi gros. L-am văzut pe Fuzzy venind spre mine. Avea pe spate un strat gros de zăpadă şi când m-am uitat la el a mârâit prietenos.

— Care-i treaba, ţăcănilă? l-am întrebat.

A ridicat o labă şi a sprijinit-o de pânza cortului. Am înţeles ce voia să îmi transmită. I-am indicat un loc de lângă sobă.

— Aici! i-am spus.

Arătându-mi un respect enorm, a intrat, s-a îndreptat spre locul cu pricina şi s-a aşezat. Am notat pe urmă în jurnal: *Trebuie să construiesc o casă pentru câine… Poate reuşesc să locuiesc şi eu în ea*. Fuzzy a început să mârâie ca şi cum ar fi tors, aşa că am ridicat privirea şi am văzut că mă fixa iubitor cu ochii lui de culoarea alunei.

— Eşti un flăcău de nădejde, Fuzz, i-am spus, continuând să scriu.

Peste câteva minute a reînceput să mârâie plin de afecţiune şi m-am aplecat să îl mângâi. A fost o greşeală, pentru că a început să dea din coadă şi să scoată un zgomot ca de tobă. Am încercat să îmi văd de scris, dar zgomotul ritmic a continuat, deranjându-mă. În cele din urmă nu m-am mai putut abţine.

— Fuzzy! i-am spus. Fă naibii linişte!

În mod evident ruşinat, s-a făcut covrig. Am revenit la jurnal şi m-am apucat din nou să scriu, iar când tocmai îmi recăpătasem ritmul l-am observat cu coada ochiului pe Fuzzy târându-se spre mine. A înlemnit, ca un prizonier care evadează şi este prins în lumina reflectoarelor.

— Stai! i-am spus hotărât, arătându-i locul cald de lângă sobă unde îl trimisesem şi prima dată.

S-a furişat înapoi şi s-a încovrigat din nou, dar numai ca să reînceapă să se târască nevăzut spre mine imediat ce m-am apucat din nou de scris. Şarada a continuat la fel, până când în cele din urmă m-am dat bătut. Nu mă puteam abţine să nu-i admir perseverenţa. Don avusese dreptate: cu un câine alături – oricât de enervant – ţi se remonta moralul. Există ceva irepresibil voios şi optimist în comportamentul unui câine. Am închis jurnalul şi am rămas uitându-mă la foc, cu mâinile vârâte adânc în blana deasă a lui Fuzzy.

Zăpada s-a aşternut bogată toată noaptea, iar

a doua zi dimineaţă m-am trezit cu o presimţire rea, întrebându-mă chiar dacă nu ar trebui să o şterg repede de acolo. Ştiam foarte bine, de fapt, că era imposibil să plec până nu se termina sezonul sloiurilor, aşa că nu-mi rămânea decât să continui cu ce aveam de făcut. Mi-am pregătit o farfurie de porridge, pe care am mâncat-o ca şi cum ar fi fost ultima mea masă. M-am uitat în jos la Fuzzy, care m-a împuns cu nasul în mână ca şi cum ar fi vrut să-mi spună „Haide! Avem treabă!”

— OK, băiete, am oftat. Vin acum.

Am desfăcut uşa cortului şi am păşit afară într-o lume complet schimbată. Totul devenise alb şi tabăra mea arăta ca un tablou, acoperită cum era de stratul de zăpadă moale. M-am dus să citesc termometrul, care arăta – 29°C, apoi m-am întors la loc în cort şi mi-am luat căciula din blană de iepure şi o haină groasă. M-am îndreptat agale spre locul de cabană, oprindu-mă să mă uit la duşumeaua acoperită acum de zece centimetri de zăpadă. Oare cum voi reuşi să construiesc cabana? m-am întrebat.

Am curăţat de zăpadă cu o creangă de brad stiva de buşteni cojiţi şi pe urmă m-am dus să curăţ podeaua. Apoi am început să trag cu ţapina primul buştean pe trunchiurile de plop, aşezându-mă la sfârşit să mă odihnesc pe buşteanul transversal deja fixat. Cu buştenii rotunzi este dificil de lucrat. Fiecare trebuie cioplit la capete astfel încât să se potrivească peste buşteanul de dedesubt. Cu ajutorul unui creion de tâmplărie

trebuia să trasez conturul buşteanului de dedesubt pe capătul celui întreg, apoi să îl cioplesc în formă de şa cu ajutorul toporului sau al unui motoferăstrău. Pe urmă se presupunea că trebuie să îl răstorn pe cel de deasupra astfel încât să se potrivească numai bine peste cel de dedesubt.

Dar înainte să mă apuc să cioplesc, trebuia să ridic buştenii pe poziţie. Întâi şi întâi trebuia să aduc fiecare buştean cât mai aproape cu putinţă de viitoarea cabană, să leg lanţul chingii în jurul mijlocului lui şi să îl ridic cu scripetele deasupra platformei podite. Pe urmă trebuia să îl împing deasupra celorlalţi buşteni care formau peretele şi, când eram mulţumit de poziţia lui, să îl desfac din chingă. Trebuia să îl manevrez cu ţapina şi cu mâinile până stătea cum trebuie deasupra celorlalţi, apoi să mă îndepărtez puţin şi să mă uit în lungul lui. Această „vedere” îmi permitea să fac eventuale ajustări necesare ale poziţiei şi să mă asigur că arcuirea naturală a buşteanului se afla îndreptată spre exterior. Abia după aceea mă apucam de cioplit. Când fixam un capăt în locul dorit, trebuia să îl prind cu nişte scoabe numite „căţei”, ca să nu alunece în timp ce scobeam celălalt capăt.

Am descoperit, ca prin minune, că, într-adevăr, dacă reuşeam să fixez chinga exact în dreptul centrului de greutate, puteam muta buşteanul cu un deget, aşa cum spusese Don. Dar odată ce ajungea jos şi se lăsa cu toată greutatea

pe cheresteaua podelei de dedesubt, trebuia să fiu foarte atent să nu îl rostogolesc din nou jos pe pământ, sau peste mine. După ce îl fixam, trebuia să mă apuc să cioplesc cele două „şei” din capete. Nu era deloc uşor să ciopleşti scobiturile potrivite de la capete şi prima greşeală m-a costat un buştean întreg. Un adevărat dezastru, ţinând cont că trebuia să mă duc din nou în pădure şi să dobor alt copac în loc. Dacă mai ningea, acest lucru devenea foarte dificil, curând chiar imposibil. În timp ce mă uitam în jos la buşteanul irosit, mi-am dorit cu ardoare să fi avut mai multe talente practice. Un gând sumbru s-a adăugat altor gânduri sumbre, până când n-am mai putut rezista şi m-am dus la cort să-mi fac o cafea.

Era miezul zilei şi deja se întuneca. În cort, m-am uitat la hainele şi la echipamentul meu, aruncate dezordonat într-un colţ. În lumina slabă, totul arăta cenuşiu. Ca lucrurile să fie şi mai rele, un şoarece mare de câmp mi-a trecut peste bocanci, fugind în direcţia umilei mele rezerve de alimente. Nu era pentru prima dată când vedeam un asemenea dăunător. Era timpul să îmi îmbunătăţesc condiţiile de locuit. M-am hotărât să îmi fac un pat şi un scaun cu spătar, ca să nu mai trebuiască să stau tot timpul cocoţat pe buştean.

Am ieşit să caut lemnul potrivit. Ninsoarea se oprise şi, mergând spre lacul îngheţat cu Fuzzy păşind credincios pe urmele mele, mi s-a părut chiar cald. Am traversat cu grijă gheaţa, folosind toporul ca să fi încerc rezistenţa înainte de fiecare

pas. Ţinându-mă de mesteceni şi de arini, am reuşit să mă caţăr pe malul îndepărtat şi să urc până pe o culme acoperită de brazi. Am descoperit o cărare de vânat şi am urmat-o, coborând până la un lac de iarbă şi pe urmă urcând altă culme, unde m-am trezit înconjurat de frasini şi de mesteceni. Trunchiurile lor albe şi delicate, drepte ca nişte stâlpi de steag, erau perfecte pentru mobila pe care mi-o doream. I-am tăiat şi i-am cărat acasă.

Întors în tabără, mi-am făcut un pat simplu şi un scaun cu spătar, apoi o poliţă lungă, ca să nu-mi mai ţin hainele şi proviziile pe jos. Când am terminat scaunul, m-am aşezat cu grijă pe el, să văd dacă mă ţine. A scârţâit lung, dar a rezistat, şi astfel zilele mele de stat pe stinghie ca un papagal au luat sfârşit.

În noaptea aceea am dormit confortabil, departe de pământul îngheţat şi de şoarecii negri de câmp, predispuşi la gâlcevi nocturne şi atât de nesimţiţi, că uneori îmi trecuseră chiar peste faţă. În timp ce mă întindeam în patul solid de mesteacăn, m-am debarasat de toată tensiunea provocată de eşecurile legate de construcţia cabanei. Am închis ochii şi mi i-am imaginat pe cei doi băieţei ai mei, cu căpşoarele lor blonde şi cu mânuţele lor mici, perfecte; m-am gândit apoi la Juliet, singură în patul ei, citind înainte să stingă lumina şi să se culce, aşa cum făcea de obicei. M-am gândit la râsul ei şi la ochii ei verzi, la calmul şi la inteligenţa ei şi la lunga, solitara aventură pe care o avea şi ea de trăit. Când am adormit,

gândurile s-au transformat în vise şi am fost transportat douăsprezece mii de kilometri, până acasă.

Vremea a rămas caldă şi în următoarele zile, iar zăpada a început să se topească, transformându-mi tabăra într-o mocirlă. A început să plouă îngheţat, acoperind buştenii cu o peliculă de polei şi făcându-i şi mai greu de manevrat. Dar în ciuda acestor neajunsuri, vremea bună îmi dădea o rezervă preţioasă de timp pentru construcţie şi îi eram recunoscător. Într-un colţ al minţii speram că poate Don ar fi dorit să afle cum merge treaba, aşa că l-am sunat.

— Da, să ştii că ne-am gândit la tine pe-aici, mi-a spus. Câştigi?

— Nu, pierd.

— Ai adus buştenii în tabără?

— Da.

— Şi îi ciopleşti?

— Da, dar rău. De fapt, chiar mă gândesc că îi voi strica pe toţi.

A urmat o pauză.

— Am să vorbesc cu Charlie. Sună mâine.

Mi-am scos casca cu microfon şi m-am rugat să ţină vremea caldă.

A doua zi, eram ocupat să trag buşteni, când am auzit un foc de puşcă din direcţia fluviului. Mi-a sărit inima în piept şi l-am strigat pe Fuzzy, care vâna şoareci. Am coborât împreună poteca spre canal. M-am aşezat pe plaja neagră, uitându-mă concentrat spre aval, până când am văzut doi

bărbaţi înaintând încet spre mine. Am ridicat puşca 45/70 şi am tras un foc în aer, iar cei doi mi-au făcut cu mâna. Erau Don şi Charlie, îngerii mei păzitori. În timp ce ne strângeam mâinile, m-am stăpânit cu greu să nu-i îmbrăţişez.

— Ai cam slăbit, a observat sec Don, cu ochii sclipind.

Charlie stătea în spatele lui, cu ochii umbriţi de o căciulă din blană de samur. Mi-a urmărit privirea.

— Din ce-i căciula ta? m-a întrebat.

— Păi… mi-am scos căciula şi m-am uitat la ea. Din iepure, de fapt.

Au râs amândoi. Don a clătinat din cap.

— Uită-te la el, vine în Interior cu o căciulă de iepure pe cap!

— Ce vreţi să spuneţi? am întrebat.

— Ei, ar trebui să ai şi tu o căciulă de castor sau de samur. Îţi trebuie o blană cu fir des.

Am luat-o în sus pe potecă, cei doi continuând să mă tachineze prieteneşte. Când am ajuns în tabără, Don mi-a inspectat cu ochi critic munca.

— Mda, mergi pe drumul cel bun, a spus, dar al naibii de încet.

S-a uitat la Charlie.

— Poţi să stai mai mult?

Charlie a clătinat din cap.

— Nu, fluviul se umple de sloiuri, ştii şi tu, nu-i momentul potrivit să umbli pe el.

Don mi-a inspectat ciopliturile.

— Nu-i foarte rău, dar ai dat greş pentru că nu

ai folosit un fir cu plumb.

În câteva minute ne-a organizat şi am început să lucrăm împreună ca o echipă, reuşind să facem în câteva ore o muncă pentru care mie mi-ar fi trebuit cam o săptămână. În noaptea aceea Charlie s-a dus să doarmă în barcă, iar Don a pregătit o masă straşnică, cu ouă, costiţă, fasole şi pâine. Am primit cu recunoştinţă farfuria, dar când mi-a oferit sticluţa cu „sos nebunesc”, l-am refuzat hotărât. După aceea s-a întins în patul meu de mesteacăn.

— Mda, te-ai străduit. Patul este prost făcut, dar ţine.

S-a ridicat şi a ieşit din cort, întorcându-se cu un ciocan şi cuie ca să-l „repare”.

— Am urmărit din priviri, uimit de energia lui. După ce a terminat, s-a uitat în jur prin cort, căutând altceva de criticat. I-au căzut ochii pe nişte haine pe care le spălasem şi le atârnasem deasupra sobei, să se usuce.

— Nu-ţi atârna hainele deasupra blestematei de sobe, mi-a spus. Într-o bună zi o să-ţi cadă un ciorap şi ai să dai foc la toată şandramaua.

M-am dus să mut hainele şi am auzit patul scârţâind sub greutatea lui Don.

— Acum îmi convine patul, a spus. Tu unde ai să dormi?

— Ei, nu-ţi face griji pentru mine, am răspuns, cu o undă de sarcasm. Voi dormi pe jos, cu şoarecii.

A sărit din pat cât colo.

— Şoareci! Ai spus şoareci?

S-a uitat fioros în jur.

— Dă-mi castronul de colo şi untul de arahide – vezi că am un borcan în rucsac!

— Am urmărit cum întinde puţin unt de arahide în castron şi pe urmă îl plasează într-un colţ al cortului, cu o rampă dintr-un lemn până la buza vasului.

În noaptea aceea, după ce Don a fost în sfârşit mulţumit de condiţiile mele de locuit şi a stins lampa, am continuat să stăm de vorbă şi m-am simţit mai liniştit ca niciodată de când mă mutasem în pădure. Credeam că am în sfârşit ocazia să îmi termin cabana. Eram şi cât se poate de conştient că aceşti doi bărbaţi, amândoi capi de familie, se aventuraseră într-o călătorie periculoasă pe fluviu ca să vină să mă ajute. Ştiam că nu voi reuşi niciodată să fi răsplătesc cu măcar un crâmpei din cât făcuseră ei pentru mine.

A doua zi ne-am trezit cu un castron plin de şoareci, pe care i-am luat şi i-am dus în pădure. Ziua era senină şi însorită, dar Don părea nemulţumit. S-a uitat la termometru şi a aruncat priviri îngrijorate spre cer.

— Mda, nu de vremea asta avem nevoie, a spus. Avem nevoie să ningă, pentru că atunci înseamnă că rămâne cald. Vremea asta o să aducă o mulţime de gheaţă.

Am auzit în pădure ecoul unei împuşcături.

— Ăsta-i Charlie, a spus Don. Hai să ne apucăm de treabă.

Am început să mut buşteni şi să cioplesc, în timp ce Don se agita peste tot, oprindu-se din când în când să îmi inspecteze munca sau să răspundă la întrebările mele prosteşti. Lucram bine împreună, şi cu Charlie alături progresam frumos.

Cu toate acestea, îl simţeam tensionat pe Charlie şi mi-am dat seama că tensiunea aceea era îndreptată împotriva mea. Pe măsură ce timpul a trecut, încordarea dintre noi s-a accentuat şi părea să-şi bată joc de tot ce spuneam. La un moment dat m-am apropiat şi am dat să spun ceva, dar el mi-a retezat-o scurt:

— Taci din gură, dacă nu vrei să-ţi dau una!

Am rămas înmărmurit, dar am reuşit să o dau pe glumă şi să râd. Mai târziu, ciopleam un capăt de buştean şi Charlie a scăpat dalta. Nici nu s-a uitat la mine, doar mi-a spus:

— Apleacă-te şi dă-mi-o.

Am şovăit, dar pe urmă m-am dat jos de pe buştean şi am ridicat dalta, pe care el a luat-o fără să zică nimic.

— Adu-mi un bolţ din copac, mi-a spus după o vreme.

Era deja prea mult, m-am gândit. Poate că îi eram îndatorat, dar nu puteam accepta să-mi dea ordine pe tonul acesta grosolan.

— N-ai decât să ţi-l iei singur, am zis.

S-a oprit din lucru. I-am văzut muşchii fălcilor încordându-se sub pielea întunecată; o mână a început să se strângă pumn şi cealaltă, în care

ţinea un ciocan, a început să-i tremure. A ridicat capul încet şi când i-am întâlnit privirea am văzut că se uita la mine un bărbat pe care parcă nici nu-l cunoşteam, cu tot trupul zguduit de o furie incontrolabilă. Până la urmă a explodat:

— Dă-te jos de pe buştean!

— Poftim? am spus

— Du-te de lângă mine! Dă-te jos de pe buştean!

— Am văzut cu coada ochiului pe Don, ridicând privirea spre noi.

— Charlie, ce naiba se întâmplă cu tine? l-am întrebat, cu vocea intenţionat calmă şi liniştită. Nu poţi să mă comanzi de parcă aş fi un câine.

— Am văzut mâna ridicând încet ciocanul şi a deschis gura, slobozind un şir nestăvilit de insulte.

Don a apărut brusc între noi.

— Hei, Charlie, linişteşte-te, la dracu'!

S-a uitat la mine calm.

— Guy, vino să mă ajuţi să împing buştenii ăia. Tu rămâi aici, Charlie.

— Lasă-mă în pace, a spus Charlie rece. Nu vreau să muncesc cu el.

Am coborât scara şocat. Dacă nu intervenea Don, am fi ajuns să ne batem. M-am gândit la asta în timp ce am continuat să lucrez. În această parte sălbatică de lume, unde sunt arme peste tot, bătăile ajung uşor până în punctul când unul sau amândoi protagonişti se rănesc de moarte.

Au trecut câteva ore şi furia mea s-a mai domolit. Puteam să înţeleg şi punctul de vedere al

lui Charlie: trebuise să-şi lase familia şi să vină încoace ca să ajute un străin care, în ceea ce-l privea, nu făcea decât să-i irosească timpul. Speram, totuşi, să le rămână lor cabana după ce plecam, aşa că munca lui nu era chiar în zadar. Iar el începuse să se comporte agresiv. Am cântărit argumentele ambelor părţi o vreme, pe urmă m-am decis că ar fi timpul să încerc să refac punţile.

— Charlie, indiferent ce s-a întâmplat între noi… te rog să mă ierţi. Poate că suntem vinovaţi amândoi. Poate că nu ar fi trebuit…

Mi-a tăiat vorba.

— Vinovaţi, *amândoi*?

— Da, păi… Am făcut o pauză. Îţi dau bucuros la mână uneltele, dar nu vreau să mă tratezi ca pe un câine.

S-a uitat la mine de parcă nu-i venea să creadă, furios.

— Cine naiba crezi că ţi-a dat uneltele astea, ca să le foloseşti?

A făcut un gest, arătând toată tabăra.

— Ţi-am dat tot ce-ţi trebuia ca să-ţi construieşti cabana, aşa nu-mi spune mie că te-am tratat ca pe un câine.

Am înghiţit un nod, simţindu-mă mizerabil şi ruşinat. Mi-am dat seama din nou ce favoare imensă îmi făcea.

— Charlie, îmi pare rău, am spus. Îţi datorez scuze.

— Of, futu-i, a spus, sărind jos de pe buştean. Hai să-l lăsăm, i-a zis lui Don. M-am săturat, eu

plec.

Auzind aceste cuvinte îngrozitoare, m-am uitat la cei doi brazi înalţi care îmi străjuiau cabana şi pe urmă la lacul alb. Mă simţeam surprinzător de calm, ca un acuzat în boxă care îşi aude condamnarea la închisoare pe viaţă, fericit că măcar acum lunile lungi de nesiguranţă s-au terminat.

— Haide, Charlie, a spus Don. Nimeni din familia noastră nu lasă baltă un om, dacă i-a promis că îl ajută.

Pentru prima dată am înţeles în ce dilemă se afla Charlie. Era limpede că nu mă plăcea, dar acum se vedea prins între dorinţa lui de a mă vedea la pământ şi datoria de a-l ajuta şi a-l asculta pe Don, tatăl soţiei sale şi un om pe care îl respecta enorm. A acceptat nemulţumit să rămână, dar curând după aceea a plecat, spunând că se duce în barcă.

În seara aceea, am trecut în revistă evenimentele de peste zi. M-am gândit la faptul că, la început, Charlie acceptase să mă ajute cu dragă inimă. Ştiam că era, în fond, un om de treabă şi generos, dar – la fel ca multă lume de pe aici – cu reacţii instinctive şi primare. Am sunat-o pe Juliet, dorindu-mi din tot sufletul să fiu acasă. Mă simţeam izolat şi vulnerabil. Don nu a spus nimic şi mi-am dat seama că se ţinea intenţionat deoparte. Nu puteam să-l condamn – probabil că ne dădea dreptate amândurora, dar loialitatea îl îndemna să fie de partea lui Charlie, soţul fiicei

sale.

După ce am mâncat, ne-am aşezat lângă sobă.

— Guy, mâine va trebui să plecăm, ştii asta, nu? a spus Don.

— Da, ştiu, am încuviinţat, privind în foc. Mulţumesc mult pentru tot.

M-am uitat în pământ.

— Sper că nu v-am provocat prea multe necazuri…

— Nu, o să fie bine.

Am înţeles din tonul lui că nu voia să discute despre conflict.

— Va trebui să te gândeşti acum să împuşti un castor şi să-l jupoi, pentru carne. Şi gâştele sunt mai uşor de nimerit acum, că au căzut frunzele. Împuşcă-le noaptea, iar dacă dai peste un stol, doboară cât de multe poţi şi pe urmă atârnă-le în copacul tău cu vânat. Vei avea curând un congelator care nu se opreşte niciun moment.

S-a ridicat în picioare.

— Ai nişte ciocolată?

— Nu, am spus mohorât. Mă tem că s-a terminat.

— Ha! a exclamat el, plin de satisfacţie. Uite-aici un om care ştie să pună deoparte bunătăţi.

— Stai puţin… am spus. Ţi-ai mai păstrat ciocolată, n-ai mâncat-o pe toată?

— Nu, a spus el triumfător. Şi am s-o mănânc acum încet-încet, chiar aici, în faţa ta.

Am clătinat din cap cu tristeţe.

— Don, eşti rău. Unde ai ascuns-o?

— Într-un colţ din cortul tău cu echipament.

A desfăcut pânza şi a ieşit. Peste câteva minute l-am auzit înjurând tare. S-a întors, roşu de furie. Mi-a aruncat în faţă un ambalaj gol de Snickers, ciuruit de colţi şi plin de salivă de rozător.

— ŞOARECI! am strigat amândoi în acelaşi timp şi pe urmă am râs şi am tot râs.

A doua zi, am coborât pe potecă să mă întâlnesc cu Charlie şi l-am găsit mergând printre plopi.

M-a salutat cu un gest scurt din cap.

— Hei, trebuie să plecăm astăzi – canalul s-a umplut de sloiuri de gheaţă şi dacă nu plecăm acum, rămânem blocaţi.

— Ştiu, am spus. Mulţumesc încă o dată că aţi venit încoace. Ştiu că aţi riscat.

Am început să merg în pas cu el.

— Ascultă, Charlie, nu mă aştept să spui nimic, dar vreau să ştii că îmi pare rău pentru ieri.

— Şi mie, a spus, aruncându-mi o privire rapidă.

— Mai vreau să ştii că îţi port un respect enorm şi că fără ajutorul tău aş fi fost complet pierdut aici – nu am nicio îndoială.

A încuviinţat tăcut, continuând să meargă.

— Mă simt foarte tensionat aici, de unul singur, şi poate că am uitat cum trebuie să mă port. Ce zici, putem fi prieteni?

M-am oprit şi i-am întins mâna, pe care a strâns-o imediat, cu un zâmbet larg pe chip

— Pe cuvânt, mi se pare că eşti varianta athabascană a lui Charles Bronson, i-am spus.

— Un Charles Bronson athabascan? a râs el. Îmi place asta!

Am mai mers o vreme împreună, în tăcere; mă simţeam profund uşurat că făcuserăm pace.

Întors în tabără, m-am uitat la grinda masivă şi la căpriori, lungi de şapte metri şi jumătate.

— Adu-mi aminte, te rog: cum fac să fi ridic pe acoperiş?

Don s-a uitat la mine surprins şi a zâmbit ironic.

— Cu scripetele, ca şi pe buştenii din pereţi.

— Dar nu se vor prăvăli peste cabană s-o facă ţăndări?

— Ba da. Aşa că leagă-i de unul dintre brazi şi pe urmă ridică-i încet de tot. După ce fixezi grinzile, poţi să pui învelitoarea. Ai nişte tablă jos la canal. Nu-i aşa?

— Da, am.

Pe urmă Don mi-a strâns mâna.

— O să te descurci. Ai grijă numai să lucrezi încet şi să fii cu băgare de seamă, pentru că va trece destulă vreme până să mai poată ajunge cineva la tine.

Am coborât împreună pe potecă. Pe când ce se pregăteau de plecare, Charlie mi-a dat un pachet şi nişte scrisori.

— Noroc şi fii atent, a spus el cu asprime, strecurându-mi în buzunar un baton de ciocolată.

— Am urmărit îndepărtându-se spre canalul

principal, acolo unde îi aştepta barca. Curând au dispărut şi liniştea bine cunoscută m-a înconjurat din nou, însoţită de la fel de bine cunoscuta singurătate şi nelinişte. M-am uitat la pachet şi la scrisorile cu timbre britanice, iar la vederea scrisului frumos al lui Juliet m-a năpădit un val de dor de casă. Fuzzy s-a uitat la mine şi a lătrat, dând din coadă. Mi-am scos o mănuşă şi i-am ciufulit blana deasă.

— Gata, Fuzzy, am murmurat. Acum chiar că suntem singuri.

Vremea s-a înrăutăţit şi am ştiut că nu mai am decât câteva zile la dispoziţie ca să reuşesc să termin cabana. Condiţiile erau îngrozitoare, acum ploua îngheţat, pentru ca peste o clipă să ningă des. Cortul meu se zbătea în vântul rece şi rău, făcând ca orice gând de a petrece iarna în el să pară caraghios.

Prima mea sarcină era să termin frontoanele, ceea însemna să ridic cu scripetele şase buşteni deasupra pereţilor, pe care să fi aranjez în ordine descrescătoare şi să formez triunghiurile care urmau să susţină acoperişul. Abia pe urmă venea momentul să mă apuc de acoperişul propriu-zis. Pregătisem pentru el douăzeci de foi de tablă galvanizată de cinci metri lungime, cântărind fiecare zece kilograme, îngropate acum în zăpadă undeva la marginea canalului. Am avut nevoie de o zi ca să le dezgrop şi să le stivuiesc şi de încă una ca să le transport, ude şi îngheţate, până în tabără.

Următoarea treabă a fost să ridic grinda şi căprioriii, care trebuiau să susţină foile de tablă. Aceasta a fost sarcina cea mai dificilă – şi înspăimântătoare, ţinând cont cât de grei erau buştenii. Înainte să ridic fiecare căprior, îl prindeam la mijloc cu o fâşie de pânză de corabie şi îl legam cu grijă de un brad. Pe urmă mă aşezam pe buştean şi cu o mână trăgeam de lanţul scripetelui ca să îl ridic, iar cu cealaltă îi dădeam încet drumul din legătura cu care îl asigurasem de copac. De îndată ce fiecare căprior era aşezat pe frontoane, ciopleam două scobituri în buştenii de la capete şi îl fixam în ele. Când am terminat, întreaga structură arăta în mod evident mai solidă.

Ca să ridic grinda am repetat întregul proces, având grijă să păstrez buşteanul uriaş departe de cabană până când am reuşit să-l împing exact deasupra punctului cel mai înalt al căprioriilor. L-am coborât încet. Spre uşurarea mea, a ţinut. Am stabilizat grinda cu nişte pene de lemn, pe urmă am bătut la fiecare capăt un bolţ, fixând-o definitiv. Am sărit jos şi m-am uitat bine la tot ce făcusem – nu era perfect, dar ţinea.

După aceea mi-au mai rămas de retezat capetele inegale ale căprioriilor, ca să fi dau acoperişului o frumoasă formă triunghiulară. Pentru această operaţiune am folosit un motoferăstrău monstruos de mare, cu o lamă lungă de optzeci şi doi de centimetri. Uriaşul ferăstrău avea, din fericire, nişte distanţiere, care

mi-au permis să urmăresc o linie dreaptă trasată cu scânduri bătute în căpriori. Am retezat buştenii de parcă ar fi fost din marţipan, încercând să nu-mi imaginez ce mi s-ar fi putut întâmpla dacă lama s-ar fi dat peste cap.

Când s-a întunecat prea tare ca să mai pot munci, m-am retras în cortul încovoiat sub un strat gros de zăpadă. Mă durea tot corpul şi m-am vârât direct în pat, prea obosit ca să-mi mai fac o cană de ceai. M-am întins după volumul cu *Henric al V-lea* de Shakespeare, al bunicului, pe care îl luasem cu mine special pentru momentele când aveam nevoie de curaj. Un vers mi-a sărit imediat în ochi: „Hai, umflă-ţi nările şi-arată-ţi colţii, răsuflul ţine-ţi-l şi i-aţi avântul”.

În ziua următoare am întins foile de tablă, prinzându-le grosolan în cuie bătute direct în căpriori şi în bârnă, aruncând apoi deasupra prelata de pe cort, pentru o protecţie suplimentară. Plănuisem să fac acoperişul cum trebuie, adică să fac un plafon din placaj, apoi să pun un strat de izolaţie şi abia după aceea tabla, dar nu mai aveam timp. Am înjghebat din scânduri un toc de uşă şi am improvizat o uşă dintr-o foaie de placaj, cu mâner de sfoară. Am început să scot cu lopata din cabană zăpada înaltă cam de un metru, dar lemnul era acoperit de un strat gros de gheaţă pe care mi-a fost imposibil să-l îndepărtez. M-am uitat la casă de jur-împrejur: puteam zice că era gata, întrucât oricum avea să rămână aşa cum era. Perspectiva de a mă muta în spaţiul acela

întunecos şi îngheţat nu m-a ispitit deloc, deşi când m-am întors în cort, am ştiut că oricum reprezenta varianta cea mai bună.

Jurnal, 21 octombrie.

O zi triumfătoare! După trei luni lungi, sunt în sfârşit în cabană. M-am trezit la cinci dimineaţa ca să golesc soba şi să o mut din cort acolo. Am aruncat jarul în zfipadă şi pe urmă, cu mănuşi, am scos soba afară. Am stat şi m-am uitat cum pereţii ei încinşi topesc zăpada din jur. Când s-a răcit destul, am mutat-o în cabană şi am intrat în panică, pentru că uitasem să fac o gaură în acoperiş pentru burlan. Mi-a dat prin minte strălucita idee să folosesc puşca mare, aşa că am încărcat-o şi am ţintit plafonul. A fost cam brutal, dar a funcţionat – după ce am descărcat opt încărcături, aveam o gaură perfectă, cu diametrul de cincisprezece centimetri! Am trecut prin ea burlanul, pe urmă am aprins soba, ca să înceapă să se încălzească înjur. A durat o eternitate să îmi mut restul lucrurilor, dar în cele din urmă toate bunurile mele lumeşti au ajuns în noua mea casă.

Mi-am gătit prima masă din cabană şi acum stau vârât în pat, cu soba încinsă la roşu. A început să curgă apă peste tot, se dezgheaţă buştenii, dar nu-mi pasă. După toate aceste luni de griji şi de muncă grea, cel puţin mă simt în siguranţă.

Un cuvânt a început să mi se contureze în minte, unul care suna nelalocul lui, în pustietatea sălbăticiei. „Acasă”. L-am rostit cu voce tare de

multe ori, în acea primă noapte petrecută în cabană.

Soba dogorea ca un motor cu reacţie şi lumina flăcărilor juca pe pereţii de lemn. Alături era o stivă zdravănă de lemne de foc, iar într-un colţ o lampă sfârâia uşurel pe o buturugă, lângă noul meu pat, făcut dintr-o foaie de placaj fixată pe patru picioare din trunchiuri zvelte de mesteacăn. Făcusem câteva rafturi grosolane pentru alimente şi alte lucruri esenţiale, şi improvizasem tot din mesteceni nişte bare pentru restul echipamentului. Aveam în sfârşit un loc potrivit de care să îmi agăţ hainele după ce le spălam.

Mă simţeam bogat când mă plimbam prin casa cea nouă, care în mod miraculos ieşise exact de douăzeci şi cinci de metri pătraţi, aşa cum plănuisem, şi mă simţeam bogat având o podea adevărată, chiar dacă acoperită încă de un strat de gheaţă murdară. Buştenii care se uscau împrăştiau un miros intens de brad. Singurul lucru care îmi diminua bucuria era că nu aveam un tovarăş cu care să o împărtăşesc. Voiam să sărbătoresc, să strig şi să râd, dar nu aveam cu cine. Am deschis uşa şi l-am chemat de Fuzzy, care a înotat repede prin zăpadă până la mine. S-a uitat la mine întrebător, iar eu i-am făcut semn să intre. S-a uitat înapoi spre cuşca de lemn pe care o făcusem pentru el şi pe urmă, deloc entuziast, a păşit delicat înăuntru şi s-a cuibărit lângă sobă. Am golit ultimele picături din ultima sticlă de whisky într-o cană de tablă şi m-am aşezat lângă

plită, savurând fiecare înghiţitură. După o vreme, Fuzzy s-a ridicat şi s-a mutat lângă uşă; îi era prea cald, evident, aşa că l-am lăsat să iasă. L-am văzut dispărând grăbit în întunericul plin de zăpadă, pe urmă am tras uşa, am închis-o bine şi m-am urcat în pat. Afară vântul urla peste un metru şi ceva de zăpadă proaspăt căzută şi m-am cutremurat gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi încercat să petrec iarna în cort.

După o săptămână de încins soba la maximum, în cele din urmă cabana s-a uscat. Până atunci, totul fusese ud. Pe măsură ce gheaţa se topea, apa şiroia pe pereţi şi toate hainele mele erau jilave. Din fericire, salteaua stătuse afară într-un sac de pânză, aşa că rămăsese uscată. Faptul că improvizasem acoperişul pe fugă însemna acum că trebuia să fac de două ori mai mult foc, ca să fie cald în cabană. Dacă aş fi izolat acoperişul, zăpada aşternută pe el ar fi păstrat căldura, în loc de asta, acum căldura din cabană topea zăpada de pe acoperiş.

Îmi imaginasem că voi petrece ore lungi şi noptatice în cabană, citind cărţi şi scriind în jurnal, dar habar nu avusesem cât de mult trebuia să muncesc. Ziua scurtă şi vremea atroce mă obligau să-mi petrec tot timpul muncind ca să supravieţuiesc. Soba trebuia să ardă continuu şi să adun lemn pentru ea reprezenta o activitate permanentă. Lemnul de brad uscat era perfect pentru aţâţat focul şi mă ajuta să dau foc lemnului verde de mesteacăn, care ţinea mai mult. Cu

lemnul verde îngheţat nu era greu de lucrat, ba dimpotrivă: în multe aspecte era chiar mai simplu, pentru că gheaţa din el opunea mai puţină rezistenţă decât apa, iar acum buştenii se despicau fără efort.

O altă activitate zilnică era să adun apă de băut. În fiecare dimineaţă porneam de-a lungul lacului, căutând troiene de zăpadă compactă, adunate de vânt. Această zăpadă tare, curată, urma să fie înghesuită în cea mai mare oală pe care o aveam şi lăsată pe sobă, pe care o burduşeam cu lemn verde ca să ardă toată ziua. După ce zăpada se topea, foloseam trucul lui Don şi vărsăm apa dintr-un vas în altul, ca să o aerez şi să o fac mai gustoasă.

Într-o dimineaţă, cam la o săptămână după ce mă mutasem în cabană, am tras pătura din uşă şi am fost neliniştit să văd că placajul se albise de gheaţă. L-am curăţat şi am împins uşa doar cât să arunc o privire. Ningea iar, şi unde fuseseră înainte tufişuri erau acum nişte mormane albe, comice. Am ieşit cu grijă şi am închis uşa în urma mea.

Afară totul era atât de nemişcat şi era atâta linişte, că nu auzeam nimic decât propria-mi respiraţie. M-am întors să iau puşca şi mi-am scos o mănuşă ca să deschid încărcătorul. Nu s-a clintit, îngheţase; şi, ce era mai rău, palma mi-a rămas lipită de oţelul ţevii. Făcusem o greşeală de şcolar, urmată imediat de încă una: am tras mâna să o desprind, jupuindu-mi pielea de pe degete.

Mi-am pus la loc mănuşa, uitându-mă cum răzbate sângele prin lâna deschisă la culoare şi cum îngheaţă imediat. Mi-am adus aminte sfatul lui Don. M-am dus către copacul cu canistre şi am spălat puşca folosind benzină, stropind cu preţiosul combustibil părţile mobile ale încărcătorului şi ţeava, pentru ca apoi să le şterg cu o cârpă. L-am strigat pe Fuzzy, care a apărut la capătul unui tunel de zăpadă pe care şi-l săpase în mormanul care îi acoperea acum cuşca. Căsuţa lui era căptuşită cu un strat gros de iarbă uscată şi, probabil, mai bine izolată decât a mea.

Am părăsit tabăra şi am apucat-o pe potecă. Bocancii mi se scufundau în zăpadă cu un sunet triumfător, în timp ce în spatele meu lăbuţele lui Fuzzy marcau propriul lor desen arctic. Poteca apărea acum ca o linie albă pură şi neîntreruptă, desenând meandre prin alb-negrul pădurii acoperite de ninsoare. Am coborât până la canal şi ne-am uitat în jos la el, căci nivelul îi coborâse cam la zece metri sub taluzul malului. Nu mai ningea, dar un vânt puternic viscolea crâncen zăpada în lungul canalului. Mă simţeam ca şi cum mie şi lui Fuzzy ni se oferea ocazia rară de a arunca o privire într-o lume imposibilă, unde nimic nu putea vieţui.

Îndreptându-mă încet înapoi spre cabană, am simţit că mi se face frig la picioare; bocancii mei erau prea strâmţi pentru asemenea condiţii şi nu-mi permiteau să mişc picioarele în ei. Am simţit că mă cuprinde îngrijorarea, până când mi-am adus

aminte de mukluk-ii pe care mi-i dăruiseră femeile din familia lui Don. Aveau feţe din pânză de cort, tălpi din piele de elan, şi erau căptuşiţi cu blană de elan şi îmbinaţi cu fâşii din piele. Fusesem adânc mişcat de dar, însă mă uitasem la frumoasa pânză albastră cusută în partea de sus cu cruciuliţe aurii şi mă întrebasem în sinea mea dacă încălţările puteau să aibă vreo utilitate practică. Dar iată că venise vremea să-şi dovedească adevărata valoare.

Când am ajuns la cabană, deja se făcuse întuneric, deşi abia trecuse de amiază. L-am hrănit pe Fuzzy dintr-un sac aproape gol cu mâncare pentru câini, apoi l-am urmărit strecurându-se în bârlogul lui confortabil. În cabană aerul era cald, dar duşumeaua atât de rece, încât nu puteam păşi pe ea în ciorapi. Când am închis uşa nu am mai văzut nimic, pentru că nu aveam fereastră la cabană. Am scăpărat vreo patru chibrituri până am aprins o lumânare, cu ajutorul căreia am găsit lampa, pe care am pregătit-o şi am aprins-o la rândul ei. Mi-am scos ciorapii şi mi-am frecat degetele de la un picioare, care căpătaseră culoarea sinistră, albă şi ceroasă, despre care ştiam că precede o degerătură. Degetele au început să mă ardă de durere şi m-am blestemat că nu fusesem mai atent. În Interior era ruşinos să te plângi de degerături, din moment ce existau mijloace să te fereşti de ele.

Astăzi avusese loc prima mea întâlnire veritabilă cu iarna şi am fost şocat de asprimea

vremii, mai ales că ştiam că urmează să se înrăutăţească. Toate grijile pe care mi le făcusem în legătură cu urşii păreau banale acum, pe lângă mult mai sinistra, mai copleşitoarea ameninţare a gerului. Dacă mă răneam, cădeam sau făceam vreo greşeală, urma să mor foarte repede.

Era începutul lui noiembrie, zilele deveniseră întunecoase, iar proviziile mele de alimente se subţiau. Stratul de zăpadă avea peste un metru grosime şi continua să ningă. Devenise imposibil să te deplasezi fără încălţări de zăpadă, aşa că mi le-am pus într-o dimineaţă şi am ieşit afară să le încerc. Le-am legat peste mukluki şi m-am îndreptat cu paşi mari şi comici către lac. Îmi plăcea că pot merge cu uşurinţă pe suprafaţa zăpezii proaspete. Rachetele de zăpadă erau aidoma unui covor fermecat, mă duceau oriunde voiam peste norii albi şi pufoşi. M-am uitat la ele, pierdut în admiraţia pâslarilor albaştri strălucitori fixaţi în împletitura din lemn de mesteacăn. Mi-am adus aminte că îi cumpărasem odată lui Oscar nişte pantofiori noi cu luminiţe care se aprindeau de fiecare dată când punea piciorul în pământ – fusese atât de captivat de ei, încât trebuia să-i aducem mereu aminte să se uite pe unde calcă, atunci când alerga. Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Îmi era dor de familia mea mai mult ca niciodată, dar nu-mi puteam permite să dau frâu liber emoţiilor, căci ar fi putut să mă copleşească.

Am ajuns la malul opus, abrupt şi acoperit de zăpadă, unde am încercat experienţa unică de a

aluneca laolaltă cu zăpada. Am pus o rachetă de zăpadă pe panta din faţa mea şi, când am ridicat-o pe cealaltă, am luat-o la vale, stârnind o mică avalanşă care m-a trântit cu faţa în jos. M-am proptit cu mâinile de zăpadă ca să mă ridic, dar braţele mi s-au scufundat până la umeri. În cele din urmă, m-am răsucit cu faţa în sus şi m-am folosit de gravitaţie ca să mă pun pe picioare. În această lume nouă trebuia, în mod limpede, să învăţ totul de la capăt, inclusiv mersul.

Am escaladat malul deplasându-mă sub un anumit unghi şi folosind ca sprijin vârfurile unor copăcei. Fuzzy venea în urma mea, folosind urmele lăsate în zăpadă de încălţările mele ca pe nişte trepte. Am trecut pe lângă nişte brazi uscaţi, perfecţi pentru foc, şi am intrat într-o pădurice de mesteceni albi care se întindea cât vedeai cu ochii. M-am uitat plin de satisfacţie în jur: aici aveam să găsesc destui buşteni verzi cât să-mi ajungă multă vreme. M-am uitat în jos şi am văzut în zăpadă urmele unui animal mic. Aşa mi-am dat seama de un lucru care m-a umplut de încântare: puteam acum urmări ce animale treceau prin preajma taberei după urmele lăsate în zăpadă. Niciun om şi niciun animal nu mai puteau intra pe domeniul meu fără ca eu să aflu.

Mai târziu, Fuzzy şi cu mine am luat-o pe potecă şi am văzut un şir de urme mari de lup. Urmele mergeau alături de dâra stângace pe care o lăsasem la prima mea deplasare prin zăpadă până la canal şi traversau lacul de iarbă. Apoi se

îndepărtau de potecă, pierzându-se printre sălcii şi arini spre un pâlc de plopi şi de mesteceni. Înaintam mai greu acum şi trebuia să calc pe zăpada aşternută gros peste tufişuri şi copaci căzuţi. Amintindu-mi sfatul lui Don că nu trebuia să transpir, m-am oprit lângă un pâlc de brazi, am tăiat câteva crengi şi m-am aşezat pe ele. M-am căutat în buzunar după bidonul de apă şi l-am găsit îngheţat bocnă.

— Idiotule! m-am mustrat cu voce tare, hotărând ca data viitoare să car apa sub mai multe straturi de haine groase.

În timp ce şedeam şi mestecam nişte peşte uscat, m-am relaxat, dându-mi seama că luându-mă după urme făcusem un ocol mare, care mă scosese aproape de tabără. Pentru prima dată de luni de zile, mi-am dat seama că mă simţeam fericit. M-am gândit la viaţa mea petrecută la birou şi m-am simţit deosebit de privilegiat că reuşisem să evadez într-o asemenea lume magică, nepângărită.

Am fost trezit din reverie de un zgomotul puternic de izbitură şi de lemn strivit. M-am ridicat repede şi am pregătit puşca 45/70, pe urmă m-am sprijinit de un copac, uitându-mă în pădure. Fuzzy mârâia, dezvelindu-şi dinţii. Am cercetat clarobscurul de sub copaci şi am ciulit urechile, dar era linişte. Pe urmă zgomotul s-a auzit în nou: PAFF! PRRRR! BUFFF! Era un animal foarte mare, cu siguranţă. Am continuat să mă holbez la pădurea de brazi, tot mai speriat pe măsură ce

zgomotele se auzeau mai tare. Pe urmă mi-am dat seama că animalul venea din direcţia opusă, dinspre păduricea de mesteceni, sălcii şi arini pe care tocmai o traversasem. M-am întors iute.

— Fii calm, am murmurat, în timp ce băgăm pe ţeavă un glonţ pentru vânat mare.

Din perdeaua de copaci aflată la vreo treizeci de metri de mine a ieşit dintr-odată un elan imens, un mascul cafeniu-închis, lăţos. Era o apariţie impresionantă. Un ochi căprui s-a rotit într-o baie de alb strălucitor, atunci când animalul şi-a ridicat capul enorm, încununat cu coarne imense, ca să adulmece aerul.

Mi-am adus aminte că Don îmi spusese că, dacă mă voi trezi vreodată urmărit de un elan, să fug în jurul unui copac până când mă plictisesc, obosesc şi nu mai ştiu unde mă aflu. Măcar mă aflam lângă un copac. M-am uitat mai bine la greabănul uriaşului animal, socotind că trebuia să cântărească peste cinci sute de kilograme; coarnele lui aveau o deschidere de cel puţin un metru şi douăzeci. Câine, om şi elan am rămas cu toţii nemişcaţi, până când în cele din urmă leviatanul a început să meargă cu spatele şi a intrat din nou, cu zgomot, în pădure.

Am rămas în acelaşi loc câteva minute, simţindu-mă istovit, dar din cale afară de emoţionat că întâlnisem în carne şi oase un membru al celei mai mari familii de cerbi din lume. Se întunecase, dar zăpada îmi mai oferea puţină lumină şi l-am strigat pe Fuzzy, care a luat-

o repejor înaintea mea, arătându-mi dramul spre casă.

Vizitatorilor din Alaska nu le este permis să împuşte un elan până când nu plătesc mii de dolari pentru un ghid, dar în trecut aş fi putut doborî masculul cel mare, iar carnea lui mi-ar fi asigurat provizii pentru toată iarna.

Când am ajuns la cabană, focul aproape că se stinsese şi înăuntru era frig. Am crăpat câţiva butuci de mesteacăn şi am pus nişte surcele de brad pe foc, să fac flacăra mare. Termometrul arăta – 40°C, cea mai rece noapte de până atunci. Cabana a început treptat să se încălzească şi până şi podeaua parcă s-a mai dezgheţat. Mai devreme bătusem zăpada în jurul cabanei până la o înălţime de mai bine de un metru şi ea împiedica aerul rece să mai intre pe jos.

M-am întins în pat. Mă durea tot corpul şi ştiam că niciodată nu fusesem atât de slab. Deşi mă bucurase mersul cu încălţările de zăpadă, nu-mi fusese uşor să car pe fiecare picior o greutate suplimentară echivalând cu cea a doua rachete de tenis. Dar acum mă aflam în siguranţă la căldură, în timp ce întreg locul se scufunda în gerul subarctic. Afară totul era absolut nemişcat şi nu se auzea nimic. Ochii mi s-au închis încetişor.

Am auzit prin somn un zgomot puternic şi m-am trezit brusc. Ce-o fi fost, oare? Am rămas cât se poate de liniştit şi am ascultat. L-am auzit din nou – un pârâit puternic care părea să se audă din pereţii cabanei. Am sărit în picioare. Nevăzând

nimic în beznă, am rămas pe loc, neştiind ce să fac. Alt pârâit s-a auzit dintr-un alt colţ al cabanei, urmat de un scârţâit ascuţit. Se auzea ca şi cum un întreg buştean ar fi luat-o din loc şi mi-am imaginat cum cedează grinda solidă sau cum se desprinde unul dintre căpriori, în timp ce foile îngheţate de tablă se prăvălesc peste mine. Am cotrobăit în jur după un chibrit şi am aprins o lumânare. Apoi mi-am dat seama ce se întâmpla: gerul puternic îngheţa buştenii, iar pereţii coliei se contractau. După o vreme, zgomotele au încetat, dar pute am să văd cum îmi ieşeau aburi din gură şi mi-am dat seama că focul trebuia înteţit. Aveam nevoie de lemne, aşa că mi-am tras pâslarii şi mi-am pus căciula, mulţumit că am o stivă mare de buşteni lângă uşă.

Afară era lună plină şi zăpada strălucea albăstrui în lumina ei. Cerul era spuzit cu stele şi mi-am văzut aburul respiraţiei transformându-se instantaneu în chiciură pe gene. Era foarte, foarte frig, dar trebuia să zăbovesc puţin ca să mă uit în jur. Parcă mă aflam în Ţara Minunilor: un loc nespus de crud, dar fascinant, precum tăişul ascuţit al unei săbii. Mi-am luat haina cea groasă şi am pornit către lac, care strălucea şi sclipea în lumina lunii. M-am uitat în sus şi am rămas uluit să văd o perdea străvezie de lumini verzui scânteind înspre răsărit.

— Aurora boreală, am şoptit, privind-o fascinat.

Am dat capul pe spate până a început să mă

doară gâtul şi am rămas aşa, captivat de spectacolul luminilor, până când dincolo de lac liniştea a explodat şi s-a auzit o pocnitură ca de armă. Am tresărit şi am încercat să scrutez prin întuneric ţărmul împădurit cu brazi de pe malul celălalt. S-a auzit încă o pocnitură şi am văzut zăpada căzând dintr-un copac de parcă ar fi fost scuturat. Copacii se contractau de ger aidoma buştenilor din cabana mea şi, pe măsură ce gerul se înteţea, au început să trosnească peste tot prin pădure.

Pe măsură ce lumina s-a micşorat şi gerul a crescut, mi-am stabilit un ritm simplu de viaţă. Munceam din greu în fiecare zi ca să tai copaci şi să topesc zăpadă, învăţând treptat tot felul de trucuri care să-mi facă munca mai uşoară, înainte să dobor un copac, tăiam brădet şi tufişuri şi le întindeam acolo unde urma să cadă copacul, ca să nu se scufunde prea adânc în zăpadă şi să pot lucra mai uşor cu el. Cu trecerea timpului, am devenit tot mai încrezător şi începeam să simt că învăţ cum să trăiesc în întinderile albe din Interior. Viaţa mea se redusese la lucrurile esenţiale – frigul îmi îngheţase de multă vreme ceasul şi ţineam socoteala timpului după lumina zilei şi după rotaţia lentă a Carului Mare în jurul Stelei Polare. Zilele treceau încet, cele mai multe fără evenimente, şi mă bucuram de simplitatea lor.

Ca să-mi menţin cărările şi după noile ninsori, ieşeam în fiecare zi pe potecă până la canal, bătătorind cu încălţările zăpada cea nouă şi

pufoasă peste cea veche, tare. Peste noapte cărarea îngheţa şi devenea din ce în ce mai dură, pe măsură ce grosimea stratului compactat creştea. Începuseră să se întărească şi cărările pe care mă duceam după lemne sau după vânat, lucru cât se poate de folositor. Zăpada care continua să cadă se ridica pe laturile cărărilor mele ca un gard viu englezesc şi animalele începuseră şi ele să le folosească pentru a se deplasa.

Copacii răsunau de ţipetele ascuţite ale veveriţelor şi urmele lor grăbite se încrucişau cu urmele mele. Puteam urmări de câte ori lupul sau vulpea singuratică îmi foloseau poteca pe post de scurtătură spre lacul de iarbă. Gâştele de salcie lăsau nişte semne minunate, iar atunci când se înălţau în aer, aripile lor trasau dungi delicate în covorul de nea. Oriunde vedeam aceste urme, Fuzzy şi cu mine cercetam înfometaţi copacii din jur, sperând că le vom lua pe nepregătite, în locurile împădurite găseam deseori urme de samur. Acest animal vorace se hrăneşte numai cu şoareci-de-câmp, ceea ce mă făcea să îl consider un aliat. Uneori găseam semnele trecerii unui elan, iar greutatea animalului lăsa urme adânci în cărarea mea bătătorită, fapt care mă cam scotea din sărite. Îndesam în ele zăpadă, ca un administrator de drum nemulţumit, şi îmi doream să fi putut impune nişte restricţii de greutate.

Uneori făceam cărări la întâmplare, ducându-mă să cercetez locuri noi prin pădure sau să vânez

gâşte. Peste un număr de zile mi-am dat seama că mă urmărea un animal, nu numai de-a lungul cărărilor bătătorite, ci şi în celelalte incursiuni. Lăsa nişte urme adânci, regulate, mai înfundate în faţă, ca şi cum animalul ar fi sărit. L-am sunat pe Don şi l-am întrebat despre ce este vorba.

— Merge pe urmele tale? Şi la distanţă de tabără?

Am stat şi m-am gândit.

— Da. Până pe culmile dinspre sud.

— Am auzit trăgând cu zgomot aer în piept.

— Este un jder, a spus el entuziasmat.

— Jder?

— Un fel de dihor de pădure. Este cea mai mare nevăstuică din lume – una tare pricepută şi agilă.

— Grozav, am spus. Crezi că-l voi putea vedea?

— Nu, este foarte prudent. I-ai văzut urmele şi pe lângă casa castorilor?

— Da, am răspuns, aducându-mi aminte.

— Toate animalele îşi doresc să prindă un castor. Sunt graşi şi gustoşi.

— Cred că ar trebui să încerc să prind şi eu unul.

— Da, nu ţi-ar prinde rău.

A urmat o pauză.

— Mănânci bine?

— Păi… am şovăit. Fasole, fasole şi iar fasole, pâine prăjită în ulei şi câte o gâscă, din când în când.

— Reuşeşti să vânezi multe gâşte?

— Acum, da. Am pus şi capcane pentru iepuri.

— Sunt buni de mâncat, dar nu au destulă grăsime. Cum arată urmele lor?

Le-am descris amănunţit.

— A spus ceva ce n-am auzit lui Carol, apoi a revenit la mine.

— Găseşti şi resturi de conuri de brad, pe unde sunt urmele lor?

— Da, chiar multe. Nu ştiam că mănâncă şi conuri. Le dezgroapă? Sigur nu se pot căţăra?

A urmat un moment de linişte, pe urmă un hohot de râs a izbucnit la celălalt capăt al firului.

— Astea-s veveriţe, prostuţule – încerci să prinzi veveriţe cu capcana!

Zâmbeam când am închis telefonul, ştiind că-i furnizasem bătrânului încă o poveste de care să se amuze zile în şir. Renunţasem de multă vreme la speranţa că aş putea să-mi păstrez mândria în faţa lui Don – înţelegerea dintre noi părea să fie ca eu să-i furnizez, în schimbul sfaturilor lui, cele mai penibile exemple de greşeli. Dar după aceea nu am mai confundat niciodată un iepure cu o veveriţă.

Pierdeam câte şase minute de lumină în fiecare zi şi acum mai aveam numai o oră de lumină de zi înainte ca soarele să dispară undeva către sud. Pentru ca lucrurile să meargă şi mai rău, combustibilul pentru lampa cu presiune s-a terminat şi trebuia să mă bazez numai pe lampa cu kerosen, chioară şi cu miros iute, sau pe lumânări, deoarece toate dispozitivele care

funcţionau cu baterii se descărcaseră din cauza frigului. Am încercat să fac cât mai multe treburi în scurta perioadă luminată ciudat şi galben de soare, dar deseori trebuia să rămân să muncesc pe întuneric, sub lună şi stele.

Mă gândisem cum aş putea să-mi îmbunătăţesc veceul şi am hotărât să-mi ridic un closet de zăpadă. Igluurile nu se construiesc în mod obişnuit în această parte a Alaskăi, întrucât zăpada este prea uscată şi prăfoasă, dar am încercat să depăşesc impedimentul bătătorind singur cu lopata mormane de zăpadă, pentru ca să mai piardă din aer şi să devină mai dură. Într-o dimineaţă am început să decupez blocuri de zăpadă pentru iglu, tăindu-le puţin oblic ca să se poată arcui spre înăuntru. Le-am încărcat pe sanie şi le-am dus la gaura de latrină.

Urmând principiile de construcţie a unui iglu, am înşirat cuburile astfel încât să ajungă să se suprapună în spirală. După câteva ore de muncă, igluul meu ajunsese înalt cam de un metru optzeci şi l-am închis cu un cub în vârf. Am tăiat în pereţi două găuri, în părţi opuse, prin care am vârât două stinghii de lemn, de o parte şi de alta a găurii latrinei. Am fixat pe ele un scaun portabil de closet, adus până aici special pentru această ocazie. Am tăiat în gheaţă o firidă pentru lumânare şi chiar am înfipt un băţ în perete, ca suport pentru hârtia de toaletă. Construcţia rezista perfect. Mă proteja de vânt şi îmi conferea un absurd sentiment de intimitate. Totul părea

ridicol de civilizat şi mă pufnea râsul de câte ori mă aşezam între aceşti pereţi igienici.

Succesul igluului mi-a ridicat moralul, dar a doua zi lucrurile au luat o turnură proastă. Am dat din greşeală peste lampa cu kerosen şi am spart-o, ceea ce însemna că de acum aveam încă şi mai puţină lumină şi nu puteam citi – o lovitură teribilă pentru că, alături de multivitamine, cărţile deveniseră centrul existenţei mele.

Petreceam o mulţime de vreme vânând gâşte, încercând să mai adaug câte ceva la rezerva săracă de provizii. Spre bucuria mea, după un antrenament sumar, Fuzzy a devenit un excelent câine de vânătoare şi eram parteneri la cataramă în încercarea de a face rost de mâncare. Ieşeam în fiecare zi imediat după apus, când mai stăruia o geană de lumină, părăsind poteca şi luând-o spre pădure. Când zăream o pasăre, nu-mi dezlipeam ochii de ea până ce nu se oprea într-un copac convenabil. Foloseam o puşcă veche calibrul.22 numită Nylon 66, foarte precisă, şi ţinteam capul păsării. Fuzzy stătea complet nemişcat şi încordat până când auzea comanda „Aport”, iar atunci ţâşnea, înotând şi scufundându-se în zăpada adâncă până la gaura pe care o lăsase pasărea. Se arunca în gaura aceea ca un scufundător, cu capul înainte, apucând pasărea şi pe urmă trăgându-se înapoi la suprafaţă. Apoi se propulsa către mine şi îmi punea gâscă în palmă.

În ciuda gâştelor, beneficiile escapadelor mele de vânătoare rămâneau îndoielnice, întrucât

trebuia să străbat kilometri în şir încălţat cu rachetele de zăpadă până să găsesc prada, iar tot acest efort, combinat cu frigul, mă făcea să consum mai multe calorii decât câştigam. Oamenii care trăiesc în aceste condiţii extreme de expunere la frig au nevoie de patruzeci la sută mai multă grăsime corporală ca să le fie cald, iar eu îmi epuizasem deja de multă vreme rezervele proprii. Începeam să văd treptat efectele înfometării. Mă simţeam letargic, iar mintea îmi funcţiona cu lentoare; în fiecare zi îmi era tot mai greu să mă ridic din pat.

Trebuia să mă trezesc noaptea din patru în patru ore ca să pun lemne pe foc şi devenise o adevărată agonie să mă extrag din sacul călduros de dormit şi să păşesc pe podeaua îngheţată. Într-o noapte nu am reuşit să mă trezesc ca să realimentez soba. Frigul s-a strecurat rapid printre buştenii cabanei şi la un moment dat probabil că am strănutat în somn, căci mi s-au lipit nările ca şi cum le-ar fi strâns două degete de gheaţă. M-am trezit brusc şi mi-am dat seama că abia mai puteam zări soba prin norul gros de aer îngheţat. Am păşit spre ea şi norul cel alb mi s-a încolăcit în jurul picioarelor, făcându-mă să mă simt ca într-un vechi film de groază. Am îngenuncheat lângă sobă, suflând cu disperare peste puţinul jar care mai mocnea, până s-a aprins lemnul uscat de brad şi am putut să îndes pe foc câţiva butuci zdraveni. M-am strecurat înapoi în sacul de dormit şi am tremurat de frig până când

în sfârşit s-a încălzit cabana.

Într-o dimineaţă, după micul dejun, mi-am verificat rezerva de cartofi. Am simţit că mă pleoştesc atunci când am văzut că nu mai aveam decât trei. I-am pus într-o oală, împreună cu o gâscă întreagă care avea, slavă Domnului, un oarece strat de grăsime galbenă. Am adăugat nişte fasole şi am acoperit totul cu supa de gâscă păstrată de la ultimul gătit.

Afară totul era alb, şi ningea des. Cel puţin va fi mai cald, m-am gândit. Am hotărât să mă spăl, ca să-mi mai ridic moralul. Am încălzit vreo două galoane de apă, am turnat-o în ligheanul mare de spălat, m-am dezbrăcat şi am intrat în el. După ce mi-am săpunit şi mi-am frecat trupul, am îngenuncheat în lighean şi m-am spălat pe cap. Pe urmă m-am şters bine şi m-am aşezat lângă foc, să mă usuc. Mă simţeam minunat curat şi gol, după ce luni în şir fusesem prizonierul aceloraşi haine puturoase. Am atârnat heliograful (un dispozitiv de transmitere a semnalelor luminoase cu ajutorul unor oglinzi mobile care reflectă soarele) de un cui şi m-am bărbierit; pentru prima oară după multe luni mi-am văzut trupul într-o oglindă. Priveliştea m-a speriat.

Venisem în sălbăticie cântărind o sută de kilograme şi îmi dădeam seama că acum eram departe de acea greutate. Eram palid şi oasele îmi ieşeau prin piele. Pentru prima dată, mi-am dat seama de gravitatea situaţiei în care mă aflam. Ce aveam să mă fac când mi se vor termina

proviziile? M-am întins pe pat. Spre surprinderea mea, nu mă simţeam prea speriat; mai degrabă resemnat şi plin de o curiozitate bolnavă să văd cum urmau să evolueze lucrurile.

După o vreme m-am silit să mă ridic, conştient de faptul că pasivitatea mea putea atrage dezastrul. Ştiam că starea fizică precară începuse să-mi submineze judecata şi că putea să-mi pună serios în pericol capacitatea de supravieţuire. Am decis să rămân în cabană următoarele zile. Din fericire, pusesem deoparte provizii de urgenţă pentru o săptămână şi aveam atârnate afară două gâşte care-mi veneau şi ele în ajutor.

În seara aceea am încercat să mă concentrez şi mi-am scris articolul pentru ziar. Am pregătit telefonul prin satelit ca să îl expediez, ştiind că nu-mi puteam permite să îl folosesc mai mult de câteva minute, deoarece nu prea mai aveam combustibil nici pentru generator. După ce l-am trimis, i-am scris un e-mail lui Juliet:

De abia aştept să fiu din nou cu tine şi cu băieţii noştri, care sunt atât de preţioşi pentru mine. Mi-e tare dor să fiu din nou tătic. Îmi spun tot timpul că această aventură va însemna un lucru bun pentru noi toţi şi că ne vom găsi calea. Sper să reuşesc.

— Guy! Eşti bine? Am auzit că ţi-ai terminat cabana. Ce veste grozavă!

Vocea urbană a lui Tom Roberts ajungea la mine peste lume, din biroul confortabil al companiei sale de producţie de filme din Londra.

Trimisese o echipă de filmare să mă viziteze astă-vară şi trăseseră mai multe cadre, în ideea că poate aveau să facă un documentar. În timp ce vorbeam, m-am întrebat ce mâncase la prânz. Începusem să am fantezii cu mâncare. Tom spunea una sau alta, iar în mintea mea umblau plăcinte, cartofi prăjiţi, beri şi meniuri de restaurant.

— Alo? Mă mai auzi?

— Da, iartă-mă, Tom.

Mi-am dres vocea.

— Ce spuneai?

— Spuneam că sper să mai facem nişte filmări. Matt şi Ashley plănuiesc să vină la tine săptămâna viitoare – îţi convine?

— Bănuiesc că da, dar avertizează-i că aici este destul de întuneric şi foarte, foarte frig.

— Sigur, dar ştiu şi ei, a spus. Exact de asta vor să vină acum, ca să prindă spiritul iernii. Ştiu cum pot să ajungă la Galena, dar mai departe, cum ajung la tine?

— Păi…

M-am concentrat din răsputeri şi dintr-odată m-am dat seama că, dacă Matt şi Ashley veneau încoace, puteau să aducă de mâncare. Probabil că pot închiria un avion care să aterizeze pe lac, am spus, mai mult decât entuziast.

— Gheaţa este destul de solidă?

— Nu sunt sigur, dar voi verifica.

— OK. Sună-mă mâine ca să-mi spui.

Mi-am scos căştile cu sentimente amestecate. Jumătate din mine se entuziasma la gândul că voi

putea petrece câteva zile cu oameni de acasă. În acelaşi timp, însă, parcă nu-mi venea să renunţ la solitudinea mea şi la rutină. Am cântărit amândouă sentimentele o vreme şi în cele din urmă latura socială – şi nevoia de hrană – a învins. L-am sunat pe Don ca să îl întreb dacă crede că un pilot experimentat ar putea ateriza pe lac.

— Mda, probabil. Am să-i spun lui Brownie să arunce o privire. Ai putea să dai şi tu o raită pe aici, când pleacă, pentru că gheaţa încă nu-i destul de solidă pe fluviu.

Toate problemele mele păreau să se fi rezolvat dintr-odată, dar tot simţeam o stranie împotrivire, când mă gândeam să-mi abandonez singurătatea.

În următoarele zile nu am fost în stare să-l hrănesc pe Fuzzy decât cu un pumn de mâncare pentru câini şi câteva măruntaie de gâscă, iar într-o seară când l-am strigat, nu a venit. Oare unde să fi fost? Mintea mi-a luat-o razna şi mi-a trecut morbid prin minte haita de lupi. Asta era, m-am gândit: probabil că s-a îndepărtat mai mult decât trebuia în căutare de hrană şi l-au prins lupii. M-a cuprins vinovăţia: ar fi trebuit să aduc mai multă mâncare pentru câini. Mi-am petrecut restul nopţii simţindu-mă nefericit şi întrebându-mă dacă îl voi mai vedea vreodată.

Când m-am trezit a doua zi dimineaţă, am auzit sunetul inconfundabil al paşilor lui Fuzzy pe zăpada de afară. Inima mi-a tresărit de bucurie. Se întorsese! M-am îmbrăcat şi am ieşit din cabană. Era foarte frig şi aerul îngheţat forma o ceaţă

albă, deasă, care atârna la treizeci de centimetri deasupra pământului. Fuzzy a lătrat şi eu m-am uitam primprejur după el, căutându-l în lumina lăptoasă. Când l-am văzut, mi-am dat seama imediat că se întâmplase ceva special, pentru că blana îi radia de mândrie. S-a uitat la mine prietenos cu ochii lui ca aluna şi când a văzut că îl privesc, s-a uitat în jos la ceva ce zăcea în faţa lui în zăpadă, apoi din nou la mine. Era clar că aştepta să vadă cum reacţionez. M-am apropiat şi m-am aplecat ca să pot vedea obiectul mândriei lui. Era un picior întreg de elan. Avea aproape un metru lungime, cel mai lung os pe care îl văzusem vreodată până atunci. Fuzzy stătea mândru cu o labă de proprietar pe el şi continua să mă privească.

M-am ridicat, râzând admirativ de bravura şi candoarea câinelui. Pe urmă am examinat mai îndeaproape piciorul de elan şi admiraţia mi-a sporit. Era cu adevărat enorm şi încă mai avea pe el o bucată bună de carne cu piele, îngheţată. În acel moment, Fuzzy a decis că vizionarea a luat sfârşit şi l-am urmat în spatele cabanei ca să văd cum încerca să vâre osul la el în cuşcă. I-au trebuit mai multe încercări, dar în cele din urmă a reuşit, lăsându-i doar un capăt gros afară. M-am întors în cabană, clătinând uimit din cap. Piciorul cred că reprezenta un rest dintr-un elan ucis de haita locală de lupi, iar Fuzzy probabil că ştia că-şi riscă viaţa, atunci când se strecurase în tabăra lor şi îl dezgropase. Pe urmă avusese de străbătut

drumul lung şi dificil până în tabăra noastră, cărând după el toată acea greutate.

Eram pe coastă şi încărcăm mesteceni în sanie, când am auzit zgomotul îndepărtat al unui avion mic.

— El trebuie să fie, Fuzz, am strigat, iar câinele a lătrat agitat.

Brownie, unul dintre piloţii din zonă, venise să verifice dacă se putea ateriza pe lacul meu. A claxonat deasupra cabanei mele înainte să întoarcă spre nord, descriind un arc mare care îi permitea să aterizeze la capătul vestic al lacului. Am pornit într-acolo cât de repede îmi îngăduiau rachetele de zăpadă. Pe urmă l-am văzut apărând deasupra copacilor, poziţionându-se deasupra mijlocului lacului şi coborând rapid. Tălpigele avionului au atins suprafaţa, apoi s-a ridicat din nou, întorcând larg şi zburând iarăşi pe deasupra lacului. Mi-am dat seama că se apleacă şi se uită în jos, la urmele lăsate de tălpige.

— Am făcut cu mâna atunci când avionul a cotit a treia oară, apoi l-am urmărit aterizând şi izbindu-se îngrijorător de gheaţă. A lovit un morman de zăpadă care l-a aruncat în sus, ca să atingă din nou gheaţa la zece metri mai încolo şi să se oprească, în sfârşit. Pilotul a turat motorul şi elicea a zbârnâit când se apropia de mine. Fuzzy sărea în toate părţile, bucuros.

În cele din urmă motorul s-a oprit şi s-a făcut din nou linişte. Am păşit înainte să-l întâmpin pe pilot. Uşa s-a deschis şi a apărut un bărbat de

vârstă mijlocie, cu ochelari, semănând mai degrabă cu un medic de familie, decât cu un zburător temerar.

— Salut, eu sunt Brownie, mi-a spus. Cărarea ta e bună, sau îmi trebuie rachete de zăpadă?

— Nu, cărarea-i bună, i-am răspuns. Ce mai aterizare!

A zâmbit.

— Mda, aterizările pe zăpadă în locuri necunoscute sunt dificile pentru că nu vezi unde se termină aerul şi unde începe zăpada. De acolo de sus, totul pare la fel de neted, îţi dai seama prea târziu cum stă treaba cu adevărat.

S-a aplecat şi l-a mângâiat pe Fuzzy.

— Ce zici, îţi fac o cafea?

— Sigur.

Ne-am dus la cabană şi el s-a aplecat ca să intre pe uşă. Am dat de-a dura un buştean pe care să se aşeze şi am stat amândoi lângă sobă, cu cănile în mâini. Brownie asculta răbdător tot ce spuneam eu, aprobând din când în când din cap.

— De când nu ai mai văzut pe nimeni? m-a întrebat blând, când m-am oprit în cele din urmă ca să-mi trag sufletul.

— Cred că de vreo şase săptămâni, am pierdut socoteala.

— Ştii, am deseori treabă cu cei din pădure, a zâmbit el. Cei care sunt la început, ca tine, sunt tare vorbăreţi. Ca şi cum le-ar veni la gură toate deodată.

Am roşit, dându-mi seama că, de când sosise,

vorbisem numai eu, fără întrerupere.

M-a văzut încurcat şi a ridicat o mână.

— Hei, nu mă deranjează câtuşi de puţin – vorbăreţii sunt OK.

— Ce vrei să zici?

— După ce trece prea multă vreme, unii încetează să mai vorbească.

— De tot?

— Nu, dar vorbesc numai când sunt nevoiţi. Încep să se comporte ca animalele, devin mai înclinaţi să asculte, decât să vorbească. Trebuie să-i amăgeşti ca să se comporte iarăşi ca oamenii. Pe aici, spunem că au devenit „pădureţi”.

A lăsat jos cana de tablă şi s-a uitat la ceas, apoi a spus că trebuia să plece. Am luat-o înapoi spre avion.

— Îmi aduc aminte că m-am dus o dată în toiul iernii să iau o pereche, ca să-i aduc din nou în sat, a zis. Ea a început să plângă când s-a urcat în avion – nu a spus nimic tot drumul, a plâns până când am aterizat. Părea să-şi cam fi pierdut minţile.

A zâmbit şi m-a bătut pe umăr.

— Dar tu îmi pari OK!

— Bun, dar ai grijă să mă iei de aici, dacă ţi se pare că devin pădureţ, bine? Am râs amândoi, dar eu ştiam că alunecasem deja până destul de aproape de marginea nebuniei.

Când se urca în avion, Brownie a părut să-şi aducă aminte de ce venise.

— A, da, doi tipi din Galena vor să-i aduc

încoace mâine. Ţie îţi convine? Făcea parte din legea sălbăticiei să nu tulburi singurătatea cuiva fără să-i ceri voie.

— Sigur, am răspuns. Îmi pare bine să mă întâlnesc cu ei. Au bagaj mult?

— Da. Cutii cu mâncare, cred că şi o ladă de whisky.

— Au dus whisky! am exclamat bucuros. Eu rămăsesem de multă vreme fără. S-a uitat la mine cercetător.

— Cred că mâncarea ţi-ar prinde mult mai bine…

Am dat repede din cap, amintindu-mi că nu mă cunoştea şi că putea să creadă că sunt alcoolic.

— Da, ceva potol ar fi bine-venit.

— Ai trăit cu fasole şi făină?

— Cum ai ghicit? am zâmbit eu timid.

Brownie a râs.

— Pentru că aşa trăieşte orice răcan, când rămâne prima dată în pădure.

— Răcan? Asta înseamnă acelaşi lucru cu novice?

— Da. Uite, după ce plec, netezeşte zăpada aia suflată de vând şi taie nişte copăcei ca să însemni un fel de pistă. Ne vedem mâine.

A închis uşa avionului, l-a întors şi a decolat spre Galena.

Am revenit în cabană simţindu-mă fericit. Perspectiva de a vedea lume mă entuziasma. Aşa cum sugerase Don, când echipa de filmare avea să plece, urma să mă duc şi eu la Galena, să mă

reaprovizionez. Voiam să mă întâlnesc şi cu Glenn Stout, care avea o crescătorie de câini şi îmi promisese astă-vară că mă va ajuta să aleg un atelaj. Voiam să mă pot deplasa în timpul iernii şi, cu excepţia maşinilor de zăpadă, sania trasă de câini rămânea singura posibilitate.

În noaptea aceea mi-am pus rachetele de zăpadă şi, la lumina lunii pline, am nivelat dâmburile de pe lac şi am marcat pista pentru Brownie cu pomi de Crăciun. Mi s-au părut potriviţi, pentru că îi aşteptam pe Matt şi pe Ashley cu nerăbdarea cu care un copil îl aşteaptă pe Moş Crăciun.

— Am auzit pe Brownie claxonând deasupra cabanei a doua zi dimineaţă la ora zece – era varianta de pădure a unei sonerii. Am înteţit focul, pe urmă mi-am pus încălţările de zăpadă şi m-am îndreptat spre lac. Avionul s-a învârtit pe cer, apoi a aterizat exact între pomii mei de Crăciun. Două feţe zâmbitoare se uitau la mine şi l-am văzut pe Ashley căutându-şi camera, gata să filmeze din primul moment. M-am îndreptat spre ei să le strâng mâna, dar m-am trezit îmbrăţişat ca în nordul Londrei, asta înainte de a se da un pas înapoi şi a mă studia amănunţit.

— Drace! Dar ai slăbit ceva! a spus Ashley, devenind brusc serios.

În spatele nostru, Brownie se pregătea deja să decoleze.

— Da, ştiu.

Mă simţeam destul de vulnerabil, mai ales că

îmi aminteam imaginea mea din oglindă.

— Nu am reuşit să ajung în sat să-mi refac proviziile, pentru că încă sunt sloiuri pe fluviu.

Matt s-a uitat la mine mai atent.

— Cum stai cu moralul?

— O, mă descurc, am spus pe cel mai firesc ton, încărcându-le bagajele în sanie.

Când Matt şi Ashley mă vizitaseră data trecută, nici măcar nu începusem să lucrez la cabană, iar acum, apropiindu-ne, se uitau la construcţie fără să le vină să creadă.

— N-am crezut că vei reuşi, a spus Matt, atingând un buştean.

— Ei bine, a fost un adevărat coşmar, am răspuns. Fără Don, nu m-aş fi descurcat.

Nu am reuşit să mă abţin să zâmbesc.

— Îmi pare rău, ştiu că pentru voi filmul ar fi fost mai interesant dacă totul mergea prost.

Au avut eleganţa să îmi răspundă tot cu un zâmbet. În timp ce descărcăm echipamentul lor în cabană, m-am gândit la lunile de întuneric şi de greutăţi pe care le pierduseră. Le-am turnat nişte cafea şi Ashley a scos din bagaj o cutie.

— Hei, ţi-am adus câte ceva de acasă.

Am apucat cutia cu nerăbdare, mai ales că văzusem pe ea scrisul de mână al lui Juliet. Înăuntru am găsit ciocolată, biscuiţi, miere şi cafea, iar mama îmi trimisese câteva produse minunate din sudul Italiei, inclusiv ulei de măsline, migdale dulci şi seminţe de pin. Am fost copleşit de aceste daruri şi abia m-am abţinut să nu mă

înfig în ele imediat. Probabil că arătam ca un sălbatic de pe o insulă pustie care ia contact pentru prima oară cu lumea civilizată.

Pe urmă, Ashley a tras afară din geantă un pacheţel.

— Poftim, a spus, dându-mi-l.

Era încă un pachet de la Juliet, cu fotografii de pe Insula Mull. Imaginile erau incredibil de verzi şi de frumoase şi mi-au adus în memorie amintiri dragi din vremea noastră de început, când petrecusem destul timp acolo. Exista şi un desen de la Oscar. În partea de sus a foii îşi scrisese numele cu litere mari, stângace. Mi s-au umplut ochii de lacrimi şi câteva minute nu am fost în stare să scot o vorbă. Am plecat capul şi am rămas tăcuţi, doi bărbaţi din nordul Londrei, sensibili şi atenţi, şi o corcitură înfometată.

După o vreme, Ashley mi-a strecurat în mână o sticlă de whisky Highland Park.

— Cred că ne-ar prinde bine tuturor câte un strop, a spus el, mai ales lui Matt, căruia nu-i place să zboare.

Matt s-a aplecat înainte, prefăcându-se furios.

— Nu-i adevărat!

Am râs cu toţii, uşuraţi să ne îndepărtăm de subiectul dureros reprezentat de familia mea, de care îmi era atât de dor. Am turnat câte o porţie sănătoasă de whisky pentru fiecare în căni de tablă, pe urmă am adăugat un strop de apă.

Matt a ridicat cana:

— Să se dezgheţe Yukonul! a toastat el.

Mai târziu mi-au spus că îmi aduseseră şi un film pe care Juliet îl făcuse pentru mine. M-am uitat la el pe una dintre camerele lor, i-am văzut pe băieţi jucându-se pe plajă şi am auzit vocea lui Juliet strigând din când în când la unul dintre ei. Imagini care, în condiţii normale, ar fi umplut de mândrie inima unui părinte, mie îmi provocau acum o durere aproape insuportabilă. La sfârşitul filmului nici nu mai puteam vorbi. Eram copleşit. Sosirea celor doi fusese un eveniment minunat, dar îmi provocase o mulţime de emoţii amestecate, de la sentimentul că încă mai eram dorit şi iubit până la durerea că lipseam din viaţa copiilor mei. Mă simţeam ca şi cum s-ar fi desfăcut baierele inimii mele vinovate, pe care mă străduisem cu atâta efort să le ţin sub control.

În următoarele câteva zile m-au filmat fără încetare, urmărindu-mi fiecare mişcare când tăiam lemne de foc şi când topeam neîntrerupt zăpadă, ca să ţin pasul cu uriaşele lor nevoi de consum şi de spălat. Sosirea noilor provizii mi-a îmbunătăţit calitatea vieţii. Ashley gătea minunat şi m-a cucerit cu mormane de clătite înecate în sirop de arţar. I-am întors serviciul, pregătind piept de gâscă fript pe jar, cu tăiţei asezonaţi cu oregano şi suc de lămâie. Cu toate acestea, încercările de bucătar ale lui Matt mă înfuriau la culme, deşi nu ar fi trebuit, pentru că eu deja devenisem absurd de grijuliu să nu risipesc nicio firimitură din provizii. De fiecare dată când se oferea să gătească el, nu-l scăpăm din ochi într-un mod de-a

dreptul agresiv, aplecându-mă uneori peste umărul lui şi mormăind nemulţumit. Dar el m-a suportat cu stoicism şi mi-a crescut respectul pentru puterea sa de a îndura.

Curând a venit momentul ca ei să plece şi ne-am pregătit cu toţii pentru drumul înapoi în sat. În ziua plecării ningea tare şi bătea un vânt puternic, în rafale. Brownie a decolat mai întâi cu Matt şi cu echipamentul de filmare, iar eu am urmărit micuţul avion cum se desprindea zgâlţâindu-se de pământ şi apoi dispărea în cerul plin de zăpadă.

M-am întors spre Ashley.

— Nu-mi place deloc vremea asta, i-am spus.

S-a uitat la mine perplex.

— Să ştii că plec oricum, indiferent de vreme, a zis el.

Am înţeles din vocea lui că se săturase până-n gât de viaţa dură din sălbăticie. N-am mai vorbit, o vreme.

— Dacă nu ne poate lua pe amândoi, măcar te ajut să încarci, i-am spus mai târziu.

După o oră, Brownie s-a întors.

— OK, băieţi, hai să-i dăm drumul, a zis el după ce am terminat de încărcat bagajele. Viscolul ăsta se face tot mai afurisit.

— Drum bun, atunci, am spus.

Brownie s-a oprit şi s-a uitat la mine.

— Tu nu vii?

— Nu, Brownie, îmi pare rău. Nu-mi place vremea. Lucrurile sunt şi aşa destul de riscante pentru mine, chiar şi fără asta.

M-a privit cu o expresie deopotrivă mirată şi iritată.

— Crezi că mi-aş pune pielea la bătaie ca să vin să vă iau?

— Ăăă… nu.

— Atunci treci în avion, pentru că să-ţi spun ceva: Brownie nu riscă niciodată.

M-am uitat o clipă la avionul mititel, am înghiţit în sec şi am urcat. Fuzzy a fost înghesuit într-un dulăpior din coada avionului, unde s-a făcut covrig şi s-a transformat într-un ghem de blană.

Brownie a parcurs etapele de control dinaintea decolării, apoi mi-a spus:

— OK, Guy, acum ia-mă cu un braţ pe după umeri.

Am ridicat palma.

— Mulţumesc, Brownie, dar nu-i nevoie, pe bune.

S-a uitat la mine ironic.

— Nu, trebuie să faci asta cât decolăm, ca să păstrăm echilibrul avionului.

— A, bine – OK. L-am luat pe după umeri, de nevoie.

— Acum ţine-te de mânerul ăsta cât zburăm, şi nu atinge maneta asta dintre picioare.

După aceea am pornit cu toată puterea pe zăpadă. După o serie de zgâlţâieli la ruptul oaselor şi după nişte creste de gheaţă, tălpigele s-au ridicat în aer. Avionul se zguduia la fiecare rafală de vânt, şi trecând pe lângă Pilot Mountain ne-am

scuturat violent. M-am uitat în jos şi nu am văzut decât kilometri şi kilometri de pământ pustiu, alb-negru.

La jumătate de oră de la decolare au început să se vadă luminile sătucului şi am aterizat pe lacul de iarbă de lângă casa lui Brownie.

Brownie şi-a scos căştile şi s-a uitat la mine zâmbind.

— Mi se pare că eşti viu, a spus, iar ăsta – mi-a arătat satul – sigur nu e Raiul!

e

Târziu în seara aceea am mers prin satul acoperit de zăpadă către casa lui Chris şi Jenny, unde fusesem invitat la masă cu întreaga familie. M-am simţit minunat să fiu înconjurat de oameni, într-o casă caldă şi bine luminată. M-am bucurat în mod special de lumina electrică şi am luat hotărârea să nu mai rămân niciodată fără combustibil pentru lampa cu presiune, căci ultimele două săptămâni fuseseră foarte grele.

Târzah, fetiţa de patru ani a lui Chris şi Jenny, m-a întâmpinat în capătul scărilor.

— Hei, de ce te-ai întors? Se uita la mine cu ochişorii ei negri şi inteligenţi, prefăcându-se cât se poate de serioasă.

— Mi-a fost dor de mâncare gătită, i-am răspuns zâmbind.

A apărut şi frăţiorul ei mai mic, Aşa.

— Guy! Guy! a strigat el îmbrăţişându-mă, iar pe urmă m-a îmbrăţişat şi Târzah.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi pentru o

clipă îmbrăţişările copiilor m-au copleşit.

Chris m-a întâmpinat cu un zâmbet cald şi mi-a pus o sticlă de bere în mână. Am golit-o într-o secundă, aşa că mi-a dat alta. Curând au apărut Claudette, Charlie şi familia lor, iar zgomotul copiilor fericiţi a umplut încăperea. Am stat şi m-am uitat la ei tăcut; nu-mi plăcea să fiu singur la o adunare de familie. Dar eram fericit să mă aflu aici, într-un loc confortabil şi cald, înconjurat de o familie pe care o iubeam. Masa se încovoia sub greutatea celor mai bune mâncăruri pe care le vedeam după multă vreme: coaste de elan, plăcintă cu dovleac, salate, cartofi, friptură de gâscă şi pâine de mălai. M-am uitat la ele cu gura apă – la modul cel mai propriu. Cele două surori m-au privit cu ochi critic.

— Hei – eşti slab, a spus Jenny.

Charlie a intervenit.

— Da, şi miroşi a tabără, nu încape nicio îndoială!

Camera s-a umplut de râsete şi m-am simţit bine să mă întorc la rolul meu obişnuit. Tocmai ne aşezaserăm la masă, când au apărat Don şi Carol.

— Ia uite ce-a adus pisica, a spus Don, uitându-se la mine cu expresia lui de amuzament sarcastic.

Am zâmbit.

— E al naibii de bine să fiu din nou aici.

— Şi de ce-ai venit?

— Ca să iau ceva provizii. Şi am de gând să învăţ să mă descurc cu sania trasă de câini şi să

iau cu mine un atelaj.

S-a făcut brusc linişte. M-am uitat în jur, întrebându-mă ce spusesem greşit.

Don a clătinat din cap.

— Puştiul şi-a construit cabană şi acum vrea să se descurce cu un atelaj de câini!

A ridicat mâinile.

— Să nu vii să mă întrebi pe mine ce să faci. Eu mi-am mâncat porţia de sanie trasă de câini şi dă-mi voie să-ţi spun că am fost cum nu se poate mai fericit când au apărat maşinile de zăpadă.

Toată lumea a râs. Era limpede că dorinţa mea avea să nască alte motive de amuzament.

Înainte să plece acasă, Don mi-a spus:

— Am o maşină de zăpadă veche care s-ar putea să ţi se pară utilă, dacă ai să te saturi de câini. Se numeşte Tundra îi este foarte uşoară şi o poţi manevra fără probleme, dacă se înţepeneşte. Te pricepi la maşinile de zăpadă?

Am ridicat din umeri.

— N-am avut de-a face niciodată cu vreuna.

— Ce surpriză! a zâmbit Don.

În noaptea aceea m-am întors în magazia micuţă şi călduroasă din curte de la Don, m-am culcat într-un pat adevărat şi am dormit cât se poate de adânc. După luni de singurătate, efortul de a vorbi mă extenuase. De asemeni, îmi era dor de familia mea mai mult ca oricând şi începusem să-mi dau seama că îmi era şi mai greu să fiu departe de ei atunci când eram în compania altor oameni.

A doua zi dimineaţă, când am intrat în biroul lui Glenn Stout, pe faţa lui lungă şi ursuză a înflorit un zâmbet.

— Măi, măi, încă mai trăieşti!

— Cât de cât.

M-a măsurat de sus şi până jos.

— Ia spune, eşti gata să înveţi să te descurci cu sania cu câini?

— Da!

Era limpede că promisiunea lui Glenn de a mă învăţă rămăsese fermă.

— Vino la crescătoria mea la amiază şi începem.

Ne-am îndreptat mai târziu către casa lui Glenn. A pornit maşina de zăpadă şi ne-am dus amândoi acolo unde îşi ţinea câinii.

— Am douăzeci şi unu de husky aici, mi-a spus el când am ajuns, şi pot să-ţi dau un echipaj de şase.

Câinii alergau neîntrerupt în jurul ţăruşilor de care erau legaţi. Ochii lor aruncau scântei alb-albastre şi zgomotul lătratului şi mârâitului era alarmant. M-am întrebat de ce mi-o fi trecut prin cap că ar putea fi o treabă uşoară. Câinii arătau pe jumătate sălbatici, iar energia şi forţa lor erau intimidante. Mi-am adus aminte de reacţia familiei lui Don din seara dinainte şi m-am întrebat dacă fac un lucru înţelept.

— Am strâns câini de la echipaje diferite, a spus Glenn, şi nu ştiu ce fel de caracter au. Hai să luăm şase şi să-i înhămăm de antrenament.

A scos o sanie mică de mesteacăn şi a întins hamul în faţa ei.

— Primul câine din ham este înaintaşul, mi-a spus. El ţine hamul întins, iar dacă întoarce, trebuie să te asiguri că rămâne întins.

— Cum fac asta?

— Mai bine uită-te şi învaţă – ai să înţelegi.

Am intrat în mijlocul curţii cu câini.

— Aceşti câini sunt husky de Alaska, a strigat Glenn peste vacarmul canin. Dacă sunt sănătoşi şi bine îngrijiţi, pot trage cam o sută de kilograme fiecare.

A apucat un câine zvelt, cu blană neagră, care s-a ridicat imediat pe picioarele în spate.

— Ea este Bubbles – este un bun înaintaş şi conducător de atelaj, a strigat Glenn.

A ţinut câinele între genunchi până când i-a trecut hamul peste cap, pe urmă i-a vârât prin ham şi picioarele şi i-a dat drumul. Bubbles s-a încordat şi s-a aplecat înainte, iar tot trupul ei spunea „Lasă-mă să alerg!” Dar sania era ţinută de un fel de ancoră cu colţi de oţel, înfiptă adânc în zăpadă. Ne-am întors să mai aducem câini.

Glenn a arătat spre o căţea mărunţică negru cu alb.

— Adu-o pe aia.

Mi-am făcut curaj şi m-am dus spre ea. A intrat timidă în cuşcă, pe urmă a ieşit din nou, sărind veselă încolo şi încoace. I-am dat drumul din ţăruş şi am fost luat prin surprindere de forţa cu care s-a smucit spre sanie. L-am întrebat pe

Glenn unde trebuia să stea.

— Pune-o oriunde vrei, a spus el. Îi vom tot muta dintr-un loc în altul până când ne vom da seama unde se potriveşte fiecare cel mai bine.

M-am apropiat de un ochi de ham şi am încercat să o ţin până să reuşesc să i-l potrivesc, dar era aşa de agitată, încât nu m-am descurcat cu toată încâlceala.

— Ţine-o între genunchi, a strigat Glenn.

Am izbutit până la urmă să înham câinele. Faptul că aveam degetele îngheţate nu mă ajuta deloc. Nu puteam folosi mănuşi mari şi groase, dar să lucrezi cu mâinile goale la – 37 de grade nu e o glumă. Am observat că Glenn folosea mănuşi de lână pentru treburile de fineţe, iar între activităţi îşi vâra mâinile cu totul în mănuşile mari de castor pe care le ţinea legate cu un şiret pe după gât. De-acum erau deja patru câini înhămaţi la sanie, iar Bubbles trăgea tare. Glenn mi-a adus încă doi câini mari, spunându-mi:

— Ţine-i o clipă.

— Am apucat zdravăn de zgardă. În dreapta aveam un câine roşcat, cu aspect fioros şi faţa brăzdată de cicatrici. Arăta mai degrabă a dingo. Se smucea violent în toate direcţiile, zbătându-se în strânsoarea mea. În stânga aveam un câine maro foarte mare, care sărea şi el, schelălăind şi lătrând. I-am ţinut pe amândoi cu toată puterea, urmărindu-l pe Glenn, care examina laba unui alt câine. Cu coada ochiului i-am văzut pe Matt şi pe Ashley, apăruţi ca din senin pentru a filma câteva

cadre de ultim moment. Chiar atunci am auzit un mârâit sinistru şi mi-am dat seama că provenea de la dingo, care se uita fix la câinele din stânga mea. Îşi dezgolise ameninţător colţii şi îi curgeau balele. Câinele maro a încercat să scape, dar l-am ţinut bine, conştient că, dacă îl las, haosul va deveni încă şi mai rău.

— Glenn, am strigat încet, încercând să-mi controlez vocea.

Nu m-a auzit, iar dingo s-a năpustit la câinele maro şi l-a înhăţat de umăr.

— Glenn! am urlat, dar nu a reuşit nici cum să mă audă, peste zarva întregului ţarc.

Am încercat să despart câinii, dar parcă se sudaseră unul de celălalt ca două bucăţi de oţel; pe zăpadă au început să cadă stropi îngheţaţi de sânge. L-am lovit cu piciorul pe câinele roşu şi parcă aş fi lovit un zid. Disperat, am comis o greşeală elementară pentru un conducător de sanie. Am băgat mâna între cei doi câini şi instantaneu câinele roşu şi-a înfipt colţii, prin mănuşa groasă, fix în încheietura mea stângă. M-am uitat străin cum propriul meu sânge se amesteca în zăpadă cu acela al câinilor.

Spre uşurarea mea, a apărut Glenn. A preluat iniţiativa imediat şi, ţinându-l pe celălalt câine de zgardă, s-a prăvălit cu tot corpul peste dingo, împingându-l tare în zăpadă. Afurisitul i-a dat drumul în sfârşit câinelui maro, care a rămas tremurând lângă mine, sângerând abundent. Glenn i-a priponit din nou, mai întâi pe dingo, apoi

pe cel maro, pe urmă a venit şi s-a uitat la mâna mea.

— Mai bine du-te la dispensar şi ocupă-te de rană, a spus el, privindu-mă destul de îngrijorat. Mă ocup eu de treaba de aici.

În timp ce mă îndepărtam de locul crimei, Ashley şi Matt au dat fuga spre mine, întrebându-mă dacă mă puteau ajuta cumva. Mi-am dat seama de pe feţele lor că avuseseră parte de un regal de necazuri foarte cinematografice.

Peste câteva zile m-am dus din nou să-l văd pe Glenn. M-a privit peste mustaţa lui de cowboy, coborând apoi ochii spre mâna mea bandajată.

— Ce-ţi face mâna? m-a întrebat, iar eu am zâmbit ruşinat.

— O, bine, mulţumesc, am spus. Pare mai grav decât este.

— Îmi pare tare rău, Guy. Trebuia să-mi dau seama că javra roşie nu se potriveşte.

— Nu-i vina ta, am spus. Cred că sunt pregătit pentru încă o lecţie, dacă tu eşti de acord.

— Sigur că da, a zâmbit el. Sunt chiar fericit să văd că nu renunţi. Vino aici pe la cinci şi mergem la ţarc.

Când m-am întors, era întuneric şi foarte frig. Am mers împreună până la un cazan de o sută de litri care fusese transformat în ceaun. Glenn a aprins focul sub el şi pe urmă a ridicat o prelată de pe o grămadă mare de peşti.

— Am prins vreo mie două sute de bucăţi astă-vară. Acum îi fierb în fiecare seară pentru câini.

Toc cam o jumătate de peşte pentru fiecare câine, pe urmă îi amestec cu mâncare pentru câini, orez şi zăpadă în loc de apă.

Am pus zăpadă în cazan şi am tocat cu toporul un amestec de ştiucă, şalău şi biban din grămadă, adăugând bucăţile de peşte în cazanul care scotea aburi. Glenn a amestecat fiertura cu un băţ lung.

— Lăsăm totul să fiarbă cât suntem plecaţi, a spus. În felul ăsta va fi gata atunci când ne întoarcem. Este o mâncare grozavă ca să se încălzească bine câinii. Acum le dăm nişte zeamă de peşte.

A umplut o găleată cu fiertura puturoasă şi s-a dus cu ea în curtea gălăgioasă, turnând în castronul fiecărui animal. Am stat şi m-am uitat cum lipăie şi latră câinii, cu ochii sclipind în lumina lămpaşului pe care îl purtam pe frunte.

Glenn s-a dus apoi spre maşina de zăpadă, făcându-mi semn să mă aşez în spatele lui.

— Hai să-ţi arăt traseul pe care o să înveţi.

Vântul rece se înteţise şi temperatura probabil că ajunsese pe la – 45°C, dar eram bine înfofolit. Am ieşit din curte şi am luat-o pe un drum îngheţat de pietriş, apoi peste un dig înalt construit ca să apere satul de inundaţii. Pe urmă am intrat pe o potecă plină de zăpadă tăiată printre sălcii şi arini, înainte să traversăm o zonă deschisă, vălurită, care ducea către uriaşul Yukon îngheţat. Când am ajuns la terasamentul abrupt al râului, l-am coborât şi pe urmă am apucat-o spre dreapta. Cărarea îngustă pentru sănii mergea

paralel cu fluviul cam un kilometru şi jumătate, pe urmă cotea iar spre dreapta, urca din nou terasamentul şi intra în pădure. Aici începea să şerpuiască, ocolind tot felul de creste împădurite, pentru ca în cele din urmă să facă o buclă şi să revină pe dig.

Întorşi în curte, am pregătit atelajul, treabă cu care m-am descurcat mult mai uşor, în ciuda dificultăţii de a lucra cu o mână bandajată. Câinii lătrau şi schelălăiau când îi înhămam, iar respiraţia lor forma un nor care se ridica deasupra capetelor lor şi pe urmă îngheţa, aşternându-li-se pe spate sub formă de ace de gheaţă.

— OK, Guy, a spus Glenn când am fost gata. Am să mă leg în spatele tău cu maşina de zăpadă ca să încetinesc câinii când ieşiţi pe pârtie. Pune-i astea lui Bubbles. Are nevoie de protecţie.

Mi-a dat patru „cizmuliţe” de stofa. I le-am pus căţelei pe labe, iar ea m-a lins pe obraz. Am mângâiat-o şi m-a privit scurt, cu ochi inteligenţi şi hotărâţi, fără să scoată un sunet, deşi în spatele ei restul câinilor se întreceau în a lătra surescitaţi. M-am dus în spatele săniei şi m-am aşezat în picioare pe tălpige, acolo unde stă de obicei conducătorul.

— Cum opresc sania, Glenn? l-am întrebat.

— Pedala aia de metal este frâna de zăpadă, mi-a răspuns.

Am văzut o stinghie de metal fixată între tălpige cu o bucată groasă de cauciuc. Din ea plecau trei ţăruşi zdraveni de oţel.

— Strigi „Hoo” şi apeşi zdravăn cu piciorul pe frână. Pe gheaţă nu vei reuşi decât să încetineşti puţin câinii, dar pe zăpadă ţine bine.

— OK!

Speram că sună mult mai optimist decât mă simţeam.

— Şi cum virez?

— Strigi „Cea” dacă vrei să o iei la dreapta, „Hăis”, dacă vrei să o iei la stânga. „Hai” înseamnă dă-i dramul, „Ho” înseamnă stai.

— Şi se opresc la comanda vocală?

— Nu, niciodată. Trebuie neapărat să apeşi pe frână când dai comanda, şi pe urmă să ancorezi sania.

Mi-a arătat cum să folosesc ancora şi cum să ţin atelajul pe loc călcând frâna de picior în timp ce arunc ancora în locul dorit şi pe urmă o îngrop în zăpadă. Odată fixată ancora, trebuia să eliberez încetişor frâna, în ideea că atelajul va trage înainte, înţepenind ancora mai bine.

Glenn s-a dus în spate, la maşina de zăpadă.

— OK, a strigat. Ridică ancora.

Aşa am făcut, şi ancora a ieşit scârţâind din zăpadă. Câinii au pornit fără zgomot, încordându-se în ham şi făcând sania să înainteze. Am ieşit pe drumul îngheţat, pe urmă am luat-o pe dig. Câinii au trecut peste buza de gheaţă şi am mers pe cărarea cu zăpadă până am ajuns la loc drept. Glenn mi-a strigat să arunc ancora. Am aruncat-o, iar câinii s-au oprit.

— Eşti sigur că ai fixat zdravăn ancora? mi-a

strigat Glenn.

— Da, aşa sper, i-am răspuns peste umăr.

— Bine, pentru că acum am să mă desfac cu maşina de zăpadă de sanie. Bine?

Am ridicat o mână, deşi toate instinctele îmi spuneau că nu sunt încă pregătit, dar mândria mă împiedica să recunosc. Glenn a desprins maşina şi sania s-a smucit înainte. M-am uitat la coarda ancorei cum se întinde, în timp ce colţii se înfigeau mai bine în zăpadă. Câinii s-au încordat nerăbdători.

Vocea lui Glenn s-a auzit din întuneric în spatele meu.

— Pleci când eşti gata, şi nu uita: dai comenzi numai înaintaşului, nu şi celorlalţi câini. Trebuie să sune ferm şi răspicat. Dacă o iau prea tare la picior, strigi „Uşor” şi apeşi un pic pe frână să priceapă comanda, sau laşi un picior în zăpadă.

— OK, Glenn, am răspuns cu vocea pierită.

Mi-am pus masca şi ochelarii, am tras aer în piept şi am călcat pe frână cu piciorul stâng în timp ce mă aplecam şi ridicam ancora. Câinii au reacţionat la scârţâitul ei în zăpadă începând să tragă de ham. Partea din faţă a săniei s-a ridicat şi tot ce o mai ţinea în loc era micuţa frână de picior. Am eliberat frâna şi am sărit pe tălpige. În secunda imediat următoare zburam, îndreptându-ne cu toată viteza spre inima beznei.

Am simţit pentru prima oară uriaşa putere de tracţiune a câinilor. Singurele zgomote erau scârţâitul săniei şi fâsâitul tălpilor ei pe zăpadă.

Ne-am năpustit de-a lungul cărării pe sub arcada strălucitoare a copacilor îngheţaţi şi deşi mă simţeam depăşit de evenimente, eram de-a dreptul captivat de forţa elementară a întregii experienţe.

M-am uitat în spate şi am văzut luminile maşinii de zăpadă a lui Glenn urmându-mă la distanţă. Pe urmă mi-am dat seama că ne îndreptăm direct spre un şir de dâmburi şi că mergem mult prea repede. Era prea târziu să mai fac altceva decât să mă ţin bine. Câinii au trecut peste obstacole cu viteză, ridicând sania în aer. Am reuşit să mă ţin de ea, dar pe urmă am văzut apropiindu-se malul fluviului.

— Hooo! am strigat şi am apăsat tare frâna.

Am derapat şi ne-am oprit, iar eu am rămas cu piciorul înfipt în pedală, în timp ce-mi trăgeam sufletul. Câinii nu părea câtuşi de puţin obosiţi şi se uitau nerăbdători la mine, dornici să o luăm din nou la goană.

Peste câteva minute am dat drumul la frână din nou, dar de această dată cu mai multă grijă, ţinând-o pe jumătate apăsată când ne-am apropiat de terasament. După ce am cotit, am eliberat frâna complet. Câinii au ţâşnit din nou, iar eu m-am ţinut disperat de sanie, relaxându-mă puţin abia când am văzut că poteca mergea drept pe lângă fluviu. Chiar înainte ca drumul să intre din nou în pădure, Glenn a venit în dreptul meu şi mi-a făcut semn să opresc.

— Mergi prea repede, mi-a strigat. Încearcă să-i potoleşti puţin în locurile dificile, iar când iei

un viraj, lasă-te pe spate şi controlează direcţia foarte ferm. Potriveşte tălpigele bine la viraje şi încearcă să nu le iei din scurt.

A pornit motorul.

— A, şi când o iei în sus pe panta asta dinspre mal, dă-te jos şi aleargă în spatele săniei, ca să le fie mai uşor să urce. Când ajungi sus, sari din nou pe tălpige. Iar când cobori, calcă pe frână, altfel o să dai printre câini. Şi ţine-i mereu bine în frâu pe toţi.

Am pornit din nou şi imediat am ajuns la malul abrupt, înalt cam de trei metri. Am sărit jos, aşa cum fusesem învăţat, şi am alergat în spatele săniei, între tălpige. Când primii câini au ajuns în vârful pantei, viteza a crescut dramatic şi abia am reuşit să sar pe tălpige înainte să o luăm din nou la goană. Am început să cotim prin pădure şi fiecare curbă aproape că mă termina, dar am reuşit ca prin miracol să rămân pe sanie. Când tocmai credeam că nu voi mai reuşi să rezist, am ajuns la marginea pădurii şi am traversat digul înainte să coborâm în drum. Am dat năvală în fundătura din faţa crescătoriei de câini şi am reuşit în cele din urmă să ne oprim.

Glenn a venit să-mi strângă mâna.

— Ai reuşit, a spus el. Bravo!

— A fost o experienţă nemaipomenită!

— Acum vom continua să facem exerciţii pe această pârtie, iar când câinii vor reuşi să te tragă şi pe tine sus pe dig, atunci vom şti că sunt în formă şi pregătiţi să te ducă acasă.

— Cum adică, acum nu sunt în formă?

— Nu prea, aleargă prea încet – ai să vezi diferenţa când vor fi pregătiţi. Atunci chiar ai să le simţi puterea.

M-am uitat la cei şase câini care gâfâiau în hamuri şi m-am întrebat cum de ajunsesem tocmai eu, în mod limpede genul proprietarului de pisici, într-o asemenea situaţie.

Glenn a fost un profesor răbdător şi hotărât. M-a învăţat nu numai cum să conduc o sanie, ci şi cum să am grijă de câini, să le verific picioarele şi să tratez afecţiunile obişnuite. Scoteam atelajul afară pentru un drum în fiecare zi, mărind distanţa de la opt la cincisprezece kilometri, pe măsură ce câinii îşi intrau în formă şi deveneau tot mai puternici şi mai rapizi. Gerul a întărit treptat pârtia, făcând fiecare cursă încă şi mai rapidă, iar încrederea mea creştea cu fiecare aventură căreia îi supravieţuiam.

Am ieşit pe orice vreme, chiar şi pe viscol, şi pe măsură ce deveneam mai priceput am început să-mi dau seama de avantajele deplasării cu sania trasă de câini. Cel mai mare era acela că te mişcai în linişte; în locul vuietului neîntrerupt al motorului maşinii de zăpadă, se auzea numai fâşâitul tălpigelor de lemn. Pentru că nu mergeam cu viteza unei maşini de zăpadă, puteam să mă uit atent la locurile prin care treceam. Şi, atâta vreme cât câinii erau hrăniţi şi adăpaţi, nu riscam să rămân în pană atunci când trebuia să mă întorc acasă.

Într-o dimineaţă, Glenn mi-a spus:

— Gata, eşti pregătit să iei câinii şi să te descurci singur.

Am înlemnit de emoţie şi de spaimă.

— Dacă crezi tu…

— Eşti pregătit şi trebuie să începi să te gândeşti să faci pârtie în jos pe fluviu până la tine în tabără.

— Cum anume?

— Iei o maşină de zăpadă şi te duci până în tabără. Va fi greu, pentru că s-a adunat o mulţime de omăt, dar după ce o faci, pârtia va îngheţa şi ai să poţi să mergi cu câinii pe ea. Te-ai gândit unde ai să ţii câinii?

— Am să fac un ţarc cu cuşti în pădure, lângă cabană.

Glenn a încuviinţat.

— Ai grijă să fie cu adevărat aproape de cabană, pentru că altfel vin lupii şi te lasă fără tot echipajul. Leagă câinii valoroşi în partea dinspre cabană şi pe cei mai puţin importanţi spre pădure.

Am încuviinţat, izbit din nou de sălbăticia vieţii arctice. Timpul petrecut în sat începuse să mă înmoaie.

— Câinii nu fac gălăgie, dacă vin lupii?

— Ba da, şi asta-ţi poate da ocazia să intervii. Vor lătra la orice se apropie de tabără, cu excepţia ursului brun. Atunci vor tăcea şi se vor strecura în cuşti, de n-ai să mai auzi niciun zgomot.

M-am gândit cu groază la posibilitatea de a fi atacat de un urs brun în mijlocul iernii. Urşii

bruni, spre deosebire de verii lor negri, au fost văzuţi umblând prin pădure şi în perioade neobişnuite pentru ei.

— De ce trebuie să mai am grijă?

— Vezi că elanii devin tot mai răi pe măsură ce se lungeşte iarna, şi din cauză că tu te mişti fără zgomot cu sania, s-ar putea să dai nas în nas cu unul pe potecă.

— Ce trebuie să fac atunci? am întrebat.

— Păi, vei avea nevoie de o puşcă, pentru că uneori elanii dau buzna între câini şi îi fac bucăţi.

M-am uitat mai atent la el ca să văd dacă nu cumva voia să mă sperie, dar mi-am dat seama că nu făcea altceva decât să-mi dea sfaturi practice. Am simţit un fior de spaimă.

Mi s-a părut ciudat să pregătesc atelajul fără Glenn alături. Câinii se smuceau în ham, lătrând şi schelălăind, uitându-se înapoi la mine şi ragându-mă din priviri să pornim. Am ridicat ancora şi s-au ridicat ca nişte sprinteri la start, pe ură am eliberat frâna. Peste o fracţiune de secundă plecasem deja, alunecând pe drumul dur, îngheţat.

Am reuşit cumva să păstrez hamul întins când am trecut peste dig şi curând goneam prin pădure către fluviu. Soarele apunea şi cerul rămăsese luminat de o geană rece, galbenă. Am coborât pe fluviu şi m-am uitat peste cei şase kilometri de gheaţă albă care mă despărţeau de liziera pădurii de pe celălalt mal. M-am uitat în sus şi am văzut urma unei stele căzătoare care se rostogolea spre nord-vest.

Am ocolit un banc de nisip acoperit de zăpadă şi mi-am dat seama că echipajul de câini grăbise brusc pasul, uitându-se în dreapta. Într-un pâlc de sălcii am zărit un viţel de elan cufundat în zăpadă. Peste o secundă mi s-au căscat ochii de groază văzând un elan adult, maro-închis, ridicându-se la numai treizeci de metri în faţa mea. Era o femelă, una uriaşă, chiar în mijlocul drumului.

— Drace! am exclamat disperat. Nu un elan, Doamne, te rog, nu!

Câinii au început să latre furios şi au mărit viteza. Am apăsat pe frână, dar câinii trăgeau atât de tare, că n-am făcut nimic. Am călcat din nou pe ea, de data asta cu atâta forţă şi atât de mult, încât am reuşit să opresc câinii. Pe urmă am pus imediat un picior jos în zăpadă ca să arunc ancora. Am reuşit să o fac să ţină abia după ce am lovit-o de mai multe ori cu călcâiul. Câinii îşi pierduseră minţile de agitaţie.

Elanul rămăsese nemişcat, uitându-se la noi. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Nu aveam puşcă şi mă simţeam mărunt, vulnerabil. Elanul a lăsat urechile pe spate şi a ridicat capul într-un mod ameninţător – pe urmă a păşit înainte şi a întors capul uriaş înspre alt elan, aflat între sălcii. Trebuie să fie şi masculul, m-am gândit, dându-mi seama că era nevoie să acţionez rapid. Mi-am smuls masca şi am început să strig şi să înjur. Femela s-a uitat la mine, şocată. Am continuat să o înjur mai multe minute, până când, cu capul sus şi dezgustată, a plecat trufaşă din drum.

Am aşteptat până s-a îndepărtat destul, pe urmă am ridicat ancora şi am pornit repede sania. Am intrat în pădure, pe poteca îngustă şi întortocheată. Supravieţuisem întâlnirii cu elanul şi mă simţeam minunat de calm, savuram de-a dreptul drumul plin de meandre prin pădurea îngheţată şi tăcută. În cele din urmă, am ajuns din nou la ţarc. Câinii gâfâiau, cu feţele acoperite de ace de gheaţă, şi am simţit că între mine şi cei şase începea un parteneriat adevărat. În timp ce îi eliberam din hamuri, am simţit o intensă satisfacţie: mersesem singur cincisprezece kilometri cu sania prin întuneric şi mă întorsesem acasă întreg. M-am gândit la steaua căzătoare şi mintea mea superstiţioasă a decis că reprezenta un semn bun. Era momentul să mă întorc în tabără.

— Alo, alo, alo – mă auzi?

— Da, te aud, mi-a răspuns vocea slabă a lui Juliet. Eşti OK?

— Da, dar mi-e tare dor de toată lumea. Este chiar mai greu în sat, mi-e dor de voi încă şi mai mult. Trebuie să mă întorc în tabără.

A urmat o pauză, pe urmă am auzit-o spunând: „Vorbesc cu tati, Oscar, vrei să vii să-i spui ceva?” Mă aşteptam să aud vocea lui de copil, dar am auzit-o tot pe Juliet.

— Este ocupat, a zis că vorbeşte cu tine altă dată.

Am simţit cum mă năpădeşte tristeţea. Deci aşa se întâmplă când pierzi contactul cu copiii tăi,

m-am gândit, simţindu-mă vinovat şi furios în acelaşi timp.

— Este normal să înceapă să fie puţin distant, nu-i aşa?

— Ei, te iubeşte în continuare, Guy, dar s-a obişnuit cu absenţa ta. Dacă ar fi continuat să-i fie la fel de dor de tine cum îi era la început, nu ne-am fi descurcat.

— Şi crezi că ne vom mai apropia?

— Sigur că da, dar acum eşti undeva în afara preocupărilor lui imediate şi ăsta-i un lucru bun.

A schimbat subiectul.

— N-ai uitat că săptămâna viitoare e Crăciunul, nu-i aşa? Cum ai de gând să-l petreci?

— Mă întorc la cabană.

— Am primit un e-mail de la Claudette şi îmi spune că i-ar plăcea să rămâi cu ei.

Claudette şi Juliet schimbau mesaje încă de când ajunsesem eu în Alaska şi între familiile noastre se crease o legătură.

— M-aş simţi aiurea să rămân cu ei, atât timp cât familia mea nu este lângă mine.

— Te-au ajutat atât de mult, Guy, şi vor cu adevărat să te aibă printre ei.

— Da, ştiu, îi iubesc şi eu, dar…

— Să stai şi să suferi de unul singur în cabană nu ne va face pe niciunul dintre noi să avem un Crăciun mai frumos, cred că ar trebui să rămâi.

A făcut o pauză.

— Dacă rămâi în sat, ne putem linişti şi noi ca să ne bucurăm de Crăciun, ştiind că mai eşti în

siguranţă măcar pentru o săptămână sau două.

— Bine, lasă-mă să mă gândesc, i-am spus.

Am strâns telefonul şi pe urmă am cântărit cele două posibilităţi: Crăciunul singur în cabană, sau în mijlocul minunatei familii a lui Don. Nu începea comparaţie.

Când s-a adunat toată familia la masa de Crăciun, platourile gemeau de bucate delicioase, iar copiii se învârteau în jurul lor, cu ochii mari, fericiţi şi surescitaţi. M-am uitat la ei, simţind că toată dârzenia mea se topeşte. Muream de dorul casei. Juliet trimisese un pachet cu daruri pentru familie, iar copiii îi sfâşiau hârtia cu o adevărate ferocitate alaskană.

— Unde sunt copiii tăi? m-a întrebat Târzah, fixându-mă cu ochii ei mari şi limpezi.

— Sunt acasă în Scoţia, i-am răspuns. Mă întorc la ei la primăvară.

Ea m-a cercetat şi mai atent.

— E mult timp până atunci.

— Aşa este, am dat eu încetişor din cap, simţindu-mă mizerabil, iar ea m-a lăsat în pace.

Târziu, după ce masa s-a terminat, m-am întors singur în magazia lui Don. Am sunat acasă şi am vorbit mai întâi cu Oscar, care era agitat şi fericit. Pe urmă am stat de vorbă cu Juliet, care părea încrezătoare, simţind că nu mai dura mult şi voi reuşi să mă întorc cu bine acasă. Prea repede, a venit momentul să încheiem convorbirea. M-am întins pe pat, mai deprimat decât oricând. Ştiam că mântuirea mea nu putea veni decât de la

întoarcerea în tabără.

M-am apropiat de Don şi am rămas împreună uitându-ne peste fluviul îngheţat. Ningea încetişor şi puteam vedea după cât de întunecat arăta cerul că în curând va începe să ningă mai tare.

— Cât de dificil va fi să fac pârtie până în tabără? l-am întrebat.

— A nins mult anul ăsta.

Don s-a uitat în josul fluviului.

— Va fi nevoie de ceva muncă. Venim şi noi cu tine, cu cât ne adunăm mai mulţi la făcut pârtie, cu atât mai bine. Dacă nu ninge prea rău, pornim chiar mâine.

În noaptea ceea, Don mi-a arătat cum să folosesc o Tundra II. Maşinile de zăpadă pot atinge o viteză de peste o sută douăzeci de kilometri pe oră, iar conducătorii lor riscă să facă dramuri lungi şi să rămână în pană. Din fericire, profesorul meu era de şcoală veche şi avea o deviză simplă: pregăteşte-te pentru ce-i mai rău. Am împachetat alimente, haine şi echipament cât pentru o expediţie de cinci zile şi mi-am pregătit încălţările de zăpadă. Devenisem cât se poate de grijuliu să iau cu mine toate mijloacele cu putinţă pentru a aprinde focul şi întotdeauna aveam la îndemână brichete, chibrituri, fitil şi aşchii de mesteacăn, precum şi sticle cu antigel – un mijloc excelent de a porni un foc pe orice fel de vreme. A doua zi dimineaţă şi-au făcut apariţia, în maşinile lor puternice, Chris şi Charlie.

Am pornit în caravană, cu Charlie, în faţă, pe

urmă Don, Chris şi eu în spate. Nu-mi dădeam seama cum de reuşeau să meargă atât de repede. M-am străduit să ţin pasul cu ei, zgâlţâindu-mă, dar de câteva ori am rămas atât de tare în urmă, încât au fost nevoiţi să se oprească şi să mă aştepte. Am mers nesfârşit de mult; pârtia urca şi cobora mormane de gheaţă şi de zăpadă viscolită, zgâlţâindu-mi oasele.

Când am ajuns la Four Mile Point, drumul a luat-o brusc în jos şi pe mai mulţi kilometri fluviul alb se întindea în faţa noastră drept. Se făcuse mult mai frig şi ne aflam acum în partea cea mai joasă a bazinului. În cele din urmă ne-am oprit cu toţii şi Don a arătat spre o deschidere înzăpezită.

— Uite canalul! a strigat. Este o mulţime de zăpadă. O să avem revărsări.

Acum trebuia să croim pârtie, ceea ce era mult mai dificil. Don a pornit primul. Noi ceilalţi l-am urmat pe rând şi, deşi eu profitam de urmele lăsate în zăpadă de ceilalţi, înaintarea s-a dovedit dificilă. Zăpada era adâncă, trebuia să mergem destul de repede cât să nu se scufunde maşinile, dar suficient de încet cât să le putem controla. De câteva ori am greşit şi m-am scufundat în zăpadă, iar Tundra s-a blocat şi s-a oprit. Trebuia atunci să mă dau jos, să bătătoresc o platformă de zăpadă alături, să ridic maşina pe platforma aceea, să mă urc înapoi pe ea, să accelerez şi să ies din groapă. În cele din urmă am ajuns la gura canalului şi ne-am năpustit cu toţii peste zăpada groasă care se adunase în albia canalului.

Când tai pârtie pe un fluviu, încerci să treci peste bancurile de nisip sau prin zonele unde este posibil ca apa să fie mică sau deloc. Să cazi prin gheaţă este cea mai mare primejdie în regiunea arctică, iar de fiecare dată când trebuia să traversăm o zonă cu apă adâncă – deci cu gheaţa posibil mai subţire – încercam să o facem cât mai rapid cu putinţă. Şi gheaţa de la mal poate să fie subţire, aşa că nu trebuie să te apropii prea tare de ţărm.

Am ţinut-o tot înainte, eu încă mai rămânând în urmă, dar începând să mă descurc din ce în ce mai bine cu maşina de zăpadă. După ce am străbătut vreo cinci kilometri pe canal, am auzit un strigăt. Cei trei bărbaţi se opriseră la vreo două sute de metri înaintea mea şi îmi făceau semne să mă opresc. M-am oprit brusc şi am văzut o privelişte înspăimântătoare. Din pârtie se ridicau aburi şi un nor ca un fuior subţire se formase cam la cincizeci de metri în faţă, între mine şi ei. Acolo unde ar fi trebuit să fie zăpadă albă şi compactă, se vedea o dâră lungă de apă murdară. Apă din fluviu, m-am gândit, şi mi-am dat seama că tocmai vedeam prima revărsare.

Revărsările se petrec atunci când greutatea zăpezii apasă prea tare pe gheaţă şi apa se ridică peste marginile acesteia şi bălteşte deasupra. Rămâne acolo în stare lichidă, izolată de stratul gros de zăpadă, invizibilă pentru călător. Cei care nu trec destul de repede se trezesc cu maşinile înţepenite, pentru că, descoperit, stratul de apă

îngheaţă imediat. Salvarea este complicată, trebuie tăiate făgaşe şi pe urmă ridicată maşina. Şoferul ajunge invariabil să se ude şi orice porţiune udă din corp este în mare pericol să degere.

Tovarăşii mei gesticulau energic şi mesajul lor era clar: bagă viteză!

Am tras aer în piept, am apăsat acceleraţia şi am pornit. Maşina a lovit apa şi imediat s-a poticnit, începând să se scufunde în spate. Am simţit că direcţia nu mai răspunde şi că tălpile derapează.

— Haide! am strigat, mutându-mi greutatea spre faţă ca să eliberez sistemul de tracţiune din apa care îngheţa rapid.

Tundra a ţâşnit înainte şi a planat peste restul de apă până când am ieşit în siguranţă pe zăpadă.

Peste puţină vreme am ajuns la mica plajă de la capătul potecii mele, foarte mulţumit acum că mă gândisem să tai un drum prin taluzul malului. Am urcat pe acolo sus pe mal şi pe urmă am pornit pe potecă, unde zăpada viscolită făcuse creste uriaşe. Când am ajuns la cabană, am găsit-o aproape îngropată în omăt, iar înăuntru totul era îngheţat bocnă. Ne-am tras sufletul câteva minute, pe urmă ne-am urcat din nou pe maşinile de zăpadă şi ne-am îndreptat înapoi spre sat.

Să fiu ultimul nu reprezenta deloc o poziţie bună la întoarcere, pentru că atunci când am ajuns la zona cu revărsări, cei dinainte deja spărseseră gheaţa nou formată, ceea ce însemna

că din nou trebuia să trec prin apă. Acum era întuneric, şi norul ceţos de deasupra arăta şi mai înspăimântător în lumina farurilor maşinii. Dar ştiam că nu am de ales, aşa că mi-am înghiţit frica şi am accelerat. De două ori, maşina aproape că s-a răsturnat pe o parte. Era şi mai greu să-mi păstrez echilibrul pe întuneric, pentru că nu aveam niciun reper vizual, iar la un moment dat a trebuit să mă sprijin pe piciorul stâng şi am simţit cu groază că îmi intră apă în gheată. M-am simţit ca un prost şi nu le-am spus nimic celorlalţi, ca să nu-şi bată joc de mine. Dar pe măsură ce timpul trecea, am început să-mi simt piciorul din ce în ce mai rece, până când nu l-am mai simţit deloc.

La primul popas i-am spus lui Don şi el m-a pus imediat să mă descalţ şi să-mi frec energic piciorul, în timp ce ei mi-au uscat ciorapul pe carburatorul uneia dintre maşini. Un deget începuse să îmi degere. Mi-am frecat piciorul, întrebându-mă dacă o să-mi pierd degetul. Nu simţeam nimic, şi în curând pierderea unui deget mi se părea floare la ureche pe lângă perspectiva de a-mi pierde un picior.

Charlie şi-a scos mănuşile şi a îngenuncheat lângă mine, masându-mi piciorul umed cu mâinile lui fierbinţi. Nu era deloc recomandat să-ţi scoţi mănuşile pe un asemenea ger şi am fost mişcat de gestul lui.

— Mulţumesc, Charlie, am spus, dar să ştii că la mine în manual scrie că trebuie să-mi încălzeşti piciorul la sân.

— Hai sictir! a zis el, zâmbindu-mi scurt.

— Charles Bronson athabascanul se întoarce, am spus eu, şi toată lumea a râs.

Restul călătoriei am încercat să-mi mişc tot timpul piciorul, oprind maşina şi alergând în sus şi în jos pe pârtie ca să pun circulaţia în mişcare. În cele din urmă am văzut în depărtare luminile Galenei şi peste jumătate de oră îmi încălzeam degetele muşcate de ger lângă soba lui Don. De data aceasta mă apropiasem de dezastru mai mult ca niciodată până atunci şi ştiam că fusesem norocos să scap cu bine.

În sat mă lăsam din ce în ce mai mult ademenit de bucuria de a sta împreună cu alţi oameni şi mi-am dat seama că, dacă voiam să mai pot rezista în singurătate, trebuia să mă întorc cât mai repede la cabană. Ţinând cont de revărsări, însă, care deveneau din ce în ce mai multe şi mai întinse, nu exista nicio posibilitate să ajung acolo cu sania trasă de câini. I-am mărturisit într-o dimineaţă îngrijorările mele lui jenny şi ea m-a ascultat cu răbdare.

— Să vedem, poate te ajută Brad, a spus. Se duce peste tot cu avionul ăla micuţ al lui.

Bradley Scotton era coleg cujenny la Alaska Fish and Wildlife Service. Am simţit că se iveşte o rază de speranţă.

— Brad e sus, mi-a spus Jenny, de ce nu te duci să-l întrebi?

Am urcat scările de lemn şi am bătut la uşa biroului lui Bradley.

— Intră, mi-a răspuns o voce.

— Am găsit pe Bradley Scotton stând la masa de lucru. Avea vreo treizeci şi cinci de ani, era zvelt şi agil, cu ochi albaştri inteligenţi şi veseli, şi purta o barbă stufoasă care-i dădea o înfăţişare rebelă. Arăta din creştet până în tălpi ca un tip care zboară peste taiga.

— Bună… eşti Bradley? Am zâmbit. Eu sunt Guy.

— Aha, da, răcanul din Scoţia.

A dat din cap şi s-a întins în scaun, examinându-mă de sus şi până jos. În mod clar, reputaţia mea mi-o luase înainte.

— Am auzit că eşti în sat. Te distrezi cu câinii?

— Grozav. Încă nu mi s-a întâmplat nicio nenorocire. Nu ştiu cum să încep…

— Ai nevoie de cineva să te ducă cu avionul înapoi în tabără, aşa-i?

Am încuviinţat, întrebându-mă cum de ştia.

— Mă deranjează revărsările – nu pot să trec peste ele cu câinii, până nu îngheaţă, dar mă gândeam că, dacă aş putea ajunge pe canalul din care se deschide poteca mea, aş reuşi să traversez ultima revărsare cu piciorul şi să urc la tabără.

— Putem încerca, dar revărsările sunt o problemă şi pentru un avion. Poate că reuşim să aterizăm pe vreun banc de nisip de pe canal şi să încerci de acolo.

— Cât mă costă?

— Nu te costă nimic. Îţi dau un telefon când se opreşte ninsoarea şi vedem cum facem.

— Mulţumesc mult, Brad – îţi sunt cum nu se poate mai recunoscător.

Avionul era uni-3 Cub model 1940, construit din pânză şi lemn de mesteacăn şi echipat cu un motor de o sută douăzeci şi cinci de cai putere, perfect pentru taiga din cauză că nu cântărea mai mult de cinci sute de kilograme.

— Tu te duci acolo.

Brad a tras în faţă scaunul pilotului şi eu m-am strecurat în spaţiul strâmt din spate. Am reuşit cumva să intru, dar umerii mei ocupau acum toată distanţa dintre pereţi şi stăteam cu genunchii la gură. În spatele meu am înghesuit rucsacul, puşca şi pe Fuzzy, care s-a făcut covrig şi a părut să adoarmă, deşi bănuiam că în secret era cât se poate de treaz şi murea de frică.

Brad s-a dus la elice şi a început să o învârtă, ca să pornească motorul.

După două încercări nereuşite, motorul a tuşit şi s-a trezit la viaţă, făcând un zgomot asurzitor. Brad mi-a întins un set de căşti şi a închis uşa subţire, iar până să-mi dau seama ce se întâmplă m-am trezit că zburăm peste copaci şi ne ridicăm în albastrul cerului.

La vederea marii şi albei întinderi a sălbăticiei, inima mi s-a umplut de bucurie. Eram atât de fericit că mă întorc acasă, unde puteam să trăiesc pe cât de simplu îmi propusesem, eliberat de toate emoţiile contradictorii care mă bântuiseră în ultima vreme! Bradley zbura la joasă altitudine peste meandrele fluviului şi ale râurilor,

făcând volute când treceam pe deasupra unor elani uriaşi care înotau prin zăpadă.

De-a lungul canalului am văzut peste tot petele galbene şi bolnăvicioase ale revărsărilor. Şi am fost uşurat că linia subţire a pârtiei pe care o făcuserăm încă mai exista, în ciuda ninsorilor abundente.

Când am ajuns pe o porţiunea dreaptă a canalului, Brad a început să se rotească strâns.

— OK, hai să vedem cum ar arăta o aterizare, mi-a strigat, apoi a coborât repede, lăsând schiurile să lunece pe suprafaţa îngheţată.

Ne-am ridicat din nou în aer şi am virat larg, pe urmă ne-am întors pentru ca Brad să poată cerceta urmele lăsate de schiuri.

— Mda, o să-l punem jos aici, a spus. Suntem deasupra unui banc de nisip, nu riscăm să dăm de o revărsare.

Am mai făcut un ocol şi pe urmă am aterizat lin. Am încetinit şi ne-am oprit, iar Bradley a tăiat motorul. A ieşit din avion şi a păşit pe marginea unuia dintre schiuri. A tras o husă peste motor, ca să nu îngheţe, şi a sărit în zăpadă, scufundându-se până la piept.

— Aici mi-ar fi prins bine să fiu puţin mai înalt! mi-a strigat el.

Am sărit după el, scufundându-mă imediat la rândul meu, şi am râs amândoi. Următorul a fost Fuzzy, care a făcut *pajff* şi nu s-a mai văzut deloc. A lătrat şi a mârâit alarmat din fundul găurii, dar pe urmă a reuşit să se ridice la suprafaţă şi s-a

scuturat, părând fericit că se întorsese. Mi-am pus încălţările de zăpadă, mi-am ridicat rucsacul pe umeri şi i-am spus la revedere lui Brad. El a întors micuţul avion pe direcţia vântului şi s-a ridicat spre cer până a devenit cât un punct, apoi a dispărut. S-a lăsat liniştea.

M-am întors să traversez canalul, remarcând că mai încolo zăpada era mică, căci vântul o spulberase şi o adunase în dreptul bancurilor de nisip. Ştiam că va trebui să traversez o revărsare şi nu voiam să-mi ud rachetele de zăpadă, pentru că s-ar fi umplut imediat de gheaţă, devenind insuportabil de grele şi aproape imposibil de dat jos. Le-am scos, bucuros că aveam în picioare bocanci militari americani impermeabili, speciali pentru zonele umede din regiunile polare, în care eram sigur că voi rămâne uscat la picioare. Se numeau „bunny boots" şi mi-i cumpărase Jenny după experienţa în care aproape că mă alesesem cu degerături. Sunt bocanci făcuţi din două foi de cauciuc şi care se umflă, obţinând astfel un strat izolator de aer care păstrează căldura.

Noua mea salopetă matiasată, impermeabilă şi ea, cadou de la Don şi Carol, se închidea strâns peste bocancii înalţi, ca să nu poată intra apă în ei pe deasupra. Am păşit pe gheaţa subţire şi imediat aceasta s-a crăpat, iar piciorul mi s-a scufundat în apă cam treizeci de centimetri înainte să ajungă la gheaţa solidă a fluviului. Mi-am repetat tot timpul că nu există niciun pericol să trec şi prin al doilea strat de gheaţă, care avea cel puţin un metru

grosime. În cele din urmă am ajuns pe mal şi i-am uscat mai întâi labele lui Fuzzy cu batista, apoi mi-am legat rachetele de zăpadă şi am apucat-o spre potecă. Se făcuse întuneric, dar nu îmi era frică, atât mă simţeam de uşurat că ajunsesem acasă.

În tabără, am pus pe zăpadă nişte mâncare pentru Fuzzy, apoi m-am îndreptat spre cabană. Uşa îngheţase atât de rău, încât a trebuit să o lovesc cu piciorul ca să o deschid. Inima mi s-a oprit. Interiorul era complet alb şi arăta ca interiorul unui congelator: un strat de gheaţă acoperea totul cu cristale ascuţite, sclipitoare. Am scuturat gheaţa de pe o găleată cu surcele şi cu lemne mai subţiri de mesteacăn şi am aprins focul în sobă, închizând bine uşa în urma mea şi agăţând peste ea pătura încă îngheţată. Pe urmă am aprins lampa cu presiune. Era limpede că avea să dureze mult până să se dezgheţe cabana. Termometrul arăta înăuntru o temperatură de –28°C. Prin comparaţie, în congelatorul nostru de acasă era cald.

Am făcut un ceai şi m-am urcat în pat. Buştenii începeau să se dezgheţe şi pereţii erau uzi, aşa că mi-am tras patul într-un loc mai uscat, dar imediat am auzit căzând un strop din acoperiş. M-am gândit să mă mut din nou, dar am ajuns la concluzia că nu avea rost. Dezgheţam un congelator şi în acelaşi timp trebuia să locuiesc în el, iar picuratul din tavan avea să se înteţească pe măsură ce se dezgheţau buştenii. Cu toate acestea, eram bucuros că m-am întors.

1

În următoarea săptămână vremea a devenit din ce în ce mai rece şi a încetat să ningă, ceea ce însemna că revărsările nu mai reprezentau cine ştie ce problemă. Eram dornic să-mi aduc echipajul de câini cât mai repede şi am aranjat cu Brad să vină să mă ia din nou în sat.

Când am ajuns, Don m-a întrebat:

— Cum vrei să duci câinii ăia până acolo? Sper că nu te aştepţi să te ajut.

— Câtuşi de puţin. Glenn mi-a spus că pot să împrumut cuşca în care îi transportă el, am răspuns. Pe urmă nu-mi rămâne decât să o pun pe o sanie mare de lemn şi să o remorchez până acolo.

— Bun. Şi pe a cui sanie mare de lemn vrei să o pui? m-a întrebat, cu o expresie de amuzament resemnat în priviri.

— Ei, acum ajungem la chestiune. N-aş putea să o împrumut pe a ta?

— Am ştiut eu, a clătinat el sarcastic din cap. Plecăm mâine.

— Plecăm?

— Da, plecăm. Amândoi. Crezi că am să te las să-ţi baţi joc de sania mea? Dar este singura dată când te ajut cu potăile. Ai priceput?

— Sigur, Don, dar chiar…

S-a îndepărtat. Era un om care chiar nu putea lăsa un prieten la nevoie.

A doua zi, Don şi cu mine ne-am dus la crescătoria lui Glenn să luăm câinii, în timp ce

Don lega cuşca mare de transport de sanie, Glenn şi cu mine i-am mutat înăuntru pe cei şase câini. Am pus pe urmă capacul şi deasupra am îngrămădit cuştile câinilor, cu piroane, lanţuri, castroane de mâncare şi de apă, saci de mâncare pentru câini şi orez, cizmuliţe de lână pentru labe şi colaci de frânghie pentru reparat hamul. Am mai adăugat o lopată şi o greblă ca să le curăţ ţarcul, găleţi, polonice şi un butoi de o sută de litri ca să le pregătesc fiertura. După ce am legat totul, Glenn a pus deasupra sania uşoară de mesteacăn şi a prins-o bine în chingi. Pe urmă s-a uitat la mine serios.

— Fii atent, mergi încet şi ai grijă să rămâneţi cu toţii sănătoşi şi în formă – şi tu, şi câinii, m-ai auzit?

— Am să mă străduiesc, Glenn, mulţumesc pentru tot.

A ridicat o mână, salutându-ne pe amândoi, pe urmă a plecat cu maşina lui de zăpadă.

— Nu-mi vine să cred că am ajuns să fac una ca asta, a spus Don. Sper din toată inima să nu mă vadă nimeni astăzi – mă fac de râs, dacă crede cineva că am ajuns slugă la potăi.

Am pornit, mai întâi Don, cu sania mare remorcată de maşina lui de zăpadă, pe urmă eu pe Tundra, cu Fuzzy cuibărit în faţă, între braţele mele. Câteva ore mai târziu ne-am oprit în dreptul potecii.

Don şi-a şters promoroaca de pe mustăţi.

— Urcă tu sus cu ei, a spus, iar eu îţi descarc

lucrurile aici.

Am desfăcut sania de mesteacăn şi am ancorat-o în zăpadă. Pe urmă am întins hamul, desfăcând toate harnaşamentele şi pregătindu-le pentru câini.

Mi-am adus aminte brusc de Fuzzy. El habar nu avea că mai soseau încă şase câini.

— Ei drăcie! am spus. Ce mă fac cu Fuzzy?

— Nu ştiu, a ridicat din umeri Don. M-am gândit şi eu la asta.

Este îndeobşte cunoscut că nu poţi amesteca un câine de companie cu câinii de sanie. Echipajele de câini de sanie prind uneori câini de companie când aleargă şi îi fac arşice, mestecându-i şi scuipându-i ca o uriaşă maşină de tocat. Dar ştiam că Fuzzy era un câine grijuliu şi ascultător. Trebuia să-i impun imediat o nouă regulă, şi anume ca de fiecare dată când scoteam sania, Fuzzy să rămână în spatele ei. Dacă rămânea în urmă şi nu se apropia niciodată de câinii de tracţiune, rămânea şi în afara pericolului.

— Mda, s-ar putea să funcţioneze, a spus Don după ce i-am expus ideea, iar câinii de sanie s-ar putea să îl trateze diferit. Dacă ei stau legaţi toată ziua, în timp ce el se plimbă cu tine peste tot, în limbaj câinesc înseamnă că-i javra şefului.

— Am condus pe Fuzzy lângă tălpigele săniei, în spate, şi i-am comandat să stea. S-a conformat ascultător, uitându-se în sus la mine cu ochi plini de iubire şi fericiţi. Am descoperit cutia cu câini şi aceasta a început să se zgâlţâie, în timp ce

animalele zgrepţănau şi scoteau labele printre ostreţe, lătrând şi scheunând. Un singur câine a rămas nemişcat, uitându-se la mine cu ochi ageri şi hotărâţi.

Era Bubbles, înaintaşul, şi ca de obicei îşi demonstra abilităţile de lider. M-am întins şi am dezlegat-o, apoi m-am aplecat să o ridic. M-a lins pe obraz o dată, pe urmă a sărit în zăpadă şi a început să se uite în jur, în timp ce eu îi puneam cizmuliţele şi o înhămam. Fuzzy a venit lângă noi, încălcând clar regulile.

— Nu! i-am spus hotărât, trăgându-l înapoi lângă tălpige. Stai!

S-a aşezat iară tragere de inimă, privindu-mă indignat, de parcă mi-ar fi zis: „De ce? Şi, mai ales, ea cine naiba este?”

Curând înhămasem tot atelajul şi albia canalului răsuna de lătrat şi mârâieli. Fuzzy stătea acum lângă tălpige, aşa cum îi cerusem. Ştiam că primul drum în sus pe potecă avea să fie periculos: Bubbles nu cunoştea traseul, extrem de sinuos. M-am uitat la câini, care săreau şi lătrau, plini de energie.

— O să fie un drum foarte rapid, am spus.

Don a încuviinţat.

— Câinii sunt în formă şi abia aşteaptă să o ia la fugă. Cu timpul va trebui să le impui un regim regulat de lucru. Mi-a strâns mâna. Noroc!

Am ridicat ancora şi am pornit. Au urcat taluzul fără urmă de efort. Sania zbura pe poteca îngustă şi plopii fugeau pe lângă noi, în timp ce

viram şi răscoleam zăpada.

— Uşor! am strigat, şi am călcat tare pe frână.

Spre uşurarea mea, Bubbles a trecut la trap, dar încetul cu încetul totul s-a încins din nou şi câinii au ajuns iarăşi să galopeze. Mă simţeam de parcă aş fi condus un Ferrari pe o potecă pentru catâri. Am urcat o coastă mică, pe urmă am luat-o la vale atât de repede, încât am alunecat de pe tălpige. M-am trezit alergând în urma săniei, ţinându-mă de ea cu toate puterile: ar fi fost îngrozitor să scap câinii încă de la prima ieşire. Am încercat să mă urc din nou pe tălpige, dar nu am reuşit şi am continuat să alerg caraghios după câini până când zăpada mi-a tăiat picioarele. În cele din urmă, sania a ieşit de pe pârtie şi s-a înţepenit în nişte tufişuri acoperite cu zăpadă. Câinii s-au oprit, iar eu am aruncat ancora şi m-am prăbuşit cu faţa în jos în zăpadă, gâfâind. Fuzzy a început să latre la mine, iar după câteva momente m-am ridicat şi am repus sania pe pârtie, M-am urcat pe tălpige, am ridicat ancora şi am pornit din nou.

Să virezi strâns cu sania pe o potecă din pădure este una dintre cele mai mari provocări pentru un conducător de sanie. Lungimea atelajului face ca echipajul de câini să treacă după colţ înainte ca sania să fi ajuns la el, iar instinctul îi spune conducătorului să frâneze tare. Dacă procedează aşa, hamul se întinde mult între sania care frânează şi câinele înaintaş, şi atât sania, cât şi omul din spatele ei pot fi aruncaţi afară de pe

traseu. În loc să frâneze, conducătorul trebuie să se lase pe spate şi să conducă echipajul pe exteriorul virajului, pentru ca forţa acestuia să facă sania să se încline spre interiorul virajului. Ne-am confruntat cu această încercare de nenumărate ori, urcând poteca, dar am reuşit cumva să o dovedim.

Ajuns în tabără, a trebuit să improvizez un ţarc pentru câini până a doua zi, când urma să aduc sus restul echipamentului. Câinii vor petrece această primă noapte afară, dar începuse să ningă, deci urma să fie relativ cald. Am tăiat tufişurile care înconjurau un pâlc de şase arini din spatele cabanei. Am bătătorit zăpada din jurul fiecărui copac până când s-a format o suprafaţă compactă, pe urmă am tăiat crenguţe de brad şi am făcut un fel de aşternut pentru fiecare câine. I-am deshămat şi i-am priponit de copaci. Au început imediat să se învârtă în jurul lor, să se oprească să-i marcheze şi să adulmece aerul. Le-am pus în faţă puţină mâncare de câini, pe care au devorat-o în câteva secunde, apoi s-au aşezat pe cetină şi s-au făcut covrig. Mi se făcea frig doar uitându-mă la ei şi am decis ca a doua zi să le instalez cuştile, pe urmă m-a luat ameţeala gândindu-mă cât echipament trebuia să car sus. Imediat mi-am adus aminte, însă, că acum mă ajuta forţa câinilor – zilele în care căram totul singur cu spinarea, ca un măgar, se terminaseră. Acum aveam şase câini, fiecare în stare să tragă înjur de o sută de kilograme. Ideea îmi făcea bine,

şi mi-am dat seama că progresasem cu un pas.

A doua zi, până la căderea întunericului, cabana se dezgheţase şi mă simţeam din nou ca acasă. Şi câinii aveau case; fiecare dintre ei avea acum cuşca lui. Ca să le fie şi mai cald, am adunat un strat izolator de zăpadă în jurul fiecărei cuşti şi pe acoperiş, iar în spatele cabanei am pregătit ceaunul pentru mâncarea lor. Toate astea însemnau acum pentru mine un consum mult mai mare de lemne, şi am petrecut câteva zile tăind buşteni lungi de doi metri şi jumătate şi cărându-i în tabără cu ajutorul câinilor. Au urmat nesfârşite ceasuri de tăiat, crăpat şi stivuit lemnele. De îndată ce am stabilit un ritm de lucru, tot procesul a devenit aproape plăcut, iar ajutorul câinilor făcea partea dificilă a muncii mult mai uşoară.

Fiecare zi începea cu înhămarea câinilor la sanie şi un drum până la lac, unde îi lăsam să alerge zece minute, ca să-şi consume excesul de energie. Când se mai domoleau puţin, îi conduceam în locul dorit de pe mal şi ancoram zdravăn sania cu două ancore. Pe urmă umblam prin pădurea de lângă lac, încălţat cu rachetele de zăpadă, şi doboram brazi uscaţi de dimensiuni potrivite. Chiar şi atunci când munceam la temperaturi de – 45°C, purtam foarte puţine haine, iar cele de prisos atârnau agăţate de vreun ciot, aşteptând să mă încălzească atunci când îmi terminam treaba. Pe urmă luam pe umăr buştenii tăiaţi şi îi duceam la sanie, unde îi încărcăm şi apoi îi transportam cu câinii în tabără. Câinii

învăţaseră să tragă mai încet şi constant, iar noile lor misiuni păreau să le placă.

La sfârşitul zilei de muncă priponeam câinii lângă cuştile lor şi pregăteam lemnele ca să le fierb mâncarea. După ce aprindeam focul sub cazan, puneam în el zăpadă cu lopata, apoi adăugam câteva polonice de orez, mâncare de câini, bucăţi de peşte şi resturi de gâşte. Mirosul de peşte al mâncării îi scotea din minţi pe câini, iar aerul se umplea de lătratul, mârâitul şi scheunatul lor. Fiertura era neagră şi fierbinte ca iadul şi strălucea sub un nor gros de abur încins şi fum amărui.

Când era gata, puneam supa groasă într-o găleată şi o amestecam cu zăpadă, pentru ca animalele să nu se opărească. Câinii mă aşteptau, intrând şi ieşind din cuşti, iar eu le puneam tuturor mâncare în castroane cu polonicul şi mă îndepărtam cât puteam de repede. Spre deosebire de Fuzzy, ei nu încercau să facă mâncarea să dureze: lipăiau zeama în câteva secunde şi devorau bucăţile dintr-o înghiţitură.

După ce mă întorceam în cabană, câte un câine începea să urle şi ceilalţi ieşeau pe rând din cuşti să i se alăture. Fiecare câine aducea un ton personal cântării, unii oprindu-se când alţii se înfierbântau. Bătrânii numesc acest concert „urluială” şi spun că se petrece numai după o masă bună, când câinii se simt în siguranţă, încălziţi şi cu burţile pline. În marea pădure boreală, tremurând lângă cabană sub un cer

spuzit de stele, îmi venea să plâng când îi ascultam. Cântecul canin de recunoştinţă însemna pentru mine în acel moment mai mult decât orice pe lume, pentru că îmi spunea că echipajul meu este sănătos şi fericit, şi că mâine câinii vor fugi, vor fugi şi iar vor fugi!

După ce am tăiat destule lemne cât să ne ajungă pentru câteva săptămâni, m-am gândit să fac o potecă de iarnă. Vechea mea potecă era prea sinuoasă pentru sania cu câini, aşa că m-am apucat de una nouă, care să coboare mai drept peste lacul de iarbă şi să-mi ofere un drum direct spre canal, cu numai opt sute de metri de străbătut prin pădure. În fiecare zi coboram cu rachetele de zăpadă peste lacul de iarbă până la pădurea de sălcii de pe malul îndepărtat dinspre vest, cărând motoferăstrăul, toporul şi Sandvik-ul în sania trasă cu mâna, iar Fuzzy mă urma credincios. Peste noapte, cărarea bătătorită de mine îngheţa straşnic şi se întărea, iar a doua zi o luam pe urmele paşilor mei, compactând zăpada nou-căzută şi lărgind cărarea. După câteva zile, poteca peste lacul de iarbă avea suprafaţa bine îngheţată.

Într-o noapte mai întunecată decât de obicei, fără lună, mă îndreptam spre casă când m-a oprit din drum un zgomot ciudat care venea din direcţia cabanei mele. Un fel de mârâit surd, în crescendo. Probabil că era haita de lupi. M-am uitat la Fuzzy: stătea nemişcat, cu urechile date pe spate. Era un zgomot nou pentru lupi; conţinea o ameninţare pe

care nu o mai auzisem până atunci.

— Of, fir-ar! Câinii! am exclamat, amintindu-mă că sunt singuri şi nesupravegheaţi.

Glenn îmi spusese cum atacă lupii câinii de sanie, sfâşiindu-i când sunt legaţi în lanţ, şi am început să merg cât de repede îmi permiteau încălţările de zăpadă. Mârâitul creştea pe măsură ce mă apropiam de tabără şi am intrat în ţarcul câinilor cu groaza în suflet. Spre marea mea uşurare, nu păţiseră nimic, iar în noaptea aceea nu am mai auzit lupii, deşi cred că se apropiaseră foarte mult de noi. Mijlocul iernii înseamnă o perioadă foarte grea pentru animalele din Interior şi eu mă simţeam expus pericolului, ştiind că tabăra mea emana un miros irezistibil.

Acum, că aveam poteci solide, m-am apucat să antrenez câinii şi mai bine. Ca să-mi fie de folos trebuiau să fie în stare să călătorească pe distanţe lungi, ca să ajung iară probleme în sat, care se afla la cincizeci de kilometri. Am folosit pârtia de pe canal drept loc de antrenament, aventurându-ne în fiecare zi din ce în ce mai departe, până am ajuns la fluviul propriu-zis. Câinilor le plăceau aceste călătorii şi se întorceau în fiecare seară în tabără dând din coadă.

Câinii voiau să-mi facă pe plac şi să muncească pentru mine şi, deşi mă plăceau şi ştiau că şi ei îmi plac mie, parcă erau totuşi un pic speriaţi, ştiindu-mă în stare să fiu foarte sever. Glenn mă învăţase că era vital să mă impun de la bun început, şi de fiecare dată când un câine

rămânea în urmă sau nu se concentra, îl pedepseam imediat.

Bubbles şi cu mine ne-am împăcat bine de la bun început. Îi dădeam comenzile cu blândeţe, iar atunci când trebuia să traversăm porţiuni dificile de traseu o încurajam cu voce tare, susţinut. De fiecare dată când strigătele mele erau stăpânite, câinii păreau să mă asculte plini de curaj şi de optimism, spre deosebire de momentele când ţipam sau vorbeam pe ton prea ascuţit, când câinii păreau să se înmoaie şi să vrea să se lase păgubaşi.

Lângă Bubbles alerga Sprite, o căţea complet albă, cu atitudine pozitivă şi cu o aparent inepuizabilă rezervă de energie. Avea o fire muncitoare şi veselă şi nu se dădea bătută niciodată, nici măcar în zăpada cea mai mare, pe vânt sau pe viscol.

În spatele lui Sprite şi Bubbles alerga „echipajul”, adică Spot şi Lefty. În stânga şedea Spot, care era cel mai tânăr din toată echipa şi mai avea încă multe de învăţat. Era foarte puternic şi rezistent, dar se dovedea incapabil să alerge la trap, de departe cel mai economicos pas pentru distanţele lungi; începea imediat să galopeze, dând peste cap întregul atelaj. Dar ţineam mult la el, pentru că era sufletist şi încă pui. La dreapta lui alerga Lefty, veteranul echipei. Calmul lui mă fascina: în timp ce restul câinilor lătrau şi mârâiau, el păşea ca un înţelept, cu gura închisă sub mustăţile argintii. Când îl dezlegam se

ducea direct la sanie, iar odată înhămat se aşeza imediat pe poziţie, privind înainte iară să clipească. Lefty alergase de trei ori în Yukon Quest, una dintre cele mai lungi curse de sănii trase de câini din lume. Eram profund impresionat de el, dar în rarele ocazii în care am încercat să-l mângâi, s-a tras înapoi.

În spatele lui Lefty alergau „rotaşii”, Blackie şi Brownie. Poziţia în ultima linie de tracţiune este cea mai grea, pentru că aleargă aproape de sanie, trebuie să suporte toate şocurile şi să întindă mereu hamul, kilometri şi kilometri de traseu accidentat. Blackie era măruntă, subţire şi sfioasă, dar în ham trăgea din răsputeri şi nu se dădea bătută niciodată. Brownie era cel mai mare câine din echipă şi cel mai impresionant, cu nişte ochi întunecaţi şi fioroşi. La fel ca Spot, nu alerga la trap. Spre deosebire de Spot, nu mai avea scuza lipsei de experienţă. Când se ridica ancora pornea imediat, galopând în salturi mari. Asta m-a cam pus pe gânduri, şi Brownie s-a dovedit ceea ce conducătorii de sănii numesc „câine de-o zi”, adică unul care în prima zi aleargă bine, dar în a doua este complet stors.

Într-o seară, pe când ne întorceam de la o alergare pe canal, Brownie alerga aiurea, lăsând restul echipajului de câini obosiţi să îl tragă şi pe el. Nu puteam să fac nimic – dacă l-aş fi urcat în sanie, probabil că ar fi procedat la fel şi a doua zi, sperând din nou să fie scutit de efort. Am oprit sania şi i-am lăsat pe toţi să se odihnească puţin,

dar mi-am dat seama că asta risca să le strice celorlalţi, care se uitau cu toţii la mine dezgustaţi. Am pornit din nou, dar Brownie a căzut de tot. I-am lăsat din nou să se odihnească, frecându-l bine pe Brownie şi şoptindu-i încurajări. Când am ajuns în cele din urmă în tabără, ceilalţi câini au început să latre în aşteptarea mâncării, în timp ce Brownie a rămas tăcut şi epuizat în cuşcă. Mi-a părut rău de el, dar ştiam că, dacă voia să aibă un viitor, trebuia să-şi îmbunătăţească prestaţia.

Bubbles demonstra reale calităţi de înaintaş şi, chiar dacă Glenn îmi spusese că de abia începuse să alerge în această calitate, era limpede că avea talent. Dacă ajungeam la o bifurcaţie unde o luam mereu la stânga, de exemplu, şi eu strigam „Cea!” ca să o iau de acea dată la dreapta, ea dădea mai întâi să o ia, instinctiv, spre stânga. „Nu” strigam eu ferm, apoi îi spuneam de câteva ori insistent, dar iară să strig „Cea! Cea! Cea!” Atunci ea se uita spre dreapta, arătându-mi clar că a înţeles. Era de ajuns să mai comand o dată „Cea!” şi ne îndreptam cu toţii spre dreapta. Pe măsură ce am ajuns să ne cunoaştem mai bine unul pe altul, a început să execute aceste ajustări din ce în ce mai repede, iar în cele din urmă era de ajuns să se uite în direcţia greşită, iar eu să-i spun „Nu!” pentru ca să se înscrie pe direcţia dorită. Ca înaintaş, era cea mai importantă din echipă, aşa că primea o porţie ceva mai mare, pentru că şi munca ei era mai grea.

De sesiunile noastre de antrenament beneficia

şi Fuzzy, care alerga neobosit între tălpigele săniei. Mâncarea din cazanul câinilor de sanie îi prindea şi ea bine, aşa că blana deasă şi aurie i-a devenit lucioasă. Uneori opream sania ca să ne odihnim cu toţii şi treceam printre hamuri, mângâind uşor fiecare câine. Fuzzy rămânea la o distanţă sigură, se rezema de sanie şi îşi ronţăia gheaţa adunată pe labe, uitându-se la echipaj cu un dispreţ abia disimulat.

Odată, s-a strecurat în zona lanţului lui Brownie. Eram gata să mă duc şi să-l scot afară, dar m-am hotărât să-l las să vadă singur ce păţeşte dacă îşi pune mintea cu câinii de sanie. Am auzit mârâieli, zgomote de încăierare şi un schelălăit ascuţit. Spre surpriza mea, l-am văzut pe Brownie retrăgându-se în cuşcă şi pe Fuzzy mârâind victorios. Şi-a umflat pieptul şi a venit calm spre mine, ca şi cum ar fi anunţat întregul ţarc: „Aşa este. Eu sunt câinele şefului. Să nu uitaţi asta!”

După câteva zile, alergările noastre zilnice au ajuns la circa douăzeci şi cinci de kilometri, iar Fuzzy mi-a arătat de câteva ori că îşi merită poziţia. Am trecut la un moment dat cu viteză peste un dâmb şi una dintre rachetele mele de zăpadă a alunecat de pe sanie. Am frânat, dar pedala a patinat pe gheaţă. În cele din urmă frâna a prins, dar nu puteam risca pun ancora, pentru că nu avea în ce să se ţină cum trebuie. M-am uitat înapoi la încălţarea pierdută, care era cam la cincizeci de metri în spatele nostru, pe urmă la

Fuzzy.

— Aport! i-am comandat, iar el a dat fuga înapoi, a încercat câteva minute până a reuşit să apuce cum trebuie racheta în gură, apoi s-a întors galopând la mine.

— Te iubesc, Fuzzy, ştii asta? i-am spus, luându-i racheta din gură.

Mi-a răspuns cu un mârâit afectuos. Din acel moment a început să adune lucrurile fără ca măcar să fi mai cer, aducându-mi-le în mers. Nu există nicio îndoială, fără tovărăşia canină, viaţa mea în regiunea subarctică ar fi fost mult mai săracă.

Gerul şi-a menţinut strânsoarea asupra căminului meu din pădure toată luna ianuarie. De fiecare dată când plecam din tabără îmi luam o mulţime de precauţii, ştiind că m-ar ucide la cea mai mică ocazie. Un mare front atmosferic de presiune crescută s-a mutat deasupra noastră şi temperaturile au scăzut până la – 51°C. Din cauza gerului năprasnic am început din nou să slăbesc şi mi-am dat seama că trebuia să mă apuc să vânez şi să fac rost de carne grasă, ceea ce nu putea însemna decât castor. Pe o asemenea vreme, trebuia să pun capcane, pentru că să stau prea mult afară nu ar fi fost deloc o idee bună.

În timpul lunilor de iarnă, când sunt prinşi sub gheaţă şi trebuie să trăiască tot timpul în casa lor, castorii înoată până la rezerva lor de lemne ori de câte ori au nevoie, apucă o creangă gustoasă şi se întorc acasă. După ce îi ronţăie toată coaja,

castorii depozitează creanga albită în maldărul de gunoi, căruia i se mai spune şi „cimitir”. Am petrecut multe ore gândindu-mă cum i-aş fi putut captura în cursul acestui circuit zilnic. Sunt animale inteligente, iar să prinzi unul reprezintă o provocare.

Într-o dimineaţă, cu Fuzzy alături, am ieşit după „momeală”. Am dezgropat din zăpadă un plop tânăr şi l-am retezat cât mai aproape de pământ. Pe urmă am tăiat o prăjină de brad cam de un metru şi am încărcat totul în sania trasă cu mâna, ducându-mă peste lac până lângă casa castorilor. Deasupra căsuţei lor albe se ridica un fuior subţire de abur, ca şi cum înăuntru ar fi fost încălzită. Acest lucru se datora căldurii corpurilor castorilor adunaţi în încăperea superioară. M-a făcut să mă simt vinovat, de parcă aş fi fost un ucigaş dând târcoale unui cămin, plănuind să omor o familie adunată în jurul focului. Pe urmă m-am gândit la straşnica tocană de castor pe care aş fi putut să mi-o pregătesc şi hotărârea mi-a revenit.

Am încercat să-mi dau seama unde îşi ţin rezerva lemn. Aveam de gând să înfig bucata de plop pe traseul dintre căsuţă şi proviziile lor, sperând să ispitesc vreun castor care trecea pe acolo să încerce o înghiţitură de coajă proaspătă. Ideea era că, înotând spre plop, ar fi trebuit să-şi prindă capul într-un laţ de sârmă care atârna de un capăt al momelii. Coada plată a castorului îl împiedică să înoate înapoi, aşa că nu-i rămânea

decât să încerce să înainteze, făcând laţul să se strângă şi mai tare în jurul lui.

Am identificat un loc unde părea să fie „cămara” castorilor şi am început să sap în zăpadă. Un metru şi douăzeci de centimetri de zăpadă întărită, spulberată de vânt, acoperea gheaţa, aşa că am avut de lucru din greu. Am săpat încet şi metodic până am ajuns la un strat sfărâmicios de gheaţă care îmi semnala că acolo fusese la un moment dat o revărsare. L-am curăţat bine zăpadă, pe urmă, cu o daltă lungă şi grea am spart o suprafaţă circulară cam de un metru în diametru. După vreo treizeci de centimetri am ajuns la gheaţa mult mai groasă, transparentă – gheaţa propriu-zisă a lacului. Am început să o găuresc lovind-o în mod repetat cu dalta, până au început să mă doară umerii şi mi-au îngheţat mâinile. După vreun metru, dalta a străpuns în sfârşit gheaţa şi am fost bucuros că o legasem de mână, pentru că altfel aş fi pierdut-o fără urmă.

Din gaură a ţâşnit apă maronie, umplând aerul cu o putoare ca de canal. Am continuat să lovesc, lărgind gaura, şi m-am uitat prin apa împuţită. Am văzut plutind o creangă de copac şi mi-am dat seama că nimerisem exact deasupra proviziilor castorilor. Nu mi-a plăcut deloc – nu era nicio posibilitate ca momeala mea să funcţioneze, cu atâtea crengi în jur.

Până când am terminat următoarea gaură, ceva mai departe de „cămara” animalelor, deja se întunecase. Am scufundat prin ea lemnul de plop,

lăsând un capăt deasupra gheţii, pe urmă am legat două bucle de sârmă de prăjina de brad, făcând laţuri. Am întins prăjina pe gheaţă şi am scufundat laţurile în faţa plopului, în apa cea neagră. Primul meu atac asupra castorilor începuse.

A doua zi, când m-am dus să verific capcana, gaura era acoperită de zăpadă spulberată de vânt din care se vedea numai capătul momelii. Am dat zăpada deoparte şi pe urmă am curăţat gheaţa care se formase în jurul găurii. Mă uitam după bule de aer şi după resturi de scoarţă care să-mi indice că vreun castor se străduise pe lângă plopul meu, dar n-am văzut nimic. M-am îndepărtat puţin şi am căutat un loc potrivit ca să pun o altă capcană. După ce m-am hotărât asupra locului, am început obositoarea muncă de curăţat zăpada, de săpat şi de spart gheaţa. După ce am aranjat momeala şi laţurile, m-am întors la prima gaură. Unul dintre întreprinzătorii rozători descoperise, totuşi, momeala mea, şi îi ronţăise ramurile, fără să se atingă însă de trunchi. Am rămas cu gura căscată. Am tăiat altă prăjină şi am repoziţionat laţurile, pe urmă m-am întors în cabană, îndoindu-mă că voi avea succes.

În săptămâna următoare am încercat toate combinaţiile posibile de momeală şi laţuri, găsind de fiecare dată acelaşi lucru: momeala ronţăită şi laţurile goale. Cu fiecare zi, hotărârea şi foamea mea creşteau. Într-o dimineaţă m-am întors la cabană cu unul dintre plopii ronţăiţi. Am aprins lampa, am mărit flacăra cât se putea de mult şi m-

am uitat la copăcel. Castorii îmi mâncau momelile şi reuşeau să evite laţurile. Poate că nu le puneam la adâncimea potrivită. Apoi mi-am dat seama că partea curăţată din momeală îmi indica exact adâncimea la care atacau. M-am întors la gaură şi am repoziţionat capcanele.

Când am revenit a doua zi, am dat deoparte zăpada de pe gaura îngheţată şi am văzut pentru prima oară ceva ce promitea mâncare. În gheaţa cea proaspătă erau bule de aer şi bucăţele de coajă de copac. Am spart gheaţa în jurul laţului. Sârma părea întinsă, capcana grea. Prinsesem ceva. Fuzzy şi-a dat seama de surescitarea mea şi a început să scheaune de curiozitate. Am spart restul de gheaţă, am apucat sârma şi am tras. Nu s-a clintit. Am ridicat prăjina de brad de care era legat laţul şi am tras cu toată puterea. Tot nu s-a clintit nimic, şi am început să mă gândesc că poate în laţ se prinsese un buştean. Am luat ce mai rămăsese din momeala ronţăită şi am vârât-o încet în gură pe lângă sârmă, încercând să „pipăi” cu ea în jur, prin apă. Am atins cu capătul lemnului ceva moale.

— Un castor! i-am strigat lui Fuzzy, care alerga în cercuri.

Mi-am dat seama că rozătorul era blocat dedesubtul gheţii. Singurul mod de a-l scoate afară era să sparg o gaură în jurul lui.

Peste două ore am reuşit în sfârşit să eliberez castorul incredibil de greu, care cântărea şi mai mult din cauza apei şi a gheţii. Mai întâi a apărat

la suprafaţa apei întunecate capul şi am tresărit. Avea în faţă doi dinţi uriaşi şi foarte galbeni şi lângă bot două labe cu gheare ascuţite. Imediat ce am reuşit să îl scot pe gheaţă, am tăiat o labă cărnoasă din spate şi i-am aruncat-o lui Fuzzy. Am încărcat animalul în sanie cu oarecare dificultate; avea cam un metru şi douăzeci lungime şi cântărea cel puţin douăzeci şi cinci de kilograme.

Până când am ajuns acasă, castorul îngheţase bocnă şi trebuia să îl atârn undeva la căldură. Singurul loc încălzit era cabana şi am atârnat cu strângere de inimă gigantul rozător de o bârnă lângă sobă, punând dedesubt sania de plastic ca să se adune în ea picăturile, cât se dezgheţa. În seara aceea, când m-am aşezat să-mi mănânc fasolea, a trebuit să mă străduiesc din greu ca să nu-mi pierd apetitul la vederea dinţilor acelora galbeni.

A durat trei zile până să se dezgheţe castorul. Pe măsură ce se usca, devenea mai puţin înspăimântător şi i-am admirat culoarea castanie şi blana incredibil de deasă. L-am agăţat afară de o creangă şi pe urmă l-am crestat peste burtă de la buza de jos şi până la fund. I-am scos măruntaiele, am curăţat dintre ele ficatul negru şi l-am pus în castronul lui Fuzzy, iar restul le-am aruncat în cazanul cu fiertură al câinilor de sanie. Am frecat cavitatea internă cu zăpadă şi pe urmă am dus din nou carcasa de castor în cabană. Hotărât să nu pierd nimic, i-am jupuit blana, bucuros să văd că avea un strat gros de grăsime.

Am întins-o pe urmă pe o scândură, am fixat-o în cuiuţe şi am lăsat-o să se usuce cu pielea în sus. Am retezat coada solzoasă şi am aruncat-o şi pe ea în fiertura câinilor. Am atârnat pe urmă animalul afară, în copacul cu vânat, ştiind că va îngheţa bocnă şi că voi putea după aceea să tai bucăţi de carne cu ferăstrăul, când aveam nevoie.

În următoarele săptămâni am mai prins câţiva castori şi am început să văd beneficiile cărnii lor grase atât pe mine, cât şi pe câini. Am inventat câteva reţete gustoase, mai ales pentru coastele de castor, pe care le prăjeam cu ardei iute şi cu fulgi de ceapă deshidratată. După ce se rumeneau, adăugam mazăre uscată şi acopeream totul cu supă de gâscă. Rezultatul era delicios.

Mă simţeam de acum foarte în largul meu trăind singur în sălbăticie, dar visurile îmi era pline de Juliet şi de copii, ca şi cum subconştientul mi-ar fi adus aminte unde era cu adevărat căminul meu. Într-o seară mi-am conectat laptopul ca să văd dacă aveam mesaje şi am găsit unul de la Juliet cu titlul SUNĂ-MĂ ACUM!! M-am uitat la dată, era de ieri, aşa că am sunat-o iară să mai citesc mesajul.

— Alo, eu sunt, am strigat. Totul este OK?

— Da… Vocea lui Juliet se auzea prost, dar chiar şi printre pocnituri şi pârâituri mi-am dat seama că era surescitată. Cel puţin aşa cred. Am vândut casa!

— Ce-ai făcut? Am crezut că nu auzisem bine.

— Am vândut casa! Iartă-mă, Guy. Sper că-i

OK. A trebuit să iau rapid o decizie şi nu am avut cum să aştept să vorbesc cu tine.

Mi-au trecut prin minte un şir de imagini cu casa noastră şi m-am gândit cu tristeţe la grădiniţa de legume, pe care se părea că nu aveam să o mai văd vreodată. Dar aşa se întâmplă când îţi laşi nevasta să conducă singură barca, m-am gândit. Nu puteam să protestez.

— Păi… şi ce vom face? am întrebat, confuz.

— Vom locui pe Insula Mull! Ştii că am vorbit de multe ori despre asta, Guy, şi s-a ivit o ocazie mult prea bună ca să o ratez. Băieţii sunt absolut fericiţi aici şi le-ar fi foarte greu să plece, după atâta timp. Ne vom descurca aici – sunt sigură că ne vom descurca.

Am rămas fără cuvinte, dar ştiam că avea dreptate, iar când convorbirea s-a încheiat şi am închis telefonul, m-am simţit fericit. Acum chiar că nu mai exista cale de întoarcere la viaţa noastră dinainte. Presupunând, desigur, că aveam să ajung acasă întreg.

Echipajul de câini lucra cu eficienţa unui pluton de soldaţi, iar într-o anume noapte şi-au dovedit întreaga valoare. Alergam cu sania pe Yukon, după ce alesesem să nu-mi ascult instinctul şi să rămân în casă, deşi ningea destul de ameninţător. A început să viscolească. Aveam de mers vreo nouă kilometri până la gura canalului, pe urmă încă doisprezece până la locul de unde începea poteca mea. Era dificil să mai văd unde se afla pârtia bătătorită, iar pe măsură ce mă

apropiam de confluenţa unde trebuia să ies de pe fluviu, aproape că nu mai distingeam drumul. Ninsoarea s-a înteţit şi în curând n-am mai văzut nimic: m-am trezit prizonier în mijlocul unui deşert alb, în toiul nopţii. M-am înjurat în minte pentru cât fusesem de prost.

Soluţia eschimoşilor la o asemenea problemă este să te opreşti şi să aştepţi să treacă viscolul, iar la nevoie aş fi putut să-mi construiesc un adăpost de zăpadă. Dar ştiam că ar fi putut continua să ningă viscolit zile în şir, iar ideea de a rămâne îngropat în zăpadă atâta timp şi atât de departe de casă nu-mi surâdea deloc. Principala mea grijă era cum să găsesc intrarea pe canal. Am hotărât să înaintez cu grijă, sperând că Bubbles va recunoaşte ea drumul. După o vreme am simţit atelajul cotind cu încredere spre stânga, şi peste câteva minute am reuşit să disting un pâlc de sălcii care marcau gura canalului. Bubbles reuşise să găsească dramul cel bun, şi m-am simţit profund recunoscător atât de inteligentei căţeluşe.

După cam un kilometru şi jumătate, viscolul s-a înrăutăţit dramatic. Era o vreme pe care puteai să mori foarte uşor; nimeni în toate minţile nu s-ar fi aventurat afară pe o asemenea vreme. Nici chiar Bubbles nu mai era sigură pe unde să o ia, şi o dată sau de două ori a ieşit de pe pârtie, trăgând tot atelajul în zăpada moale şi afânată. Am reuşit de fiecare dată să salvez sania şi să aranjez la loc hamurile, mai mult pe pipăite, decât pe văzute. Iar Bubbles era în mod clar foarte obosită. Prin

întuneric l-am zărit pe Lefty uitându-se înapoi spre mine, ca şi cum mi-ar fi spus: „OK, şefu’, lasă-mă pe mine să conduc, de aici”.

Am scos-o pe Bubbles din ham şi l-am pus în locul ei pe încercatul veteran, neavând altă soluţie decât să mă încred în priceperea lui. Am întins bine hamul, iar eu am trecut pe la fiecare câine, mângâindu-l şi şoptindu-i cuvinte de îmbărbătare. Au dat din coadă şi şi-au scuturat zăpada din blană, gata de acţiune. Am pornit, nu la fel de rapid ca sub conducerea lui Bubbles, ci într-un trap egal. Vântul şi zăpada ne biciuiau, iar câinii mergeau cu capul în pământ, dar continuau să tragă fără să şovăie.

După două ore, am văzut malul înalt împădurit cu plopi de la intrarea pe poteca mea de iarnă. Lefty ne-a condus pe potecă, în modul lui economicos, şi am ajuns în cele din urmă la cabană. I-am deshămat pe câini, profund uşurat, mulţumindu-i fiecăruia şi felicitându-i. Când am ajuns la Lefty, s-a uitat la mine cu expresie obosită, de parcă mi-ar fi spus: „Haide, gata, mai puţină vorbărie şi vino repede cu fiertura aia”.

Aşa cum era de prevăzut, ninsoarea a încetat şi temperatura a scăzut până la un fioros – 52°C. A rămas aşa în următoarele săptămâni. Era extraordinar cum puteau supravieţui câinii în asemenea condiţii. Când alergau în jurul ţăruşilor ridicau uneori câte o labă, continuând să se mişte în trei picioare, pe urmă săreau şi ridicau alta, reuşind să le încălzească puţin, câtă vreme nu le

mai ţineau pe pământul îngheţat. Într-o dimineaţă am trecut prin curtea lor şi am văzut că Blackie nu ieşise din cuşca ei. Am strigat-o şi s-a strecurat afară, punându-şi botul între mănuşile mele. Am privit-o cu atenţie, apoi m-am uitat în cuşcă. Înăuntru erau doi puiuţi, complet îngheţaţi. Glenn îmi spusese că este gravidă, dar nu-i crescuse burta, iar eu crezusem că pesemne avortase. Am rămas o vreme ţintuit lângă cuşcă, cu puiuţii în poală, cu tot moralul pe punctul să se prăbuşească. Dintre toate locurile unde puteai veni pe lume, un ţarc de câini din Alaska, în toiul iernii, era unul dintre cele mai rele.

— Am îngropat în zăpadă nu departe de cabană, iar în timp ce mă întorceam acasă m-am gândit că nu va dura mult până când un animal va ieşi din pădure ca să-i dezgroape. Am stat lângă sobă, simţindu-mă posomorât şi copleşit de ferocitatea naturii. Îmi era dor de blândeţe, de căldură şi de compasiune, lucruri care nu existau în această ordine brutală a lumii.

În săptămânile geroase mi-am văzut în continuare de rutina zilnică, tăind copaci, vânând şi ieşind cu sania. Pe la începutul lui martie, mi-am dat seama că vremea începe să se îmbunătăţească. Treptat, aproape imperceptibil la început, zilele au crescut, iar în fiecare zi soarele reuşea să încălzească mai bine. Iarna pierdea teren, în sfârşit. Deşi temperatura rămânea în continuare pe la – 30°C, părea o vreme blândă, comparativ cu cea de care avusesem parte.

Dar dezgheţul era încă departe şi potecile mele, încă tari. În cele mai multe zile o porneam în sus pe canal şi ne opream adesea într-un loc anume din dreptul lui Bishop Creek, pe celălalt mal, unde era o pădurice lungă de sălcii. Aici aerul începuse să se umple de mirosul parfumat al sevei de salcie care se dezmorţea în trunchiuri, iar eu trăgeam adânc în piept aerul cu iz de primăvară.

Într-o zi, în timp ce ne apropiam de locul cu pricina, am văzut doi viţei de elan stând unul lângă altul în zăpadă, chiar în mijlocul sălciilor ruginii. Am frânat şi, spre surpriza mea, viţeii nu au luat-o la fugă, ci au rămas acolo, rozând mulţumiţi sălciile dulci. Priveliştea m-a captivat. Dar brusc Bubbles a sărit în sus, schelălăind, şi am văzut-o pe mama viţeilor apărând pe mal, din spatele sălciilor. Să uitat furioasă la mine şi a înaintat agresiv, iar eu am ridicat piciorul de pe frână şi am pornit.

În fiecare zi când treceam pe lângă sălcii îi găseam pe viţei acolo, stând ca nişte stânci ciocolatii în zăpada care strălucea albăstruie în bătaia soarelui. Mă opream întotdeauna vreme de o clipă şi dispăream când apărea amenințătoare mama. Dorul după propriii mei copii crescuse până la un punct în care aveam nevoie de un debuşeu, iar aceşti viţei îmi satisfăceau cât de cât instinctul patern.

Într-o noapte am auzit lupii şi mi-am dat seama că se întorseseră în teritoriul lor de vânătoare. A doua zi am trecut ca de obicei pe

lângă sălcii şi m-am uitat în sus după mama viţeilor, dar nu era colo, şi nu am văzut niciun semn că ar fi fost acolo nici mai târziu, la întoarcere. N-am văzut-o nici în zilele următoare şi am început să mă îngrijorez, pentru că viţeii nu plecaseră nicăieri… Ajunsesem să fiu sigur că au mâncat-o lupii şi m-am simţit complet neajutorat, ca şi cei doi viţei care rămăseseră singuri şi lipsiţi de apărare.

Într-o după-amiază mi-am ridicat o tabără provizorie pe bancul de nisip, la vreo doi kilometri de sălcii. Am priponit câinii şi am ridicat un adăpost de zăpadă în care să dorm. Mai întâi am adunat un morman înalt cam de trei metri, pe care l-am bătătorit sărind pe el încălţat cu rachetele de zăpadă. Pe urmă am tăiat beţe lungi de salcie, pe care le-am înfipt în morman până când nu s-au mai văzut. Apoi am decupat o intrare şi am început să scobesc movila, oprindu-mă de fiecare dată când ajungeam la un băţ, ca să-mi rămână pereţii adăpostului destul de groşi. După ce am obţinut o scobitură destul de adâncă, am tăiat la capăt un fel de poliţă pe care să dorm, pe care am aşternut cetină şi mi-am pus sacul de dormit. Aerul rece pătrundea în adăpost, dar Fuzzy reprezenta o plapumă straşnică. Dacă s-ar fi făcut ger, puteam băga în adăpost toţi câinii – de fapt, mulţi dintre bătrâni obişnuiau să pomenească despre „nopţi de patru câini” sau „nopţi de şase câini”, în funcţie de câţi câini trebuiseră aduşi în adăpost ca să le ţină de cald.

În seara aceea le-am dat câinilor să mănânce hrană rece şi am tăiat crengi de brad pentru fiecare, ca să aibă pe ce se culca. În timp ce stăteam în căsuţa de zăpadă am auzit din nou lupii. Nu urlau, mai degrabă scoteau un fel de zumzăit, sunetul pe care ştiam că-l fac după ce au ucis.

A doua zi dimineaţă soarele s-a arătat şi mai strălucitor, iar zăpada lustruită de vânt strălucea orbitor. Am înhămat câinii şi m-am îndreptat spre locul cu viţei, dar inima mi s-a strâns când am văzut pârtia acoperită de urme de lup, toate îndreptându-se spre sălcii. Printre copaci se adunaseră corbi negri, lucioşi.

Am ancorat sania, mi-am pus încălţările de zăpadă şi am luat-o pe jos către sălcii. Erau urme de lupi peste tot. Am intrat printre sălcii şi am descoperit pe jos resturile celor doi viţei. Tot ceea ce era comestibil fusese mâncat, nu mai rămăseseră decât oasele şi conţinutul îngheţat al stomacului. Priveliştea m-a umplut de o uriaşă tristeţe. Ştiam că nu ar fi trebuit să mă ataşez atât de mult de cei doi viţei, ştiam că şi haita de lupi trebuia să trăiască, şi totuşi moartea lor mă durea într-un mod iraţional. Era încă o dovadă a cruzimii vieţii în miezul Alaskăi. Iar ceea ce punea de-a dreptul sare pe rană era faptul că pârtia mea îi condusese pe lupi acolo, direct la viţei.

Am dat să mă întorc spre sanie, când am auzit în spatele meu trosnind ceva. M-am întors repede, cu puşca pregătită, şi l-am văzut pe Fuzzy rozând

una dintre coaste. S-a uitat la mine nonşalant, continuând să roadă.

S-a făcut mijlocul lui martie, iar zilele au devenit atât de frumoase, încât la un moment dat am lăsat baltă toate treburile şi m-am sprijinit cu spatele de un copac ca să-mi încălzesc oasele la soare, simţindu-mă răsplătit că ieşisem din iarnă. Ştiam că fiecare zi caldă mă aducea din ce în ce mai aproape de sfârşitul aventurii mele. Îmi îndeplinisem scopul de a supravieţui iernii şi venise vremea să mă gândesc să părăsesc tabăra. Eram cuprins de sentimente contradictorii: doream cu disperare să ajung din nou lângă familia mea, dar parcă îmi părea rău să mă despart de acest loc care îmi devenise cămin.

În mod limpede, peste puţină vreme călătoria avea să nu mai fie posibilă, pentru că zăpada devenea moale şi umedă. Chiar şi mersul devenise dificil, rachetele de zăpadă se scufundau şi se udau, devenind imposibil de grele. Dar munca dificilă şi îndelungată de a-mi întreţine pârtia se vedea acum răsplătită, straturile bătătorite de zăpadă rezistând bine dezgheţului. Zăpada de pe marginile pârtiei a început să se lase, iar în unele locuri era acum chiar cu vreun metru mai jos decât zona bătătorită. Trebuia să circul pe ea cu băgare de seamă – dacă ieşeam de pe traseu, ne-am fi înecat în mocirlă.

Cursurile de apă trebuiau şi ele tratate cu mare atenţie, pentru că gheaţa devenise nesigură. La gura canalului, o suprafaţă mare se

descoperise complet. Dar nu puteam evita fluviul, trebuia să duc câinii în sat înainte să se topească pârtia de tot. M-am hotărât să plec chiar a doua zi dimineaţă, înainte de răsărit, când ceea ce se dezgheţase peste zi avea să fie îngheţat din nou şi relativ mai sigur. După ce duceam câinii acasă, intenţionam să mă întorc cu maşina de zăpadă a lui Don şi să încarc restul uneltelor şi al echipamentului.

Am telefonat mai târziu acasă şi am auzit-o pe Juliet mai veselă decât fusese vreodată în ultima perioadă.

— Guy! Am început să numărăm săptămânile. Nici nu-mi vine să cred că te întorci acasă!

Cu un sentiment de irealitate, am început să discutăm despre curse aeriene şi orarul zborurilor. Am vorbit cu fiecare dintre băieţi, dându-mi seama că devenisem pentru ei mai degrabă o noţiune abstractă, decât un tată adevărat. Luke, mai ales, părea să nu mă ţină minte deloc, ceea ce nu era de mirare, ţinând cont că nu avea decât un an la plecarea mea.

— Tati, mi-a spus. Vii acasă?

Vocea lui dulce, cristalină, aproape că m-a făcut să cad în genunchi, şi îmi tremura vocea atunci când Juliet a luat din nou receptorul.

— Doamne, ce-am făcut? am întrebat, fără să mai încerc să îmi ascund lacrimile.

— Ştiu, a fost atât de greu.

Şi ea plângea. Acum, că mai rămăsese puţin timp, ne puteam permite să ne arătăm emoţiile.

— Crezi că ne va fi bine împreună?

— Da, sigur ne va fi – vieţile noastre s-au schimbat atât de mult în bine. Băieţilor le place pe Insula Mull, vom merge pe plajă, vom pescui şi vom ieşi cu cortul toată vara. Avem o mulţime de timp de recuperat.

— Crezi că Luke mă va recunoaşte ca tată?

Ea a făcut o pauză.

— Cred că va fi mai ciudat pentru el, la început, dar pe urmă va vedea cum ne purtăm noi cu tine, Oscar şi cu mine. Sunt sigură că nu va dura mult să se obişnuiască.

Mi s-a pus un nod în gât; speram să fiu în stare să găsesc calea spre inima băieţelului.

— Te las acum, am spus. Mâine plec cu câinii în sat, se topeşte zăpada.

— Ai grijă, Guy, te rog, fii foarte atent! Te aşteptăm acasă.

A doua zi dimineaţă m-am trezit pe întuneric, la ora patru. Mă simţeam trist, dar şi bucuros de călătorie, iar când am înhămat fiecare câine la locul lui, am fost mândru cât deveniseră de puternici. A pornit-o prin pădure şi nu am cotit spre poteca de iarnă, pentru că în această ultimă călătorie voiam să o luăm pe vechea mea potecă. Curând am ajuns la canal şi am lăsat câinii în voia lor, aşa că am zburat pe pârtia îngheţată.

Chiar înainte să ajungem la gura canalului, Bubbles a oprit brusc echipajul. Am ancorat sania şi am pornit spre ea cu toporul în mână, să văd dacă nu ne căzuse ceva în cale. Am băgat repede

de seamă, însă, că pe o distanţă cam de cinci metri se prăbuşise chiar pârtia, lăsând în urmă doar o fâşie îngustă de gheaţă, peste care se vedea apă. Am apăsat gheaţa şi dedesubt a bolborosit apa. Bubbles probabil că simţise mirosul fluviului – iată că aceşti câini mă salvau din nou dintr-un pericol major. Mi-am legat încălţările de zăpadă şi am luat-o pe lângă făgaş, încercând mereu terenul în faţa mea cu toporul. Pe urmă m-am întors, bătătorind noua pârtie. M-am urcat pe tălpigele săniei, am ridicat ancora şi am strigat „Hai!” Atelajul a pornit pe drumul cel nou, ocolind zona inundată, până când am ajuns iarăşi pe pârtia principală.

Între timp răsărise soarele şi se încălzise atât de tare, încât mi-am scos haina. Aproape de Four Mile Point m-am uitat peste marea întindere a Yukonului, ca să văd kilometri şi kilometri de gheaţă unduind ca o uriaşă perdea argintie. Mirosea a verde şi a sevă peste tot şi era minunat că puteam din nou să mă scald în aerul înviorător, în loc să stau ascuns sub straturi peste straturi de material.

Am ajuns curând la marginea satului şi am pornit-o cu zgomot pe drum. La crescătoria de câini a lui Glenn am frânat, ridicând în urmă un nor de gheaţă şi de zăpadă, atunci când ne-am oprit. Am ţinut câinii în frână, vrând să mai prelungesc cu o clipă ultima noastră călătorie. S-au uitat la mine întrebător, fluturând din cozi cu limbile scoase, ca şi cum m-ar fi întrebat „Acum

unde mai mergem?”, dar eu ştiam că drumurile noastre împreună ajunseseră la sfârşit.

Am pregătit nişte fiertură şi am hrănit câinii, dându-le porţii mai mari ca răsplată pentru lunga lor călătorie. Pe urmă am rămas la marginea ţarcului ca să mă uit la ei pentru ultima dată. Bubbles şedea tăcută în infernul zgomotos al ţarcului, uitându-se la mine cu ochi atenţi, inteligenţi. În toate drumurile pe care le străbătuserăm nu mă dezamăgise niciodată şi era cel mai curajos şi mai plin de voinţă câine pe care l-am cunoscut. Am ridicat o mână şi mi-am luat rămas-bun, apoi m-am întors şi am plecat. În timp ce mergeam prin satul tăcut, urmele argintii ale săniei noastre se topeau şi se scurgeau în pământ, dar eu ştiam că în inima mea rămâneau gravate adânc, pentru totdeauna.

Am petrecut următoarele două săptămâni transportând uneltele şi echipamentul împrumutat din tabără înapoi în sat cu ajutorul vechii maşini de zăpadă a lui Don. Fluviul se dezgheţa repede şi am făcut drumurile fie noaptea, fie dis-de-dimineaţă, când era cel mai frig, cu sania mare de lemn remorcată după mine. După mai multe călătorii, am reuşit să returnez familiei totul şi m-am întors în tabără să-mi petrec acolo ultimele săptămâni. Viaţa devenise mult mai puţin anevoioasă, mai ales că mă obişnuisem cu temperaturile scăzute şi consumam mult mai

puţine lemne. La – 25°C umblam pe afară îmbrăcat numai în tricou. Pentru apă mă duceam pur şi simplu la canal şi săpam până când dădeam de stratul de zăpadă curată dintre gheaţa fluviului şi zăpada de deasupra. Mă simţeam relaxat şi în largul meu şi am uitat ce-mi spusese Don despre pericolul de a fi prea încrezător.

Încercând să scap de monotonia mâncărurilor din carne de castor ori de gâscă mi-a dat prin minte să pescuiesc, şi într-o dimineaţă m-am îndreptat spre canal, să arunc o privire. Am coborât de pe taluz şi am pornit-o pe fluviu, dar imediat am simţit nevoia imperioasă să mă întorc – o nevoie atât de puternică, încât chiar am întors Tundra. Mi-am înfrânt însă instinctul şi mi-am spus că mă comport prosteşte, aşa că am executat un cerc complet cu maşina de zăpadă şi am continuat să mă îndepărtez. La un moment dat maşina a încetinit brusc şi am simţit un fel de vibraţie. M-am uitat în urmă şi, acolo unde ar fi trebuit să fie urmele mele, am văzut întinzându-se apă neagră, ameninţătoare. Am ştiut imediat că era apă din fluviu şi că trebuia să fie adâncă.

— Drace! am strigat, dându-mi seama că gheaţa începuse să se rupă sub mine şi că nu o auzisem din cauza zgomotului motorului.

Apoi, înainte să fi putut acţiona în vreun fel, gheaţa din faţa mea a cedat şi m-am trezit în apă. Tundra s-a zgâlţâit şi a derapat, înclinându-se spre dreapta.

Mi-am dat seama, săgetat de spaimă, că

maşina aluneca sub gheaţă, luându-mă şi pe mine cu ea.

M-am desprins de maşină şi am sărit spre gheaţa încă întreagă, simţindu-mi glezna trosnind dureros. Gheaţa s-a rupt sub greutatea mea şi am căzut în apa groaznic de rece. Am simţit curentul rece apucându-mi picioarele. Ţinându-mă disperat de marginea gheţii, m-am întors să-mi scot cuţitul din buzunar şi, întinzându-mă cât puteam de mult, l-am înfipt într-o porţiune de gheaţă solidă. Cu un imens efort m-am tras afară, ţinându-mă de cuţit. Când am ajuns în cele din urmă pe suprafaţa gheţii, am rămas un moment întins pe burtă, şocat şi ud până la piele, înainte să mă las să alunec treptat într-o parte.

După ce am ajuns pe gheaţa sigură, m-am întors şi am văzut maşina de zăpadă răsturnată pe o parte şi izbită de curentul puternic. Se prinsese în capătul găurii, dar mi-am dat seama că în curând urma să se scufunde. Rachetele mele de zăpadă erau însă legate de maşină, trebuia să le recuperez, aşa că m-am târât cu grijă şi le-am tăiat legăturile. Le-am încălţat, tresărind atunci când m-am sprijinit pe glezna lovită, şi am şchiopătat spre gheaţa mai solidă din mijlocul curentului. Din fericire, aveam în spate rucsacul meu de supravieţuire, în care exista şi un rând de haine uscate. M-am schimbat, tremurând şi clănţănind din dinţi, pe urmă am scos butelia de campanie şi mi-am făcut un ceai. Nu am încetat o clipă să mă blestem pentru cât fusesem de prost.

Făcusem exact ceea ce îmi spusese Don să nu fac niciodată, adică mersesem aproape de mal, unde gheaţa este mai subţire şi riscă să se spargă mai repede.

După ce am băut ceai, m-am târât pe malul abrupt, plin de zăpadă, al fluviului şi am tăiat câteva ramuri de plop ca să încerc să trag maşina afară. M-am întors la gaura din gheaţă, le-am vârât sub maşina grea şi am tras, dar nici măcar nu s-a clintit. În cele din urmă am renunţat, nu înainte să pun mai multe crengi dedesubt, ca să mă asigur că Tundra nu se va scufunda. Pe urmă mi-am început lungul, durerosul drum înapoi în tabără.

După cinci ore, am ajuns în sfârşit acasă. Glezna mi se umflase, devenind de mărimea unui grepfrut, dar ştiam că am scăpat uşor. Mă simţeam teribil de vinovat din cauza maşinii lui Don şi am pregătit telefonul prin satelit ca să-l sun. I-am explicat ce se întâmplase, copleşit de valuri de ruşine.

— Venim la noapte, când îngheaţă totul, a spus Don calm.

— Doamne, îmi pare atât de rău, am murmurat, mai ales pentru Tundra… dar sper să se poată rezolva.

— Nimic nu-i mai important decât faptul că trăieşti, a spus Don. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de maşina aia, atâta vreme cât tu eşti întreg.

Când a ajuns Chris în tabără, ningea. Am sărit

în spatele maşinii lui şi am coborât la canal, unde ne aştepta Don. Niciunul dintre ei nu a încercat măcar o dată să mă facă să mă simt vinovat, şi mi-am dat seama că tot comportamentul lor era atât de natural pentru că aveau priorităţi corecte. Viaţa înseamnă mai mult decât orice altceva. Am reuşit în cele din urmă să scoatem Tundra şi am remorcat-o în spatele uneia dintre maşinile lor.

— Ai fost gata-gata să închizi prăvălia, a spus Don.

— Ştiu.

Am plecat capul, simţindu-mă din nou ruşinat.

— M-a luat valul, cred că mi-am pierdut minţile.

— Ai mers exact pe unde nu trebuia să mergi. Nu se merge niciodată pe lângă mal, acolo gheaţa-i proastă.

S-a căutat în buzunar şi a scos un baton de ciocolată pe care mi l-a îndesat în palmă.

— Dar acum nu te mai pedepsi. Ştii ceva?

— Ce? am întrebat trist.

— Cu toţii am trecut prin asta. Şi să-ţi mai spun un lucru: toţi cei care au trăit să-şi spună povestea n-au păşit niciodată pe gheaţă sperând că le va fi uşor. Ai avut norocul să înveţi o lecţie pe pielea ta – acum nu o vei uita niciodată.

Mi-a strâns mâna în felul lui, ca într-o menghină, pe urmă s-a întors spre Chris.

— Îi dăm drumul! a strigat, şi s-au pierdut în norul de fulgi.

M-am întors şi am luat-o şchiopătând spre

casă, ştiind că va trebui să mă târăsc kilometri în şir. Dar nu-mi păsa. Pe urmă am auzit zgomotul unei maşini de zăpadă şi în spatele meu s-a oprit Chris.

— Hei, am uitat de tine, a spus el. Sari în şa, te duc până sus.

M-am urcat în spatele lui şi am pornit spre cabană într-o trombă de zăpadă.

În noaptea aceea m-am gândit din nou la Don şi la familia lui, întrebându-mă ce stea norocoasă mi i-a scos în cale. Evenimentele de astăzi îmi demonstraseră din nou că prietenia reprezenta un element esenţial al supravieţuirii în singuraticul Interior. Nu numai că m-au ajutat în aventura mea, dar de la Don, Chris şi Charlie învăţasem tot ce ştiam. Iar de acum înainte nu-mi voi mai nesocoti instinctul şi nici nu voi uita cât sunt de mărunt şi de neînsemnat.

Cam într-o săptămână glezna mi s-a vindecat şi a venit vremea să închid cabana. Am adunat rolele de izolaţie şi placajul pregătit pentru acoperiş şi le-am aranjat înăuntru, sigur că într-o zi Charlie îi va construi căsuţei un acoperiş aşa cum se cuvine. Era începutul lui aprilie şi urşii ieşeau iarăşi în evidenţă. Eram conştient că tabăra mea care se dezgheţa emana mirosuri menite să fi atragă ca un magnet. Trebuia să ridic nişte panouri anti-urşi, dacă nu, curând aveau să-mi bată în uşă. Şi mai trebuia să ajung în sat înainte ca fluviul să se dezgheţe şi mai tare, pentru că atunci ar fi devenit imposibil de călătorit pe el.

Panourile anti-urşi sunt simple bucăţi de lemn din care ies cuie lungi. Ele se fixează pe uşile şi pe ferestrele cabanelor goale cu cuiele îndreptate spre în afară, în speranţa să descurajeze tentativele urşilor de a intra în casă. Dacă animalele reuşesc totuşi să se strecoare înăuntru, locul devine compromis. Mai întâii, urşii mănâncă absolut tot – de la pachetele de zahăr la săpun – apoi defechează peste tot şi fac lucrurile bucăţi. Mirosul foarte puturos de urs este imposibil de scos, aşa că de multe ori singura soluţie după o astfel de vizită rămâne abandonarea cabanei.

Am fixat panourile anti-urşi la locul lor, pe urmă m-am tras înapoi şi am aruncat o privire. Un lucru era sigur: nu mai aveam cum intra ca să-mi mai iau încă o dată rămas-bun de la micuţa mea cabană de buşteni.

Am hotărât că încheierea potrivită pentru traiul meu aici era să petrec o ultimă noapte sub cerul liber. Am traversat lacul încălţat cu rachetele de zăpadă şi am mers până am ajuns sub munte, într-o zonă cu brazi. Am găsit un loc potrivit, unde doi copaci subţiri creşteau aproape unul de celălalt, formând un fel de poartă naturală. Am tăiat pe jumătate trunchiul unuia la cam un metru şi douăzeci înălţime, pe urmă l-am îndoit şi l-am legat de celălalt. După aceea am tropăit primprejur, ca să tasez zăpada şi să formez un fel de podea. Am acoperit-o cu crengi şi cu cetină. Peste bradul arcuit am ataşat o grindă şi de ea am fixat două bârne până jos, pe care am

prins mai multe beţe. Am acoperit totul cu crengi de brad, obţinând astfel un confortabil adăpost în formă de A. Am aranjat în faţa lui un pridvor de crengi verzi, pe urmă am aprins un foc domol. În noaptea aceea am dormit în adăpost şi, în ciuda temperaturii de – 28°C, m-am învelit numai cu sacul de dormit. O lună galbenă atârna jos pe cer şi după ce s-a stins focul am auzit vântul adiind uşor printre copaci şi bufniţele tânguindu-se. M-am simţit încă o dată nemaipomenit de privilegiat.

M-am trezit devreme a doua zi dimineaţă, la timp ca să văd soarele de primăvară răsărind pe un cer perfect albastru. Am împachetat şi m-am îndreptat spre canal. După ce am traversat lacul, am trecut pe lângă cabană să-i spun rămas-bun. Am stat şi m-am uitat la buştenii de culoarea mierii, gândindu-mă că fiecare dintre ei avea o poveste. Mi-am adus aminte de lunile de muncă grea, de momentele pline de spaimă şi de lipsă de speranţă, dar şi de clipele de neţărmurită fericire şi de bucuria cu care mi-am dat seama că descoperisem modul de viaţă potrivit firii mele. Iată un lucru incontestabil, mi-am spus: am construit o cabană în sălbăticie, mi-am transformat visul în realitate şi am supravieţuit.

Am condus maşina de zăpadă încet pe poteca mea, savurând fiecare privelişte, fiecare sunet şi încercând să mi le întipăresc în minte pentru totdeauna. Am pornit la drum, gândindu-mă la cunoscutele versuri ale lui Robert Frost:

Două drumuri se despărţeau în pădure;

Eu l-am ales pe cel mai puţin bătut
Şi de aici s-a născut totul.

Era sfârşitul lui aprilie şi mi-am petrecut ultima săptămână a şederii în Alaska mergând din casă în casă. Nu mai sufeream la fel de mult când mă jucam cu copiii, pentru că ştiam că în curând voi fi împreună cu ai mei. Îmi plăcea să stau pur şi simplu lângă magazia lui Don şi să mă uit cum se întorc păsările şi cum umplu cerul, până acum îngheţat şi tăcut, cu ţipetele lor pline de viaţă.

În ultima zi, după ce totul a fost pregătit pentru plecare, Don m-a întrebat ce aveam de gând cu Fuzzy, care stătea şi aştepta comanda mea.

— Pot să îl las la tine? am întrebat.

Don a încuviinţat.

— Da, poate să stea în cuşca lui Pancho, până îi fac alta.

A zâmbit.

— Fuzzy s-a distrat bine cu tine, acolo în pădure. Şi-a meritat tainul, ce zici?

— Cu siguranţă.

M-am uitat cu tristeţe la căţel, vrând să fi putut să-l iau cu mine.

— Crezi că aş putea să mă întorc într-o bună zi să-l iau?

— Cum să nu, noi nu plecăm nicăieri de aici. Şi dacă se întâmplă cumva să o ia totul razna, să ştii că ai şi tu locul tău aici, cu noi.

M-am uitat la omul cu înfăţişare fioroasă şi cu suflet de aur, care mă învăţase mai multe decât îşi

dădea seama, şi am simţit că mi se rupe sufletul. Aş fi vrut ca lumea să fie mai mică.

— Am strigat pe Fuzzy şi el a dat fuga, uitându-se surescitat la mine ca şi cum ar fi vrut să spună „Gata, şefu', ce facem acum? O pornim pe fluviu? Eu sunt pregătit!"

— Nu acum, Fuzzy, îmi pare rău, am spus.

Am îngenuncheat şi mi-am vârât mâinile în blana lui aspră şi blondă.

— Gata, ţăcănilă, i-am zis, acum plec. Să fii cuminte şi, dacă avem noroc, ne vedem curând.

M-am ridicat încet, cu ochii aţintiţi în ochii lui, şi m-am tras un pas înapoi. A început să sară şi să latre ascuţit. Mi-au dat lacrimile şi m-am întors repede să-mi încarc lucrurile în camioneta lui Don. Mi se părea o trădare faptul că îl lăsam pe Fuzzy acolo, după toate prin câte trecuserăm împreună. M-am simţit îngrozitor şi, ieşind cu maşina din curte, am continuat să-i aud lătratul.

La aerodrom m-am întâlnit cu Charlie, care mi-a strâns mâna.

— Ai reuşit, mi-a spus. Te-ai descurcat bine!

Am râs amândoi şi i-am mulţumit sincer pentru tot ce făcuse pentru mine. Urma să-i văd pe Don şi pe familia lui a doua zi la Anchorage, pentru că mergeau la o nuntă şi treceau prin aeroport exact atunci când îmi aşteptam eu îmbarcarea.

Avionul care mi se păruse atât de mic la sosire mi s-a părut de data aceasta uriaş, prin comparaţie cu jucăria de pânză a lui Brad. S-a

ridicat în zbor deasupra fluviului maroniu şi m-am uitat la miile şi miile de kilometri de sălbăticie, care mi se păruseră atât de străini la început şi care acum îmi deveniseră familiari.

A doua zi dimineaţă mi-am făcut formalităţile de îmbarcare în avionul pentru New York, apoi m-am dus să mă întâlnesc cu familia lui Don. În timp ce mă îndreptam către ei mi-am dat seama că nu voi fi în stare să îmi iau răni as-bun. Le-am îmbrăţişat pe Claudette şi pe Jenny, două femei pe care mi le-aş fi dorit surori, apoi pe Carol, a cărei aparenţă severă ascundea o inimă de aur. Le-am spus la revedere pe rând tuturor copiilor, iar cu fiecare durerea despărţirii sporea, până când am ajuns în cele din urmă la Don.

— Mult noroc, a spus el, vârându-mi în mână o bucată de jad şlefuită de apele fluviului.

— Am îmbrăţişat pe bărbatul care îmi devenise în sălbăticie tată şi prieten. Pe urmă m-am întors şi m-am îndreptat spre poarta de îmbarcare. Mi-am dat seama că alături de mine păşea Chris. În ultimele luni îmi devenise ca un frate, aşa că ne-am luat rămas-bun şi l-am îmbrăţişat.

În timp ce avionul decola, am închis ochii şi m-am gândit acasă, mulţumind sorţii că am supravieţuit. M-am gândit la locul uriaş, tăcut, sălbatic care îmi fusese cămin şi mi-am spus gata, s-a sfârşit, s-a sfârşit, s-a sfârşit.

Pe aeroportul din New York am rămas năucit de haosul frenetic din jur, dar nici vorbă să mă

deranjeze numărul mare de oameni care roiau în jurul meu, dimpotrivă, mă fascinau. Vreme de şapte ore am rămas pe un scaun lucios din inox într-una din cafenelele aeroportului, zâmbind tuturor celor care se uitau la mine. În toaletă am deschis robinetele, zâmbind la luxul de a avea apă caldă fără să trebuiască să tai lemne sau să adun zăpadă. M-am uitat în oglindă şi am văzut că rămăsesem acelaşi, nu lipsea nicio bucăţică din mine, cu excepţia acelei părţi care credea că le ştie pe toate Acea siguranţă de sine din anii copilăriei dispăruse, dar mă simţeam mai puternic fără ea. Cât de norocos fusesem că

Alaska reprezentase în realitate mult mai mult decât mintea mea visătoare ar fi reuşit să prevadă!

În noaptea aceea am părăsit America, iar Juliet a luat copiii şi a pornit-o cu maşina prin Highlands spre Glasgow, unde trebuia să aterizeze avionul meu a doua zi, la ora şapte dimineaţa. Am stat la geam, reluându-mi aventurile în minte imagine cu imagine, amintindu-mi suişurile şi coborâşurile cu aceeaşi claritate.

Dimineaţă am ridicat parasolarul de plastic al geamului când tocmai răsărea soarele. Nori negri încă mai brăzdau un cer albastru-verziu.

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor, a spus pilotul. Ne apropiem de Scoţia. Pasagerii de pe partea stângă a avionului vor avea o frumoasă privelişte asupra Insulelor Hebride Interioare, în special a Insulei Mull, peste care trecem.

Nu mi-a venit să cred – ajunsesem, în sfârşit, acasă. Am întins gâtul să mă uit în jos şi am văzut peninsula Ross of Mull întinzându-se purpurie în marea abia luminată de razele răsăritului.

La aeroportul Glasgow am păşit ca năuc spre ieşire, unde i-am găsit aşteptându-mă. Oscar stătea cu braţele încolăcite în jurul piciorului lui Juliet, care îl ţinea în braţe pe Luke, ciufulit şi curios să-l vadă pe acel „tati" despre care tot vorbea Oscar. Arătau surescitaţi, veseli şi puţin temători şi erau cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Abia atunci când ne-am îmbrăţişat, iar Oscar şi Luke s-au agăţat de mine cu toată puterea, am ştiut că eram din nou în siguranţă. Zilele mele de singurătate luaseră sfârşit şi am înţeles că mă aflu exact acolo unde trebuia să fiu.

Ne-am urcat în maşină şi am pornit pre Highlands, trecând prin traficul cenuşiu al Glasgow-ului ca să ajungem apoi într-un peisaj din ce în ce mai frumos şi mai îndepărtat. La Oban ne-am îmbarcat pe feribotul spre Mull. Am călătorit în tăcere, ţinându-i pe băieţi în braţe şi înfundându-mi nasul în părul lor, respirându-le mirosul cald şi obişnuindu-mă cu faptul că sunt din nou tată şi mă întorc la mine acasă. M-am uitat la Juliet şi am văzut femeia pe care o cunoşteam, dar în acelaşi timp şi o femeie care devenise mai plină de încredere în sine. Şi ea ajunsese la capătul unei lungi încercări, trăgând aceleaşi învăţăminte despre cum trebuia să ne

trăim viaţa în continuare.

Feribotul a trecut pe lângă Farul Lismore, lăsând o dâră albă de spumă pe marea albastră. Acum casa noastră era aici, şi mi-am dat seama că această descoperire meritase efortul şi sacrificiul. Nu aveam să ne mai întoarcem niciodată la vieţile dinainte, pentru că trecuserăm de la un mod de a vedea lumea la un altul, renunţând la toată străduania artificială de a ne construi cariere de succes în favoarea altor valori, simple şi fundamentale, mai profunde decât banii şi statutul social. Poate că nu întotdeauna, dar uneori merită să refuzi a mai fi raţional, merită să întorci spatele lucrurilor pe care ţi le impune societatea. Indiferent dacă destinul ne aşteaptă în celălalt capăt al lumii sau doar în cealaltă cameră, avem, cu siguranţă, doar o singură viaţă, iar ea trebuie să ne aparţină cu adevărat.

Scriu aceste ultime rânduri uitându-mă peste unul dintre golfurile insulei de la fereastra cabanei în care stau şi scriu în fiecare dimineaţă. Uneori vântul şuieră tare şi văd valuri mari, doldora de spumă, spărgându-se de ţărm, valuri care îmi spun să nu uit niciodată simplitatea vieţii. Insula Mull pare blândă şi sigură în comparaţie cu locul aventurii mele, dar este destul de plină de sălbăticie cât să îmi pot păstra sufletul viu. Într-o dimineaţă am ieşit să mă plimb pe o vijelie de gradul 12 pe scara Beaufort şi am dat peste un cerb cu haremul lui adăpostindu-se într-un pâlc de mesteceni şi ferigi. Uneori îmi adun curajul să

traversez golful înot, şi câteodată mă însoţeşte o focă, iţindu-şi capul ca şi cum ar spera să stăm de vorbă. Cum mi s-a schimbat viaţa: acum optsprezece luni vedeam numai şiruri lungi de maşini lâncezind în trafic şi feţele înăsprite ale navetiştilor. Eram pierdut şi nu mă îndreptam în nicio direcţie, trăind doar o jumătate de viaţă.

Au trecut şase luni de când m-am întors din Alaska şi încă nu pot explica limpede de ce m-am dus acolo. Motivele sunt complexe, iar unii oameni nu le înţeleg şi devin nerăbdători dacă nu pot răspunde repede la întrebarea „De ce?”. Pot vorbi mult mai uşor despre ceea ce am învăţat acolo: că, dacă uit cât sunt de fragil şi de nesemnificativ, voi muri repede. Umilinţa m-a ajutat să suport durerea, singurătatea, dificultăţile şi foamea, pentru că nu mi-am închipuit că merit altceva. Tuturor animalelor le este greu iarna, de ce mi-ar fi fost mie mai uşor?

Călătoria mea nu a pornit de la nimic raţional, iată de ce nici nu reuşesc să o explic pe deplin. Vremea petrecută în sălbăticie a fost rezultatul unui vis cu ochii deschişi care a devenit treptat obsesiv, până când nu am avut încotro şi a trebuit să-l pun în practică. Ceea ce ştiu sigur este că eram nefericit înainte să mă duc în sălbăticie, iar acum sunt fericit. Probabil că uneori drumul spre fericire nu poate fi desenat raţional şi nici impus de sensibilitatea standard a lumii din jur; uneori, el este pur şi simplu ascuns adânc în subconştientul nostru.

Nu îi voi recomanda nimănui modul meu de a acţiona, dar voi întreba întotdeauna: eşti fericit? Iar dacă nu eşti, poţi schimba lucrurile? Nu ştiu ce va urma, nici unde ne va conduce viaţa. Viaţa nu se dezvăluie întreagă de la început, şi de ce ar face-o? Dar mai bine să căutăm fericirea acum, decât să irosim prezentul strângând bani şi păstrându-ne pentru un viitor care poate nici nu va exista şi care oricum nu poate fi controlat.

GUY GRIEVE

RD: Prima întrebare pe care trebuie să v-o punem este: locuiţi în continuare pe Insula Mull?

GG: Da, continuăm să fim fericiţi pe Insula Mull din Hebride şi intenţionăm să rămânem aici!

RD: A fost dificil să vă reobişnuiţi cu viaţa de familie, după ce aţi trăit singur atât de multă vreme?

GG: M-am simţit bine revenind acasă. Gândul la familie m-a făcut să rezist atât de multe luni de unul singur. Trebuia să mă întorc, pentru ei.

RD: Cum au primit copiii dumneavoastră toată aventura?

GG: Mezinul era prea mic când am plecat ca să înţeleagă ceva. Dar cel mare a ştiut că sunt plecat departe. Paradoxal, stranietatea întregii mele călătorii l-a făcut să-mi suporte mai uşor absenţa. Ca şi cum aş fi plecat într-una dintre poveştile care i se citeau la culcare. I s-a povestit despre urşi, despre gheaţă, despre fluvii mari pline de peşti, despre faptul că la căderea iernii tatăl lui va călători cu o sanie trasă de câini şi va

trăi într-o casă construită din copaci.

RD: Aveţi de gând să vizitaţi Alaska împreună cu familia?

GG: Da, dar din păcate nu avem norocul să fim rentieri! Visez să-mi plimb băieţii cu o sanie trasă de câini şi ştiu că oamenii pe care îi iubesc din partea aceea de lume s-ar bucura enorm să-mi cunoască familia.

RD: Consideraţi că întreaga experienţă v-a transformat considerabil?

GG: Unul dintre primele lucruri pe care mi le-a spus soţia mea când am revenit acasă a fost că se simte uşurată că nu m-am întors ca un „om dur din Nordul îndepărtat”.

RD: Acum, din nou acasă, care e cea mai mare plăcere pe care v-o îngăduiţi?

GG: Să dorm cât mai târziu şi să mă asigur că soţia mea nu pleacă de lângă mine. Şi pe urmă să îmi pregătesc un mic dejun care l-ar face pe orice doctor să leşine.

RD: Ce planuri de viitor aveţi?

GG: Sper să continui să scriu şi să nu uit o vorbă a lui Henry Thoreau: „Ce vanitos este cel care se aşază să scrie înainte să se fi ridicat să trăiască”.

RD: Dar plănuiţi şi alte aventuri?

GG: Da, dar ele rămân de povestit!

Robert Crais GARDA DE CORP

Titlul englez original: *The Watchman* e 2007, Robert Crais Ediţie condensată britanică:

e The Reader’s Digest Association Limited, London, 2007 Traducere: Iulia Arsintescu

Will North

APĂ, PIATRĂ ŞI IUBIRE

Titlul englez original: *Water, Stone, Heart*

e 2009, Will North

Ediţie condensată americană:

e The Reader’s Digest Association Inc., USA, 2009

Traducere: Delia Răzdolescu

Henning Mankell PIRAMIDA

Titlul englez original: *The Pyramid* e 1999, Henning Mankell Ediţie condensată britanică:

e The Reader’s Digest Association Limited, London, 2009 Traducere: Andreea Demirgean

Guy Grieve

CHEMAREA SĂLBĂTICIEI

Titlul englez original: *Call of the Wild* e 2006, Guy Grieve Ediţie condensată britanică:

e The Reader’s Digest Association Limited, London, 2006 Traducere: Iulia Arsintescu

Ilustraţii: pp. 6 – 8 – imagine: Getty Images; ilustraţie: Narrinder Singhvelvet tamarind;

p. 177 – e Patrik Giordino; pp. 178 – 180 – e Nitsch-Petioky Lorând;

p. 300 – e Amelia Heagerty; pp. 302 – 304 – e Sindre Ellingsen/Photographer’s Choice;

ilustraţie: Narrinder Singhvelvet tamarind; p. 419 – e Lina Ikse Bergman;

pp. 420 – 422 – imagine: e Galium Moffat/Newsflash Scotland; p. 575 – e Guy Grieve

Reader’s Digest este marcă înregistrată a The Reader’s Digest Association Inc.

014/2009

În lungile ture de noapte, inspectorul Kurt Wallander stă treaz şi îşi face griji, în legătură cu bătrânul său tată, din ce în ce mai excentric, cu propria sa existenţă solitară şi cu mariajul său eşuat. Şi în legătură cu ultimul său caz: două cadavre misterioase, găsite printre rămăşiţele unui avion utilitar, undeva la ţară, în Suedia – un avion care, din punct de vedere oficial, nici nu

există. În curând se va dovedi că prăbuşirea avionului are legătură cu alte două crime… alcătuind un puzzle triplu năucitor.

PROLOG

Avionul intră în spaţiul aerian suedez la mică altitudine, pe la vest de plaja Mossby. Ceaţa groasă ce plutea deasupra mării se subţia pe măsură ce se apropiau de ţărm. Contururile ţărmului şi primele case răzleţe păreau să se năpustească spre pilot. Dar mai făcuse această cursă de multe ori. Imediat ce trecu grania suedeză şi recunoscu plaja Mossby şi luminile de pe marginea şoselei spre Trelleborg, viră scurt spre nord-est şi din nou spre est. Avionul, un Piper Cherokee, îl asculta. Se poziţionă pe ruta plănuită cu grijă. Un coridor aerian tăia o cărare invizibilă pe deasupra zonei Skâne Skâne, unde casele erau puţine şi împrăştiate la distanţe mari una de alta. Abia trecuse de ora cinci în dimineaţa zilei de 11 decembrie 1989. Întunericul ce-l învăluia era gros, să-l tai cu cuţitul. De fiecare dată când zbura noaptea, îşi amintea de primii săi ani, în care fusese copilot pe o linie aeriană grecească. Transportau tutun, tot pe timp de noapte, în secret, dintr-o regiune care pe vremuri fusese Rhodesia de Sud, pe atunci aflată sub embargo politic. Asta se întâmpla prin 1966,1967. Atunci învăţase că un pilot bun era în stare să zboare şi noaptea, cu un minimum de ajutor, fără să comunice deloc cu solul.

Avionul zbura acum atât de jos, încât pilotul

nu mai îndrăzni să-l coboare niciun milimetru. Se întrebă dacă nu cumva aveau să rateze misiunea. Se mai întâmpla câteodată. Siguranţa era pe primul plan şi, în această noapte, vizibilitatea era scăzută.

Dar dintr-odată, exact înainte ca pilotul să fie obligat să ia o hotărâre, ceaţa se ridică. Se uită la ceas. În două minute avea să vadă luminile care marcau punctul unde trebuia să arunce încărcătura. Se întoarse şi strigă spre bărbatul ce stătea pe singurul scaun lăsat la locul lui în cabină.

— Două minute!